

ΠΛΑΤΩΝ

PLATONIS PHILOSOPHI
QUAE EXSTANT

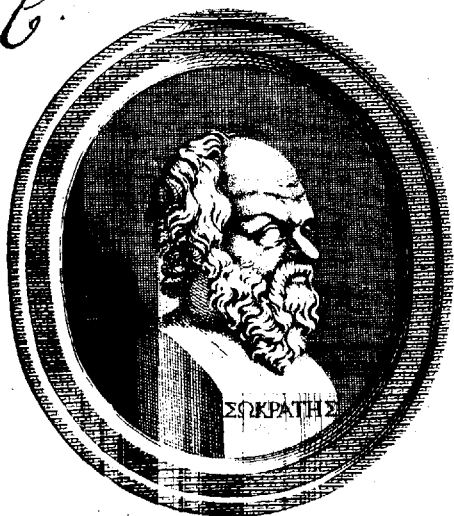
GRAECE AD EDITIONEM HENRICI STEPHANI

ACCURATE EXPRESSA

CUM MARSILII FICINI INTERPRETATIONE

ACCEDIT VARIETAS LECTIIONIS

STUDIIS SOCIETATIS BIPONTINAE

VOLUMEN SECUNDUM

~~BIPONTI~~

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C1D1CCCLXXXII

4043

42.404

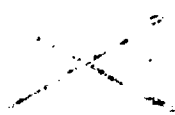
LECTORIBUS HUMANIS

EDITORES S.

MULTOS credimus fore, qui nobiscum in auctiori virorum omnis ordinis, immo & iuvenum, Platonis fautorum, copia gaudeant, & suae quemque patriae. quasi ad humanitatem tuendam delectum gratulentur. novam copiam ostendit ipse nominum Catalogus. Atque eo maiori nobis curae fuit, ut Plato noster nova quadam commendatione gratior a nobis exiret. Fuere haud pauci, in iisque viri venerabiles, qui varietatem lectionis ab Henr. Stephano adnotatam eiusque curas Platoni nostro subiungi vellent, ne quis amplius editionem raritate aequae & bonitate praestantem ulla ex parte desideraret. Sed praeclarior etiam nobis consultum voluit Vir in his literis summus vel potius humanitatis omnis & antiquitatis tutor, Chr. Gottl. HEYNE, Goettingensis Academiae lumen. Is enim nobiscum lectionis non modo ex priorum editorum,
Plat. Oper. Vol. II.

sed & recentiorum curis selectam, eamque novis Codicis Tubingensis, qui plures dialogos MS. habet, praefidiis auctam, varietatem communicavit, quae huic editioni adderetur. Operam bene praestitit vir juvenis doctissimus *Metscherlich*, qui in varietate dialogorum primo & altero volumine nostro comprehensorum seligenda oculos ingeniumque laudabili industria circumtulit. Itaque quin utriusque & magistri, & ἑταίρου munus gratum acceptumque habeant amici Platonis omnes, nulli dubitamus. Ceterum ut quam curatissime prodiret Plato cum comitatu suo, nulli labori pepercimus. Favete porro studiis nostris, quae ut vobis omnibus placeant aut profint, perpetuo elaboramus. Dabamus in Vogeso prid. Kal. Jul. an. MD CC LXXXII.

I N D E X

A M I C O R U M P L A T O N I S

Q U I N O V I A C C E S S E R U N T

Serenissimus Princeps *Guilielmus V*, Princeps Nassovio Araufionensis, Gubernator hereditarius Belgii foederati.

Serenissimus Princeps *Guilielmus Fridericus*, Princeps Nassovio Araufionensis.

Serenissimus Princeps *Guilielmus Georgius Fridericus*, Princeps Nassovio Araufionensis.

Serenissima Princeps de *Golitzin*, Principis ablegati Russorum Imperatricis ad Ordines Belgii foederati coniux.

Bibliotheca Serenissimi Principis Landgravii Hassorum, Darmstadii.

Bibliotheca Coenobii *Bergensis*.

Bibliotheca Gymnasii *Herfordiensis*.

Bibliotheca Gymnasii *Ulmensis*.

Bibliotheca Orphanotrophaei regii *Potsdamensis*.

Bibliotheca Orphanotrophaei Schindleriani *Berolinensis*.

Bibliotheca Ptochiae *Goerlicensis*.

A.

Georg. Christ. *Adler*, Pastor
Arenanus.

I. Ch. D. *Ackermann*, Goettingae.

I. Bapt. *Albertini*, Presbyter,
Phil. & Theol. D. Prof.

* *

Phil. ord. & Director facult. philof. Oeniponti.
 Bernardinus *Angstenberger*, Benef. Curator ad S. Petrum, Viennae Austr.
 Io. *d'Anna*, & Celo, Iuris univ. D. Oeniponti.
 Car. Gottl. *Anton*, I. U. D. Goerlicii.
 Io. Georg. *Apel*, Goettingae.
 Io. Henr. *Apperger*, nob. de Friedheim, Iudex caufarum criminalium, Oeniponti.

B.

Ferdin. M. *Baader*, Med. D. & Prof. Confil. Electoris Palatini, & Director classis philof. Acad. scient. Boicae Monachii.
 ——— *Baehrenstecher*, Phil. Stud. Tub.
 Io. Dan. *Baer*, Phil. Stud. Argentor.
 Io. Petr. *Bamberger*, Confil. ecclef. & Concionator in regia Potsdamiensi.
 ——— *Bardili*, Phil. Mag. Tubing.
 I. G. *Bartels*, Goettingae.
 ——— *Baumgartner*, V. D. M. Bernae.
 ——— *Baumgartner*, Diaconus, Bernae.
 Henr. God. *Bauer*, a Conf. appell. Lipsiae.
 Samuel *Baur*, Lit. hum. Stud. Ulmae.
 ——— *Baur*, Phil. Stud. Tubingae.
 ——— *Bay*, V. D. M. Bern.

————— *Bax*, Candid. Tub.
 Car. Gottl. *Beck*, Bibliopola Nordlingensis. 2 Ex.
 ——— *Beck*, Stud. Lit. hum. Gothae.
 ——— von der *Becke*, Exc. viri Baronis de Fürstenberg ab epistolis, Monast.
 ——— *Behrner*, LL. hum. Stud. Goerlicii.
 ——— *Beruch*, Rect. Gymn. Custrin. 2 Ex.
 ——— *Bieber*, Ephorus, Gothae.
 Traugott Andr. *Biedermann*, I. U. D. Lips.
 I. E. *Biefter*, I. U. D. & Secret. reg. Berolin.
 Dav. Christian. *Bigendorf*, Stud. LL. hum. Ulmae.
 P. Ier. *Bitaubé*, Ser. Marchionis Onold. & Baruthini minister residens apud regem Boruff. & Acad. scient. Berolin. socius.
 ——— de *Blankenburg*, Centurio, Lipsiae.
 N. H. S. *Bloch*, Kiliae.
 ——— *Blümner*, a Conf. Commiff. Camer. Lips.
 ——— *Boehm*, Goettingae.
 ——— *Bohn*, Instructor Ser. Principum iuventutis Gothanorum.
 F. *Bonig*, Goettingae.
 Io. Car. *Bonnet*, V. D. M. Nivillanus in dioec. Bipont.
 ——— *Bonte*, Stud. Theol. in Seminario Gallico Berol.
 Valentinus *Born*, Stud. LL. hum. Biponti.

———*Brastberger*, Magister
repetens, Tubingae.

Io. Sigism. *Braunmüller*, Ne-
gotiator Presburg. in Hung.

———*Breyer*, Magister re-
petens, Tubingae.

I. F. Ph. *Brinkmann*, Goet-
tingae.

———*Brückner*, LL. hum.
Stud. Francof. ad Viadr.

———*Buchholz*, Monast.

———*Büchner*, Conf. auli-
cus & Archiater Ser. Princ.
Saxo Gothan.

———*Burkardt* Cand. Aug.
Vindel.

Io. Frid. *Burscher*, Canon.
Misnen. D. & Prof. Theol.
primarius, Lipsiae.

A. F. *Busse*, Goettingae.

C.

G. H. G. *Campe*, Goettingae.
Guil. Ern. *Christiani*, Regis
Danorum a Conf. Iustitiae,
Phil. Eloq. & Hist. Prof. &
Biblioth. Acad. Kiliensis.

———*Christiani*, Pharmaco-
pola, Kiliae.

Christoph. Gottlob *Christoff*,
Diaconus eccl. S. Crucis
Augustae Vindel. idemque
Societ. erud. Laybacentis
collega. II Ex.

I. C. *Chuno*, Praefes Comita-
tus Sarawerdani.

Nobilis de *Clermont*, Praefes
Coll. Tutel. pupill. Berol.

———*Colson*, Consiliarius
regiminis, Biponti.

Illustriss. Comes Iosephus de

Coreth in Starkenburg &
Coredo, S. C. M. Cubicular-
ius nobilis, Senator in Col-
legio supremo Gubernato-
rio, & Vicarius maior do-
mus regiae principis Archi-
ducis Mariae Elisabethae.
Oeniponti.

P. C. *Cropp*, Goettingae.

Io. Guil. *Cunis*, Collega ter-
tius scholae provinc. Franco-
husanae in princ. Schwarz-
burg.

D.

G. F. de *Daake*, Goettingae.

G. W. A. de *Daake*, ibid.

———*Dettinger*, Phil. Stud.
Tubing.

———*Dettners*, Rector scho-
lae regiae Fridericianae
Francof. ad Viadr.

Io. Sam. *Dieterich*, Consilia-
rius superioris Senatus ec-
clesiastici Berolin.

Franc. Dieter. a *Dietsfurth*,
Supremi tribun. Imperii
Assessor, Wezlar.

Ant. *Drexel*, Theol. Stud.
alumnus Collegii Albertini
Acad. Ingolstadt.

———*Drulmann*, Cand. Th.
Gießae Hassorum.

E.

———*Ebbecke*, Goettingae.

G. Ch. *Ebell*, ibid.

Io. Iac. *Ebert*, Prof. Mathem.
Wittenberg.

Io. Godofr. *Eckhardt*, Lit.
hum. Stud. Ulmae.

* * *

III. Ant. Maria *egger* de Ma-
rienfreud, Patricius Tirol.
Compromiss. provinc. & ad
eiusdem Comitia ablegatus
Ord. equestris, Oeniponti.

I. Ch. *Eggers*, Goettingae.

I. H. *Eggers*, ibid.

Mart. *Ehlers*, Prof. Phil. Ki-
liensis.

I. G. *Ehrhardt*, Goettingae.

Ios. Val. ab *Eibal*, I. U. D. &
S. C. M. Consil. provincia-
lis, Lintii.

———*Eifelen*, Phil. Stud.
Tubing.

———*Emmerich*, Phil. Mag.
& concionator vespertinus
ad S. Nicolaum Argentor.

———*Encke*, Phil. Mag. Lips.

Frider. *Engelbach*, confectur-
rae pannorum Inspector,
Biponti.

Reverendiss. & Illustriss. Baro
Ignatius ab *Enzenberg* in
Freyen & Ioechelsthurn,
P. P. Canonicus & Decanus
eccles. Cathedr. Brixinae.

Frid. Dan. *Erb*, LL. hum.
Stud. Biponti.

Franc. Xav. *Ertl*, Alumnus
Seminarit Archiepiscopalis,
Viennae.

———*Euler*, Ser. Princ. Nas-
sovio Arausionensium a stu-
diis. Hagae Com.

III. Bernardus *Eyerle* de Wald-
gries & Liebenaich, Patri-
cius Tirol. Bolzani.

F.

Adam. *Fabricius*, Caufarum
actor, Stralsfund.

Io. Lud. *Falschbner*, Philos.
Stud. Ulmae.

Aug. Guil. *Ferber*, Prorektor
Gymn. Magdeburg.

———*Fisch*, Stud. Th. Bernae.

Io. *Fleischmann*, Phil. & Med.
D. & Prof. in Acad. Ingolst.

Andr. *Folth*, Benefic. curator
ad S. Petrum, Viennae.

———*Forbiger*, Phil. Mag.
Lips.

Car. Gottl. *Francke*, Rector
scholae Pirnensis in Misnia.

Illustriss. Benjamin *Francklin*,
a civitatibus XIII foedera-
tis in America cum amplif-
sima potestate rei gerendae
ablegatus ad Regem Chri-
stianissimum, Passiaci ad
Sequanam.

Car. Henr. *Frenzel*, Cand.
Theol. Berol.

———*Freudenberg*, Iudicii
matrim. Secretarius, Bernae.

———*Freudenberger*, Centu-
rio, ibid.

M. *Friedler*, Phil. Mag. Dit-
terbaci prope Stolpam in
Misnia.

Io. Mich. *Froelich*, LL. hum.
Stud. Francof. ad M.

Illustriss. Carolus Comes de
Fuchs, Viennae.

Reverendissimus & illustriss.
Franc. Frid. Guil. Baro de
Fürstenberg in Herdringen,
Can. Capit. Monaster. &
Paderborn. Episcopatus Mo-
nasterii remp. administrans
apud Elect. Colon.

G. B. *Funck*, Rector scholae
Cathedr. Magdeburgi.

G.

- Christianus *Garve*, Phil. Prof.
Lipsf.
- Gaste*, Cand. Hamb.
- Gastpar*, Cand. Tub.
- Frid. *Gedike*, Direct. Gymn.
Fridericiani, Berolin.
- Frid. Christ. *Gervinus*, LL.
hum. Stud. Biponti.
- Frid. Lnd. *Gießen*, LL. hum.
Stud. ibid.
- Franc. *Giftschütz*, AA. LL.
Phil. & Theol. D. ac Prof.
publ. ord. Theol. Pastor.
Viennae Austr.
- Franciscus de *Gillot*, Epho-
rus Comitum iuvenum fi-
liorum. Illustriff. Comitis
de Waldstein Wartenberg,
Viennae Austr.
- C. C. *Golze*, Goettingae.
- F. Ch. *Graaff*, ibid.
- Graberg*, Assessor, Er-
furti.
- Graefe*, Cand. Theol.
Erlangae.
- Aug. *Graeff*, iunior, Biblio-
pola Viennensis. 6 Ex.
- Grauel*, Argent.
- Io. Frid. *Grebel*, Conrector
scholae provinc. Franco-
husanae.
- Greiner*, Phil. Stud.
Tubingae.
- Io. Frid. Car. *Grimm*, Consil.
aulicus & Archiater Prin-
cipis Saxogothani.
- Gros*, Theol. Stud.
Erlangae.
- Grüzmacher*, LL. hum.
Stud. Francof. ad Viadrum.

Io. Phil. *Günther*, Goettingae.
G. G. F. *Günther*, ibid.

H.

- Franc. Xav. *Haeberl*, Med.
Cand. in Coll. Albertino
Ingolstadt.
- Haebelin*, Consil. au-
licus Marchionis Brandenb.
Francof. ad M.
- Haefner*, AA. LL.
Mag. Lipsf.
- Hanser*, Phil. Mag.
Tubing.
- Illustriffimus Comes Io. Nep.
Ernestus S. R. I. Comes de
Harrach in Gohrau, S. C.
M. Cubicularius nobilis
& a consiliis Regiminis,
Viennae.
- Illustriff. Carolus Borromaeus,
Comes de *Harrach*, ibid.
- Harras*, Theol. Stud.
Erlangae.
- Io. Frid. *Hartknoch*, Biblio-
pola, Rigae in Livonia. 4 Ex.
- John *Hartley*, Anglus, Lipsf.
- Petr. Immanuel *Hartmann*, D.
Med. & Prof. Francof. ad
Viadrum.
- Marcus *Hasler*, Rector & Prof.
Gymn. Ulmae.
- Car. Victor *Hauff*, Mag. Rep.
Tubingae.
- Hauff*, Iuris Stud. ibid.
- Heeren*, V. D. Minist.
Bremae.
- Hemstedt*, ibid.
- I. P. *Hennicke*, Goettingae.
- Phil. Gabr. *Hensler*, Archia-
ter regius, Altenaviae.

* * * *

C. G. *Hensler*, Kiliae.
 Car. Frid. *Hepp*, Stud. hum.
 Biponti.
 ————*Herbrand*, Bibliopola
 Tubingae. 2 *Ex.*
 Dan. Henr. *Hering*, Pastor
 Vratislav. 3 *Ex.*
 Iob *Hermes*, Canonicus, Tre-
 viris.
 ————*Herr*, Cand. Min. Go-
 thae.
 ————*Herrensneider*, Prof.
 Math. Argentor.
 Io. Frid. *Herrmann*, I. U. L.
 Argentor.
 ————*Hildebrandt*, Coll. III
 scholae prov. Portensis.
 Io. Gust. *Hildenbrand*, LL.
 hum. Stud. Ulmae.
 ————*Hochstetter*, Diacon.
 Leonberg. in Würtemb.
 ———— de *Hogendorp*, Bero-
 lini.
 Reverendiss. & Illustriss. Chri-
 stoph. Phil. Willibaldus L.
 B. de *Hohenfeld*, Capit. &
 Vic. gen. eccl. Cath. Spir.
 I. Ch. *Hudtwalker*, Goetting.
 ————*Huefer*, Conr. Gymn.
 Francof. ad Viadr.
 Nic. *Huether*, Conr. Vesaliae.
 A. C. D. *Hüttner*, Goettingae.
 Paulus *Hupfauer*, Can. Reg.
 mon. Beirberg in Bavaria,
 Log. & Met. Prof. in Lyceo
 Elect. Monacens.

I.

———*Iablonsky*, Conciona-
 tor aulicus Landsbergae ad
 Wartam in nova Marchia.

I. H. *Jordan*, Goettingae.
 I. G. D. *Jordan*, ibid.
 I. I. *Jundt*, LL. Stud. Argent.
 I. W. *Junker*, Goettingae.

K.

Frid. Henr. *Kalbfus*, LL. hum.
 Stud. Biponti.
 ————*Kapff*, Phil. Stud. Tub.
 Io. Frid. *Kieser*, hum. Stud.
 Biponti.
 ————*Kern*, Ser. Landgravio
 Hasso-Darmst. a Consiliis
 Camerae, Buxovillae.
 Albertus *Kirchmair*, Can. reg.
 mon. Weyarensis, Rhet. &
 sac. Eloq. Prof. in Gymn.
 Monacens.
 ————*Kistenmaker*, Professor
 •Gymn. Monaster.
 ————*Kleewig*, Goettingae.
 ————*Klein*, Conr. Paeda-
 gogii Darmstad.
 ————*Kletschke*, Praepositus
 sacrorum Exercitus Boruss.
 Berolin.
 ————*Klinge*, Goettingae.
 Io. Franc. *Knoes*, LL. Stud.
 Darmstad.
 Balth. *Koeberle*, Rect. Gymn.
 Memmingensis.
 Io. Georg. Guil. *Koehler*, V.
 D. M. Colmbergae in prin-
 cip. Onoldino.
 Io. Christoph. *Koenig*, Phil.
 Mag. in Gymn. Buxovill.
 Io. Frid. *Kolb*, primar. Pastor
 eccl. ad S. Nicolaum Ar-
 gentorati.
 Io. *Konold*, Phil. Stud. Ulmae.
 ———— a *Konstant*, Laufan-
 nensis, Iuris Stud. Erlangae.

I. I. *Kreifs*, Phil. Stud. Argent.
———*Kreifs*, Phil. Stud. Tub.
G. Ch. *Krone*, Goettingae.
———*Krüder*, Theol. Cand.
Detmoldiae.
Iosephus nobilis de *Kurtzboeck*,
Bibliopola Viennens. 3 *Ex.*
———*Küster*, Inspect. Dioec.
Fridericianae Berol.
———*Kyburz*, V. D. Minist.
Bernae.

L.

———*Lange*, Conr. Gymn.
Kiliae.
———*Langhans*, V. D. M.
Bernae.
Reverendiss. & Illustriss. Co-
mes Damian. Fridericus
von der Leyen, Ecclesiae Ca-
thedralis Moguntinae Prae-
positus, plurimumque aliarum
Canonicus.
———*Loesler*, legionis regiae
Gens d'armes dictae a con-
cionibus sacris, Berolini.
I. H. *Lorenz*, Goettingae.
Fr. Germ. *Lüdke*, Diaconus
ad S. Nicolaum, Berol.
Io. Chr. *Ludtmann*, Goetting.
Io. Siegm. de *Lupin*, Director
Cancellariae Civitat. Imp.
Memmingae.
———*Lütmann*, Conrector
Gymn. Bremae.
———*Lyhme*, Subrect. Gymn.
Kiliae.

M.

Martinus *Machovez*, AA. LL.
Phil. & Theol. D. Viennae
Aust.

Io. Georg. *Madlinger*, Barren-
sis Allata.
———*Maier*, Mag. Rep.
Tubingae.
———*Maier*, Phil. Stud. ibid.
———*Manso*, Praefectus
Gothae.
P. Stanislaus *Manz*, Schoen-
thalii.
———*Marechaux*, Theol.
Stud. in Semin. Gallico
Berolin.
Iosephus *Maronfi*, S. C. M.
Consiliarius & Director
scholarum nationalium Her-
manstadii in Transilvania.
11. *Ex.*
———*Masse*, Director, Bern.
F. Ch. *Matthiae*, Goettingae.
Frid. Ferd. *Matthias*, Eccl.
ref. Vicarius minister, Bi-
ponti.
———*Matthis*, Stud. Theol.
in Seminario Gall. Berolin.
Iosephus *Mayer*, S. C. M. a
sacris faciendis, Viennae.
———*Mayer*, Med. D. ibid.
Iac. *Mayer*, Bibliopola Mem-
minganus. 4 *Ex.*
Ill. Franciscus de *Mayrle*,
Patricius Tirol. Bolzani.
B. A. *Meiffner*, Goettingae.
Io. Bernh. *Merian*, Director
Classis Phil. Acad. Berol.
———*Meyer*, Goettingae.
———*Michaelis*, Prof. Fran-
cof. ad Viadr.
Io. Frid. *Mieg*, Consil. eccl.
Heidelbergae.
Io. Barthol. *Miller*, LL. hum.
Srud. Ulmae.

—————*Moesch*, Cand. Theol.
Curiae Variscorum.

Io. Fortunatus *Molinari*, S. C.
M. in supremo rerum Ital.
Tabulario a secretis, Vienn.

Ch. M. *Moseler*, Goettingae.

—————*Moser*, Phil. Mag. Tu-
bingae.

Matthaeus *Moser*, LL. hum.
Stud. Ulmae.

—————*Müller*, Praec. scholae
ill. in coenobio Bergenfi.

Io. Dan. *Müller*, Phil. Stud.
Argent.

I. H. *Mylenphordt*, Goetting.

N.

I. Georg. Christoph. *Neide*,
Subconector Gymn. Mag-
deburg.

C. A. C. *Nelle*, Goettingae.

—————*Nickl*, Biblioepa
Mogunt. 3 Ex.

I. I. *Niemann*, Goettingae.

—————*Noeldechen*, LL. hum.
cultor, Berolini.

G. H. *Nolte*, Goettingae.

—————*de Normann*, a Conf.
regim. Stutgard.

O.

H. C. *Oberdeck*, Goettingae.

Benno *Obermair*, Med. Cand.
Ingolstadt.

Eusebius *Obermiller*, Canon.
Reg. Polling. in Elect.
Gymn. Monacensis Prof.
Ingolstadii.

—————*Oerter*, LL. hum. Stud.
Erlang.

—————*Oesterley*, Med. D.
Goettingae.

—————*de Olnhausen*, Confil.
aul. & Med. D. Oehringae.

P.

Illustriff. Dominicus Comes
de *Paggiari* di Sarrazona,
Manhemii.

—————*Pape & Gerhardi*, Ne-
gotiatores argentariam fa-
cientes, Viennae.

Georg. Frid. *Pauli*, Taber-
naemontanus, LL. Stud.
Biponti.

Rev. Abbas Abr. Iac. *Penzel*,
Director typogr. Regiae,
Cracoviae.

Wolfg. Frid. Gottl. *Perchtlin*,
V. D. M. Sommerhusae in
Franconia.

—————*Pfaehleri* fratres, Bi-
bliopolae Acad. Heidelb.

I. *Pfalzer*, Phil. Stud. Ar-
gentorati.

—————*Pflaum*, V. D. Min.
Weissenburgi in Nordgovia.

I. Ch. B. *Piper*, Goettingae.

—————*Plassmann*, Inspector
Gymn. Joachimsthal. Be-
rolin.

Io Fr. *Poppe*, Prorect. Gymn.
Frideric. Berolin.

Io. Bapt. *Primisser*, S. C. M.
Confil. & Praefectus arcis
Ombras, Oeniponti.

—————*de Prittwitz*, Berolini.

Q.

I. O. *Quentin*, Goettingae.

R.

Io. Iac. *Rambach*, Pastor primar. Hamburg.

——— *Reder*, Monasterii.

Aemilius Reif, Ord. S. Ben. Theol. D. & Prof. Th. Mor. Ingolstadtii.

Gregorius Reiner, Can. Reg. Praemonstr. Steingadensis, Th. D. & Physices Prof. Ingolstadtii.

——— *Rengger*, Phil. Stud. Bernae.

Rev. Frid. Gabr. *Resewitz*, Abbas coenobii Bergensis prope Magdeburgum.

Illustriff. Comes de *Reventlau*, Kiliae.

I. G. D. *Richter*, Goettingae.

Franc. *Rid*, Can. Reg. Rotenbuch. & in Gymn. Elect. Monacensi Prof. Grammat. Ingolstadtii.

——— *Riecke*, Philos. Mag. Tubingae.

Car. Georg. L. B. de *Riedesel*, Camerae Imp. Assessor, Wezlariae.

——— *Risold*, V. D. M. Bernae.

——— *Roederer*, Phil. Stud. Argentorati.

——— *Roefslin*, Cand. Min. Tubingae.

Chr. Nic. *Roller*, iunior, Prof. Gymn. ref. Bremae. 3 Ex.

——— *Rommel*, Metropolitanus eccl. Cassell.

Iosephus Taulow de Rosenthal, in Tabulario Bohemo-Austriaco a secretis, Viennae.

Ignatius Taulow de Rosenthal, in Tabulario consilii status a secretis, Viennae.

——— *Roth*, Diaconus Barri in Alsatia.

——— *Ruhkopff*, Cand. Minist. Hamburgi.

S.

Fr. Sa. Gottfr. *Sack*, Concionator aulicus Berolinensis & Consiliarius Directorii Ecclesiarum reformatarum regii.

Michael. Sailer, Theol. D. & Prof. Monachii.

——— *Schall*, Mag. rep. Tubingae.

Franciscus Schanıza, AA. LL. Philos. & Theol. Doctor & Prof. publ. ordin. Theol. Mor. Brunnae in Moravia.

Leopold Scharndorfer, AA. LL. Philos. & Med. Doct. Viennae.

——— *Scheffer*, Stud. Iuris, Argent.

——— *Scherer*, V. D. Min. Vicarius, Bernae.

——— *Scherer*, Stud. Theol. ibidem.

——— *Schickedanz*, Concionator Francof. ad Viadr.

Wigand Schiderer, Conf. eccl. & Prof. Monachii.

——— *Schiphorst*, Collaborator Gymn. Bremae.

——— *Schlexffner*, AA. LL. Magister, Lipsiae.

Vicelinus Schloegel, Can. Reg. Polling. Theol. D. & Phys. Prof. Ingolst.

- *Schmidt*, V. D. M. in Orphanotrophæo magno Frideric. Berolini.
- *Schmidt*, Cand. Theol. Erlangæ.
- Ioann. Gottlob *Schneider*, Professor Academiae Francof. ad Viadr.
- *Schneider*, Inspector eccl. A. C. dioecesis Lutrae Caesareae, nunc Palat.
- *Schnitzlein*, Stud. Th. Erlangæ.
- Io. Mich. *Schozulan*, AA. LL. Phil. & Med. Doct. Vienn.
- G. C. *Schrader*, Goettingæ.
- Io. Frid. And. *Schreibesen*, Pirmasentinus, LL. Stud. Biponti.
- Nic. *Schroeder*, Alumnus Archiepisc. Seminarii Viennæ.
- Chr. Bernh. Ios. *Schücking*, Licent. Iur. Monasterii.
- L. B. de *Schulenburg*, Consiliarius intimus Regius, Berolini.
- Io. Christoph. Frid. *Schulz*, D. Phil. Prof. LL. Orient. & Graec. & Antiqq. Giesæ Hassor.
- *Schulz*, Goettingæ.
- Georg. Christ. *Schwartz*, Professor Extraordinarius & Inspector Alumnor. Altdorfii.
- *Schwarz*, Prorektor Gymn. Bielefeld.
- Franc. *Schwarzenbach*, Canonicus Labacensis, AA. LL. Phil. & Theol. D. Viennæ.
- *Schweickhardt*, V. D. M. Mittelberghemii in dynastia Alfatiae Barrensi.
- *Schweickhart*, Consil. iud. aulici Palat. Bretzenhemii.
- Franc. Xaver. *Seidel*, Sacerd. Saec. Theol. & Iur. utriusq. Licentiatum, Ingolstadtii.
- Xav. *Semmer*, Prof. extraord. Ingolstadtii.
- *Sextroh*, Pastor A. C. Goettingæ. 16 Ex.
- *Seyffer*, Cand. Tubing.
- Iosephus *Simbs*, AA. LL. Phil. Doct. & Benef. Curator ad S. Petrum, Viennæ.
- I. I. *Spalding*, Consiliarius supremi Senatus Ecclesiastici & Praepositus, Berolini.
- Georg. August. *Spangenberg*, Prof. Iuris, Goettingæ.
- Io. Frid. Guil. *Spatz*, Diaconus eccl. A. C. Spiræ.
- Iosephus *Spendou*, Viennæ.
- *Stacker*, Lit. Stud. Spiræ.
- Valentinus *Stansch*, Can. Reg. Weyarensis in Bavaria, Exposit. p. l. Feldkirchæ.
- *Stapfer*, V. D. Min. Bernæ.
- Sebastianus *Startl*, Viennæ.
- Gaudent. *Staudinger*, Canon. Reg. Rohr. Theol. Doctor Sacrae Eloquentiae Profess. in Acad. Ingolstadt.
- Io. Baptist. *Staudinger*, I. U. Cand. Ingolstadtii.
- Carol. *Stern*, AA. LL. Phil. & Theol. Doct. & Benef. Curator Hospit. Caes. Reg. Viennæ.
- *Stieber*, Cand. Theol. Erlangæ.

Ignat. Aloyf. *Stoekel*, Prof.
Landshutae in Bavaria.

Ferdinandus *Stoeger*, AA. LL.
Phil. & Theol. D. & Prof.
Publ. ordin. Hist. Ecclef.
Viennae.

Iosephus *Streinsberg*, Viennae.

Ioseph. *Stromayr*, Praepositus
infultatus in Eisgarn, AA.
LL. Phil. & Theol. D. &
Caef. Reg. Librorum Cen-
surae Affessor, Viennae.

Frid. Andr. *Stroth*, Consil.
eccl. & Rector Gymn. Go-
thae.

Io. Andr. *Suchfort*, Rector
Gymn. Goettingae.

T.

——— *Tennemann*, LL. Stud.
Erfurt.

A. C. *Thiele*, L. B. de Schoen-
berg Boernichen, Cubicu-
larii nobilis Elect. Sax. ab
epistolis, Lipsiae. 13 *Ex.*

I. F. *Tonnies*, Goettingae.

Illustriff. Comes Caspar de
Trapp, Baro in Pisein &
Caldonatsch &c. &c. Aulae
Magister heredit. Caef. Mai.
Cubic. nob. & Consil. in re-
bus iustitiae, Oeniponti.

Ern. Christian. *Trapp*, Prof.
Halaе Magd. 10 *Ex.*

Anton *Trauner*, Can. Reg.
Sanct. Zenon. AA. LL. &
Phil. D. Gymn. Acad. In-
golstadt. Rhet. Prof.

——— *Tribolet*, Doct. Med.
Bernae.

I. F. L. *Trier*, Goettingae.

——— *Tuefferd*, Phil. Mag.
Tubingae.

V.

——— *Voelkel*, Goettingae.

——— *Vorweg*, AA. LL.
Magister, Lipsiae.

Chr. Frid. *Voss*, pater & filius,
Bibliopolae, Berolini.

Georg. *Uhl*, Alumnus Archi-
episcopalis Seminarii, Vienn.

——— *Urich*, Litt. Stud.
Francof. ad Viadrum.

W.

——— *Wagner*, Pastor. eccl.
Bernae.

Illustriff. Comes Georgius a
Waldstein - Wartenberg,
Viennae.

Gottl. *Walther*, Prof. Iuris,
Bernae.

P. Gottl. *Wasser*, Collabora-
tor Gymn. Frideric. Berol.

Io. Car. *Weber*, V. D. M.
Steinwendae prope Lutram
Caesar.

Franc. Xav. *Weinzierl*, Can.
Reg. Polling. Elect. Gymn.
Monacensis Gramm. Prof.

Christianus Felix *Weisse*, tri-
butorum circuli Lipsiensis
receptor.

——— *Wenger*, V. D. M.
Bernae.

Io. Guil. *Wernher*, LL. hum.
Stud. Biponti.

Frid. Aug. Clem. *Werthes*,
Profellor Sturgardiae.

F. A. *Wiedeburg*, Prof. Phil.
Helmstadii. 2 *Ex.*

——— *Wiegſam*, Paſtor, Ber-
nae.

C. Ch. *Willich*, Goettingae.

Herm. Erich *Winckler*, Paſtor
A. C. Hamburgi.

I. F. *Winter*, Goettingae.

Sim. Georg. Ern. a *Wiſinger*,
I. U. Cand. Ingolſtadii.

Phil. Maur. *Wittich*, Darm-
ſtadii.

Augustinus L. B. a *Woeber*,
Canonicus Regius Cathedra-
lis Eccleſiae Brunnenſis.

——— *Wytttenbach*, Diaconus,
Bernae.

——— *Wytttenbach*, Philoſ.
Stud. ibidem.

Z.

Henricus L. B. de *Zedlitz*,
iſt. de Zedlitz, Miniſtri
ſtatu Regii, filius, Berolini.

——— *Zeller*, Phil. Magiſter,
Tubingae.

Io. *Zenger*, Theol. Candid.
Ingolſtadii.

——— *Zobel*, Senator, Goer-
litzii.

Casp. *Zunkley*, Electoris Co-
lon. Mathematicus, Gymn.
Paulini Monafter. Director
ac Matheſeos Prof.

CONTINUATIO
NOTITIAE LITERARIAE

IO. ALB. FABRICII

DE SINGULIS LIBRIS PLATONIS.

I. ΘΕΑΓΗΣ, ἢ περὶ σοφίας, μαιευτικός. De Sapiencia, cuius studiosus Theages, Demodici filius, Socrati se in disciplinam dari cupit, & a Socrate vincitur, quid Sapiencia sit, ignorare, neque Sapienciam posse, nisi daemone suffragante, a se doceri.

Gallice vertit *Andr. Dacierius*, & post eum *Germanice*, iuncto Graeco textu, *Io. Sam. Muellerus*.

II. ANTEPAΣΤΑΙ, (ita *Laërtius* III, 4 pro quo in vulgatis ἐράσται & in ipso dialogo,) ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἠθικός. De *philosophia*, quod non sit proletaria cognitio variarum artium, adversus nescio quem, qui in hanc sententiam acceperat illud Solonis:

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος

Commendat Socrates inter alia inscriptionem Delphicam, quae praecipiebat σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην.

Graece & cum lat. Ficini versione iunctim cum dialogis *Tetralogiae* I edidit *Nathan. Forster*, Oxonii 1745 & 1752, 8 mai. Gallice vertit *Andr. Dacierius*; Germanice cum graeco textu *Io. Sam. Muellerus*. edidit. vide ad *Alcib. I.*

III. ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ, ἢ περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός. De *scientia* sive *Adversus falso iactatam Sophistarum scientiae comparandae rationem*, & verae philosophiae studium propter ipsorum vanitatem, avaritiam, imperitiamque ac fraudes non esse negligendum. Inter alia in hoc dialogo perstringuntur obscura scripta Heracliti, & philosophi Heraclitei, ut in *Phaedone* scripta *Anaxagorae*. *Procli* Commentarius in *Theaeteto* intercidit, nec minus *Luperci Berytii* liber περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρυόνος. Ad verba in *Theaeteto* p. 95. l. 15 sq. φαινόμενά μοι ἀλεκτρυόνος ἀγεννοῦς δίκην πρὶν νενηκκέσθαι, ἀποπηδήσαντες ἀπὸ τοῦ λόγου ἕδειν. Locum ex *Theaeteto*, quo Socrates confert Philosophum cum viro civilibus adstricto negotiis, gallice transtulit *Claudius Fleury* ad

NOTIT. LITERAR. DE PLATONE.

calcem libri de delectu ac methodo studiorum: aliumque qui ad doctrinam Protagorae pertinet in T. XVI hist. acad. Inscr. & elegg. litt. Paris. 1752, 4 mai. Germ. versus exstat in Opp. Plat. germanice loquentis Lemgov. 1778, Tom. I.

IV. ΣΟΦΙΣΤΗΣ, ἢ περὶ τοῦ ὄντος, λογικός. *De Sophista* quod ita differat eius doctrina a vera sapientia, quemadmodum res falsa a vero ente. Conferenda elegans Themisthii Oratio IV (in Harduini edit. XXIII) qua Platonica criteria Sophistae in se non convenire disputat.

Porphyrii commentarii (vide *Holstenium* in vita *Porphyrii* c. VI, p. 54) *Boethio* laudati interciderunt. Latina *Petreii* *Tiarae* versio prodit *Lovanii* 1552, 8.

Addenda ad Notit. liter. de Plat. Vol. I praemissam.

ad p. XCII. Post VI dialogos a Io. Sam. Muellero editos an. 1736 idem quoque Apol. Socratis & Critonem graece & germ. edidit *Hamb.* 1739, 4.

Ad selectorum dialogorum editiones accedunt Platonis dialogi tres (*Alcibiades I & II*, & *Hipparchus*) opera & studio *Guil. Elwal.* *Oxon.* 1771, 8 mai.

p. XCIII. Doctissimus P. *Grou* S. I. Gallicus interpret, *Reip. Plat.* & *Libri de Legg.* etiam alios VII vertit dialogos, qui prodire 2 voll. apud *Marc-Mich. Rey.* 8 itidemque *Dacarianis* iuncti in *Bibliothèque des anc. philosophes* 1771, 12. cui *Collectioni* subiuncta quoque interpretatio *Hippiæ* & *Euthydemii* a *Maucroisio* facta & pars *Symposii* a *Racinio* translati; unde tandem XI voll. exstiteret.

p. XCIV. Ad Dialogos a Io. Sam. Muellero versos addetiam Apol. Socr. & Critonem *Hamb.* 1739, 4.

p. XCVI. Ad n. III de Critone refer quoque *Rumpelii* progr. in Platonis dialogum, qui Crito inscribitur, *Erford.* 1768.

Denique de titulis singulorum librorum confer, quae in *Varietate lectionis* diligentius adnotata sunt.

Corrigenda.

pag. 214 l. 15 pro μεταβαλλομένην lege μεταβαλλομένην.

pag. 220 l. 6 pro Σπόπει lege Σκόπει.

Θ Ε Α Γ Η Σ

Θ Ε Α Γ Η Σ

Η
Π Ε Ρ Ι Σ Ο Φ Ι Α Σ

Μ α ι ε υ τ ι κ ο ς .

Τ Α Τ Ο Υ Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Υ Π Ρ Ο Σ Ω Π Α
Δ Η Μ Ο Δ Ο Κ Ο Σ , Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ , Θ Ε Α Γ Η Σ .

A R G U M E N T U M .

Demodocus quidam quum a filio Theage sollicitaretur, ut se traderet sapienti cuidam, sapientiae discendae causa, adit Socratem: a quo consilium capit hac de re, adducto etiam coram filio. Praefatur Socrates, rem esse illam maximi momenti, ut iuventus nimirum, quae est seminarium reipublicae, recte excolatur: sapientiam autem ipsam, esse praeclaram scientiam, omniumque scientiarum primariam ac principem. Illam porro hac in re maxime versari, ut contineatur societas generis humani rationibus & institutis iusti & moderati cuiusdam imperii: atque adeo evitentur intemperies, quae certae sunt hominum pestes. Iam vero illam quidem civilem sapientiam disci sapientum hominum usu & consuetudine: veram tamen efficacemque illius consequendae rationem pendere a Deo, qui unus nimirum efficiat, ut illa etiam hominum prudentum consuetudo possit esse fructuosa.

Ω ΣΩΚΡΑΤΕΣ, ἐδεόμην ἄττα σοι ἰδιολογήσασθαι, εἰ ἔτι
 ἄσχολή κἄν ἢ ἄσχολία δὲ μὴ πάνυ τις μεγάλη, ἕμως ἔμοῦ ^{12t}_{a.}

T H E A G E S
S I V E D E S A P I E N T I A

Obstetricius.

DIALOGI PERSONAE

DEMODOCUS, SOCRATES, THEAGES.

OPUS habebam, o Socrates, quaedam privatim tecum communicare, si quidem otium sit, vel etiam negotium, mo-
Plat. Oper. Vol. II. A 2

ἕνεκα ποίησαι σχολήν. ΣΩ. Ἄλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνω σχολάζων, καὶ δὴ σοῦ γὰρ ἕνεκα, καὶ πάνυ ἄλλ' εἴτι βούλει λέγειν, ἔξεσι. ΔΗ. Βούλει οὖν δεῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ ἐλευθερίου σοῶν ἐκποδῶν ἀποχωρήσωμεν; ΣΩ. Εἴ σοι δοκεῖ.

- b. ΔΗ. Ἴαμεν δὴ, ὦ Σώκρατες. πάντα τὰ φυτὰ κινδυνεύει τὸν αὐτὸν τρόπον ἔχειν καὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς φυόμενα, καὶ τὰ ζῶα, τὰ τε ἄλλα καὶ ἄνθρωπος. καὶ γὰρ ἐν τοῖς φυτοῖς ῥᾶσον ἡμῶν τοῦτο γίγνεται, ὅσοι τὴν γῆν γεωργοῦμεν, τὸ παρασκευάσασθαι πάντα τὰ πρὸ τοῦ φυτεύειν, καὶ αὐτὸ τὸ φυτεῦσαι ἐπειδὴν δὲ τὸ φυτεῦσθαι βιωῶ, μετὰ τοῦτο θεραπεία τοῦ φύντος καὶ πολλὴ καὶ χαλεπὴ καὶ δύσκολος γίγνεται. οὕτω δὲ ἔχειν
- c. ἔοικε καὶ τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων. ἀπὸ τῶν ἐμαυτοῦ ἐγὼ πραγμάτων τεκμαίρομαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα. καὶ γὰρ ἐμοὶ ἢ τοῦ υἱέος τουτουῖ, εἴτε φυτείαν, εἴτε παιδοποιῶν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων ῥᾶσι γέγονεν ἢ δὲ τροφῇ δύσκολός τε καὶ αἰεὶ ἐν φόβῳ, περὶ αὐτοῦ δεδιότι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, πολλὰ ἂν εἴη λέγειν ἢ δὲ νῦν παροῦσα ἐπιθυμία τούτῳ πάνυ με φοβεῖ. ἔσι

do non omnino magnum: velim enim mea causa otium agas. So. Equidem otiosus & alioqui sum; sed tui causa maxime. Si quid ergo dicere vis, licet. De. Vin' fecedantus hinc in proximam Iovis liberatoris porticum? So. Ut lubet. De. Eamus ergo, o Socrates. Omnes quidem plantae eodem se modo habere videntur, & quae e terra nascuntur, animaliaque omnia, & homines denique ipsi. Ut enim in plantis facillimum hoc nobis est, qui terram colimus, praeparare quidem omnia antequam plantemus, & ipsa etiam plantatio: postquam vero quod plantatum est, vivit; tunc cultus ipsius varius est & difficilis: sic & in hominibus videtur. Ex meis enim rebus cetera coniiicio. Etenim haec mihi mei filii sive plantatio, seu generatio appellanda sit, omnium facillima existit: educatio autem difficilis, & plena timoris semper, maximum metum ipsius causa subeunti fuit. Et alia quidem multa de hoc dici possent: praecipue vero cupiditas, quae huic nunc inest, vehementer me sollicitat. est enim non ingenerosa, verum talis,

μὲν γὰρ οὐκ ἀγεννῆς, σφαλερὰ δέ. ἐπιθυμεῖ γὰρ δὴ οὗτος
 ἡμῖν, ὃ Σώκρατες, ὡς Φησι, σοφὸς γενέσθαι. δοκῶ γὰρ μοι, d.
 τῶν ἡλικιωτῶν τινὲς αὐτοῦ καὶ δημοτῶν εἰς τὸ ἄστυ κατα-
 βαίνοντες, λόγους τινὰς ἀπομνημονεύοντες, διαταράττουσιν
 αὐτόν· οὓς ἐζήλωκε, καὶ πάλαι μοι πράγματα παρέχει,
 ἀξιῶν ἐπιμεληθῆναί με ἑαυτοῦ, καὶ χρήματα τελέσαι τινὶ τῶν
 σοφιστῶν, ὅστις αὐτὸν σοφὸν ποιήσει. ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν χρημά-
 των καὶ ἔλαττον μέλει, ἡγοῦμαι δὲ τοῦτον οὐκ εἰς σμικρὸν
 κίνδυνον εἶναι οἷ σπεύδει. τέως μὲν οὖν αὐτὸν κατεῖχον παρα- p.
 μυθούμενος· ἐπειδὴ δὲ οὐκέτι αἴός τέ εἰμι, ἡγοῦμαι κράτιζον 142
 εἶναι πείθεσθαι αὐτῷ· ἵνα μὴ πολλάκις ἄνευ ἐμοῦ συγγενό- a.
 μένος τῷ διαφθαρῇ. νῦν οὖν ἤκω ἐπ' αὐτὰ ταῦτα, ἵνα τῷ
 τούτων τῶν σοφιστῶν δικοῦντων εἶναι συζήσω τουτουί. σὺ οὖν
 ἡμῖν εἰς καλὸν παρεφάνης, ὃ ἂν ἐγὼ μάλιχα ἐβουλόμην,
 περὶ τῶν τοιούτων μέλλων πράξειν, συμβουλευσασθαι. ἀλλ'
 εἴτι ἔχεις συμβουλεύειν, ἐξ ὧν ἐμοῦ ἀκήκοας, ἔξεσι τε καὶ
 χρή. ΣΩ. Ἀλλὰ μὲν δὴ, ὃ Δημάδοκε, καὶ λέγεται γε συμ- b.

ut fallere possit. Cupit enim, o Socrates, ut ipse ait, sapiens
 effici. Et ut mihi videtur, populares quidem eius aequales in
 urbem venientes sermones quosdam ei repetentes hunc vehe-
 menter incitaverunt, quos aemulari coepit, & mihi iampridem
 molestus est, volens, ut eius curam suscipiam, ac pecuniam
 sophistae alicui, qui ipsum sapientem reddat, persolvam. Mi-
 hi vero pecuniarum minor est cura: verum hunc existimo ob
 hoc eius studium in periculum non mediocre incursum. Hac-
 tenus igitur huic obstiti, consolando: sed ubi diutius nequeo,
 operae pretium fore duxi, ut ei obtemperem, ne sine me fre-
 quenter cum aliis vivens corrumpatur. Nunc autem ad hoc
 proficiscor, ut eum alicui eorum, qui sophistae existimantur,
 commendem. Tu igitur peropportune nobis obviam factus
 es, quem quidem hac in re mihi consultorem maxime cupie-
 bam. Itaque si quid habes, quod mihi in iis, quae audivisti,
 consulere queas, licet & expedit. So. Ceterum, o Demodoce,
 vulgo dicitur, Consilium res sacra est: & si unquam ullum aliud,

- βουλὴ ἱερὸν χρῆμα εἶναι. εἶπερ οὖν καὶ ἄλλῃ ἤτισοῦν ἐστὶν ἱερά, καὶ αὐτὴ ἂν εἴη περὶ ἧς σὺ νῦν συμβουλεύῃ. οὐ γὰρ ἐστὶ περὶ ὅτου δειοτέρου ἂν ἄνθρωπος βουλεύσασατο, ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν αὐτοῦ οἰκείων. πρῶτον μὲν οὖν ἐγὼ τε καὶ σὺ συνομολογήσωμεν, τί ποτε οἰόμεθα τοῦτο εἶναι περὶ οὗ βουλευόμεθα. μὴ γὰρ πολλάκις ἐγὼ μὲν ἄλλό τι αὐτὸ ὑπο-
- c. λαμβάνω, σὺ δὲ ἄλλο, κἄπειτα πῶρῳ που τῆς συνουσίας, αἰσθώμεθα γελοῖσι ὄντες, ἐγὼ τε ὁ συμβουλεύων καὶ σὺ ὁ συμβουλευόμενος, μηδὲν τῶν αὐτῶν ἡγούμενοι. ΔΗ. Ἀλλά μοι δοκεῖς ὀρθῶς λέγειν, ὦ Σώκρατες· καὶ ποιεῖν χρῆ οὕτω. ΣΩ. Καὶ λέγω γε ὀρθῶς, οὐ μέντοι παντάπασί γε. σμικρὸν γὰρ τι μετατίθεμαι. ἐννοῶ γὰρ μὴ καὶ ὁ μειρακίσκος οὗτος οὐδὲ τούτου ἐπιθυμῆ οὐ ἡμεῖς αὐτὸν οἰόμεθα ἐπιθυμεῖν, ἀλλ' ἑτέρου.
- d. εἴτ' αὖ ἡμεῖς ἔτι ἀτοπώτεροι ὦμεν περὶ ἀλλοῦ του βουλευόμενοι. ὀρθότατον οὖν μοι δοκεῖ εἶναι ἀπ' αὐτοῦ τούτου ἀρχεσθαι, διαπυθναγομένους ὅ, τι καὶ ἐστὶν οὗ ἐπιθυμεῖ. ΔΗ. Κινδυνεύει γοῦν οὕτω βέλτιστον εἶναι ὡς σὺ λέγεις. ΣΩ. Εἰπέ δὴ μοι τί καλὸν ὄνομα τῷ νεανίσκῳ· τί αὐτὸν προσαγορεύομεν;

hoc est in primis, de quo quaeris. Non est enim divinius aliquid, quo de quis consulere queat; quam de institutione sui atque suorum. Primum igitur conveniamus, quidnam hoc esse putemus, quo de consultamus; ne saepenumero, ego quidem aliud illud existimem, tu item aliud, ac deinde longe dissentiamus: ridiculi quidem existentes ambo, & ego qui do, & tu qui postulas consilium, quum nihil dum consenserimus. De. Recte quidem mihi dicere videris, o Socrates: itaque faciendum censeo. So. Recte, inquam, non omnino tamen recte: nam paulisper id muto: dubito enim, ne forte hic adolescentulus alia quaedam, quam quae nos rebatur, cupiat: quod si alia, nos quoque absurdius faciamus de alio consulentes. Rectissimum igitur mihi videtur, ut initium hinc sumentes, ipsum quid maxime instituat, rogemus. De. Optimum videtur, ut dicis. So. Dic igitur mihi, quod pulchrum nomen est puero? quo nomine ipsum vocabimus? De. Theages, o Socrates. So.

ΔΗ. Θεάγης ὄνομα τούτῳ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Καλόν γε, ὦ Δημόδοκε, τῷ υἱεῖ τὸ ὄνομα ἔθου καὶ ἱεροπρεπές. εἶπέ δὴ ἡμῖν, ὦ Θεάγης, ἐπιθυμεῖν Φῆς σοφὸς γενέσθαι, καὶ ἀξιοῖς σου τὸν ε. πατέρα τόνδε ἐξευρεῖν ἀνδρὸς τινος συνουσίαν τοιοῦτου ὅστις σε σοφὸν ποιήσει; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Σοφούς δὲ καλεῖς πρότερον τοὺς ἐπισήμονας, περὶ ὅτου ἂν ἐπισήμονες ᾖσιν, ἢ τοὺς μῆ; ΘΕ. Τοὺς ἐπισήμονας ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; οὐκ ἐδιδάξατό σε ὁ πατήρ καὶ ἐπαιδευσεν ἅπερ ἐνθάδε οἱ ἄλλοι παιδεύονται, οἱ τῶν καλῶν κἀγαθῶν πατέρων υἱεῖς; οἷον γράμματά τε καὶ κιθαρίζειν, καὶ παλαίειν, καὶ τὴν ἄλλην ἀγωνίαν; ΘΕ. Ἐμέ γε. ΣΩ. Ἐτι οὖν οἶε τινὸς ἐπισήμης ἑλλείπειν, ἧς προσήκει ὑπὲρ p. σοῦ τὸν πατέρα ἐπιμεληθῆναι; ΘΕ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τίς ἐστὶν ¹²³ αὕτη; εἶπέ καὶ ἡμῖν, ἵνα σοι χαρισώμεθα. ΘΕ. Οἶδε καὶ ^{a.} οὗτος, ὦ Σώκρατες· ἐπεὶ πολλάκις ἐγὼ αὐτῷ εἶρηκα. ἀλλὰ παῦτα ἐξεπίτηδες πρὸς σὲ λέγει, ὡς δὴ οὐκ εἶδὼς οὐ ἐγὼ ἐπιθυμῶ. τοιαῦτα γὰρ ἔτι καὶ ἕτερα καὶ πρὸς ἐμὲ μάχεται τε, καὶ οὐκ ἐθέλει με οὐδενὶ συζησῆαι. ΣΩ. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἔμπροσθέν σοι ἦν πρὸς τοῦτον ῥηθέντα, ὥσπερ ἄνευ μαρτύρων λεγόν-

Pulchrum, o Demodoce, & divinum filio nomen imposuisti. Sed tu dic mihi, Theages, cupisne sapiens esse? ac dignum existimas esse, ut pater hic tuus virum inveniat, qui te sua consuetudine sapientem reddat? *The.* Cupio. *So.* Sapientes autem utrum vocas homines scientiam habentes, quaecunque illa sint, quae scierint: necne? *The.* Scientes equidem. *So.* Quid igitur, nonne te pater edocuit, quae hic nobilium virorum filii docentur? scilicet literas, citharam pulsare, palaestram, & alia certamina? *The.* Docuit. *So.* Putas praeterea te aliqua scientia indigere, de qua curam suscipere tui causa patrem deceat? *The.* Puto. *So.* Quae est igitur ipsa? dic nobis, ut tibi gratificemur. *The.* Novit & hic, o Socrates, quoniam per saepe illi narravi; sed de industria haec nunc tecum loquitur, quasi nesciat, quae cupiam: hoc enim modo, & in aliis multis mecum pugnat, neque vult alicui me tradere. *So.* Atqui quae haecenus adversus hunc abs te dicta sunt, testibus carent: nunc au-

- b. *μενα' νυν δὲ ἐμὲ ποιῆσαι μάρτυρα, καὶ ἐναντίον ἐμοῦ κάτειπε τίς ἐσιν αὕτη ἢ σοφία ἧς ἐπιθυμεῖς. φέρε γὰρ, εἰ ἐπιθυμεῖς ταύτης ἢ οἱ ἄνθρωποι τὰ πλοῖα κυβερνῶσι, καὶ ἐγὼ σε ἐτύγχανον ἐρωτῶν, ὧ Θεάγες, τίνος ἐνδεής ὢν σοφίας, μέμφῃ τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέλει σε συνιστάναι παρ' ὧ ἂν σὺ σοφὸς γένοιο; τί ἂν μοι ἀπεκρίνω; τίνα ταύτην αὐτὴν εἶναι; ἄρα οὐ κυβερνητικὴν;* ΘΕ. *Ναί. ΣΩ. Εἰ δὲ ἐπιθυμῶν ταύτην τὴν σοφίαν*
- c. *εἶναι σοφὸς ἢ τὰ ἄρματα κυβερνῶσιν, εἴτ' ἐμέμφου τῷ πατρὶ, ἐμοῦ αὖ ἐρωτῶντος τίς ἐσιν αὕτη ἢ σοφία, τίνα ἂν ἀπεκρίνω αὐτὴν εἶναι; ἄρ' οὐχὶ ἡνιοχικὴν;* ΘΕ. *Ναί. ΣΩ. Ἦς δὲ δὴ νυν τυγχάνεις ἐπιθυμῶν, πότερον ἀνώνυμός τις ἐστίν, ἢ ἔχει ὄνομα;* ΘΕ. *Οἶμαι ἔγωγε ἔχειν. ΣΩ. Πότερον οὖν αὐτὴν μὲν ὄσθα, οὐ μέντοι τόγε ὄνομα; ἢ καὶ τὰ ὄνομα;* ΘΕ. *Καὶ τὸ ὄνομα ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν ἐσιν εἰπέ. ΘΕ. Τί δὲ ἄλλο, ὧ*
- d. *Σώκρατες, αὐτῇ ὄνομα τίς φαίη ἂν εἶναι, ἀλλ' ἢ σοφίαν;* ΣΩ. *Οὐκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχία σοφία ἐστίν; ἢ ἀμαθία δοκεῖ σοι εἶναι;* ΘΕ. *Οὐκ ἔμοιγε. ΣΩ. Ἄλλὰ σοφία;* ΘΕ. *Ναί. ΣΩ. Ἦ τί χρώμεθα; οὐχ ἢ ἵππων ἐπιστάμεθα ζεύγους ἄρχειν;* ΘΕ.

tem me adhibe testem, atque coram me denuo recense. Quae nam est haec sapientia, quam appetis? Age, si cuperes eam, qua homines navigia gubernant, & ego te rogarem, quanam, o Theages, sapientia indigens patri succenses, quod te his, a quibus sapiens reddi potes, non tradat? quamnam esse responderes? nonne gubernatoriam? *The.* Certe. *So.* Sin autem illius cuperes eruditum te fieri, qua currus reguntur, ac patri succenses, ego vero rogem, quaenam ea esset, nonne aurigariam respondeas? *The.* Utique. *So.* Haec autem, quam appetis, utrum habet nomen, an non? *The.* Existimo habere. *So.* Utrum igitur illam quidem nosti, nomen autem ignoras? vel nomen etiam tenes? *Th.* Etiam nomen. *So.* Dic ergo, quid est. *The.* Quod aliud nomen huic congruere dicas, o Socrates, quam sapientiae? *So.* Nonne etiam aurigaria, sapientia est? an ignorantia tibi videtur? *The.* Nullo modo. *So.* An non sapientia? *The.* Sapientia. *So.* Qua ad quid utimur? num

Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἡ κυβερνητικὴ σοφία ἐστίν; ΘΕ. Ἐμοιγε
δοκεῖ. ΣΩ. Ἄρ' οὐκ αὐτὴ ἢ πλοίων ἐπιστάμεθα ἄρχειν; ΘΕ.
Αὕτη μὲν οὔν. ΣΩ. Ἦς δὲ δὴ σὺ ἐπιθυμεῖς ἡ σοφία, τίς ἐστίν,
ἢ τίνος ἐπιστάμεθα ἄρχειν; ΘΕ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἢ τῶν ἀν- e.
θρώπων. ΣΩ. Μῶν ἢ τῶν καμνόντων; ΘΕ. Οὐ δῆτα. ΣΩ.
Ίατρικὴ γὰρ αὕτη ἐστίν. ἢ γάρ; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Ἄλλ' ἢ τῶν
ἀδόντων ἐπιστάμεθα ἐν τοῖς χοροῖς ἄρχειν; ΘΕ. Οὐ. ΣΩ.
Μουσικὴ γὰρ αὕτη γε. ΘΕ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ἄλλ' ἢ τῶν
γυμναζομένων ἐπιστάμεθα ἄρχειν; ΘΕ. Οὐ. ΣΩ. Γυμνασικὴ
γὰρ αὕτη γε. ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Ἄλλ' ἢ τῶν τί ποιούντων;
προθυμοῦ εἰπεῖν, ὡσπερ ἐγὼ σοι τὰ ἔμπροσθεν. ΘΕ. Ἡ τῶν
ἐν τῇ πόλει, ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐν τῇ πόλει εἰσὶ καὶ οἱ
κάμνοντες; ΘΕ. Ναί' ἀλλ' οὐ τούτων λέγω μόνον, ἀλλὰ p.
καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐν τῇ πόλει. ΣΩ. Ἄρα γε μαυθάνω ἢν ¹²⁴
λέγεις τέχνην; δοκεῖς γάρ μοι λέγειν οὐχ ἢ τῶν θειζόντων ^{a.}
ἐπιστάμεθα ἄρχειν, καὶ τῶν τρυγάντων, καὶ τῶν φυτευόντων,
καὶ σπειρόντων, καὶ ἀλοώντων. αὕτη μὲν γὰρ γεωργικὴ, ἢ

qua scimus equorum iuga regere? *The.* Profecto. *So.* At gubernatoria, nonne & ipsa sapientia est? *The.* Mihi quidem videtur. *So.* Num & ea est, qua naves gubernamus? *The.* Ea utique. *So.* Ea vero, quam nunc optas, quiaenam sapientia est? quidve eam adepti scimus gubernare? *The.* Mihi quidem videtur ea, qua scimus hominibus imperare. *So.* Num qua aegrotantibus? *The.* Minime; *So.* Ipsa enim medicina est, nonne? *The.* Est. *So.* At qua canentibus scimus in choris praeesse? *The.* Nequaquam. *So.* Musica enim est. *The.* Ita. *So.* Sed utrum, qua certantibus praeesse? *The.* Nequaquam. *So.* Gymnastica enim est. *The.* Est. *So.* Verum qua quid facientibus, conare exprimere sic, quemadmodum superiora ego. *The.* Mihi plane videtur ea, qua his, qui sunt in civitate. *So.* Nonne in civitate aegroti etiam sunt? *The.* Sunt quidem; sed non istis solum dico, verum omnibus, qui in civitate versantur. *So.* Intelligo quam artem dicis. videris enim non eam, qua praeesse novimus metentibus, aut vindemiantibus, aut plantantibus, aut se-

- τούτων ἄρχομεν. ἢ γάρ; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Οὐδέ γε ἢ τῶν
 b. πριζόντων, καὶ τρυπάντων, καὶ ξεόντων, καὶ τορνευόντων ξυμ-
 πάντων ἐπιστάμεθα ἄρχειν, οὐ ταύτην λέγεις. αὕτη γὰρ οὐ
 τεκτονική; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Ἄλλ' ἴσως ἢ τούτων τε πάντων
 καὶ αὐτῶν τῶν γεωργῶν, καὶ τῶν τεκτόνων, καὶ τῶν δημιουρ-
 γῶν ἀπάντων, καὶ τῶν ἰδιωτῶν, καὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἀν-
 δρῶν ταύτην ἴσως λέγεις τὴν σοφίαν. ΘΕ. Ταύτην πάλαι,
 ὦ Σώκρατες, βούλομαι λέγειν. ΣΩ. Ἐχεις οὖν εἰπεῖν, Αἴγι-
 e. στος, ὁ Ἀγαμέμνονα ἀποκτείνας ἐν Ἀργεῖ, ἄρα πούτῳ
 ἦρχεν ὧν σὺ λέγεις, τῶν τε δημιουργῶν καὶ ἰδιωτῶν, καὶ ἀν-
 δρῶν καὶ γυναικῶν ξυμπάντων, ἢ ἄλλων τινῶν; ΘΕ. Οὐκ
 ἄλλὰ τούτων. ΣΩ. Τί δὲ δὴ; Πηλεὺς ὁ Αἰακοῦ ἐν Φθίᾳ οὐ
 τῶν αὐτῶν τούτων ἦρχε; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Περιάνδρον δὲ τὸν
 Κυψέλου ἄρχοντα ἐν Κορίνθῳ ἤδη ἀκήκοας γενέσθαι; ΘΕ.
 Ἔγωγε. ΣΩ. Οὐ τῶν αὐτῶν τούτων ἄρχοντα ἐν τῇ αὐτῇ
 d. πόλει; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Τί δέ; Ἀρχέλαον τὸν Περδίκκου,
 τὸν νεωστὶ τούτων ἄρχοντα ἐν Μακεδονίᾳ, οὐ τῶν αὐτῶν ἡγή-

rentibus, aut triturantibus: ipsa enim, per quam iis imperamus, agricultura est. nonne? *The.* Est. *So.* Neque rursus qua vel fecantibus, vel perforantibus, vel polientibus, vel torno aliquid facientibus: nam haec ad fabros pertinet. *The.* Certe. *So.* Verum fortasse, qua iis universis, & agricolis, & fabris, & artificibus omnibus, ac privatis cunctis mulieribusque & viris imperitamus, eam tu sapientiam dicis. *The.* Iſtam ipſam, o Socrates, iam pridem dicere volebam. *So.* Potes dicere, an Aegisthus, qui Agamemnonem apud Argos interfecit, his omnibus imperavit, quos dixisti, artificibus, privatis viris, mulieribusque universis, an aliis quibusdam? *The.* Non aliis, sed iis omnibus. *So.* Quid autem Peleus, Aeaci filius, in Phthia nonne iisdem dominatus est? *The.* Eisdem. *So.* Periantrum vero Cypseli, nonne audivisti apud Corinthios imperasse? *The.* Equidem. *So.* Nonne eisdem in civitate sua dominatus est? *The.* Certe. *So.* Quid vero? Archelaum Perdiccae, nuper in Macedonia imperantem, num iisdem exillimas dominatum? *The.* Equidem. *So.*

τούτων ἄρχειν; ΘΕ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Ἰππίαν δὲ τὸν Πεισιστράτου ἐν τῇδε τῇ πόλει ἄρξαντα, τίνων οἶε ἄρξαι; οὐ τούτων; ΘΕ. Πᾶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Εἰποῖς ἂν οὖν μοι τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Βάκισ τε καὶ Σιβύλλα, καὶ ὁ ἡμεδαπὸς Ἀμφίλυτος; ΘΕ. Τίνα γὰρ ἄλλην, ὧ Σώκρατες, πλὴν γε χρησμοφότος; ΣΩ. Ὅρθῶς λέγεις. ἀλλὰ καὶ τοὺς δέ μοι οὕτω πειρῶ ἀποκρίνασθαι, τίνα ἐπωνυμίαν ἔχει Ἰππίας καὶ Περίανδρος διὰ τὴν αὐτὴν ἀρχήν. ΘΕ. Οἶμαι μὲν τύραννοι. τί γὰρ ἄλλο; ΣΩ. Οἴκοῦν ὅστις ἐπιθυμεῖ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῇ πόλει ξυμπάντων ἄρχειν, τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τούτοις ἐπιθυμεῖ, τυραννικῆς, καὶ τύραννος εἶναι; ΘΕ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν ταύτης ἐπιθυμεῖν σὺ φῆς; ΘΕ. Ἐοικέ γε, ἐξ ὧν ἐγὼ εἶπον. ΣΩ. ὦ μισαρὲ, τυραννεῖν ἄρα ἡμῶν ἐπιθυμῶν πάλαί ἐμέμφου τῷ πατρὶ ὅτι σὲ οὐκ ἔπεμπεν εἰς διδασκάλου τυραννοδιδασκάλου τινός; καὶ σὺ, ὧ Δημόδοκε, οὐκ αἰσχύνῃ, πάλαί εἰδῶς οὐ ἐπιθυμεῖ οὗτος; καὶ ἔχων ὅθι πέμψας αὐτὸν, δημιουργὸν ἂν ἐποίησας τῆς σοφίας ἧς ἐπιθυμεῖ, ἔπειτα φθονεῖς τε αὐτῷ καὶ οὐκ ἐθέλεις πέμπειν; ἀλλὰ νῦν ὁρᾶς ἐπειδὴ ἐναντίον ἐμοῦ

p.
125
a.

Hippiam autem Pisistrati, in hac urbe dominantem, quibusnam prae-fuisse arbitraris? nonne eisdem? *The.* Quidni? *So.* Bacis vero, & Sibylla, & nostras Amphilytus, quonam pacto tibi cognominandi viderentur? *The.* Non alio, quam vatum nomine. *So.* Recte dicis. eodem modo conare, ut invenias, quo cognomine Hippiam & Periandrum propter eundem principatum nomines. *The.* Qui vocem, quam tyrannos? *So.* Ergo quicumque cupit more istorum universis suis civibus imperare, tyrannidem appetit, & esse tyrannus studet? *The.* Ita videtur. *So.* Hanc tu optas? *The.* Videtur ex iis, quae dixi. *So.* Scelēste, more tyranni nobis praeesse cupis? ac iamdudum succenses patri, qui te ad aliquem tyrannidis praeceptorem non mittit? Et te, Demodoce, non pudet, qui cum dudum noris, quid hic concupiscat, & quia, quo ipsum mittas, habes, artificem sapientiae illius, quam petit, facere potueris, invidēs, & nobis mittere? sed nunc vides. Cum vero te coram accusaverit,

- κατείρηκέ σου, κοινή βουλευώμεθα ἐγώ τε καὶ σὺ· ἔστιν αἱ ἄν
 κῦτὸν πέμπομεν, καὶ διὰ τὴν τίνος συνουσίαν σοφὸς ἂν γέ-
 ν. νοιτο τύραννος. ΔΗ. Ναὶ μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, βουλευώμεθα
 δῆτα ὡς δοκεῖ γέ μοι βουλῆς δεῖν περὶ τούτου οὐ φαύλης.
 ΣΩ. Ἐάσον, ὦ γαθὲ, διαπυθώμεθα αὐτοῦ πρῶτον ἱκανῶς.
 ΔΗ. Πυθάνου δῆ. ΣΩ. Τί οὖν ἂν εἰ Εὐριπίδῃ τι προσχρη-
 σαίμεθα, ὦ Θεάγεσ; Εὐριπίδης γάρ που φησὶ, Σοφοὶ τύραννοι
 τῶν σοφῶν συνουσίᾳ. Εἰ οὖν ἔροιστό τις τὸν Εὐριπίδην, ὦ Εὐρι-
 πίδῃ, τῶν τι σοφῶν συνουσία φῆς σοφῶς εἶναι τοὺς τυράν-
 νους; ὡσπερ ἂν εἰ εἰπόντα, Σοφοὶ γεωργοὶ τῶν σοφῶν συνου-
 σία, ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, τί ἂν ἡμῖν ἀπεκρίνατο; ἄρ' ἂν
 ἄλλό τι ἢ τῶν τὰ γεωργικά; ΘΕ. Οὐκ, ἀλλὰ τοῦτο. ΣΩ.
 Τί δέ; εἰ εἶπε, Σοφοὶ μάγειροι τῶν σοφῶν συνουσία, εἰ ἠρό-
 μεθα τῶν τί σοφῶν, τί ἂν οἶε αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; οὐχ ὅτι
 τῶν μαγειρικῶν; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Τί δ', εἰ, Σοφοὶ παλαιαὶ
 τῶν σοφῶν συνουσία, εἶπεν, εἰ ἠρόμεθα τῶν τί σοφῶν, ἄρα οὐκ
 δ. ἂν τῶν παλαιῶν, ἔφη; ΘΕ. Ναί. ΣΩ. Ἐπειδὴ δὲ εἶπε, Σο-

consultemus simul ego & tu, estne qua mittamus, ut alicuius consuetudine sapiens tyrannus efficiatur? *De.* Per Iovem, o Socrates, consultemus. est enim, ut mihi videtur, consilio opus, & maximo. *So.* Sine, bone vir, interrogemus ipsum prius. *De.* Interroga. *So.* Quid si Euripide ad aliquid utamur, o Theages? Inquit enim ille, *Sapientum tyranni sapientum consuetudine.* Si quis Euripidem roget, O Euripides, qua in re sapientum consuetudine ais sapere tyrannos? quemadmodum si cum dixisset, Sapientes agricolae sunt sapientum consuetudine, percontaremur, quam in re sapientum, quid putas ipsum dicturum? an aliud, quam in re rustica? *The.* Nihil aliud. *So.* Eodem modo si dixisset, Sapientes coqui sapientum consuetudine; nosque rogaremus, quam in re sapientum, quid aliud responderet, quam coquinaria? *The.* Id ipsum. *So.* Quid si dixisset, Sapientes athletae sapientum consuetudine; & nos in quo sapientum interrogemus, nonne certando responderet? *The.* Immo. *So.* Et quia dixit, *Sapientes tyranni sapientum consue-*

φοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνουσία, ἡμῶν ἐρωτῶντων, τί σοφῶν λέγεις ὦ Εὐριπίδη, τί ἂν φαίη; ποῖα ἂν εἶναι ταῦτα; ΘΕ. Ἄλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔγωγε. ΣΩ. Ἄλλὰ βούλει ἐγὼ σοι εἶπω; ΘΕ. Εἰ βούλει. ΣΩ. Ταῦτ' ἐστὶν ἅπερ ἔφη Ἀνακρέων τὴν Καλλικρήτην ἐπίσασθαι. ἢ οὐκ οἶσθα τὸ ἄσμα; ΘΕ. Ἐγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; τοιαύτης τινὸς καὶ σὺ συνουσίας ἐπιθυμεῖς ἀνδρὸς ὅστις τυχεράναι δμότεχνος ὢν Καλλικρήτη τῇ Κυανῆς, καὶ e. ἐπίσασται τυραννικὰ, ὡς περ ἐκείνην ἔφη ὁ ποιητής; ἵνα καὶ σὺ ἡμῶν τύραννος γένη, καὶ τῇ πόλει; ΘΕ. Πάσαι, ὦ Σώκρατες, σκώπτεις, καὶ παίζεις πρὸς με. ΣΩ. Τί δέ; οὐ ταύτης φῆς τῆς σοφίας ἐπιθυμεῖν, ἢ πάντων ἂν τῶν πολιτῶν ἄρχοις; τοῦτο δὲ ποιῶν, ἄλλο τί ἢ τύραννος ἂν εἴης; ΘΕ. Εὐξαίμην μὲν ἂν, οἴμαι, ἔγωγε τύραννος γενέσθαι μάλιστα μὲν πάντων ἀνθρώπων, εἰ δὲ μὴ, ὡς πλείων καὶ σὺ γ' ἂν, οἴμαι, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἀνθρώποι. ἔτι δὲ γε ἴσως μᾶλλον θεὸς γενέ- p. σθαι. ἀλλ' οὐ τούτου ἔλεγον ἐπιθυμεῖν. ΣΩ. Ἄλλὰ τί δὲ ἐστὶ 126 ποτε οὐ ἐπιθυμεῖς; οὐ τῶν πολιτῶν φῆς ἄρχειν ἐπιθυμεῖν; ΘΕ. a. Οὐ βίβια γε, οὐδ' ὡς περ οἱ τύραννοι ἀλλ' ἐκόντων, ὡς περ καὶ

tudine, si rogaremus illum, qua in re, o Euripides, sapientum; quid eum responsurum putas? *The.* Per Iovem, nescio. *So.* Vis tibi dicam? *The.* Ut lubet. *So.* Haec sunt, quae ait Anacreon ipsam Callicretem nosse. audisti carmen? *The.* Audivi. *So.* Quid igitur? huiusmodi ne viri consuetudinem cupis, qui eam artem teneat, quam tenebat Callicrete Cyane nata, quique sciret tyrannica, quae Callicretem novisse poeta inquit; ut & in nos, & civitatem tyrannidem exerceas? *The.* Iamdudum me mordes, Socrates, atque irrides. *So.* Quamobrem? nonne ais, hanc te sapientiam optare, qua cunctis imperes? atqui haec faciens, aliudne, quam tyrannus sis? *The.* Optarem quidem, ut arbitror, vel omnium hominum, vel quam plurimorum tyrannide potiri, quod idem de te ac ceteris omnibus persuadeo mihi; aut etiam Deus esse. verum tamen non hoc appetere dicebam. *So.* Quid tandem est hoc, quod cupis? nonne civibus praeesse? *The.* Non vi quidem, neque ut tyranni; sed ut

- εἰ ἄλλοι ἐν τῇ πόλει ἐλλόγιμοι ἄνδρες. ΣΩ. Ἄρα γε λέγεις, ὡσπερ Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικλῆς, καὶ Κίμων, καὶ ὅσοι τὰ πολιτικά δεινοὶ γεγένηασι; ΘΕ. Νῆ Δία τούτους λέγω. ΣΩ. Τί οὖν; εἰ τὰ ἵππικὰ ἐτύγχανες ἐπιθυμῶν σοφὸς γενέσθαι,
- b. πρὸς τίνας ἂν ἀφικόμενος ᾤηθης δεινὸς ἔσεσθαι ἵππεύς; ἢ παρ' ἄλλους τινὰς ἢ τοὺς ἵππικούς; ΘΕ. Μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Ἄλλὰ παρ' αὐτοὺς αὐτοὺς δεινοὺς ὄντας ταῦτα, καὶ οἷς εἰσι τε ἵπποι, καὶ χρῶνται ἐκάστοτε καὶ οἰκείοις καὶ ἀλλοτρίοις πολλοῖς; ΘΕ. Δηλονότι. ΣΩ. Τί δέ; εἰ τὰ ἀκοντισικὰ σοφὸς ἐβούλου γενέσθαι, οὐ παρὰ τοὺς ἀκοντισικούς φου ἂν ἐλθῶν, σοφὸς ἔσεσθαι, τούτους οἷς ἐστὶ τε ἀκόντια, καὶ πολλοῖς καὶ
- c. ἀλλοτρίοις καὶ οἰκείοις ἐκάστοτε χρῶνται ἀκοντίοις; ΘΕ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Λέγε δὴ μοι. ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικά βούλει σοφὸς γενέσθαι, οἷε παρ' ἄλλους τινὰς ἀφικόμενος σοφὸς ἔσεσθαι, ἢ τοὺς πολιτικούς τούτους, τοὺς αὐτοὺς τε δεινοὺς ὄντας τὰ πολιτικά, καὶ χρωμένους ἐκάστοτε τῇ τε αὐτῶν πόλει καὶ ἄλλαις πολλαῖς, καὶ Ἑλληνίσιν προσομιλοῦντας πόλεσι καὶ βαρβάροις; ἢ δοκεῖς, ἄλλοις τισὶ συγγενόμενος, σοφὸς

lentibus, quemadmodum alii in civitate bene morati ac boni viri. So. Dicis ergo, qualis Themistocles fuit, & Pericles, & Cimo, & quicumque alii in administratione reipublicae floruerunt? The. Per Iovem, istos inquam. So. Quid vero? si nobilis eques esse studeas, & in ea arte sapiens, ad quosnam alios accederes, quam ad equites? The. Ad nullos alios. So. Quippe ad hos ipsos, qui equestri arte pollent, & qui equis tum nostratibus, tum alienis quam plurimis utuntur. The. Scilicet. So. Eodemque modo si sapienter iaculandi artem adipisci cupias, ad eos, qui optime iaculantur, & qui multis tam alienis, quam propriis utuntur spiculis, proficisceris. The. Mihi quidem videtur. So. Age itaque, postquam in civilibus erudiri vis, ut in iis sapiens fias, ad alios accedendum putas, quam ad hos civiles homines, qui disciplina civili summo opere valent, & utuntur tum patria, tum aliis civitatibus; versanturque ob id in Graecijs, & in barbarijs? an putas, cum alijs quibusdam

ἔρεσθαι ταῦτα ἅπερ οὔτοι, ἀλλ' οὐκ αὐτοῖς τούτοις; ΘΕ. Ἀκήκοα γὰρ, ὦ Σώκратες, οὓς σε φασὶ λέγειν τοὺς λόγους· ὅτι τούτων τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν οἱ υἱεῖς οὐδὲν βελτίους εἰσὶν d. ἢ οἱ τῶν σκυτοτόμων. καὶ μοι δοκεῖς ἀληθέστατα λέγειν, ἔξ ὧν ἐγὼ δύναμαι αἰσθῆσθαι. ἀνόητος οὖν ἂν εἴην, εἰ οἰοίμην τινὰ τούτων ἐμοὶ μὲν ἂν παραδοῦναι τὴν αὐτοῦ σοφίαν, τὸν δὲ υἱὸν τὸν αὐτοῦ μηδὲν ὠφελῆσαι, εἴτι οἶός τ' ἦν εἰς ταῦτα ὠφελεῖν ἄλλον οὐτιναοῦν ἀνθρώπων. ΣΩ. Τί ἂν οὖν, ὦ βέλ- τις ἀνδρῶν, χρήσαιο σαυτῷ, εἰ σοι ἐπειδὴ γένοιτο υἱὸς τοιαῦ- τα πράγματα παρέχοι καὶ Φαίη μὲν ἂν ἐπιθυμεῖν ἀγαθός e. γενέσθαι ζωγράφος, καὶ μέμφοιτό σοι τῷ πατρὶ ὅτι οὐκ ἐθέ- λεις ἀναλίσκειν εἰς αὐτὸν τούτων αὐτῶν ἕνεκα ἀργύριον, τοὺς δὲ δημιουργοὺς αὐτοῦ τούτου τοὺς ζωγράφους ἀτιμάζοι τε καὶ μὴ βούλοιο παρ' αὐτῶν μαθάνειν ἢ τοὺς αὐλητάς, βου- λόμενος αὐλητῆς γενέσθαι, ἢ τοὺς κιθαριστάς; ἔχοις ἂν αὐτῷ ὄ, τι χρῆσθαι, καὶ ὅποι πέμποις ἄλλοσε μὴ ἐθέλοντα παρὰ τού- των μαθάνειν; ΘΕ. Μὰ Δί' οὐκ ἐγωγε. ΣΩ. Νῦν οὖν ταυ- τὰ ταῦτα αὐτὸς πρὸς τὸν πατέρα ποῶν, δαυμάζεις καὶ p. 127 a.

conversans, sapiens evaderè in iis, in quibus ipsi sunt, & non in his ipsis? *The.* Audivi, Socrates, sermones quosdam, quos tuos asserunt, civilium virorum liberos nihilo meliores, quam cerdonum esse. &, mea quidem sententia, vera dicis. Insipiens ergo sum ego, qui de illorum numero esse possum, si mihi persuadeam, aliquem istorum suam mihi sapientiam traditurum, qui quidem suos filios ipsorum minime iuvent, putemque vel mihi, vel ulli mortalium ad hanc rem posse prodesse. *So.* Quid tu igitur, optime hominum, agas, si, cum tibi filius esset, huiusmodi negotia exhiberet, ostendens se cupere optimum pictorem evadere, succenseatque tibi, quod nullam in se pecuniam eius gratia collocares, sed ipsos pingendi artifices parvipenderet, neque ab eis aliquid vellet discere: tibicines item, tibicen effici volens; vel etiam citharoedos. habes, quod cum eo agas, vel quo tandem illum mitteres, nolentem ab iis discere? *The.* Minime profecto habeo. *So.* Nonne igitur eadem

- μέμφη εἰ ἀπορεῖ ὅ, τι σοι χρήσεται, καὶ ὅποι πέμποι; ἔπει
 Ἀθηναίων γε τῶν καλῶν καὶ γαθῶν τὰ πολιτικά ὅτω ἂν βούλη
 συζησομέν σε, ὅς σοι προῖκα συνέσαι καὶ ἅμα μὲν ἀργύριον
 οὐκ ἀναλώσαιο, ἅμα δὲ πολὺ μᾶλλον εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς
 πολλοῖς ἀνθρώποις, ἢ ἄλλῳ τῷ συνών. ΘΕ. Τί οὖν, ὦ Σώ-
 κρατες; οὐ καὶ σὺ τῶν καλῶν καὶ γαθῶν εἶ ἀνδρῶν; εἰ γὰρ σύ
 μοι ἐθέλεις συνεῖναι, ἔξαρκεῖ, καὶ οὐδένα ἄλλον ζητῶ. ΣΩ. Τί
 β. τοῦτο λέγεις, Θεάγες; ΔΙΙ. ὦ Σώκρατες, οὐ μέντοι κακῶς
 λέγει, καὶ ἅμα μὲν ἐμοὶ χαριῆ ὡς ἐγὼ οὐκ ἔσθ' ὅ, τι τούτου
 μεῖζον ἂν ἔρμαιον ἠγγισαίμην, ἢ εἰ οὗτός τε ἀρέσκοιτο τῇ σῆ
 συνουσίᾳ, καὶ σὺ ἐθέλοις τούτῳ συνεῖναι. καὶ μέντοι καὶ
 αἰσχύνομαι λέγειν ὡς σφόδρα βούλομαι. ἀλλ' ἐγὼ ἀμφοτέρων
 ὑμῶν δέομαι, σέ τε θέλειν τούτῳ συνεῖναι, καὶ σέ μὴ ζητεῖν
 ἄλλῳ μηδενὶ συγγενέσθαι ἢ Σωκράτει· καὶ με πολλῶν καὶ φο-
 β. βερῶν ἀπαλλάξατε Φροντίδων ὡς νῦν πάῃ φοβοῦμαι ὑπὲρ
 τούτου, μὴ τιμὴ ἄλλῳ ἐντύχη αἰῶ τούτου διαφθεῖραι. ΘΕ.
 Μικέτι νῦν, ὦ πάτερ, ὑπὲρ γ' ἐμοῦ φοβοῦ, εἴπερ οἶός τ' εἶ

haec faciens, miraris atque succenses patri, cum dubitat quid
 tecum agat, & quo te mittat, quem Atheniensium in admini-
 stranda republica praestantissimorum cuicumque voluisses com-
 mendaturi eramus, qui tecum sine pretio versatus fuisset: si-
 mulque & sumtibus pepercisses, & ab huiusmodi consuetudine
 plus nominis quaesivisses, quam omnium ceterorum. *The.* Quid
 igitur, Socrates, nonne tu ex bonis viris es? Si me susceperis,
 sat habeo, neque alium quaero. *So.* Quid hoc dicis? *De.* Non
 male dicit, o Socrates, neque mihi quidquam hoc iucundius
 utilisque, ut arbitror, esse possit, quam si huic tua consuetu-
 do placeat, & si tu cum eo versari velis: & profecto pudore
 impediore dicere, quam vehementer affectem. Itaque ambos vos
 rogatos velim, & te, ut velis hunc suscipere, & te, ne alium,
 quam Socratem quaeras, meque maximis curis, & formidine
 plenis, obsecro, liberetis; quoniam nunc vehementer timeo, ne
 hic cuiuspiam alterius consuetudinem quaerat, a quo deinde per-
 datur. *The.* Ne ulterius mihi timeas, mi pater, si huic persuada-

πεισαι τοῦτον τὴν ἐμὴν συνουσίαν προσδέξασθαι. ΔΗ. Πάνυ
καλῶς λέγεις. ὦ Σώκρατες, πρὸς σὲ δ' ἂν ἦδη εἶη ὁ μετὰ τοῦτον
λόγος. ἐγὼ γὰρ σοι ἔτοιμός εἰμι (ὡς διὰ βραχέων εἰπεῖν) καὶ
ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἶόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέη
ἐμβραχυ, ἐὰν Θεάγῃ τουτοῖ ἀσπάζῃ τε καὶ εὐεργετῆς ὃ,
τι ἂν οἶός τε ᾖς. ΣΩ. ὦ Δημόδοκε, τὸ μὲν ἐσπουδακέναι σε d.
οὐ θαυμάζω, εἶπερ οἶει ὑπ' ἐμοῦ μάλιστα ἂν σοι τοῦτον ὠφελῆ-
θῆναι· οὐ γὰρ οἶδα ὑπὲρ ὅτου ἂν τις νοῦν ἔχων μᾶλλον σπου-
δάξοι, ἢ ὑπὲρ υἱέος αὐτοῦ, ὅπως ὡς βέλτιστος ἔσαι· ὁπόθεν δὲ
ἐδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἶός τε ἦν
ὠφελῆσαι πρὸς τὸ πολίτην ἀγαθὸν γενέσθαι, ἢ σὺ αὐτὸς, καὶ
ὁπόθεν οὗτος ᾤψθη ἐμὲ μᾶλλον ἢ σε αὐτὸν ὠφελήσειν, τοῦτο
πάνυ θαυμάζω. σὺ γὰρ πρῶτον μὲν πρεσβύτερος εἶ ἐμοῦ, e.
ἔπειτα πολλὰς ἤδη ἀρχὰς καὶ τὰς μεγίστας Ἀθηναίοις ἤρξας
καὶ τιμᾶ ὑπὸ Ἀναγυρασίων τε τῶν δημοτῶν πολλὴ μάλιστα,
καὶ ὑπὸ τῆς ἄλλης πόλεως οὐδενὸς ἦττον. ἐμοὶ δὲ τούτων
οὐδὲν ἐνορᾷ οὐδέτερος ὑμῶν. ἔπειτα εἰ ἄρα τῆς μὲν τῶν πολι-

dere potes, ut me suscipiat. De. Recte loqueris: & ad te, o
Socrates, omnis posthac oratio convertetur. Ego enim, ut bre-
vissime loquar, me simul ac mea omnia vel carissima, quocun-
que indigeas, tibi libentissime trado; si hunc Theagem susce-
peris, eique pro virili tua bene feceris. So. Equidem, o De-
modoce, studium hoc tuum non admiror, si quidem existimas,
maxime a me hunc iuvari posse. non enim video, ubi maiore
diligentia opus sit, si quis mentem modo habet, quam ut filium
optimum reddat. Sed unde tibi hoc ita visum est, me videlicet
tuum filium meliorem posse civem reddere, quam tute possis?
atque unde hic sibi persuasit, posse magis a me, quam abs te,
ad hanc rem iuvari? id enim vehementer admiror. Tu enim
primum me senior es: deinde multis ac maximis apud Athe-
nienfes functus es magistratibus: neque te magis quisquam a
popularibus Anagyruis ac reliquis civibus honoratur. In me
autem horum quidquam neuter vestrum videt. Verum si civi-
lium virorum consuetudines Theages iste contemnit, aliosque
Plat. Oper. Vol. II. B

τικῶν ἀνδρῶν συνουσίας Θεάγης ὅδε καταφρονεῖ, ἄλλους δέ
 τινὰς ζητεῖ οἷ παίδεῦειν ἐπαγγέλλονται οἷοί τε εἶναι νέους ἀν-
 θρώπους, ἔσιν ἐνταῦθα καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Γοργίας ὁ

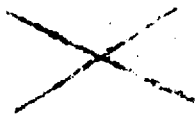
p. Λεοντίνος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντίνος, καὶ ἄλλοι πολλοί

128

a. οἷ οὕτω σοφοί εἰσιν ὥστε εἰς τὰς πόλεις ἰόντες πείθουσι τῶν
 νέων τοὺς γενναιοτάτους τε καὶ πλουσιωτάτους, οἷς ἔξεσι
 τῶν πολιτῶν ᾧ ἂν βούλωνται προῖκα συνεῖναι, τούτους πεί-
 θουσιν, ἀπολείποντας τὰς ἐκείνων συνουσίας αὐτοῖς συνεῖναι,
 προσκατατιθέοντας ἀργύριον πάνυ πολὺν μισθόν, καὶ χάριν
 πρὸς τούτοις εἶδέναι. τούτων τινὰς εἰκὸς ἦν προαιρεῖσθαι καὶ

b. τὸν υἱόν σου καὶ αὐτόν σε. ἐμὲ δ' οὐκ εἰκός· οὐδὲν γὰρ τούτων
 ἐπίσταμαι τῶν μακαρίων τε καὶ καλῶν μαθημάτων. ἐπεὶ ἐβου-
 λόμην ἂν ἀλλὰ καὶ λέγω δὴ που αἰεὶ ὅτι ἐγὼ τυγχάνω, ὥς
 ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν ἐπιστάμενος, πλὴν σμικροῦ γέ τινος μαθή-
 ματος, τῶν ἐρωτικῶν. τοῦτο μέντοι τὸ μάθημα παρ' ὄντινός
 ποιῶμαι δεινὸς εἶναι, καὶ τῶν προγεγονότων ἀνθρώπων καὶ
 τῶν νῦν. ΘΕ. Ὅρας ᾧ πάτερ, ὅτι Σωκράτης οὐ πάνυ μοι δοκεῖ
 τι ἔτι ἐθέλειν ἐμοὶ συνδιατρίβειν; ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν ἔτοιμον, ἐάν

quaerit, qui instruere iuventam profitentur, est hic Prodicus Ceus,
 & Gorgias Leontinus; & Polus Agrigentinus, alique permulti:
 qui adeo sapientes sunt, ut, cum urbes adeunt, nobilissimos &
 ditissimos alliciant ad se iuvenes; quibus cum vel optimorum
 quorumcunque familiaritate gratis uti liceret, eorum assuetudine
 relicta, persuasi ad illos conferunt se, pretium, atque id ingens of-
 ferentes ultra, & gratiam insuper maximam habentes. ex his ergo
 decebat te ac filium tuum aliquem eligere. Me vero ad id ele-
 gisse non convenit. nihil enim ex beatis ac praeclaris illis disci-
 plinis novi; alioqui libentissime scire illas velim. Quare sane sem-
 per ego dico, me talem esse, ut ita dicam, qui nihil sciam, praeter-
 quam exiguam quandam disciplinam rerum amatoriarum. In hac
 autem disciplina praestantem me esse supra quoscunque & supe-
 rioris & praesentis aevi homines profiteor. *The.* Videsne, pater,
 Socratem hunc non admodum familiaritatem meam recipere?
 nam quod ad me attinet, paratus eram, modo ipse voluisset: sed

οὗτος ἐθέλη· ἀλλὰ ταῦτα παίζων πρὸς ἡμᾶς λέγει. ἔπει ἐγὼ c.
οἶδα τῶν ἐμῶν ἡλικιωτῶν, καὶ ὀλίγων πρεσβυτέρων, οἳ πρὶν μὲν
τούτῳ συνεῖναι, οὐδενὸς ἀξιοὶ ἦσαν, ἐπειδὴ δὲ συνεγένοντο
τούτῳ, ἐν πάνυ ὀλίγῳ χρόνῳ πάντων βελτίους φαίνονται, ὧν
πρότερον χειροῦς. ΣΩ. Οἶσθα οὖν οἶον τοῦτό ἐστιν, ᾧ καὶ Δη-
μοδόκου; ΘΕ. Ναὶ μὰ Δία ἔγωγε, ὅτι ἐὰν σὺ βούλη, καὶ
ἐγὼ οἷός τ' ἔσομαι τοιοῦτος γενέσθαι οἰοίμην καὶ ἐκεῖνοι. ΣΩ.
Οἶκ, ᾧ γὰρ ἀλλὰ σε λέληθεν οἶον τοῦτ' ἐστίν· ἐγὼ δέ σοι d.
φράσω. ἐστὶ γάρ τι θεῖα μοῖρα παρεπόμενον ἐμοὶ ἐκ παιδὸς ἀρξά-
μενον δαιμόνιον. ἐστὶ δὲ τοῦτο φωνή, ἣ ὅταν γένηται, αἰεὶ μοι
σημαίνει, ὃ ἂν μέλλω πράττειν, τούτου ἀποτροπὴν προτρέπει
δὲ οὐδέποτε. καὶ ἐὰν τις μοι τῶν φίλων ἀνακοινῶται, καὶ γέ-
νηται ἡ φωνή, ταυτὸν τοῦτο ἀποτρέπει, καὶ οὐκ ἔῃ πράττειν.
καὶ τούτων ὑμῖν μάρτυρας παρέξομαι. Χαρμίδην γὰρ του-
τοῦ γιγνώσκετε τὸν καλὸν γενόμενον, τὸν Γλαύκωνος. οὗτος
ποτὲ ἐτύγχανεν ἐμοὶ ἀνακοινούμενος, μέλλων ἀσκήσειν σάδιον e.
εἰς Νεμέαν καὶ εὐθὺς αὐτοῦ ἀρχομένου λέγειν ὅτι μέλλει

haec omnia ille ioco adversus nos dicit. Novi enim meorum aequa-
lium, & aliquanto seniorum nonnullos, qui, priusquam cum hoc
versarentur, nullius erant pretii: postquam autem familiaritate
istius usi sunt, brevi omnium supremi eorum evaserunt, quorum
infimi prius erant. So. Nosti, quale hoc sit, o Demodoci filii? The.
Novi, per Iovem: si voles enī, talis fiam, quales illi fuerunt.
So. Non ita, o optime: sed hoc te fefellit, quale sit: ego autem
tibi dicam. Adest mihi divina quadam forte daemonium quod-
dam, a prima pueritia me secutum: hoc enim vox est quae-
dam, quae cum fit, semper eius rei, quam facturus sum, dis-
suasionem innuit, provocat vero nunquam. Quod si quis ami-
corum mecum quandoque aliquid communicat, venitque vox,
hoc illa dissuadet, neque facere sinit: cuius quidem rei vobis
testes dabo. Charmidem, virum bonum, Glaucōnis filium,
noscitis. hic aliquando in Nemea stadio se exercitaturus, me-
cum communicabat. ac statim, ubi dicere inciperet, quod se
exercitaturus esset, affuit vox: ego prohibui, edicens, quem-

ἀσχεῖν, ἐγένετο ἡ Φωνή· καὶ ἐγὼ διεκώλυον τε αὐτὸν, καὶ εἶπον, "Ὅτι λέγοντός σου μεταξὺ γέγονέ μοι ἡ Φωνή ἢ τοῦ δαιμονίου· ἀλλὰ μὴ ἄσκει." Ἴσως, ἔφη, σημαίνει σοι ὅτι οὐ νικῶσω ἐγὼ δὲ, κἄν μὴ μέλλω νικᾶν, γυμνασάμενός γε, τοῦτον τὸν χρόνον ἀφελήθησομαι. ταῦτα εἰπὼν ἤσκει. ἄξιον

P. οὐν πυθέσθαι αὐτοῦ ἢ αὐτῷ ξυνέβη ἀπὸ ταύτης τῆς ἀσκή-
129
2. σεως. εἰ δὲ βούλεσθε τὸν Τιμάρχου ἀδελφὸν Κλειτόμαχον

ἐρέσθαι, τί εἶπεν αὐτῷ Τιμαρχος ἠνικα ἀποθανούμενος ἦει εὐθὺ τοῦ δαιμονίου, ἐκινῶς τε καὶ Εὐάθλου ὁ σταδιοδρομῶν, ὃς Τιμαρχον ἐπεδέξατο Φευγοντα. ἐρεῖ γὰρ ὑμῖν ὅτι εἶπεν αὐτῷ ταῦτα. ΘΕ. Τί; ΣΩ. Ὡ Κλειτόμαχε, ἔφη, ἐγὼ μέντοι ἔρχομαι ἀποθανούμενος νυκτὶ, διότι Σωκράτει οὐκ ἠθέλων πείθεσθαι. τί δὴ οὐν ποτε τοῦτο εἶπεν ὁ Τιμαρχος, ἐγὼ Φράσω.

B. ὅτε ἀνίστατο ἐκ τοῦ συμποσίου ὁ Τιμαρχος, καὶ Φιλήμων ὁ Φιλημωνίδου, ἀποκτενοῦντες Νικίαν τὸν Ἡροσκამάνδρου, ἠπιεσάσθην μὲν αὐτῶ μόνω τὴν ἐπιβουλήν· ὁ δὲ Τιμαρχος ἀνιστάμενος πρὸς με εἶπε, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Σώκρατες; ὑμεῖς μὲν πίνετε, ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναεῖναι· ἦξω δὲ ὀλιγον ὕσερον,

admodum ipso loquente daemonei vox exstiterat, ne se exerceret. Ille vero, Fortasse, inquit, significat tibi me victorem non evafurum: sed, etsi victoria non potiar, tamen hoc tempore me exercens aliquid proficiam. atque ita locutus, in certamen abit. Operae pretiæ igitur est audire ab eo, quid ei ex eo certamine contigerit. Iam, si vultis, & Clitomachum, Timarchi fratrem, rogate, quid ei Timarchus dixerit, cum iam moriturus esset. is enim & Euathlus quidam, cursor, qui illum fugientem suscepit, referet vobis, quid ille tunc dixerit. The. Quidnam? So. O Clitomache, inquit, equidem quamprimum moriturus venio, quoniam Socrati obtemperare nolui. Hoc quid ita dixerit Timarchus, ego exponam. Cum enim surrexissent ex convivio Timarchus, & Philemon, Philemonidis filius, interfectori Niciam Hiroscamandri filium, soli enim insidiarum ii conficii fuerant: hic Timarchus, Quid ais, o Socrates, inquit? vos quidem bibite: me vero oportet alio ire; redibo

ἴδαν τύχῳ. καὶ μοι ἐγένετο ἡ φωνή, καὶ εἶπον πρὸς αὐτὸν, Μηδαραμῶς, ἔφη, ἀναστῆς. γέγονε γάρ μοι τὸ εἰωθὸς σημεῖον τὸ δαιμόνιον. καὶ ὃς ἐπέσχε· καὶ διαλείπων χρόνον, αὖθις ὤρματο ἰέναι, καὶ ἔφη, εἶμι δὴ, Σώκρατες. αὖθις ἐγένετο ἡ φωνή· αὖθις οὖν αὐτὸν ἠνάγκασα ἐπισχεῖν. τοῦ τρίτου βουλόμενός με λαθεῖν ἀνέστη, οὐκέτι εἰπὼν μοι οὐδὲν, ἀλλὰ λαθὼν, ἐπιτηρήσας ἄλλοσε τὸν νοῦν εχοντά· καὶ οὕτως ὤχετο ἀπιὼν, καὶ διεπράξατο ἐξ ὧν ἦει ἀποθανούμενος. ὅθεν δὴ τοῦτο εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφὸν ὅπερ νῦν ὑμῖν ἐγὼ, ὅτι ἴοι ἀποθανούμενος διὰ τὸ ἐμοὶ ἀπισῆσαι. ἐτι τινῶν περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πολλῶν ἀκούσεσθαι ἃ ἐγὼ ελεγον περὶ τῆς διαφθορᾶς τοῦ στρατοπέδου. καὶ τὰ μὲν παρεληλυθότα, τῶν εἰδότεων ἐστὶν ἀκούσαι πείραν δ' ἐξεστὶ νῦν λαβεῖν τοῦ σημείου, εἰ ἄρα τι λέγει. ἐπὶ γὰρ τῇ ἐπιφρατειᾷ ἐξορμῇ Σαυωνίου τοῦ Καλοῦ, ἐγένετό μοι σημεῖον. οἴχεται· σὲ νῦν μετὰ Θρασυλλοῦ στρατευόμενος εὐθὺς Ἐφέσου καὶ Ἰωνίας· ἐγὼ οὖν οἶμαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι, ἢ ὁμοῦ τι τοῦτω ελθῆν· καὶ περὶ γε τῆς πραγματείας τῆς ἄλλο

autem paulo post, si successerit. Tum mihi aderat vox. itaque, Ne surgas, inquam; solitum enim mihi a daemone signum factum est. Quievit ille. Deinde paulisper commoratus ardebat iterum eundi cupiditate, dicens, Eo iam, Socrates. Et quia iterum vocem audivi, rursus illum cohibui; donec ille tacitio, latere me cupiens, surrexit, nihil mihi dicens, sed observans, cum ego mentem alio advertissem: & sic protinus ea patravit, quae mortis ei causa fuerunt. Haec eadem ille fratri, quem admodum nunc ego vobis, dixit, se scilicet moriturum venire, quod mihi credere noluisse. Audietis praeterea ex multis, qui in Sicilia sunt, quae de exercitus clade praedixeram. Et praeterita quidem ab his, qui illa noverunt, audire licet. experiri vero daemone signum, si quid forte dicat, etiam nunc possumus. In expeditionem namque exiit Samionus, Cali filius. mihi autem signum affuit. Proficiscitur vero nunc cum Thrasyllo, adversus Ephesum & Ioniam militaturus. Ego autem illum existimo vel interfectum iri, vel huiusmodi aliquid incursum:

- c. λης πάνυ φοβοῦμαι. ταῦτα δὴ πάντα εἰρηκὰ σοι, ὅτι ἡ δύναμις αὐτῆ τοῦ δαιμονίου τούτου καὶ εἰς τὰς συνουσίας τῶν μετ' ἐμοῦ συνδιατρίβοντων τὸ ἅπαν δύναται. πολλοῖς μὲν γὰρ ἐναῦτιοῦται, καὶ οὐκ ἔσι τούτοις ὠφελῆθῆναι μετ' ἐμοῦ διατρίβουσιν ὥστε οὐχ οἶόν τέ μοι τούτοις συνδιατρίβειν. πολλοῖς δὲ συνεῖναι μὲν οὐ διακωλύει, ὠφελοῦνται δὲ οὐδὲν συνόντες. οἷς δ' ἂν συλλάβῃται τῆς συνουσίας ἡ τοῦ δαιμονίου δύναμις, οὗτοί εἰσιν ὧν καὶ σὺ ἤσθησαι. ταχὺ γὰρ παραχρῆμα ἐπιδιδόασι καὶ τούτων αὐτῶν ἐπιδιδόντων, οἱ μὲν καὶ βέβαιον
- P.
130
a. ἔχουσι καὶ παραμόνιμον τὴν ὠφέλειαν πολλοὶ δὲ ὅσον ἂν μετ' ἐμοῦ χρόνον ᾧσι, θαυμάσιον ἐπιδιδόασιν· ἐπειδὴν δὲ μου ἀπόσχωνται, πάλιν οὐδὲν διαφέρουσιν ὅτεουσιν. τοῦτό ποτε ἔπαθεν Ἀρισείδης ὁ Λυσιμάχου υἱός, τοῦ Ἀρισείδου. διατρίβων γὰρ μετ' ἐμοῦ, πάμπλου ἐπέδεδώκει ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ· ἔπειτα αὐτῷ φρατεία τις ἐγένετο, καὶ ᾤχετο ἐκπλέων. ἤκων δὲ κατελάμβανε μετ' ἐμοῦ διατρίβοντα Θουκυδίδην τὸν Με-
- b. λησίῳ υἱόν, τοῦ Θουκυδίδου. ὁ δὲ Θουκυδίδης τῇ προτεραιᾷ

& de reliquo negotio vehementer metuo. Haec omnia ideo tibi dico, quia potestas omnis ad familiaritates cum his, qui mecum sunt, instituendas penes daemonium est. Multis enim adversatur, neque licet his auxilium ferre, qui mecum, invito daemone, conversantur: quare impossibile est mihi, cum his vivere. Multis autem haerere non prohibet: sed consuetudine nostra nihil omnino iuvantur. Quibus autem faverit in ipsa familiaritate potestas daemonii, illi sunt, de quibus illud animadvertisti. brevi enim proficiunt. Sed eorum partim hoc beneficium firmum habent atque durabile. plerique vero, quoad mecum sunt, mirifice pollent: at ubi discesserint, rursus nihil a ceteris differunt. Hoc quandoque accidit Aristidi, Lysimachi filio, eius, qui filius fuit Aristidis. Nam mecum commorans, brevi multum profecit. postea vero in militiam abiit, & navibus profectus est. rediens deinde offendit apud me agentem Thucydidem, filium Melesiae, eius, qui filius fuit Thucydidis. hic autem Thucydides pridie mihi inter dispu-

μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγεγόνει. ἰδὼν με οὖν ὁ Ἀρι-
 στειδῆς, ἐπειδὴ ἠσπάσατό τε καὶ τᾶλλα διελέχθη, Θουκυδίδην
 δὲ, ἔφη, Σώκρατες, ἀκούω σεμνύνεσθαι ἅττα πρὸς σέ, καὶ
 χαλεπαίνειν ὡς τι ἔντα. Ἔτι γὰρ, ἔφην ἐγὼ, οὕτως. Τί δέ;
 οὐκ οἶδεν, ἔφη, πρὶν σοι συγγενέσθαι οἶον ἦν τὸ ἀνδράποδον;
 Οὐκ ἔοικέ γε, ἔφην ἐγὼ, νῆ τοὺς θεούς. Ἀλλὰ μὲν καὶ αὐτός
 γε, ἔφη, καταγελάσῃς ἔχω, ὦ Σώκρατες. Τί μάλιξ; ἔφην
 ἐγὼ. Ὅτι, ἔφη, πρὶν με ἐκπλεῖν ὄψομαι ἀνθρώπων οἷστ' ἦν
 διαλέγεσθαι, καὶ μηδεὶς χεῖρων φαίνεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. c.
 ὥστε καὶ ἐδίωκον τὰς συνοουσίας τῶν χαρισιάτων ἀνθρώπων
 νυκτὶ δὲ τοῦναυτίον φεύγω, ἂν τινα καὶ αἰσθάνωμαι πεπαιδευ-
 μένον οὕτως αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἑμαυτοῦ φαυλότητι. Πότερον
 δὲ, ἦν δ' ἐγὼ, ἐξαίφνης σε προὔλιπεν αὐτὴ ἡ δύναμις, ἢ κατὰ
 σμικρὸν; Κατὰ σμικρὸν, ἦ δ' ὅς. Ἡνίκα δὲ σοι παρεγένετο,
 ἦν δ' ἐγὼ, πότερον μαθόντι παρ' ἐμοῦ τί παρεγένετο; ἢ τιινι d.
 ἄλλῳ τρόπῳ; Ἐγὼ σοι ἔρῳ, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἅπισον μὲν
 νῆ τοὺς θεούς, ἀληθὲς δέ. ἐγὼ γὰρ ἔμαθον παρὰ σοῦ οὐδὲν πώ-
 ποτε, ὡς αὐτὸς οἶσθα. ἐπεδίδου δὲ ὅποτε σοι συνείην, καὶ ἐι

tandum, nescio qua de re, obiecerat. Cum me salutasset,
 & quaedam insuper collocutus esset Aristides, Thucydidem,
 inquit, o Socrates, audio gloriari, & in quibusdam tecum
 etiam concertare, tanquam aliquid sit. Est, inquam, ut dicis.
 Tum ille, Non meminit, inquit, antequam tibi adhaereret,
 quale fuerit mancipium? Non videtur, inquam, per deos. At
 ego, inquit ille, ridiculus sum. Quidnam maxime, inquam?
 Quoniam priusquam hinc abirem, cum quovis disputare au-
 debam, neque aliquo videbar in differendo deterior, adeo ut
 coetus praestantium virorum audacter adirem. Nunc autem
 contra fugio, quemcunque eruditum esse intellexi: adeo pu-
 dore adducor ob inscitiam. Utrum igitur, inquam, e vestigio
 te reliquit illa vis, an paulatim? Paulatim, inquit. Quando ve-
 ro in te incessit? utrum accidit tibi aliquid a me discenti, an
 aliter? Dicam, o Socrates, rem quidem per deos incredibili-
 lem, veram tamen. Nihil unquam a te, ut ipse scis, didici:

ἐν τῇ αὐτῇ μόνον οἰκίᾳ εἶην, μὴ ἐν τῷ αὐτῷ δὲ οἰκήματι· μᾶλλον δὲ ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι. καὶ ἔμοιγε ἐδόκουν πολλὸν μᾶλλον ὅποτε ἐν τῷ αὐτῷ οἰκήματι ὧν λέγοντός σου βλέπομαι

e. πρὸς σέ, μᾶλλον ἢ ὅποτε ἄλλοσε ὀρώην. πολὺ δὴ μάλιχα καὶ πλείον ἐπεδίδου, ὅποτε παρ' αὐτόν σε καθήμην, ἐχόμενός σου καὶ ἀπτόμενος. νῦν δὴ, ἢ δ' ὅς, πᾶσα ἐκείνη ἢ ἕξις ἐξερβύηκεν.

"Ἔσιν οὖν, ὦ Θεάγες, τοιαύτη ἢ ἡμετέρα συνουσία· ἐὰν μὲν τῷ θεῷ φίλον ἦ, πάνυ πολὺ ἐπιδώσεις καὶ ταχύ· εἰ δὲ μὴ, οὔ. ὅρα οὖν μὴ σοὶ ἀσφαλέςερον ἢ παρ' ἐκείνων τινι παιδεύεσθαι, οἱ ἐγκρατεῖς αὐτοὶ εἰσι τῆς ὠφελείας ἢν ὠφελούσι τοὺς ἀνθρώπους· μᾶλλον ἢ παρ' ἐμοῦ ὅ, τι ἂν τύχοι, τοῦτο πράξαι. ΘΕ.

p. ¹³¹ Ἔμοι μὲν τοίνυν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ἡμᾶς οὕτωςι ποιῆσαι ἀποπειραθῆναι τοῦ δαιμονίου τούτου συνόντας ἀλλήλοις. καὶ ἐὰν μὲν παρείκη ἡμῖν, ταῦτα βέλτιχα· εἰ δὲ μὴ, τότε ἤδη παραχρῆμα βουλευσόμεθα ὅ, τι δράσομεν· εἴτε ἄλλω συνεσόμεθα, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ θεῖον τὸ σοὶ γιγνόμενον πειρασόμεθα παραμυθεῖσθαι εὐχαισι τε καὶ θυσιαῖσι, καὶ ἄλλω ὅτῳ ἂν οἱ

proficiebam autem, quotiescunque tecum essem: et si in eadem solum domo essem, non tamen in eadem parte domus: magis tamen, quoties eadem in parte. Et mihi quidem videbar multo magis, quando in eadem parte existens, aliquid te dicentem intuebar, quam cum alio essem averfus. sed longe magis proficiebam, cum apud te sedens, te tangebam. nunc autem omnis habitus ille defluxit. Est igitur, o Theages, huiusmodi nostra consuetudo. Si enim Deo gratum est, permultum quidem & brevi proficies: sin contra, minime. Vide igitur, ne tibi tutius sit, ab aliquo illorum erudiri, quibus in sua potestate sita est utilitas, qua ceteris profunt; quam a me fortuna quadam id assequi. The. Mihi quidem sic faciendum, Socrates, videtur, ut consuetudine nostra de daemonio intelligamus. Quod si nobis annuerit, recte omnia: sin minus, quid agendum sit consultabimus tum, alterine cuiquam adhaereamus, an hoc divinum, quod tibi insitum est, precibus & sacrificiis, & alio quovis denique pacto, quo vates iubent, placare conemur. De.

μάντεις ἐξηγῶνται. ΔΗ. Μικέτι πρὸς ταῦτα ἀντείπης, ὦ Σώκρατες, τῷ μειρακίῳ. εὖ γὰρ λέγει Θεάγης. ΣΩ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ χρῆναι οὕτω ποιεῖν, οὕτω ποιῶμεν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΓΟΥ.

Nihil ad haec, o Socrates, huic adolescenti repugnes: bene enim dicit Theages. So. Atqui, si videtur oportere sic agere, sic agamus.

FINIS THEAGIS.

Ε Ρ Α Σ Τ Α Ι

ΕΡΑΣΤΑΙ

Η

ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΗΨΙΚΟΣ.

A R G U M E N T U M.

Quid sit & quale officium philosophi, hic docetur. Est autem philosophi officium, divina nosse, gubernare humana: in illo contemplativa philosophia, in hoc activa comprehenditur: ad contemplativam conducit sapientia, ad activam prudentia & iustitia. Prius autem duae aliorum opiniones refutantur. Prima est eorum, qui philosophi officium dicunt esse, quam plurima discere: secunda Hippiae sophistae, volentis philosophiam artium omnium peritiam esse.

Σ Ω Κ Ρ Α Τ Η Σ.

Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματικοῦ εἰσῆλθον, καὶ εἶδον αὐτῷ π. τῶν τε νέων τοὺς ἐπικεικαστάτους δοκοῦντας εἶναι τὴν ἰδέαν καὶ ^{13x} πατέρων εὐδοκίμων, καὶ τούτων ἔρασάς. ἔτυγχάνετην οὖν δύο ² τῶν μειρακίων ἐρίζοντε· περὶ ὅτου δὲ, οὐ σφόδρα κατήκουον.

A M A T O R E S

SIVE

D E P H I L O S O P H I A :

Moralis.

S O C R A T E S.

DIONYSII Grammatici ludum ingressus, iuvenes quosdam conspexi, qui videbantur honesta indole, claris ortos parentibus; cumque iis una eorum etiam familiares. Aderant autem duo quidam adolescentuli invicem contententes; quae vero

ἐφαινέσθην μέντοι ἢ περὶ Ἀναξαγόρου ἢ περὶ Οἰνοπίδου ἐρίζειν.

- b. κύκλους γοῦν γράφοντες ἐφαινέσθου, καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμῶντο τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε, καὶ μάλιστα ἐσπουδακότε. καὶ γὰρ, καθήμεν γὰρ παρὰ τὸν ἔρασην τοῦ ἑτέρου αὐτοῖν κινήσας οὖν αὐτὸν τῷ ἀγκῶνι, ἤρόμην ὃ, τι ποτὲ οὕτως ἐσπουδακότε τῷ μειρακίῳ ἦτην καὶ εἶπον, Ἔπου τί μέγα καὶ καλόν ἐστι περὶ ὃ τοσαύτην σπουδὴν πεποιημένῳ ἐσόν. Ὁ δ' εἶπε, Ποῖον, ἔφη, μέγα καὶ καλόν; ἀδολεσχοῦσιν οὖν οὗτοί γε περὶ τῶν μετεώρων, καὶ Φλυαροῦσι φιλοσοφοῦντες. καὶ ἐγὼ θαυμάσας αὐταῦ
- c. τὴν ἀπόκρισιν, εἶπον, Ὡ νεανία, αἰσχρὸν δοκεῖ σοι εἶναι τὸ φιλοσοφεῖν; ἢ τί οὕτω χαλεπῶς λέγεις; Καὶ ὁ ἕτερος (πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγγαθεν αὐτοῦ, ἀντερασῆς ὢν) ἀκούσας ἐμοῦ τε ἐρομένου ἀκκείνου ἀποκρινομένου, Οὐ πρὸς σοῦ γε, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ποιεῖς, τὸ καὶ ἀνέρεσθαι τοῦτον εἰ αἰσχρὸν ἡγέεται εἶναι φιλοσοφίαν. ἢ οὐκ οἶσθα αὐτῶν, ὅτι τραχηλιζόμενος καὶ ἐμπιπλάμενος καὶ καθεύδων πάντα τὸν βίον διατέλεκεν; ὥστε τί σοι οἶει αὐτὸν ἀποκρίνεσθαι ἄλλο, ἢ ὅτι αἰ-

efflet contentio, haud fatis adverteram. Verumtamen de Anaxagora vel Oenopide disceptare videbantur, circulos describentes, & quasdam sphaerae inclinationes depingentes, cubito innixi, & intenti admodum. Ego autem alterius illorum amicum, iuxta quem sedebam, cubito tangens interrogavi, quid ita contenderent adolescentes, & num magnum quiddam esset & pulchrum, in quo tantum studium ponerent. Tum ille, Quid, inquit, magnum, & pulchrum? nugantur enim de sublimibus quaedam, & philosophantes garrunt. Huius ego responsum admiratus, O adolescens, inquam, an turpe tibi philosophari videtur? curve tam acerbe respondes? Alter vero, (iuxta enim assidebat aemulus quidam istius,) cum & me interrogantem, & respondentem illum audisset, Non expedit tibi, Socrates, inquit, interrogare hunc, an turpe existimet esse philosophiam, necne. An non vides, ipsum in tumiditate quadam, & saturitate atque somnolentia universam aetatem egisse, ut credas, aliud quidquam eum tibi respondurum, quam, quod turpe sit philoso-

σχρόν ἐστι φιλοσοφία; ἦν δὲ οὗτος μὲν τοῖν ἔρασαῖν περὶ μου- d.
 σικὴν διατετριφώς· ὁ δ' ἕτερος δὲ ἐλοιδορεῖ, περὶ γυμνασικὴν
 καὶ μοι ἔδοξε χρῆναι τὸν μὲν ἕτερον ἀφιέναι, τὸν ἐρόμενον, ὅτι
 οὐδ' αὐτὸς προσεποιεῖτο περὶ λόγων ἔμπειρος εἶναι, ἀλλὰ περὶ
 ἔργων τὸν δὲ σοφώτερον προσποιούμενον εἶναι, διερωτῆσαι, ἵνα
 καὶ εἴτι δυναίμην, παρ' αὐτοῦ ὠφεληθείην. εἶπον οὖν ὅτι εἰς
 κοινὸν μὲν τὸ ἐρώτημα ἠρόμην· εἰ δὲ σὺ οἶε τοῦδε κάλλιον ἂν
 ἀποκρίνεσθαι, σὲ ἐρωτῶ τὸ αὐτὸ ὅπερ καὶ τοῦτον, εἰ δοκεῖ σοι
 τὸ φιλοσοφεῖν καλὸν εἶναι, ἢ οὐ. σχεδὸν οὖν ταῦτα λεγόντων
 ἡμῶν ἐπακούσαντε τῷ μεираκίῳ ἐσιγησάτην, καὶ αὐτῷ παυ- p.
 σαμένῳ τῆς ἐρίδος ἡμῶν ἀκραταὶ ἐγενέσθην. καὶ ὁ, τι μὲν οἱ 133
 ἔρασαῖ ἐπαθον, οὐκ οἶδα, αὐτὸς δ' οὖν ἐξεπλάγχθη. αἰεὶ γὰρ ποτε
 ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι. ἔδοκει μὲν τί μοι καὶ
 ὁ ἕτερος οὐχ ἦττον ἐμοῦ ἀγωνιᾶν· οὐ μὴν ἀλλ' ἀπεκρίνατο γέ
 μοι καὶ μάλα φιλοτίμως. Ὅποτε γὰρ τοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,
 τὸ φιλοσοφεῖν αἰσχρόν ἡγησαίμην εἶναι, οὐδ' ἂν ἄνθρωπον νο- b.
 μίσαιμι ἐμαυτὸν εἶναι, οὐδ' ἄλλον τὸν οὕτω διακείμενον. αἰ-

phia? Erat autem iste ex amatoribus in musica eruditus; alter
 autem, quem carpebat, in gymnastica. Videbaturque mihi
 oportere eum, quem prius interrogaveram, missum facere,
 quod agendo potius, quam disputando exercitatus haberi velle
 videretur. interrogandum autem censui illum, qui sapientior
 videri volebat, ut, si quam possem, utilitatem reportarem.
 Dixi igitur ad eum, me de re communi quaestionem movisse;
 quod si putas melius hoc te responsurum, illud idem te nunc
 interrogo, utrum videatur philosophari pulchrum esse, an fe-
 cus? Haec fere cum diceremus, audierunt adolescentes, atque
 missa ea, quae inter ipsos erat, contentione, ad ea, quae dif-
 ferebamus, audienda se ipsos silentio parabant. At amatoribus
 quid acciderit, nescio. ipse certe obstupui. semper enim nova
 ac pulchra stupefeco. Videbatur itaque mihi alter me non mi-
 nus certare: verum enimvero respondit ille mihi, & valde qui-
 dem ambitiose, Si quando, o Socrates, philosophari turpe esse
 ducerem, neque me hominem putarem, neque quemvis alium

- νιττόμενος εἰς τὸν ἀντερασίην, καὶ λέγων μέγα τῇ Φωνῇ, ἴν' αὐτοῦ κατακούοι τὰ παιδικά. Καὶ γὰρ εἶπον, Καλὸν ἄρα δοκεῖ σοι τὸ φιλοσοφεῖν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί οὖν; ἐγὼ ἔφην, εἰ δοκεῖ σοι οἷόν τε εἶναι εἰδέναι πράγμα ὅτι οὖν εἴτε καλὸν εἴτε αἰσχρὸν ἔστιν, ὃ μὴ εἰδείη τις τὴν ἀρχὴν ὅ, τι ἔστιν. Οὐκ ἔφη.
- c. Οἴσθα ἄρα, ἦν δ' ἐγὼ, ὅ, τι ἐστὶ τὸ φιλοσοφεῖν; Καὶ μάλα, ἔφη. Τί οὖν ἔστιν, ἔφην ἐγὼ. Τί δ' ἄλλό γε, ἢ κατὰ τὸν Σόλωνα; Σόλων γάρ που εἶπε, Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ αἰεὶ οὕτω χρῆναι, ἔν γε τι μαθάνειν τὸν μέλλοντα φιλοσοφήσειν, καὶ νεώτερον ὄντα καὶ πρεσβύτερον ἴνα ὡς πλεῖστα ἐν τῷ βίῳ μάθῃ. καὶ μοι τὸ μὲν πρῶτον ἐδοξέ τι εἰπεῖν, εἴτά πως ἐνούσας ἠρόμην αὐτὸν εἰ τὴν φιλοσοφίαν
- d. πολυμάθειαν ἠγοῖτο. Κακεῖνος, Πάνυ, ἔφη. Ἦγῆ δὲ καλὸν εἶναι μόνον τὴν φιλοσοφίαν, ἢ καὶ ἀγαθόν; ἦν δ' ἐγὼ. Καὶ ἀγαθόν, ἔφη, πάνυ. Πότερον οὖν ἐν φιλοσοφίᾳ τί τοῦτο ἴδιον ὄραξ, ἢ καὶ ἐν ἄλλοις οὕτω σοι δοκεῖ ἔχειν; οἷον φιλογυμνασίαν οὐ μόνον καλὸν ἠγῆ εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν; ἢ οὐ; Ὅ

fic affectum. Innuens autem in aemulum dicebat haec ea voce, ut amici exaudire possent. Hic ego, Pulchrum igitur tibi philosophari videtur? Et maxime quidem, inquit ille. Quid ergo, inquam, num videtur tibi fieri posse, ut norit quis, turpene sit aliquid, an pulchrum, nisi prius, quid ipsum sit, norit? Non. Nosti igitur, inquam, quod est aliquid philosophari? Novi equidem. Quid est? Quid aliud, quam iuxta Solonem? dicebat enim alicubi Solo, Dum discio semper multa, senecta venit. Et mihi quidem videtur semper sic oportere aliquid discere eum hominem, qui philosophus futurus sit, sive iuvenis, sive senex sit; ut in vita quam plurima discat. Et mihi primum visus est aliquid dixisse. deinde mecum reputans, interrogavi, num ei philosophia, idem quod multa discere videretur. Et ille, omnino, inquit. Existimas, inquam, pulchrum aliquid solum esse philosophiam, vel etiam bonum? Et bonum, inquit. Utrum philosophiae id proprium facis, an etiam aliis eodem pacto tribuis; ut verbi gratia, studium gymnasticae, non mo-

δὲ, καὶ μάλα εἰρωνικῶς, εἶπε δύο. Πρὸς μὲν τότε μοι εἰρήσῃω
 ὅτι οὐδέτεροι πρὸς μέντοι σε, ὦ Σώκρατες, καὶ καλὸν κἀγα-
 θὸν ὁμολογῶ εἶναι. Ἄρ' οὖν καὶ ἐν ταῖς γυμνασίαις τὴν πολυ- e
 πονίαν φιλογυμνασίαν ἡγῆ εἶναι; Κἀκεῖνος ἔφη, Πάνυ γε
 ὡσπερ καὶ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν τὴν πολυμάθειαν φιλοσοφίαν
 ἡγοῦμαι εἶναι. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Ἠγῆ δὲ δὴ τοὺς φιλογυμνα-
 σοῦντας ἄλλοῦ του ἐπιθυμεῖν ἢ τούτου ὃ, τι ποιήσει αὐτοὺς
 ἔχειν εὐ τὸ σῶμα; Τοῦτο ἔφη. Ἡ οὖν οἱ πολλοὶ πόνου τὸ σῶ-
 μα, ἦν δ' ἐγὼ, ποιοῦσιν εὐ ἔχειν; Πῶς γὰρ ἂν, ἔφη, ἀπ' p:
 ὀλίγων γε πόνων τὸ σῶμά τις εὐ ἔχει; Καὶ μοι ἔδοξεν ἡδὴ ¹³⁴
 ἐνταῦθα κινήτους εἶναι ὃ φιλογυμνασῆς, ἵνα μοι βοηθήσειε διὰ a.
 τὴν ἐμπειρίαν τῆς γυμνασικῆς. κἀπειτα ἠρόμην αὐτὸν, Σὺ δὲ
 δὴ τί σιγᾶς ἡμῖν ὦ λῶξε, ταῦτα τούτου λέγοντος; ἢ καὶ σοὶ
 δοκοῦσιν οἱ ἄνθρωποι εὐ τὰ σώματα ἔχειν ἀπὸ τῶν πολλῶν πόνων,
 ἢ ἀπὸ τῶν μετρίων; Ἐγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ὦμην
 τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο καὶ νῦν γινῶναι, ὅτι οἱ μέτριοι πόνου εὐ
 ποιοῦσιν ἔχειν τὰ σώματα. Πόθεν δὴ; οὐχὶ ἄνδρα ἀγρυπνόν τε b.

do pulchrum esse, fed etiam bonum? Tunc ille ludens duo protulit: Adversus hunc, inquit, dico, quod neutrum fit; adversus autem te, o Socrates, & pulchrum & bonum simul esse fateor. Ergo in gymnasiis etiam multum laborem existimas esse gymnasticae studium? Et maxime quidem, inquit ille, quemadmodum in philosophando, multa discere philosophiam puto. Ego vero, credis, inquam, gymnasticae studiosos aliquid aliud appetere, quam ut eorum corpora bene se habeant? Id ipsum, inquit. Num multi labores bonam corporis habitudinem efficiunt? Quonam pacto, inquit ille, ex paucis laboribus robustum corpus fieri possit? Hic mihi visus est gymnasticus ille provocandus esse, qui mihi propter peritiam gymnasticae auxilium ferret. illum igitur percontatus sum, Quid, vir optime, isto loquente tu taces? num & tibi videntur homines e multis potius laboribus, quam temperatis robur acquirere? Equidem, o Socrates, ego illud, quod dici solet, videre videor, nempe ex moderatis corpus bene sese habere. Unde, inquam, vides?

Plat. Oper. Vol. II.

C.

- καὶ ἄσιτον, καὶ ἀσφραβῆ τὸν τράχηλον ἔχοντα, καὶ λεπτὸν ὑπὸ μεριμνῶν; Καὶ αὐτοῦ ταῦτα εἰπόντος, ἤσθη τὰ μεϊράκια καὶ ἐγέλασεν ὁ δ' ἕτερος ἠρυθρίασε. Καὶ ἐγὼ εἶπον, Τί οὖν; σὺ ἤδη ξυγχωρεῖς μήτε πολλοὺς μήτε ὀλίγους πόνους εὔποιεῖν ἔχειν τὰ σώματα τοῦς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοῦς μετρίους; ἢ διαμάχη, δυοῖν ὄντων νῶϊν περὶ τοῦ λόγου; Κἀκεῖνος, Πρὸς c. μὲν τοῦτου, ἔφη, κἄν πάνυ ἠδέως διαγωνισαίμην καὶ εὔ οἶδ' ὅτι ἱκανὸς ἂν γενοίμην βοηθῆσαι τῇ ὑποθέσει ἣν ὑπεθέμην, καὶ εἰ ταύτης ἐτι φαυλοτέραν ὑπεθέμην (οὐδὲν γὰρ ἐσι) πρὸς μέντοι σὲ οὐδὲν δέομαι παρὰ δόξαν φιλονεικεῖν· ἀλλ' ὁμολογῶ μὴ τὰ πολλὰ, ἀλλὰ τὰ μέτρια γυμνάσια τὴν εὐεξίαν ἐμποιεῖν τοῖς ἀνθρώποις. Τί δὲ τὰ σιτία; τὰ μέτρια, ἢ τὰ πολλὰ; ἔφη ἐγὼ. Καὶ τὰ σιτία ὠμολόγει. "Ἐτι δὲ κἄγῳ προσηνάγ-
- d. καζου αὐτὸν ὁμολογεῖν καὶ τἄλλα πάντα τὰ περὶ τὸ σῶμα, τὰ μέτρια μάλις ὠφελεῖν· ἀλλὰ μὴ τὰ πολλὰ, μηδὲ τὰ ὀλίγα. Καὶ μοι ὠμολόγει τὰ μέτρια. Τί δὲ, ἔφη, τὰ περὶ τὴν ψυχὴν τὰ μέτρια ὠφελεῖ ἢ τὰ ἄμετρα τῶν προσφερομέ-

non infomnem potius & nauseabundum virum, cerviceque molli, & curis extenuatum reddunt? Et quum haec annuisset, delectati adolescentes, riserunt. alter autem ille erubuit. Tunc ego, Quid tu igitur? concedisne, nec parvos, neque magnos labores habitudinem bonam corporis efficere, sed moderatos? an nobis, qui duo in eadem sententia sumus, repugnas? Libenter equidem, inquit, huic repugnarem: atque adversus eum valerem, id, quod proposui, defendere, etiamsi causam haberem minus validam. nullius enim pretii est. Verum tecum haud decet insolentius contendere: confiteor igitur, non multas, sed temperatas exercitationes bonum corporis habitum hominibus praestare. Cibi autem, inquam, multi, an moderati? Et cibi, ait. Praeterea compuli eum, ut concederet, reliqua omnia, quae circa corpus versantur, temperata quidem prodesse quamplurimum, pauca vero vel nimia, nihil. Et ille moderata iuvare confessus est. At quae ad animam spectant, inquam, cum moderata adhibentur, conducuntne magis, an un-

των; Τὰ μέτρια, ἔφη. Οὐκοῦν ἐν τῶν προσφερομένων ψυχῇ
 ἐστὶ καὶ τὰ μαθήματα. Ὁμολογεῖ. Καὶ τούτων ἄρα τὰ μέτρια
 ὠφελεῖ, ἀλλ' οὐ τὰ πολλά; Συνέφη. Τίνα οὖν ἐρόμενοι ἂν e.
 δικαίως ἐροίμεθα, ὅποιοι πόνοι μέτριοι καὶ σιτία πρὸς τὸ σῶ-
 μά ἐσιν; ὁμολογοῦμεν μὲν τρεῖς ὄντες, ἢ ἰατρὸν, ἢ παιδοτρί-
 βην. Τίνα δ' ἂν περὶ σπέρματος σπορᾶς, ὅπόσον μέτριον; καὶ
 τούτου τὸν γεωργὸν ὁμολογοῦμεν. Τίνα δὲ περὶ μαθημάτων
 εἰς ψυχὴν φυτεύσεώς τε καὶ σπορᾶς ἐρωτῶντες, δικαίως ἂν
 ἐροίμεθα ὅποσα καὶ ὅποια μέτρια; Τοῦντεῦθεν ἤδη ἀπορίας
 μεσοὶ ἡμεν ἅπαντες. κἀγὼ προσπαίζων αὐτοὺς ἠρόμην, Βού- p.
 λεσθε, ἔφην, ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐν ἀπορίᾳ ἐσμὲν, ἐρώμεθα ταυτί 135
 τὰ μειράκια; ἢ ἴσως αἰσχυρόμεθα ὥσπερ ἔφη τοὺς μνηστῆρας a.
 Ὅμηρος, μὴ ἀξιοῦντας εἶναι τίνα ἄλλον ὅστις ἐντενεῖ τὸ τῆξον.
 ἐπειδὴ οὖν μοι ἐδόκουν ἀθυμεῖν πρὸς τὸν λόγον, ἄλλη ἐπειρώμην
 σκοπεῖν καὶ εἶπον, Ποῖα δὲ μάλις α τοπάζομεν ἅττα εἶναι τῶν
 μαθημάτων ἃ δεῖ τὸν φιλόσοφον μαυθάνειν; ἐπεὶ οὐχὶ πάντα,

moderata? Moderata. Disciplinae autem nonne ex iis sunt,
 quae animae adhibentur & conferunt? Consensit. Ex discipli-
 nis itaque quae temperatae sunt, non quae multae, utilitatem
 afferunt? Concessit. Quemnam ergo interrogare merito con-
 veniat, quales sint labores atque cibi corporibus accommodi?
 in hoc tres arbitror convenimus, medicum videlicet, vel pae-
 dotribam interrogandum. Quem vero de spargendis feminibus,
 quantum sit commodum? agricolam consentaneum est. At
 vero de semente & plantatione disciplinarum in anima, quem-
 nam merito percontemur, quales quantaeve sufficiant? Hic
 cum ambiguitatis pleni essemus, ego iocans inquam, Vultisne,
 postquam nos in hoc ambigui sumus, ab iis adolescentibus
 isthuc quaeramus? an forsitam erubescimus, quemadmodum
 procos inducit Homerus, quum nollent alium quemquam prae-
 ter se arcum intendere. Sed cum graviter ferre viderentur,
 alia quadam via investigare aggressus, Qualia, inquam, esse
 debere coniciemus, quae oportet philosophum discere, quum
 neque omnia, neque multa sequi debeat? Respondens autem

- οὐδὲ πολλά; Ὑπολαβῶν οὖν ὁ σοφώτερος εἶπεν, ὅτι κάλλισται
 b. ταῦτ' εἴη τῶν μαθημάτων, καὶ προσήκοντα, ἀφ' ὧν ἂν πλείσθην
 δόξαν ἔχοι τις εἰς φιλοσοφίαν. πλείσθην δ' ἂν ἔχοι δόξαν, εἰ
 δοκοίη τῶν τεχνῶν ἔμπειρος εἶναι πασῶν· εἰ δὲ μὴ, ὡς πλείσθην
 γε, καὶ μάλιξ τῶν ἀξιολόγων· μαθὼν αὐτῶν ταῦτα ἃ προ-
 σήκει τοῖς ἐλευθέροις μαθεῖν, ὅσα ξυνέσεως ἔχεται, μὴ ὅσα
 χειρουργίας. Ἄρ' οὖν οὕτω λέγεις, ἔφη ἐγὼ, ὡς περ ἐν τῇ
 τεκτονικῇ; καὶ γὰρ ἐκεῖ τέκτονα μὲν ἂν πρίαο πέντε ἢ ἕξ μῶν
 c. ἄκρον· ἀρχιτέκτονα δὲ, οὐδ' ἂν μυρίων δραχμῶν. ὀλίγοι γε μὴν
 καὶ ἐν πᾶσι τοῖς Ἑλλησι γίνονται. Ἄρα μὴ τι τοιοῦτον λέ-
 γεις; Καὶ δε, ἀκούσας μου, συνεχῶρει καὶ αὐτὸς τοιοῦτον
 λέγειν. ἡρόμην δ' αὐτὸν εἰ οὐκ ἀδύνατον εἴη δύο μόνον τέχνας
 οὕτω μαθεῖν τὸν αὐτὸν, μὴ ὅτι πολλὰς καὶ μεγάλας. Ὁ δὲ,
 Μὴ οὕτω μου, ἔφη, ὑπολάβης, ὦ Σώκρατες, ὡς λέγοντος
 ὅτι δεῖ ἐκάστην τῶν τεχνῶν τὸν φιλοσοφοῦντα ἐπίσασθαι ἀκρι-
 d. βῶς, ὡς περ αὐτὸν τὸν τὴν τέχνην ἔχοντα· ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἄν-
 δρα ἐλευθέρου τε καὶ πεπαιδευμένου ἐπακολουθῆσαι τε τοῖς λε-

fapientior ille, pulcherrimas ait, atque maxime congruas ani-
 mo disciplinas eas esse, ex quibus maximam quis gloriam in
 philosophia consequatur: maximam vero gloriam adipisci, si
 omnium artium peritus sit: aut si minus omnium, plurimarum
 saltem, earumque praesertim, quae aestimatione sunt dignae:
 ea prae ceteris discens, quae liberos homines decet, quaeve
 intelligentiae ratione, non manuum ministerio, conficiuntur.
 Tum ego, sic, inquam, dicis, quemadmodum in opificiis con-
 tingit? ubi opificem quidem quinque ad summum, aut sex mi-
 nis emeris, architectum vero ne drachmarum quidem decem
 millibus: nam per omnem Graeciam rari admodum reperiun-
 tur. numquid tale aliquid ais? Ille assensus, id ipsum se dicere
 confessus est. Eum mox interrogabam, utrum possibile esset,
 duas eundem duntaxat artes hoc pacto, nedum permultas mag-
 nasque percipere. Et ille: Ne ita me dicere putes, inquit, ο
 Socrates, quasi philosophantem oporteat singulas artes ad sum-
 mum profequi, quemadmodum artifices illos; verum, ut libe-

γομένοις ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ οἷόν τε εἶναι διαφερόντως τῶν παρόντων, καὶ αὐτὸν ξυμβάλλεσθαι γνώμην ὥστε δοκεῖν χαριέστατον εἶναι καὶ σοφώτατον ἀεὶ τῶν παρόντων ἐν ταῖς λεγομένοις τε καὶ πραττομένοις περὶ τὰς τέχνας. Καὶ γὰρ (ἔτι γὰρ αὐτοῦ ἠμφιγυνοῦν τὸν λόγον ὃ, τι ἐβούλετο) Ἄρα ἐννοῶ, ἔφη, οἷον λέγεις τὸν Φιλόσοφον ἄνδρα. δοκεῖς γὰρ μοι λέγειν, οἷον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ εἰσὶν οἱ πένταθλοι πρὸς τοὺς δρομέας, ἢ τοὺς πελτασάς. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τούτων μὲν λείπονται κατὰ τὰ τούτων ἄθλα, καὶ δεύτεροι εἰσὶ πρὸς τούτους τῶν δὲ ἄλλων ἀθλητῶν πρῶτοι, καὶ νικῶσιν αὐτούς. τάχ' ἂν ἴσως τοιοῦτόν τι λέγοις καὶ τὸ φιλοσοφεῖν ἀπεργάζεσθαι τοὺς ἐπιτηδεύοντας τοῦτο τὸ ἐπιτήδευμα τῶν μὲν πρώτων εἰς ξύνεσιν περὶ τὰς τέχνας ἔλλειπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι περὶ πάντα ὑπακρὸν τινα ἄνδρα τὸν πεφιλοσοφηκότα. τοιοῦτόν τινα μοὶ δοκεῖς ἐνδείκνυσθαι. Καλῶς γέ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, δοκεῖς ὑπολαβεῖν τὰ περι

p.
136
a.

rum virum eruditumque decet: ut potis sit percipere, quae ab unoquoque artifice proficuntur, atque id prae ceteris, qui tum adsunt; praeterea ita mente omnia coniectare, ut semper ipse elegantissimus ac sapientissimus omnium in unoquoque eorum, quod e quocunque adducitur, appareat. Atque ego (adhuc enim quorsum tenderet ambigebam) Intelligone, inquam, qualem dicis esse virum philosophum? Videris enim mihi talem dicere, quales in certamine sunt pentathli, cursoribus, vel iaculatoribus collati. Etenim illi cursoribus, vel peltastis in eorum certaminibus inferiores sunt, secundumque locum tenent; reliquorum vero athletarum primi atque victores. Tale aliquid forte dicis philosophiae studium conferre philosophis: ut ab iis, qui in quavis arte supremi sunt, in eadem arte intelligentia quidem superentur, secundumque locum teneant; reliquos vero antecedant: ut philosophus in singulis facultatibus secundae cuiusdam homo fortis existat. huiusmodi videris philosophantem virum ostendere. Recte, inquit, o Socrates, accipis de philosopho dicta, qui eum pentathlo comparaveris. Est enim

- τοῦ φιλοσόφου, ἀπεικάσας αὐτὸν τῷ πεντάθλῳ. ἔσι γὰρ ἀτεχνῶς τοιοῦτος οἷος μὴ δουλεύει μηδενὶ πράγματι, μηδ' εἰς τὴν ἀκριβείαν μηδὲν διαπεπανημέναι· ὥστε διὰ τὴν τοῦ ἐνδὸς τοῦ-
- b. του ἐπιμέλειαν, τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπολελεῖσθαι, ὡσπερ οἱ δημιουργοὶ, ἀλλὰ πάντων μετριῶς ἐφῆφθαι. μετὰ ταύτην δὴ τὴν ἀπόκρισιν ἐγὼ προθυμούμενος σαφῶς εἰδέναι ὅ, τι λέγοι, ἐπυθνανόμην αὐτοῦ, τοὺς ἀγαθοὺς πότερον χρησίμους ἢ ἀχρήσους εἶναι ὑπολαμβάνει. Χρησίμους δὴ που, ᾧ Σώκρατες, ἔφη. Ἄρ' οὖν, εἶπερ οἱ ἀγαθοὶ χρήσιμοι, οἱ πονηροὶ ἀχρηστοί; Ὡμολόγει. Τί δέ; τοὺς φιλοσόφους ἀνδρας χρησίμους ἠγῆ, ἢ οὐ;
- c. Ὁ δὲ ὡμολόγει χρησίμους· καὶ πρὸς γε ἔφη χρησιμωτάτους εἶναι ἠγεῖσθαι. Φέρε δὴ γινώμεν εἰ σὺ ἀληθῆ λέγεις πῶς καὶ χρήσιμοι ἡμῖν εἰσιν οἱ ὑπακροὶ οὔτοι. δῆλον γὰρ ὅτι ἐκάσου γε τῶν τὰς τέχνας ἔχόντων φαυλότερός ἐστιν ὁ φιλόσοφος. Ὡμολόγει. Φέρε δὲ σὺ, ἢ ὃ ἐγὼ, εἰ τύχοις ἢ αὐτὸς ἀσδεύσας, ἢ τῶν φίλων τις τῶν σῶν, περὶ οὗ σὺ σπουδῆν μεγάλην ἔχεις, πότερον, ὑγείαν κτῆσασθαι βουλόμενος, τὸν ὑπακρον ἐκεῖνον τὸν φιλόσοφον εἰσάγεις ἂν εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ τὸν ἱατρὸν ἂν
- d. λάβοις; Ἀμφοτέρους ἔγωγ' ἂν, ἔφη. Μή μοι, εἶπεν ἔγωγ',

procul dubio talis, ut nulli negotio servire penitus velit; neque in aliqua re usque ad summum elaborare: ne propter unius exactam diligentiam in aliis omnibus superetur, sicuti superantur opifices; sed omnia mediocriter temperateque attingat. Post hanc responsionem cupiens planius nosse, quidnam diceret, Bonos, inquam, viros, utilesne, an inutiles esse censes? Utiles, inquit, o Socrates. Nonne si boni utiles sunt, inquam, mali inutiles erunt? Consensit. Quid autem, philosophos viros utiles vel inutiles putas? Ad haec ille maxime omnium utiles esse philosophos asseveravit. Age igitur, dignoscamus, si tu quidem vera dicis, quomodo utiles nobis sint isti secundae fortis homines. manifestum enim est, quod unoquoque artifice inferior est philosophus. Annuit. Age, inquam, si vel tu, vel ex amicis aliquis tibi carissimus aegrotaret, utrum ad curam valetudinis philosophum illum secundarium domum induces, an me-

ἀμφοτέρους λέγε, ἀλλ' ὁπότερον μᾶλλον γε καὶ πρότερον. Οὐδεὶς ἄν, ἔφη, τοῦτό γε ἀμφισβητήσειεν, ὡς οὐχὶ τὸν ἰατρὸν καὶ μᾶλλον καὶ πρότερον. Τί δ', ἐν νηϊ χειμαζομένη, ποτέρῳ ἂν μᾶλλον ἐπιτρέποις αὐτὸν τε καὶ τὰ σεαυτοῦ; τῷ κυβερνήτῃ ἢ τῷ φιλοσόφῳ; Τῷ κυβερνήτῃ ἔγωγε. Οὐκοῦν καὶ τᾶλλα πάντα οὕτως ἕως ἂν τις δημιουργὸς ἦ, οὐ χρήσιμός ἐστι φιλόσοφος; Φαίνεται, ἔφη. Οὐκοῦν νῦν ἀχρήστὸς τις ἡμῖν ὁ φιλόσοφος ἐστι; εἰσὶ γὰρ δὴ που δημιουργοί. ὁμολογήσαμεν δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς, χρησίμους εἶναι τοὺς δὲ πονηροὺς, ἀχρεῖους. Ἦναγκάζετο ὁμολογεῖν. Τί οὖν μετὰ τοῦτο ἔρωμαί σε; ἢ ἀγροικότερόν ἐστιν ἔρεσθαι; Ἔρου ὅ, τι βούλει. Οὐδὲν δὴ, ἔφη ἔγώ, ζητῶ ἄλλο ἢ ἀνομολογήσασθαι τὰ εἰρημένα. ἔχει δὲ πῶς ᾧδί. ὁμολογήσαμεν εἶναι καλὸν τὴν φιλοσοφίαν, καὶ αὐτοὶ φιλόσοφοι εἶναι τοὺς δὲ φιλοσόφους, ἀγαθοὺς τοὺς δὲ ἀγαθοὺς, χρησίμους, τοὺς δὲ πονηροὺς, ἀχρήστους. αὐθις δ' αὖ τοὺς φιλοσόφους ὁμολογήσαμεν, ἕως ἂν οἱ δημιουργοὶ ᾧσιν, ἀχρήστους εἶναι δημιουργοὺς δὲ ἀεὶ εἶναι. οὐ γὰρ ταῦτα ὁμολογήται; Πάνυ, ἔφη. Ὅμολογοῦμεν ἄρα, ὡς ἔοικε, κα-

dicum? Utrumque. Ne mihi dicas utrumque: sed utrum potius? Nemo, inquit, ambigat, medicum & magis & prius. Quid autem in navi fluctibus agitata, utrum te & tua gubernatori, an philosopho committeres? Gubernatori, inquit. Et in reliquis omnibus, quantisper artifex adest, philosopho non erit locus? Apparet, inquit. Philosophus igitur nunc inutilis est, quum artifices non defint. Confessi vero sumus, bonos quidem utiles esse, malos inutiles. Coactus est confiteri. Quid ergo post haec abs te petam? an forsitan incivilius est, ultra perquirere? Quaere, quidquid lubet, inquit. Nihil aliud peto, nisi ut iterum concedantur iam dicta. habent autem se in hunc modum. Confessi sumus, philosophiam bonam esse; & exstare philosophos; atque eos ipsos bonos: bonos autem utiles, malos contra inutiles. Deinde concessimus, dum artifices adsunt, philosophos inutiles esse; & artifices adesse semper. nonne concessa haec sunt? Sunt. Confitemur igitur, ut videtur secundum tuam

- τά γε τὸν σὸν λόγον, εἴπερ τὸ φιλοσοφεῖν, ἐστὶ περὶ τὰς τέχνας ἐπισημόνας εἶναι, ὡς σὺ λέγεις, τὸν τρόπον πονηρῶς αὐτοὺς
- b. εἶναι, καὶ ἀχρήστους, ἕως ἂν ἐν ἀνθρώποις τέχναι ᾧσιν. Ἄλλὰ μὴ οὐχ οὕτως, ᾧ φίλε, ἔχουσι, μὴ δὴ τοῦτο φιλοσοφεῖν, περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακέναι, οὐδὲ πολυπραγμονοῦντα, κυπτάζοντα ζῆν, οὐδὲ πολυμαθοῦντα, ἀλλὰ ἄλλό τι. ἐπεὶ γε ᾧμην καὶ ὄνειδος εἶναι τοῦτο, καὶ βαναύσους καλεῖσθαι τοὺς περὶ τὰς τέχνας ἐσπουδακότας. Ὡς δὲ σαφέστερον εἰσβλέψαι εἰ ἄρα ἀληθῆ λέγω, ἐὰν τοῦτο ἀποκρίνη. τίνες ἵππους ἐπίσανται κολάζειν ὀρθῶς; πότερον οἵπερ βελτίους ποιοῦσιν, ἢ ἄλλοι; Οἵπερ βελτίους. Τί δέ; κύνες οὐχ οἱ βελτίους ἐπίσανται ποιεῖν, οὗτοι καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπίσανται; Ναί. Ἡ αὐτὴ ἄρα τέχνη βελτίους τε ποιεῖ, καὶ κολάζει ὀρθῶς; Φημί, ἢ δ' ὅς. Τί δαί; πότερον ἢπερ βελτίους τε ποιεῖ καὶ κολάζει ὀρθῶς, αὐτὴ καὶ γιγνώσκει τοὺς χρηστούς καὶ μοχθηρούς; ἢ ἄλλη; Ἡ αὐτὴ, ἔφη. Ἐβελήσεις οὖν καὶ κατ' ἀνθρώπους τοῦτο ὁμολογεῖν, ἢπερ βελτίους ἀνθρώπους ποιεῖ, ταύτην εἶναι καὶ τὴν κολάζουσαν
- d. ὀρθῶς, καὶ διαγιγνώσκουσαν τοὺς χρηστούς τε καὶ πονηρούς;

orationem, si quidem philosophari est, esse scientem in artibus eo pacto, quo tu idem dixisti, malos philosophos esse, & inutiles, quamdiu inter homines artes sint. Verum non ita se habent, o amice: neque philosophari, circa artes studiose versari est, nec multis negotiis incumbere, aut multa perdiscere; sed aliud quiddam: siquidem existimo & absurdum hoc esse, & mechanicos rectius appellari, qui artibus incumbunt. Hoc autem modo planius intelligemus, an vera dicam, necne, si hoc respondeas. Quinam equos recte domare norunt? utrum qui illos meliores reddunt, an alii? Qui meliores. Quid autem canes, num qui eos meliores reddere, iidem & recte coercere norunt? Omnino. Eadem ergo ars, & meliores reddit, & recte coercet? Eadem. Quid autem? utrum quae & meliores facit, & recte coercet, eadem discernit bonos & malos; an alia? Eadem, inquit. Vis igitur, inquam, idem de hominibus constituamus, ut quae optimos reddat homines, eadem sit, quae & recte cohi-

Πάνυ γ', ἔφη. Οὐκοῦν ἤτις ἓνα, καὶ πολλούς· καὶ ἤτις πολλούς, καὶ ἓνα; **Ναί.** Καὶ καθ' ἵππων δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων οὕτω; **Φημί.** Τίς οὖν ἐστὶν ἢ ἐπισήμη, ἤτις τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἀκολασαίνοντας καὶ παρανομοῦντας ὀρθῶς κολάζει; οὐχ ἢ δικασικὴ; **Ναί.** Ἡ ἄλλην οὖν τινα καλεῖς δικαιοσύνην ἢ ταύτην; Οὐκ ἄλλην. Οὐκοῦν ἤπερ κολάζουσιν ὀρθῶς, ταύτη καὶ γινώσκουσι τοὺς χρηστούς καὶ πονηρούς; **Ταύτη.** **ε.** Ὅστις δὲ ἓνα γινώσκει, καὶ πολλοὺς γνώσεται; **Ναί.** Καὶ ὅστις γε πολλοὺς ἀγνοεῖ, καὶ ἓνα; **Φημί.** Εἰ ἄρα ἵππος ὢν ἀγνοεῖ τοὺς πονηροὺς καὶ τοὺς χρηστούς, καὶ αὐτὸν ἀγνοεῖ ποῖός τις ἐστὶ; **Φημί.** Καὶ εἰ βοῦς ὢν ἀγνοεῖ τοὺς πονηροὺς καὶ χρηστούς, καὶ αὐτὸν ἀγνοεῖ ποῖός τις ἐστὶ; **Ναί,** ἔφη. Οὕτω δὴ καὶ εἰ κύων; **Ὡμολόγει.** Τί δ', ἐπειδὴν ἀνθρώπος ὢν τις ἀγνοῖ τοὺς χρηστούς καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους, ἄρ' οὐχ ἑαυτὸν ἀγνοεῖ πότερον χρηστός ἐστὶν ἢ πονηρός, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἀνθρώπος ἐστὶ; **Ἐυνεχώρει.** Τὸ δ' ἑαυτὸν ἀγνοεῖν, σωφρονεῖν ἢ οὐ σωφρονεῖν ἐστὶν; **Οὐ σωφρονεῖν.** Τὸ ἑαυτὸν ἄρα γινώσκειν.

P.
138
a.

beat, & qui boni sint, quive mali, discernat? Prorsus, inquit. Nonne, quaecunque unum, eadem & multos: & quae multos, & unum? Ita. Et in equis praeterea ceterisque omnibus eodem modo? Eodem, inquit. Quenam scientia est, quae intemperantes, & legum transgressores in civitate recte punit? nonne iudicialia? Prorsus. An vocas iustitiam aliam quandam praeter eam? Nullam, inquit. Nonne qua scientia recte castigant & puniunt, eadem bonos & malos discernunt? Eadem. Quicumque vero unum norit, plures quoque cognoscet? Cognoscet. At qui multos ignorat, ignorabit & unum? Consensit. Si ergo equus existens, bonos ac malos equos ignoret, se ipsum ignorabit? Concessit. Et si bos cum sit, haud noverit qui sint boni aut mali boves, sese etiam qualis ipse sit ignoret necesse est? Ita est, inquit. Eodem quoque modo si canis fuerit? Confessus est. Nunc vero cum homo quispiam existens, ignoret bonos homines & malos, nonne sui ipsius etiam ignarus erit, bonusne sit an malus? Annuit. Se ipsum ignorare, sapere an desipere est? De-

- ἐστὶ σωφρονεῖν; Φημί, ἔφη. Τοῦτ' ἄρα, ὡς ἔοικε, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς γράμμα παρακελεύεται, σωφροσύνην ἀσκεῖν καὶ δικαιοσύνην. Ἔοικε. Τῇ αὐτῇ δὲ ταύτῃ καὶ κολάζειν ὀρθῶς ἐπιτάμεθα; Φημί. Οὐκοῦν ἢ μὲν κολάζειν ὀρθῶς ἐπιτάμεθα, δικαιοσύνη αὐτῇ ἐστὶν ἢ δὲ διαγιγνώσκειν καὶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλον, σωφροσύνη; Ἔοικεν, ἔφη. Ταυτὸν ἄρα ἐστὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη; Φαίνεται. Καὶ μὴν οὕτω γε καὶ πόλεις εὖ οἰκοῦνται, ὅταν οἱ ἀδικοῦντες δίκην δίδωσιν. Ἀληθῆ λέγεις, ἔφη. Καὶ πολιτικῇ ἄρα αὕτῃ ἐστὶ. Ἐυνεδόκει. Τί δέ; ἄταν εἰς ἀνὴρ ὀρθῶς πόλιν διοικῆ, ὄνομα τούτῳ οὐ τύραννός τε καὶ βασιλεύς; Φημί. Οὐκοῦν βασιλικῇ τε καὶ τυραννικῇ τέχνῃ διοικεῖ; **ε.** Οὕτω. Καὶ αὐταὶ ἄρα αἱ αὐταὶ τέχναι ἐκείναις εἰσὶ; Φαίνονται. Τί δέ; ὅταν εἰς ἄν ἀνὴρ οἰκίαν διοικῆ ὀρθῶς, τί ὄνομα τούτῳ ἐστὶν; οὐκ οἰκονόμος τε καὶ δεσπότης; **Ναί.** Πότερον οὖν καὶ οὗτος δικαιοσύνη εὖ ἂν τὴν οἰκίαν διοικῶ, ἢ ἄλλη τιτὲ τέχνη; **Δικαιοσύνη.** Ἔστιν ἄρα ταυτὸ, ὡς ἔοικε, βασιλεύς, τύραννος, πολιτικός, οἰκονόμος, δεσπότης, σώφρων, δίκαιος.

scire. Se ipsum itaque nosse, sapere est? Est, inquit. Hoc igitur, ut videtur, & inscriptio, quae in Delphis est, praecipit, Prudentiam scilicet & iustitiam colere. Apparet. Hac eadem & recte cohibere scimus. Annuit. Qua ergo recte cohibere scimus, ea utique iustitia est: qua vero & nos ipsos, & alios dignoscere possumus, prudentia. Videtur. Eadem igitur est iustitia atque prudentia. Apparet. Quin etiam civitates tunc optime gubernantur, quum iniusti dant poenas. Vera narras. Atque haec civilis scientia est. Est, inquit. Quid vero, quoties vir unus recte civitatem instituit, quod nomen illi conveniet, nonne tyranni & regis? Annuit. Nonne tyrannica aut regia arte gubernat? Immo. Hae itaque facultates eadem cum superioribus sunt. Videntur. Quid vero, quum vir unus domum recte disponit, quod huic nomen maxime congruit? nonne oeconomus ac dominus? Convenit. Utrum & iste iustitia bene regit familiam, an alia facultate? Iustitia. Idem est igitur, ut apparet, rex, tyrannus, civilis, oeconomus, dominus, pru-

καὶ μία τέχνη ἐστὶ, βασιλική, τυραννική, πολιτική, δεσποτική, οικονομική, δικαιοσύνη, σωφροσύνη. Φαίνεται. Τί οὖν, τῷ φιλοσόφῳ, ὅταν μὲν ὁ ἰατρός περὶ τῶν καμνόντων τι λέγῃ, d. αἰσχρὸν μῆτε ἔπεσθαι τοῖς λεγομένοις δύνασθαι, μῆτε ξυμβάλλεσθαι μηδέν; καὶ ὁπόταν ἄλλός τις τῶν δημιουργῶν, ὡσαύτως ὅταν δὲ δικαστῆς, ἢ βασιλεὺς, ἢ ἄλλός τις ὧν νῦν διήλομεν, οὐκ αἰσχρὸν περὶ τούτων μῆτε ἔπεσθαι δύνασθαι, μῆτε συμβάλλεσθαι περὶ αὐτῶν; Πῶς δ' οὐκ αἰσχρὸν, ὡ Σώκρατες, περὶ γε τοσοούτων πραγμάτων μηδέν ἔχειν συμβάλλεσθαι; Πότερον οὖν καὶ περὶ ταῦτα λέγωμεν, ἔφημ, πένταθλον αὐτὸν δεῖν εἶναι, καὶ ὑπακρον, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντα e. πάντων τὸν φιλόσοφον, καὶ ἀχρεῖον εἶναι, ἕως τούτων τίς ἤ; ἢ πρῶτον μὲν, τὴν αὐτοῦ οἰκίαν οὐκ ἄλλῳ ἐπιτρεπτέον, οὐ δὲ τὰ δευτερεῖα ἐν τούτῳ ἐκτέον, ἀλλ' αὐτὸν κολασέον, δικάζοντα ὀρθῶς, εἰ μέλλει εὖ οἰκεῖσθαι αὐτοῦ ἢ οἰκία; Ξυνεχώρει δὴ μοι. "Ἐπειτὰ γε δὴ που ἐάν τε οἱ φίλοι αὐτῷ διαίτας ἐπιτρέπωσιν, ἐάν τε ἡ πόλις τι προστάτῃ διακρίνειν ἢ δικάζειν, αἰ-

dens, iustus: atque una quoque ars, regia, tyrannica, civilis, dominica, oeconomica, iustitia atque prudentia est. Videtur. Quid igitur? cum quidem medicus de aegrotantibus quidquam dixerit, turpe est philosopho, non intelligere posse ea, quae dicuntur, neque quidquam afferre: & similiter, cum alius quispiam artifex quid dicat: cum vero iudex, aut rex, aut alius quispiam eorum, quos pauco ante retulimus, non turpe est, de his neque intelligere, neque afferre aliquid posse? Quidni esset turpe, o Socrates, de tantis rebus nihil habere quod quis afferat? Utrum igitur, inquam, & circa haec philosophum ut pentathlum esse oportere dicimus, & secundas tenentem inutilem esse, quamdiu aliquis illorum est: vel primum quidem ipsum oportere domum suam nulli administrandam praebere, neque secundas in hoc partes tenere, sed ex se ipso omnia castigare recte iudicantem; si quidem familiam suam recte administrare cupiat? Assentiebatur ille mihi. Atque ego addidi: Tum si aut amicus huic aliquis vitae suae rationem, aut civitas quidquam discernendum,

ρ. ¹³⁹σχρὸν ἐν τούτοις, ὦ ἐταῖρε, δεύτερον φαίνεσθαι, ἢ τρίτον, καὶ μὴ οὐχ ἡγεῖσθαι; Δοκεῖ μοι. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἡμῖν, ὦ βέλτισε, τὸ φιλοσοφεῖν φιλομάθειά τε εἶναι, καὶ ἡ περὶ τὰς τέχνας πραγματεία. Εἰπόντος δέ μου ταῦτα, ὁ μὲν σοφὸς αἰσχυνθεὶς τοῖς προειρημένοις, ἐσίγησεν· ὁ δὲ ἀμαθὴς ἔφη ἐκείνως εἶναι. καὶ οἱ ἄλλοι ἐπήνεσαν τὰ εἰρημένα.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΤΩΝ.

aut iudicandum committat, num turpe, o amice, sit, secundas eum in his tenere, aut tertias; neque ducem potius existere? Ita mihi videtur, inquit. Absit igitur, o vir optime, ut philosophari sit plurima discere, artesque tractare. Cum ista dixissem, sapiens quidem ille ex ante dictis rubore affectus tacuit; indoctus autem affirmavit sic esse. & ceteri omnes dicta colaudarunt.

FINIS AMATORUM.

Θ Ε Α Ι Τ Η Τ Ο Σ

ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ

H

ΠΕΡΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Πειρασικός.

THEAETETUS

SIVE

DE SCIENTIA

Exploratorius.

ARGUMENTUM.

Platonis consilium est in hac disputatione, partim convincere inanitatem sophisticæ doctrinae, quæ tamen longe lateque grassabatur, magnamque auctoritatem erat consecuta: partim docere, quaenam sit vera scientia. Eo consilio varias scientiæ opiniones commemorat, easque refutat. Deinde, hac de causa agit de philosophi statu & conditione, illumque cum politicis hominibus comparat, utrorumque mores graphice demonstrans. Praeterea, ex universa etiam disputationis methodo, docet, ecquam rationem adhibere debeat philosophus ad scientiam recte comparandam, nimirum ut non temere omnibus rebus assentiatur, sed illas prudenter exploret atque examinet, donec solidam veramque illarum cognitionem solerti studio atque opera fuerit consecutus. Ceterum huius dialogi series & oeconomia sic se habet: Substratis proœmiis, quorum uno descriptionis ratio, altero disputationis occasio ostenditur, Socrates, ut Theaetetum, felicitis indolis adolescentem, ad colloquium pertraheret, testatur de sua illa obstetricia facultate, & quaenam illa sit, copiose docet. Tum strata ad disputationem via, sermonis filo ita opportune deducto, quaeritur, quid sit Scientia: cuius quatuor definitiones & ponuntur, & refutantur. Prima definitio est, Omnes singulares scientias esse. Se-

cunda, Scientiam esse sensum. Tertia, esse veram opinionem. Quarta, esse veram opinionem μετὰ λόγου. Quas omnes repudiat & refutat Socrates. Haec est fere oeconomiae descriptio: ex qua efficitur, pendere adhuc Scientiae definitionem, ne quis certum dogma de Scientia hic tradi arbitretur. Haec enim disputatio non est dogmatica, sed peirastica, id est, ad refellendos sophistarum errores comparata.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ
ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ, ΤΕΡΨΙΩΝ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

- p.** **ΑΡΤΙ**, ὦ Τερψίων, ἢ πάλαι, ἐξ ἀγοῦ; **ΤΕΡ.** Ἐπεικῶς πάλαι. καὶ σέ γε ἐζήτουν κατ' ἀγοράν, καὶ ἐθαύμαζον ὅτι οὐχ οἶός τ' ἦν εὐρεῖν. **ΕΥ.** Οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν. **ΤΕΡ.** Ποῦ μὲν; **ΕΥ.** Εἰς λιμένα καταβαίνων, Θεαιτήτῳ ἐνέτυχον φερομένῳ ἐκ Κορίνθου ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου Ἀθήναζε. **ΤΕΡ.** Ζῶντι, ἢ
- b.** τετελευτηκότι; **ΕΥ.** Ζῶντι, καὶ μάλα μόλις. χαλεπῶς μὲν γὰρ ἔχει καὶ ὑπὸ τραυματίων τινῶν μᾶλλον μὲν αὐτὸν αἰρεῖ τὸ γεγονός ὄσσημα ἐν τῷ στρατεύματι. **ΤΕΡ.** Μῶν ἢ δυσεντερία; **ΕΥ.** Ναί. **ΤΕΡ.** Οἷον ἀνδρα λέγεις ἐν κινδύνῳ εἶναι.

DIALOGI PERSONAE
EUCLIDES, TERPSION, SOCRATES,
THEODORUS, THEAETETUS.

MODONE, ο Terpsion, an iam pridem rure venisti? *Ter.* Pridem satis. ac te in foro quaesivi, & miratus sum, quod reperire nequiverim. *Eu.* Non eram in urbe. *Ter.* At ubi? *Eu.* Cum in portum descendissem, offendi Theaetetum, qui Corintho e castris Athenas ferebatur. *Ter.* Vivusne an mortuus? *Eu.* Semivivus: vulneribus enim quibusdam afflictus est, & quod deterius, morbo etiam diuturno in castris est confectus. *Ter.* Num dysenteria? *Eu.* Hac ipsa. *Ter.* O qualem virum refers in discrimine positum! *Eu.* Praeclarum admodum atque opti-

ΕΥ. Καλόν τε καὶ ἀγαθόν, ὦ Τερψίων. ἐπεὶ τοι καὶ νῦν ἤκου-
 ον τινῶν μάλα ἐγκωμιαζόντων αὐτὸν περὶ τὴν μάχην. ΤΕΡ.
 Καὶ οὐδέν γε ἄτοπον· ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον εἰ μὴ τοιοῦ-
 τος ἦν. ἀτὰρ πῶς οὐκ αὐτοῦ Μεγαροῖ κατέλευεν; ΕΥ. Ἡπέι- c.
 γετο οἴκαδε. ἐπεὶ ἔγωγ' ἐδεόμην καὶ συνεβούλευον, ἀλλ' οὐκ
 ἤθελε. καὶ δῆτα προπέμφας αὐτὸν, ἀπιὼν πάλιν, ἀνεμνήσθην
 καὶ ἐθαύμασα Σωκράτους, ὡς μαντικῶς ἀλλά τε δὴ εἶπε,
 καὶ περὶ τούτου. δοκεῖ γάρ μοι ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου ἐντυ-
 χεῖν αὐτῷ μειρακίῳ ὄντι, καὶ συγγενόμενός τε καὶ διαλεχθεῖς,
 πάνυ ἀγασθῆναι αὐτοῦ τὴν φύσιν. καὶ μοι ἐλθόντι Ἀθήναζε
 τούς τε λόγους οὓς διελέχθη αὐτῷ διηγῆσατο, καὶ μάλα ἀξιούς
 ἀκοῆς· εἶπέ τε ὅτι πᾶσα ἀνάγκη εἴη τοῦτον ἐλλόγιμον γενέ- d.
 σθαι, εἶπερ εἰς ἡλικίαν ἔλθοι. καὶ ἀληθῆ γε, ὡς ἔοικεν, εἶπε.
 ΤΕΡ. Ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι, ἔχouis ἂν διηγῆσασθαι;
 ΕΥ. Οὐ μὰ τὸν Δία, οὐκ οὐτῶ γε ἀπὸ σώματος· ἀλλ'
 ἔγραψά μιν μὲν τότε εὐθύς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα ὑπερον p.
 δὲ κατὰ σχολὴν ἀναμνησκόμενος, ἔγραψον· καὶ ἐσάκις ¹⁴³
 a.

num, o Terpsio: nam paulo ante nonnullos audivi, qui eum circa rem militarem miris laudibus extollebant. Ter. Nec mirum id videri debet: immo longe magis mirandum esset, si contra se haberet. Sed cur non divertit Megaram? Eu. Properabat domum. ego enim & consului & obsecravi, sed ille noluit. Quin etiam comitatus ipsum, cum eo discederem, recordatus sum Socratis, atque admiratus, quam divine & faepe alias, & de hoc maxime vaticinatus fuerit. Nam paucis diebus ante, quam e vita decederet, obviam factus Theaeteto adhuc adolescentulo, cum eo differuit, eiusque indolem & probavit, & admiratus est. Deinde mihi Athenas profecto rationes disputationis illius, auditu maxime dignas, singulas enarravit, atque insuper addidit, praestantem omnino virum futurum, si adleverit. Ac vera nimium praedixisse videtur. Ter. Certe: sed quinam sermones? num referre potes? Eu. Non verbis, per Iovem, sed literis. etenim reversus domum statim commen- tariis eos perstrinxi: deinde per otium reminiscendo latius scrip-

- Ἀθήναζε ἀφικοίμην, ἐπανηρώτων τὸν Σωκράτη δὲ μὴ ἐμεινήμεν, καὶ δεῦρο ἐλθὼν ἐπιγνωρθοῦμην. ὥστε μοι σχεδὸν τι πᾶς ὁ λόγος γέγραπται. **ΤΕΡ.** Ἀληθῆ. ἤκουσά σου καὶ πρότερον καὶ μέντοι αἰεὶ μέλλων κελεύσειν ἐπιδειξαι, διατέτριφα δεῦρο. ἀλλὰ τί κωλύει νῦν ἡμᾶς διελθεῖν; πάντως ἐγωγε καὶ ἀναπαύσασθαι θέομαι, ὡς ἐξ ἀγροῦ ἤκων. **ΕΥ.** Ἀλλὰ μὲν
- b. δὴ καὶ αὐτὸς μέχρι Ἐρινεοῦ Θεαιτήτου προὔπεμψα ὥστε οὐκ ἂν ἀνηδῶς ἀναπαυοίμην. ἀλλ' ἴωμεν, καὶ ἡμῶν ἅμα ἀναπαυομένοις ὁ παῖς ἀναγνώσεται. **ΤΕΡ.** Ὅρθῶς λέγεις. **ΕΥ.** Τὸ μὲν δὴ βιβλίον, ὦ Τερψίων, τοῦτί. ἐγραψάμην δὲ δὴ οὕτως τὸν λόγον οὐκ ἐμοὶ Σωκράτη διηγούμενον ὡς διηγείτο, ἀλλὰ διαλεγόμενον οἷς ἔφη διαλεχθῆναι. ἔφη δὲ τῷ τε γεωμέτρῳ Θεοδώρῳ καὶ τῷ Θεαιτήτῳ. ἵνα οὖν ἐν τῇ γραφῇ μὴ παρε-
- c. χοιεν πράγματα αἰ μεταξὺ τῶν λόγων διηγῆσεις περὶ αὐτοῦ τε ὅποτε λέγοι ὁ Σωκράτης, οἷον Κἀγὼ ἔφην, ἢ Καὶ ἐγὼ εἶπον ἢ αὖ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου, ὅτι Συνέφη, ἢ Οὐχ ὠμολόγει τούτων ἕνεκα, ὡς αὐτὸν αὐτοῖς διαλεγόμενον ἐγραψα, ἐξελὼν τὰ τοιαῦτα. **ΤΕΡ.** Καὶ οὐδέν γε ἀπο τρόπου, ὦ Εὐ-

fi: & quoties Athenas proficiscerer, si quid excidisset, Socratem interrogabam, atque huc rediens emendabam. quo factum est, ut universa paene disputatio illa conscripta sit. *Ter.* Vera loqueris. audivi enim haec a te pridem: & ista nosse cupiens, te quaesiturus huc saepe accessi. Quid ergo nunc obstat, quo minus percurramus? Enimvero quiete mihi opus est: nam ex agro veniens, defessus sum. *Eu.* Ego quoque erineum usque Theaetetum comitatus sum: quamobrem libenter admodum quiescerem. Eamus ergo. nobis enim quiescentibus puer aliquis perleget. *Ter.* Probe. *Eu.* Hic, o Terpsio, liber est, non ita compositus, quasi Socrates mihi referat, ut revera retulit, sed quasi cum illis praesens disputet, quibuscum disputasse mihi narravit. Hos autem geometram Theodorum & Theaetetum fuisse dicebat. Ne igitur in scriptura molestum esset, si *inquam*, & *inquit*, *consensit*, & *negavit*, saepius interponeretur, his vitatis Socratem ipsum una cum illis disputantem induxi. *Ter.*

κλειδί. ΕΤ. Ἄλλα παῖ λαβὲ τὸ βιβλίον, καὶ λέγε. ΣΩ. Εἰ μὲν τῶν ἐν Κυρήνῃ μᾶλλον ἐκηδόμην, ὦ Θεόδωρε, τὰ ἐκεῖ ἂν σε καὶ περὶ ἐκείνων ἀνηρώτων, εἴ τινες αὐτόθι περὶ γεωμετρίας ἢ ἢ τινὰ ἄλλην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι νῦν δὲ ἦττον γὰρ ἐκείνους ἢ τοῦσδε Φιλῶ, καὶ μᾶλλον ἐπιθυμῶ εἰδέναι τίνες ἡμῖν τῶν νέων ἐπίδοξοι γενέσθαι ἐπισκεῖς. ταῦτα δὴ αὐτός τε σκοπῶ καθόσον δύναμαι, καὶ τοὺς ἄλλους ἐρωτῶ οἷς ἂν ὀρῶ τοὺς νέους ἐθέλοντας συγγίνεσθαι. σοὶ δὲ οὐκ ὀλίγισοι πλησιάζουσι καὶ δικαίως. ἄξιός γάρ τά τε ἄλλα, καὶ γεωμετρίας ἕνεκα. εἰ δὴ οὖν τινὶ ἐνέτυχες ἀξίῳ λόγου, ἠδέως ἂν πυθοίμην. ΘΕΟ. Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, ἐμοὶ τε εἰπεῖν καὶ σοὶ ἀκοῦσαι πάνυ ἄξιον, οἷω ὑμῖν τῶν πολιτῶν μειρακίῳ ἐντετύχηκα. καὶ εἰ μὲν ἦν καλὸς, ἐφοβούμην ἂν σφόδρα λέγειν, μὴ καὶ τῷ δόξω ἐν ἐπιθυμίᾳ αὐτοῦ εἶναι· νῦν δὲ (καὶ μὴ μοι ἄχθου) οὐκ ἔστι καλός· πρόσεικε δὲ σοὶ τήν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. ἦττον δὲ ἢ σὺ, ταῦτ' ἔχει. ἀδεῶς δὴ λέγω. εὔ γὰρ ἴσθι ὅτι ὧν δὴ πάποτε ἐνέτυχον

p. 144

Scite, Euclides. *Eu.* Heus tu, accipe librum, ac lege. *So.* Si Cyreneni, o Theodore, prae ceteris mihi curae essent, quae ad eos spectant abs te potissimum exquirerem, si qui illic iuvenes geometriae, aut alteri philosophiae studio ardentem incumbere. Nunc autem magis nostros, quam illos amo, potiusque intelligere cupio, quinam e nostris iuvenibus in viros probos evasuri merito videantur. Haec ipse pro viribus semper explore, & ab aliis, ad quos iuvenes confluere video, saepe percontor. Te autem non pauci sectantur; & merito. nam & aliorum gratia, & geometriae maxime, concursu dignus esse videris. Si quem igitur nactus es memoratu dignum, libenter audirem. *Theo.* Atqui, o Socrates, & me referre & te auscultare decet, qualem e vestris civibus adolescentem invenerim. qui si formosus esset, laudare illum vererer, ne cui forsitan illius amore captus videri possem. Nunc autem ne mihi succenseas: non enim est pulcher. Similis tibi est, sumo naso & prominentibus oculis: quamvis minus ille quam tu in his modum excedat: li-

- (καὶ πάνυ πολλοῖς πεπλησίακα) οὐδένα πω ἠσθόμεν οὕτω θαυμασῶς εὖ πεφυκότα. τὸ γὰρ εὐμαθῆ ὄντα, ὡς ἄλλω χαλεπὸν, πρᾶον αὖ εἶναι διαφερόντως, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀνδρείον παρ' ὄντινοῦν, ἐγὼ μὲν οὐτ' ἂν ὄβριμν γενέσθαι, οὔτε ὄρῳ γιγνομένους ἀλλ' οἱ τε ὄξεις ὥσπερ οὗτος, καὶ ἀγχινοὶ καὶ μνήμονες, ὡς ταπολλὰ καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ὀξυῖροί εἰσι, καὶ ἄττοντες φέρονται, ὥσπερ τὰ ἀνερμάτιζα πλοῖα, καὶ
- b. μονικώτεροι ἢ ἀνδρείτεροι φύονται. οἷτε αὖ ἐμβριθέστεροι, νωθροὶ πῶς ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις, καὶ λήθης γέμοντες. ὁ δὲ οὕτω λειῶς τε καὶ ἀπταίσιως καὶ ἀνυσίμως ἐρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις μετὰ πολλῆς τῆς πρόσοιτης, οἷον ἐλέου ρεῦμα ἀψοφητὶ βέοντος, ὥστε θαυμάσαι τὸ, τηλικούτον ὄντα, οὕτω ταῦτα διαπράττεσθαι. ΣΩ. Εὖ ἀγγέλλεις. τίνος δὲ καὶ ἐσι τῶν πολιτῶν; ΘΕΟ. Ἀκίκοα μὲν τοῦνο-
- c. μα, μνημονεύω δὲ οὐ. ἀλλὰ γὰρ ἐσι τῶν δε τῶν προσιόντων ὁ ἐν τῷ μέσῳ. ἄρτι γὰρ ἐν τῷ ἔξω δρόμῳ ἠλείφοντο ἑταῖροι

habe tecum loquor: scito in primis, me nullum adhuc adolescentulum reperisse (licet cum multis versatus fuerim) tam mirabili naturae felicitate donatum. Difficile admodum est, reperire hominem docilem simul, & prae ceteris mansuetum, atque cum omnibus virilem, equidem nec fuisse unquam existimo, nec esse video, qui ita natura sint instituti. Ceterum acuti, ut hic, sagacesque, & memoriosi, & dociles, ut plurimum in iracundiam impetusque praecipites sunt: praeuunt enim atque raptantur, quemadmodum sine retinaculis naves, & furiosi potius quam fortes existunt. Graves autem saepe, cum ad disciplinas se conferunt, segnes, torpentes, obliuiosi sunt. Hic vero ita leniter, libere, suaviter, expedite, maxima cum mansuetudine ad disciplinas quaestionesque graditur, ut nec lubricus quietusque olei fluxus mollior & suavior videatur, & ut mirum sit, tantum ingenium tam mature ista peragere. So. Optima nuntias. sed cuius nostrorum civium filius est? Theo. Nomen quidem eius audiui, sed memoria excidit. est autem medius ille eorum, qui huc accedunt. paulo enim ante extra stadium.

τέ τινες οὗτοι αὐτοῦ, καὶ αὐτός· νῦν δέ μοι δοκοῦσιν ἀλειψά-
 μενοι δεῦρο ἰέναι. ἀλλὰ σκόπει εἰ γινώσκεις αὐτόν. ΣΩ. Γι-
 νώσκω. ὁ τοῦ Σουνιέως Εὐφρονίου ἐστὶ καὶ πάνυ γε, ὦ φίλε,
 ἀνδρὸς οἷον καὶ σὺ τοῦτον διηγῆ, καὶ ἄλλως εὐδοκίμου· καὶ
 μέντοι καὶ οὐσίαν μάλα πολλήν κατέλιπε. τὸ δ' ὄνομα οὐκ
 οἶδα τοῦ μεираκίου. ΘΕΟ. Θεαίτητος, ὦ Σώκρατες, τότε
 ὄνομα· τὴν μέντοι οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποί τινες διεφθαρ- d.
 κέναι· ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθερίτητα.
 Σαυμασὸς, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Γενικὸν λέγεις τὸν ἄνδρα· καὶ
 μοι κέλευε αὐτὸν ἐνθάδε παρακαθίζεσθαι. ΘΕΟ. Ἔσαι ταῦ-
 τα. Θεαίτητε, δεῦρο παρὰ Σωκράτη. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ὦ
 Θεαίτητε· ἵνα καὶ γὼ ἐμαυτὸν ἀνασκέψωμαι, ποῖόν τι ἔχω τὸ
 πρόσωπον. Φησὶ γάρ Θεόδωρος ἔχειν μέ σοι ὅμοιον. ἀτὰρ εἰ
 νῶϊν ἐχόντοιν ἑκατέρου λύραν, ἔφη αὐτάς ἡρμόσθαι ὁμοίως, e.
 ὦν λέρει; ΘΕΑΙ. Ἐπεσκεψάμεθ' ἄν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοιοῦτον
 μὲν εὐρόντες, ἐπειθόμεθ' ἄν ἄμοισον δέ, ἠπισσοῦμεν; ΘΕΑΙ.
 Ἀληθῆ. ΣΩ. Νῦν δέ γ' οἶμαι, εἴτι μέλει ἡμῖν τῆς τῶν προ-

ungebantur ad cursum hi ipsius focii, & ipse. nunc vero viden-
 tur mihi uncti huc accedere. sed vide, an cognoscas ipsum. So.
 Cognosco equidem. Suniensis Euphronii filius est, viri, o ami-
 ce, procul dubio talis, qualem tu filium narraſti, probatissimi
 ante omnes, qui patrimonium amplum reliquit. sed nomen pue-
 ri non audivi. Theo. Theaetetus, o Socrates, nomen est. patri-
 monium autem eius tutores dissipasse videntur: verumtamen
 liberalitate mirifice pollet. So. Generosum hominem narras.
 iube huc illum accedere & nobiscum federe. Theo. Fiat. O
 Theaetete, accede huc ad Socratem. So. Veni, obsecro, Theae-
 tete, ut meipsum contempler, qualem vultum praeferam. in-
 quit enim Theodorus, vultu me tibi similem esse. Quod si utri-
 usque nostrum lyram similiter temperatam asfereret, utrum
 confestim id crederemus? an, musicusne esset, prius inquirerem-
 us? The. Inquireremus. So. Et si talem reperiremus, crede-
 remus utique: sin autem musicae expertem, minime? The. Ha.

σώπων ὁμοιότητος, σκεπτέον εἰ γραφικὸς ὢν λέγει, ἢ οὐ.

- P. ΘΕΑΙ. Δοκεῖ μοι. ΣΩ. Ἡ οὖν ζωγραφικὸς Θεόδωρος; ΘΕΑΙ.
 145 a. Οὐχ, ὅσον γέ με εἰδέναι. ΣΩ. Ἄρ' οὐδὲ γεωμετρικὸς; ΘΕΑΙ.
 Πάντως δὴ που, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἡ καὶ ἀστρονομικὸς, καὶ
 λογιστικὸς τε καὶ μουσικὸς, καὶ ὅσα παιδείας ἔχεται; ΘΕΑΙ.
 Ἔμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ μὲν ἄρα ἡμᾶς τοῦ σώματος τι φησὶν
 ὁμοίους εἶναι, ἐπαινῶν πῃ ἢ ψέγων, οὐ πάνυ αὐτῷ ἄξιον τὸν
 νοῦν προσέχειν. ΘΕΑΙ. Ἴσος οὐ. ΣΩ. Τί δ' εἰ ποτέρου τὴν
 b. ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετὴν τε καὶ σοφίαν, ἄρ' οὐκ ἄξιον τῷ
 μὲν ἀκούσαντι προθυμείσθαι ἀνασκέψασθαι τὸν ἐπαινεθέντα,
 τῷ δὲ, προθύμως αὐτὸν ἐπιδεικνύσαι; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν, ὦ
 Σώκρατες. ΣΩ. Ὡρα τοίνυν, ὦ φίλε Θεαίτητε, σοὶ μὲν, ἐπι-
 δεικνύσαι, ἐμοὶ δὲ, σκοπεῖσθαι ὡς εὖ ἴσθι ὅτι Θεόδωρος πολ-
 λὸς δὴ πρὸς με ἐπαινέσας ξένους τε καὶ ἄσους, οὐδένα πω
 ἐπήνεσεν ὡς σὲ νῦν δὴ. ΘΕΑΙ. Εὖ ἂν ἔχοι, ὦ Σώκρατες· ἀλλ'
 c. ὅσα μὴ παίζων ἔλεγε. ΣΩ. Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος Θεοδώρου.
 ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὠμολογημένα, σκηπτόμενος παίζοντα

est. So. Nunc ergo, si curae nobis est nostrorum vultuum similitudo, videndum, utrum pictor sit qui dicit, necne. The. Sic videtur. So. Numquid pictor Theodorus? The. Non, quod sciam. So. Geometricus autem? The. Maxime quidem, o Socrates. So. An & astronomus, dialecticus, musicus, & reliquarum disciplinarum peritus? The. Mihi quidem videtur. So. Dum ergo in aliqua corporis parte consimiles esse nos praedicat, laudans quodammodo, vel vituperans, non multum illi fidei adhibendum. The. Non, ut apparet. So. Si quidem vero ab animi virtute sapientiaque laudaret, nonne conveniret haec audienti, laudatum ipsum considerare, laudato autem sese ostendere? The. Omnino, o Socrates. So. Vide, igitur, o amice Theaetete, tua interest ostendere, mea considerare. Scito enim, cum Theodorus multos mihi tam peregrinos, quam cives laudarit, nullum maioribus ac te laudibus extulisse. The. Bene est, o Socrates: sed vide, ne iocans dixerit. So. Non est mos hic Theodori. Verum ne renuas quae concessa sunt, ob-

λέγειν τόνδε, ἵνα μὴ καὶ ἀναγκασθῆ μαρτυρεῖν. πάντως γὰρ οὐδείς ἐπισκῆψει αὐτῷ ἄλλὰ θαρρῶν ἐμμενε τῇ ὁμολογίᾳ. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ χρὴ ταῦτα ποιεῖν, εἴ σοι δοκεῖ. ΣΩ. Λέγε δή μοι. μαυθάνεις που παρὰ Θεοδώρου γεωμετρίας ἄττα. ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Καὶ τῶν περὶ ἀφρονομίαν τε καὶ ἀρμονίας καὶ λογισμούς; ΘΕΑΙ. Προθυμοῦμαι γε δή. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἐγώ, δὲ ὦ παῖ, παρὰ γε τούτου καὶ παρ' ἄλλων, οὓς ἂν οἴωμαι τι τούτων ἐπαίειν ἄλλ' ὅμως τὰ μὲν ἄλλα, ἔχω περὶ αὐτὰ μετρίως, σμικρὸν δέ τι ἀπορῶ, ὃ μετὰ σοῦ τε καὶ τῶν δεσχεπτέον. Καὶ μοι λέγε. Ἄρ' οὐ τὸ μαυθάνειν ἐστὶ, τὸ σοφώτερον γίνεσθαι περὶ ὃ μαυθάνει τις; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Σοφία δέ γ' οἶμαι σοφοί, οἱ σοφοί. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τοῦτο δὲ μῶν διαφέρει τι ἐπισήμης; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ἡ σοφία. ἢ οὐχ ἅπερ ἐπισήμονες, ταῦτα καὶ σοφοί. ΘΕΑΙ. Τί μῆν; ΣΩ. Ταυτὸν ἄρα σοφία καὶ ἐπισήμη; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τοῦτ' αὐτὸ τοίνυν ἐστὶν ὃ ἀπορῶ, καὶ οὐ δύναμαι λαβεῖν ἱκανῶς παρ' ἑμαυτῷ, ἐπισήμη ὃ, τι ποτὲ τυγχάνει ὅν. Ἄρ' οὐκ

ūciens quod hic iocis agat; ne testari cogatur. Non facile est, eius testimonium refutare. sed audacter in concessis persiste. *The.* Agendum est, si tibi videtur, *So.* Dic, age, discis aliqua a Theodoro geometrica? *The.* Equidem. *So.* Quae vero ad astronomiam, harmoniamque, & dialecticam spectant, discis? *The.* Annitor equidem. *So.* Ego quoque, o puer, & ab hoc, & ab aliis, quos aliquid horum intelligere arbitror: & quod ad alia, in his moderate me habeo: exiguum vero quiddam dubito, quod tecum & cum istis investigandum. Quare mihi respondeas, oro. An non discere est sapientiozem in eo fieri, quod quisque discit? *The.* Id ipsum. *So.* Sapientia vero sapientes sunt quilibet sapientes? *The.* Certe. *So.* Numquid hoc in aliquo a scientia differt? *The.* Quidnam? *So.* Sapientia. aut non quorum scientes, eorum etiam sapientes sunt? *The.* Quid prohibet? *So.* Idem igitur sapientia & scientia est? *The.* Idem. *So.* Hoc illud est, quod dubito, neque concludere mecum ipse valeo, quid scientia sit, num habemus, quod de ipso dicamus? quid

- P. δὴ ἔχομεν λέγειν αὐτό; τί φατέ; τίς ἂν ἡμῶν πρῶτος εἴποι;
 146
 a. ὁ δὲ ἁμαρτῶν, καὶ ὃς ἂν αἰεὶ ἁμαρτάνῃ, καθεδεῖται, ὡσπερ
 φασὶν οἱ παῖδες οἱ σφαιρίζοντες, ὄνος ὃς δ' ἂν περιγένηται
 ἀναμόρτητος, βασιλεύσει ἡμῶν, καὶ ἐπιτάξει ὃ, τι ἂν βούλη-
 ται ἀποκρίνεσθαι. τί σιγάτε; οὔτι που, ὦ Θεόδωρε, ἐγὼ ὑπὸ
 φιλολογίας ἀγροικίζομαι, προθυμούμενος ὑμᾶς ποιῆσαι δια-
 λέγεσθαι, καὶ φίλους τε καὶ προσηγόρους ἀλλήλοις γίγνε-
 σθαι; ΘΕΟ. "Ἦκιστα, ὦ Σώκρατες, τὸ τοιοῦτον ἂν εἴη ἀγροικ-
 κον. ἀλλὰ τῶν μερακίων τινὰ κέλευέ σοι ἀποκρίνασθαι. ἐγὼ
 μὲν γὰρ ἀήθης τῆς τοιαύτης διαλέκτου, καὶ οὐδ' αὖ συνει-
 ζεσθαι ἡλικίαν ἔχω. τοῖσδε δὲ πρόποι τε ἂν τοῦτο, καὶ πολὺ
 πλεῖον ἐπιδιδόειν. τῷ γὰρ ὄντι ἢ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδοσιν ἔχει.
 ἀλλ', ὡσπερ ἤρξω, μὴ ἀφίεσο τοῦ Θεαιτήτου, ἀλλ' ἐρώτα.
 ΣΩ. Ἀκούεις δὴ, ὦ Θεαιτήτε, ἃ λέγει ὁ Θεόδωρος; ὦ ἀπι-
 c. σεῖν, ὡς ἐγὼ αἶμαι, οὔτε σὺ ἐβελήσεις, οὔτε θέμις περὶ τὰ
 τοιαῦτα ἀνδρὶ σοφῷ ἐπιτάττοντι νεότερον ἀπειθεῖν. ἀλλ' εὖ
 καὶ γενναίως εἰπὲ τί σοι δοκεῖ εἶναι ἐπισήμη. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ
 χρῆ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ περ ὑμεῖς κελεύετε. πάντως γὰρ,

esse asseritis? quis nostrum prior ostendet? Quisquis vero ab-
 erraverit, semperque hallucinetur, is sedebit Asinus, quemadmo-
 dum pila ludentes pueri dicunt. sed qui vincet, nihilque aberraverit,
 Rex erit nobis, & iubebit quidquid responderi voluerit.
 Quid filetis? Nonne prae desiderio discendi incido in rusticitatem,
 cupiens vos in disputationem inducere, amicosque & familiares
 invicem fieri? *Theo.* Minime hoc, o Socrates, rusticum fit. Sed ex
 his pueris aliquem respondere tibi iubeas. nam haec disputandi ratio
 insueta mihi est; & assuescere nunc aetas prohibet. hos autem
 magis haec decent; & longe magis proficient. revera enim iuventus
 in omnibus proficit. quare, ut coepisti, ne dimittas Theaetetum,
 sed eum interroga. *So.* Audis, o Theaetete, ea quae Theodorus dicit?
 cui tu, ut opinor, libenter obedies. neque enim fas est, ut huiusmodi
 in rebus sapienti viro iuvenis minus pareat. Ingenue ergo responde,
 quid esse scientiam opineris. *The.* Parendum est, o So-

ἄν τι καὶ ἀμάρτω, ἐπανορθώσετε. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν, ἄν
 περ οἶοί τε ᾤμεν. ΘΕΑΙ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ ἄπαρὰ Θεο-
 δώρου ἄν τις μάθοι, ἐπιστήμαι εἶναι, γεωμετρία τε καὶ ὅς νῦν
 δὴ σὺ διήλθες. καὶ αὐτὴ σκυτοτομικὴ τε, καὶ αἱ τῶν ἄλλων δη-
 μιουργῶν τέχναι, πᾶσαι τε καὶ ἐκάστη τούτων, οὐκ ἄλλο τι **d.**
 ἢ ἐπιστήμη εἶναι. ΣΩ. Γενναίως μοι καὶ φιλοδώρως, ὦ φίλε,
 ἐν αἰτηθείς, πολλὰ δίδως, καὶ ποικίλα ἀντὶ ἀπλοῦ. ΘΕΑΙ.
 Πῶς; τί τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἴσως μὲν οὐδέν ὃ
 μέντοι οἶμαι, φράσω. ὅταν λέγῃς σκυτικὴν, μὴ τι ἄλλο
 φράξεις ἢ ἐπιστήμην ὑποδημάτων ἐργασίας; ΘΕΑΙ. Οὐδέν.
 ΣΩ. Τί δ' ὅταν τεκτονικὴν; μὴ τι ἄλλο ἢ ἐπιστήμην τῆς τῶν **e.**
 ξυλίνων σκευῶν ἐργασίας; ΘΕΑΙ. Οὐδὲ τοῦτο. ΣΩ. Οὐκοῦν
 ἐν ἀμφοῖν οὐ ἐκατέρα ἐπιστήμη, τοῦτο ὀρίζεις. ΘΕΑΙ. Ναί.
 ΣΩ. Τὸ δ' ἐπερωτηθὲν, ὦ Θεαίτητε, οὐ τοῦτο ἦν, τίνων ἢ
 ἐπιστήμη, οὐδὲ ὀπύσαι τινές. οὐ γὰρ ἀριθμῆσαι αὐτὰς βου-
 λόμενοι ἠρόμεθα, ἀλλὰ γινῶναι ἐπιστήμην αὐτὸ ὃ, τι ποτέ
 ἐσω. ἢ οὐδὲν λέγω; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ὀρθῶς. ΣΩ. Σκέ-

crates, quando quidem vos imperatis. si qua enim in re aber-
 ravero, corrigetis. So. Faciemus procul dubio, si quo modo
 poterimus. The. Videntur mihi scientiae esse, quae quis a
 Theodoro discere potest, geometria, & reliqua, quae in su-
 perioribus enumerasti: praeterea cerdonum aliorumque opifi-
 cum artes, & omnes & singulae nihil aliud, quam scientiae
 sunt. So. Generose ac magnifice, o amice, de uno rogatus,
 multa ac varia pro simplici dedisti. The. Qua ratione id ais,
 o Socrates? So. Forte nihil dico. quod tamen putem, indicabo.
 Quoties artem cerdonicam dicis, nihil aliud ais, quam confi-
 ciendorum calceorum scientiam? The. Nihil aliud. So. Quid
 porro, cum τεκτονικαμ, id est, fabrilem artem? num aliud,
 quam ligneorum operum scientiam? The. Nil certe. So. In utris-
 que igitur id declaras, cuius utraque scientia est? The. Profecto.
 So. Quaestio vero nostra non haec erat, quorum esset scientia,
 neque quot essent, non enim numerandi gratia quaerebamus,
 sed noscendi, quid ipsa scientia sit. an nihil dico? The. Inmo

- p. φαι δὴ καὶ τῶδε. εἴ τις ἡμᾶς τῶν Φαύλων τί καὶ προχείρων
 147 ἔροιτο, ὅσον περὶ πηλοῦ, ὃ, τι ποτ' ἐστίν, εἰ ἀποκριναίμεθα
 a. αὐτῷ, πηλὸς ὁ τῶν χυτρέων, καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων,
 καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, οὐκ ἂν γελοῖοι ὦμεν; ΘΕΑΙ.
 ἴσως. ΣΩ. Πρῶτον μὲν γέ που, οἰόμενοι συνιέναι ἐκ τῆς ἡμε-
 τέρας ἀποκρίσεως τὸν ἐρωτῶντα, ὅταν εἴπωμεν, πηλὸς, εἴτε,
 ὁ τῶν κοροπλάθων, προσθέντες, εἴτε ἄλλων ὠντινωνοῦν δη-
 b. μιουργῶν. ἢ, οἶει, τίς τί συνίησι τινὸς ὄνομα, ὃ μὴ οἶδε τί ἐστίν;
 ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΣΩ. Οὐδ' ἄρα ἐπισήμην ὑποδημάτων συν-
 ἱητιν ὃ ἐπισήμην μὴ εἰδώς. ΘΕΑΙ. Οὐ γάρ. ΣΩ. Σκυτι-
 κήν ἄρα οὐ συνίησι, ὃς ἂν ἐπισήμην ἀγνοῇ, οὐδέ τινα ἄλλην
 τέχνην. ΘΕΑΙ. Ἐστίν οὕτω. ΣΩ. Γελοῖα ἄρα ἢ ἀπάντησις
 τῷ ἐρωτηθέντι ἐπισήμη τί ἐστίν, ὅταν ἀποκρίνηται τέχνης τινὸς
 c. ὄνομα. τινὸς γὰρ ἐπισήμην ἀποκρίνεται, οὐ τοῦτ' ἐρωτηθεῖς.
 ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Ἐπειτα γέ που ἐξὸν Φαύλως καὶ βρα-
 χέως ἀποκρίνασθαι, περιέρχεται ἀπέραντον ὁδόν. ὅσον καὶ ἐν

recte. So. Adverte & hoc. Si quis nos de aliquo horum vilium
 vulgariumque percontetur, veluti de luto, quid sit, eique re-
 spondeamus, lutum eorum qui ollas, lutum eorum qui puppas,
 lutum eorum qui lateres fungunt, nonne ridiculi videamur?
 The. Forte: So. Primo quidem quod putamus, eum, qui inter-
 rogat, intelligere ex illo nostro responso posse, si dicamus lu-
 tum, & vel puppariorum, vel aliorum quorumcunque artifi-
 cium tantum addimus: aut putas, quod quis alicuius nomen
 intelligat, qui non novit, quid sit? The. Nullo pacto. So.
 Ergo neque scientiam calceorum intelligit, qui scientiam mi-
 nime novit. The. Non certe. So. Cerdonicam quoque non in-
 telligit. quisquis ignorat scientiam; neque aliam ullam artem.
 The. Sic est. So. Ridicula itaque responsio est, si quis, inter-
 rogatus quid scientia sit, artis alicuius nomen respondeat. ali-
 cuius enim esse scientiam, cum non hoc rogetur, ille respon-
 det. The. Videtur. So. Praeterea, cum liceat simpliciter ac
 breviter respondere, per immensum circumvagatur. quemad-
 modum in quaestione de luto, leve quiddam, & simplex re-

εἴ τοῦ πηλοῦ ἐρωτήσῃ, Φαῦλόν που καὶ ἀπλοῦν εἶπεῖν, ὅτι γῆ ὑγρῶ φουραθεῖσα, πηλὸς ἂν εἴη. τὸ δ' ὅτου, ἔαυ χαίρειν.

ΘΕΑΙ. Ῥάδιον, ὦ Σώκρατες, νῦν γε οὕτω φαίνεται ἀπὸρ κινδυνεύεις ἐρωτᾶν ὅσον καὶ αὐτοῖς ἡμῖν ἐναγχος εἰσῆλθε διαλεγόμενοις, ἐμοὶ τε καὶ τῷ σῶ ὁμωνύμῳ τούτῳ Σωκράτει.

ΣΩ. Τὸ ποῖον δὴ, ὦ Θεαίτητε; **ΘΕΑΙ.** Περὶ δυνάμεων τί δ.

ἡμῖν Θεόδωρος ὅδε ἔγραφε, τῆς τε τρίποδος πέρι καὶ πεντέποδος, ἀποφαινῶν ὅτι μήκει οὐ ξύμμετροι τῇ ποδιαίᾳ καὶ οὕτω κατὰ μίαν ἐκάστην προαιρούμενος, μέχρι τῆς ἑπτακαιδεκάποδος. ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο. ἡμῖν οὖν εἰσῆλλέ τι τοιοῦτον, ἐπειδὴ ἄπειροι τὸ πλῆθος αἱ δυνάμεις ἐφαίνοντο, πειραθῆναι συλλαβεῖν εἰς ἓν ὅτῳ πάσας ταύτας προσαγορεύσωμεν τὰς δυνάμεις.

ΣΩ. Ἡ καὶ εὔρετέ τι τοιοῦτον; **ΘΕΑΙ.** Ἐμοίγε ε.

δοκοῦμεν. σκόπει δὲ καὶ σύ. **ΣΩ.** Λέγε. **ΘΕΑΙ.** Τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάζομεν. τὸ μὲν δυνάμενον ἴσον ἰσάκεις γίγνεσθαι, τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικάζαντες, τετράγωνόν τε καὶ ἰσόπλευρον προσείπομεν. **ΣΩ.** Καὶ εὔ γε. **ΘΕΑΙ.** Τὸν

ferri potest, quod terra humori commixta lutum est. cuius autem sit lutum, praetermittendum. *The.* Facile nunc, o Socrates, ita videtur. videris enim petere, quod nuper mihi, & Socrati huic tibi in nomine simili, disputantibus in mentem venit. *So.* Quid istud, o Theaetete? *The.* Theodorus hic de potestatibus scripsit magnitudinis tripedalis & quinquepedalis, ostendens, quod longitudine non sint compares pedali. eodemque modo discurrens & eliciens singula usque ad magnitudinem septem & decem pedum, in ea tandem constitit. Nobis igitur tale quiddam in mentem veniebat: Quia infinitae numero potestates videantur, conandum esse, ut in unum comprehendantur, quo omnes exprimamus. *So.* Num igitur invenistis quid tale? *The.* Mihi quidem invenisse videmur. considera vero & tu. *So.* Dic. *The.* Numerum omnem bifariam divisimus. Unum, qui possit aequalis aequaliter fieri, quem in figura tetragono comparavimus, quadrangularem & aequilaterum appellantes. *So.* Probe. *The.* Et qui inter hunc medius

- τοίνυν μεταξύ τούτου, ὧ καὶ τὰ τρία καὶ τὰ πέντε, καὶ πᾶς
 P. ὅς ἀδύνατος ἰσάκεις ἴσος γενέσθαι, ἀλλ' ἢ πλείων ἐλαττονά-
 148
 a. κεις, ἢ ἐλάττων πλεονάκεις γίγνεται, μείζων δὲ καὶ ἐλάττων
 αἰεὶ πλευρὰ αὐτὸν περιλαμβάνει, τῷ προμήκει αὐτὸ σχήματι
 ἀπεικάσαντες, προμήκη ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν. ΣΩ. Κάλλιζα.
 ἀλλὰ τί τὸ μετὰ τοῦτο; ΘΕΑΙ. "Ὅσαι μὲν γραμμαὶ τὸν
 ἰσόπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μήκος ὠρι-
 σάμεθα ὅσαι δὲ τὸν ἑτερομήκη, δυνάμεις ὡς μήκει μὲν οὐ
 b. ξυμμέτρους ἐκείναις, τοῖς δ' ἐπιπέδοις, ἀδύναται. καὶ περὶ
 τὰ σφερὰ ἄλλο τοιοῦτον. ΣΩ. "Ἀριστά γ' ἀνθρώπων, ὧ παῖδες.
 ὥστε μοι δοκεῖ ὁ Θεόδωρος οὐκ ἔνοχος τοῖς ψευδομαρτυρίοις
 εἶσεσθαι. ΘΕΑΙ. Καὶ μὴν, ὧ Σώκρατες, ὅ, γε ἐρωτᾶς περὶ
 ἐπισήμης, οὐκ ἂν δυναίμην ἀποκρίνασθαι, ὥσπερ περὶ τοῦ
 μήκους τε καὶ τῆς δυνάμεως. καίτοι σύ γέ μοι δοκεῖς τοιοῦ-
 τόν τι ζητεῖν. ὥστε πάλιν αὐτὸ φαίνεται ψευδῆς ὁ Θεόδωρος.
 c. ΣΩ. Τί δαί; εἰ σε πρὸς δρόμον ἐπαινῶν, μηδενὶ ἔφη οὕτω δρο-
 μικῶ τῶν νέων ἐντετυχημέναι, εἴτα διαβέων, τοῦ ἀκμάζοντος

est, cuiusmodi sunt tria & quinque, & omnis numerus, qui nequit aequalis aequaliter fieri, sed vel maior rarius, vel minor saepius sumtus fit, maiusque & minus ipsum latus semper continet, figurae altera parte longiori comparavimus, & numerum altera parte longiorem vocavimus. So. Egregie. quid tum postea? The. Omnes lineas, quae aequilaterum & planum numerum quadrant, longitudinem esse definivimus; quae autem altera parte longiorem, potestates, ut puta quae longitudine illis nequaquam commensurabiles sint: planis autem, quae possunt esse commensurabiles. & circa solida aliud quiddam huiusmodi. So. Optime omnium, o pueri. Quare Theodorus haudquaquam falsi testimonii reus fore videtur. The. Enimvero, o Socrates, quod de scientia quaeris, non ita, ut de longitudine & potentia, respondere valeo, quamquam huiusmodi quiddam perquirere mihi videris. quo fit, ut falsus Theodorus vicissim appareat. So. Quid vero? si te a currendi velocitate laudasset, addens nullum ex pueris promptiorem cursu vidisse;

καὶ ταχίστου ἡττήθης, ἤττον τι ἂν οἶει ἀληθῶς τόνδ' ἐπαινέσαι;
ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔγωγε. **ΣΩ.** Ἀλλὰ τὴν ἐπισήμην, ὥσπερ νῦν
 δὴ ἐγὼ ἔλεγον, σμικρὸν τι οἶει εἶναι ἐξευρεῖν, καὶ οὐ τῶν
 πάντη ἄκρων; **ΘΕΑΙ.** Νὴ τὸν Δία ἔγωγε καὶ μάλα γε τῶν
 ἀκροτάτων. **ΣΩ.** Θάρρει τοίνυν περὶ σαυτῶ, καὶ τι οἴου Θεό-
 δωρον λέγειν. προθυμήθητι δὲ παντὶ τρόπῳ τῶν τε ἄλλων πέρι **d.**
 καὶ ἐπισήμης λαβεῖν λόγον, τί ποτε τυγχάνει ὄν. **ΘΕΑΙ.**
 Προθυμίας μὲν ἔνεκεν, ὧ Σώκρατες, φανεῖται. **ΣΩ.** Ἴθι δὴ.
 καλῶς γὰρ ἄρτι ὑφιγήσω. πειρῶ μιμοῦμενος τὴν περὶ τῶν
 δυνάμεων ἀπόκρισιν, ὥσπερ ταύτας πολλὰς οὔσας ἐνὶ εἴδει
 περιέλαβες, οὕτω καὶ τὰς πολλὰς ἐπισήμας ἐνὶ λόγῳ προσει-
 πεῖν. **ΘΕΑΙ.** Ἄλλ' εὖ ἴσθι, ὧ Σώκρατες, πολλάκις δὴ αὐτὸ
 ἐπεχείρησα σκέψασθαι, ἀκούων τὰς παρὰ σοῦ ἀποφερομένας **e.**
 ἐρωτήσεις· ἀλλὰ γὰρ οὔτ' αὐτὸς δύναμαι πείσαι ἑμαυτὸν ὡς
 ἱκανῶς τι λέγω, οὔτ' ἄλλου ἀκοῦσαι λέγοντος οὕτως ὡς σὺ
 διακελεύῃ· οὐ μὲν δὴ αὖ οὐδ' ἀπαλλαγῆναι τοῦ μέλλειν. **ΣΩ.**
 Ὡδίνεις γὰρ, ὧ φίλε Θεαίτητε, διὰ τὸ μὴ κενὸς ἀλλ' ἐγκύ-

deinde currendo & ab adulto & celerrimo quodam vincaris;
 utrum putares, minus eum te vere laudasse? *The.* Nequaquam.
So. Scientiam vero, ut paulo ante dicebam, leve quiddam in-
 ventu, an grave potius supremumque dicis? *The.* Per Iovem, su-
 premum aliquid arbitror. *So.* Confide igitur viribus tuis; testimo-
 niumque Theodori ne parvipendas. annitere vero omni studio
 cum de aliis, tum etiam de ipsa scientia, rationem, quid sit, conse-
 qui. *The.* Annitendi causa, o Socrates, haec agemus. *So.* Age, iam
 bono animo esto: egregie namque modo exposuisti. Conare, imi-
 tans responzionem illam de potestatibus, quemadmodum eas mul-
 tas una specie comprehendebas, ita & scientias multas una ratio-
 ne complecti. *The.* Scito, o Socrates, me id saepenumero co-
 natum fuisse, dum has tuas quaestiones circumferri audirem.
 Verum neque mihi ipse persuadere possum, quod aliquid quod
 satis sit dicam, neque alium audire possum, ita ut tu iubes di-
 centem: & tamen nequaquam desistere possum ab hac medita-
 tione. *So.* Parturis, o amice Theaetete, eo quod non vacuus,

- μων εἶναι. ΘΕΑΙ. Οὐκ οἶδα, ὦ Σώκρατες· ὃ μέντοι πέπονθα
 p. λέγω. ΣΩ. Εἶτα, ὦ καταγέλασε, οὐκ ἀκήκοας ὡς ἐγὼ
 149 εἶμι υἱὸς μαιίας, μάλα γενναίας τε καὶ βλοσυρᾶς, Φαιναρέ-
 2. τῆς; ΘΕΑΙ. Ἦδη τοῦτό γε ἤκουσα. ΣΩ. Ἄρα καὶ ὅτι ἐπι-
 τηδεύω τὴν αὐτὴν τέχνην ἀκήκοας. ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΣΩ.
 Ἄλλ' εὖ ἴσθ' ὅτι μὴ μέντοι μου κατείπης πρὸς τοὺς ἄλλους.
 λέληθα γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ταύτην ἔχων τὴν τέχνην. οἱ δὲ, ἅτε
 οὐκ εἰδότες, τοῦτο μὲν οὐ λέγουσι περὶ ἐμοῦ, ὅτι δὲ ἀποπώ-
 τατός εἶμι, καὶ ποιῶ τοὺς ἀνθρώπους ἀπορεῖν. ἢ καὶ τοῦτο
 b. ἀκήκοας; ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Εἶπω οὖν σοι τὸ αἴτιον;
 ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐννόησον δὴ τὸ περὶ τὰς μαιίας
 ἅπαν ὡς ἔχει, καὶ ῥᾶον μαθήσῃ ὃ βούλομαι. οἶσθα γάρ που
 ὅτι οὐδεμία αὐτῶν ἐτι αὐτὴ κυΐσκομένη τε καὶ τίκτουσα ἄλ-
 λας μαιεύεται, ἀλλ' αἱ ἤδη ἀδύνατοι τίκτειν. ΘΕΑΙ. Πάνυ
 μὲν οὖν. ΣΩ. Αἰτίαν δέ γε τούτου φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν,
 ὅτι ἄλοχος οὔσα τὴν λοχεῖαν εἴληχε. σερίφαις μὲν οὖν ἄρα
 c. οὐκ ἔδωκε μαιεύεσθαι, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἀσθενεσέρας
 ἢ λαβεῖν τέχνην ὧν ἂν ἢ ἀπειρος· ταῖς δὲ δι' ἡλικίαν ἀτόκοις

sed praegnans es. *The.* Ignoro, o Socrates: sed quid mihi ac-
 ciderit dico. *So.* O ridicule, non audisti esse me filium ob-
 stetricis generosae admodum & severae, Phaenaretae? *The.*
 Audivi equidem. *So.* Num quod & in eadem arte versor au-
 didisti? *The.* Nequaquam. *So.* Scito ita esse: nec me tamen co-
 ram aliis prodas. Latuit enim haecenus omnes, quod hac arte
 praeditus sum: & hi, ut puta ignorant, hoc quidem de me
 non praedicant; sed quod absurdissimus sum, & homines in am-
 biguitatem induco. num & hoc audivisti? *The.* Id prorsus. *So.* Vis
 tibi causam huius assignem? *The.* Quidni velim? *So.* Quales
 sint obstetrices, cogita, ac facile quod volo percipies. Scis
 enim, quod nulla ex illis, quamdiu concipit paritque, parturien-
 tibus opitulatur, sed cum iam ad foetum ineptae sunt ipsae.
The. Prorsus. *So.* Causam huius Dianam ferunt, quae cum ste-
 rilis sit, partuum tutelam suscepit. steriles igitur obstetrices fieri
 vetuit, quoniam humana natura imbecillior est ad artes earum

προσέταξε, τιμῶσα τὴν αὐτῆς ὁμοίτητα. ΘΕΑΙ. Εἰκός. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ τὸδε εἰκός τε καὶ ἀναγκαῖον, τὰς κυούσας καὶ μὴ, γινώσκεισθαι μᾶλλον ὑπὸ τῶν μαιῶν ἢ τῶν ἄλλων; ΘΕΑΙ. Πάνυγε. ΣΩ. Καὶ μὴν καὶ διδοῦσαι γε αἱ μαιῶι Φαρμάκια καὶ ἐπάδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδίνας, καὶ μαλθακώτερας ὦν ἂν βούλωνται ποιεῖν καὶ τίκτειν τε δὴ **d.** τὰς δυστοκούσας, καὶ ἔαν νέον ὃν δόξη ἀμβλίσκειν, ἀμβλί- σκουσιν; ΘΕΑΙ. Ἐσι ταῦτα. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐτι καὶ τὸδε αὐ- τῶν ἠσθῆσαι, ὅτι καὶ προμνήστιαί εἰσι δεινόταται, ὡς πάν- σοφοι οὔσαι περὶ τοῦ γινῶναι ποῖαν χρῆ ποίω ἀνδρὶ συνοῦσαν ὡς ἀρίστους παιδάς τίκτειν; ΘΕΑΙ. Οὐ πάνυ τοῦτο οἶδα. ΣΩ. Ἄλλ' ἴσθ' ὅτι ἐπὶ τούτῳ μεῖζον φρονοῦσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλοτο- μίᾳ. ἐννοεῖ γάρ. τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης οἶε τέχνης εἶναι θεραπεῖαν **e.** τε καὶ συγκομιδὴν τῶν ἐκ γῆς καρπῶν, καὶ αὐτὸ γινώσκειν εἰς ποῖαν γῆν ποῖον φυτὸν τε καὶ σπέρμα καταβλητέον; ΘΕΑΙ. Οὐκ' ἀλλὰ τῆς αὐτῆς. ΣΩ. Εἰς γυναῖκα δέ, ὦ φίλε,

rerum, quas nunquam experta est: his autem, quae propter aetatem concipere iam non possunt, id imperavit, similitudinem suam honorans. *The.* Verisimile id quidem. *So.* An non id quoque probabile ac necessarium est, quae praegnantessint, & quae non, acutius ab obstetricibus, quam ab aliis animadverti? *The.* Omnino. *So.* Quin etiam medelis & incantationibus obstetrices excitare mollireve partus vexationes valent, & aegre parturientibus opitulari, foetusque educere; & si intempestivum fore videatur, obtundere atque retrudere. *The.* Vera narras. *So.* Numquid & hoc de illis audisti, quod tanquam pronubae in conficiendis coniugiis aptissimae sunt: quippe quae optime callent, quam cui iugare ad generosae prolis procreationem oporteat? *The.* Haud satis id novi. *So.* Immo scias, in hoc gloriari non minus, quam in umbilici ipsius praecisione. Quid enim? alteriusne, an eiusdem artis esse putas, curare colligereque terrae fructus; & rursus dignoscere, quod in solum, quam plantam, quodve semen iacere deceat? *The.* Eiusdem. *So.* In feminis autem, o amice, alterius fa-

ἄλλην μὲν οἶει τοῦ τοιούτου, ἄλλην δὲ συγκομιδῆν; ΘΕΑΙ.

- ρ. Οὐκ οὖν εἰκός γε. ΣΩ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ διὰ τὴν ἀδικίαν τε καὶ
 130 ἄτεχνον συναγωγὴν ἀνδρῶς καὶ γυναικὸς, ἣ δὴ προαγωγεία
 α. ὄνομα, φεύγουσι καὶ τὴν προμνηστικὴν, ἅτε σεμναὶ οὔσαι,
 αἱ μαῖαι, φοβούμεναι μὴ εἰς ἐκείνην τὴν αἰτίαν διὰ ταύτην
 ἐμπέσωσιν. ἐπεὶ ταῖς γε οὕτως μαίαις μύθαις που προσήκει καὶ
 προμνήσασθαι ὀρθῶς. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Τὸ μὲν τοίνυν
 τῶν μαϊῶν, τοσοῦτον ἔλαττον δὲ τοῦ ἐμοῦ δράματος. οὐ γάρ
 πρόσεσι γυναιξίν ἐπίστε μὲν εἰδῶλα τίκτειν, ἔσι δ' ὅτε ἀληθινά;
 β. τοῦτο δὲ μὴ ῥάδιον εἶναι διαγνώναι; εἰ γὰρ προσῆν, μέγιστον
 τε καὶ κλλιστον ἔργον ἦν ἂν ταῖς μαίαις, τὸ κρίνειν τὸ ἀληθές
 τε καὶ μῆ. ἢ οὐκ οἶει; ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τῆ δὲ γ' ἐμῆ
 τέχνη τῆς μαιεύσεως τὰ μὲν ἄλλα ὑπάρχει ὅσα ἐκείναις δια-
 φέρι δὲ, τῷ τε ἀνδρῶς ἀλλὰ μὴ γυναικῆς μαιεύεσθαι, καὶ
 τῷ τὰς ψυχὰς αὐτῶν τικτούσας ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ μὴ τὰ σώ-
 ματα. μέγιστον δὲ τοῦτ' ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τέχνῃ, βασανίζειν δυ-
 γ. νατὸν εἶναι παντὶ τῷ τρόπῳ πότερον εἰδῶλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκ-

cultatis hoc, alterius illud existimas? *The.* Haud fane conveniens est. *So.* Haud certe. sed propter iniustam absurdamque maris & feminae coniunctionem, cui lenocinium nomen est, conciliandi matrimonii officium fugiunt obstetrices castae, verenturque, ne, pro laudabili studio, lenocinii notentur: alioquin legitimis obstetricibus solis convenit recte mares feminasque iugare. *The.* Constat. *So.* Itaque id est obstetricum officium opera mea quodammodo levius. Nonne enim mulieribus accidit, ut aliquando simulacra, aliquando res veras pariant? Hoc vero haud facile discernere est. quod si contingeret, maximum praeclarissimumque obstetricum munus esset, verum a falso discernendi. Tu vero quid sentis? *The.* Idem profecto. *So.* Arti vero meae adest quidquid ad illarum obstetriciam diligentiam attinet. verum in hoc praestat, quod maribus, non feminis, parturientibus succurrit: & quod animarum foetus, non corporum, speculatur. Potissimum autem arti meae hoc inest, posse videlicet diligenter examinare, simulacrumne & fal-

τει τοῦ νέου ἢ διάνοια, ἢ γόνιμον τι καὶ ἀληθές. ἐπεὶ τὸδὲ γε καὶ ἐμοὶ ὑπάρχει ἔπερ ταῖς μαιαῖς· ἀγονός εἰμι σοφίας. καὶ ἔπερ ἤδη πολλοὶ μοι ὠνειδίσαν, ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι περὶ οὐδενός, διὰ τὸ μηδὲν ἔχειν σοφόν, ἀληθές οὐνειδίζουσι. τὸ δὲ αἴτιον τούτου, τὸδε μαιεύεσθαι με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπεκώλυσεν. εἰμὶ δὴ οὖν αὐτὸς μὲν οὐ πᾶν τι σοφός· οὐδέ τι μοι ἐστὶν εὕρημα τοιοῦτον, γεγονός τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἔκγονον. οἱ δὲ μοι συγγιγνώμενοι, τὸ μὲν πρῶτον φαίνονται, ἐνιοὶ μὲν καὶ πᾶν ἀμαθεῖς, πάντες δὲ, προϊούσης τῆς συνουσίας, ὅσπερ ἂν ὁ θεὸς παρείκοι, θαυμαστὸν ὅσον ἐπιδιδόντες, ὡς αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις δοκοῦσι καὶ τοῦτο ἔναργές, ὅτι παρ' ἐμοῦ οὐδὲν πώποτε μαθόντες, ἀλλ' αὐτοὶ παρ' αὐτῶν πολλὰ καὶ καλὰ εὗρόντες τε καὶ κατέχοντες. τῆς μέντοι μαιείας ὁ θεὸς τε καὶ ἐγὼ αἴτιος. ὧδε δὲ δῆλον πολλοὶ ἤδη τοῦτο ἀγνοήσαντες, καὶ ἑαυτοὺς αἰτιασάμενοι, ἐμοῦ δὲ καταφρονήσαντες, ἢ αὐτοὶ ὑπ' ἄλλων πεισθέντες, ἀπῆλθον πρῶταίτερον τοῦ δέοντος· ἀπελθόντες δὲ,

sum, an nativum ac verum quiddam iuvenis cogitatio pariat. Quin etiam quod obstetricibus, idem & mihi accidit. sterilis sum, & non pario sapientiam: & quod mihi obiecerunt multi, quod interrogem singulos, respondeam nulli, propterea quia nihil habeam, quod sapienter respondere possim, vere nimium obiectant. huius profecto haec est causa: parturientibus succurrere Deus me cogit, generare prohibuit. Quocirca non sum ipse quidem ulla in re prorsus sapiens, neque existat aliquod meae mentis inventum ex me natum. Qui vero mecum versantur, principio quidem rudes apparent: sed mea deinde consuetudine hi, quibus Deus ipse favet, mirum in modum proficiunt, velut & ipsis, & aliis videtur. hoc tamen constat, quod nihil unquam a me discunt: immo ipsi in seipsis egregia multa possidentes, inveniunt. illius autem obstetricationis Deus & ego causa sum. quod hinc maxime coniectare licet. Nam multi quondam hoc ignorantes, seque ipsos causam existimantes, me quidem spreverunt, forte ab aliis persuasi: unde citius, quam
Plat. Oper. Vol. II. E

- τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν, διὰ πονηρὰν συνουσίαν, καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν, ψευδῆ καὶ εἰδῶλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς. τελευτῶντες δ' αὐτοῖς τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἔδοξαν ἀμαθεῖς εἶναι. ὧν εἰς γέ-
 p. γονεν Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου, καὶ ἄλλοι πάνυ πολλοί. οἷς,
 151 ὅταν πάλιν ἔλθωσιν δεόμενοι τῆς ἐμῆς συνουσίας, καὶ θαυ-
 a. μασὰ δρῶντες, ἐνίοις μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀπο-
 κωλύει συνεῖναι, ἐνίοις δὲ ἔξ'· καὶ πάλιν οὗτοι ἐπιδιδόσσι.
 πάσχουσι δὲ δὴ οἱ ἐμοὶ συγγιγνόμενοι καὶ τοῦτο ταυτὸν ταῖς
 τικτούσαις· ὠδίνουσι γὰρ καὶ ἀπορίας ἐμπίπλυνται νύκτας τε
 καὶ ἡμέρας πολὺ μᾶλλον ἢ ἐκεῖναι. ταύτην δὲ τὴν ὠδῖνα ἐγεί-
 ρει τε καὶ ἀποπαύειν ἢ ἐμῇ τέχνῃ δύναται. καὶ οὗτοι μὲν
 b. δὴ οὕτως. ἐνίστε δὲ, ὦ Θεαίτητε, οἳ ἂν μοι μὴ δόξωσι πως
 ἐγκύμονες εἶναι, γνοὺς ὅτι οὐδὲν ἐμοῦ δεόνται, πάνυ εὐμενῶς
 προμνῶμαι· καὶ, σὺν θεῷ εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς τοπάζω, οἷς
 ἂν συγγενόμενοι ὄναιτο. ὧν πολλοὺς μὲν δὴ ἐξέδωκα Προ-

decebat, a me discefferunt. Hi abeuntes, ob pravum congressum cetera aborti sunt: atque insuper quae ego obstetricia ope ex animae illorum visceribus iam erueram, male nutriendas, penitus perdiderunt, quippe cum falsa atque simulacra veris nimium anteponerent. postremum & sibi & aliis indocti sunt visi. Quorum e numero unus Lysimachi filius exstitit Aristides, alique permulti. Cum vero ad me revertuntur, congressu meo iterum indigentes, eumque mirifice affectantes: nonnullis statim daemodium meum congressi prohibet; quibusdam contra permittit, qui denuo valde proficiunt. Nam & hoc cum parturientibus commune familiares mei patiuntur. laborant enim ex partu, & difficultate diu noctuque multo magis quam illae replentur. quem quidem partus dolorem tam excitare, quam sedare artificium meum valet. atque ita quidem isti se habent. Aliquando vero, o Theaetete, eos qui praegnantes mihi non videntur, cum sciam ipsos nihil me opus habere, aliis valde benevole despondeo, &, ut cum Deo dicam, acute praesagio, quibus potissimum coniuventi proficiant. quorum multos

θάω, πολλοὺς δὲ ἄλλους σοφοῖς τε καὶ θεσπεσίοις ἀνδράσι.
 ταῦτα δὴ σοι, ὦ ἄριστε, ἔνεκα τοῦδε ἐμήκονα, ὑποπτεύων σε,
 ὡς περ καὶ αὐτὸς οἶει, ὠδίνειν τι κυῶντα ἔνδον. προσφέρου
 οὔν πρὸς με ὡς πρὸς μαιίας νῖδον, καὶ αὐτὸν μαιευτικόν· καὶ
 ἂν ἂν ἐρωτῶ, προθυμοῦ ὅπως οἴσθ' εἶ, οὕτως ἀποκρίνασθαι. c.
 καὶ ἂν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς, ἠγγήσωμαι εἰδῶλον
 καὶ μὴ ἀληθές, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω, μὴ ἀγρί-
 αινε, ὡς περ αἱ πρωτοτόκοι περὶ τὰ παιδία. πολλοὶ γὰρ ἤδη,
 ὦ θαυμάσιε, πρὸς με οὕτω διετέθησαν, ὥστε ἀτεχνῶς δάκνειν
 ἔτοιμοι εἶναι, ἐπειδὴν τινα λῆρον αὐτῶν ἀφαιρῶμαι, καὶ οὐκ
 οἴονται εὐνοίᾳ τοῦτο ποιεῖν πῶρῶν ὄντες τοῦ εἰδέναί ὅτι οὐδεὶς
 θεὸς δύσγους ἀνθρώποις. οὐδ' ἐγὼ δυσνοίᾳ τοιοῦτον οὐδὲν δρῶ d.
 ἀλλὰ μοι ψευδός τε συγχωρῆσαι, καὶ ἀληθές ἀφανίσαι, οὐ-
 δαμῶς θέμις. πάλιν δὴ οὔν ἐξ ἀρχῆς, ὦ Θεαίτητε, ὅ τί ποτ'
 ἐσὶν ἐπισήμη, πειρῶ λέγειν ὡς δ' οὐχ οἴσθ' εἶ, μηδέ ποτ' εἴπῃς·
 ἂν γὰρ θεὸς ἐθέλῃ καὶ ἀνδρίζῃ, οἴσθ' ἔση. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ

Prodicus elocavi, multos etiam aliis sapientibus divinisque ho-
 minibus. Haec, o optime, omnia hanc ob causam altius re-
 petii, quod suspicer, te, quemadmodum etiam ipse putas, par-
 turire, ut qui praegnantis sis. Committe ergo te mihi obstetri-
 cis filio, & ipsi obstetricandi artis perito; & quae perquiro, an-
 nitere pro viribus respondere. & si considerans quid eorum, quae
 dixeris, simulacrum potius quam verum duxero, deinde re-
 futavero atque abiecero, ne succenseas oro, quemadmodum
 primo partu puerperae solent. multi enim iam, o mirifice
 adolescens, adversus me sic affecti sunt, ut vel moribus in-
 vadere vellent, si quando deliramentum aliquod illis abige-
 rem, non putantes, id a me benevolentia fieri, cum eos late-
 ret, quod nullus Deus malevolus est hominibus. nec ego tale
 aliquid malevolentia facio. sed mihi plane nefas esse videtur ad-
 mittere falsum, ac verum refellere. Rursus igitur a principio,
 Theaetete, quid scientia sit, ut potes, exponere tenta. quod
 vero non possis, nequaquam dixeris. si enim Deus voluerit,
 adiuveritque, poteris. The. Cum tu ita, o Socrates, iubeas,

- μέντοι, ὦ Σώκρατες, σοῦ γε οὕτω παρακελευομένου, αἰσχροῦν μὴ οὐ παντὶ τρόπῳ προδυμειῖσθαι ὃ, τι τις ἔχει λέγειν. δοκεῖ
- c. οὖν μοι ὃ ἐπιστάμενός τι, αἰσθάνεσθαι τοῦτο ὃ ἐπίσταται καὶ, ὡςγε νυνὶ φαίνεται, οὐκ ἄλλό τι ἔστιν ἐπισήμη ἢ αἰσθησις.
- ΣΩ. Εὖ γε καὶ γενναίως, ὦ παῖ· χρῆ γὰρ οὕτως ἀποφαινόμενον λέγειν. ἀλλὰ φέρε δὴ αὐτὸ κοινῇ σκεψάμεθα, γόνιμον ἢ ἀνεμιαῖον τυγχάνει ἔν. αἰσθησις, Φῆς, ἐπισήμη; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Κινδυνεύεις μέντοι λόγον οὐ φαῦλον εἰρηκέναι περὶ
- p. ἐπισήμης, ἀλλ' ὃν ἔλεγε καὶ Πρωταγόρας. τρόπον δέ τινα
- ¹⁵²
a. ἄλλον εἶρηκε τὰ αὐτὰ ταῦτα. Φησὶ γὰρ που, πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπων εἶναι τῶν μὲν ὄντων, ὡς ἔστι τῶν δὲ μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστιν. ἀνέγνωκας γὰρ που; ΘΕΑΙ. Ἀνέγνωκα καὶ πολλάκις. ΣΩ. Οὐκοῦν οὕτω πως λέγει; ὡς οἶα μὲν ἕκαστα ἔμοι φαίνεται, τοιαῦτα μὲν ἔστιν ἐμοί· οἶα δὲ σοί, τοιαῦτα αὖ σοί. ἀνθρώπος δὲ σύ τε κἀγώ; ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτως. ΣΩ. Εἰκὸς μὲν σοι σοφὸν ἄνδρα μὴ ληρεῖν.
- b. ἐπακολουθήσωμεν οὖν αὐτῷ ἄρ' οὐκ ἐνίοτε πνεύοντος ἀνέμου τοῦ αὐτοῦ, ὃ μὲν ἡμῶν ριγοῖ, ὃ δ' οὐ; καὶ ὃ μὲν, ἡρέμα, ὃ δὲ,

turpe esset, si quis suam sententiam non proferret. Videtur itaque mihi is, qui scit aliquid, sentire id quod scit: & ut nunc apparet, nihil aliud scientia est, quam sensus. So. Quam generose respondisti, o puer! sic enim loqui eum, qui quidquam definire velit, oportet. Sed id communiter consideremus, utrum fœtus hic solidus, an vanus existat. Sensum ais scientiam esse? The. Aio. So. Videris utique definitionem scientiæ haud abiectam intulisse, sed quam etiam Protagoras, modo tamen alio, inducit. inquit enim, rerum omnium mensuram hominem esse: existentium quidem ut sũnt; non existentium vero, ut non sunt. legisti unquam? The. Legi equidem sæpenumero. So. Nonne sic ait: Qualia singula mihi videntur, talia mihi sunt: qualia vero tibi, talia tibi rursus. homines autem utrique sumus? The. Sic certe ait. So. Atqui probabile est, sapientem virum nequaquam delirare. sequamur igitur. An non sæpe flante vento eodem, alius nostrum riget, alius minime? & ille qui-

ἰσθόδρα; ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Πότερον οὖν τότε αὐτὸ ἐφ' ἑαυτῷ τὸ πνεῦμα, ψυχρὸν ἢ οὐ ψυχρὸν φήσομεν; ἢ πεισόμεθα τῷ Πρωταγόρῃ, ὅτι τῷ μὲν ῥιγοῦντι, ψυχρὸν τῷ δὲ μὴ, οὐ; ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ φαίνεται οὕτως ἑκατέρῳ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δέ γε φαίνεται, αἰσθάνεσθαι ἐσίν; ΘΕΑΙ. Ἔσι γάρ. ΣΩ. Φαντασία ἄρα καὶ αἰσθάνεσις ταυτὸν, ἐν τε θερμοῖς καὶ πᾶσι τοῖς τοιοῦτοις. οἷα γὰρ αἰσθάνεται ἕκαστος, τοιαῦτα ἑκάστῳ καὶ κινδυνεύει εἶναι. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Αἰσθησις ἄρα, τοῦ ὄντος ἀεὶ ἐσίν, καὶ ἀψευδής, ὡς ἐπισήμη οὔσα. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἄρ' οὖν πρὸς Χαρίτων πάνσοφός τις ἦν ὁ Πρωταγόρας, καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ἠνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀπορρήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε; ΘΕΑΙ. Πῶς οὐ, ὦ Σώκρατες, τοῦτο λέγεις; ΣΩ. Ἐγὼ ἔρω καὶ μάλ' οὐ φαῦλον λόγον ὡς ἄρα ἐν μὲν αὐτὸ καλὸν αὐτὸ, οὐδὲν ἐσίν· οὐδ' ἄν τι προσείποις ὀρθῶς οὐδ' ὑποιοοῦν τι, ἀλλ' ἔαν ὡς μέγα προσαγορεύης, καὶ σμικρὸν φανεῖται καὶ ἐὰν βαρὺ, κοῦφον. ξύμ-

dem leniter, ille vehementer? *The.* Procul dubio. *So.* Utrum dicemus, tunc ventum ipsum in seipso frigidum, aut non frigidum? aut Protagorae credemus, quod rigenti fit frigidus, non rigenti, minime? *The.* Videtur. *So.* Numquid ita utrique apparet? *The.* Ita. *So.* At apparere, sentire est? *The.* Est. *So.* Phantasia igitur & sensus idem est, & in calidis & in omnibus huiusmodi. qualia namque sentit quisque, talia cuique videntur esse. *The.* Videntur. *So.* Sensus igitur semper est eius, quod est, & non falsus, ut qui scientia fit. *The.* Apparet. *So.* Nonne, per Gratiarum numina, egregie sapiens Protagoras erat? & hoc nobis homunculis de plebe obscure significavit; discipulis autem in arcano veritatem explicuit. *The.* Quo pacto id, o Socrates, inquis? *So.* Dicam, nec contemnenda quidem: quod nihil in seipso unum certum est; neque recte ipsum ex se hoc quiddam, aut quale quid denominaveris. etenim si magnum appellaris, rursus parvum etiam apparebit: & si grave, leve iterum, eademque de ceteris ratio, quasi nihil sit

παντά τε οὕτως, ὡς μηδενὸς ὄντος ἑνὸς, μήτε τινος, μήτε ὁποιοῦν. ἐκ δὲ δὴ Φορᾶς τε καὶ κινήσεως καὶ κράσεως πρὸς ἄλληλα, γίγνεται πάντα ἃ δὴ Φαμὲν εἶναι, οὐκ ὀρθῶς προσαγορεύοντες. ἔσι μὲν γὰρ οὐδέποτ' οὐδὲν, αἰεὶ δὲ γίγνεται. καὶ

e. περὶ τούτου πάντες ἔξῃς οἱ σοφοί, πλὴν Παρμενίδου, Ξυμφέρεσθον, Πρωταγόρας τε καὶ Ἡράκλειτος καὶ Ἐμπεδοκλῆς καὶ τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας κωμωδίας μὲν, Ἐπίχαρμος τραγωδίας δὲ, Ὀμηρος, εἰπὼν, Ὡκεανὸν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν πάντα εἴρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. ἢ οὐ δοκεῖ τοῦτο λέγειν; ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε.

P. ΣΩ. Τίς οὖν ἂν ἔτι πρὸς γε τοσοῦτον στρατόπεδον καὶ στρατηγὸν Ὀμηρον δύναίτο ἀμφισβητήσας, μὴ οὐ καταγέλαστος γενέσθαι; ΘΕΑΙ. Οὐ ῥάδιον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Οὐ γὰρ, ὦ Θεαίτητε. ἐπεὶ καὶ τάδε τῷ λόγῳ σημεῖα ἰκανά· ὅτι τὸ μὲν εἶναι δοκοῦν, καὶ τὸ γίγνεσθαι, κίνησις παρέχει τὸ δὲ μὴ εἶναι καὶ ἀπόλλυσθαι, ἡσυχία. τὸ γὰρ θερμὸν τε καὶ πῦρ, θ' δὴ καὶ τᾶλλα γεννᾷ, καὶ ἐπιτροπεύει, αὐτὸ γεννᾶται ἐκ Φορᾶς καὶ τρίψεως. τοῦτο δὲ κίνησις. ἢ οὐχ αὐταὶ γενέσεις πυρός;

unum, aut aliquid, aut quale, sed ex latone motuque, & alterna commixtione fiunt omnia, quae esse dicimus, non recte denominantes. Nihil enim est unquam, semper autem fit. Et in hoc omnes deinceps sapientes, excepto Parmenide, confenserunt, Protagoras, Heraclitus, Empedocles; & poetarum in utroque poemate summi, in comoedia Epicharmus, Homerus in tragoedia. quum cum Oceanum diceret deorum generationem, & matrem Tethyn, omnia ex fluxu motuque genita praedicavit. an non id proferre videtur? *The.* Mihi vero. *So.* Quis ergo adversus tantum exercitum, eiusque ducem Homerum pugnare audeat, quin ridiculus habeatur? *The.* Arduum est, o Socrates. *So.* Arduum absque dubio, Theaetete; praesertim cum haec huic sermoni argumento esse possint, quod ut esse quid & fieri videatur, motus efficit; non esse autem & interire, quies. Ignis enim calorque, qui alia gignit, & regit, ipse ex latone frictioneque generatur. hoc autem

ΘΕΑΙ. Αὐταὶ μὲν οὖν. ΣΩ. Καὶ μὴν τότε τῶν ζώων γένος ἢ ἐν τῶν αὐτῶν τούτων φύεται. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΣΩ. Τιδαί; ἢ τῶν σωμάτων ἕξις οὐχ ὑπὸ ἡσυχίας μὲν καὶ ἀργίας διόλλυται, ὑπὸ γυμνασίων δὲ καὶ κινήσεων ὡς ἐπιπολὺ σώζεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἡ δ' ἐν τῇ ψυχῇ ἕξις οὐχ ὑπὸ μαθήσεως μὲν καὶ μελέτης, κινήσεων οὕτων, κτᾶται τε μαθήματα, καὶ σώζεται, καὶ γίγνεται βελτίων ὑπὸ δ' ἡσυχίας, ἀμελετησίας τε καὶ ἀμαθίας οὔσης, οὔτε τι μαθαίνει, ἅ, τε ἂν μάθοι ἐπιλαυθάνεται; ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Τὸ μὲν ἄρα ἀγαθὸν, κίνησις κατὰ τε ψυχὴν καὶ κατὰ σῶμα τὸ δὲ, τούναντίον; ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Ἔτι οὖν σοὶ λέγω νημερίας τε καὶ γαλήνας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ὅτι αἱ μὲν ἡσυχίαι σῆπουσι καὶ ἀπολλύουσι, τὰ δ' ἕτερα, σώζει. καὶ ἐπὶ τούτοις, τὸν κολοφῶνα ἀναγκάζω, προσβιάζων τὴν χρυσὴν σειρᾶν, ὡς οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸν ἥλιον Ὅμηρος λέγει καὶ δηλοῖ ἔτι ἕως μὲν ἂν ἡ περιφορὰ ἢ κινουμένη καὶ ὁ ἥλιος, πάντα ἐσι καὶ σώζεται τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις· εἰ δὲ εἰρήνη τοῦ-

motus est. an non haec ignis origo? *The.* Haec certe. *So.* Quin etiam animalium genus ex cisdem nascitur. *The.* Quidni? *So.* Quid corporum habitus? an non otio & torpore corrumpitur, exercitatione autem motuque plurimum conservatur? *The.* Ita. *So.* Animaе quoque habitus disciplina & meditatione, quae motus sunt, doctrinas consequitur, servaturque & perficitur? otio autem, id est, negligentia & pigrizia, nihil penitus discit, & si quid didicerit, obliviscitur? *The.* Et maxime quidem. *So.* Bonum itaque tam in anima, quam in corpore, motus est: quies vero, contrarium. *The.* Videtur. *So.* Praeterea in iis, quae serenitates tranquillitatesque vocantur, hoc affero, quod quietes putrefaciunt atque perdunt; alia vero conservant. Et ad haec Colophonem insuper addam, ipsam scilicet catenam auream, quam nihil aliud quam solem Homerus dicit ac ostendit: quia quousque solis circuitus perseverat, omnia tam deorum, quam hominum, sunt atque servantur, sin autem hoc quasi ligatum staret, con-

το, ὡς περ δεξὲν, πάντα χρήματ' ἂν διαφθαρείη, καὶ γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον, ἄνω κάτω πάντα. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, ταῦτα δηλοῦν ἅπερ λέγεις. ΣΩ. Ὑπόλαβε ταῖσιν, ὦ ἄριστε, οὕτωςι κατὰ τὰ ὄμματα πρῶτον· ὃ δὴ καλεῖς χρῶμα λευκὸν, μὴ εἶναι αὐτὸ ἕτερόν τι ἔξω τῶν σῶν ὀμμάτων, μὴδ' ἐν τοῖς ὀμμασι· μὴδέ τιν' αὐτῷ χώραν ἀποτάξις. ἤδη γάρ

c. ἂν εἴη τε ἂν που ἐν τάξει καὶ μένοι, καὶ οὐκ ἂν ἐν τῇ γενέσει γίγνοιτο. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ πῶς; ΣΩ. Ἐπάμεθα τῷ ἄρτι λόγῳ, μὴδὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐν ὄκτιβέντες· καὶ ἡμῖν οὕτω μέλαν τε καὶ λευκὸν, καὶ ὀτιοῦν ἄλλο χρῶμα ἐκ τῆς προσβολῆς τῶν ὀμμάτων πρὸς τὴν προσήκουσαν φοράν φανεῖται γεγενημένον. καὶ ὃ δὴ ἕκασον εἶναι φαμὲν χρῶμα, οὔτε τὸ προσβάλλον

P. οὔτε τὸ προσβαλλόμενον ἔσαι, ἀλλὰ μεταξύ τι ἕκασῳ ἴδιον

154
2. γεγονός. ἢ σὺ διίσχυρίσαιο ἂν ὡς οἶδόν σοι φαίνεται ἕκασον χρῶμα, τοιοῦτον καὶ κυνὶ καὶ ὀφιοῦν ζώῳ; ΘΕΑΙ. Μὰ Δι' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Τί δ' ἄλλω ἀνθρώπῳ ἄρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίνεται ὀτιοῦν, ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς, ἢ πολὺ μᾶλλον, ὅτι οὐδέ

festim omnia dissolverentur, eveniretque quod dicitur, sursum deorsum omnia. *The.* Mihi quoque, o Socrates, eadem quae dicis sentire videtur. *So.* Cogita igitur sic, o optime, circa oculos primum quidem colorem, quem dicimus album, non esse ipsum aliud quidquam extra tuos oculos, neque in oculis: neque illi tu locum certum attribuas. Iam enim esset in ordine maneretque, nec in generatione ulterius esset. *The.* At quomodo? *So.* Sequamur sermonem superiorem, nihil secundum seipsum unum quiddam ponentes, atque ita nobis niger albusque & quivis alius color ex incursum oculorum motuque debito genitus apparebit: & unumquodque, quod coloris nomine appellamus, neque imprimens oculos, neque impressus erit; sed medius quidam cuique proprius affectus. An tu assereres, qualis tibi unusquisque color apparet, talem canibus etiam, & singulis animalibus apparere? *The.* Non, per Iovem. *So.* Quid autem? alteri homini & tibi num similiter unusquisque apparere videtur? an potius nec tibi ipsi idem, eo quod nun-

σοι αὐτῷ ταυτὸν, διὰ τὸ μηδέποτε ὁμοίως αὐτὸν σεαυτῷ ἔχειν; ΘΕΑΙ. Τοῦτο μᾶλλον μοι δοκεῖ ἢ ἐκεῖνο. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ μὲν ᾧ παραμετρούμεθα, ἢ οὐ ἐφαπτόμεθα, μέγα ἢ λευκὸν ἢ ἤθερμόν ἢν, οὐκ ἂν ποτε ἄλλω τῷ προσπεσόν, ἄλλο ἂν ἐγένε-
 γόνει, αὐτό γε μηδὲν μεταβάλλον· εἰ δὲ αὐτὸ παραμετρού-
 μενον ἢ ἐφαπτόμενον ἕκαστον ἢν τούτων, οὐκ ἂν αὐτὸ ἄλλου
 προσελθόντος, ἢ τι παθόντος, αὐτὸ μηδὲν παθόν, ἄλλο ἂν
 ἐγένετο. ἐπεὶ νῦν γε, ᾧ φίλε, Σαυμασιά τε καὶ γελοῖα εὐχε-
 ρῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν, ὡς φαίη ἂν Πρωταγόρας τε
 καὶ πᾶς ὁ τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ἐπιχειρῶν λέγειν. ΘΕΑΙ. Πῶς
 δὴ καὶ ποῖα λέγεις; ΣΩ. Σμικρὸν λάβε παράδειγμα, καὶ
 πάντα εἴση ἃ βούλομαι. ἀπραγάλους γὰρ που ἔξ, ἂν μὲν
 τέτταρας αὐτοῖς προσενέγκης, πλείους φαρμὲν εἶναι τῶν
 τεττάρων καὶ ἡμιολίου· ἐὰν δὲ δώδεκα, ἐλάττους καὶ ἡμίσεις.
 καὶ οὐδὲ ἀνεκτὸν ἄλλως λέγειν. ἢ σὺ ἀνέξῃ; ΘΕΑΙ. Οὐκ
 ἔγωγε. ΣΩ. Τί οὖν; ἂν σε Πρωταγόρας ἔρηται, ἢ τις ἄλλος,
 ᾧ Θεαίτητε, ἐσθ' ὅπως τί μείζον ἢ πλεον γίγνεται ἄλλως ἢ

quam tibi ipse similis? *The.* Hoc potius quam illud opinor. *So.* Nonne si id quod mensuramus, aut attingimus, magnum, aut album, aut calidum esset, nunquam alii cuiuspiam allapsum aliud fieret, si ipsum nihil transmutaretur? Si vero rursus id quod mensurat, aut attingit, unumquodque horum esset, non rursus alio accedente, aut quid patiente, aliud fieret, si ipsum nihil patiatur? Nam in praesentia, amice, mira quaedam, & deridenda facile dicere cogimur, ut ipse quoque Protagoras, & quisquis alius eiusdem sententiae est, confiteretur. *The.* Quomodo & qualia dicis? *So.* Breve exemplum accipe, intelligesque quod volo. Talos sex, si quatuor apponas, plures esse quam quatuor dicimus, ac dimidio superare, unde sesquialtera proportio nominatur. sin duodecim, pauciores, dimidiumque horum, nec aliter dici potest. an tu aliter? *The.* Equidem nullo modo. *So.* Quid ergo? si te Protagoras, aut alius quisvis interrogaret, Potestne aliquid, o Theaetete, maius aut plus aliter fieri, quam adauctum? quid respon-

- αὐξηθέν; τί ἀποκρινῆ; ΘΕΑΙ. Ἐάν μὲν, ὦ Σώκρατες, τὸ
 d. δοκοῦν πρὸς τὴν νῦν ἐρώτησιν ἀποκρίνωμαι, ὅτι οὐκ ἔστιν ἔάν
 δὲ πρὸς τὴν προτέραν, Φυλάττων μὴ ἐναντία εἶπω, ὅτι ἐστὶ.
 ΣΩ. Εὖ γε νῆ τὴν Ἥραν, ὦ φίλε, καὶ θείως. ἀτὰρ, ὡς εἰ-
 κεν, ἔάν ἀποκρίνη ὅτι ἔστιν, Εὐριπίδειόν τι ξυμβήσεται. ἢ μὲν
 γὰρ γλῶττα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσαι, ἢ δὲ φρήν, οὐκ ἀνέλεγ-
 κτος. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν, εἰ μὲν δεινοὶ καὶ σοφοὶ
 ἐγὼ γε καὶ σὺ ἡμεν, πάντα τὰ τῶν φρενῶν ἐξητακότες, ἤδη
 ἂν τολοιοὺν ἐκ περιουσίας ἀλλήλων ἀποπειρώμενοι, συνελθόν-
 e. τες σοφιστικῶς εἰς μάχην τοιαύτην, ἀλλήλων τοὺς λόγους
 τοῖς λόγοις ἐκκρούομεν νῦν δὲ, ἅτε ἰδιῶται, πρῶτον βουλη-
 σόμεθα θεάσασθαι αὐτὰ πρὸς αὐτὰ, τί ποτ' ἔστιν ἃ διανοού-
 μεθα; πότερον ἡμῖν ἀλλήλοις συμφωνεῖ, ἢ οὐδ' ὀπωστιοῦν.
 ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἐγωγε τοῦτ' ἂν βουλοίμην. ΣΩ. Καὶ
 μὴν ἐγὼ. ὅτε δ' οὕτως ἔχει, ἄλλο τί ἢ ἡρέμα, ὡς πάνυ
 πολλὴν σχολὴν ἄγοντες, πάλιν ἐπανασκεψόμεθα, οὐ δυσκο-
 p. λαίνοντες, ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμᾶς αὐτοὺς ἐξετάζοντες, ἅττα
 155 a. ποτ' ἐστὶ ταῦτα τὰ φάσματα ἐν ἡμῖν. ὣν πρῶτον ἐπισκοποῦν-

deres? *The.* Si quod mihi videtur, o Socrates, ad hanc quaestionem protulero, non posse asseverabo. sin autem ad superiorem positionem respexero, ne mihi forte repugnem, posse dicam. *So.* Bene atque divine, per Iunonem, o amice. Ergo, ut videtur, si responderis ita esse, Euripidis illud eveniet, ut lingua irredarguta maneat, mens autem redarguatur. *The.* Sic certe. *So.* Si igitur ego ac tu facundi sapientesque effemus, postquam omnes mentis angulos excussissemus, iam velut ex abundantia suas quisque vires periclitantes, & in hac arena sopheristarum more congregientes, sermonibus conflictaremur. Nunc autem, utpote rudes, volumus haec primum secundum seipsa contemplari, cuiusmodi sint quae cogitamus, & utrum conveniat nobis inter nos, an non. *The.* Maxime quidem id velim. *So.* Nec minus ego. Sed cum ita affecti sumus, tranquille prorsus, utpote otiosi, iterum speculemur, nihil succentes invicem, sed revera nos ipsos explorantes, qualia sint

τες, φήσομεν, ὡς ἐγὼ οἶμαι, μηδέποτε μηδὲν ἂν μείζον μηδὲ ἔλαττον γενέσθαι, μήτε ὄγκῳ μήτε ἀριθμῷ, ἕως ἴσον ἂν εἴη αὐτὸ ἑαυτῷ. οὐχ οὕτως; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Δεύτερον δέ γε, ὦ μήτε προστιβοῖτο μήτε ἀφαιροῖτο, τοῦτο μήτε αὐξάνεσθαι ποτε μήτε φθίνειν, αἰεὶ δὲ ἴσον εἶναι. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ τρίτον; ὃ μὴ πρότερον ἦν, ἀλλὰ b. ὕπερον, τοῦτο εἶναι ἄνευ τοῦ γενέσθαι καὶ γίγνεσθαι, ἀδύνατον; ΘΕΑΙ. Δοκεῖ γε δῆ. ΣΩ. Ταῦτα δῆ, οἶμαι, δημολογήματα τρία μάχεται αὐτὰ αὐτοῖς ἐν τῇ ἡμετέρῃ ψυχῇ, ὅταν τὰ περὶ τῶν ἀπραγάλων λέγωμεν, ἢ ὅταν φῶμεν ἐμὲ τηλικόνδε ὄντα, μήτε αὐξηθέντα, μήτε τούναντιον παθόντα, ἐν ἑναυτῷ σοῦ τοῦ νέου νῦν μὲν μείζω εἶναι, ὕπερον δὲ ἐλάττω, μηδὲν τοῦ ἐμοῦ ὄγκου ἀφαιρεθέντος, ἀλλὰ σοῦ αὐξηθέντος. εἰμὶ γὰρ δῆ ὕπερον ὃ πρότερον οὐκ ἦν, οὐ γενόμενος. ἄνευ c. γὰρ τοῦ γίγνεσθαι, γενέσθαι ἀδύνατον. μηδὲν δὲ ἀπολλύς τοῦ ὄγκου, οὐκ ἂν ποτε ἐγιγνόμεν ἐλάττων. καὶ ἄλλα δῆ μυρία ἐπὶ μυρίοις οὕτως ἔχει, εἴπερ καὶ ταῦτα παραδεξόμεθα. εἰπέ

haec in nobis visa phantasmataque. quibus primum confidentis, dicemus, ut arbitrator, nihil unquam maius minusve fieri vel mole vel numero, quamdiu aequale sibiipſi permaneat. nonne ita? *The.* Ita prorsus. *So.* Deinde cui nec additur, neque subtrahitur aliquid, hoc neque crescere unquam, neque decreſcere, ſemper autem aequale conſiſtere. *The.* Valde quidem. *So.* Tertio vero dicemus, quod ante non erat, & poſtea eſt, niſi fiat, & factum ſit, eſſe non poſſe. *The.* Sic poſfecto videtur. *So.* Haec utique tria conſeſſa pugnant ipſa inter ſe in anima noſtra, quando illa de talis loquimur; vel quando fate-mur, me ſenem, dum tantus maneo, nulla in parte auctus mi-nutusve, eodem in anno te iuvene maiorem nunc eſſe, poſtea vero minorem, cum moles quidem mea ablata non ſit, ſed tua duntaxat adaucta. Non enim poſtea factus ſum, quod prius non eram, abſque enim fieri factum eſſe impoſſibi-le. nihil autem molis amittens, nunquam minor eſſe factus ſum. Et alia huius generis infinita in multis accidunt, ſi haec

γάρ που, ὦ Θεαίτητε. δοκεῖς μοι γοῦν οὐκ ἄπειρος τῶν τοιούτων εἶναι. ΘΕΑΙ. Καὶ νῆ τοὺς θεοὺς γε, ὦ Σώκρατες, ὑπερφυῶς θαυμάζω τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα· καὶ ἐνίοτε ὡς ἀληθῶς βλέπων εἰς αὐτὰ σκοτοδινῶ. ΣΩ. Θεόδωρος γάρ, ὦ φίλε, φαίνεται οὐ κακῶς τοπάζειν περὶ τῆς φύσεώς σου. μάλα γάρ φιλοσόφου τοῦτο τὸ πάθος, τὸ θαυμάζειν. οὐ γάρ ἄλλη ἀρχὴ φιλοσοφίας ἢ αὕτη· καὶ ἔοικεν ὁ τὴν Ἴριν Θαύμαντος ἐκγονου φήσας, οὐ κακῶς γενεαλογεῖν. ἀλλὰ πότερον μανθάνεις ἤδη διὰ ταῦτα τοιαῦτ' ἐστίν, ἐξ ὧν τὸν Πρωταγόραν φαμέν λέγειν, ἢ οὐπω; ΘΕΑΙ. Οὐπω μοι δοκῶ. ΣΩ. Χάριν οὖν μοι εἶση, εἰάν σοι ἀνδρὸς, μᾶλλον δὲ ἀνδρῶν ὀνομασῶν, τῆς διανοίας τῆμ e. ἀλήθειαν ἀποκεκρυμμένην συνεξερευνησάωμαι αὐτῶν; ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ οὐκ εἴσομαι, καὶ πάνυ γε πολλήν; ΣΩ. "Αθρεὶ δὴ περὶ σκοπῶν, μὴ τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ. εἰσὶ δὲ οὗτοι, οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὐ ἂν δύνωνται ἀπρίξ ταῖν χεροῖν λαβεῖσθαι πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι, ὡς ἐν οὐσίας μέρει. ΘΕΑΙ. Καὶ μὲν δὴ, ὦ Σώκρατες,

admiserimus. Dic age, o Theaetete. videris enim mihi harum rerum non imperitus. *The.* Per deos, o Socrates, magnopere quid ista sint admiror; interdumque ipsa maxime inspiciens tenebris offundor. *So.* Theodorus, o amice, non male de tuo ingenio coniectasse videtur. maxime enim philosophis hoc usu venit, ut admirentur. neque enim aliud praeter hoc est philosophiae principium: & qui Irim Thaumantis, id est, admirationis filiam esse tradidit, non absurde originem eius explicuit. Sed utrum percipis, quam ob causam haec talia sunt, ex his quae Protagoram loqui asseveravimus; an non? *The.* Nondum mihi videor. *So.* Gratiam igitur mihi habebis, si tibi viri, immo virorum celeberrimorum, sententiae veritatem abditam referavero? *The.* Quidni habeam, & ingentem equidem? *So.* Considera itaque circumspiciens, ne quis profanus haec audiat. profani vero sunt, qui nihil aliud esse putant, quam quod manibus comprehendere possint. actiones vero generationesque, & quidquid invisibile est, in eorum quae sunt numero

σκληρούς γε λέγεις καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. ΣΩ. Εἰσι P.
 γὰρ, ὦ παῖ, μάλ' εὖ ἄμουσοι. ἄλλοι δὲ πολλοὶ κομψότεροι, ὧν ¹⁵⁶
 μέλλω σοι τὰ μυσήρια λέγειν. ἀρχὴ δὲ, ἐξ ἧς καὶ ἂ νῦν δὴ
 ἐλέγομεν πάντα ἤρτηται, ἦδε αὐτῶν ὡς τὸ πᾶν κινήσις ἦν,
 καὶ ἄλλο παρὰ τοῦτο οὐδέν. τῆς δὲ κινήσεως δύο εἶδη· πλήθει
 μὲν ἄπειρον ἐκότερον, δύναμιν δὲ τὸ μὲν, ποιεῖν, ἔχον, τὸ
 δὲ; πάσχειν. ἐκ δὲ τῆς τούτων ὁμιλίας τε καὶ τρίψεως πρὸς
 ἄλληλα, γίγνεται ἕκγονα, πλήθει μὲν, ἄπειρα, διδυμα δέ.
 τὸ μὲν, αἰσθητὸν τὸ δὲ, αἰσθήσις, αἰεὶ συνεκπίπτουσα καὶ b.
 γεννωμένη μετὰ τοῦ αἰσθητοῦ. αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ
 τοιάδε ἡμῖν ἔχουσιν ὄνόματα, ὄψεις τε καὶ ἀκοαί, καὶ ὁσφρή-
 σεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδοναὶ γε δὴ καὶ λύ-
 παι, καὶ ἐπιθυμίαι καὶ φόβοι κεκλημένοι καὶ ἄλλαι, ἀπέραν-
 ται μὲν αἱ ἀνώνυμοι, παμπληθεῖς δὲ, αἱ ὀνομασμένοι. τὸ
 δ' αὖ αἰσθητὸν γένος, τούτων ἐκάσταις ὁμόγονον ὄψει μὲν
 παντοδαπαῖς χρώματα παντοδαπά· ἀκοαῖς δὲ ὡσαύτως φων- c.
 ναί, καὶ ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσι τὰ ἄλλα αἰσθητὰ ξυγγενῆ

nequaquam habent. *The.* Duros nimium & protervos homi-
 nes, o Socrates, memoras. *So.* Sunt enim, o puer, a Mu-
 sis admodum alieni. sunt autem alii quidam elegantiores, quo-
 rum tibi mysteria narraturus sum. Principium autem deinceps
 erit, ex quo ea, quae modo diximus, manant, quod scilicet
 universum hoc motus est, & aliud praeter motum nihil. Mo-
 tus vero species duae, & multitudine quidem utraque infinita:
 potentiam autem altera agendi, altera patiendi habet. ex ha-
 rum congressu compulsuque mutuo effectus eveniunt numero
 infiniti, specie gemini: sensibile videlicet ac sensus, qui semper
 coincidit, & generatur cum sensibili. Sensuum haec no-
 mina sunt, visus, auditus, olfactus, gustus, tactusque frigidorum
 & calidorum. quos sequuntur voluptates, dolores, cupiditates,
 atque timores; aliique affectus, innumeri quidem sine
 nomine, nominati quoque permulti. Genus autem sensibile
 sensui cuilibet est cognatum: visibus quidem omnigenis, colores
 omnigeni; auditibus itidem voces; ceterisque sensibus alia sensi-

- γιγνόμενα. τί δὴ οὖν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος, ὦ Θεαίτητε, πρὸς τὰ πρότερα; ἄρα ἐννοεῖς; ΘΕΑΙ. Οὐ πάνυ, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλ' ἄθρει ἕάν πως ἀποτελεσθῆ. βούλεται γὰρ δὴ λέγειν ὡς ταῦτα πάντα μὲν ὡσπερ λέγομεν, κινεῖται· τάχος δὲ καὶ βραδυτῆς ἐνὶ τῇ κινήσει αὐτῶν. ὅσον μὲν οὖν βραδύ, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ πρὸς τὰ πλησιάζοντα τὴν κίνησιν ἴσχει, καὶ οὕτω δὴ γεννᾷ· τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ, βραδύτερα ἐσίν· ὅσον δὲ αὐτὰχύ, πρὸς τὰ πόρρωθεν τὴν κίνησιν ἴσχει, καὶ οὕτω γεννᾷ· τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ, θάττω ἐσί. Φέρεται γὰρ, καὶ ἐν φορᾷ αὐτῶν ἡ κίνησις πέφυκεν. ἐπειδὴν οὖν ὄμμα καὶ ἄλλό τι τῶν τούτῳ συμμετρῶν πλησιάζουσαν γεννήσῃ τὴν λευκότητά τε καὶ αἰσθησιν αὐτῇ ξύμφυτον, ἃ οὐκ ἂν ποτε ἐγένετο, ἐκατέρου ἐκείνων πρὸς ἄλλο ἐλλόντος, τότε δὴ μεταξὺ φερομένων, (τῆς μὲν ὕψεως πρὸς
- d. τῶν ὀφθαλμῶν, τῆς δὲ λευκότητος, πρὸς τοῦ συναποτίκτοντος τὸ χρῶμα) ὃ μὲν ὀφθαλμὸς ἄρα ὕψεως ἐμπλεως ἐγένετο, καὶ ἔραξ δὴ τότε, καὶ ἐγένετο οὐτὶ ὕψις, ἀλλὰ ὀφθαλμὸς ἔρων· τὸ δὲ ξυγγενήσαν τὸ χρῶμα, λευκότητος περιεπλήσθη,

bilis cognata similitur adfunt. Quid igitur, o Theaetete, fermo hic ad superiora? advertisne? The. Haud equidem multum, o Socrates. So. Vide igitur, num hoc pacto ad exitum perducat. Illud enim sibi vult: omnia haec videlicet, ut diximus, agitari, horumque motibus velocitatem tarditatemve inesse. Quatenus igitur tarditas inest, in eodem, & ad proxima motum obtinet, atque ita generat. quae vero sic gignuntur, tardiora sunt. Quatenus vero celeritas inest, ad ea quae procul absunt motum obtinet, atque ita generat. quae autem sic gignuntur, celeriora sunt. feruntur enim, & in latatione illorum ex natura motus inest. Cum igitur oculus, aut aliquid eorum quae ei competunt, accessit, & albedinem, sensumque cognatum gignit: quae nunquam nata fuissent, dum illorum alterutrum ad aliud quiddam adventasset: tunc sane, intermedia dum feruntur, visio quidem ab oculis, albedo autem ab eo, quod simul gignit colorem, oculus visione repletur: & tunc sane videt, & fit non

καὶ ἐγένετο οὐ λευκότης αὐτῷ, ἀλλὰ λευκόν· εἴτε ξύλον, εἴτε λίθος, εἴτε ὀτιοῦν συνέβη χρωμα χρωσθῆναι τῷ τοιοῦτῳ χρωματι. καὶ τᾶλλα δὴ οὕτω, σκληρὸν καὶ θερμὸν, καὶ πάντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὑποληπτέον, αὐτὸ μὲν καδ' αὐτὸ μηδὲν εἶναι (ὃ δὴ καὶ τότε ἐλέγομεν) ἐν δὲ τῇ πρὸς ἄλληλα ὁμιλίᾳ, p. πάντα γίνεσθαι καὶ παντοῖα, ἀπὸ τῆς κινήσεως. ἐπεὶ καὶ ¹⁵⁷ τὸ ποιοῦν εἶναι τι καὶ τὸ πάσχον αὐτὸ τι, ἐπὶ ἐνὸς νοῆσαι, ὡς ^{a.} φασιν, οὐκ ἔστι παγίως. οὔτε γὰρ ποιοῦν ἔστι τι, πρὶν ἂν τῷ πάσχοντι συνέλθῃ οὔτε πάσχον, πρὶν ἂν τῷ ποιοῦντι. τὸ, τε τινὶ συνελθὸν καὶ ποιοῦν, ἄλλω αὐτῷ προσπεσόν, πάσχον ἀνεφάνη. ὥστε ἐξ ἀπάντων τούτων, ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐλέγομεν, οὐδὲν εἶναι ἐν αὐτῷ καδ' αὐτὸ, ἀλλὰ τινὶ αἰεὶ γίνεσθαι. τὸ δ' εἶναι πανταχόθεν ἐξαιρετέον οὐχ ὅτι ἡμεῖς πολλὰ καὶ ἄρτι b. ἠναγκάσμεθα ὑπὸ συνηθείας καὶ ἀνεπισημοσύνης χρῆσθαι αὐτῷ. τὸ δ' οὐ δεῖ, ὡς ὁ τῶν σοφῶν λόγος, οὔτε τι συγχωρεῖν, οὔτε του, οὔτ' ἐμοῦ, οὔτε τόδε, οὔτ' ἐκεῖνο, οὔτε ἄλλο

vifus, fed videns oculus. quod vero simul colorem gignit, albedine repletum est, factumque non est albedo, fed album; five lignum, seu lapis, five quidvis aliud, quod forte fit colore huiusmodi coloratum: eodemque pacto de aliis, ut de calido & duro, ceterisque omnibus iudicandum, nihil ex his ipsum secundum se quidquam esse, quod & in superioribus disputabamus, fed in mutuo congressu omnia fieri & omnigena propter motum. quandoquidem tam agens, quam patiens unum aliquid esse per se, haud firmiter, ut aiunt, cogitare licet. Neque enim agens quidquam est prius, quam patienti congregiatur: neque patiens prius, quam agentis. quod enim congregitur alicui, & vim efficiendi habet, ubi in aliud incidit, ibi tum primum patiens apparet. Ex iis omnibus sequitur, quod ab initio quoque diximus, nihil esse unum secundum seipsum, fed alicui semper fieri: ipsum autem esse undique excipiendum, licet nos in superioribus consuetudine quadam atque inscitia, ipso uti saepius coacti fuerimus. Verumtamen, ut sapientum sermo dicat, nullo modo praedi-

οὐδὲν ὄνομα ὃ, τι ἂν ἴσῃ· ἀλλὰ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι
 γιγνόμενα καὶ ποιούμενα, καὶ ἀπολλύμενα καὶ ἀλλοιούμενα·
 ὡς ἐάν τι τις εἴσῃ τῷ λόγῳ, εὐέλεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. δεῖ
 δὲ καὶ κατὰ μέρος οὕτω λέγειν, καὶ περὶ πολλῶν ἀδρυσθέν-
 των. ᾧ δὲ ἀθροίσματι ἀνθρωπῶν τε τίθενται καὶ λίθων, καὶ
 c. ἕκαστον ζῶον τε καὶ εἶδος. ταῦτα δὲ, ᾧ Θεαίτητε, ἄρ' ἠδέα
 δοκεῖ σοι εἶναι, καὶ γένοιο ἂν αὐτῶν ὡς ἀρροσκότων; ΘΕΑΙ.
 Οὐκ οἶδα ἔγωγε, ᾧ Σώκρατες. καὶ γὰρ οὐδὲ περὶ σοῦ δύναμαι
 κατανοῆσαι, πότερον δοκοῦντά σοι λέγεις αὐτά, ἢ ἐμοῦ ἀπο-
 πειρᾶ. ΣΩ. Οὐ μνημονεύεις, ᾧ φίλε, ὅτι ἐγὼ μὲν οὐτ' οἶδα,
 οὔτε ποιῶμαι τῶν τοιούτων οὐδὲν ἐμὸν, ἀλλ' εἰμὶ αὐτῶν
 ἄγονος; σὲ δὲ μαιεύομαι, καὶ τούτου ἕνεκα ἐπάδω τε καὶ
 παρατίθημι ἕκαστων τῶν σοφῶν ἀπογεύεσθαι, ἕως ἂν εἰς φῶς
 d. τὸ σὸν δόγμα ξυνεξαγάγω; ἐξαχθέντος δὲ, τότε ἤδη σκέψο-
 μαι εἴτ' ἀνεμιαῖον εἴτε γόνιμον ἀναφανήσεται. ἀλλὰ θαρρῶν
 καὶ καρτερῶν, εὖ καὶ ἀνδρείως ἀποκρίναι ἃ ἂν φαίνηται σοι

candum est aliquid vel alicuius, vel mei, aut hoc, aut il-
 lud, aut aliquod aliud nomen, quod existentiam significet: sed
 secundum naturam enuntiare oportet, quod agantur, quod
 fiant, quod corrumpantur, quod mutantur, nam si quis aliquid
 sermone consistere asseveraverit, facile redargui poterit. Opor-
 tet autem & figillatim sic loqui, etiam de multis in unum col-
 lectis: in qua collatione hominem ponunt, & lapidem, & unum-
 quodque animal ac speciem. Haecne, o Theaetete, iucunda
 tibi esse videntur? eaque tanquam tibi placeant degustabis?
 The. Ignoro, o Socrates: & de te etiam ambigo, utrum ista
 tanquam tuae menti consona referas, an me potius tentes. So.
 Non recordaris, amice, me nihil horum scire, nihilque talium
 ut meum mihi vindicare? sum enim istorum sterilis. te autem
 obstetricis ritu agito atque exerceo, atque huius gratia te in-
 canto, & quae quisque sapientum dixit, gustanda praebeto, do-
 nec sententiam tuam in lucem eduxero. quae cum educta
 erit, tunc primum examinabo, sitne vana sterilisque, an
 secunda & solida. Audacter igitur & constanter, bene atque

περὶ ὧν ἔρωτῶ. ΘΕΑΙ. Ἐρώτα δὴ. ΣΩ. Λέγε τοίνυν πάλιν εἰ σοι ἀρέσκει τὸ μὴ τι εἶναι, ἀλλὰ γίνεσθαι αἰεὶ ἀγαθὸν καὶ καλὸν, καὶ πάντα ἃ ἄρτι διῆμεν. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἔμοιγε, ἐπειδὴ τοῦ ἀκούω οὕτως διεξιόντος, θαυμασίως φαίνεται ὡς ἔχειν λόγον, καὶ ὑποληπτέον ἤπερ διελήλυθας. ΣΩ. Μὴ τοίνυν ἀπολίπωμεν ὅσον ἐλλείπον αὐτοῦ. λείπεται δὲ, ἐνυπνίων e. τε πέρι καὶ νόσων, τῶν τε ἄλλων καὶ μανίας· ὅσα τε παρακούειν, ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλό τι παραισθάνεσθαι λέγεται. οἶσθα γάρ που ὅτι ἐν πᾶσι τούτοις ὁμολογουμένως ἐλέγχεσθαι δοκεῖ ὃν ἄρτι διῆμεν λόγον ὡς παντὸς μᾶλλον ἡμῖν ψευδεῖς αἰσθήσεις ἐν αὐτοῖς γιγνομένας· καὶ πολλοῦ δεῖ τὰ Φαινόμενα p. ἐκάσῳ, ταῦτα καὶ εἶναι, ἀλλὰ πᾶν τούναντιόν οὐδὲν ὧν Φαί- 158 νεται εἶναι. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. a. Τίς δὴ οὖν, ὦ παῖ, λείπεται λόγος τῷ τὴν αἰσθησιν ἐπισήμεν τιθεμένῳ, καὶ τὰ Φαινόμενα ἐκάσῳ, ταῦτα καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ φαίνεται; ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Σώκρατες, ὀκνῶ εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔχω τί λέγω, διότι μοι νῦν δὴ ἐπέπληξας εἰπόντι αὐτό.

viriliter opinionem tuam in his, quae te rogavero, iam prome. The. Roga igitur. So. Dic igitur, num tibi placeat, nihil esse, sed fieri semper bonum ac pulchrum, & quodcunque paulo ante dinumeravimus. The. Dum te audio differentem, mirum in modum probabilia & admittenda videntur. So. Ne praetermittamus ergo quae restant. Reliquum est enim, ut de somniis, morbisque cum aliis, tum insania maxime dicam, & de eo, quod perverse videtur, vel auditur, vel aliter quomodocunque sentitur. Nosti enim, in his omnibus sermonem, quem supra retulimus, sine ulla controversia confutari, cum sensus in ipsis prorsus decipiantur. tantumque abest, ut omnia, quae apparent cuique, ea sint, ut contra nihil eorum, quae apparent, existat. The. Verissima narras, o Socrates. So. Quo deinceps, o puer, ille confugiet, qui sensum scientiam affirmavit, quaeve cuique apparent, eidem & talia esse, qualia visa sunt. The. Pudet me loqui ulterius, Socrates. nihil enim habeo, quod in medium afferam. quod namque posueram, deterrendo peni-
Plat. Oper. Vol. II. F

- ἐπεὶ ὡς ἀληθῶς γε οὐκ ἂν δυναίμην ἀμφισβητῆσαι ὡς οἱ μαί-
b. νόμενοι, ἢ οἱ δνειρώττοντες, εὖ ψευδῆ δοξάζουσιν ὅταν οἱ μὲν
 θεοὶ, αὐτῶν, οἴωνται εἶναι, οἱ δὲ, πτηνοὶ τε, καὶ ὡς πετόμενοι
 ἐν τῷ ὕπνῳ διανοοῦνται. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐδὲ τὸ τοιοῦδε ἀμφισ-
 βήτημα ἐννοεῖς περὶ αὐτῶν, μάλιστα δὲ περὶ τοῦ ὄναρ τε καὶ
 ὕπαρ; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὅ πολλάκις σε οἶμαι ἀκηκόεμαι
 ἐρωτῶντων, τί ἂν τις ἔχοι τεκμηρίον ἀποδείξαι, εἴ τις ἔροιτο
 νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, πότερον καθεύδομεν, καὶ πάντα ἅ
c. διανοοῦμεθα, δνειρώττομεν ἢ ἐγρηγόραμεν τε καὶ ὕπαρ ἀλ-
 λήλοις διαλεγόμεθα. ΘΕΑΙ. Καὶ μὴν, ὦ Σώκρατες, ἀπορὸν
 γε ὅτῳ χρῆ ἐπιδείξαι τεκμηρίῳ. πάντα γὰρ ὥσπερ ἀντίστροφα
 τὰ αὐτὰ παρακολουθεῖ. ἅ, τε γὰρ νυκτὶ διειλέγεμεθα, οὐδὲν
 κωλύει καὶ ἐν τῷ ἐνυπνίῳ δοκεῖν ἀλλήλοις διαλέγεσθαι καὶ
 ὅταν δὴ ὄναρ δνειράτα δοκῶμεν διηγείσθαι, ἄτοπος ἢ ὁμοίότης
 τούτων ἐκείνοισ. ΣΩ. Ὅρας οὖν ὅτι τό γε ἀμφισβητῆσαι οὐ
 χαλεπὸν ὅτε καὶ πότερόν ἐστιν ὕπαρ ἢ ὄναρ ἀμφισβητεῖται καὶ
d. δὴ ἴσῳ ὄντος τοῦ χρόνου ὃν καθεύδομεν, ἢ ἐγρηγόραμεν, ἐν

tus subvertisti. Revera negare nunquam possem, quod furen-
 tes somniantesque falsa nimium opinentur, cum illorum non-
 nulli deos se esse putent, alii avium instar volare se credant. So.
 Numquid igitur non & hanc de istis controversiam intelligis,
 de somnio praesertim & re? The. Quamnam? So. Eam, quam
 saepe te audivisse existimo, quoties quaeritur, qua potissimum
 coniectura ostendi possit, utrum dormiamus omnes nunc, &
 quae cogitamus singula somniamus; an vigilemus, & revera
 invicem disseramus. The. Profecto dubium est, o Socrates,
 qua coniectura id demonstrari possit. adeo quidque ad unum-
 quodque velut reciprocum consequitur. Nam quae modo dis-
 ferebamus, nihil prohibet, ut somniantes colloqui videamur:
 & quando in somno somnia referre nos arbitramur, mirum
 in modum haec illis similia sunt. So. Vides iam, quam facile
 in controversiam veniatur: quandoquidem utrum insomnia an
 verae res sint, quae videntur, etiam ambigi potest. praeterea
 cum aequale sit tempus, quod somno datur, & quod vigiliae,

ἑκατέρῳ διαμάχεται ἡμῶν ἢ ψυχῇ, τὰ αἰεὶ παρόντα δόγματα παντὸς μᾶλλον εἶναι ἀληθῆ. ὥστε ἴσον μὲν χρόνον τὰδε φαμέν ὄντα εἶναι, ἴσον δὲ ἐκεῖνα· καὶ ὁμοίως ἐφ' ἑκατέρους διίσχυριζόμεθα. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ νόσων τε καὶ μανιῶν ὁ αὐτὸς λόγος· πλὴν τοῦ χρόνου, ἔτι οὐχὶ ἴσος. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΣΩ. Τί οὖν; πλήθει χρόνου καὶ ὀλιγότητι τὸ ἀληθὲς ὀρισθῆσεται; ΘΕΑΙ. Γελοῖον μὲντ' ἂν εἴη πολλαχῇ. ΣΩ. Ἄλλὰ τί ἄλλο ἔχεις σαφὲς ἐνδείξασθαι, ὅποια σούτων τῶν δοξασμάτων ἀληθῆ; ΘΕΑΙ. Οὐ μοι δοκῶ. ΣΩ. Ἐμοῦ τοίνυν ἄκουε οἷα περὶ αὐτῶν ἂν λέγοιεν οἱ τὰ αἰεὶ δοκοῦντα ὀριζόμενοι τῷ δοκοῦντι εἶναι ἀληθῆ. λέγουσι δὲ, ὡς ἐγὼ οἶμαι, οὕτως ἐρωτῶντες, ὦ Θεαίτητε, ὃ ἂν ἕτερον ᾖ παντάπασι, μή πη τινὰ δύναμιν τὴν αὐτὴν ἔξει τῷ ἑτέρῳ; καὶ μὴ ὑπολάβωμεν τῇ μὲν ταυτὸν εἶναι ὃ ἐρωτῶμεν, τῇ δὲ ἕτερον; ἀλλ' ὅλως ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον τοίνυν ταυτὸν τι ἔχειν, ἢ ἐν δυνάμει, ἢ ἐν ἄλλῳ ὄτρωσῶν, ὅταν ἢ κομιδῇ ἕτερον. ΣΩ. Ἄρ' οὖν οὐ καὶ ἀνόμοιον ἀναγκαῖον τὸ τοιοῦτον

e.

p.
159
a.

in utroque contendit noster animus praesentes opiniones, ut veras, asserere. quamobrem pari tempore & haec vera dicemus, pari & illa: & in utrisque obtinebimus. *The.* Omnino. *So.* Eadem quoque de morbis furoribusque ratio est: nisi quod tempus impar. *The.* Recte admodum. *So.* Numquid longitudine brevitatēve temporis verum determinatur? *The.* At istud plurimum ridiculum esset. *So.* An alio argumento ostendere potes, quae ex istis opinionibus verae sunt? *The.* Non, ut mihi videor. *So.* A me igitur audi quae forsitan responderent hi, qui apparentia semper ei, cui apparent, vera esse volunt. sic enim te, ut opinor, interrogarent: O Theaetete, numquid quod alterum omnino est, eandem aliquando potentiam cum altero habebit? nec idem partim, partim alterum, sed penitus alterum intelligamus? *The.* Impossibile est igitur, idem quiddam, vel potentia, vel alio quocunque modo habere, quando omnino alterum est. *So.* Num & dissimile tale esse necesse est confiteri? *The.* Mihi quidem videtur. *So.* Si quid

- ὁμολογεῖν; ΘΕΑΙ. Ἐμοίγε δοκεῖ. ΣΩ. Εἰ ἄρα τὶ συμβαίνει ὁμοίον τῷ γίγνεσθαι, ἢ ἀνόμοιον, εἴτε ἑαυτῷ, εἴτε ἄλλῳ, ὁμοιοῦμενον μὲν, ταυτὸν φήσομεν γίγνεσθαι, ἀνομοιοῦμενον δὲ, ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Οὐκοῦν πρόσθεν ἐλέγομεν ὡς πολλὰ μὲν εἶη τὰ ποιοῦντα καὶ ἄπειρα, ὡσαύτως δὲ γε καὶ τὰ πάσχοντα; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν ὅτι γε ἄλλο ἄλλῳ συμμιγνύμενον καὶ ἄλλῳ, οὐ ταυτὰ ἀλλ' ἕτερα γεν-
 b. νήσει; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΣΩ. Λέγωμεν δὴ ἐμέ τε καὶ σὲ, καὶ τὰλλ' ἤδη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον; Σωκράτη ὑγιαίνοντα καὶ Σωκράτη αὖ ἀσθενοῦντα, πότερον ὅμοιον τοῦτ' ἐκείνῳ ἢ ἀνόμοιον φήσομεν; ΘΕΑΙ. Ἄρα τὸν ἀσθενοῦντα Σωκράτη, ὅλον τοῦτο λέγεις ὅλῳ ἐκείνῳ τῷ ὑγιαίνοντι Σωκράτει; ΣΩ. Κάλλιςα ὑπέλαβες. αὐτὸ τοῦτο λέγω. ΘΕΑΙ. Ἀνόμοιον δὴ που καὶ ἕτερον. ΣΩ. Ἄρα οὕτως ὡσπερ ἀνόμοιον; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ καθεύδοντα δὴ, καὶ
 c. πάντα ἃ νῦν διήλθομεν, ὡσαύτως φήσεις; ΘΕΑΙ. Ἐγωγε. ΣΩ. Ἐκαστον δὴ τῶν πεφυκότων τί ποιεῖν, ἄλλό τι, ὅταν μὲν λάβῃ ὑγιαίνοντα Σωκράτη, ὡς ἐτέρῳ μοι χρήσεται,

ergo alicui simile, vel dissimile fit, aut sibi ipsi, aut alteri, quatenus simile fit, idem; quatenus dissimile, alterum effici confitebimur. *The.* Necessario sequitur. *So.* An non supra concessimus, multa atque innumera agentia esse, similiter & patientia? *The.* Concessimus. *So.* Iam quod quidem aliud cum alio & alio commiscetur, non eadem, sed alia generabit? *The.* Sic prorsus. *So.* Dicamus igitur me ac te, & alia secundum eandem rationem: Socratem scilicet bene valentem, & Socratem aegrotantem; utrum simile hoc illi, an dissimile esse dicemus? *The.* Numquid aegrotantem Socratem, totum hoc inquis, toti illi, Socrati scilicet bene valenti? *So.* Recte nimirum accepisti. hoc ipsum dicebam. *The.* Dissimile plane, & alterum. *So.* Numquid sic, ut dissimile? *The.* Necessesse est. *So.* Dormientem quoque & vigilantem, & quaecunque supra naravimus, similiter asseres? *The.* Equidem. *So.* Quodcunque itaque ex natura aliud quid facere potest, id cum sanum Socratem

ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ὡς ἑτέρω; ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλει;
 ΣΩ. Καὶ ἕτερα δὴ ἐφ' ἑκατέρου γεννήσομεν, ἐγὼ τε ὁ πά-
 σχων, καὶ ἐκεῖνο τὸ ποιοῦν; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΣΩ. Ὅταν
 δὴ οἶνον πίνω ὑγιαίνων, ἡδὺς μοι φαίνεται καὶ γλυκὺς;
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἐγέννησε γὰρ δὴ; ἐκ τῶν προωμολογη-
 μένων, τό, τε ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον, γλυκύτητά τε καὶ αἰ-
 σθησιν, ἅμα φερόμενα ἀμφότερα. καὶ ἡ μὲν αἴσθησις πρὸς
 τοῦ πάσχοντος οὔσα, αἰσθανομένην τῇ γλῶσσαν ἀπειργά-
 σατο· ἡ δὲ γλυκύτης πρὸς τοῦ οἴνου περὶ αὐτὸν φερομένη,
 γλυκὺν τὸν οἶνον τῇ ὑγιαίνουσῃ γλῶττι ἐποίησε καὶ εἶναι
 καὶ φαίνεσθαι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν τὰ πρότερα ἡμῖν οὐ-
 τως ὡμολόγητο. ΣΩ. Ὅταν δὲ ἀσθενοῦντα, ἄλλό τι ἢ πρῶ-
 τον μὲν τῇ ἀληθείᾳ οὐ τὸν αὐτὸν ἔλαβεν. ἀνομοιωῶ γὰρ δὴ
 προσῆλθε. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ἔτερα δὴ αὖ ἐγεννησάτην ὅ,
 τε τοιοῦτος Σωκράτης καὶ ἡ τοῦ οἴνου πόσις· περὶ μὲν τὴν ε.
 γλῶτταν, αἴσθησιν πικρότητος· περὶ δὲ τὸν οἶνον, γιγνομένην
 καὶ φερομένην πικρότητα. καὶ τὸν μὲν, οὐ πικρότητα, ἀλλὰ
 πικρὸν ἔμὲ δὲ, οὐκ αἴσθησιν, ἀλλ' αἰσθανόμενον. ΘΕΑΙ. Κο-

acceperit, velut altero me utetur: cum debilem, itidem velut
 altero? *The.* Quidni? *So.* Et altera in utroque gignemus, ego
 quidem patiens, illud autem efficiens? *The.* Nā prohibet. *So.*
 Quoties vinum sanus bibo, suave ac dulce mihi videtur. *The.*
 Certe. *So.* Ex his porro quae concessa sunt, agens & patiens
 dulcedinem sensumque progenuerunt, & utraque mota: & sen-
 sus quidem a patiente existens, sentire linguam effecit: dulce
 autem a vino circa illud mota, dulce vinum sanae linguae
 tam esse, quam apparere fecit. *The.* Sic profus superiora con-
 cessa sunt. *So.* Cum vero me aegrotanteram accipit, principio
 quidem non eundem revera apprehendit; dissimili namque ad-
 venit. *The.* Ita est. *So.* Deinde alia quaedam Socrates sic af-
 fectus & vini potio gignunt: circa linguam, saporis amari sen-
 sum; circa vinum, factam & motam amaritudinem: & hoc
 quidem non amaritudinem, sed amarum; me vero non sen-
 sum, sed potius sentientera. *The.* Omanino. *So.* Et ego nihil

- μιῶν μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐγὼ τε οὐδὲν ἄλλο ποτὲ γενήσομαι, οὕτως αἰσθανόμενος. τοῦ γὰρ ἄλλου ἄλλη αἰσθησις, καὶ ἄλλοῖον καὶ ἄλλο ποιεῖ τὸν αἰσθανόμενον. οὐτ' ἐκεῖνο τὸ ποιοῦν ἐμέ, μήποτ' ἄλλω συνελθὼν, ταυτὸν γεννήσων, τοιοῦτον γένηται. ἀπὸ γὰρ ἄλλου ἄλλο γεννήσων, ἄλλοῖον γενήσεται. ΘΕΑΙ. Ἔσι ταῦτα. ΣΩ. Οὐδὲ μὴν ἐγωγε ἐμαυτῷ τοιοῦτος, ἐκεῖνό τε ἑαυτῷ τοιοῦτον γενήσεται. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Ἀνάγκη δέ γε ἐμέ τε τινὸς γίγνεσθαι, ὅταν αἰσθανόμενος γίνωμαι αἰσθανόμενον γὰρ, μηδεὶός δὲ αἰσθανόμενον, ἀδύνατον γίγνεσθαι ἐκεῖνό τε τινὶ γίγνεσθαι, ὅταν
- b. γλυκὺ ἢ πικρὸν, ἢ τι τοιοῦτον γίγνηται. γλυκὺ γὰρ, μηδεὶ δὲ γλυκὺ, ἀδύνατον γενέσθαι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Λείπεται δὴ, οἶμαι, ἡμῖν ἀλλήλοισι, εἴτ' ἐσμεν, εἶναι εἴτε γιγνώμεθα, γίγνεσθαι, ἐπεὶ περ ἡμῶν ἡ ἀνάγκη τὴν οὐσίαν συνδεῖ μὲν, συνδεῖ δὲ οὐδεὶ τῶν ἄλλων, οὐδ' αὖ ἡμῖν αὐτοῖς. ἀλλήλοισι δὴ λείπεται συνδεέσθαι. ὥσε εἴτε τις εἶναι τι ὀνομάζει, τινὶ εἶναι, ἢ τινὸς, ἢ πρὸς τι, ῥητέου αὐτῷ· εἴτε γίγνεσθαι. αὐτὸ δὲ ἐφ' αὐτοῦ τί ἢ ὄν, ἢ γιγνώμενον, οὔτε

unquam aliud fiam sic sentiens. alterius enim alter est sensus, & alienum aliudque sentientem efficit: neque illud me talem efficiens, aliquando congregiendi alteri, idem generans, tale quidquam existet. ab alio enim aliud generans, alienum alterumque fiet. *The.* Vera haec sunt. *So.* Nec ego mihi ipsi talis, nec illud sibi ipsi tale efficietur. *The.* Non certe. *So.* Necessarium autem alicuius me fieri, quando sentiens fio. sentiens enim nihil sentire impossibile est. & illud quoque necesse alicui fieri, quoties dulce aut amarum, aut aliquid huiusmodi redditur. dulce namque nulli dulce esse non potest. *The.* Sic est omnino. *So.* Relinquitur igitur, ut opinor, sive simus, nos invicem esse; sive fiamus, invicem fieri: quandoquidem nostram essentiam necessitas ipsa connectit, connectit autem aliorum nulli, nec nobis ipsis; invicem ergo vinciri sequitur. Quapropter sive quis esse aliquid dixerit, sive fieri, ita accipiendum est, alicui esse fierive, vel alicuius, vel ad aliquid. ipsum

αὐτῷ λεκτέον, οὐτ' ἄλλου λέγοντος ἀποδεκτέον. ὡς ὁ λόγος c. ὃν διεληλύθαμεν σημαίνει. **ΘΕΑΙ.** Παντάπασι μὲν οὖν, ὡς Σώκρατες. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ὃ τε δὴ τὸ ἐμὲ ποιοῦν, ἐμοὶ ἔστι καὶ οὐκ ἄλλῳ, ἐγὼ καὶ αἰσθάνομαι αὐτοῦ ἄλλος δ' οὐ; **ΘΕΑΙ.** Πῶς γὰρ οὐ; **ΣΩ.** Ἀληθὴς ἄρα ἐμοὶ ἢ ἐμῇ αἰσθήσει. τῆς γὰρ ἐμῆς οὐσίας αἰεὶ ἔστι. καὶ ἐγὼ κριτῆς, κατὰ τὸν Πρωταγόραν, τῶν τε ὄντων ἐμοὶ, ὡς ἔστι, καὶ τῶν μὴ ὄντων, ὡς οὐκ ἔστι. **ΘΕΑΙ.** Ἔοικε. **ΣΩ.** Πῶς οὖν, ἀψευδῆς ὢν καὶ μὴ πταίουν d. τῇ διαστοίᾳ περὶ τὰ ὄντα ἢ γιγνόμενα, οὐκ ἐπισήμων ἀν εἶην ὡνπερ αἰσθητῆς; **ΘΕΑΙ.** Οὐδαμῶς ὅπως οὖν. **ΣΩ.** Πᾶγκά- λως ἄρα σοι εἴρηται ὅτι ἐπισήμη οὐκ ἄλλό τι ἐστὶν ἢ αἰσθήσις· καὶ εἰς ταυτὸν συμπέπτωκε, κατὰ μὲν Ὅμηρον καὶ Ἡράκλει- του, καὶ πᾶν τὸ τοιοῦτου φύλον, ὅλον ρεύματα κινεῖσθαι τὰ πάντα· κατὰ δὲ Πρωταγόραν τὸν σοφώτατον, πάντων χρη- μάτων μέτρον ἀνθρώπου εἶναι· κατὰ δὲ Θεαίτητον, τούτων οὕτως ἐχόντων, αἰσθήσειν ἐπισήμην γίγνεσθαι. ἢ γὰρ, ὡς Θεαί- e.

autem in seipso quidquam esse vel fieri, neque ipse profi-
 teri debet, nec alteri asseveranti concedere, quemadmodum
 ratio superior admonet. *The.* Sic est profus, o Socrates.
So. Nonne quando quidem me efficiens mihi est, non alii,
 ego quoque ipsum sentio, non alius? *The.* Quidni? *So.* Ve-
 rus itaque mihi sensus meus: meae namque essentiae semper
 existit: & ego secundum Protagoram iudex tam eorum, quae
 sunt, ut mihi sunt, quam eorum, quae non sunt, ut non sunt.
The. Ita videtur. *So.* Quid iam obstat, quo minus sciens exi-
 stam, quemadmodum & sentiens? quippe cum nec decipiar,
 nec aberrem cogitatione circa ea, quae vel sunt, vel fiunt?
The. Nil profus. *So.* Egregie igitur ipse dicebas, scientiam
 nihil aliud esse, quam sensum. in idem sane haec concurrunt,
 secundum Homerum quidem & Heraclitum, & omne id ge-
 nus, Omnia decurrere fluminis instar: secundum vero sapien-
 tissimum Protagoram, Hominem rerum omnium esse men-
 suram: & postremo secundum Theaetetum, concessis superio-
 ribus, Sensum esse scientiam. Numquid, o Theaetete, opinio-

- τιητε φῶμεν τοῦτο σὸν μὲν εἶναι οἶον νεογενὲς παιδίον, ἐμὸν δὲ μαίευμα; ἢ πῶς λέγεις; **ΘΕΑΙ.** Οὕτως ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Τοῦτο μὲν δὴ, ὡς ἔοικε, μόλις ποτὲ ἐγεννήσαμεν, ὅ, τι δὴ ποτε καὶ τυγχάνει ὄν. μετὰ δὲ τὸν τόκον, τὰ ἀμφιδρόμια αὐτοῦ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ περιθρεκτέον τῷ λόγῳ, σκοπούμενους μὴ λάθῃ ἡμᾶς οὐκ ἄξιον ὄν τροφῆς τὸ
- ρ.** γιγνόμενον, ἀλλὰ ἀνεμιαῖον τε καὶ ψεῦδος. ἢ σὺ οἶε πάντως
101
α. δεῖν τό γε σὸν τρέφειν, καὶ μὴ ἐκτιθέναι; ἢ καὶ ἀνέξῃ ἐλεγχόμενον ὄρων; καὶ οὐ σφόδρα χαλεπανεῖς, ἐάν τις σοῦ ὡς πρωτοτόκου αὐτὸ ὑφαιρῇ; **ΘΕΟ.** Ἀνέξεται, ὦ Σώκρατες, Θεαίτητος. οὐδαμῶς γὰρ δύσκολος. ἀλλὰ πρὸς θεῶν εἰπέ εἰ αὐτὸ οὐχ οὕτως ἔχει. **ΣΩ.** Φιλολόγος γ' εἰ ἀτεχνῶς καὶ χρησὸς, ὦ Θεόδωρε, ὅτι με οἶε λόγων τινα εἶναι δύλακον, καὶ ῥαδίως ἐξελόντα ἐρεῖν ὡς οὐκ αὐτὸ ἔχει οὕτω ταῦτα. τὸ δὲ
- β.** γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ, ἀλλ' αἰεὶ παρὰ τοῦ ἐμοὶ προσδιαλεγομένου. ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἐπίσαμαι πλέον πλὴν βραχέος, ὅσον λόγον παρ' ἑτέρου

nem hanc dicemus esse, quasi tuam prolem nuper abs te quidem genitam, a me autem in lucem obstetricia quadam opera iam eductam? quid ais? *The.* Ita necesse est, o Socrates. *So.* Hanc, ut videtur, qualiscunque sit, vix tandem genuimus, post partum vero, ut mos est, quinta die ab eius natali solennia celebrantes circulum disputationum discurramus, videamusque, ne nos fallat, si forte educatione digna non fit, sed inanis & falsa, aut num censes tu, natum tuum omnino alendum, nec ullo modo exponendum? an forte si reprobatum videris primogenitum tuum, non moleste feres e medio tolli? *Theo.* Theaetetus, o Socrates, aequo animo feret. neque enim morosus est. verum dic, per deos, an non ita se res habeat. *So.* Disputationis valde avidus es, atque vir bonus, o Theodore, qui me putes arcam quandam esse sermonum, unde mox promam, monstremque, haec non ita sese habere, non advertis, quid sit, quod nullus scilicet unquam sermo a me manat, sed ab eo semper, qui mecum disputat, ego vero nihil plus scio, praeter

σοφοῦ λαβεῖν, καὶ ἀποδέξασθαι μετρίως. καὶ νῦν τοῦτο παρὰ τοῦδε πειράσομαι, οὔτι αὐτὸς εἰπεῖν. ΘΕΑΙ. Σὺ κάλλιον, ὦ Σώκρατες, λέγεις· καὶ ποιεῖ οὕτω. ΣΩ. Οἷός' οἶν, ὦ Θεόδωρε, ὃ θαυμάζω τοῦ ἑταίρου σου Πρωταγόρου; ΘΕΟ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Τὰ μὲν ἄλλα μοι πάνυ ἡδέως εἴρηκεν, ὡς τὸ δευ- c. κοῦν ἐκάστω, τοῦτο καὶ ἔσι' τὴν δ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τελαύμακα, ὅτι οὐκ εἶπεν ἀρχόμενος τῆς ἀληθείας, ὅτι πάντων χρημάτων μέτρον ἐστὶν ὅς, ἢ κυνοκέφαλος, ἢ τι ἄλλο ἀτοπώτερον τῶν ἐχόντων αἰσθησιν ἵνα μεγαλοπρεπῶς καὶ πάνυ καταφρονητικῶς ἤρξατο ἡμῖν λέγειν· ἐνδεικνύμενος ὅτι ἡμεῖς μὲν αὐτὸν ὡσπερ θεὸν ἐθαυμάζομεν ἐπὶ σοφίᾳ, ὃ δ' ἄρα ἐτύγ- χανεν ὢν εἰς φρόνησιν οὐδὲν βελτίων βατράχου γυρίνου, μὴ d. ὅτι ἄλλοῦ του ἀνθρώπων. ἢ πῶς λέγομεν, ὦ Θεόδωρε; εἰ γὰρ ὃν ἐκάστω ἀληθὲς ἔσαι ὃ ἂν δι' αἰσθησεως δοξάζη, καὶ μήτε τὸ ἄλλου πάθος ἄλλος βέλτιον διακρίνη, μήτε τὴν δόξαν κυριώτερος ἔσαι ἐπισκέψασθαι ἕτερος τὴν ἑτέρου, ὀρθὴ ἢ ψευδὴς, ἀλλὰ, ὃ πολλάκις εἴρηται, αὐτὸς τὰ αὐτοῦ ἕκαστος

exiguum quiddam, ut sermonem ab alio sapiente accipiam, & moderate assequar. & nunc quidem id ex hoc conabor, non ex meipso dicere. *The.* Rectius ipse, o Socrates, loqueris. quare sic efficias, oro. *So.* Nosti igitur, o Theodote, quod ex dictis amici tui Protagorae in primis admiror? *The.* Quidnam? *So.* Cetera quidem satis mihi placuerunt, dum probat, quod cuique videatur, id illi existere. principium vero miratus sum orationis, cur de veritate scribere aggressus non suum dicat, vel cynocephalum rerum omnium mensuram esse, vel aliud quid absurdius ex his, quae sentiunt: quo magnifice satis & profus contemtim exorsus esset, ostendens, quod nos ipsum tanquam numen propter sapientiam miremur, cum nihil oplus sapiat, quam rana Gyrina, nedum quam hominum quisquam. aeternae dicemus, Theodore? Si enim cuique verum est, quod quisque per sensum opinatur, neque alterius affectionem alter melius iudicat, neque opinionem alterius discernere alius alio magis potest, verane sit an falsa, sed, ut saepe

μόνον δεξάσει, ταῦτα δὲ πάντα, ὀρθὰ καὶ ἀληθῆ, τί δὴ ποτε, ὦ ἑταῖρε, Πρωταγόρας μὲν σοφός, ὡς καὶ ἄλλων διδάσκαλος ἀξιούσθαι δικαίως μετὰ μεγάλων μισθῶν ἡμεῖς δὲ ἀμαθέστεροί τε, καὶ φοιτητέον ἡμεῖν ἦν παρ' ἐκείνου, μέτρον ὄντι αὐτῷ ἑκάστῳ τῆς αὐτοῦ σοφίας; καὶ ταῦτα πῶς μὴ φῶμεν δημούμεγον λέγειν τὸν Πρωταγόραν; τὸ δὲ δὴ ἐμοῦ τε καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης τῆς κραιπνῆς σιγῶ, ὅσον γέλωτα ὀφλισκάνομεν ὀϊμαι δὲ καὶ ξύμπασσα ἢ τοῦ διαλέγεσθαι πραγματεία. τὸ γὰρ ἐπισκοπεῖν καὶ ἐπιχειρεῖν ἐλέγχειν τὰς ἀλλήλων φαντασίας τε καὶ δόξας ὀρθὰς ἑκάστου οὐσας, οὐ μακρὰ μὲν καὶ διωλύγιος φλυαρία, εἰ ἀληθῆς ἢ ἀλήθεια Πρωταγόρου, ἀλλὰ μὴ παίζουσα ἐκ τοῦ ἀδύτου τῆς βίβλου ἐφθέγγετο; **ΘΕΟ.** ὦ Σώκρατες, φίλος ἀνὴρ, ὥσπερ σὺ νῦν δὴ εἶπες. οὐκ ἂν οὖν δεξαίμην δι' ἐμοῦ ὁμολογοῦντος ἐλέγχεσθαι Πρωταγόραν, οὐδ' αὖ σοι παρὰ δόξαν ἀντιτείνειν. τὸν οὖν Θεαίτητον πάλιν λάβε πάντως· καὶ δὴ νῦν μάλ' ἐμμελῶς

iam repetivimus, quisque sua solum opinatur, & ea quidem recta omnia atque vera sunt: cur, o amice, Protagoras ipse adeo sapiens existit, ut aliorum praeceptor, mercede etiam ampla exhibita, dignus admodum sit habitus; nos autem rudiores, eiusque discipuli iudicandi? cum tamen quisque sibi ipsi suae sapientiae mensura sit: aut quomodo non dicamus, in his Protagoram nugari? Meum quidem, & meae obstetricandi artis studium taceo, quantum risum mereatur: arbitror autem & universa differendi tractatio. nam conatus isti discutendi refellendique vicissim phantasias & opiniones, cum rectae sint cuiusque omnes, nihil erunt aliud, quam magna & longa deliramenta, si vera Protagorae veritas illa, quam vocat, est. atqui non iocatur illa, sed velut ex adyto libri est locuta. *Theo.* O Socrates, amicus cum sim, quemadmodum ipse modo dicebas, nunquam paterer concedente me Protagoram confutari: neque tibi rursus praeter meam sententiam repugnare vellem. Age igitur omnia iterum cum Theaeteto. etenim apte nimium diligenterque obsecutus tibi fuisse haec-

σοι ἐφαίνετο ὑπακούειν. ΣΩ. Ἄρα καὶ εἰς Λακεδαιμόνα ἐλθὼν, ὧ Θεόδωρε, πρὸς τὰς παλαιστράς, ἀξιοῖς ἂν, ἄλλους θεά- b.
 μενος γυμνοῦς, ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνῦναι τὸ εἶδος παραποδύμενος; ΘΕΟ. Ἄλλὰ τί μὴν δοκεῖς, εἴπερ μέλλοιέν μοι ἐπιτρέψειν καὶ πείσεσθαι; ὥσπερ νῦν οἶμαι ὑμᾶς πείσειν, ἐμὲ μὲν ἔαν θεᾶσθαι, καὶ μὴ ἔλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον, σκληρὸν ἤδη ὄντα, τῷ δὲ δὴ νεωτέρῳ τε καὶ ὑγροτέρῳ ὄντι προσπαλαίειν. ΣΩ. Ἄλλ' εἰ οὕτως, ὧ Θεόδωρε, σοὶ Φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρὸν, φασὶν οἱ παροικιαζόμενοι. πάλιν δὴ c.
 οὖν ἐπὶ τὸν σοφὸν Θεαίτητον ἰτέον. λέγε δὴ, ὧ Θεαίτητε, πρῶτον μὲν ἂ νῦν δὴ διήλομεν, ἄρα οὐ συνθαυμάζεις εἰ ἐξαίφνης οὕτως ἀναφανήσῃ μηδὲν χείρων εἰς σοφίαν ὄτουοῦν ἀνθρώπων, ἢ καὶ θεῶν; ἢ ἤττον τι οἶσι τὸ Πρωταγόρειον μέτρον εἰς θεοὺς ἢ εἰς ἀνθρώπους λέγεσθαι; ΘΕΑΙ. Μὰ Δι' οὐκ ἐγώ γε. καὶ ὅπερ γε ἐρωτᾷς, πάνυ θαυμάζω. ἡνίκα γὰρ διήμιεν ὃν τρόπον λέγοιεν, τὸ δοκοῦν ἐκάσῳ, τοῦτο καὶ εἶναι τῷ δοκοῦντι, πάνυ μοι εὖ ἐφαίνετο λέγεσθαι καὶ νῦν δὲ αὖ τοῦναντίον d.

nus visus est. So. Si Lacedaemonem profectus, Theodore, ad palaestras, alios quosdam inertes nudato corpore exerceri videres, an non operae pretium duceres, speciem tuam nudis membris palam cum illis conferre? Theo. Quidni vero? si mihi permittere ac credere vellent, quemadmodum nunc vobis persuasurum me confido, ut me spectare permittatis, & non ad gymnasium pertrahatis virum durum iam, ut cum iuniore & magis flexibili colucltetur. So. At si tibi ita, o Theodore, gratum est, neque mihi molestum erit, ut trito proverbio fertur. Aggrediamur itaque rursus sapientem Theaetetum. Dic obsecro, Theaetete, primum quae modo percurrimus, nonne tu quoque miraberis, si subito nihilominus appareas sapiens, quam quilibet hominum vel deorum? aut numquid Protagoream illam mensuram, ad deos minus, quam ad homines, pertinere putas? The. Non, per Iovem; adeoque quod rogas magnopere miror, cum enim supra exponeremus, qua ratione quod cuique videretur, id cuique verum sit, scite admodum dici videba-

ταχύ μεταπέπτωκε. ΣΩ. Νέος γάρ εἶ, ὦ φίλε παῖ· τῆς οὖν
δημηγορίας ὀξέως ὑπακούεις, καὶ κείβη. πρὸς γὰρ ταῦτα ἔρεῖ
Πρωταγόρας, ἢ τις ἄλλος ὑπὲρ αὐτοῦ, ὦ γενναῖοι παῖδες
τε καὶ γέροντες, δημηγορεῖτε συγκαταλεζόμενοι, θεούς τε εἰς τὸ
μέσον ἄγοντες, οὓς ἐγὼ ἔκ τε τοῦ λέγειν καὶ τοῦ γράφειν

e. ¹⁶³περὶ αὐτῶν, ὡς εἰσὶν ἢ ὡς οὐκ εἰσὶν, ἐξαίρω καὶ ἂν οἱ πολ-
λοὶ ἀποδέχοντο ἀκούοντες, λέγετε ταῦτα ὡς δεινὸν εἰ μὴδὲν
διοίσει εἰς σοφίαν ἕκαστος τῶν ἀνθρώπων βροσκήματος ὅτουσῦν
ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἠγνινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ
εἰκότι χρῆσθε. ἦ εἰ ἐθέλοι Θεόδωρος ἢ ἄλλός τις τῶν γεωμε-
τρῶν χρώμενος γεωμετρεῖν, ἄξιός οὐδ' ἐνδὸς μόνου ἂν εἴη.
σκοπεῖτε οὖν σύ τε καὶ Θεόδωρος εἰ ἀποδέξεσθε πιθανολογίαν

p. τε καὶ εἰκόσι περὶ τηλικούτων λεγομένους λόγους. ΘΕΑΙ.

a. Ἄλλ' οὐ δίκαιον, ὦ Σώκρατες, οὔτε σὺ οὔτε ἂν ἡμεῖς φαῖ-
μεν. ΣΩ. Ἄλλ' ἤδη σκεπτέον, ὡς ἔοικεν, ἄλλη, ὡς ὁ, τε
σὸς λόγος καὶ ὁ Θεοδώρου. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἄλλη.
ΣΩ. Τῆδε δὴ σκοπῶμεν, εἰ ἄρα ἐσὶν ἐπισήμη τε καὶ αἰσθησις

tur: nunc autem contraria confestim opinio subit. So. Iuvenis adhuc es, o amice puer, & idcirco concione facile persuaderis. Ad haec enim Protagoras, & quivis alius eius sectator dicet, O generosi pueri, atque viri, concioni animum adhibete confidentes, deosque in medium inducite, de quibus ego, utrum sint, an non sint, neque loquendum, neque scribendum cenfeo: & quae multi audientes admitterent, haec dicite, quod grave esset, nisi quilibet homo cuilibet pecudi sapientia longe praestaret. demonstrationem vero necessitatemque ne ullam afferatis, sed verisimili tantum ratione utimini. qua si vellet Theodorus, aut quivis alius geometra, in disputationibus geometricis uti, nullius prorsus aestimaretur. Considerate igitur, tu simul atque Theodorus, utrum sermones tantis de rebus ratione probabili tantum confirmatos recipere velitis. The. Iniuste & tu, o Socrates, & nos reciperemus. So. Sed iam alia res, quemadmodum inter te & Theodorum conveniebat, consideranda. The. Alia certe. So. Sic utique confide-

ταυτὸν, ἢ ἕτερον. εἰς γὰρ τοῦτό που πᾶς ὁ λόγος ἡμῖν ἔτεινε. καὶ τούτου χάριν τὰ πολλὰ καὶ ἄτοπα ταῦτα ἐκινήσαμεν. οὐ γάρ; **ΘΕΑΙ.** Παντάπασι μὲν οὖν. **ΣΩ.** Ἡ οὖν ὁμολογήσομεν, ἃ τῷ ὄραϊ αἰσθανόμεθα, ἢ τῷ ἀκούειν, πάντα ταῦτα ἢ ἄμα καὶ ἐπίσασθαι; οἷον, τῶν βαρβάρων πρὶν μαθεῖν τὴν φωνὴν, πότερον οὐ φήσομεν ἀκούειν, ὅταν φθέγγωνται, ἢ ἀκούειν τε καὶ ἐπίσασθαι ἃ λέγουσι; καὶ αὐτὰ γράμματα μὴ ἐπιτάμενοι, βλέποντες εἰς αὐτὰ, πότερον οὐχ ὄραϊ, ἢ ἐπίσασθαι, εἴπερ ἐρωῶμεν, διίσχυριζόμεθα; **ΘΕΑΙ.** Αὐτὸ γε, ὡς Σώκρατες, τοῦτο αὐτῶν, ὅπερ ἐρωῶμέν τε καὶ ἀκούομεν, ἐπίσασθαι φήσομεν. τῶν μὲν γὰρ τὸ σχῆμά τε καὶ τὸ χρῶμα ὄραϊ τε καὶ ἐπίσασθαι, τῶν δὲ τὴν ὀξύτητα καὶ βαρύτητα **c.** ἀκούειν τε ἄμα καὶ εἰδέναι ἃ δὲ οἱ τε γραμματισαὶ περὶ αὐτῶν καὶ οἱ ἑρμηνεῖς διδάσκουσιν, οὔτε αἰσθάνεσθαι τῷ ὄραϊ ἢ ἀκούειν, οὔτε ἐπίσασθαι. **ΣΩ.** Ἄριστά γε, ὡς Θεαίτητε. καὶ οὐκ ἄξιόν σοι πρὸς ταῦτα ἀμφισβητῆσαι, ἵνα καὶ αὐξάνῃ. ἀλλ' ὄρα δὴ καὶ τόδε ἄλλο προσίδον, καὶ σκόπει πῆ αὐτὸ διω-

remus, sitne idem scientia & sensus, an aliud. ad hoc enim omnis superior fermo vergebat, & huius gratia permulta atque absurda tetigimus. nonne? *The.* Sic est omnino. *So.* Num igitur farebimur, quaecunque videndo, vel audiendo sentimus, ea etiam omnia simul nos scire? ut puta barbarorum vocem, antequam didicerimus, dicemus non audire quando loquuntur? an audire scireque simul? & literarum prorsus ignari cum illarum contextum aspicimus, num videre nos eas negabimus? an & scire, si modo viderimus, asseremus? *The.* Idipsum, o Socrates, quod in his cernimus & audimus, scire affirmabimus: harum quidem figuram coloremque inspicere & scire similiter; illorum autem acutam vocem & gravem audire pariter atque scire: quae vero grammatici & interpretes de ipsis tradunt, neque sentire videndo & audiendo, neque etiam scire. *So.* Optime, o Theaetete; neque in his repugnandum tibi, ut magis inde proficias: verum aspice & aliud, quod ad haec accidit, & considera, qua ratione repelli vitarique potest.

σόμεθα. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; ΣΩ. Τὸ τοιόνδε. εἴ τις ἔροιτο,

d. ἄρα δυνατόν ὅτου τις ἐπισήμων γένοιτό ποτε, ἔτι ἔχοντα μνήμην αὐτοῦ τούτου, καὶ σωζόμενον, τότε ὅτε μέμνηται, μὴ ἐπίσασθαι αὐτὸ τοῦτο ὃ μέμνηται. μακρολογῶ δέ, ὡς εἶπες, βουλόμενος ἐρέσθαι, εἰ μαθὼν τις τί, μεμνημένος μὴ οἶδε.

ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς, ὦ Σώκρατες; τέρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις.

ΣΩ. Μὴ οὖν ἐγὼ ληρῶ; σκόπει δέ. ἄρα τὸ ὄραν, οὐκ αἰσθάνεσθαι λέγεις, καὶ τὴν ὄψιν, αἰσθῆσιν; ΘΕΑΙ. Ἐγωγε. ΣΩ.

Οὐκοῦν ὃ ἰδὼν τι, ἐπισήμων ἐκείνου γέγονεν ὃ οἶδε, κατὰ τὸν

e. ἄρτι λόγον; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τί δαί, μνήμην οὐ λέγεις μέντοι τι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πότερον οὐδενός, ἢ τινός;

ΘΕΑΙ. Τινός δὴ που. ΣΩ. Οὐκοῦν ἂν ἔμαθε καὶ ὧν ἤσθετο;

ΘΕΑΙ. Τοιουτῶν τινῶν. ΣΩ. Τί μὴν; ὃ δὴ εἶδέ τις, μέμνηται που ἐνίστε;

ΘΕΑΙ. Μέμνηται. ΣΩ. Ἡ καὶ μύσας; ἢ καὶ τοῦτο δράσας ἐπελάθετο;

ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ δεινόν, ὦ Σώ-

p. κρατες, τοῦτο γε φάναι. ΣΩ. Δεῖγε μέντοι, εἰ σώσοιμεν τὸν

²⁶⁴
α.

fit. *The.* Quid istuc? *So.* Hoc sane. si quis percontetur, fieri possit, ut quod quis aliquando scivit, & adhuc memoria tenet fixumque conservat, idipsū tamen nesciat. In longum profecto sermonem traho, quaerere cupiens, utrum aliquis quod didicit, memoria retinens haud noscat. *The.* Qui hoc fieri posset, o Socrates? monstrum quod dicis esset. *So.* Num igitur deliro? adverte, obsecro. videre, nonne sentire dicis, visionemque sensum? *The.* Aio. *So.* Qui aliquid videt, nonne idem scit quod & videt, ut praesens sermo proponit? *The.* Certe. *So.* Memoriam aliquid vocas? *The.* Voco equidem. *So.* Alicuiusne, an nullius? *The.* Alicuius certe. *So.* An non earum rerum, quas didicit sensitque? *The.* Harum profecto. *So.* Quod quis vidit, quandoque meminit? *The.* Meminit. *So.* Numquid etiam, cum claudit oculos, an cum hoc facit, protinus obliviscitur? *The.* Absurdum hoc dictū, o Socrates, esset. *So.* Cogitur tamen id fateri, quisquis sermonem superiorem servare velit; aliter autem minime. *The.* Ego

Δία ὑποπτεύω, οὐ μὲν ἰκανῶς γε συνοῶ ἀλλ' εἰπέ πῆ. ΣΩ. Τῆδε. ὁ μὲν ὄρων, ἐπισήμων, φάμεν, τούτου γέγονεν οὔπερ ὄρα. ὄψις γὰρ καὶ αἰσθησις καὶ ἐπισήμη ταυτὸν ὠμολόγηται. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Ὁ δὲ γε ὄρων, καὶ ἐπισήμων γεγωνῶς οὐ ἔώρα, ἐὰν μύσῃ, μέμνηται μὲν, οὐχ ὄρα δὲ αὐτό. ἦ γάρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τὸ δὲ γε οὐχ ὄρα, οὐκ ἐπίσται, ἐστὶν εἴπερ καὶ τὸ ὄρα, ἐπίσται. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Συμβαίνει b. ἄρα, οὐ τις ἐπισήμων ἐγένετο, ἐτι μεμνημένον αὐτὸν, μὴ ἐπίσται, ἐπειδὴ οὐχ ὄρα. ὁ τέρας ἔφαμεν ἂν εἶναι εἰ γίγνοιτο. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις. ΣΩ. Τῶν ἀδυνότων δὴ τι συμβαίνει φαίνεται, ἐὰν τις ἐπισήμην καὶ αἰσθησιν ταυτὸν φῆ εἶναι. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Ἄλλο ἄρα ἐχάτερον φατέον. ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Τί οὖν δῆτ' ἂν εἴη ἐπισήμη, πάλιν ἐξ ἀρχῆς, ὡς ἔοικε, λεκτέον. καίτοι τί ποτε μέλλομεν, ὦ Θεαί- c. τητε, ὄρα; ΘΕΑΙ. Τίος πέρι; ΣΩ. Φαινόμεθά μοι, ἀλεκτρύνοσ ἀγεννοῦς δίκην, πρὶν νενικηκέναι, ἀποπιθήσαντες ἀπὸ τοῦ λόγου, ἄδειν. ΘΕΑΙ. Πῶς δῆ; ΣΩ. Ἀντιλογικῶς ἐσί-

quoque, per Iovem, suspicor, neque dum satis intelligo. dic oro, quo pacto? So. Hoc sane: Qui videt, idem scit quod & videt, ut confessi sumus: nam visum, sensum, scientiamque idem esse convenimus. The. Convenimus. So. Qui vero vidit, atque ideo scit, meminit quod vidit, vel clausis oculis; neque tunc aliquid videt. nonne? The. Sic accidit. So. Non videre autem, nescire est, siquidem videre scire erat. The. Verum. So. Contingit itaque, quod quis quandoque scivit, etiam dum meminit, id nescire, si non videt. quod quidem si fieret, monstrum quoddam fore praediximus. The. Vera loqueris. So. Nonnihil igitur impossibile videtur accidere, si quis scientiam ac sensum idem esse posuerit. The. Sic apparet. So. Aliud ergo utrumque dicendum. The. Videtur. So. Quamobrem quid scientia sit, a principio iterum perquirendum. ceterum quidnam agimus, o Theaetete? The. Qua de re percontaris? So. Videmur utique mihi ignavi galli instar, antequam vicerimus, ad cantandum statim proficientes a disputa-

- καίμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι, καὶ τοιούτῳ τινὶ περιγεγόμενοι τοῦ λόγου, ἀγαπᾶν καὶ οὐ φάσκοντες ἀγωνισαὶ ἀλλὰ σοφοὶ εἶναι, λαμβάνομεν ταυτὰ
- d. ἐκείνοις τοῖς δεινοῖς ἀνδράσι ποιοῦντες. ΘΕΑΙ. Οὐπω μανθάνω ὅπως λέγεις. ΣΩ. Ἄλλ' ἐγὼ πειράσομαι δηλῶσαι περὶ αὐτῶν ὃ γε δὴ νοῶ. ἠρόμεθα γὰρ δὴ, εἰ μαθῶν καὶ μεμνημένος τις τί, μὴ ἐπίσταιται καὶ τὸν ἰδόντα καὶ μύσαντα, μεμνημένον, ὀρῶντα δὲ οὐ, ἀποδείξαντες, οὐκ εἰδόντα ἀπεδείξαμεν καὶ ἅμα μεμνημένον. τοῦτο δ' εἶναι ἀδύνατον. καὶ οὕτω δὴ μῦθος ἀπώλετο ὁ Πρωταγόρειος, καὶ ὁ σὸς ἅμα ὁ τῆς ἐπιστή-
- e. μης καὶ αἰσθήσεως, ὅτι ταυτὸν ἐστίν. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Οὐτί ἂν οἶμαι, ὦ φίλε, εἶπες γε ὁ πατήρ τοῦ ἐτέρου μύθου ἐξῆ, ἀλλὰ πολλὰ ἂν ἤμυνε· νῦν δὲ ὀρφανὸν αὐτὸν ἡμεῖς προπηλακίζομεν. καὶ γὰρ οὐδ' οἱ ἐπίτροποι οὐς Πρωταγόρας κατέλιπε, βοηθεῖν ἐθέλουσιν ἂν Θεόδωρος εἰς ὅδε. ἀλλὰ δὴ αὐτοὶ κινδυνεύσομεν τοῦ δικαίου ἔνεκ' αὐτῷ βοηθεῖν. ΘΕΟ. Οὐ

tione. *The.* Qui istuc? *So.* Contradictorie videmur adversus nominum concessionem confessi, & circa tale quiddam versati verba rimari, in ipsisque consistere: cumque non rabuias, sed philosophos nos esse profiteamur, nihil aliud tamen, quam acres illi viri, clam facimus interiri. *The.* Nondum quid velis intelligo. *So.* Equidem quod in his sentio, explanare conabor. Quaesivimus, numquid qui aliquid didicit ac meminit, nesciat: ostendentesque, eum qui vidit, clausis etiam oculis recordari, nec videre tamen, nescium simul & memorem demonstravimus; quod nimirum impossibile. Atque ita Protagorea fabula profus evanuit, ac tua simul, quae sensum scientiamque idem esse canebat. *The.* Constat. *So.* Nequaquam ita, ut arbitror, o amice, si quidem alterius fabulae pater superesset, sed vehementissime propugnaret. nunc verò orphanam ipsam insequimur exspoliamusque: neque tutores, quos reliquit Protagoras, e quorum numero unus est Theodorus hic, succurrere volunt. Verum nos iustitiae gratia illi suffragari aggrediemur. *Theo.* Non ego quidem, o Socrates, im-

γὰρ ἐγὼ, ὦ Σώκρατες· ἀλλὰ μᾶλλον Καλλίας ὁ Ἴππονίκου, τῶν ἐκείνου ἐπίτροπος· ἡμεῖς δὲ πως δᾶττον ἐκ τῶν φίλων λόγων πρὸς τὴν γεωμετρίαν ἀπενεύσαμεν. χάριν γε μέντοι σοὶ ἐξομεν, ἐὰν αὐτῷ βοηθῆς. ΣΩ. Καλῶς λέγεις, ὦ Θεόδωρε. σκέψαι οὖν τὴν γ' ἐμὴν βοήθειαν. τῶν γὰρ ἄρτι δεινότερα ἂν τις ὁμολογήσειε, μὴ προσχῶν τοῖς ῥήμασι τὸν νοῦν, ἢ τοπολὺ εἰθισμεθὰ φάναι τε καὶ ἀπαρνεῖσθαι. σοὶ λέγω ὅπη, ἢ Θεαιτήτῳ; ΘΕΟ. Εἰς τὸ καινὸν μὲν οὖν. ἀποκρινέσθω δὲ ὁ νεώτερος· σφάλεις γὰρ, ἦττον ἀσχημονήσει. ΣΩ. Λέγω δὲ τὸ δεινότατον ἐρώτημα. ἐσι δὲ οἶμαι τοῖον δέ τι ἄρα οἶόν τε τὸν αὐτὸν εἰδόντα τι, τοῦτο ὃ οἶδε μὴ εἰδέναι; ΘΕΟ. Τί δὴ οὖν ἀποκριναιμέθα, ὦ Θεαιτήτε; ΘΕ.ΑΙ. Ἀδύνατόν που οἶμαι ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκ, εἰ τὸ ὄρα γε ἐτίσασθαι δῆσεις. τί γὰρ χρῆσθ' ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον, ἐν φρέατι συσχεόμενος, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ, καταλαβὼν τῇ χειρὶ σοῦ τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν, εἰ ὄρας τὸ ἱμάτιον τῷ κατειλημμένῳ. ΘΕ.ΑΙ. Οὐ φήσω οἶμαι τούτῳ γε, τῷ μέντοι ἑτέρῳ.

mo Callias, Hipponici filius, rerum illius tutor est. nos vero citius a nudis sermonibus ad geometriam defleximus. gratiam tibi tamen habebimus, si illi opem tuleris. So. Scite loqueris, o Theodore. advertite igitur, qua via succurrant. si quis minus vim verborum animadvertit, qua plerumque affirmare quidquam, & negare solemus, absurdiora etiam superioribus confiteri cogetur. dicam tibi quemadmodum, an Theaeteto? Theo. Utrisque communiter. respondeat autem iunior. nam si labatur, minus turpiter se dabit. So. Difficillimam igitur quaestionem dico. ea vero est huiusmodi: Num fieri potest, ut qui aliquid novit, quod novit ignoret? Theo. Quid respondebimus, Theaetete? The. Impossibile ego quidem puto. So. Non utique, si videre, scire esse posueris. quid enim respondeas inevitabili quaestioni, puto quod dicitur inclusus, si quis te vir intrepidus interrogaverit, manu alterum tibi tegens oculum, utrum tecto oculo vestem videas? The. Non hoc dicam, sed altero. So. An non idem simul & Plat. Oper. Vol. II.

- ΣΩ. Οὐκοῦν ὄρας τε καὶ οὐχ ὄρας ἅμα ταυτὸν; ΘΕΑΙ. Οὕτω γέ πως. ΣΩ. Οὐδὲν ἐγὼ, φήσκει, τοῦτο οὔτε τάττω, οὔτε ἠρόμην τὸ ὅπως, ἀλλ' εἰ, ὃ ἐπίσασαι, τοῦτο καὶ οὐκ ἐπίσασαι. νῦν δ' ὃ οὐχ ὄρας, ὄρων φαίνῃ. ὠμολογητικῶς δὲ τυγχάνεις τὸ ὄραν, ἐπίσασσαι, καὶ τὸ μὴ ὄραν, μὴ ἐπίσασσαι. ἐξ οὗν τούτων λογίζου τί σοι συμβαίνει. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ λο-
- d. γίζομαι ὅτι τὰναντία οἷς ὑπεθέμην. ΣΩ. Ἴσως δέ γ', ὦ θαυμασίε, πλείω ἂν τοιαῦτ' ἔπαθες, εἴτις σε προσηρώτα εἰ ἐπίσασσαι ἐσι καὶ ὄξυ, ἐσι δὲ ἀμβλυ, καὶ ἐγγύθεν μὲν ἐπίσασσαι, πόρρωθεν δὲ μὴ καὶ σφόδρα καὶ ἠρέμα, τὸ αὐτό. καὶ ἄλλα μυρία ἃ ἐλλοχῶν ἂν πελτασικὸς ἀνὴρ μισθοφόρος ἐν λόγοις, ἐρόμενος, ἠνίκ' ἐπιστήμην καὶ αἰσθησιν ταυτὸν ἔθου, ἐμβαλῶν ἂν εἰς τὸ ἀκούειν καὶ ὁσφραίνεσθαι, καὶ τὰς τοιαύτας αἰσθήσεις, ἤλεγχεν ἂν, ἐπέχων καὶ οὐκ ἀνιείς, πρὶν
- e. θαυμάσας τὴν πολυάρατον σοφίαν, συνεποδίσθης ὑπ' αὐτοῦ οὗ δὴ σε χειρωσάμενός τε καὶ συνδήσας, ἤδη ἂν τότε ἐλύτρου

vides, & non vides? *The.* Ita quodammodo. *So.* Haud equidem, dicet ille, illud iubeo, neque quaesivi quo pacto, sed utrum quod scis idem & nescias. in praesentia vero quod non vides, videre videris: & supra confessus es, videre quidem scire esse, non videre autem nescire. collige quid ex his adversus te concludatur. *The.* Contraria plane eorum, quae proposueram. *So.* Plura forsitan, o mirifice puer, tibi talia contigissent, si quis insuper a te quaesisset, utrum scire liceat & acute, & obtuse; & cominus quandoque scire, eminus vero nequaquam; & vehementer idem, atque remisse; ceteraque permulta. quae quidem ex infidiis adoriens vir clypeatus, & ad dicendum mercede conductus, interrogasset, & quando idem scientiam sensumque ponebas, te in auditum, olfactum, ac ceteros sensus ordine iniecit, studioseque & sedulo nimirum redarguisset: atque te comprehendens non prius dimississet, quam tu eius exquisitam sapientiam admiratus ab eo vincetus esses: ubi captus ac illigatus fuisses, donec tanta te pecunia redemisses, quanta tu & ille statuissetis. Quam igitur

χρημάτων ὅσων σοί τε καὶ κείνῳ ἔδοκει. τί' οὖν δὴ ὁ Πρωτα-
 γόρας, φαίης ἂν ἴσως, λόγον ἐπικουρον τοῖς αὐτοῦ ἔρεϊ;
 ἄλλο τί πειρώμεθα λέγειν; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ.
 Ταῦτά τε δὴ πάντα ὅσα ἡμεῖς ἐπαμύνοντες αὐτῷ λέγομεν,
 καὶ ὄμψε, οἶμαι, χωρήσεται, καταφρονῶν ἡμῶν καὶ λέγων, P.
 Οὗτος δὴ ὁ Σωκράτης ὁ χρῆστος, ἐπειδὴ αὐτῷ παιδιον τι ¹⁶⁶
 ἐρωτηθὲν εἰδῆσεν, εἰ οἶόν τε τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμνησθαι ^a
 ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι καὶ δεῖσαν ἀπέφησε, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι
 προορᾶν, γέλωτα δὴ ἔα ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. τὸ δὲ, ὡ
 φησὺμότατε Σώκρατες, τῆδ' ἔχει ὅταν τι τῶν ἐμῶν δι' ἐρω-
 τήσεως σκοπῆς, ἐὰν μὲν ὁ ἐρωτηθεὶς, οἷά περ ἐγὼ ἀποκριναι-
 μιν ἀποκρινόμενος σφάλῃται, ἐγὼ ἐλέγχομαι· εἰ δὲ ἄλλοῖα,
 αὐτὸς ὁ ἐρωτηθεὶς. αὐτίκα γὰρ, δοκεῖς τινὰ σοι συγχαρήσε- b.
 σθαι, μνήμην παρεῖναι τῶ ἂν ἔπαθε, τοιοῦτόν τι οὔσαν πάθος
 οἶον ὅτε ἔπασχε, μήκετι πάσχοντι; πολλοῦ γε δεῖ. ἢ αὖ
 ἀποκνήσειν ἐμολογεῖν οἶόν τ' εἶναι, εἰδέναι καὶ μὴ εἰδέναι τὸν

rationem, inquires forsitan, pro tutandis opinionibus suis Prota-
 goras assignabit? Numquid aliud tentandum est? The. Et ma-
 xime quidem. So. Et haec utique omnia, quae nos opera illi
 ferentes dicimus, etiam palam, ut arbitror, impetet, despi-
 ciens nos penitus, atque ita obiectans: Bonus iste Socra-
 tes, postquam puer ab ipso interrogatus, utrum quis possit
 quod meminit, idem simul & ignorare, timuisset, & eo quod
 prae timore providere non posset, negasset: ridiculum me
 in disputatione demonstravit. Res autem, o ignavissime So-
 crates, ita se habet. Quoties ex meis aliquid quaerendo con-
 sideras, si interrogatus respondeat eadem, quae ego etiam re-
 sponderem, refellaturque, me quoque redargutum existimato:
 sin aliena, ipsum solummodo qui respondit. Proinde putasne
 aliquem concessurum tibi, memoriam adesse cuiquam, quan-
 do non amplius patitur, earum rerum quas passus fuerit, &
 ipsam talem passionem esse, qualis fuerat dum pateretur? Per-
 multum abest. an formidaturum censes admittere, quod pos-
 sit aliquis idem nosse simul & ignorare? aut si forsitan mi-

- αὐτὸν τὸ αὐτὸ; ἢ, ἐάν περ τοῦτο δεῖσθαι, δώσειν ποτὲ τὸν αὐτὸν εἶναι τὸν ἀνομοιοῦμενον τῷ πρὶν ἀνομοιοῦσθαι ὄντι; μᾶλλον δὲ τὸν, εἶναι τινα, ἀλλ' οὐχὶ τοὺς· καὶ τούτους γιγνομένους ἀπείρους, ἐάν περ ἀνομοιώσις γίγνηται εἰ δὴ ὀνομάτων γε
- c. δεήσει θηρεῦσεις διευλαβεῖσθαι ἀλλήλων. ἀλλ', ὦ μακάριε, φήσει, γενναιοτέρως ἐπ' αὐτὸ ἐλθὼν ὃ λέγω, εἰ δύνασαι, ἐξέλεγξον ὡς οὐχὶ ἰδία αἰσθησεις ἡμῶν ἐκάσῳ γίγνονται ἢ ὡς ἰδίων γιγνομένων, οὐδὲν τι ἂν μᾶλλον τὸ φαινόμενον μόνῳ ἐκείνῳ γίγνοιτο· ἢ, εἰ εἶναι δεῖ, ὀνομάζειν εἴη ὥπερ φαίνεται. ὣς δὲ καὶ κυνοκεφάλους λέγων, οὐ μόνου αὐτὸς ὑψηλῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀκούοντας τοῦτο ὄραν εἰς τὰ συγγράμματά
- d. μου ἀναπειθεῖς, οὐ καλῶς ποιῶν. ἐγὼ γὰρ Φημί μὲν τὴν ἀλήθειαν ἔχειν ὡς γέγραφα· μέτρον γὰρ ἕκαστου ἡμῶν εἶναι τῶν τε ὄντων καὶ μὴ μυρίου μέντοι διαφέρειν ἕτερου ἑτέρου αὐτῷ τούτῳ, ὅτι τῷ μὲν ἄλλα ἐστὶ τε καὶ φαίνεται, τῷ δὲ, ἄλλα. καὶ σοφίαν καὶ σοφὸν ἄνδρα πολλοῦ δέω τῷ μὴ φάναι εἶναι, ἀλλ' αὐτὸν τοῦτον καὶ λέγω σοφὸν, ὅς ἂν τιμὴ ἡμῶν ᾗ φαί-

nus audeat, daturum speras, eundem esse dissimilem factum alicui, priusquam fiat dissimilis existenti? magis autem, hunc esse aliquem, sed non hos, & eos quidem infinitos effectos, si quidem dissimilitudo fiat: si modo aucupia verborum vitare invicem oportuerit. Quare, o beate, dicet, generosius ea, quae dico, aggredere, meque si potes refelle, quod non proprii cuique nostrum sensus fiant: vel etiam si proprii sint, nihilo magis id quod apparet, illi soli fiat: vel si esse oporteat, nominare liceat, cui apparet. Sues autem & cynocephalos dum narras, non ipse solum bestiam imitaris, sed eis qui audiunt, ut idem quoque in mea scripta sibi permittant, persuades. neque recte facis. Equidem veritatem ita se habere assero, quemadmodum scripsi. mensuram enim unumquemque nostrum esse & eorum, quae sunt, & quae non sunt: sed magnopere hoc ipso aliud ab alio discrepare, quod & huic alia sunt, apparentque; & illi alia. Sapientiam vero & sapientem virum nullo modo existere nego: immo hunc ipsum sapientem dico,

νεται καὶ ἔστι κακὰ, μεταβάλλων, ποιήσει ἀγαθὰ φαίνεσθαι
 τε καὶ εἶναι. τὸν δὲ λόγον αὖ μὴ τῷ ῥήματί μου δίωκε, ἀλλὰ
 ᾧδε ἔτι σαφέστερον μάθε τί λέγω. οἶον γὰρ ἐν τοῖς ἐμπροσθεν
 ἐλέγετο ἀναμνήσθητι ὅτι τῷ μὲν ἀσθενοῦντι πικρὰ φαίνεται
 ἃ ἔσθιει, καὶ ἔστι τῷ δὲ ὑγιαίνοντι, τάναντία ἔστι καὶ φαίνε-
 ται. σοφώτερον μὲν οὖν τούτων οὐδέτερον δεῖ ποιῆσαι (οὐδὲ
 γὰρ δυνατόν) οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάμνων, ἀμαθὴς, P.
 ὅτι τοιαῦτα δοξάζει ὁ δὲ ὑγιαίνων, σοφός, ὅτι ἄλλοῖα. με- 167
 ταβλητέον δ' ἐπὶ βιάτερα. ἀμείνων γὰρ ἢ ἕτερα ἔξις. οὕτω δὲ
 καὶ ἐν τῇ παιδείᾳ, ἀπὸ ἑτέρας ἔξεως ἐπὶ τὴν ἀμείνω μετα-
 βλητέον. ἀλλ' ὁ μὲν ἰατρὸς φαρμάκοις μεταβάλλει, ὁ δὲ σο-
 φιστὴς, λόγοις. ἐπεὶ οὐτέ τι γε ψευδῆ δοξάζοντα τίς τινα,
 ὑπερον ἀληθῆ ἐποίησε δοξάζειν. οὔτε γὰρ τὰ μὴ ὄντα δυνατόν
 δοξάσαι, οὔτε ἄλλα παρ' ἃ ἂν πάσχη. ταῦτα δὲ αἰεὶ ἀληθῆ.
 ἀλλ' οἶμαι, πονηρᾷ ψυχῆς ἔξει δοξάζοντα συγγενῆ ἑαυτῆς, b.
 χρηστῆ ἐποίησε δοξάσαι ἕτερα τοιαῦτα, ἃ δὴ τινες τὰ φαν-

qui, si cui nostrum videantur, & sint mala, transmutans ea
 faciat ut videantur, & sint bona. Sermonem autem meum
 ne verbis duntaxat persequere: verum sic planius iterum quod
 dico, perdisce, & in memoriam dictum superius revoca,
 quod aegrotanti amara videntur quae gustat, & sunt, bene
 valenti contraria sunt, atque videntur. Sapientiosem utique
 horum neutrum ex hoc oportet asserere: neque enim id fieri
 potest: neque asserendum, aegrotantem insipientem esse, quia
 haec putet; sanum contra sapientem, quia diversa. Verum
 transmutatio facienda est in alterum statum. alter enim habi-
 tus melior. Similiter in disciplina ab altero habitu ad melio-
 rem transeundum est. At medicus medicamentis transmutat:
 sophista sermonibus. Nemo enim efficere potest, ut qui falso
 opinatur, vere deinde existimet: quippe cum ea, quae non sunt,
 opinari nemo valeat, nec alia praeter illa quae patitur. haec
 autem semper vera sunt. Facere tamen quis potest, ut qui pra-
 vo animi habitu cognata sibi opinatur, sana deinde mente di-
 versa quaedam existimet: quae plerique ob imperitiam phan-

τάσματα ὑπὸ ἀπειρίας ἀληθῆ καλοῦσιν. ἐγὼ δὲ, βελτίω μὲν τὰ ἕτερα τῶν ἐτέρων, ἀληθέστερα δὲ οὐδέν. καὶ τοὺς σοφοὺς, ὧ φίλε Σώκρατες, πολλοῦ δέω βατράχους λέγειν ἀλλὰ κατὰ μὲν τὰ σώματα ἰατροὺς λέγω, κατὰ δὲ φυτὰ, γεωργοὺς. Φημί γάρ καὶ τούτους ταῖς φυτοῖς ἀντὶ πονηρῶν αἰσθήσεων, **c.** ὅταν τι αὐτῶν ἀσθενῇ, χρηστὰς καὶ ὑγιεινὰς αἰσθήσεις τε καὶ ἀληθεῖς ἐμποιοῦν. τοὺς δὲ γε σοφοὺς τε καὶ ἀγαθοὺς ῥήτορας ταῖς πόλεσι τὰ χρηστὰ ἀντὶ τῶν πονηρῶν δίκαια δοκεῖν εἶναι ποιεῖν. ἐπεὶ οἷά γ' ἂν ἐκάσῃ πόλει δίκαια καὶ καλὰ δοκῇ, ταῦτα καὶ εἶναι αὐτῇ, ἕως ἂν αὐτὰ νομιζῇ. ἀλλ' ὁ σοφὸς ἀντὶ πονηρῶν ὄντων αὐτοῖς ἐκάσων, χρηστὰ ἐποίησεν εἶναι καὶ δοκεῖν. κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ ὁ σοφιστὴς τοὺς παιδευομένους οὕτω δυνάμενος παιδαγωγεῖν, σοφός τε καὶ ἄξιος **d.** πολλῶν χρημάτων ταῖς παιδευθεῖσι. καὶ οὕτω σοφώτεροι τέ εἰσιν ἕτεροι ἐτέρων, καὶ οὐδεὶς ψευδῆ δοξάζει. καὶ σοὶ ἕαν τε βούλη, ἕαν τε μὴ, ἀνεκτέον ὄντι μέτρω. σώζεται γὰρ ἐν τούτοις ὁ λόγος οὗτος· ὧ σὺ εἰ μὲν ἔχεις ἐξ ἀρχῆς ἀμφισβητεῖν,

tafina vera nominant. ego autem meliora aliis alia dico, veriora nequaquam. Sapientes praeterea, o amice Socrates, nullo pacto ranas nuncupo: immo secundum corpora, medicos; secundum plantas, agricolas, aio equidem hos viros plantis, pro depravatis sensibus, quoties tale aliquid aegrotat, bonos integrosque, & veros sensus inducere: sapientes autem & bonos rhetores civitatibus bona pro malis videri iusta efficere: quoniam quaecunque civitati cuilibet iusta honestaque videntur, haec sunt & illi talia, quamdiu sic putat; sed sapiens pro malis his singulis, bona & iudicari & esse efficit. Eadem ratione sophista eos, qui erudiuntur, sic erudire potens, sapiens est, dignusque ampla mercede apud auditores habetur. Atque ita alii sapientiores aliis sunt, neque ullus tamen falsa putat: & tibi hoc ipsum, velis, nolis, cum reum mensura sis, admittendum, in his enim hic sermo conferatur. Cui si quo modo a principio iterum repugnare potes, repugna oratione congressus, quod si interrogando vis, in-

ἀμφισβήτει λόγω ἀντιδιεξελλών εἰ δὲ δι' ἐρωτήσεων βούλει, δι' ἐρωτήσεων. οὐδὲ γὰρ τοῦτο φευκτέον, ἀλλὰ πάντων μάλιστα διακτέον τῷ νοῦν ἔχοντι. ποίει μέντοι οὕτωςί. μὴ ἀδίκει ἐν τῷ ἐρωτᾶν. καὶ γὰρ πολλή ἀλογία, ἀρετῆς φάσκοντα ἐπιμελεῖσθαι, μηδὲν ἀλλ' ἢ ἀδικοῦντα ἐν λόγοις διατελεῖν. ἀδικεῖν ε. δ' ἐσιν ἐν τῷ τοιοῦτῳ, ὅταν τις μὴ χωρὶς μὲν, ὡς ἀγωνιζόμενος, τὰς διατριβὰς ποιῆται, χωρὶς δὲ, διαλεγόμενος· καὶ ἐν μὲν τῷ παίξει τε καὶ σφάλῃ καθόσον ἂν δύνηται· ἐν δὲ τῷ διαλέγεσθαι, σπουδάζει τε καὶ ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγόμενον· ἐκεῖνα μόνον αὐτῷ ἐνδεικνύμενος τὰ σφάλματα, ἃ αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν προτέρων συνοουσιῶν παρεκέρρουσ. P. 165
 ἂν μὲν γὰρ οὕτω ποιῆς, ἑαυτοῦς αἰτιάσονται οἱ προσδιατριβόντες σοι, τῆς αὐτῶν ταραχῆς καὶ ἀπορίας, ἀλλ' οὐ σέ· καὶ σέ μὲν διώξονται καὶ φιλήσουσιν, αὐτοὺς δὲ μισήσουσι, καὶ φεύξονται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς φιλοσοφίαν ἢ ἄλλοι γενόμενοι, ἀπαλλαγῶσι τῶν οἱ πρότερον ἦσαν. ἐὰν δὲ τὰναντία τούτων δρᾷς, ὡσπερ οἱ πολλοὶ, τὰναντία ξυμβήσεται σοι καὶ τοῦς a.

terrogando perage. neque enim hoc fugiendum; sed omnium maxime his, qui sanæ mentis sunt, persequendum. Sic tamen id effice, ne interrogando sis iniurius. Absurdum est profecto, eum virum, qui virtutis curam habere se asserit, in sermonibus semper iniuriam esse. Afficere autem iniuria in hoc est, quum quis non seorsim quidem certando exercetur, seorsim vero differendo: & in illo quidem certamine iocatur, fallitque pro viribus; in hac autem disputatione, serio agit, & corrigit disputantem, eos illi duntaxat errores indicans, in quibus ipse a seipso & praeteritis disputationibus deceptus est. Si enim ita feceris, seipsum, qui tecum versabuntur, non te, perturbationis & ambiguitatis suae causam esse confitebuntur: teque protinus sectabuntur & diligenter: seipsum contra odio habebunt, & a seipsis ad philosophiam confugient; ut alii quodammodo effecti, habitum pristinum deponant. sin autem contraria feceris, quemadmodum alii quoque permulti, contraria etiam tibi contingent, & familiares pro

- συνάντας, ἀντὶ φιλοσόφων μισοῦντας τοῦτο τὸ πρᾶγμα ἀπο-
- b. φανεῖς, ἐπειδὴν πρεσβύτεροι γένωνται. ἐὰν οὖν ἐμοὶ πείθῃ, (ὃ καὶ πρότερον ἔρρέθη) οὐ δυσμενῶς οὐδὲ μαχητικῶς, ἀλλ' ἴλεω τῇ διανοίᾳ συγκαθεῖς, ὡς ἀληθῶς σκέψῃ τί ποτε λέγομεν, κινεῖσθαι τε ἀποφαινόμενοι τὰ πάντα, τό, τε δοκοῦν ἐκάσῳ, τοῦτο καὶ εἶναι, ἰδιώτῃ τε καὶ πόλει. καὶ ἐκ τούτων ἐπισκέψῃ, εἴτε ταυτὸν, εἴτε καὶ ἄλλο, ἐπιστήμη καὶ αἰσθησις· ἀλλ' οὐχ, ὥσπερ ἄρτι, ἐκ συνηθείας ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων, ἀ οὐ
- c. πολλοὶ ὅπῃ ἂν τύχωσιν ἔλκοντες, ἀπορίας ἀλλήλοις παντοδαπὰς παρέχουσι. Ταῦτα, ὦ Θεόδωρε, τῷ ἐταίρῳ σου εἰς βοήθειαν προσηρξάμην κατ' ἐμὴν δύναμιν, σμικρὰ ἀπὸ σμικρῶν· εἰ δ' αὐτὸς ἔζη, μεγαλειότερον ἂν ταῖς αὐτοῦ ἐβοήθησε. ΘΕΟ. Παίξεις, ὦ Σώκратες. πάνυ γὰρ νεανικῶς τῷ ἀνδρὶ βεβοήθηκας. ΣΩ. Εὖ λέγεις, ὦ ἐταῖρε, καὶ μοι εἶπέ. ἐνενόησάς που λέγοντος ἄρτι τοῦ Πρωταγόρου, καὶ ὀνειδίζοντος ἡμῖν ὅτι
- d. πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιοῦμενοι, τῷ τοῦ παιδὸς Φόβῳ ἀγωνιζοίμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ, καὶ χαριεντισμόν τινα ἀποκαλῶν, ἀποσεμνύων δὲ τὸ πάντων μέτρον, σπουδάσαι ἡμᾶς

philosophis, studii huius osores, cum seniores facti fuerint, reddes. Si igitur mihi parueris, quod & supra dictum est, haud hostiliter contentioseque, sed placido animo assentiens, revera considerabis, quomodo moveri dicamus omnia, & quomodo quod cuique videtur, hoc & privatim, & publice fit: & ex his inquires, utrum idem an aliud scientia sit, & sensus: neque, ut modo coepisti, ex verborum nominumque consuetudine differes, quae vulgus quocunque libet trahens, varios inter se dubitationum iniicit scrupulos. Haec, o Theodore, in defensionem amici tui tentavi pro viribus: parva quidem a parvis. si enim ipse viveret, fortius magnificentiusque pro se ipso pugnaret. Theo. Iocaris, o Socrates, nam fortiter pro illa certasti. So. Recte loqueris, o amice. sed mihi dicas, advertistine quod iam pridem Protagoras nos increpet, quod cum puero disputantes metu puerili adversus eius scripta depugnemus? cumque ipse genus hoc urbanitatis reijceret,

διεκελεύσατο περὶ τὸν αὐτοῦ λόγον; **ΘΕΟ.** Πῶς γὰρ οὐκ ἐνενόησα, ὦ Σώκρατες; **ΣΩ.** Τί οὖν; κελεύεις πείθεσθαι αὐτῷ; **ΘΕΟ.** Σφόδρα γε. **ΣΩ.** Ὅρᾳς οὖν ὅτι τάδε πάντα, πλὴν σοῦ, παιδία ἐσὶν; εἰ οὖν πεισόμεθα τῷ ἀνδρὶ, ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶντάς τε καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοις, σπουδάσαι αὐτοῦ περὶ τὸν λόγον ἵνα μὴ τοῦτέ γε ἔχῃ ἐγκαλεῖν, ὡς παίζοντες πρὸς μεϊράκια, διεσκεψάμεθ' αὐ τοῦτον τὸν λόγον. **ΘΕΟ.** Τί δ'; οὐ πολλῶν τοι Θεαιτήτος μεγάλους πώγωνας ἐχόντων ἄμεινον ἂν ἐπακολουθήσειε λόγῳ διερευνημένῳ; **ΣΩ.** Ἄλλ' οὐτι σοῦ γε, ὦ Θεόδωρε, ἄμεινον. μὴ οὖν οἴου ἐμὲ μὲν τῷ σῷ ἑταίρῳ τετελευτηκότι δεῖν παντὶ τρόπῳ ἐπαμύνειν, σὲ δὲ μηδενί. ἀλλ' ἴθι, ὦ ἄριστε, ὀλίγον ἐπίσπου, μέχρι τούτου αὐτοῦ ἕως ἂν εἰδῶμεν εἴτε ἄρα σὲ δεῖ διαγράμματων πέρι μέτρου εἶναι, εἴτε πάντες ὁμοίως σοὶ ἱκανοὶ ἑαυτοῖς εἰς τε ἀερονομίαν καὶ τᾶλλα, ὧν δὴ σὺ πέρι αἰτίαν ἔχεις διαφέρειν. **ΘΕΟ.** Οὐ βῆδιον, ὦ Σώκρατες, σοὶ παρακαθήμενον μὴ διδόναι λόγον ἀλλ' ἐγὼ ἄρτι παρελήρησα, φάσκων σε ἐπιτρέψειν μοι

P.
169
a.

mediocritatem vero in omnibus mire tolleret, serlo in eius dictis versari nos iusserit? *Theo.* Quidni, o Socrates, animadverterim? *So.* Quid ergo? iubes nos illi parere? *Theo.* Summopere. *So.* Vides igitur hos omnes, excepto te, pueros esse? quare si illi credimus, me simul ac te oportet interrogando vicissim & respondendo, serlo sermonem eius examinare; ne iterum nos incuset, quod ludentes cum pueris, sermonem suum exagitemus. *Theo.* Quid prohibet, quin Theaetetus melius, quam multi barbati, scrutantem te assequatur? *So.* Non tamen te, o Theodore, melius, ne igitur censeas oportere me amico tuo defuncto omnem opem afferre, te vero nullam. Verum agesis, vir optime, sequere me paulisper, quoad hoc duntaxat inveniamus, utrum te deceat in figuris geometricis esse mensuram, aut omnes aequae ac tu in astronomia ceterisque facultatibus, in quibus tu merito praestare videris, periti sint. *Theo.* Difficile est, o Socrates, ut qui tibi assidet, roganti non respondeat, verum ego paulo ante deliravi, cum

μη ἀποδύεσθαι, καὶ οὐχὶ ἀναγκάσειν, καθάπερ Λακεδαιμόνιοι. σὺ δὲ μοι δοκεῖς πρὸς τὸν Σκίρρωννα μᾶλλον τείνειν.

- b. Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ ἀπιέναι ἢ ἀποδύεσθαι κελεύουσι σὺ δὲ κατ' Ἄνταιον τί μοι μᾶλλον δοκεῖς τὸ δράμα δρᾶν. τὸν γὰρ προσελθόντα οὐκ ἀνίης πρὶν ἀναγκάσειν ἀποδύσας ἐν τοῖς λόγοις προσπαλαῖσαι. ΣΩ. " Ἀριστά γε, ὦ Θεόδωρε, τὴν νόσον μου ἀπέικασας. ἰσχυρότερος μέντοι ἐγὼ ἐκείνων. μυριοὶ γὰρ ἤδη μοι Ἡρακλέες τε καὶ Θησέες ἐντυχόντες κρατεροὶ πρὸς τὸ λέγειν, μάλ' εὖ συγκεκόφασιν· ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲν τι μᾶλλον ἀφίξασμαι. οὕτω τις ἔρωσ δεινὸς ἐνδέδυκε τῆς περὶ ταῦτα
- c. γυμνασίας. μὴ οὖν μηδὲ σὺ φθονήσης προσανατριψάμενος σαυτὸν τε ἅμα καὶ ἐμὲ δυνῆσαι. ΘΕΟ. Οὐδὲν ἔτι ἀντιλέγω· ἀλλὰ ἄγε ὅπη ἐθέλεις. πάντως τὴν περὶ ταῦτα εἰμαρμένην ἦν σὺ ἐπικλώσης, δεῖ ἀνατλήναι ἐλεγχόμενον, οὐ μέντοι περραιτέρω γε ὧν προτίθεσαι οἷόςτ' ἔσομαι παρασχεῖν ἐμαυτὸν σοι. ΣΩ. Ἄλλ' ἄρκει καὶ μέχρι τούτων. καὶ μοι πάνυ τήρει τὸ τοιούδε, μὴ που παιδικὸν τι λάθωμεν εἶδος τῶν λόγων

dicerem te concessurum mihi, ne ad pugnam accingerer, & Lacedaemoniorum more ne compellerer. nunc ad Scirrhonem potius declinare videris. nam Lacedaemonii aut abire, aut exuere iubent. tu autem Antaeum imitari videris. congregientem namque non prius dimittis, quam nudatum tecum certare coegeris. So. Congruam, o Theodore, morbi mei similitudinem reperisti. robustior tamen illis ego sum. innumeri enim iam Hercules & Thesei, fortes in dicendo viri, mecum congressi, defatigati sunt: ego tamen nihilo magis desisto: adeo me exercitationis huius vehemens amor invasit. Neque tu igitur mihi invidias, quo minus mecum exercitatus, te simul ac me iuves. Theo. Haud ultra repugno: ducas qua lubet. profus haec quasi fatalis necessitas, quam tu constituis, ferenda erit, dum coarguar. neque tamen ultra ea, quae proposuisti, me tibi exhibere potero. So. Sat istud erit. sed id mihi diligenter observa, ne clam in puerilem loquendi ritum delabamur, & ob eam causam nos aliquis iterum carpat. Theo.

ποιούμενοι, καὶ τις πάλιν ἡμῖν αὐτὸ ὀνειδίσῃ. **ΘΕΟ.** Ἄλλὰ δὴ πειράσομαι γε καθόσον ἂν δύνωμαι. **ΣΩ.** Τοῦδε τοίνυν πρῶτον πάλιν ἀντιλαβώμεθα οὐπερ τοπρότερον καὶ ἰδῶμεν, ὀρθῶς ἢ οὐκ ὀρθῶς ἐδυσχεραίνομεν ἐπιτιμῶντες τῷ λόγῳ, ὅτι αὐτάρχη ἕκαστον εἰς φρόνησιν ἐποίει. καὶ ἡμῖν συνεχάρησεν ὁ Πρωταγόρας, περὶ τε τοῦ ἀμεινονος καὶ τοῦ χείρονος διαφέρειν τινάς· οὗς δὴ καὶ εἶναι σοφούς. οὐχὶ δὴ; **ΘΕΟ.** **Ναί.** **ΣΩ.** Εἰ μὲν τοίνυν αὐτὸς παρῶν ἑμολόγει, ἀλλὰ μὴ ἡμεῖς βροηβοῦντες ὑπὲρ αὐτοῦ συνεχαρῆσαμεν, οὐδὲν ἂν πάλιν ἔδει ἐπαναλαβόντας βεβαιουῖσθαι νῦν δὲ τάχ' ἂν τις ἡμᾶς ἀκύρους τιθείη τῆς ὑπὲρ ἐκείνου ἑμολογίας. διὸ κάλλιον, ὡς ἔχει, σαφέστερον περὶ τούτου αὐτοῦ διομολογήσασθαι. οὐ γάρ τι σμικρὸν παραλλάττει οὕτως ἔχων, ἢ ἄλλως. **ΘΕΟ.** Λέγεις ἀληθῆ. **ΣΩ.** Μὴ τοίνυν δι' ἄλλων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐκείνου λόγου ὡς διὰ βραχυτάτων λάβωμεν τὴν ἑμολογίαν. **ΘΕΟ.** Πᾶς; **ΣΩ.** Οὕτωςί. Τὸ δοκοῦν ἐκάσῳ, τοῦτο καὶ εἶναι Φησὶ περὶ ἃ δοκεῖ; **ΘΕΟ.** Φησὶ γὰρ οὖν. **ΣΩ.** Οὐκοῦν, ὦ Πρωταγόρα, καὶ ἡμεῖς ἀνθρώπου, μᾶλλον δὲ πάντων ἀνθρώπων δό-

Conabor sane pro viribus. *So.* Hoc igitur in primis, quod supra tetigimus, resumamus: ac videamus, utrum recte necne sermonem illius improbaverimus, quo ille unumquemque ad sapientiam sibi met sufficere dicit, Atque iam nobis concessit Protagoras, in eo quod melius vel deterius inter se plerosque differre, & eos sapientes esse, an non? *Theo.* Concessit. *So.* Si quidem igitur ipse sua haec praefens confessus esset, non autem nos in eius favorem concessissemus, nihil opus fuisset repetendo eadem confirmare, nunc autem cum videri fortasse possit, non satis idoneos dogmatum illius assertores nos esse, praestat, perspicue, ut se res habet, concedere, nam non parum interest, sic an aliter se habeat. *Theo.* Vera loqueris. *So.* Igitur non ex alienis, sed ex ipsius duntaxat sermone, quam brevissime consensum accipiamus. *Theo.* Qui? *So.* Sic. Quod cuique videtur, id illi cui videtur esse dixit? *Theo.* Dixit certe. *So.* Numquid igitur & nos, o Protagoras, hominis, immo hominum

- ξας λέγομεν, καὶ φαμὲν οὐδένα δυτιναοῦν τὰ μὲν αὐτῶν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον, τὰ δὲ, ἄλλους ἑαυτοῦ κατ' ἔν γε τοῖς μεγίστοις κινδύνοις, ὅταν ἐν στρατείαις, ἢ νόσοις, ἢ ἐν θαλάττῃ χειμάζωνται, ὡς πρὸς θεοὺς ἔχειν τοὺς ἐν ἐκά-
- b. σοις ἄρχοντας, σωτῆρας σφῶν προσδοκῶντας, οὐκ ἄλλω τῷ διαφέροντας ἢ τῷ εἰδέναι. καὶ πάντα που μετὰ τ' ἀνθρώπινα ζητούντων, διδασκάλους τε καὶ ἄρχοντας ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ζώων, τῶν τε ἐργασιῶν οἰομένων τε αὐτῶν ἱκανῶν μὲν διδάσκειν, ἱκανῶν δὲ ἄρχεῖν εἶναι. καὶ ἐν τούτοις ἅπασι, τί ἄλλο φήσομεν ἢ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἡγεῖσθαι σοφίαν καὶ ἀμαθίαν εἶναι παρὰ σφίσι; **ΘΕΟ.** Οὐδὲν ἄλλο. **ΣΩ.** Οὐκοῦν τὴν μὲν σοφίαν, ἀληθῆ διάνοιαν ἡγοῦνται τὴν δὲ
- c. ἀμαθίαν, ψευδῆ δόξαν; **ΘΕΟ.** Τί μὴν; **ΣΩ.** Τί οὖν, ὦ Πρωταγόρα χρησόμεθα τῷ λόγῳ; πότερον ἀληθῆ φῶμεν αἰεὶ τοὺς ἀνθρώπους δοξάζειν, ἢ ποτὲ μὲν ἀληθῆ, ποτὲ δὲ καὶ ψευδῆ; ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ που συμβαίνει μὴ αἰεὶ ἀληθῆ ἀλλ' ἀμφοτέρω ἀυτοὺς δοξάζειν. σκόπει γὰρ, ὦ Θεόδωρε, εἰ θέλοι ἄν τις

omnium opiniones dicimus, asserimusque neminem esse, qui non partim se ipsum aliis sapienterem putet, partim vero alios se ipso? an non enim in maximis periculis, quoties in castris, aut morbis, aut mari fluctuant, quasi deos habent eos, qui singulis in rebus praestant, servatoresque suos putant, nulla alia re ceteris, quam scientia praecellentes? & cum per omnia humana quaerant praeceptores ac duces sui ipsorum aliorumque animantium atque operum, qui communiter aestimantur tam ad docendum, quam ad imperandum sufficere: in his omnibus quid aliud dicemus, quam quod homines inter se sapientiam & ignorantiam esse putent? *Theo.* Nihil aliud. *So.* Nonne sapientiam, veram cogitationem esse ducunt; ignorantiam vero, falsam opinionem? *Theo.* Quidni? *So.* Quorsum igitur, o Protagoras, sermonem vertemus? utrum homines vera semper opinari dicemus? an aliquando vera, falsa nonnunquam? Utrinque enim sequitur, non semper vera, sed utraque ipsos opinari. Attende enim, Theodore, velit-

τῶν ἀμφὶ Πρωταγόραν ἢ σὺ αὐτὸς διαμάχεσθαι ὡς οὐδεὶς ἠγεῖται ἕτερος ἕτερον ἀμαθῆ τε εἶναι καὶ ψευδῆ δοξάζειν. **ΘΕΟ.** Ἄλλ' ἀπίσον, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Καὶ μὴν εἰς τοῦτό γε ἀνάγκης ὁ λόγος ἦκει ὁ πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπου λέγων. **ΘΕΟ.** Πῶς δὴ; **ΣΩ.** Ὅταν σὺ κρίνας τί παρὰ σαυτῷ, πρὸς ἐμὲ ἀποφαίνῃ περὶ τίνος δόξαν, σοὶ μὲν δὴ τοῦτο κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον ἀληθὲς ἔσω, ἡμῖν δὲ δὴ τοῖς ἄλλοις, περὶ τῆς σῆς κρίσεως πότερον οὐκ ἔστι κριταῖς γενέσθαι; ἢ σὲ αἰεὶ κρίνομεν ἀληθῆ δοξάζειν; ἢ μυριοὶ ἐκάστοτέ σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες, ἠγοούμενοι ψευδῆ κρίνειν τε καὶ οἶεσθαι; **ΘΕΟ.** Νῆ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, μάλα μυριοὶ δῆτα, φησὶν Ὀμηρος, οἷγε μοι τὰ ἐξ ἀνθρώπων πράγματα παρέχουσι. **ΣΩ.** **Τί** οὖν; βούλει λέγωμεν ὡς σὺ τότε σαυτῷ μὲν ἀληθῆ δοξάζεις, τοῖς δὲ μυρίοις ψευδῆ; **ΘΕΟ.** Ἐοικεν ἔκ γε τοῦ λόγου ἀνάγκη εἶναι. **ΣΩ.** Τί δὲ αὐτῷ Πρωταγόρα; ἄρ' οὐχὶ ἀνάγκη, εἰ μὲν μηδὲ αὐτὸς ᾤετο μέτρον εἶναι ἀνθρώπου, μηδὲ οἱ πολλοὶ (ὥσπερ οὐδὲ οἴονται) μηδενὶ δὴ εἶναι ταύτην τὴν ἀλή-

ne Protagoras aut tu forsā ipse contendere, quod nemo quisquam sit, qui quemquam vel imperitum esse, vel falsa opinari putet. *Theo.* Incredibile hoc, o Socrates. *So.* Atqui in hanc necessitatem fermo ille delabitur, qui mensuram omnium hominem praedicat. *Theo.* Quo pacto? *So.* Cum tu aliquid apud te statuis, deinde mihi opinionem tuam declaras, tibi quidem hoc secundum illius sermonem verum esto: nos autem nonne sententiae tuae iudices fieri possumus? an opinari semper te vera iudicemus? quin potius innumeri homines tecum quotidie pugnant, contra quam tu opinantes, putantesque te perperam iudicare atque opinari. *Theo.* Per Iovem, o Socrates, quam plurimi sunt, ut inquit Homerus, qui mihi ex hominibus negotia facestant. *So.* Quid ergo? vis dicamus, tunc te quidem tibi ipsi vera opinari? permultis aliis autem falsa? *Theo.* Ex his, quae dicta sunt, necessario sequi videtur. *So.* Quid vero ipsi Protagorae? an non necessarium? Si enim nec ipse putasset hominem esse mensuram, neque etiam

- p. θειαυ ἦν ἐκεῖνος ἔγραψεν; εἰ δὲ αὐτὸς μὲν ᾤετο, τὸ δὲ πλῆθος
 171 μὴ συνοίεται, οἷσδ' ὅτι πρῶτον μὲν ὅσῳ πλείους οἷς μὴ δοκεῖ ἢ
 a. οἷς δοκεῖ, τοσοῦτω μᾶλλον οὐκ ἔσιν ἢ ἔσι; ΘΕΟ. Ἀνάγκη,
 εἰπέρ γε καθ' ἐκάστην δόξαν ἔσαι καὶ οὐκ ἔσαι. ΣΩ. Ἐπειτά
 γε τοῦτ' ἔχει κομψότατον. ἐκεῖνος μὲν περὶ τῆς αὐτοῦ οἰήσεως
 τὴν τῶν ἀντιδοξαζόντων αἰῆσιν, ἢ ἐκεῖνον ἠγοῦνται ψεύδεσθαι,
 συγχαρεῖ που ἀληθῆ εἶναι, ὁμολογῶν τὰ ὄντα δοξάζειν ἅπαν-
 τας. ΘΕΟ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὴν αὐτοῦ ἂν ψευδῆ
 b. συγχαροῖ, εἰ τὴν τῶν ἠγουμένων αὐτὸν ψεύδεσθαι ὁμολογεῖ
 ἀληθῆ εἶναι. ΘΕΟ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Οἱ δὲ γ' ἄλλοι οὐ συγ-
 χαροῦσιν ἑαυτοῖς ψεύδεσθαι; ΘΕΟ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Ὁ δὲ
 γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν, ἐξ ὧν γέγραφε.
 ΘΕΟ. Φαίνεται. ΣΩ. Ἐξ ἀπάντων ἄρα ἀπὸ Πρωταγόρου
 ἀρξάμενων ἀμφισβητήσεται, μᾶλλον δὲ ὑπὸ γε ἐκείνου ὁμο-
 λογήσεται ὅταν τὰναντιὰ λέγουσι συγχαρῆ ἀληθῆ αὐτὸν
 δοξάζειν, τότε καὶ ὁ Πρωταγόρας αὐτὸς συγχαρήσεται,
 c. μήτε κύνα, μήτε τὸν ἐπιτυχόντα ἀνθρώπου μέτρον εἶναι,

multi isti, (ut neque putant,) nulli hanc veritatem esse oporteret, quam ille scripsit. fin autem ipse quidem censuit, multitudo autem non consentit, scito, in primis quo plures sunt hi, quibus non videtur, quam quibus videtur, eo magis non esse, quam esse. *Theo.* Necessse est: si quidem secundum opiniones singulas & erit, & non erit. *So.* Deinde hoc habet se pulcherrime. Ille enim circa suam opinionem, dissentientium sententiam, qua illum mentiri credunt, quodammodo veram esse consentit, dum vera opinari cunctos fatetur. *Theo.* Absque dubio. *So.* An non suam opinionem falsam esse concedit, si iudicium illorum, qui falsa illum opinari volunt, verum esse fatetur? *Theo.* Necessarium. *So.* Alii autem sibi ipsis mentiri nequam concedunt. *Theo.* Non certe. *So.* Hic vero & hanc veram opinionem ex his, quae scripsit, fatetur. *Theo.* Patet. *So.* Ex omnibus igitur, quae Protagoras edidit, ambigetur, immo ab illo ipso maxime concedetur. nam si eum, qui contradicit, vera opinari concedat, tunc sane & ipse Protagoras, confite-

μηδὲ περὶ ἐνός οὐδ' ἂν μὴ μάβῃ. οὐχ οὕτω; **ΘΕΟ.** Οὕτω. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἐπειδὴ ἀμφισβητεῖται ὑπὸ πάντων, οὐδενὶ ἂν εἴη ἢ Πρωταγόρου ἀλήθεια ἀληθής, οὔτε τινι ἄλλῳ, οὔτ' αὐτῷ ἐκείνῳ. **ΘΕΟ.** Ἄγαν, ὦ Σώκρατες, τὸν ἐταῖρόν μου καταδέομεν. **ΣΩ.** Ἀλλά σοι, ὦ φίλε, ἀδύλον εἰ καὶ παραθέομεν τὸ ὀρθόν. εἰκὸς γὰρ ἐκείνον, πρεσβύτερον ὄντα, σοφώτερον ἡμῶν εἶναι καὶ εἰ αὐτίκα ἐντεῦθεν ἀνακύψει μέχρι τοῦ αὐ- **d.** χένος, πολλὰ ἂν ἐμέ τε ἐλέγξας ληροῦντα, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σὲ ὁμολογοῦντα, καταδύς ἂν οἴχοιτο ἀποτρέχων. ἀλλ' ἡμῖν ἀνάγκη, οἶμαι, χρῆσθαι ἡμῖν αὐτοῖς, ἐποιοί τινες ἐσμὲν, καὶ τὰ δοκοῦντα, αἰεὶ ταυτὰ λέγειν. καὶ δῆτα καὶ νῦν ἄλλό τι φῶμεν ὁμολογεῖν ἂν τοῦτό γε ὄντινόν, τὸ εἶναι σοφώτερον ἕτερον ἑτέρου, εἶναι δὲ καὶ ἀμαθέστερον; **ΘΕΟ.** Ἐμοιγ' οὖν δοκεῖ. **ΣΩ.** Ἡ καὶ ταύτη ἂν μάλιξ ἴσασθαι τὸν λόγον, ἢ ἡμεῖς ὑπεγράψαμεν, βοηθοῦντες Πρωταγόρῃ, ὡς τὰ μὲν **e.** πολλὰ, ἢ δοκεῖ, ταύτη καὶ ἐστὶν ἐκάσῳ, φερμά, ξηρά, γλυκεία,

bitur, neque canem, neque quemvis hominem esse mensuram, aut omnium, aut unius etiam, quodcunque non didicerit. an non ita? *Theo.* Ita certe. *So.* Cum ergo ab omnibus dubitetur, nulli Protagorae veritas vera erit, nec aliis, neque etiam illi ipsi. *Theo.* Nimis in amicum meum, o Socrates, invehimur. *So.* At vero, o amice, obscurum est, an etiam rectum praetervehamur. Verisimile enim est, illum cum senior fuerit, sapientiorem nobis quoque fuisse, qui si repente humeris tenus hinc emicans nos invaderet; in multis tam me delirantem, ut probabile est, quam te consentientem refelleret: deinde protinus evanesceret. Verumtamen uti nobis ipsis talibus oportet, qualescunque sumus: & quae videntur, eadem semper fateri. Et sane etiam nunc, aliudne quiddam, quam hoc, quemlibet confiteri dicemus, nimirum, alterum altero sapientiorem esse, itemque imperitiorem? *Theo.* Mihi quidem videtur. *So.* Numquid in hoc maxime insistere sermonem dicemus, quod ipsi quoque concessimus, adstipulantes Protagorae, multa quidem quae videntur, ea cuilibet esse, calida, sicca, dulcia, cetera-

πάντα ὅσα τοῦ τύπου τούτου; εἰ δέ ποῦ ἐν τισι συγχωρήσεται
διαφέρειν ἄλλον ἄλλου, περὶ τὰ ὑγιεινὰ καὶ νοσώδη, ἐβελῆσαι
ἂν φάναι, μὴ πᾶν γύναιον καὶ παιδίον καὶ θηρίον δὲ ἰκανὸν
εἶναι ἰᾶσθαι αὐτὸ, γινώσκον ἑαυτῶ τὸ ὑγιεινόν· ἀλλὰ ἐνταῦθα
δὴ ἄλλον ἄλλου διαφέρειν, εἰπέρ που. ΘΕΟ. Ἐμοιγε δοκεῖ

- p. οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ περὶ πολιτικῶν, καλὰ μὲν καὶ αἰσχρὰ,
172 δίκαια καὶ ἀδίκαια, καὶ ὅσια καὶ μὴ, ὅσα ἂν ἐκάστη πόλις οἴη-
a. θεῖσα θεῖται νόμιμα ἑαυτῇ, ταῦτα καὶ εἶναι τῇ ἀληθείᾳ ἐκά-
στη. καὶ ἐν τούτοις μὲν οὐδὲν σοφώτερον, οὔτε ἰδιώτην ἰδιώτου,
οὔτε πόλιν πόλεως, εἶναι ἐν δὲ τῷ συμφέροντα ἑαυτῇ ἢ μὴ
συμφέροντα τίθεσθαι, ἐνταῦθ', εἰπέρ που, αὐὸ ὁμολογήσει
σύμβουλὸν τε συμβούλου διαφέρειν, καὶ πόλεως ὀξῶν ἐτέραν
ἐτέρας πρὸς ἀλήθειαν· καὶ οὐκ ἂν πάνυ τολμήσειε φῆσαι, ἃ
b. ἂν θεῖται πόλις, συμφέροντα οἴηθεῖσα αὐτῇ, παντὸς μᾶλλον
ταῦτα καὶ συνοίσειν. ἀλλ' ἐκεῖ οὐ λέγω, ἐν τοῖς δικαίοις καὶ
ἀδικοῖς, καὶ ὀσίοις καὶ ἀνοσίοις, ἐθέλουσιν ἰσχυρίζεσθαι ὡς
οὐκ ἔστι φύσει αὐτῶν οὐδὲν οὐσίαν ἑαυτοῦ ἔχον· ἀλλὰ τὸ κοινῇ

que huiusmodi? si vero in quibusdam differre alium ab alio
confitebitur, circa salubria & noxia afferet utique, non quam-
libet mulierculam, puerumque, & brutum ad seipsum curan-
dum per salubrium cognitionem sufficere: sed in hoc, si usquam
alibi, alium ab alio differre. *Theo.* Idem mihi quoque vide-
tur. *So.* Praeterea, nonne in civilibus etiam, honesta & turpia,
iusta & iniusta, sanctaque & impia, quaecunque civitas una-
quaeque existimans ponit sibi legitima, eadem revera unicui-
que esse dicet? atque in his nihilo sapientiosem esse privato
privatum, civitateque civitatem? At vero in eo, quod utilia
& inutilia sibi respublica statuit, hic, si usquam alibi, con-
fitebitur, consultorem consultore, rempublicam republica in ve-
ritate invenienda differre. neque audebit unquam hoc admit-
tere, ut quaecunque civitas aliqua utilia sibi putans instituit,
eadem semper illi conducant. Sed tibi quidem dico, in ipsis
iustis iniustisque, sanctis item & profanis praesidium cau-
sae ponunt, nihil scilicet eorum suapte natura substantiam

δόξαν, τοῦτο γίνεται ἀληθές τότε ὅταν δόξη, καὶ ὅσον ἂν δοκῇ χρόνον. καὶ ὅσοι γε δὴ μὴ παντάπασι τὸν Πρωταγόρου λόγον λέγωσιν, ὧδὲ πως τὴν σοφίαν ἀγοῦσι. λόγος δὲ ἡμᾶς, ὦ Θεόδωρε, ἐκ λόγου, μειζῶν ἐξ ἐλάττονος, καταλαμβάνει. **ΘΕΟ.** Οὐκοῦν σχολὴν ἀγομεν, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Φαινόμεθα. καὶ πολλάκις μὲν γε δὴ, ὦ δαιμόνιε, καὶ ἄλλοτε κατενόησα, ἀτὰρ καὶ νῦν, ὡς εἰκότως οἱ ἐν ταῖς φιλοσοφίαις πολὺν χρόνον διατρίψαντες, εἰς τὰ δικαστήρια ἰόντες, γελοῖοι φαίνονται ῥήτορες. **ΘΕΟ.** Πῶς δὴ οὖν λέγεις; **ΣΩ.** Κινδυνεύουσιν οἱ ἐν δικαστηρίοις καὶ τοῖς τοιοῦτοις ἐκ νέων καλινδούμενοι, πρὸς τοὺς ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ τετραμμένους, ὡς οἰκέται πρὸς ἐλευθέρους τεβράσθαι. **ΘΕΟ.** Πῆ δὴ; **ΣΩ.** Ἡ τοῖς μὲν (τοῦτο δ' οὐ εἶπες) αἰεὶ πάρεσι σχολῇ, καὶ τοὺς λόγους ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ σχολῆς ποιοῦνται ὥσπερ ἡμεῖς νυνὶ τρίτον ἤδη λόγον ἐκ λόγου μεταλαμβάνομεν, οὕτω κἀκεῖνοι, ἐὰν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν τοῦ προκειμένου μᾶλλον,

aliquam habere: sed quod communiter videtur, id tum, cum videtur, verum esse, & quamdiu videtur. Et quicumque non omnino sententiam Protagorae referunt, sic quodam modo philosophantur. Nos vero, o Theodore, disputatio e disputatione maior subinde e minore emergens, occupat. *Theo.* Haud igitur otiosi sumus, o Socrates. *So.* Haud videmur. & saepe quidem alias, o beate vir, hoc animadverti, & nunc maxime, quod non ab re quicumque diutius in philosophia versantur, ubi ad forum sese contulerunt, ridiculi rhetores prorsus apparent. *Theo.* Qua ratione hoc ais? *So.* Videntur hi, qui in iudiciis & foro ab ineunte aetate iactantur, ad eos, qui in philosophia & huiusmodi studiis affluens facti sunt, collati, servis inter liberos educatis esse similes. *Theo.* Quo pacto? *So.* Ex eo quod his quidem, ut tu dicebas, semper otium adest, otioque tranquillo confabulantur: quemadmodum & nos in praesentia tertio iam sermonem instauramus. sic & illi, si quid ultra propositam quaestionem, quod magis eos forte delectet, inciderit, quemadmodum in praesentia nobis

Plat. Oper. Vol. II. H

- καθάπερ ἡμᾶς, ἀρέσῃ, καὶ διὰ μακρῶν ἢ βραχέων μέλει οὐδὲν λέγειν, ἂν μόνον τύχῃσι τοῦ ὄντος. οἱ δὲ ἐν ἀσχολίᾳ τε αἰεὶ λέγουσι, κατεπείγει γὰρ ὕδωρ ῥέον, καὶ οὐκ ἐγχωρεῖ
- e. περὶ οὗ ἂν ἐπιθυμήσωσι τοὺς λόγους ποιῆσθαι· ἀλλ' ἀνάγκη ἔχων ὁ ἀντίδικος ἐφέστηκε, καὶ ὑπογραφὴν παραναγιγνώσκουμένην, ἣν ἐκτὸς οὐ ῥητέον, ἣν ἀντωμοσίαν καλοῦσιν. οἱ δὲ λόγοι αἰεὶ περὶ ὁμοδούλου, πρὸς δεσπότην καθήμενον, ἐν χειρὶ τὴν δίκην ἔχοντα. καὶ οἱ ἀγῶνες οὐδέποτε τινάλλως, ἀλλ' αἰεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ· πολλάκις δὲ καὶ περὶ ψυχῆς ὁ δρόμος.
- p. ὥστ' ἐξ ἀπάντων τούτων ἔντονοι καὶ δριμεῖς γίνονται, ἐπι-
 173
 2. σάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ τε θωπεῦσαι, καὶ ἔργῳ χαρίσασθαι· σμικροὶ δὲ καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὰς ψυχὰς. τὴν γὰρ αὔξην καὶ τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἢ ἐκ νέων δουλείᾳ ἀφήρηται, ἀναγκάζουσα πράττειν σκολιὰ, μεγάλους κινδύνους καὶ ὀφθαλμοὺς ἔτι ἀπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα. οὗς οὐ δυνάμενοι μετὰ τοῦ δικαίου καὶ ἀληθοῦς ὑποφέρειν, εὐθύς ἐπὶ τὸ ψεῦδος τε καὶ τὸ ἀλλήλους ἀνταδικεῖν τρεπόμενοι, πολλὰ κάμπτον-

contingit, nihil curant, prolixiusne an brevius loquantur, modo veritatis compotes fiant. Illi autem temporis angustiis in loquendo sollicitantur. urget enim ipsos aqua defluens, neque licet ipsis sermones facere de qua re cupiant: sed necessitatem adversarius affert, libelli formulam adducens, extra quam nihil dicendum; quod iuramentum calumniae cavendae vocant. Sermones autem semper sunt de conservo, ad dominum, qui in iudicio sedet, & manu sententiam tenet. certamina quoque nunquam frustra, sed semper de re ipsa: saepe etiam de nece & vita agitur. Itaque his omnibus de causis intenti acresque fiunt, scientes domino tam verbis adulari, quam operibus obsequi, pusillanimes, & non rectis animis praediti homines. Nam animi magnitudinem, rectitudinem & libertatem servitus a pueritia sustulit, cogens obliqua perversaque patrare facinora, dum discrimina magna formidinesque mollibus adhuc incuteret animis: quae omnia cum non possint cum iustitia & veritate perferre, confestim in mendacia mutuasque iniurias con-

ται καὶ συγκλῶνται. ὡς δ' ὑγιᾶς οὐδὲν ἔχοντες τῆς διανοίας, **h.**
 εἰς ἀνδρας ἐκ μειρακίων τελευτῶσι, δεινοί τε καὶ σοφοὶ γεγο-
 νότες, ὡς οἴονται. καὶ οὗτοι μὲν δὴ τοιοῦτοι, ὧ Θεόδωρε. τοὺς
 δὲ τοῦ ἡμετέρου χοροῦ πότερον βούλει διελθόντες, ἢ ἑάσαντες,
 πάλιν ἐπὶ τὸν λόγον τρεπώμεθα; ἵνα μὴ καὶ, ὃ νῦν δὴ ἐλέ-
 γομεν, λίαν πολὺ τῆ ἐλευθερίᾳ καὶ μεταλήψει τῶν λόγων
 καταχρώμεθα; **ΘΕΟ.** Μηδαμῶς, ὧ Σώκρατες· ἀλλὰ διελ-
 θόντες. πάνυ γὰρ εὖ τοῦτο εἴρηκας, ὅτι οὐχ ἡμεῖς οἱ ἐν τῷ
 τοιῷδε χορεύοντες, τῶν λόγων ὑπηρεταί, ἀλλ' οἱ λόγοι, οἱ **c.**
 ἡμέτεροι ὡσπερ οἰκέται καὶ ἕκαστος αὐτῶν περιμένει ἀποτε-
 λεσθῆναι ὅταν ἡμῖν δοκῆ. οὔτε γὰρ δικασῆς, οὔτε δεατῆς,
 ὡσπερ ποιηταῖς, ἐπιτιμῆσων τε καὶ ἄρξων ἐπιστατεῖ παρ' ἡμῖν.
ΣΩ. Λέγωμεν δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐπεὶ σοί γε δοκεῖ, περὶ τῶν κο-
 ρυφαίων. τί γὰρ ἂν τις τοὺς γε φαύλως διατρίβοντας ἐν φι-
 λλοσοφίᾳ λέγοι; οὗτοι δὲ που ἐκ νέων, πρῶτον μὲν εἰς ἀγορὰν
 οὐκ ἴσασι τὴν ὁδόν, οὐδὲ ὅπου δικασῆριον, ἢ βουλευτήριον, ἢ τι **d.**
 κοινὸν ἄλλο τῆς πόλεως συνέδριον νόμους δὲ καὶ ψηφίσματα

verfi, flectuntur undique atque confringuntur; adeo, ut nihil
 amplius sanae mentis habentes ex adolescentibus in viros eva-
 dant, facundos sapientesque, ut ipsi putant. Atque hi quidem
 tales sunt, o Theodore. Nostri autem chori homines visne ut
 recenseamus? an dimittentes potius ad sermonem propositum
 revertamur? ne, ut paulo ante dicebamus, sermonis libertate di-
 gressioneque nimium abutamur. *Theo.* Nullo modo, o Socrates;
 sed recenseamus. probe namque dicebas, quod in philosopho-
 rum choro non nos sermonibus, sed nobis sermones serviant;
 & unusquisque illorum perfici a nobis sustinet tum, cum nobis
 videtur. Nec enim vel iudex, vel spectator, quemadmodum
 poetis, censor & dominus noster futurus, nobis praesidet. *So.*
 Dicamus igitur, postquam tibi videtur, de his qui principes sunt.
 cur enim quis eos, qui leviter in philosophia conversantur, recen-
 seat? Illi igitur ab ineunte aetate primum quidem viam ad fo-
 rum ignorant, neque iudicium, aut consilium, aut concilium
 civitatis aliud ubi sit, norunt: leges autem, decretaque, vel pro-

λεγόμενα ἢ γεγραμμένα οὔτε ὀρῶσι οὔτε ἀκούουσι. σπουδαί
 δὲ ἑταιρειῶν ἐπ' ἀρχὰς καὶ σύνοδοι καὶ δεῖπνα, καὶ σὺν αὐλη-
 τρίσι κῶμοι, οὐδὲ ὄναρ πράττειν προσίσταται αὐτοῖς. εὖ δὲ ἢ
 κακῶς τι γέγονεν ἐν πόλει, ἢ τί τῳ κακόν ἐστιν ἐκ προγόνων
 γεγονὸς, ἢ πρὸς ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, μᾶλλον αὐτὸν λέληθεν
 ἢ οἱ τῆς θαλάττης λεγόμενοι χόες. καὶ ταῦτα πάντ' οὐδ'
 e. ὅτι οὐκ οἶδεν, οἶδεν. οὐδὲ γὰρ αὐτῶν ἀπέχεται τοῦ εὐδοκιμεῖν
 χάριν, ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ,
 καὶ ἐπιδημεῖ· ἢ δὲ διάνοια, ταῦτα πάντα ἠγῆσαμένη σμικρὰ,
 καὶ οὐδὲν ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται, κατὰ Πίνδαρον,
 τὰ τε γὰρ ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ
 τε ὑπερ ἀερονομοῦσα, καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνημένη
 p. τῶν ὄντων ἐκάστου ὄλου, εἰς τι τῶν ἐγγύς οὐδὲν αὐτῇ συγ-
 174
 2. καθιεῖσα. **ΘΕΟ.** Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες; **ΣΩ.** "Ὡσ-
 περ καὶ Θαλῆν ἀερονομοῦντα, ὦ Θεόδωρε, καὶ ἀνω βλέπον-
 τα, πεσόντα εἰς φρέαρ, Θραττά τις ἐμμελής καὶ χαρίεσσα
 θεραπαινίς ἀποσκῶψαι λέγεται, ὡς τὰ μὲν ἐν οὐρανῷ προ-

mulgata, vel scripta, nec vident, nec audiunt. Factiones au-
 tem sodalitatum, quae ad magistratus creandos spectant, & con-
 gressus, & coenas, & lasciviora convivia neque somniant qui-
 dem. Iam benene an male urbs iam olim se habuerit, aut quod
 cui malum, turpisve nota a maioribus suis, seu feminis, seu
 viris fit, magis eos latet, quam maris, ut dici solet, arenae.
 Atque haec omnia etiam nescire se nescit. neque enim vulgaris
 gloriae gratia ab his abstinet, sed revera corpus duntaxat il-
 lius in urbe habitat, atque versatur: mens autem haec omnia
 parvi, immo nullius aestimans, passim volat, ut ait, Pindarus,
 & quae sub terra sunt, & quae supra dimetiens, & arte coe-
 lum transcendens, omnem perscrutata naturam rerum omnium,
 quae ad universum pertinent, his autem, quae prope sunt, so-
 lis, nullo modo applicans se. *Theo.* Quo pacto id ais, o So-
 crates? *So.* Quemadmodum Thaletem, dum coelum suspice-
 ret intentus sideribus, in foveam cadentem Thracensis quaedam
 eius ancilla concinna & lepida arguisse dicitur, quod quae in

θυμοιτο εἰδέναι, τὰ δ' ἐμπρόσθεν αὐτοῦ καὶ παρὰ πόδας λαμβάνοι αὐτόν. ταυτὸν δὲ ἀρκεῖ σκῶμμα ἐπὶ πάντας, ὅσοι ἐν φιλοσοφίᾳ διάγουσι. τῷ γὰρ ὄντι τὸν τοιοῦτον ὁ μὲν πλησίον **b.** καὶ ὁ γείτων λέληθεν, αὐτὸν μόνον ὅ, τι πράττει, ἀλλ' ὀλίγου καὶ εἰ ἀνθρώπος ἐστίν, ἢ τι ἄλλο θρέμμα· τί δέ ποτ' ἐστὶν ἀνθρώπος, καὶ τί τῇ τοιαύτῃ φύσει προσήκει διάφορον τῶν ἄλλων ποιεῖν ἢ πάσχειν, ζητεῖ τε καὶ πράγματ' ἔχει διερευνῶμενος. **μ**ανθάνεις γάρ που, ᾧ Θεόδωρε, ἢ οὐ; **ΘΕΟ.** Ἐγώ γε καὶ ἀληθῆ λέγεις. **ΣΩ.** Ταιγάρτοι, ᾧ φίλε, ἰδίᾳ τε συγγιγνώμενος ὁ τοιοῦτος ἐκάσῃ καὶ δημοσίᾳ, ὅπερ ἀρχόμενος ἔλεγον, ὅταν ἐν δικαστηρίῳ ἢ που ἄλλοθι ἀναγκασθῆ περι τῶν **c.** παρὰ πόδας καὶ τῶν ἐν ὀφθαλμοῖς διαλύγεσθαι, γέλωτα παρεχει οὐ μόνον Θράτταις, ἀλλὰ καὶ τῷ ἄλλῳ ὄχλῳ, εἰς φρέατά τε καὶ πᾶσαν ἀπορίαν ἐπιπτώων ὑπὸ ἀπειρίας. καὶ ἢ ἀσχημοσύνη δεινῇ, δόξαν ἀβελτηρίας παρεχομένη. ἐν γε γὰρ ταῖς λοιδορίαις ἴδιον ἔχει οὐδὲν οὐδένα λοιδορεῖν, ἀτ' οὐκ εἰδῶς κακὸν οὐδὲν οὐδενὸς, ἐκ τοῦ μὴ ἐμμεμελετηκέναι ἀπο-

coelo sunt, pervidere contenderet; quae vero proxima & ad pedes, non videret. Idem similiter omnibus, qui in philosophia versantur, obiici potest. latet enim philosophum non modo quid agat eius proximus, sed fere homine sit, an brutum. quid autem homo ipse sit, & quid ipsius naturae maxime conveniat agere aut pati, exquirat, & laboriose perscrutatur. Intellegis, o Theodore, an non? *Theo.* Intellego equidem, & quod dicis, approbo. *So.* Enimvero, o amice, ut in superioribus diximus, si quando vir talis, vel privatim cum aliquo, vel publice in iudicio, sive alibi de his, quae ad pedes, & in conspectu sunt, differere cogitur, risum movet, non Thracensibus solum, verum etiam reliquae turbae, quippe cum in foveas ambiguitatesque multas propter harum rerum imperitiam incidat. Sed & ineptus ac indecorus gestus, stoliditatis opinionem de eo inducit. Nam & in conviciis nihil habet, quod privatim alicui exprobrat, ut qui nihil mali de ullo aliquo novit, eo quod nullam ullius curam habuit. ambiguus igitur ridiculus.

- d. ῥῶν οὖν, γελοῖος φαίνεται. ἐν τε τοῖς ἐπαίνοις καὶ ταῖς τῶν ἄλλων μεγαλαυχίαις, οὐ προσποιήτως ἀλλὰ τῷ ὄντι γελοῦν ἐνδηλὸς γιγνόμενος, ληρώδης δοκεῖ εἶναι. τύραννός τε γὰρ ἢ βασιλέα ἐγκωμιαζόμενον, ἕνα τῶν νομέων, οἷον συβώτην ἢ ποιμένα, ἢ τινα βουκόλον, ἡγεῖται ἀκούειν εὐδαιμονιζόμενον, πολὺ βδάλλοντα· δυσκολώτερον δὲ ἐκείνων ζῶον καὶ ἐπιβουλότερον ποιμαίνειν τε καὶ βδάλλῃ νομίζει αὐτούς. ἀγροῖκον δὲ καὶ ἀπαιδευτὸν ὑπὸ ἀσχολίας οὐδὲν ἤττον τῶν νομέων
- e. τὸν τοιοῦτον ἀναγκαῖον γίγνεσθαι, σηκὸν ἐν ὄρει τὸ τεῖχος περιβεβλημένον. γῆς δὲ ὅταν μυρία πλήθρα ἢ ἔτι πλείω ἀκούσῃ ὡς τις ἄρα κεκτημένος, θαυμασὰ πλήθει κέντηται, πάνυ σμικρὰ δοκεῖ ἀκούειν, εἰς ἅπασαν εἰσὼς τὴν γῆν βλέπειν. τὰ δὲ δὴ γένη ὑμνούντων, ὡς γενναῖός τις, ἐπὶ τὰ πάππους πλουσίους ἔχων ἀποφῆναι, παντάπασιν ἀμβλῆν καὶ ἐπὶ σμικρὸν ὄρώντων ἡγεῖται τὸν ἔπαινον, ὑπὸ ἀπαιδευσίας οὐ δυνα-
- p. μένων εἰς τὸ πᾶν αἰεὶ βλέπειν, οὐδὲ λογίζεσθαι ὅτι πάππων
- 175 a. καὶ προγόνων μυριάδες ἐκάστω γεγόνασιν ἀναρίθμητοι, ἐν αἷς

apparet: & in laudationibus & iactationibus aliorum non simulate, sed revera ridere compertus, delirus esse videtur. Etenim quum tyrannum aut regem laudari audit, subulcum aliquem, aut pastorem ovium, vel bubulcum extolli existimat, quod abunde mulgeat. id tamen interesse censet, quod reges & tyranni infensius & insidiosius animal curent & mulgeant. agrestes vero & rudes non minus propter otium, quam pastores, illos esse necesse est, sic moenibus in urbe circumdatos, ut pastor caula in monte. Cum vero agrorum decem millia iugera, aut plura etiam praedicari audit, quasi magnum quippiam ab illo, qui habet, possideatur, exigua quaedam audire se putat, quippe qui universum terrae orbem spectare sit solitus. Quoties praeterea quis generis nobilitatem refert, quod septem avos divites omnes enumerare valeat, hebetis nihilque magnum propter ignorantiam cogitantis animi laudes huiusmodi censet, quasi ad totius mundi naturam respicere nequeat, & videre, quod innumeri unumquemque nostrum avi

πλούσιοι καὶ πτωχοὶ, καὶ βασιλεῖς καὶ δοῦλοι, βάρβαροι τε καὶ Ἕλληνες, πολλάκις μυριοὶ γεγένασιν ὄψουσι ἄλλ' ἐπὶ πέντε καὶ εἴκοσι καταλόγω προγόνων σεμνυνομένων, καὶ ἀναφερόντων εἰς Ἡρακλέα τὸν Ἀμφιτρώωνος, ἅποκα αὐτῷ καταφαίνεται τῆς σμικρολογίας. ὅτι δὲ ὁ ἀπ' Ἀμφιτρώωνος εἰς τὸ ἄνω πέντε καὶ εἰκοσὰς τοιοῦτος ἦν, οἷα συνέβαινευ **h.** αὐτῷ τύχη, καὶ ὁ πεντηκοσὸς ἀπ' αὐτοῦ, γελᾷ οὐ δυναμένων λογιζοσθαι τε καὶ χαυνότητα ἀνσῆτου ψυχῆς ἀπαλλάττειν. ἐν ἅπασιν δὴ τούτοις ὁ τοιοῦτος ὑπὸ τῶν πολλῶν καταγελαῖται, τὰ μὲν, ὑπερηφάνως ἔχων, ὡς δοκεῖ, τὰ δ' ἐν ποσὶν ἀγνοῶν τε καὶ ἐν ἐκάστοις ἀπορῶν. **ΘΕΟ.** Παντάπασι τὰ γιγνόμενα λέγεις, ὦ Σάκρατες. **ΣΩ.** Ὅταν δέ γε τιναὶ αὐτὸν, ὦ φίλε, ἐλκύσῃ ἄνω, καὶ ἐβελήσῃ τις αὐτῶν ἐμβῆναι ἐκ τοῦ Τί ἐγὼ σε ἀδικῶ, ἢ σὺ ἐμὲ, εἰς σκέψιν αὐτῆς δικαιο- **c.** σύνης τε καὶ ἀδικίας, τί τε ἐκάτερον αὐτοῖν καὶ τί τῶν πάντων ἢ ἀλλήλων διαφέρετον, ἢ ἐκ τοῦ Εἰ βασιλεὺς εὐδαίμων,

atque proavī antecesserunt, quorum in numero divites & inopes, reges & fervi, Barbarique & Graeci innumerabiles cuique fuerunt. Quin & si quis stirpem quinque & viginti maiorum dinumerat, & in Amphitryonidem Herculem originem refert, indigna memoratu res illi videtur. quod enim ille iam inde ab Hercule quintus & vigesimus talis est, cum talem fortuna fecerit, etiamsi quinquagesimus ab Hercule sit, ridet, tanquam eos, qui reputare, & abigere insanae mentis vanitatem non possint. In his omnibus philosophus vir vulgo deridetur, partim quia superbus contemtorque apparet, partim quia quae ante pedes sunt ignorat, & in singulis ambigit. *Theo.* Rem ipsam, o Socrates, ut accidit, enarrasti. *So.* At cum is aliquem, o amice, ad supra trahit, & paratus hinc decedere, missis litibus, in quibus quaeritur, In quo ego te, aut tu me laeferis, ad ipsius iustitiae iniustitiaeve speculationem ascendit, quid utraque ipsarum sit, & in quo ab omnibus aut inter se differant: vel etiam controversia illa dimissa, qua quaeritur, Utrum rex beatus sit, qui multum auri possidet, ad contemplationem

- κεκτημένος τ' αὐτὸ πολὺ χρυσίον, εἰς βασιλείας περὶ καὶ ἀνθρώπινης ὅλως εὐδαιμονίας καὶ ἀθλιότητος ἐπίσκεψιν, ποίω τέ τινα ἔσδν, καὶ τίνα τύπον ἀνθρώπου φύσει προσήκει τὸ μὲν κτήσασθαι αὐτοῖν, τὸ δὲ ἀποφυγεῖν περὶ πάντων τούτων
- δ. ὅταν αὐτὸ δέη λόγον διδόναι τὸν μικρὸν ἐκείνον τὴν ψυχὴν καὶ δριμὺν καὶ δικανικὸν, πάλιν αὐτὸ τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσιν. ἰλιγγιῶν τε γὰρ, ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεῖς, καὶ βλέπων μετέωρος ἀνωθεν ὑπὸ ἀηθείας, ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορῶν καὶ βαρβαρίζων, γέλωτα Θράτταις μὲν οὐ παρέχει, οὐδ' ἄλλω ἀπαιδεύτῳ οὐδενί, (οὐ γὰρ αἰσθάνονται,) τοῖς δ' ἐναντίως ἢ ὡς ἀδραπέδοις τραφεῖσι πᾶσιν. Οὗτος δὲ ἑκατέρου τρόπος, ὃ Θεόδωρε' ὁ μὲν, τῷ ὄντι ἐν ἐλευθερίᾳ τε καὶ σχολῇ τετραμμένου
- ε. ἂν δὲ φιλόσοφον καλεῖς· ᾧ ἀνεμέσῃτον εὐθύθει δοκεῖν, καὶ οὐδενί εἶναι, ὅταν εἰς δουρικὰ ἐμπέσῃ διακονήματα. ὅσῳ, φωματόδεσμον μὴ ἐπιστάμενος συσκευάσασθαι, μηδὲ ἔψον ἡδῦναι, ἢ ᾄωπας λόγους. ὁ δ' αὐτὸ, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα δυναμένου

regni ipsius, beatitudinisque humanae atque miseriae, qualia cuique sint, & quo pacto humanae naturae conveniat hoc adipisci, illud fugere: quando, inquam, oportet de his omnibus rationem reddere pusillanimum illum, & acerrimum caudicium, tunc sane vicissim poenas philosopho pendet. Vertiginem enim patitur ab excelsa specula caligantibus oculis, utpote qui superne prospicere sit insolitus. Moeret quoque, titubatur, & barbarica profert, quocirca risum non Thracensibus, neque rudi cuiquam movet, (neque enim sentiunt,) sed illis potius omnibus, qui libere, & procul a servili vita educati sunt. Haec, o Theodore, utriusque conditio. Altera quidem hominis illius, qui in libertate & otio est educatus; quem philosophum vocas. qui cum revera vituperari non debeat, tamen fatuus & ineptus apparet, quotiescunque servilia aggreditur ministeria; quum neque stramentorum sarcinas colligare, neque obsoniorum condimenta conficere, neque adulatoria blandimenta verborum confingere possit. Altera est hominis illius conditio, qui haec expedite celeriterque subministrare po-

τορῶς τε καὶ ὀξέως διακονεῖν, ἀναβάλλεσθαι δὲ οὐκ ἐπιση-
 μένου ἐπὶ δεξιά ἐλευθέρως· οὐδέ γ' ἄρμονίαν λόγων λαβόντος
 ὀρθῶς ὑμῆσαι θεῶν τε καὶ ἀνδρῶν εὐδαιμόνων βίον ἀληθῆ. P.
 ΘΕΟ. Εἰ πάντας, ὦ Σώκρατες, πειθοῖς ἢ λέγεις, ὡσπερ ¹⁷⁶
 ἔμε, πλείων ἂν εἰρήνη καὶ κακὰ ἐλάττω κατ' ἀνθρώπους εἴη. a.
 ΣΩ. Ἄλλ' οὐτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατὸν, ὦ Θεόδωρε,
 (ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ αἰεὶ εἶναι ἀνάγκη) οὐτ' ἐν θεοῖς
 αὐτὰ ἰδρύσθαι· τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τρόπον πε-
 ριπολεῖ ἐξ ἀνάγκης. διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκείσε
 Φεύγειν ὅτι τάχιστα. Φυγὴ δὲ, ὁμοίωσις θεῶν κατὰ τὸ δυνατὸν b.
 ὁμοίωσις δὲ, δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι.
 ἀλλὰ γὰρ, ὦ ἄριστε, οὐ πάντι βῆξιον πείσαι ὡς ἄρα οὐχ
 ὧν ἕνεκα οἱ πολλοὶ φασὶ δεινὴν πονηρίαν μὲν Φεύγειν, ἀρετὴν δὲ
 διώκειν, τούτων χάριν τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὐ, ἵνα δὴ
 μὴ κακὸς καὶ ἵνα ἀγαθὸς δοκῆ εἶναι. ταῦτα μὲν γὰρ ἐσὶν ὁ
 λεγόμενος γραῶν ὕθλος, ὡς ἐμοὶ φαίνεται· τὸ δὲ ἀληθές,
 ὧδε λέγομεν. Θεὸς, οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἄδικος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε

test, sed decenti liberi hominis vestitu commode uti nescit.
 fermonis insuper harmonia convenienti, deorum & hominum
 beatorum vitam veram canere prorsus ignorat. *Theo.* Si ceteris
 hominibus ea quae dicis, o Socrates, aequae ac mihi persua-
 deres, pax amplior, & mala pauciora inter homines nasce-
 rentur. *So.* At impossibile est, o Theodore, mala penitus ex-
 tirpari. nam bono oppositum aliquid esse semper necesse est,
 neque illa tamen apud deos locum habere possunt. naturam
 vero mortalem, regionemque inferiorem necessario circum-
 eunt. Quare conandum est, ut hinc illud quam celerrime fu-
 giamus. fuga autem est, ut Deo similes pro viribus efficiamur.
 Deo autem nos similes efficit, cum prudentia, iustitia simul &
 sanctitas. Ceterum, o vir optime, haud facile id persuaderi po-
 test, quod non illius gratia, cuius vulgus existimat, sequenda
 virtus, & vitium fugiendum, hoc est, ne malus videaris, ut-
 que bonus appareas. hae namque anicularum nugae mihi esse
 videntur. Sed quod verum sit, ita dicamus. Deus nusquam &

- ε. δικαιοτάτος. καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὁμοιότερον οὐδὲν ἢ ὅς ἂν ἡμῶν αὐτῷ γένηται ὅτι δικαιοτάτος. περὶ τούτου καὶ ἡ ὡς ἀληθῶς δεινότης ἀνδρῶς, καὶ οὐθενία τε καὶ ἀνανδρία. ἡ μὲν γὰρ τούτου γνῶσις, σοφία καὶ ἀρετὴ ἀληθινή ἢ δὲ ἀγνοία, ἀμαθία καὶ κακία ἐναργής. αἱ δ' ἄλλαι δεινότητές τε δοκοῦσαι καὶ σοφαί, ἐν μὲν πολιτικαῖς δυναστείαις γίγνομεναι, φορτικαί ἐν δὲ τέχναις, βάνουσοι. τῷ οὖν ἀδικοῦντι καὶ ἀνόσια λέγοντι
- δ. ἢ πράττοντι μακρῷ ἄριστ' ἔχει τὸ μὴ συγχωρεῖν δεινῷ ὑπὸ πανουργίας εἶναι. ἀγάλλονται γὰρ τῷ θυεῖδει, καὶ οἴονται ἀκούειν ὅτι οὐ λῆροι εἰσὶ, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἀνδρες, οἷους δεῖ ἐν πόλει τοὺς σωθισομένους. λεπτέον οὖν τ' ἀληθῆς, ὅτι τοσοῦτω μᾶλλον εἰσὶν οἷοι οὐκ οἴονται, ὅτι συχί οἴονται. ἀγνοοῦσι γὰρ ζημίαν ἀδικίας, ὃ δεῖ ἠκίσα ἀγνοεῖν. οὐ γὰρ ἔστιν ἢν δοκοῦσι, πληγαὶ τε καὶ θάνατοι (ὧν ἐνίστε πάσχοουσιν οὐδὲν ἀδικοῦντες) ἀλλὰ ἢν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν. ΘΕΟ. Τίνα

nullo modo iniustus est, sed quam iustissimus, totam videlicet iustitiae complexus potestatem: nihilque illius similius, quam iustissimus homo. Circa hoc vera industria & fortitudo viri, nec non inertia imbecillitasque versatur. huius enim cognitio vera virtus & sapientia est: ignoratio contra, incitia & improbitas manifesta. Aliae vero, quae facultates sapientiaeque videntur, in civilibus quidem magistratibus molestae sunt: in artibus autem ceteris illiberales. Illi igitur, qui iniusta facit, & profana vel dicit, vel perpetrat, ei multo tutissimum esset, si vafricie & dolis valere minime liceret. Exultant enim opprobrio huius generis homines, seque minime abiectos, & inanes homunculos videri, nec terrae, ut dicitur, pondera inertia; sed viros, quales in republica fervari oporteat. Ideoque veritas dicenda est, quod eo magis tales sunt, quales se esse non putant, quo minus putant: iniustitiae quippe multam ignorant, quam ignorare minime decet. neque enim est, quam forsitan opinantur, verbera atque caedes, quae saepe hi patiuntur, qui iniustum nihil egerunt, & iniusti saepe devitant: sed ea potius, quae vitari non potest. *Thea.*

δὴ λέγεις; ΣΩ. Παραδειγμαμάτων, ὦ φίλε, ἐν τῷ ὄντι ἐσώτων, e.
 τοῦ μὲν θεοῦ, εὐδαιμονεστάτου, τοῦ δὲ ἀθείου, ἀθλιωτάτου,
 οὐχ ὀρώντες ὅτι οὕτως ἔχει, ὑπὸ ἡλιθιότητός τε καὶ τῆς
 ἐσχάτης ἀνοίας λαμβάνουσι τῷ μὲν ὁμοιοῦμενοι, διὰ τὰς ἀδί-
 κους πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιοῦμενοι. οὐ δὴ τίνοισι δίκην, ζῶντες p.
 τὸν εἰκότα βίον ᾧ ὁμοιοῦνται. εἰ δ' εἴπωμεν ὅτι, ἂν μὴ ἀπαλ- 177
 λαγῶσι τῆς δεινότητος, καὶ τελευτήσαντας αὐτοὺς ἐκεῖνος a.
 μὲν ὁ τῶν κακῶν καθαρός τόπος οὐ δέξεται, ἐνθάδε δὲ τὴν
 αὐτοῖς ὁμοιότητα τῆς διαγωγῆς αἰεὶ ἔξουσι, κακοὶ κακοῖς
 συνόντες· ταῦτα δὴ καὶ παντάπασιν ὡς δεινοὶ καὶ πανοῦργοι,
 ἀνοήτων τινῶν ἀκούσονται. ΘΕΟ. Καὶ μάλα δὴ, ὦ Σάκρα-
 τες. ΣΩ. Οἶδά τοι, ὦ ἑταῖρε. ἐν μέντοι τι αὐτοῖς συμβέβηκεν, b.
 ὅτι ἂν ἰδίᾳ λόγον δέη δρῶναί τε καὶ δέξασθαι περὶ ὧν ψέγουσι,
 καὶ ἐβελήσωσιν ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι, καὶ μὴ
 ἀνάδρως φεύγειν, τότε ἀτόπως, ὦ δαιμόνιε, τελευτῶντες,
 οὐκ ἀρέσκουσιν αὐτοὶ αὐτοῖς περὶ ὧν λέγουσι καὶ ἡ ῥητορικῇ

Quam dicis? So. Cum in rerum ordine, o amice, exempla-
 ria duo sint, divinum quidem, beatissimum; quod vero Dei
 expers, miserrimum; non videntes ita rem se habere, stulti-
 tia extremaque dementia occupati, latenter huic quidem simi-
 les ob actiones iniquas redduntur, illi contra dissimiles. cuius
 profecto delicti poenas pendunt, dum vitam illi convenientem,
 cui similes effecti sunt, ducunt. Enimvero si dixerimus, quod
 hos quidem, nisi a nequitia cessaverint, vita functos locus
 ille malorum expers non capiet, istic autem propriae vitae
 similitudinem gerent semper, una cum malis mali versantes:
 respondebunt astuti malitiosique homines, deliramenta quaedam
 sese audire. Theo. Et maxime quidem, o Socrates. So. Novi
 equidem, o amice. Unum tamen quiddam illis accidit. quod si
 quando privatim reddere vicissim, & afferre in medium ra-
 tiones eorum, quae vituperant necesse fit, velintque viriliter
 disputandi moram perpeti, neque ignave fugere: tunc demum,
 quod, o beate, absurdum est, sua etiam ipsorum dicta impro-
 babunt; eorumque rhetorica penitus evanescit, ut nihilo dif-

- ἡκείνη πως ἐπομαραίνεται, ὥστε παιδῶν μηδὲν δοκεῖν διαφέρειν. περὶ μὲν οὖν τούτων, ἐπειδὴ καὶ πάρεργα τυγχάνει λεγόμενα, ἀποσῶμεν εἰ δὲ μὴ, πλείω αἰεὶ ἐπιβρέοντα, κατα-
- c. χῶσει ἡμῶν τὸν ἐξ ἀρχῆς λόγον. ἐπὶ δὲ τὰ ἐμπροσθεν ἴωμεν, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ. **ΘΕΟ.** Ἐμοὶ μὲν τὰ τοιαῦτα, ὧ Σώκρατες, οὐκ ἀηδέξερα ἀκούειν. ῥᾶω γὰρ τηλικῶδε ὄντι ἐπακολουθεῖν. εἰ μέντοι δοκεῖ, πάλιν ἐπανίωμεν. **ΣΩ.** Οὐκοῦν ἐνταῦθά που ἡμεν τοῦ λόγου, ἐν ᾧ ἔφαμεν τοὺς τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντας, καὶ τὸ αἰεὶ δοκοῦν ἐκάσῳ, τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ, ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἐθέλειν διίσχυρίζεσθαι, καὶ οὐχ
- d. ἡκίσα περὶ τὰ δίκαια, ὡς παντὸς μᾶλλον, ἢ ἂν ζῆται πόλις δόξαντα αὐτῇ, ταῦτα καὶ ἐσι δίκαια, τιθεμένη, ἕωςπερ ἂν κέηται περὶ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ, οὐδένα ἀνδρεῖον ἐξ οὕτως εἶναι, ὥστε τολμᾶν διαμάχεσθαι, ὅτι καὶ ἂν ἀφέλιμα οἰηθεῖσα πόλις ἑαυτῇ ζῆται, καὶ ἐσι, τοσοῦτον χρόνον ὅσον ἂν κέηται, ἀφέλιμα πλὴν εἴτις τὸ ὄνομα λέγει. τοῦτο δὲ που σκῶμμα

ferre a pueris videantur. Verum his iam finem, cum praeter propositum sint, imponamus: alioquin materies undique plurima confluens sermonem a principio institutum obruet. Revertamur igitur ad priora, si tibi quoque videtur. *Theo.* Mihi quidem ista, o Socrates, nihilo molestiora auditu contingunt. facile namque, qua aetate sum, hoc assequor. Verumtamen si tibi placet, redeamus illuc, unde digressi sumus. *So.* Eo profecto disputando devenimus, ut diceremus, eos, qui essentiam omnem in agitatione ponebant, quodque cuique videtur hoc eidem existere, in ceteris quidem rebus vehementius hoc asferturos, in iustis autem non minimum: quod omnino quaecunque civitas ut iusta sibi apparentia statuit, haec eatenus illi iusta sunt, quatenus statuta permanent. at vero neminem fortem adeo futurum, qui idem in bonis utilibusque contendere audeat, quod videlicet quaecunque utilia sibi apparentia instituit civitas, haec eatenus illi conferentia sunt, quatenus talia statuta fuerint: nisi forte quis nomen dixerit. hoc autem ad id, quod volumus, scomma esset potius, nonne? *Theo.* Procul

ἂν εἴη πρὸς ὃ ἐλέγομεν. οὐχί; **ΘΕΟ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Μὴ
 λεγέτω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ὃ ὀνομαζόμενον θεωρεῖ- **e.**
 ται. μὴ γάρ' ἀλλ' ὃ ἂν τοῦτο ὀνομάζῃ, τούτου δήπου εὐχά-
 ζεται νομοθετουμένη, καὶ πάντας τοὺς νόμους, καθέσθον οἰε-
 τὰί τε καὶ δύναται, ὡς ὠφελιμωτάτους ἑαυτῇ τίθεται. ἢ πρὸς
 ἄλλό τι βλέπουσα νομοθετεῖται; **ΘΕΟ.** Οὐδαμῶς. **ΣΩ.** Ἡ **p.**
 οὖν καὶ τυγχάνει αἰεὶ, ἢ καὶ πολλὰ καὶ διαμαρτάνει ἐκάσῃ; ¹⁷⁸
ΘΕΟ. Οἴμαι ἔγωγε καὶ διαμαρτάνειν. **ΣΩ.** Ἐπι τοίνυν ἐν- ^{2.}
 θένδε ἂν μᾶλλον πᾶς τις ὁμολογήσειε ταυτὰ ταῦτα, εἰ περὶ
 παντός τις τοῦ εἶδους ἐρωτῶν, ἐν ᾧ καὶ τὸ ὠφελίμον τυγχάνει
 ἐν. ἐσι δέ που καὶ περὶ τὸν μέλλοντα χρόνον. ὅταν γὰρ νομο-
 θετώμεθα, ὡς ἐσομένους ὠφελίμους τοὺς νόμους τιθέμεθα εἰς
 τὸν ἔπειτα χρόνον. τοῦτο δὲ, μέλλον μᾶλλον ὀρθῶς ἂν λέγοι-
 μεν. **ΘΕΟ.** Πάνυ γε. **ΣΩ.** Ἴθι δὴ, οὕτωςί ἐρωτῶμεν Πρωτα- **b.**
 γόραν, ἢ ἄλλον τινα τῶν ἐκείνω τὰ αὐτὰ λεγόντων, Πάντων
 μέτρον ἀνθρωπὸς ἐσιν, ὡς Φατὲ, ᾧ Πρωταγόρα· λευκῶν, βα-
 ρέων, κούφωσ' οὐδενὸς ὅτου οὐ τῶν τοιούτων. ἔχων γὰρ αὐτῶν
 τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῷ, οἷα πάσχει τοιαῦτα οἰόμενος, ἀληθῆ

dubio. So. Nomen ne dicat, sed rem nominatam spectet. absit
 illud, sed quod tale civitas nuncuparit, ad id condendis legibus
 respicit, ac leges singulas, quoad putat & potest, quam maxime
 sibi utiles condit. Num aliud in legibus ferendis intendit? *Theo.*
 Nihil aliud. So. Numquid voti compos semper efficitur? an
 saepe eam fallit opinio? *Theo.* Saepenumero fallit, arbitror. So:
 Hac praeterea ratione quisque magis haec eadem confitebitur,
 si quis de omni specie percontetur, in qua utile consistit. Est
 autem quodammodo & circa futurum tempus. nam quoties
 leges condimus, ut in posterum profuturas condimus: quod
 quidem futurum rectius vocaremus. *Theo.* Maxime. So. Age-
 dum ita, vel Protagoram, vel quemvis alium sectatorem eius
 interrogemus: Omnium rerum hominem, o Protagora, men-
 suram asseritis, alborum, gravium, levium, & uniuscuiusque
 talium. nam cum iudiciariam illorum vim in seipso contineat,
 & qualia patitur, talia iudicet; vera sibi, & quae sunt, iudi-

- τε οἶεται αὐτῷ καὶ ὄντα. οὐχ οὕτως; **ΘΕΟ.** Οὕτως. **ΣΩ.** Ἡ καὶ τῶν μελλόντων ἔσεσθαι φήσομεν, ἃ Πρωταγόρα, ἔχει
- c. τὸ κριτήριον ἐν ἑαυτῷ καὶ οἶα ἂν οἰηθῆ ἔσεσθαι, ταῦτα καὶ γίγνεται ἐκείνῳ τῷ οἰηθέντι; οἷον θερμά ἄρ' ὅταν τις οἰηθῆ ιδιώτης αὐτὸν πυρετὸν λήψεσθαι, καὶ ἔσεσθαι ταύτην τὴν θερμότητα καὶ ἕτερος ἰατρὸς δὲ ἀντοιηθῆ, κατὰ τὴν ποτέρου δόξαν φῶμέν τὸ μέλλον ἀποβήσεσθαι; ἢ κατὰ τὴν ἀμφοτέρων; καὶ τῷ μὲν ἰατρῷ οὐ θερμὸς οὐδὲ πυρέττων γενήσεται, ἑαυτῷ δὲ ἀμφοτέρα; **ΘΕΟ.** Γελοῖον μὲν τ' ἂν εἴη. **ΣΩ.** Ἀλλ' οἴμαι, περὶ οἴνου γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος μελλού-
- d. σης ἔσεσθαι, ἢ τοῦ γεωργοῦ δόξα, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ κιθαριστοῦ, κυρία. **ΘΕΟ.** Τί μὴν; **ΣΩ.** Οὐδ' αὖ περὶ ἀναρμόσου τε καὶ εὐαρμόσου ἔσομένου παιδοτρίβης ἂν βέλτιον δοξάσειε μουσικοῦ, ὃ καὶ ἔπειτα αὐτῷ τῷ παιδοτρίβῃ δόξει εὐάρμοσον εἶναι. **ΘΕΟ.** Οὐδαμῶς. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ τοῦ μέλλοντος ἐσιάσεσθαι, μὴ μαγειρικοῦ θύτος, σκευαζομένης ζώϊνης, ἀκυροτέρα ἢ κρίσις τῆς τοῦ ὀψοποιοῦ, περὶ τῆς ἔσομένης ἡδονῆς. περὶ μὲν

cat. an non ita? *Theo.* Ita plane. *So.* Numquid & futurorum, o Protagora, dicemus, habet in seipso vim iudiciariam? & qualia putat sibi haec fore, talia sibi existimanti contingunt? num cum medicinae quispiam imperitus in febrim sese incurfurum putat, atque ita sese calefactum iri; medicus autem repugnat, contraria opinatus: utrius illorum veram opinionem futuram ducimus? num utriusque? & medico quidem neque calidum, neque febricitantem futurum, sed sibi ipsi utrumque? *Theo.* Ridiculum quidem id esset. *So.* Quin etiam de vino, quod dulce vel austerum futurum sit, agricolae, non citharistae opinio praevalet. *Theo.* Quidni? *So.* Neque de consonante, dissonanteve futuro, gymnasticus melius quam musicus opinatur, quod deinde ipsi gymnastico consonans esse videbitur. *Theo.* Nullo modo. *So.* Quando vero parata mensa offerendae sunt epulae, ac de futura illarum suavitate aliquid praedicendum, nonne coqui opinio potior, quam alterius cuiuslibet popinariae imperiti? De eo equidem, quod vel est vel fuit suave cuique, non pug-

γὰρ δὴ τοῦ ἤδη ὄντος ἐκάσῳ ἡδέος, ἢ γεγονότος, μηδὲν πω ε.
 τῷ λόγῳ διαμαχόμεθα, ἀλλὰ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐκάσῳ
 καὶ δόξειν καὶ ἔσεσθαι, πότερον αὐτὸς αὐτῷ ἄριστος κριτής· ἢ
 σὺ, ὦ Πρωταγόρα, τό, τε περὶ λόγους πιθανὸν ἐκάσῳ ἡμῶν
 ἐσόμενον εἰς δικασήριον, βέλτιον ἂν προδοξάσῃαι ἢ τῶν ἰδιωτῶν
 ἔστισοῦν; **ΘΕΟ.** Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες, τοῦτό γε σφόδρα
 ὑπισχνεῖτο πάντων διαφέρειν αὐτός. **ΣΩ.** Νῆ Δία, ὦ μέλε.
 ἢ οὐδεὶς γ' ἂν αὐτῷ διελέγετο, δίδους πολὺ ἀργύριον, εἰ μὴ **p.**
 τοὺς συνόχτας ἐπειθεν ὅτι καὶ τὸ μέλλον ἔσεσθαι τε καὶ δόξειν, **179**
 εὔτε μόντις οὐτέ τις ἄλλος ἄμεινον κρίνειεν ἂν, ἢ αὐτὸς **a.**
 αὐτῷ. **ΘΕΟ.** Ἀληθέστατα. **ΣΩ.** Οὐκοῦν καὶ αἱ νομοθεσίαι
 καὶ τὸ ὠφέλιμόν περὶ τὸ μέλλον ἐστὶ; καὶ πᾶς ἂν ὁμολογοῖ,
 νομοθετουμένην πόλιν, πολλάκις ἀνάγκην εἶναι τοῦ ὠφελιμω-
 τάτου ἀποτυγχάνειν; **ΘΕΟ.** Μάλα γε. **ΣΩ.** Μετρίως ἄρα
 ἡμῖν πρὸς τὸν διδάσκαλόν σου εἰρήσεται, ὅτι ἀνάγκη αὐτῷ
 ὁμολογεῖν, σοφώτερόν τε ἄλλον ἄλλου εἶναι καὶ τὸν μὲν **b.**
 τοιοῦτον, μέτρον εἶναι ἔμοι δὲ τῷ ἀνεπισήμονι μηδὲ ὁπωστι-
 οῦν ἀνάγκην εἶναι, μέτρῳ γίγνεσθαι. ὡς ἄρτι με ἠνάγκαζεν

namus, sed de illo potius, quod in posterum esse cuique & vide-
 ri debet: utrum sibi quisque idoneus iudex? an tu potius, Pro-
 tagora, quod circa sermones probabile fingulis in iudicio futu-
 rum est, rectius quam quivis rudium praevideres? *Theo.* In hoc
 ipso in primis, o Socrates, praecellere cunctis Protagoras est
 professus. *So.* O miser! nemo, per Iovem, illum oblata pecu-
 nia sectatus fuisset, nisi familiaribus persuasisset, quod & id quod
 futurum est, & in posterum videri debet, neque vates neque
 quisquam alius melius iudicare posset, quam ipse sibiipsum. *Theo.*
 Verissima loqueris. *So.* An non legum quoque lationes, utilitas-
 que ad futurum spectant? & quilibet absque controversia fate-
 retur, constitutionem reipublicae ab eo, quod utile est, saepius
 aberrare? *Theo.* Valde. *So.* Satis iam adversus praeceptorem
 tuum dictum fit, quod fateri cogitur, alium alio sapienterem
 existere; eumque talem mensuram esse. Me autem, cum expertus
 scientiae sum, nihil mensuram fieri cogit: quemadmodum ser-

- ὁ ὑπὲρ ἐκείνου λόγος εἴτ' ἐβουλόμην εἶτε μὴ, τοιοῦτον εἶναι.
ΘΕΟ. Ἐκείνη μοι δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μάλις ἀλίσκῆσαι ὁ
 λόγος ἀλίσκόμενος· καὶ ταύτη, ἢ τὰς τῶν ἄλλων δόξας,
 κυρίας ποιεῖ. αὐταὶ δὲ ἐφάνησαν τοὺς ἐκείνου λόγους οὐδαμῇ
 c. ἀληθεῖς ἠγούμεναι. **ΣΩ.** Πολλαχῇ, ὦ Θεόδωρε, καὶ ἄλλη
 ἂν τό γε τοιοῦτον ἀλοίη, μὴ πᾶσαν παντὸς ἀληθῆ δόξαν εἶναι·
 περὶ δὲ τὸ παρὸν ἐκάσῃ πάθος, ἐξ ὧν αἱ αἰσθήσεις καὶ αἱ
 κατὰ ταύτας δόξαι γίνονται, χαλεπώτερον ἐλεῖν ὥς οὐκ
 ἀληθεῖς. ἴσως δὲ οὐδὲν λέγω. ἀνάλωτοι γὰρ εἰ ἔτυχον, εἰσι.
 καὶ οἱ φάσκοντες αὐτὰς ἐναργεῖς τε εἶναι καὶ ἐπισήμας,
 τάχα ἂν ὄντα λέγοιεν. καὶ Θεαίτητος ὅδε οὐκ ἄπο σκοποῦ
 εἴρηκεν, αἰσθησὶν καὶ ἐπισήμῃ ταυτὸν θέμενος. προσιτέου οὖν
 d. ἐγγυτέρω, ὡς ὁ ὑπὲρ Πρωταγόρου λόγος ἐπέταττε· καὶ σκε-
 πτέον, τὴν φερομένην ταύτην οὐσίαν διακρούοντα, εἶτε ὑγιᾶς
 εἶτε σαθρὸν φθέγγεται. μάχη δ' οὖν περὶ αὐτῆς οὐ φαύλη
 οὐδ' ὀλίγοις γέγονε. **ΘΕΟ.** Πολλοῦ καὶ δεῖ φαύλη εἶναι
 ἀλλὰ περὶ μὲν τὴν Ἰωνίαν καὶ ἐπιδίδωσι πάμπολυ. οἱ γὰρ τοῦ

mo nuper illius urgebat, quod videlicet, seu velim sive nolim, talis essem. *Theo.* Ex illo, o Socrates, maxime convinci illius sermo videtur, & non minus hoc, quod aliorum opiniones validas efficit: hae vero sermones illius palam reprobant, falsos existimantes. *So.* In multis insuper, o Theodore, deprehendi hoc licet, non omnem omnium opinionem veram existere. sed circa praesentem cuique passionem, ex qua sensus, & secundum sensus opiniones nascuntur, difficilius deprehenditur, sensus opinionumque veras non esse. Forte vero nihil dico. nam si assequuntur, convinci non possunt: & qui illas certas atque scientias esse assererent, forsitan non aberrarent. Et idcirco Theaetetus hic haud ab re inquit, sensum & scientiam idem esse. Quamobrem propius accedendum est, quemadmodum Protagoreus sermo praecepit, & hanc agitatum essentiam pulsando examinandum, integrumne an collisum sonum reddat. pugna utique de illa non mediocris, nec inter paucos existit. *Theo.* Permultum sane abest, ut vilis conten-

Ἡρακλείτου ἑταῖροι χορηγοῦσι τούτου τοῦ λόγου μάλα ἐρρωμένως. ΣΩ. Τῷ τοι, ὦ φίλε Θεόδωρε, μᾶλλον σκεπτέον ἐξ ἀρχῆς, ὥσπερ αὐτοὶ ὑποτείνονται. ΘΕΟ. Παντάσασι μὲν οὖν. καὶ γὰρ, ὦ Σώκρατες, περὶ τούτων τῶν Ἡρακλειτείων, ἢ, ὥσπερ σὺ λέγεις, Ὀμηρείων, καὶ ἐτι παλαιωτέρων, αὐτοῖς μὲν τοῖς περὶ τὴν Ἐφεσον, ὅσοι προσποιῶνται ἔμπειροι εἶναι, οὐδὲν μᾶλλον οἶόν τε διαλεχθῆναι ἢ τοῖς οἰζυῶσιν. ἀτεχνῶς γὰρ καὶ τὰ συγγράμματα φέρονται. τὸ δ' ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι, καὶ ἡσυχίῳς ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἤττον αὐτοῖς ἐνὶ ἢ τὸ μὴδὲν. μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν, πρὸς τὸ μὴδὲ μικρὸν ἐνεῖναι τοῖς ἀνδράσιν ἡσυχίας. ἀλλ' ἂν τινὰ τις ἔρη, ὥσπερ ἐκ Φαρέτρας ῥηματίσκια αἰνιγματώδη ἀνασπῶντες ἀποτοξεύουσι. καὶ τούτου ζητῆς λόγον λαβεῖν, τί εἶρηκεν, ἑτέρῳ πεπλήξη, καινῶς μετωνομασμένῳ. περὶ αὐτοῦ οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. οὐδέ γε ἐκεῖνοι αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους· ἀλλ' εὐ πάνυ Φυλάττουσι τὸ μὴδὲν βέβαιον ἕαν εἶναι, μήτ' ἐν λόγῳ μήτ' ἐν ταῖς

tio sit, quae per Ioniam passim propagata est: siquidem Heracliti studiosi huic sermone summopere suffragantur. So. Propterea, o amice Theodore, a primordiis haec inspicienda sunt, quemadmodum ipsi contendunt. Theo. Omnino. etenim, o Socrates, de Heracliteis, vel, ut tu ais, Homericis, ac etiam antiquioribus istis apud Ephesios, eos praesertim, qui peritiores videri volunt, non magis, quam apud oestro concitos loqui licet. Plane enim scripta illorum impetu feruntur. Mora autem expectatioque in sermone & quaestionibus, & quies inter respondendum interrogandumque, minus illis adest, quam quod nihil; immo etiam minus, quam nihil: adeo parum viris illis quietis in animo est. sed si quem illorum aliqua de re interrogas, tanquam ex pharetra obscura verbula depromentes sagittant. & si huius rationem perquiras, altero ferieris mox nove conficito: nunquam vero cum illorum aliquo quidquam perficies, neque ipsi invicem. Idque unum observantissime curant, ut nihil stabile, aut in sermone, aut in an-

Plat. Oper. Vol. II. I

- b. αὐτῶν ψυχαῖς ἠγούμενοι, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, αὐτὸ εἰσιμιμον εἶναι. τούτῳ δὲ πᾶνυ πολεμοῦσι, καὶ καθόσον δύνανται πανταχόθεν ἐκβάλλουσι. ΣΩ. Ἴσως, ὦ Θεόδωρε, τοὺς ἀνδρας μαχομένους ἐώρακας, εἰρηγεύουσι δὲ οὐ συγγέγονας· οὐ γὰρ σοι ἑταῖροί εἰσι. ἀλλ' οἶμαι, τὰ τοιαῦτα τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ σχολῆς φράζουσι, οὓς ἂν βούλωνται ὁμοίους αὐτοῖς ποιῆσαι. ΘΕΟ. Ποίοις μαθηταῖς, ὦ δαιμόνιε; οὐδὲ γίγνεται τῶν τοι-
- c. οὔτων ἕτερος ἑτέρου μαθητῆς, ἀλλ' αὐτόματα ἀναφύονται, ὁπόθεν ἂν τύχοι ἕκαστος αὐτῶν ἐνθουσιάσας, καὶ τὸν ἕτερον ὃ ἕτερος οὐδὲν ἠγεῖται εἰδέναι. παρὰ μὲν οὖν τούτων, ὅπερ ἦα ἐρῶν, οὐκ ἂν ποτε λάβοις λόγον, οὔτε ἐκόντων οὔτε ἀκόντων. αὐτοὺς δὲ δεῖ παραλαβόντας, ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι. ΣΩ. Καὶ μετρίως γε λέγεις. τό γε δὴ πρόβλημα, ἀλλό τι παρειλήφαμεν ἢ παρὰ μὲν τῶν ἀρχαίων, μετὰ ποιή-
- d. σεως ἐπικρυπτομένων τοὺς πολλοὺς, ὡς ἡ γένεσις τῶν ἄλλων πάντων, Ὀκεανός τε καὶ Τηθύς, ρεύματα τυγχάνει, καὶ οὐδὲν ἔσηκε· παρὰ δὲ τῶν ὑσέρων, ἅτε σοφωτέρων, ἀναφαν-

mis suis esse permittant, putantes, ut mihi videtur, id ipsum stabile esse: atque id totis viribus infestantur, & undique vehementer expellunt. So. Forfitan, o Theodore, hos viros in pugna vidisti, in pace vero nequaquam. neque enim amici tibi sunt. Verum talia quaedam discipulis suis, ut arbitror, in otio dicunt, quos similes sibi reddere volunt. Theo. Quibus discipulis, o beate? neque enim inter istos alter alterius fit discipulus, sed sponte nascuntur, undecunque contingit eorum quemque furore corripit: atque alter alterum scire nihil existimat. Ab his itaque rationem, ut modo dicebam, nullam unquam accipies, nec volentibus, nec invitis. Nos autem oportet, ipsos tanquam propositione accepta considerare. So. Scite loqueris. sententiam siquidem aliam quandam accepimus a priscis poemate vulgus hominum celantibus, quod origo aliorum omnium Oceanus scilicet atque Tethys sit, quodque fluxus sint omnia, nihilque consistat. a recentioribus autem atque iis sapientioribus rem adeo clare demonstrantibus, ut vel cerdonas

δὸν ἀποδεικνυμένων, ἵνα καὶ οἱ σκυτοτόμοι αὐτῶν τὴν σοφίαν μάθωσιν ἀκούσαντες, καὶ παύσωνται ἡλιθίως οἰόμενοι, τὰ μὲν ἐξάναι, τὰ δὲ κινεῖσθαι, τῶν ὄντων. μαθόντες δ' ὅτι πάντα κινεῖται, τιμῶσιν αὐτούς; ὀλίγοι δὲ ἐπελαθόμεν, ὧ Θεόδωρε, ὅτι ἄλλοι αὖ τἀναντία τούτοις ἀπεφήναντο, οἷον ἀκίνητον τελέθει τῷ παντί ὄνομα εἶναι, καὶ ἄλλα ὅσα Μέ- e. λισσοί τε καὶ Παρμενίδαι ἐναντιούμενοι πᾶσι τούτοις διίσχυριζονται. ὡς ἐν τε πάντα ἐστὶ, καὶ ἔσκηκεν αὐτὸ ἐν αὐτῷ, οὐκ ἔχον χώραν ἐν ἣ κινεῖται. τούτοις οὖν, ὧ ἑταῖρε, πᾶσι τί χρησώμεθα; κατὰ σμικρὸν γὰρ προΐοντες, λελήθαμεν ἀμφοτέρων εἰς τὸ μέσον πεπτωκότες· καὶ ἂν μὴ πῃ ἀμυνόμενοι διαφύγωμεν, δίκην δώσομεν ὡσπερ οἱ ἐν ταῖς παλαίστραις διὰ p. γραμμῆς παίζοντες, ὅταν ὑπ' ἀμφοτέρων ληθέντες, ἔλκων- 18k ται εἰς τἀναντία. δοκεῖ οὖν μοι τοὺς ἑτέρους πρότερον σκεπ- a. τέον, ἐφ' οὗσπερ ὠρμήσαμεν, τοὺς ῥέοντας. καὶ ἂν μὲν τι φαίνονται λέγοντες, συνέλξομεν μετ' αὐτῶν ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς ἑτέρους ἐκφυγεῖν πειρώμενοι· ἂν δὲ οἱ τοῦ ὄλου εἰσιώ-

eorum sapientiam audiendo perciperent, desinerentque stulte putare, consistere partim res, partim contra moveri, ab iis, inquam, accepimus moveri omnia, quos auctores illi venerantur. Propemodum autem, o Theodore, oblitus eram, quod alii his contraria monstrarunt: universi videlicet congruum nomen esse hoc existens immobile, & alia, quaecunque Melissei Parmenideique adversantes his omnibus asseverant, quod omnia unum sunt, idque unum ipsum in seipso consistit, locum in quo moveatur nullum penitus habens. Quid de his omnibus, o amice, dicendum? Sensim namque progressi, utrorumque medii clam evasimus. quod si nullo pacto propugnantes abeamus imbelles, poenas dabimus instar eorum, qui in palaestris ad lineam ludunt, quando ab utrisque apprehensi in contraria distrahuntur. De his itaque prius agendum videtur, quos primo fluentes scilicet aggressi sumus. & si quid probabile dicere videbuntur, contrahemus cum illis nos ipsos, alios effugere conantes. Sin autem qui universum stabile ponunt,

- ται ἀληθέστερα λέγειν δοκῶσι, φευξόμεθα παρ' αὐτοὺς ἀπ' αὐτῶν καὶ τὰ ἀκίνητα κινούντων. ἀμφότεροι δ' ἂν φανῶσι
- b. μὴδὲν μέτριον λέγοντες, γελοῖοι ἐσόμεθα, ἡγούμενοι ἡμᾶς μέντοι λέγειν φαύλους ὄντας, παμπάλαιους δὲ καὶ πανσόφους ἀνδρας ἀποδοδοκιμακότες. ὅρα οὖν, ὦ Θεόδωρε, εἰ λυσιτελεῖ εἰς τοσοῦτον προΐεναι κίνδυνον. **ΘΕΟ.** Οὐδὲν μὲν οὖν ἀνεκτὸν, ὦ Σώκρατες, μὴ οὐ διασκέφασθαι τί λέγουσιν ἑκάτεροι τῶν ἀνδρῶν. **ΣΩ.** Σκεπτέον ἂν εἴη, σοῦ γε οὕτω προδυμουμένου. δοκεῖ οὖν μοι ἀρχὴ εἶναι τῆς σκέψεως, κινήσεως περὶ, ποῖον
- c. τί ποτε ἄρα λέγοντες, φασὶ τὰ πάντα κινεῖσθαι. βούλομαι δὲ λέγειν τὸ τοιόνδε πότερον ἐν τι εἶδος αὐτῆς λέγουσιν, ἢ (ὡσπερ ἐμοὶ φαίνεται) δύο. μὴ μέντοι μόνον ἐμοὶ δοκεῖτω, ἀλλὰ συμμετέχε καὶ σὺ, ἵνα κοινῇ πάσχωμεν ἂν τι καὶ δέη. καὶ μοι λέγε, Ἐρα κινεῖσθαι καλεῖς, ὅταν τὶ χώραν ἐκ χώρας μεταβάλλῃ, ἢ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ εἴδηται; **ΘΕΟ.** Ἐγωγε. **ΣΩ.** Τοῦτο μὲν τοῖνον ἐν ἔσω εἶδος. ὅταν δὲ ἢ μὲν ἐν τῷ
- d. αὐτῷ, γηράσκη δὲ, ἢ μέλαν ἐκ λευκοῦ, ἢ σκληρὸν ἐκ μα-

veriora protulerint, refugiemus ad eos ab illis, qui etiam immobilia movent. At si neutri verisimile aliquid adducere nobis appareant, ridiculi evademus, putantes nos viles homunculos magnum aliquid sapere, cum nihil nisi priscis illis ac sapientibus viris derogaverimus. Vide igitur, o Theodore, utrum praestet, necne, tantum subire periculum. *Theo.* Nullo modo committendum est, o Socrates, quin utrorumque sensa quid veri, quid falsi habeant, discutiamus. *So.* Discutiendum est iam, postquam & tu id usque eo expetis. Videtur igitur disputationis huius principium a motu sumendum, quo scilicet motu moveri omnia dicant. Quod autem dico, huiusmodi est, utrum speciem unam motus inducant, an, quemadmodum mihi videtur, species duas. Neque id tamen mihi soli videri cupio, sed tibi quoque; ut pariter ambo, quidquid oportuerit, patiamur. Dic igitur, Numquid moveri dicis, quando locum quid ex loco mutat, vel in eodem vertitur? *Theo.* Equidem. *So.* Ergo una haec species esto. At cum eodem in

λακοῦ γίγνηται, ἢ τινα ἄλλην ἀλλοίωσιν ἀλλοιῶται ἄρα οὐκ ἄξιον ἕτερον εἶδος φάναι κινήσεως; ΘΕΟ. Ἐμοιγε δοκεῖ. ΣΩ. Ἀναγκαῖον μὲν οὔν, δύο δὲ λέγω τούτῳ εἶδη κινήσεως ἀλλοίωσιν, τὴν δὲ, περιφοράν. ΘΕΟ. Ὀρθῶς γε λέγων. ΣΩ. Τοῦτο ταῖνυν αὐτῷ διελόμενοι, διαλεγόμεθα ἤδη τοῖς τὰ πάντα φάσκουσι κινεῖσθαι, καὶ ἐρωτῶμεν, Πότερον πᾶν φατὲ ἀμφοτέρως κινεῖσθαι, φερόμενόν τε καὶ ἀλλοιούμενον, ἢ τὸ μὲν τι ἀμφοτέρως, τὸ δ' ἑτέρως; ΘΕΟ. Ἀλλὰ μὰ Δί' ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν οἶμαι δ' ἂν φάναι, ἀμφοτέρως. ΣΩ. Εἰ δέ γε μὴ, ὧ ἑταῖρε, κινούμενά τε ἑαυτοῖς καὶ ἐξῶτα φανεῖται καὶ οὐδὲν μᾶλλον ὀρθῶς ἔξει εἰπεῖν ὅτι κινεῖται τὰ πάντα, ἢ ὅτι ἔστηκε. ΘΕΟ. Ἀληθῆστα λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ κινεῖσθαι αὐτὰ δεῖ, τὸ δὲ μὴ κινεῖσθαι μὴ, ἐνεῖναι μηδενί, πάντα δὴ πᾶσαν κίνησιν αἰεὶ κινεῖται. ΘΕΟ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Σκόπει δὴ μοι τὸδε αὐτῶν τῆς θερμότητος ἢ λευκότητος ἢ ὄπουσιν γένεσιν, οὐχ οὕτω πως ἐλέγμεν φάναι αὐτούς, φέρεσθαι

p.
18x
a.

loco quid permanens fenescit, vel nigrum ex albo, vel ex molli durum efficitur, aut alia quadam alteratione mutatur, nonne alteram hanc motus speciem merito nuncupabimus? *Theo.* Merito. *So.* Ex his necessarium est, geminas species motus existere, alterationem scilicet, motumque localem. *Theo.* Probe. *So.* Hac distinctione praemissa, ad eos, qui moveri omnia volunt, iam pergamus, & hunc in modum interrogemus: Utrum quodlibet fatemini utroque modo moveri, alteratum pariter atque delatum? aut aliud quid utroque modo, aliud unico? *Theo.* Equidem quod asseram non habeo: arbitror tanten illos utroque modo dicturos. *So.* Alioquin, o amice, agitata simul & consistentia sibiipsis videbuntur: nec magis moveri omnia, quam stare omnia licebit asserere. *Theo.* Vera loqueris. *So.* Nonne quandoquidem moveri ipsa oportet, absentiam vero motus nulli competere, omnia sane omni motu semper moventur. *Theo.* Necessario sequitur. *So.* Hoc age ex eorum dictis considera, caloris scilicet, vel albedinis, vel cuiuslibet generationem. Nonne diximus eos putare, unumquodque horum ferri simul cum

- ἑκάστων τούτων ἅμα αἰσθῆσει μεταξὺ τοῦ ποιούντος τε καὶ πάσχοντος; καὶ τὸ μὲν πάσχον, αἰσθητὸν, ἀλλ' οὐκ αἰσθησιν ἔτι γίγνεσθαι τὸ δὲ ποιῶν, ποιῶν τι, ἀλλ' οὐ ποιότητα; ἴσως οὖν ἢ ποιότης ἅμα ἀλλόκοτόν τε φαίνεται ὄνομα, καὶ οὐ μανθάνεις ἀβρόν λεγόμενον. κατὰ μέρη οὖν ἄκουε. τὸ γάρ
- b. ποιῶν, οὔτε θερμότης, οὔτε λευκότης, θερμὸν δὲ καὶ λευκὸν γίγνεται, καὶ τὰλλα οὕτω. μέμνησαι γάρ που ἐν τοῖς πρόσθεν ὅτι οὕτως ἐλέγομεν, ἐν μηδὲν αὐτὸ καὶ αὐτὸ εἶναι, μὴ δ' αὖ τὸ ποιῶν ἢ πάσχον, ἀλλ' ἐξ ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλα συγγιγνομένων, τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ αἰσθητὰ ἀποτίκτοντα, τὰ μὲν, ποῖα ἅττα γίγνεσθαι, τὰ δὲ, αἰσθανόμενα.
- ΘΕΟ. Μέμνημαι. πῶς δ' αὖ; ΣΩ. Τὰ μὲν τοῖνυν ἄλλα
- c. χαίρειν ἑάσωμεν, εἴτε ἄλλως, εἴτε οὕτω λέγουσιν· οὐ δ' ἔνεκα λέγομεν, τοῦτο μόνον φυλάττωμεν ἐρωτῶντες, Κινεῖται καὶ ρεῖ, ὡς φατέ, τὰ πάντα; ἢ γάρ; ΘΕΟ. Ναί. ΣΩ. Οὐκ οὖν ἀμφοτέρας ὡς διειλόμεθα κινήσεις, φερόμενά τε καὶ ἀλλοιούμενα; ΘΕΟ. Πῶς δ' οὐ; εἰπέρ γε δεῖ τελέως κινήσεται. ΣΩ. Εἰ μὲν τοῖνυν ἐφέρετο μόνον, ἡλλοιοῦτο δὲ μὴ,

fensu inter agens & patiens? & patiens quidem sensibile esse; non sensum; agens autem efficiens esse aliquid, non tamen qualitatem esse? Forte qualitas extraneum tibi nomen videtur, neque sic in genere dictum percipis: in partibus igitur audi. Agens enim neque calor, neque albedo, sed calidum potius albumque fit, ceteraque eodem pacto. Recordaris ita nos supra dixisse, nihil secundum seipsum unum aliquid esse, neque insuper agens, aut patiens, sed ex utrisque vicissim congregientibus sensus & sensibilia emanantia partim fieri qualia quaedam, partim vero sentientia? *Theo.* Memini; ac cur non ita dicant? *So.* Cetera igitur praetermittamus, sicne, an aliter dicant, id vero unum, cuius gratia disputatur, diligentius exquiramus. Moven- tur, ut dicitis, fluuntque omnia? nonne? *Theo.* Certe. *So.* An non utrisque illis, quos distinximus, motibus, delata simul, & alterata? *Theo.* Quidni? si modo perfecte moveri illa necesse sit. *So.* Si igitur ferrentur solum, neque tamen alterarentur,

εἶχομεν ἄν που εἶπεῖν, οἷα ἄττα ρεῖ τὰ φερόμενα. ἢ πῶς λέ-
γομεν; **ΘΕΟ.** Οὕτω. **ΣΩ.** Ἐπειδὴ δὲ οὐδὲ τοῦτο μένει, τὸ **d.**
λευκὸν ρεῖν τὸ ρέον, ἀλλὰ μεταβάλλει, ὥστε καὶ αὐτοῦ τού-
του εἶναι ῥοὴν τῆς λευκότητος, καὶ μεταβολὴν εἰς ἄλλην
χρῶαν, ἵνα μὴ ἀλφὴ ταύτη μένον, ἄρα ποτε οἶον τέ τι προσει-
πεῖν χρῶμα, ὥστε καὶ ὀρθῶς προσαγορεύειν; **ΘΕΟ.** Καὶ τίς
μηχανή, ᾧ Σώκρατες, ἢ ἄλλο γέ τι τῶν τοιούτων, εἴπερ ἀεὶ
λέγοντος ὑπεξέρχεται, ἅτε δὴ ρέον; **ΣΩ.** Τί δὲ περὶ αἰσθή-
σεως ἐροῦμεν ὁποιασοῦν; οἶον τῆς τοῦ ὄραῦ ἢ ἀκούειν; μένειν
ποτὲ ἐν αὐτῷ τῷ ὄραῦ ἢ ἀκούειν; **ΘΕΟ.** Οὐκ οὐκ δεῖ γε, εἴπερ **e.**
πάντα κινεῖται. **ΣΩ.** Οὔτε ἄρα ὄραῦ, προσρητέον τί μᾶλλον,
ἢ μὴ ὄραῦ, οὐδὲ τιν' ἄλλην αἰσθησιν μᾶλλον ἢ μὴ, πάντων
γε πάντως κινουμένων. **ΘΕΟ.** Οὐ γὰρ οὔν. **ΣΩ.** Καὶ μὴν αἰ-
σθησίς γε ἐπισήμη, ὡς ἔφαμεν ἐγὼ τε καὶ Θεαίτητος. **ΘΕΟ.**
Ἦν ταῦτα. **ΣΩ.** Οὐδὲν ἄρα ἐπισήμην, μᾶλλον ἢ μὴ ἐπισή-
μην, ἀπεκρινάμεθα, ἐρωτώμενοι ὅ, τι ἐστὶν ἐπισήμη. **ΘΕΟ.**

possemus dicere, qualia quaedam fluunt, quae feruntur. aut
quomodo dicemus? *Theo.* Hoc pacto. *So.* Quoniam vero ne-
que id permanet, ut album scilicet, quod fluit, fluat, sed per-
mutatur ita, ut huius ipsius sit fluxus albedinis, & in alium co-
lorem transitus, ne ullo modo permanens deprehendi possit:
utrum possumus aliquando colorem aliquem pronuntiare ita,
ut recte denominemus? *Theo.* Atqui quo pacto, o Socrates,
aut in hoc, aut in alio ullo id fieri potest, si quidem, dum pro-
nuntiamus, continuo subterfugit, utpote quod semper fluit? *So.*
Quid porro de quovis sensu dicendum, ut videndi vel audten-
di? numquid in visione, aut auditu aliquando permanere? *Theo.*
Minime omnium, siquidem cuncta moventur. *So.* Neque igitur
videre quidquam potius, quam non videre dicendum, ne-
que alio ullo sensu uti magis, quam non uti, cum omnia omni-
no moveantur. *Theo.* Non certe. *So.* Verumtamen sensus ipse
scientia est, ut ego Theaetetusque diximus. *Theo.* Dictum qui-
dem. *So.* Non igitur scientiam magis, quam non scientiam re-
spondebamus, quid scientia sit, interrogati. *Theo.* Sic certe vi-

- p. Ἐοίκατε. ΣΩ. Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνοι τὸ ἐπαινόβρωμα τῆς ἀποκρίσεως, προθυμηθεῖσιν ἀποδείξαι ὅτι πάντα κινεῖται, ἵνα
- 183 a. δὴ ἐκείνη ἢ ἀπόκρισις ὀρθὴ φανῆ. τὸ δ' ὡς ἔοικεν ἐφάνη, εἰ πάντα κινεῖται, πᾶσα ἀπόκρισις περὶ οὗτου ἂν τις ἀποκρίνηται, ὁμοίως ὀρθὴ εἶναι, οὕτω τ' ἔχειν φάναι καὶ μὴ οὕτως. εἰ δὲ βούλει, γίγνεσθαι ἵνα μὴ σήσωμεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ.
- ΘΕΟ. Ὁρθῶς λέγεις. ΣΩ. Πλήν γε, ὦ Θεόδωρε, ὅτι οὕτω τί εἶπον, καὶ οὐχ οὕτω. δεῖ δὲ οὐδὲ τοῦτο οὕτω λέγειν (οὐδὲ
- b. γὰρ ἂν ἔτι κινοῖτο Οὕτω, οὐδ' αὖ Μὴ οὕτω. οὐδὲ γὰρ τοῦτο κίνησις) ἀλλὰ ἰὼ ἄλλην φωνὴν δετέου τοῖς τὸν λόγον τοῦτον λέγουσιν ὡς νῦν γε πρὸς τὴν αὐτῶν ὑπόθεσιν οὐκ ἔχουσι ῥήματα, εἰ μὴ ἄρα τὸ Οὐδ' ὅπως. μάλιξ δ' οὕτως ἂν αὐτοῖς ἄρμόττοι, ἀπειρον λεγόμενον. ΘΕΟ. Οἰκειοτάτη οὖν διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς. ΣΩ. Οὐκοῦν, ὦ Θεόδωρε, τοῦ τε σοῦ ἑταίρου ἀπηλλάγμεθα, καὶ οὕτω συγχωροῦμεν αὐτῷ πάντ' ἀνδρα πάντων χρημάτων μέτρον εἶναι, ἂν μὴ φρόνιμός τις
- c. ἢ ἐπισήμην τε, αἰσθησιν αὐ συγχωρησόμεθα, κατὰ γε τὴν

demini. So. Opportune itaque responſionem illam emendaremus, ſi demonſtrare contenderemus, quod omnia moveantur, ut recta illa reſponſio videatur. Hoc autem, ut videtur, apparuit, quod, ſi omnia moventur, reſponſio quaelibet, de quocunque quis reſpondeat, aequè recta eſt, qua id ſic ſe habere, & non ſic habere ſe reſpondetur, quod ſi mavis, fieri dicendum: ne ipſos ferme ſiſtamus. The. Rectè loqueris. So. Praeterquam in hoc, o Theodore, quod ita & non ita dicebam, oportet autem neque hoc ita dicere, Neque enim amplius ita moveretur, neque rurfus non ita. Non enim motus hoc, ſed nomen aliud imponendum ab iis, qui talia differunt: quoniam nunc ad eorum ſuppoſitionem verba non habent; niſi forte diſtinctionem hanc, ſcilicet non quomodocunque, habere videantur, quae quidem potiffimum ipſis congruit infinite prolata. Theo. Valde conveniens illis haec diſtictio eſt. So. Iam, o Theodore, quod ad amicum tuum attinet, expedivimus: necdum conceſſimus illi, quemlibet hominem rerum omnium eſſe meſuram, niſi

τοῦ πάντα κινεῖσθαι μέθοδον. ἢ εἰ μή τι πως ἄλλως Θεαι-
 τητος ὁδε λέγει. **ΘΕΟ.** "Αρις' εἰρηκας, ὦ Σώκρατες. τούτων
 γὰρ περανθέντων, καὶ ἐμὲ δεῖ ἀπηλλάχθαι σοι ἀποκρινόμενον
 κατὰ τὰς συνθήκας, ἐπειδὴ τὸ περὶ τοῦ Πρωταγόρου λόγου
 τέλος σχοίη. **ΘΕΑΙ.** Μὴ πρὶν γ' ἂν, ὦ Θεόδωρε, Σωκράτης
 τε καὶ σὺ τοὺς Φάσκοντας αὐτὸ πᾶν ἐξάναι διέλθητε, ὡσπερ
 ἄρτι προὔθεσθε. **ΘΕΟ.** Νέος ὦν, ὦ Θεαίτητε, τοὺς πρεσβυ- **d.**
 τέρους ἀδικεῖν διδάσκεις, ὁμολογίας παραβαίνοντας. ἀλλὰ
 παρασκευάζου ὅπως τῶν ἐπιλοιπῶν Σωκράτη δώσεις λόγον.
ΘΕΑΙ. Ἐάν περ γε βούλεται. ἤδιξα μὲντ' ἂν ἤκουσα περὶ
 ὧν λέγω. **ΘΕΟ.** Ἰππέας εἰς πεδῖον προκαλῆ, Σωκράτη εἰς
 λόγους προκαλούμενος' ἐρώτα οὖν καὶ ἀκούσῃ. **ΣΩ.** Ἀλλά
 μοι δοκῶ, ὦ Θεόδωρε, περὶ γε ὧν κελεύει Θεαίτητος, οὐ πεί-
 σεσθαι αὐτῶ. **ΘΕΟ.** Τί δὴ οὖν οὐ πείσεσθαι; **ΣΩ.** Μέλισσον **e.**
 μὲν καὶ τοὺς ἄλλους αἱ ἐν ἐξῶς λέγουσι τὸ πᾶν, αἰσχυρό-
 μενος μὴ φορτικῶς σκώπτωμεν, ἥττον αἰσχύνομαι, ἢ ἕνα

sapiens quis existat. Scientiam insuper esse fensum minime con-
 cedemus, secundum rationem illam, quae moveri omnia prae-
 dicat: nisi forte Theaetetus hic alio quodam modo dicat. *Theo.*
 Optime dixisti, o Socrates, his enim peractis, me quoque libera-
 tum esse oportet ab eo, ut tibi secundum pacta respondeam,
 quandoquidem hoc de Protagorae sermone finem accepit. *The.*
 Ne desistite, quaeso, Theodore, antequam tu & Socrates
 eos recenseatis, qui stare omnia dicunt, quemadmodum paulo
 ante proposuistis. *Theo.* Cum sis juvenis, o Theaetete, se-
 niores iniuriam facere doces, dum pacta transgredi exhorta-
 ris. Sed accingere tu, ut reliquorum, Socrati, si velit, ratio-
 nem reddas. *The.* Libentissime tamen ea, de quibus loquor, au-
 direm. *Theo.* Equites in campum provocas, cum Socratem ad
 disputandum accerfis. interroga igitur, atque audies. **Sa.** Vi-
 deor equidem, o Theodore, in his, quae Theaetetus iubet,
 ipsi minime pariturus. *Theo.* Quid obstat, quo minus obsequa-
 ris? **So.** Etsi Melissum atque alios, qui unum consistens uni-
 versum dicunt, vereor ne forte onerosi videamur, illos exagi-

- ἔντα Παρμενίδην. Παρμενίδης δέ μοι φαίνεται τὸ τοῦ Ὅμηρου, αἰδοῖός τε μοι ἄμα δεινός τε. συμπροσέμιξα γὰρ δὴ τῷ ἀνδρὶ, πάνυ νέος, πάνυ πρεσβύτης· καὶ μοι ἐφάνη βάθος τὲ
- p.** ἔχειν παντάπασι γενναῖον. φοβοῦμαι οὖν μὴ οὔτε τὰ λεγόμενα ξυνίωμεν, τί τε διανοοῦμενος εἶπε, πολὺ πλέον λειπώμεθα· καὶ τὸ μέγιστον, οὐ ἔνεκα ὁ λόγος ὠρμηται, ἐπισήμης περὶ, τί ποτ' ἐστὶν, ἄσκεπτον γένηται, ὑπὸ τῶν ἐπεισχωμαζόντων λόγων, εἴ τις αὐτοῖς πείσεται. ἄλλως τε καὶ ὁ νῦν ἐγγείρομεν, πλήθει ἀμήχανον. εἴτε τις ἐν παρέργῳ σκέπεται, ἀνάξι' ἂν πάθοι· εἴτε ἱκανῶς μηκυνόμενος, τὸ τῆς ἐπισήμης ἀφανιεῖ.
- b.** δεῖ δὲ οὐδέτερα· ἀλλὰ Θεαίτητον ὦν κυεῖ περὶ ἐπισήμης πειρᾶσθαι ἡμᾶς τῇ μαιευτικῇ τέχνῃ ἀπολύσαι. **ΘΕΑΙ.** Ἄλλοτε χρὴ, εἰ δοκεῖ, οὕτω ποιεῖν. **ΣΩ.** Ἐτι τοίνυν, ὦ Θεαίτητε, τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων ἐπίσκεψαι. αἰσθησιν γὰρ δὴ ἐπισήμην ἀπεκρίνω. ἢ γὰρ; **ΘΕΑΙ.** Ναί. **ΣΩ.** Εἰ οὖν τις σε ᾧδ'

tantes, minus tamen, quam unicum Parmenidem, vereor. Parmenides enim, ut Homericis verbis utar, verendus mihi acerque videtur. Collocutus sum olim cum illo fene admodum adhuc adolescens, mihi que visus est profundam generosamque omnino sapientiam possidere. Formido itaque, ne dicta eius vocesque nequaquam intelligamus; quod autem verbis subintelligit, multo magis nos lateat; & quod maximum est, cuius gratia disputatio inter nos coepit, quid scientia sit inquirens, indiscussum relinquatur, propter disputationes temere irruentes, si quis eis obsequatur: praesertim cum amplissima quaestio illa, quam modo induximus, si praeter propositum & quasi digrediendo tractetur, indigna nimium passura sit; & si latius exactiusque perficiatur, scientiae ipsius investigationem impeditura, neutrum vero decet: sed magis Theaeteti foetum circa scientiam obstetricia facultate in lucem educere, & diligenter examinare. *The.* Si ita videtur, ita agendum est. *So.* Hoc igitur, Theaetete, circa supra dicta insuper considera. sensum esse scientiam respondisti, an non? *The.* Certe. *So.* Si quis igitur interrogaret, quonam alba & nigra homo videat, quove

ἔρωτάῳ, τῷ τὰ λευκὰ καὶ μέλαινα ὄρα ἄνθρωπος, καὶ τῷ τὰ
 θξέα καὶ βαρέα ἀκούει εἰποῖς ἄν, οἶμαι, ὀμμασί τε καὶ ὤσι.
ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. **ΣΩ.** Τὸ δὲ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ
 ῥημάτων, καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον, τὰ μὲν πολλὰ, **c.**
 οὐκ ἀγεννὲς, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τούτου ἐναντίον ἀνελεύθερον
 ἔστι δὲ ὅτε ἀναγκαῖόν οἷον καὶ νῦν ἀνάγκη ἐπιλαβέσθαι τῆς
 ἀποκρίσεως ἢν ἀποκρίνη, ἣ οὐκ ὀρθή. σκόπει γάρ, ἀπόκρισις
 ποτέρα ὀρθότερα ἢ ὄρωμεν, τοῦτο εἶναι ὀφθαλμοὺς, ἢ δι' οὐ
 ὄρωμεν καὶ, ἢ ἀκούομεν, ὤτα, ἢ δι' οὐ ἀκούομεν. **ΘΕΑΙ.**
 Δι' ὧν ἕκαστα αἰσθανόμεθα, ἔμοιγε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, μᾶλ-
 λον ἢ οἷς. **ΣΩ.** Δεινὸν γάρ που, ὦ παῖ, εἰ πολλαὶ τινες ἐν **d.**
 ἡμῖν, ὥσπερ ἐν δαυρείοις ἵπποις, αἰσθήσεις ἐγκάθηται, ἀλλὰ
 μὴ εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν, εἴτε ὃ δεῖ καλεῖν, πάν-
 τα ταῦτα ξυυτείνει ἢ διὰ τούτων οἷον ὀργάνων αἰσθανόμεθα
 ὅσα αἰσθητά. **ΘΕΑΙ.** Ἀλλά μοι δοκεῖ οὕτω μᾶλλον, ἢ
 ἐκείνως. **ΣΩ.** Τοῦ δέ τοι ἕνεκα αὐτά σοι διακριβοῦμαι, εἴτινε
 ἡμῶν αὐτῶν, τῷ αὐτῷ, διὰ μὲν ὀφθαλμῶν αἰσθάνομεθα λευ-

acuta & gravia audiat: oculis, ut arbitror, & auribus, respon-
 deres. *The.* Equidem. *So.* Uti nominibus verbisque commu-
 nioribus, neque exacte curioseque disquirere, saepenumero
 generosi animi est, contrarium autem illiberalis: nonnunquam
 tamen necessarium est, quemadmodum in praesentia examinare
 cogimur, qua ex parte responsio tua minus recta sit. Attende
 enim, quae responsio rectior, utrum quae dicit, quo videmus
 id oculos esse; an quae dicit, per quod videmus. item quo
 audimus aures, an per quod audimus. *The.* Potius mihi, per
 quae singula sentimus, quam quibus sentimus, respondendum
 videtur, o Socrates. *So.* Absurdum quidem id esset, o puer,
 si multi nobis sensus quemadmodum ligneis equis infiderent:
 & omnia haec in unam sive ideam, sive animam, seu quo-
 modocunque vocari decet, minime tenderent, qua per ista
 tanquam per organa, quaecunque sensibus subiacent, sentimus.
The. Mihi quidem hoc potius, quam illo modo videtur. *So.*
 Idcirco ista tecum diligenter perquiro, ut videamus, utrum

κῶν τε καὶ μελάνων, διὰ δὲ τῶν ἄλλων, ἐτέρων αὖ τιῶν.

e. καὶ ἔξεις, ἐρωτώμενος, πάντα τὰ τοιαῦτα εἰς τὸ σῶμα ἀναφέρειν. Ἰσως δὲ βέλτιόν σε λέγειν αὐτὰ ἀποκρινόμενον μᾶλλον, ἢ ἐμὲ ὑπὲρ σοῦ πολυπραγμονεῖν. καὶ μοι λέγε· θερμὰ καὶ ξηρὰ, καὶ κοῦφα, καὶ γλυκέα, δι' ὧν αἰσθάνη, ἄρα οὐ τοῦ σώματος ἕκαστα τίθης; ἢ ἄλλου τινός; ΘΕΑΙ. Οὐδενός ἄλλου. ΣΩ. Ἢ καὶ ἐβελήσεις ὁμολογεῖν, ἃ δι' ἐτέρας δύνα-

μεις αἰσθάνη, ἀδύνατον δι' ἄλλης τούτων αἰσθῆσθαι; οἶον, ^{p.} ¹⁸⁵ ^{a.} ἃ δι' ἀκοῆς, δι' ὄψεως; ἢ ἃ δι' ὄψεως, δι' ἀκοῆς; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐβελήσω; ΣΩ. Εἴτι ἄρα περὶ ἀμφοτέρων διανοῆ, οὐκ ἂν διὰ γε τοῦ ἐτέρου ὄργάνου, αὐδ' αὖ διὰ τοῦ ἐτέρου περὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνοι' ἂν. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Περὶ δὴ φωνῆς καὶ περὶ χροῆς, πρῶτον μὲν αὐτὸ τοῦτο περὶ ἀμφοτέρων, ἢ διανοῆ, ὅτι ἀμφοτέρω ἐσόν; ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ὅτι ἑκάτερον, ἑκατέρου μὲν ἕτερον, ἑαυτῷ δὲ **b.** ταυτόν; ΘΕΑΙ. Τί μήν; ΣΩ. Καὶ ὅτι ἀμφοτέρω, δύο, ἑκάτερον δὲ, ἓν; ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ εἴτε

uno quodam eodem, quod infit nobis, per oculos quidem alba & nigra percipiamus, per alia vero organa alia quaedam: pos-
 fisque interrogatus, ad corpus singula haec referre. Praestat
 forsitan, te ad singula respondere, quam me tui vicem geren-
 do defatigari. Dic itaque, ea, per quae sentis calida & sicca,
 levia atque dulcia, nonne corporis organa singula ponis, an
 alterius cuiuspiam? *The.* Nullius alterius. *So.* Numquid fate-
 beris, quae per aliam potentiam sentis, per aliam sentire non
 posse? veluti quae per auditum, eadem per visum: & contra
 quae per visum, eadem per auditum? *The.* Quidni fatear?
So. Si quid ergo de utrisque cogitas, non utique per aliud or-
 ganum, neque etiam per aliud de ambobus id sentis. *The.* Non
 certe. *So.* De voce itaque & de colore utrisque simul, primum
 quidem id cogitas, quod utraque sunt? *The.* Cogito. *So.* Item
 quod alterutrum ab alterutro diversum est, & sibimet idem?
The. Quidni? *So.* Quodque ambo, duo sunt: alterutrum vero
 unum. *The.* Id quoque. *So.* Potes insuper, utrum familia inter

ἀνομοίω εἴτε ὁμοίω ἀλλήλοιν, δυνατὸς εἶ ἐπισκέψασθαι;
ΘΕΑΙ. Ἴσως. **ΣΩ.** Ταῦτα δὴ πάντα διὰ τίνος περὶ αὐτοῦ
διανοῆ; οὔτε γὰρ δι' ἀκοῆς, οὔτε δι' ὄψεως οἶόν τε τὸ κοινὸν
λαμβάνειν περὶ αὐτῶν. ἔτι δὲ καὶ τὸδε τεκμήριον οὗ λέγομεν.
εἰ γὰρ δυνατὸν εἶη ἀμφοτέρω σκέψασθαι, ἄρ' ἔσον ἀλμυρῶ,
ἢ οὐ, οἷοσ' ὅτι ἔξεις εἰπεῖν ὧ ἐπισκέψῃ· καὶ τοῦτο οὔτε ὄψις,
οὔτε ἀκοή φαίνεται, ἀλλὰ τί ἄλλο. **ΘΕΑΙ.** Τί δ' οὐ μέλλει,
ἦγε διὰ τῆς γλώττης δύναμις; **ΣΩ.** Καλῶς λέγεις. ἢ δὲ διὰ
τίνος δύναμις τό, τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις δηλοῖ
σοι, ὧ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις καὶ τὸ οὐκ ἔστιν, ἃ νῦν δὴ ἠρωτῶ-
μεν περὶ αὐτῶν. τούτοις πᾶσι ποῖα ἀποδώσεις ὄργανα, δι' ὧν
αἰσθάνεται ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον ἕκαστα; **ΘΕΑΙ.** Οὐσίαν
λέγεις καὶ τὸ μὴ εἶναι, καὶ ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, καὶ
τὸ ταυτὸν τε καὶ τὸ ἕτερον, ἔτι δὲ ἓν τε καὶ τὸν ἄλλον ἀριθ-
μὸν περὶ αὐτῶν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἀρτιόν τε καὶ περιττὸν ἔρω-
τᾶς, καὶ τᾶλλα ὅσα τούτοις ἔπεται, διὰ τίνος ποτὲ τῶν τοῦ
σώματος τῆ ψυχῆ αἰσθανόμεθα. **ΣΩ.** Ὑπέρευ, ὦ Θεαίτητε,

se, vel dissimilia sint, iudicare. *The.* Forte. *So.* Haec utique omnia per quid potissimum de ipsis existimas? Non per auditum, non per visum, commune circa illa quidquam accipi potest. Hinc praeterea quod dicimus coniectare licet. Si enim de utrisque iudicari posset, falsane sint, an non, posses procul dubio declarare, quo iudicares: idque non visum, non auditum, sed aliud quidem esse constat. *The.* Cur non linguae vis id efficiat? *So.* Scite loqueris. Illa vero potentia, per quid tibi ostendit, quod singulis est commune, quodve super singula, quo esse & non esse denominas, quae paulo ante de his percontabamur: qualia organa his omnibus assignabis, per quae id, quod sentit in nobis, singula sentiat? *The.* Essentiam ais & ipsum non esse, similitudinemque & dissimilitudinem, & idem & alterum, & unum aliumque de ipsis numerum. Patet enim, quod quaeris, per quod potissimum ex corporeis instrumentis ipsa anima par & impar, & quae sequuntur, percipiamus. *So.* Egregie admodum, o Theaetete, assequeris: atque haec ipsa sunt, quae

ἀκολουθεῖς, καὶ ἔστιν ἃ ἐρωτῶ, αὐτὰ ταῦτα. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ
 μὰ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔγωγε οὐκ ἂν ἔχοιμι εἰπεῖν· πλὴν γ'
 ἔτι μοι δοκεῖ τὴν ἀρχὴν οὐδ' εἶναι τοιοῦτον οὐδὲν τούτοις ὄρα
 γανον ἴδιον, ὥσπερ ἐκείνοις, ἀλλ' αὐτὴ δι' αὐτῆς ἡ ψυχὴ τὰ
 c. κοινὰ μοι φαίνεται περὶ πάντων ἐπισκοπεῖν. ΣΩ. Καλὸς γὰρ
 εἶ, ὦ Θεαίτητε, καὶ οὐχ, ὡς ἔλεγε Θεόδωρος, αἰσχρὸς. ὁ γὰρ
 καλῶς λέγων, καλὸς τε καὶ γαθὸς. πρὸς δὲ τῷ καλῷ, εὖ ἐποίη-
 σάς με, μάλα συχνοῦ λόγου ἀπαλλάξας, εἰ φαίνεται σοι,
 τὰ μὲν αὐτὴ δι' αὐτῆς ἡ ψυχὴ ἐπισκοπεῖν, τὰ δὲ, διὰ τῶν
 τοῦ σώματος δυνάμεων. τοῦτο γὰρ ἦν ὃ καὶ αὐτῷ μοι ἐδόκει,
 p. ἐβουλόμην δὲ καὶ σοὶ δόξαι. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μὴν φαίνεται
 186 γε. ΣΩ. Ποτέρων οὖν τίθης τὴν οὐσίαν; τοῦτο γὰρ μάλιχα
 a. ἐπὶ πάντων παρέπεται. ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν, ὣν αὐτὴ ἡ ψυχὴ
 κατ' αὐτὴν ἐπορέγεται. ΣΩ. Ἡ καὶ τὸ ὁμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον,
 καὶ τὸ ταυτὸν καὶ ἕτερον; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τί δὲ, καλὸν καὶ
 αἰσχρὸν, καὶ ἀγαθὸν καὶ κακόν; ΘΕΑΙ. Καὶ τούτων μοι
 δοκεῖ ἐν τοῖς μάλιχα πρὸς ἀλλήλα σκοπεῖσθαι τὴν οὐσίαν,

interrogo. *The.* Per Iovem, o Socrates, quid dicam ignoro: nisi quod mihi ab initio videbatur, nullum huiusmodi proprium organum his, ut illis, accommodari, sed ipsam potius per seipsam animam, communionem in omnibus iudicare. *So.* Pulcher es, o Theaetete, nec, ut aiebat Theodorus, deformis, nam qui pulchre loquitur, pulcher est atque bonus. Accedit ad haec, quod ingens mihi beneficium contulisti, nam prolixa & gravi disputatione me liberaisti, postquam tibi videtur anima quaedam per seipsam animadvertere, nonnulla per corporis vires apprehendere. Nam haec mea sententia erat, quam tibi quoque cupiebam persuadere. *The.* Mihi certe persuasum est. *So.* Quorum in numero essentiam ponis? hoc enim maxime ad omnia sequitur. *The.* Eorum, quae ipsa per se anima affectat atque assequitur. *So.* Numquid & simile dissimileque, & idem & alterum? *The.* Et haec. *So.* Quid pulchrum & turpe, bonumque & malum? *The.* Horum quoque mihi videtur maxime omnium essentiam invicem considerare, reputans atque

ἀναλογιζομένη ἐν ἑαυτῇ τὰ γεγονότα καὶ τὰ παρόντα, πρὸς τὰ μέλλοντα. ΣΩ. Ἐχε δὲ ἄλλοτι τοῦ μὲν σκληροῦ τὴν ἡ. σκληρότητα διὰ τῆς ἐπαφῆς αἰσθῆσεται, καὶ τοῦ μαλακοῦ τὴν μαλακότητα ὡσαύτως; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τὴν δέ γε οὐσίαν, καὶ ὅ, τι ἐσὸν, καὶ τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς ἐναντιότητος αὐτῇ ἢ ψυχῇ ἐπανιοῦσα καὶ συμβάλλουσα πρὸς ἀλλήλα, κρίνειν πειρᾶται ἡμῖν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκοῦν τὰ μὲν εὐθὺς γενομένοις πάρεσι φύσει αἰσθάνεσθαι ἀνθρώποις τε καὶ θηρίοις, ὅσα διὰ τοῦ c. σώματος παθήματα ἐπὶ τὴν ψυχὴν τείνει τὰ δὲ περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρὸς τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν, μόγις καὶ ἐν χρόνῳ διὰ πολλῶν πραγμάτων καὶ παιδείας παραγίγνεται οἷς ἂν καὶ παραγίγνηται. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Οἶόν τε οὖν ἀληθείας τυχεῖν, ᾧ μὴδὲ οὐσίας; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον. ΣΩ. Οὐ δὲ ἀληθείας τίς ἀτυχήσει, ποτὲ τούτου ἐπισήμων ἔσαι; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Ἐν μὲν d. ἄρα τοῖς παθήμασιν οὐκ ἐνὶ ἐπισήμῳ, ἐν δὲ τῷ περὶ ἐκείνων συλλογισμῷ. οὐσίας γὰρ καὶ ἀληθείας ἐνταῦθα μὲν, ὡς ἔοικε,

comparans in seipsa praeterita praesentiaque ad futura. So. Adverte & hoc, rei durae duritiam per tactum sentiet, & mollis simili ratione mollietiam? The. Ita. So. Essentiam vero, & quod sunt, mutuamque contrarietatem, ipsiusque contrarietatis essentiam ipsa anima per se volutans & invicem conferrans, discernere nititur. The. Omnino quidem. So. An non statim natis hominibus atque brutis naturalis quaedam facultas adest, qua passiones per corpus manantes in animam sentiunt? ratiocinatio vero comparatioque istorum ad essentiam utilitatemque, vix tandem post longa curricula temporis, frequenti studio & disciplina advenit, quibuscunque competit? The. Ita prorsus. So. Num veritatem eo percipere possumus, quo essentiam non percipimus? The. Minime. So. Cuius autem quis veritate caret, huius scientiam ullam habet? The. At quo pacto id fieri posset? So. In passionibus igitur scientia nequam inest: in ratiocinatione tamen, quae circa illas versatur,

δυνατὸν ἄψασθαι, ἐκεῖ δὲ ἀδύνατον. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ.
 Ἦ οὖν ταυτὸν ἐκεῖνό τε καὶ τοῦτο καλεῖς, τοσαύτας διαφο-
 ρὰς ἔχοντες; ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἀνὰ δὴ δίκαιόν γε. ΣΩ. Τί οὖν
 δὴ ἐκείνῳ ἀποδίδως ὄνομα, τῷ ὄρῳ, ἀκούειν, ὁσφραίνεσθαι,
 ψύχεσθαι, θερμαίνεσθαι; ΘΕΑΙ. Αἰσθάνεσθαι ἔγωγε. τί
 e. γὰρ ἄλλο; ΣΩ. Σύμπαν ἄρ' αὐτὸ καλεῖς αἰσθησθαι; ΘΕΑΙ.
 Ἀνάγκη. ΣΩ. Ὡς τε φαμέν οὐ μέτεσιν ἀληθείας ἄψασθαι,
 οὐδὲ γὰρ οὐσίας. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Οὐδ' ἄρ' ἐπιστή-
 μης. ΘΕΑΙ. Οὐ γάρ. ΣΩ. Οὐκ ἄρ' ἀνὰ εἴη ποτὲ, ὧς Θεαί-
 τητες, αἰσθησθῆναι τε καὶ ἐπιστήμη ταυτὸν. ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνε-
 ται, ὧς Σώκρατες. ΣΩ. Καὶ μάλιστα γὰρ νῦν καταφανεσθαι
 γέγονεν ἄλλο ὄν αἰσθήσεως ἐπιστήμη ἄλλ' οὐτι μὲν δὴ τού-
 p. του γε ἕνεκα ἡρχόμεθα διαλεγόμενοι, ἵνα εὐρωμεν τί ποτ'
 187 οὐκ ἔσ' ἐπιστήμη, ἀλλὰ τί ἐσιν. ὅμως δὲ τοσοῦτόν γε προβε-
 a. βήκαμεν, ὥστε μὴ ζητεῖν αὐτὴν ἐν αἰσθήσει τοπαράπαν,
 ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ τῷ ὀνόματι, ὃ, τί ποτ' ἔχει ἢ ψυχὴν, ὅταν
 αὐτὴ κατ' αὐτὴν πραγματεύηται περὶ τὰ ὄντα. ΘΕΑΙ.

inesse videtur. essentiam quippe veritatemque hic attingere
 possumus, illic vero nequaquam. *The.* Constat. *So.* Num idem
 illud & hoc vocas, cum tanta inter se differentia discrepent?
The. Haud sane deceret. *So.* Quod igitur illi attribuis nomen?
 ipsi nimirum videre, audire, odorari, gustare, calefieri, fri-
 gifierique? num sentire? *The.* Idipsum. quid enim aliud? *So.*
 Universum igitur hoc sensum vocas? *The.* Necesse. *So.* Huic
 veritatis perceptionem convenire negavimus, cum essentiam
 non percipiat. *The.* Sic est. *So.* Neque scientiae igitur compos
 erit. *The.* Non. *So.* Ex his sequitur, o Theaetete, scientiam
 & sensum nunquam idem fore. *The.* Non videtur, o Socrates.
So. In his perspicue patuit, aliud sensum, aliud scientiam esse.
 verum non huius gratia differere coepimus, ut quid scientia
 non sit inveniremus, sed quid sit. Eatenus vero disputando
 processimus, ut scientiam in sensu nullo modo quaerendam iu-
 dicaverimus, sed in eo nomine potius, quod tunc sortitur ani-
 mus, cum ipse secundum seipsum circa illa, quae sunt, versat-

Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε καλεῖται, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐγώ μαι, δοξάζειν. ΣΩ. Ὅρθως γὰρ οἶει, ὦ Φίλε. καὶ ἔρα δὴ νῦν πάλιν ἐξ ἀρχῆς, πάντα τὰ πρόσθεν ἐξαλείψας, εἴτι μᾶλλον κα- h
 σοφῆς, ἐπειδὴ ἐνταῦθα προελήλυθας. καὶ λέγε αὐτοῖς τί ποτ' ἐστὶν ἐπιστήμη. ΘΕΑΙ. Δόξαν μὲν πᾶσαν εἰπεῖν, ὦ Σώκρατες, ἀδύνατον, ἐπειδὴ καὶ ψευδῆς ἐστὶ δόξα κινδυνεύει δὲ ἢ ἀληθῆς δόξα, ἐπιστήμη εἶναι. καὶ μοι τοῦτο ἀποκεκρίσθω. ἐὰν γὰρ μὴ φαυλὴ προιοῦσιν, ὡσπερ τουνῦν, ἄλλό τι πειρασόμεθα λέγειν. ΣΩ. Οὕτω μέντοι χρῆ, ὦ Θεαίτητε, λέγειν προθύμως μᾶλλον, ἢ ὡς τοπρώτον ἀκνεῖς ἀποκρίνεσθαι. ἐὰν γὰρ οὕτω δρω- μεν, δυοῖν ἑάτερον, ἢ εὐρήσομεν ἐφ' ὃ ἐρχόμεθα, ἢ ἤττον c
 οἰησόμεθα εἰδέσθαι ὃ μῆδαμῆ ἴσμεν. καίτοι οὐκ ἂν εἴη μεμπτός μισθός ὁ τοιοῦτος. καὶ δὴ καὶ νῦν τί Φῆς; δυοῖν ὄντων εἰδέσθαι δόξης, τοῦ μὲν, ἀληθινοῦ, ψευδοῦς δὲ τοῦ ἑτέρου, τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπιστήμην ὀρίξῃ; ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. τοῦτο γὰρ αὐτὸ νῦν μοι φαίνεται. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ἐτι ἀξιον περὶ δόξης ἀναλαβεῖν πάλιν; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις; ΣΩ. Θράττει μέ πως νῦν τε καὶ

tur & agit. *The.* Atqui hoc, o Socrates, ut ipse arbitrator, opinari vocatur. *So.* Recte arbitraris, amice. Et nunc ab initio rursus adverte, deletis ex animo cunctis superioribus, numquid magis perspicias, postquam huc usque evehctus es. Et quid fit scientia, iterum explica. *The.* Opinionem quamlibet, o Socrates, scientiam dicere impossibile est, cum & falsa quaedam opinio sit. Videtur autem opinio vera scientia esse, idque a me nunc responsum puta. quod si aliter disputando deinceps videbitur, aliquid aliud afferre conabimur. *So.* Euge, Theaetete. sic prompto animo disputare decet, neque, ut coeperas, tergiversari. Si enim ita fecerimus, alterum e duobus continget: aut quod affectamus inveniemus, aut certe quod ignoramus, minus nos scire putabimus. neque mediocre lucrum id erit. Et nunc quidem quid ais? *An,* cum duae sint opinionis species, vera una, & altera falsa, opinionem veram scientiam definis? *The.* Definio. hoc enim mihi in praesentia videtur. *So.* An de opinione deinceps ab initio pertractan-
Plat. Oper. Vol. II. K

- d. ἄλλοτε δὴ πολλάκις. ὥστ' ἐν ἀπορίᾳ πολλῇ πρὸς ἑμαυτὸν καὶ πρὸς ἄλλον γεγυμέναι, οὐκ ἔχοντα εἰπεῖν τί ποτ' ἐσὶ τοῦτο τὸ πάθος παρ' ἡμῖν, καὶ τίνα τρόπον ἐγγινώσκμεν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; ΣΩ. Τὸ δοξάζειν τινὰ ψευδῆ. σκοπῶ δὴ καὶ νῦν, ἐτι διαζών, πότερον ἐάσωμεν αὐτὸ, ἢ ἐπισκεψόμεθα ἄλλον τρόπον ἢ ὀλίγον πρότερον. ΘΕΑΙ. Τί μὴν, ὦ Σώκρατες, εἴπερ γε καὶ ὀνηοῦν φαίνεται δεῖν; ἄρτι γὰρ οὐ κακῶς γε σὺ καὶ ὁ Θεόδωρος ἐλέγετε σχολῆς πέρι, ὡς οὐδὲν ἐν τοῖς τοιοῖσδε
- e. κατεπείγει. ΣΩ. Ὀρθῶς ὑπέμνησας. ἴσως γὰρ οὐκ ἄπο καιροῦ πάλιν ὡσπερ ἴχνος μετελθεῖν. κρεῖττον γὰρ παυ σμικρὸν εὖ ἢ πολὺ μὴ ἱκανῶς περᾶναι. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΣΩ. Πῶς οὖν; τί δὴ καὶ λέγομεν; ψευδῆ φαμὲν ἕκαστε εἶναι δόξαν; καὶ τίνα ἡμῶν δοξάζειν ψευδῆ, τὸν δ' αὖ ἀληθῆ, ὡς φύσει οὕτως ἔχόντων; ΘΕΑΙ. Φαμὲν γὰρ δὴ. ΣΩ. Οὐκοῦν τόδῃ γ' ἔσθ' ἡμῖν περὶ πάντα καὶ καθ' ἕκαστον, ἤτοι εἰδέναι, ἢ μὴ εἰδέναι.
- 188
a. μαυθάνειν γὰρ καὶ ἐπιλαυθάνεσθαι μεταξὺ τούτων ὡς οὐτα, χαίρειν λέγω ἐν τῷ παρόντι. νῦν γὰρ ἡμῖν πρὸς λόγου ἔσι

dum? *The.* Quidnam dicis? *So.* Turbat me nunc, & faepe alias, adeo ut in ambiguitate plurima quoad me ipsum & quoad alios verser, explicare non valens, quaenam sit haec in nobis affectio, quove pacto adveniat. *The.* Quaenam haec? *So.* Falso scilicet aliquem opinari: de quo nunc etiam ambigo, utrum id omittamus, aut aliter, quam supra, consideremus. *The.* Quidni, o Socrates, si quo modo decere censes? praeclare enim tu & Theodorus in superioribus de otio dicebatis, quod nihil in talibus urgeat. *So.* Opportune admonuisti. forte enim haud ab re erit, tanquam vestigium iterato percurrere. praestat namque exiguum bene, quam multum non sufficienter determinare. *The.* Quidni? *So.* Quomodo igitur, & quid dicimus? Falsam plerumque opinionem esse dicimus, & aliquem nostrum falsa opinari, alium vera, quasi haec ex natura ita se habeant? *The.* Dicimus absque dubio. *So.* Nonne hoc nobis tam circa omnia, quam circa singula contingit, nosse videlicet, vel ignorare? nam discere & oblivisci, utpote istorum

οὐδέν. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μὴν, ὦ Σώκρατες, ἀλλό γ' οὐδὲν λείπεται περὶ ἕκαστον, πλὴν εἰδέναι, ἢ μὴ εἰδέναι. ΣΩ. Οὐκοῦν ἤδη ἀνάγκη τὸν δοξάζοντα, δοξάζειν ἢ ὧν τι οἶδεν, ἢ μὴ οἶδε. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Καὶ μὴν εἰδὸτα γε μὴ εἰδέναι τὸ αὐτὸ, ἢ μὴ εἰδὸτα εἰδέναι, ἀδύνατον. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; b. ΣΩ. Ἄρ' οὖν ὁ τὰ ψευδῆ δοξάζων ἂν οἶδε, ταῦτα οἶεται οὐ ταῦτα εἶναι, ἀλλὰ ἕτερα ἄττα ὧν οἶδε; καὶ ἀμφότερα εἰδὼς, ἀγνοεῖ αὐτὸ ἀμφότερα; ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ ἀδύνατον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλ' ἄρα, ἂν μὴ οἶδεν, ἠγχείται αὐτὰ εἶναι ἕτερα ἄττα ὧν μὴ οἶδε; καὶ τοῦτ' ἐστὶ τῶ μῆτε Θεαίτητον μῆτε Σωκράτη εἰδῶτι, εἰς τὴν διάνοιαν λαβεῖν ὡς ὁ Σωκράτης, Θεαίτητος, ἢ Θεαίτητος, Σωκράτης; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν; ΣΩ. c. Ἄλλ' οὐ μὴν, ἅ γε τίς οἶδεν, οἶεται ποῦ ἂν μὴ οἶδεν αὐτὰ εἶναι οὐδ' αὐτὸ, ἂν μὴ οἶδεν, ἂν οἶδε. ΘΕΑΙ. Τέρας γὰρ ἔσαι. ΣΩ. Πῶς οὖν ἂν ἐτι ψευδῆ δοξάσειεν; ἐκτὸς γὰρ τούτων, ἀδύνατόν ποῦ δοξάζειν. ἐπεὶ περὶ πάντα ἢ ἴσμεν, ἢ οὐκ ἴσμεν

media, impraesentiarum transeo, cum nihil ad propositum nobis conferant. *The.* Nihil profus, o Socrates, aliud, prater nosse, vel ignorare, circa unumquodque relinquitur. *So.* Nonne igitur necessarium est opinantem opinari illa, de quibus novit aliquid, vel non novit? *The.* Necessarium. *So.* Quin etiam noscentem ignorare idem, vel ignorantem nosse impossibile est? *The.* Quidni? *So.* Num qui falsa opinatur quae novit, ea putat non ea esse, sed alia quaedam, quae etiam novit: & utraque noscens, utraque rursus ignorat? *The.* At fieri hoc nequit, o Socrates. *So.* An forte quae non novit, ea putat alia quaedam esse, quae non novit? & qui neque Theaetetum, neque Socratem agnovit, cogitare unquam potest Socratem Theaetetum, vel contra Theaetetum Socratem esse? *The.* Nunquam. *So.* Neque tamen quae quis novit, ea, quae non novit, esse putat: neque rursus quae non novit, ea, quae novit. *The.* Monstrum enim esset. *So.* Quo pacto igitur falsa quis opinabitur? Praeter haec quidem opinari non licet, quandoquidem omnia vel noscimus, vel ignoramus: in his autem

- ἐν δὲ τούτοις οὐδαμοῦ φαίνεται δυνατόν ψευδῆ δοξάσαι.
ΘΕΑΙ. Ἀληθέςατα. **ΣΩ.** Ἄρ' οὖν οὐ ταύτη σκεπτέον ὃ
 ζητοῦμεν, κατὰ τὸ εἶδέναι καὶ μὴ εἶδέναι ἰόντας, ἀλλὰ
 d. κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ; **ΘΕΑΙ.** Πῶς λέγεις; **ΣΩ.** Μὴ ἀπλοῦν
 ᾗ, ὅτι ὃ τὰ μὴ ὄντα περὶ ὄτουσιν δοξάζων, οὐκ ἔσθ' ὡς οὐ
 ψευδῆ δοξάσει καὶν ὅπως οὖν ἄλλως τὰ τῆς διανοίας ἔχη.
ΘΕΑΙ. Εἰκός γ' αὖ, ὦ Σώκρατες. **ΣΩ.** Πῶς οὖν τί ἐροῦ-
 μεν, ὦ Θεαίτητε, ἐάν τις ἡμᾶς ἀνακρίνη (δυνατὸν δὲ ὅτω-
 οῦν ὃ λέγεται) Καὶ τίς ἀνθρώπων τὸ μὴ ὄν δοξάσει, εἴτε περὶ
 τῶν ὄντων του, εἴτε αὐτὸ κατ' αὐτό; Καὶ ἡμεῖς δὴ, ὡς
 εἴκει, πρὸς ταῦτα φήσομεν, Ὅταν γε ἀληθῆ μὴ αἰήται
 e. οἴμενος. ἢ πῶς ἐροῦμεν; **ΘΕΑΙ.** Οὔτω. **ΣΩ.** Ἡ οὖν καὶ
 ἀλλοθί που τὸ τοιοῦτόν ἐστι; **ΘΕΑΙ.** Τὸ ποῖον; **ΣΩ.** Εἴ τις
 ὄρα μὲν τι, ὄρα δὲ οὐδέν. **ΘΕΑΙ.** Καὶ πῶς; **ΣΩ.** Ἀλλὰ
 μὴν εἴ ἐν γε τι ὄρα, τῶν ὄντων τί ὄρα. ἢ σὺ οἶε ποτὲ τὸ ἐν ἐν
 τοῖς μὴ οὔσιν εἶναι; **ΘΕΑΙ.** Οὐκ ἔγωγε. **ΣΩ.** Ὁ ἄρα ἐν γέ

nullo modo falsa opinari quis posse videtur. *The.* Vera loque-
 ris. *So.* An forte non ita considerandum quod quaerimus, se-
 cundum nosse & non nosse procedendo, sed secundum esse
 & non esse? *The.* Qui isthuc ais? *So.* Ne simplex sit: quo-
 niam qui quae nusquam sunt, in quacunq; tandem re opina-
 tur, is non potest non falsa opinari, quomodocunq; tandem
 cogitet. *The.* Decens id quoque, o Socrates. *So.* Quomodo
 igitur, quidve respondebimus, Theaetete, si quis nos interroget
 (possibile est autem unicuique quod dico) Quisnam hominum
 ipsum quod non est opinetur, sive de aliquo eorum quae sunt,
 sive ipsum secundum seipsum? Ad haec utique respondebi-
 mus: Quando scilicet quispiam opinando vera non opinatur.
 Aut quid dicemus? *The.* Sic certe. *So.* Num & alibi tale quid
 accidit? *The.* Quale istud? *So.* Ut aliquis videat quidem ali-
 quid, videat autem nihil. *The.* Et quonam pacto? *So.* At vero
 si unum quiddam videt, existentium quiddam videt. an putas
 tu unum unquam in his quae non sunt esse? *The.* Minime. *So.*
 Qui igitur unum quiddam videt, existens quiddam videt. *The.*

τι ὁρῶν, ὃν τι ὁρᾷ. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Καὶ ὁ ἄρα τί ^{p.}
 ἀκούων, ἐν γε τί ἀκούει, καὶ ὃν ἀκούει. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. ¹⁸⁹
 Καὶ ὁ ἀπτόμενος δὴ του, ἐνὸς γέ του ἄπτεται, καὶ ὄντος ^{a.}
 ἄπτεται, εἴτερ ἐνός; ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. ΣΩ. Ὁ δὲ δὴ δοξάζ-
 ζων, οὐχ ἐν τι δοξάζει; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ὁ δ' ἐν τι
 δοξάζων, οὐκ ὄν τι; ΘΕΑΙ. Συγχωρῶ. ΣΩ. Ὁ ἄρα μὴ ὄν
 δοξάζων, οὐδὲν δοξάζει. ΘΕΑΙ. Οὐ φαίνεται. ΣΩ. Ἀλλὰ
 μὴν ὅ γε μηδὲν δοξάζων, τοπαράπαν οὐδὲ δοξάζει. ΘΕΑΙ.
 Δῆλον, ὡς ἔοικε. ΣΩ. Οὐκ ἄρα οἶόν τε τὸ μὴ ὄν δοξάζειν, ^{h.}
 εὔτε περὶ τῶν ὄντων, οὔτε αὐτὸ καδ' αὐτό. ΘΕΑΙ. Οὐ φαί-
 νεται. ΣΩ. Ἀλλό τι ἄρ' ἐστὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν, τοῦ τὰ μὴ
 ὄντα δοξάζειν; ΘΕΑΙ. Ἄλλο ἔοικε. ΣΩ. Οὐ γὰρ οὕτως,
 οὔτε ὡς ὀλίγον πρότερον ἐσκοποῦμεν, ψευδῆς ἐστὶ δόξα ἐν ἡμῖν.
 ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ αὖν δὴ. ΣΩ. Ἀλλ' ἄρα ὡδε τοῦτο γιγνώ-
 μενον προσαγορεύομεν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΣΩ. Ἀλλοδοξίαν τινὰ
 οὔσαν, ψευδῆ φαιμὲν εἶναι δόξαν, ὅταν τίς τι τῶν ὄντων ἄλ-
 λο αὖ τῶν ὄντων ἀνταλλαξάμενος, τῇ διανοίᾳ, φῆ εἶναι. ^{c.}

Apparet. So. Et qui aliquid audit, unum quiddam audit, & exi-
 stens audit. The. Profecto. So. Item qui aliquid tangit, unum
 quiddam tangit, & existens insuper, si quidem unum. The. Et
 istud. So. Qui autem opinatur, nonne unum quiddam opinatur?
 The. Necessarium est. So. Et qui unum aliquid, nonne existens
 aliquid? The. Assentior. So. Qui ergo non existens opinatur,
 nihil opinatur. The. Non videtur. So. Atqui is, qui nihil opina-
 tur, omnino non opinatur. The. Constat. So. Impossibile igitur
 est, quod non est opinari, sive de aliquo eorum quae
 sunt, sive ipsum secundum se ipsum. The. Impossibile videtur.
 So. Aliud itaque est opinari falsa, quam ea quae non sunt
 opinari. The. Aliud apparet. So. Neque igitur sic, neque ut
 paulo ante consideravimus, opinio falsa nobis inest. The. Non
 certe. So. At in hunc modum hoc forsitan appellamus. The.
 Quem? So. Alienam quandam opinionem, falsam opinionem
 esse dicimus, quando quis aliquid eorum quae sunt, aliud quid-
 dam eorum quae & ipsa sunt, prout animi cogitatio mutarit,

- οὕτω γὰρ ὄν μὲν αἰεὶ δοξάζει, ἕτερον δὲ ἀνδ' ἑτέρου καὶ ἀμειψι-
 τάνων οὐ ἐσκόπει, δικαίως ἂν καλοῖτο ψευδῆ δοξάζων. ΘΕΑΙ.
 Ὁρθότατά μοι νῦν δοκεῖς εἰρημέναι. ὅταν γὰρ τις ἀντι καλοῦ
 αἰσχροῦν, ἢ ἀντι αἰσχροῦ καλὸν δοξάζῃ, τότε ὡς ἀληθῶς
 δοξάζει ψευδῆ. ΣΩ. Δῆλος εἶ, ὦ Θεαίτητε, καταφρονῶν μου,
 καὶ οὐ δεδιώς. ΘΕΑΙ. Τί μάλιξ; ΣΩ. Οὐκ ἄν, οἶμαι, σοὶ
 d. δοκῶ τοῦ ἀληθῶς ψευδοῦς ἀντιλαβέσθαι, ἐρόμενος εἰ οἶόν
 τε ταχὺ βραδέως ἢ κοῦφον βαρέως, ἢ ἄλλό τι ἐναντίον μὴ
 κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν τοῦ ἐναντίου γίγνε-
 σθαι ἑαυτῷ ἐναντίως. τοῦτο μὲν οὖν, ἵνα μὴ μάτην παρρησίας,
 ἀφίημι. ἀρέσκει δὲ, ὡς φῆς, τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἀλλο-
 δοξεῖν εἶναι; ΘΕΑΙ. Ἐμοιγε. ΣΩ. Ἔστιν ἄρα, κατὰ τὴν
 σὴν δόξαν, ἕτερον τι, ὡς ἕτερον, καὶ μὴ ὡς ἐκεῖνο, τῇ διανοίᾳ
 τιθεσθαι. ΘΕΑΙ. Ἔσι μὲν τοι. ΣΩ. Ὅταν οὖν τοῦδ' ἢ
 e. διανοιά του δρᾶ, οὐ καὶ ἀνάγκη αὐτὴν ἦτοι ἀμφοτέρα ἢ τὸ
 ἕτερον διανοεῖσθαι; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη μὲν οὖν. ΣΩ. Ἦτοι
 ἅμα γέ, ἢ ἐν μέρει. ΘΕΑΙ. Κάλλιχα. ΣΩ. Τὸ δὲ διανοεῖ-

esse dicit. sic enim existens aliquid semper, sed pro alio aliud
 opinabitur: cumque ab eo quod cogitavit aberret, iure falsa
 opinari dicetur. *The.* Rectissime mihi nunc dixisse videris. nam
 quoties aliquis pro pulchro turpe, vel contra pro turpi pul-
 chrum opinatur, toties falsa opinari non ab re iudicatur. *So.*
 Contemnis me aperte, o Theaetete, neque vereris. *The.* Quor-
 sum haec? *So.* Haud enim, puto, videor tibi quod revera fal-
 sum est apprehendisse, interrogatus, utrum possit velox secun-
 dum tardi, aut leve secundum gravis, aut aliud quid contra-
 rium, non secundum suam ipsius, sed contrarii naturam, sibi
 ipsi contrarium fieri. Hoc igitur, ne frustra aut temere audeas,
 dimitto. Placet autem tibi, ut ais, falsa opinari, esse idem quod
 & aliena opinari. *The.* Mihi quidem. *So.* Licet ergo, ut ipse
 putas, alterum quiddam ut alterum, & non ut illud, cogitatione
 ponere. *The.* Licet utique. *So.* Cum igitur hoc cogitatio alicuius
 facit, an non necesse est ipsam aut utraque, aut alterum co-
 gitare? *The.* Necesse omnino. *So.* Aut simul, aut seorsum?

εἶναι ἄρ' ὅπερ ἐγὼ, καλεῖς; **ΘΕΑΙ.** Τί καλῶν; **ΣΩ.** Λόγον
 ὃν αὐτὴ πρὸς αὐτὴν ἢ ψυχὴ διεξέρχεται, περὶ ὧν ἂν σκοπῆ.
 ὥσγε μὴ εἰδῶς σοι ἀποφαινομαι. τοῦτο γὰρ μοι ἰνδάλλεται,
 διαουουμένη, οὐκ ἄλλο τι ἢ διαλέγεσθαι, αὐτὴ ἑαυτὴν ἐρα-
 τῶσα καὶ ἀποκρινομένη, καὶ φάσκουσα, καὶ οὐ φάσκουσα. **Ρ.**
 ἔταν δὲ ὀρίσασα, εἴτε βραδύτερον, εἴτε δεύτερον ἐπαίξασα, ^{19^o}
 τὸ αὐτὸ ἤδη Φῆ καὶ μὴ διαζή, δόξαν ταύτην τίθεμεν αὐτῆς.
 ὥστ' ἐγαγε τὸ δοξάζειν, λέγειν καλῶ, καὶ τὴν δόξαν, λόγον
 εἰρημένον οὐ μέντοι πρὸς ἄλλον, οὐδὲ Φωνῆ, ἀλλὰ σιγῆ,
 πρὸς αὐτόν. σὺ δὲ τί; **ΘΕΑΙ.** Καὶ γῶ. **ΣΩ.** Ὅταν ἄρα τίς
 τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζῃ, καὶ φησὶν, ὡς ἔοικε, τὸ ἕτερον ἕτερον
 εἶναι πρὸς ἑαυτὸν. **ΘΕΑΙ.** Τί μὲν; **ΣΩ.** Ἀναμιμνήσκου δὴ εἰ **h.**
 πῶποτ' εἶπες πρὸς σεαυτὸν, ὅτι παντὸς μᾶλλον τῷ, τοι καλῶν
 αἰσχροῦν ἐσι, ἢ τὸ ἀδίκον δίκαιον, ἢ καὶ (τὸ πάντων κεφά-
 λαιον) σκόπει, εἴ ποτ' ἐπεχειρήσας σεαυτὸν πείθειν ὡς παντὸς
 μᾶλλον τὸ ἕτερον ἕτερόν ἐστιν, ἢ πᾶν τοῦναντίον οὐδ' ἐν ὕπνῳ
 πῶποτε ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς σεαυτὸν, ὡς παντάπασιν ἄρα

The. Et istud. *So.* Ipsum autem cogitare, num idem quod &
 ego, vocas? *The.* Quid tu vocas? *So.* Sermonem, quem ipsa
 anima apud se volvit circa illa, quae considerat. Rem tibi, eam-
 que ut minime peritus, declaro. Hoc enim mihi videtur, co-
 gitantem scilicet animam nihil aliud agere, quam secum ipsam
 differere, interrogando, respondendo, affirmando, atque ne-
 gando. Postquam vero definit, idemque sive tardius, seu ve-
 locius animadvertens asserit, neque vagatur, hanc ipsam opi-
 nionem ponimus. Quamobrem opinari loqui appello, opinio-
 nemque sermonem, non tamen ad alium, neque voce, sed silen-
 tio, & ad seipsum. Tu vero quid sentis? *The.* Idem. *So.* Quan-
 do igitur aliquis alterum opinatur alterum, tunc, ut videtur,
 ad seipsum dicit, alterum esse alterum. *The.* Quidni? *So.* Re-
 cordare, obsecro, si quando tecum ipse dixeris, pulchrum om-
 nino turpe, vel iniustum esse iustum: immo, ut in summa di-
 cam, numquid persuadere tibi unquam conatus sis, quod ma-
 xime omnium alterum sit alterum, an prorsus contra: nec in

- τὰ περιττὰ ἄρτια ἔσιν, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἄλλον δὲ τίνα οἶε ὑγιαίνοντα, ἢ μαινόμενον, τολμῆσαι σπουδῆ πρὸς ἑαυτὸν εἰπεῖν, ἀναπειθόντα αὐτὸν, ὡς ἀνάγκη τὸν ἵππον, βοῦν εἶναι, ἢ τὰ δύο ἓν; ΘΕΑΙ. Μὰ Δί, οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰ τὸ λέγειν πρὸς ἑαυτὸν, δοξάζειν ἔστιν, οὐδεὶς ἀμφοτέρα λέγων καὶ δοξάζων, καὶ ἐφαπτόμενος ἀμφοῖν τῇ ψυχῇ, εἴποι ἂν καὶ δοξάσειεν ὡς τὸ ἕτερον, ἕτερον ἔστιν. ἑατέον δὲ καὶ σοὶ τὸ ῥῆμα περὶ τοῦ ἕτερου. λέγω γὰρ αὐτὸ τῆδε, μηδένα δοξάζειν ὡς τὸ αἰσχρὸν, καλὸν, ἢ
- d. ἄλλό τι τῶν τοιούτων. ΘΕΑΙ. Ἄλλ', ὦ Σώκρατες, εἴω τε, καὶ μοι δοκεῖ ὡς λέγεις. ΣΩ. Ἀμφω μὲν ἄρα δοξάζοντα, ἀδύνατον τὸ ἕτερον ἕτερον δοξάζειν. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Ἀλλὰ μὴν τὸ ἕτερον γε μόνον δοξάζων, τὸ δὲ ἕτερον μηδαμῆ, οὐδέποτε δοξάσει τὸ ἕτερον ἕτερον εἶναι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις. ΣΩ. Ἀναγκάζοιτο γὰρ ἂν ἐφάπτεσθαι καὶ οὗ μὴ δοξάζει. οὐτ' ἄρ' ἀμφοτέρα, οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι, ἐγχα-
- e. ρεῖ ἀλλοδοξεῖν. ὥστ' εἴ τις ὀρεῖται δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἕτερο-

somniis unquam aufus fueris tecum dicere, quod paria prorsus imparia sint, vel aliud quiddam huiusmodi. *The.* Nunquam certe. *So.* Numquid alium quempiam sive prudentem, sive infanum, aufurum existimas secum loquendo ex industria sibi persuadere, bovem necessario equum, vel duo unum esse? *The.* Minime, per Iovem. *So.* Si secum loqui opinari est, nemo dum utraque dicit, opinatur, attingitque animo, proferret unquam opinareturque alterum esse alterum. Mittamus, si placet, verbum hoc Alterum. hoc autem est quod volo, Neminem opinari turpe esse pulchrum, aut aliud quidquam eiusdem generis. *The.* Mitto equidem, o Socrates, mihi que quod ais, admodum placet. *So.* Quare fieri nequit, ut qui opinatur ambo, alterum esse alterum opinetur. *The.* Patet. *So.* At neque is, qui alterum opinatur tantum, alterum minime, unquam alterum esse alterum opinabitur. *The.* Vera narras: nam cogерetur etiam quod non opinatur attingere. *So.* Neque igitur qui ambo, neque qui alterum opinatur, aliena opinari potest. Qua-

δοξεῖν, οὐδὲν ἂν λέγοι. οὔτε γὰρ ταύτη, οὔτε κατὰ τὰ πρό-
 τερα φαίνεται ψευδὴς ἐν ἡμῖν οὔσα δόξα. ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε.
 ΣΩ. Ἄλλὰ μέντοι, ὦ Θεαίτητε, εἰ τοῦτο μὴ φανήσεται ὄν,
 πολλὰ ἀναγκασθήμεθα ὁμολογεῖν καὶ ἄτοπα. ΘΕΑΙ. Τὰ
 ποῖα δὴ; ΣΩ. Οὐκ ἔρῳ σοι, πρὶν ἂν πανταχῆ πειραθῶ σκο-
 πῶν. αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν ὑπὲρ ἡμῶν, ἐν ᾧ ἀποροῦμεν, ἀναγκ-
 αζομένων ὁμολογεῖν οἷα λέγω. ἀλλ' ἐὰν εὐρώμεν, καὶ ἐλεύ-
 θεροι γενώμεθα, τότε ἤδη περὶ τῶν ἄλλων ἐροῦμεν, ὡς πα-
 σχόντων αὐτὰ, ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἐσῶτες. ἐὰν δὲ πάντῃ ἀπο-
 ρήσωμεν, ταπεινωθέντες, οἴμαι, τῷ λόγῳ πάρεξομεν, ὡς
 ναυτιῶντες, πατεῖν τε καὶ χρῆσθαι ὅ, τι ἂν βούληται ἢ οὖν
 ἔτι πρόρον τινα εὐρίσκω τοῦ ζητήματος ἡμῖν, ἄκουε. ΘΕΑΙ.
 Λέγε μόνον. ΣΩ. Οὐ φήσω ἡμᾶς ὀρθῶς ὁμολογήσαι, ἡνίκα
 ὁμολογήσαμεν, ἃ τις οἶδεν, ἀδύνατον δοξάσαι, ἃ μὴ οἶδεν, εἶναι
 κῦτὰ, καὶ ψευδοῦναι ἀλλὰ πῆ δύνατον. ΘΕΑΙ. Ἄρα λέ-
 γεις ὃ καὶ ἐγὼ τότε ὑπέπτευσα ἡνίκ' αὐτὸ ἔφαμεν, τοιοῦτον

p.
191
a.

b.

propter qui falsam opinionem, Aliena opinari definit, nihil
 efficit. Unde neque hoc modo, neque secundum superiora,
 opinionem falsam nobis inesse constat. The. Non, ut videtur.
 So. Verumtamen, o Theaetete, si hoc non esse apparuerit,
 multa & absurda confiteri cogemur. The. Quaenam? So. Non
 prius dicam tibi, quam omnino considerare contendero. pu-
 deret enim me nostri, in iis quae dubitamus, si confiteri quae
 dico, cogeremur. sed si invenerimus, liberique evaserimus,
 tum demum de aliis loquemur, quibus talia usu veniunt, ut-
 pote ipsi ab huiusmodi ridiculo errore penitus alieni. sin autem
 omnino deficiemus, humiles facti, veluti fluctuantes & nau-
 seam patientes, orationi nos permittemus, ut vel conculcet
 nos, vel agat quo velit. Itaque si quem exitum inveniam quae-
 stionis huius, iam audi. The. Dic modo, So. Haud fatebor recte
 nos concessisse, quando concessimus, fieri non posse ut quae
 quis novit, opinetur ea esse quae non novit, atque mentiri.
 nam fieri quodammodo potest. The. Numquid ais, quod & ego
 tunc suspicatus sum, quando id tale esse diximus, quod non

- εἶναι; ὅτι ἐνίῳτ' ἐγὼ γινώσκων Σωκράτη, πῶρρωθεν δὲ ὁρῶν ἄλλον ὃν οὐ γινώσκω, ᾧ ἦθην εἶναι Σωκράτη ὃν οἶδα. γίγνεται γὰρ δὴ ἐν τῷ τοιούτῳ οἷον λέγεις. ΣΩ. Οὐκοῦν ἀπέσημὲν αὐτοῦ, ὅτι ἂ ἴσμεν, ἐποίει ἡμᾶς εἰδότας μὴ εἰδέναι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΣΩ. Μὴ γὰρ οὔτω τίθῶμεν, ἀλλ' ἄδεδε' καὶ ἴσως πη ἡμῖν συγχωρήσεται, ἴσως δὲ ἀντιτενεῖ. ἀλλὰ γὰρ ἐν
- c. τῷ τοιούτῳ ἐχόμεθα, ἐν ᾧ ἀνάγκη πάντα μετασφύροντα λόγον βασανίζειν. σκόπει οὔν εἴτι λέγω. Ἄρα ἔσι μὴ εἰδόμενα τὰ πρότερον, ὑπερὸν μαθεῖν; ΘΕΑΙ. Ἐσι μέντοι. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ αὐθις ἕτερον καὶ ἕτερον; ΘΕΑΙ. Τί δ' οὔ; ΣΩ. Θὲς δὴ μοι, λόγου ἕνεκα, ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐν κήρινον ἐκμαγεῖον τῷ μὲν, μείζον, τῷ δ', ἑλαττον καὶ τῷ μὲν, καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δὲ, κοπρωδεσέρον καὶ σκληροτέρου ἐνίοις δὲ
- d. ὑγροτέρου ἔσι δ' οἷς μετρίως ἔχοντος. ΘΕΑΙ. Τίθημι. ΣΩ. Δῶρον τοίνυν αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μουσῶν μητρὸς Μνημοσύνης, καὶ ἐς τοῦτο, ὅ, τι ἂν βουλευθῶμεν μνημονεῦσαι ᾧ ἂν ἰδῶμεν ἢ ἀκούσωμεν, ἢ αὐτοὶ ἐνναήσωμεν, ὑπέχοντες

nunquam ego Socratem noscens, eminusque alium ignotum mihi prospiciens, Socratem mihi notum esse putarim? contingit enim in hoc quod dicis. So. Nonne ab eo iam depulsi fumus, quod efficiebat, ut quae noscimus, cognoscentes minime nosceremus? The. Profus. So. Ne igitur sic amplius, sed isto modo ponamus: ac forte quispiam nobis assentietur, forte etiam adversabitur. verum ad id attendamus, in quo necessarium est sermonem illum, qui omnia invertit, examinare. Vide itaque, an aliquid dicam. Potestne qui ante aliquid ignoravit, postea discere? The. Potest certe. So. Nonne & aliud deinceps atque aliud? The. Quid obstat? So. Pone, exempli causa, ceream unam in animis nostris effigiem, in hoc maiorem, minorem in illo: & in hoc purioris cerae, fordidioris duriorisve in alio; in quibusdam mollioris, in nonnullis etiam temperatae. The. Pono. So. Donum igitur hoc esse dicamus Musarum matris Memoriae, & in hoc quidquid eorum, quae aut videmus, aut audimus, aut ipsi excogitamus, meminisse cu-

αὐτὸ ταῖς αἰσθήσεσι καὶ ἐννοίαις, ἀποτυποῦσθαι, ὡς περ δακ-
 τυλίῳν σημεῖα ἐνημαινομένους. καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῆ, μνη-
 μονεῦειν τε καὶ ἐπίσασθαι, ἕως ἂν ἐνῆ τὸ εἶδωλον αὐτοῦ ὅταν
 δὲ ἐξαλειφθῆ, ἢ μὴ οἶόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαι **ε**.
 τε καὶ μὴ ἐπίσασθαι. **ΘΕΑΙ.** Ἔγω οὔτω. **ΣΩ.** Ὁ τοίνυν
 ἐπιστάμενος μὲν αὐτὰ, σκοπῶν δὲ τι ὧν ὄρα ἢ ἀκούει, ἄθρει εἰ
 ἄρα τοιῶδε τρόπῳ ψευδῆ ἂν δοξάσαι. **ΘΕΑΙ.** Ποίω δὴ τινη;
ΣΩ. Ἄ οἶδεν, οἰηθεὶς εἶναι, τοτὲ μὲν ἂ οἶδε, τοτὲ δὲ, ἂ μὴ.
 ταῦτα γὰρ ἐν τοῖς πρόσθεν οὐ καλῶς ἠμολογήσαμεν, ὁμολο-
 γοῦντες ἀδύνατα. **ΘΕΑΙ.** Νῦν δὲ πῶς λέγεις; **ΣΩ.** Δεῖ ὧδε
 λέγεσθαι περὶ αὐτῶν, ἐξ ἀρχῆς διοριζομένους Ὅτι ὃ μὲν τις **p**.
 οἶδεν, ἔχων αὐτοῦ μνημεῖον ἐν τῇ ψυχῇ, αἰσθάνεται δὲ αὐτὸ ¹⁹²
 μὴ, οἰηθῆναι ἕτερόν τι ὧν οἶδεν, ἔχοντα καὶ ἐκείνου τύπον,
 αἰσθανόμενον δὲ μὴ, ἀδύνατον. καὶ ὃ γε οἶδεν αὖ, οἰηθῆναι
 εἶναι ὃ μὴ οἶδε, μὴδ' ἔχει αὐτοῦ σφραγιδα' καὶ ὃ μὴ οἶδεν,
 ὃ μὴ οἶδεν αὖ' καὶ ὃ μὴ οἶδεν, ὃ οἶδε' καὶ ὃ αἰσθάνεται γε,
 ἕτερόν τι ὧν αἰσθάνεται, οἰηθῆναι εἶναι' καὶ ὃ αἰσθάνεται,

pinus, insinuantes, ipsum sensibus intelligentisque, veluti anu-
 lis signantes exprimimus. quodque signatum fuerit, memini-
 mus nos & scimus, quoad figura permanet: at cum aboletur,
 vel inscribi nequit, obliviscimur atque nescimus. *The.* Sic esto.
So. Qui ergo scit quidem illa, considerat autem quidquam
 eorum quae videt, vel audit, vide, utrum hoc modo falsa
 opinetur. *The.* Quonam? *So.* Quae novit, esse putans nunc
 quidem quae novit, nunc vero quae non novit. Haec utique
 supra non recte concessimus, impossibilia confitentes. *The.*
 Nunc autem quomodo dicis? *So.* In hunc modum de illis a
 principio distinguendo dicamus. Quod quis novit, monu-
 mentum ipsius in animo habens, non autem ipsum sentit;
 eum opinari aliud quid ab his quae novit, ita ut & illius
 typum habeat, non autem sentiat, impossibile est. & quod
 novit, rursus opinari esse id, quod non novit, cuiusque
 sigillum non habet. & quod non novit, id quod non novit
 rursus. & quod non novit, id quod novit. & quod sentit, ali-

- ὦν τι μὴ αἰσθάνεται καὶ ὃ μὴ αἰσθάνεται, ὦν μὴ αἰσθάνεται
 b. ται καὶ ὃ μὴ αἰσθάνεται, ὦν αἰσθάνεται. καὶ ἔτι γε αὖ ὦν
 οἶδε καὶ αἰσθάνεται, καὶ ἔχει τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἰσθησιν,
 οἰθῆναι αὖ ἕτερον τι ὦν οἶδε καὶ αἰσθάνεται, καὶ ἔχει αὖ
 καὶ ἐκείνου τὸ σημεῖον κατὰ τὴν αἰσθησιν, ἀδυνατώτερον ἔτι
 ἐκείνων, εἰ οἶόν τε. καὶ ὃ οἶδε καὶ ὃ αἰσθάνεται, ἔχων τὸ
 μνημεῖον ὁρθῶς, ὃ οἶδεν οἰθῆναι ἀδύνατον καὶ ὃ οἶδε καὶ ὃ
 αἰσθάνεται, ἔχων κατὰ ταῦτα ὃ αἰσθάνεται καὶ ὃ αὖ μὴ
 οἶδε, μὴ αἰσθάνεται, ὃ μὴ οἶδε μὴδὲ αἰσθάνεται καὶ ὃ μὴ
 c. οἶδε μὴδὲ αἰσθάνεται, ὃ μὴ οἶδε καὶ ὃ μὴ οἶδε, μὴδὲ αἰσθάνεται,
 ὃ μὴ αἰσθάνεται. πάντα ταῦτα ὑπερβάλλει ἀδυναμία
 τοῦ ἐν αὐτοῖς ψευδῆ τινὰ δοξάσαι. λείπεται δὲ ἐν τοῖς τοιοῖσ-
 δε, εἴπερ που ἄλλοθι, τὸ τοιοῦτον γενέσθαι. ΘΕΑΙ. Ἐν τίσι
 δὲ; ἐὰν ἄρα ἐξ αὐτῶν τι μᾶλλον μάθω. νῦν μὲν γὰρ οὐχ
 ἔπομαι. ΣΩ. Ἐν οἷς οἶδεν, οἰθῆναι αὐτὰ, ἕτερ' ἄττα εἶναι
 ὦν οἶδε καὶ αἰσθάνεται ἢ ὦν μὴ οἶδεν, αἰσθάνεται δέ ἢ ὦν

quid aliud eorum quae sentit: sive quod sentit, aliquid quod
 minime sentit: aut quod non sentit, eorum aliquid quae non
 sentit: sive quod non sentit, quidquam ex his quae sentit. Mul-
 toque minus putare potest quod novit, sentitque, & servat
 illius imaginem secundum sensum, esse aliud quiddam, quod
 etiam novit, & sentit, & servat eodem modo: aut quod no-
 vit, & sentit, & retinet, recte quod novit, putare. Sive quod
 novit & sentit, & similiter retinet, id esse quod sentit: seu
 quod neque novit, neque sentit, id esse quod nec no-
 vit, neque sentit: quodve neque novit, neque sentit, id
 quod minime novit: quodve neque novit, neque sentit, id
 quod minime sentit. Haec omnia talia sunt, ut nemo in eis
 falsa ulla ratione opinari valeat. Restat ergo, ut in quibusdam
 huiusmodi, si modo alicubi, tale quid accidat. *The.* In quibus-
 nam? Videamus, obsecro, an magis ex ipsis intelligam. nam
 in praesentia haud assequor. *So.* Ut in quibus novit aliquis, ea
 putet esse alia quaedam, quae & novit & sentit: vel quae non
 novit, sentit tamen: vel quae novit sentitque, ea quae & novit

οἶδε καὶ αἰσθάνεται, ὧν οἶδεν αὖ καὶ αἰσθάνεται. ΘΕΑΙ. δ.
 Νῦν πολὺ πλείον ἀπελείφθην ἢ τότε. ΣΩ. Ὡς δὲ αὖ πάλιν
 ἄκουε. ἐγὼ εἰδὼς Θεόδωρον καὶ ἐν ἑμαυτῷ μεμνημένος οἶός
 ἐστὶ, καὶ Θεαίτητον κατὰ ταυτὰ, ἄλλοτι ἐνίοτε μὲν ὄρω αὐ-
 τοὺς, ἐνίοτε δὲ οὐ καὶ ἄπτομαί ποτ' αὐτῶν, τοτὲ δ' οὐ καὶ
 ἀκούω, ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν αἰσθάνομαι τοτὲ δ' αἰσθησιν
 μὲν οὐδεμίαν ἔχω περὶ ὑμῶν, μέμνημαι δὲ ὑμᾶς οὐδὲν ἤττον,
 καὶ ἐπίσταμαι αὐτοὺς ἑμαυτῷ. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ.
 Τοῦτο τοίνυν πρῶτον μάθε ὧν βούλομαι δηλώσαι. ὡς ἔστι μὲν, e.
 ἃ οἶδε μὴ αἰσθάνεσθαι, ἔστι δὲ, αἰσθάνεσθαι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.
 ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ ἃ μὴ οἶδε, πολλάκις μὲν ἔστι μὴδὲ αἰσθάνε-
 σθαι, πολλάκις δὲ, αἰσθάνεσθαι μόνον; ΘΕΑΙ. Ἐστὶ καὶ
 τοῦτο. ΣΩ. Ἴδε δὲ ἕαν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπη. Σωκράτης
 ἐπιγινώσκει Θεόδωρον καὶ Θεαίτητον, ὄρα δὲ μὴδέτερον, μὴδὲ p-
 ἄλλη αἰσθησις αὐτῷ πάρεσι περὶ αὐτῶν οὐκ ἂν ποτε ἐν ἑαυτῷ 193
 δοξάσειεν ὡς ὁ Θεαίτητος ἐστὶ Θεόδωρος. λέγω τί, ἢ οὐδέν; a.
 ΘΕΑΙ. Ναί, ἀληθῆ γε. ΣΩ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐκείνων πρῶ-

& sentit. *The.* Nunc vero longe magis quam supra deficio.
So. Age, sic iterum audi. Equidem agnoscens Theodorum,
 eiusque simulacrum memoria tenens, Theaetetumque similiter,
 interdum quidem ipsos video, interdum non video. & tangō
 quandoque ipsos, quandoque non: eodemque pacto & audio,
 & aliis sensibus apprehendo: saepe etiam sensu vos nullo per-
 cipio: sed intra me scio nihilominus atque memini. *The.* Pro-
 fus. *So.* Hoc itaque primum ex his, quae expositurus sum,
 animadvertite, quod potest quidem aliquis quae novit, non
 sentire, potest etiam sentire. *The.* Sic est. *So.* Nonne & quae
 non novit, saepe etiam neque sentit: & saepe solummodo
 sentit? *The.* Verum hoc quoque. *So.* Vide, an magis in prae-
 sentia id iam assequaris. Socrates, dum Theodorum Theaete-
 tumque agnoscit, sed neutrum videt, neque alio sensu illos
 percipit, nunquam secum ipse Theaetetum esse Theodorum
 opinatur. Quid ad haec? *The.* Vera sunt. *So.* Hoc sane pri-
 mum erat ex his, quae dicebam. *The.* Erat. *So.* Alterum erat

- του ἦν ὧν ἔλεγον. ΘΕΑΙ. Ἦν γάρ. ΣΩ. Δεύτερον τοίνυν, ὅτι τὸν μὲν γινώσκων ὑμῶν, τὸν δὲ μὴ γινώσκων, αἰσθανόμενος δὲ μηδέτερον, οὐκ ἂν ποτε αὐτὸν οἰηθείην, ὃν οἶδα, εἶναι ὃν μὴ οἶδα. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΣΩ. Τρίτον δὲ, μηδέτερον γινώσκων, μηδὲ αἰσθανόμενος, οὐκ ἂν οἰηθείην, ὃν μὴ οἶδα, ἕτερόν τι εἶναι ὧν μὴ οἶδα. καὶ τᾶλλα τὰ πρότερα πάνθ' ἐξῆς νόμιζε πάλιν ἀκηκοέναι, ἐν οἷς οὐδέποτε' ἐγὼ περὶ σοῦ καὶ Θεοδώρου τὰ ψευδῆ δεξάσσω, οὔτε γινώσκων, οὔτε ἀγνοῶν ἄμφω, οὔτε τὸν μὲν, τὸν δ' οὐ γινώσκων. καὶ περὶ αἰσθήσεω κατὰ ταυτὰ, εἰ ἄρα ἔπη. ΘΕΑΙ. Ἐπομαι. ΣΩ. Λείπεται τοίνυν τὰ ψευδῆ δεξάσαι, ἐν τῷδε, ὅταν γινώσκων σὲ καὶ Θεόδωρον, καὶ ἔχων ἐν ἐκείνῳ τῷ κηρίῳ, ὡς περὶ δακτυλίου, σφῶν ἄμφοῖν τὰ σημεῖα, διὰ μακροῦ καὶ μὴ ἰκανῶς ὄρῶν ἄμφω, προθυμηθῶ, τὸ οἰκεῖον ἑκατέρου σημεῖον ἀποδοῦς τῇ οἰκειᾷ ὄψει, ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἴχνος, ἵνα γένηται ἀναγνώρισις· εἶτα τούτων ἀποτυχῶν, καὶ ὡς περὶ οἱ ἔμπαλι ὑποδοῦμενοι, παραλλάξας, προσβάλω τὴν ἑκα-

hoc, quod dum unum e vobis agnosco, ignoro alterum, & sentio neutrum, nunquam eum quem cognosco, illum esse quem ignoro, existimo. *The.* Probe. *So.* Tertiam vero istud, dum neutrum cognosco, neutrumque sentio, nunquam eum quem ignoro, alium quendam quem rursus ignoro, esse arbitrator. Atque ita deinceps omnia supra dicta repetita similiter putata, in quibus ego nunquam de te ac Theodoro falsa opinabor, neque cognoscens, neque ignorans utrosque, neque unum quidem noscens, ignorans alterum: eademque de sensibus ratio, si modo percipis. *The.* Percipio equidem. *So.* Restat itaque, ut falsa in hoc opinemur. Quando te Theodorumque cognoscens, servansque in cerea illa effigie utriusque figuras longo ex tempore, tanquam anulorum vestrorum signacula, neque acute cernens utrosque, tento proprium utriusque signum propriae visioni attribuendo eius accommodare vestigio, ut agnitio fiat: sed aberro, & instar eorum, qui commutatis calcibus errant, commuto, & utriusque visionem ad alienum fir-

τέρου ὄψιν πρὸς τὸ ἀλλότριον σημεῖον ἢ καὶ αἶα τὰ ἐν τοῖς κατόπτροις τῆς ὄψεως πάθη, δεξιὰ εἰς ἀριστερὰ μεταρρέουσης, ταυτὸν παθὼν διαμάρτω τότε δὴ συμβαίνει ἡ ἑτεροδοξία, d. καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν. ΘΕΑΙ. "Ἔοικε γὰρ, ὦ Σώκρατες, θαυμασίως ὧ λέγεις, τὸ τῆς δόξης πάθος. ΣΩ. "Ἐτι τοίνυν καὶ ἔταν ἀμφοτέρους γινώσκων, τὸν μὲν, πρὸς τῷ γινώσκειν, αἰσθάνωμαι, τὸν δὲ, μή τῆν δὲ γνώσιν τοῦ ἑτέρου μὴ κατὰ τῆν αἰσθησιν ἔχω. ὃ ἐν ταῖς πρόσθεν οὕτως ἔλεγον, καὶ μου τότε οὐκ ἐμάνθανες. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἔλεγον, ὅτι γινώσκων τὸν ἕτερον, καὶ αἰσθανόμενος, καὶ τῆν γνῶσιν κατὰ τῆν αἰσθησιν αὐτοῦ ἔχων, οὐδέποτε οἰήσεται e. εἶναι αὐτὸν ἕτερον τινα ὧν γινώσκει τε καὶ αἰσθάνεται, καὶ τῆν γνῶσιν αὐτὸ καὶ ἐκείνου ἔχει κατὰ τῆν αἰσθησιν. ἦν γὰρ τοῦτο. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Παρλείπετο δέ γέ που τὸ νῦν λεγόμενον, ἐν ᾧ δὴ φαμὲν τῆν ψευδῆ δόξαν γίνεσθαι, τῇ ἀμφω γινώσκοντα, καὶ ἀμφω ὄρωντα, ἢ τινα ἄλλην αἰσθησιν ἔχοντα ἀμφοῖν, τῷ σημείῳ μὴ κατὰ τῆν αὐτοῦ αἰσθησιν

P.
194
a.

mulacrum transfero, & similia quaedam patior iis, quae in speculis transverso resultant, cum aspectus dextera in sinistra commutat: atque ita decipior, nasciturque aliena opinio, & id est, quod falsa opinari vocatur. *The.* Omnino, o Socrates, opinionis passio talis est, qualem mirifice figurasti. *So.* Praeterea quum utrosque cognoscens, unum insuper sentio, alterum minime; cognitionem vero alterius non secundum sensum habeo: quod supra ita dixi, nec tu me intellexisti. *The.* Non certe. *So.* Hoc tamen dicebam, quod qui agnoscit alterum atque sentit, & cognitionem secundum sensum ipsius habet, nunquam putabit ipsum esse alium quendam ab his, quos agnoscit & sentit, cuiusve cognitionem secundum sensum habet. Eratne hoc? *The.* Immo. *So.* Praetermissum quodammodo fuit quod modo dicitur, cum in superioribus assereremus falsam opinionem contingere, quoties quispiam ambo noscens & ambo videns, aut alio quodam sensu percipiens, & utrorumque signacula tenens, non secundum ipsius proprium

- ἐκότερον ἔχειν, ἀλλ', οἷον τοξότην φαῦλον ἰέντα, παραλλάσσαι τοῦ σκοποῦ καὶ ἀμαρτεῖν. ὃ δὴ καὶ ψευδὸς ἄρα ὠνόμασαι.
- ΘΕΑΙ.** Εἰκότως γε. **ΣΩ.** Καὶ ὅταν τοίνυν τῷ μὲν παρῆ αἰσθησις τῶν σημείων, τῷ δὲ μὴ, τὸ δὲ τῆς ἀποῦσης αἰσθήσεως τῇ παρούσῃ προσαρμοσῇ, πάντῃ ταύτῃ ψεύδεται ἢ διάνοια. καὶ ἐνὶ λόγῳ, περὶ ὧν μὲν μὴ οἶδέ τις μὴδὲ ἤσθετο πώποτε,
- β.** οὐκ ἔστιν, ὡς ἔοικεν, οὔτε ψεύδεσθαι, οὔτε ψευδῆς δόξα, εἴτι νῦν ἡμεῖς ὑγιᾶς λέγομεν. περὶ δὲ ὧν ἴσμεν τε καὶ αἰσθανόμεθα, ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐρέφεται καὶ ἐλίττεται ἢ δόξα, ψευδῆς καὶ ἀληθῆς γιγνομένη· καταντικρὺ μὲν καὶ κατὰ τὸ εὐθύ τὰ οἰκεία συναγούσα ἀποτυπώματα καὶ τυποῦσα, ἀληθῆς· εἰς πλάγια δὲ καὶ σκολιὰ, ψευδῆς. **ΘΕΑΙ.** Οὐκοῦν καλῶς, ὦ Σώκρατες, λέγεται. **ΣΩ.** Εἴτι τοίνυν καὶ τάδε ἀκού-
- γ.** σας, μᾶλλον αὐτὸ ἐρεῖς. τὸ μὲν γὰρ τἀληθῆς δοξάζειν, καλόν· τὸ δὲ ψεύδεσθαι, αἰσχρόν. **ΘΕΑΙ.** Πῶς δ' οὔ; **ΣΩ.** Ταῦτ' αὖ τοίνυν φασὶν ἐνθὲνδε γίγνεσθαι. ὅταν μὲν ὁ κηρὸς τοῦ ἐν τῇ ψυχῇ βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖος καὶ μετρίως εἰργασμένος

sensum utrumque habet, verum instar imperiti sagittarii a signo procul aberrat, quod quidem mendacium nuncupatum est. *The.* Nec iniuria. *So.* Et quando uni quidem signaculorum adest sensus, alteri minime: quod vero absentis sensus est, id praesenti adscribit: omnino haec cogitatio fallitur: & ut summatim dicam, circa illa quae quis nunquam aut novit, aut sentit, falli mentirive, & falsam opinionem habere non potest: si quid modo veri nos nunc quidem loquimur. Ceterum de his quae noscimus & sentimus, in his ipsis opinio vera vel falsa versatur: quae cum e conspectu directoque nixu propria simulacra colligit figuratque, vera est: cum vero transverso atque obliquo, falsa. *The.* Nonne praeclare haec, o Socrates, dicta sunt? *So.* Iam & his auditis, idem vehementius afferes, nam verum opinari pulchrum est: mentiri turpe. *The.* Quidni? *So.* Haec utique hinc maxime fieri tradunt. Cum quidem cera eius, quae in animo est, effigiei profunda & multa, laevisque & moderate elaborata est, quae per sensus influunt, in

ἦ, τὰ ἴδντα διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐνσημαινόμενα εἰς τοῦτο τὸ τῆς ψυχῆς κέαρ (ὃ ἔφη Ὅμηρος, αἰνιττόμενος τὴν τοῦ κηροῦ ὁμοιότητα) τότε μὲν καὶ τούτοις καθαρὰ τὰ σημεῖα ἐγγιγνόμενα, καὶ ἱκανῶς τοῦ βάλου ἔχοντα, πολυχρόνιά τε δ. γίνεται καὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι, πρῶτον μὲν εὐμαθεῖς, ἔπειτα μνήμονες· εἶτα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, ἀλλὰ δοξάζουσιν ἀληθῆ. σαφῆ γὰρ καὶ ἐν εὐρυχωρίᾳ ὄντα, ταχὺ διανέμουσιν ἐπὶ τὰ αὐτῶν ἕκαστα ἐκμαγεῖα, ἃ δὲ ὄντα καλεῖται. καὶ σοφοὶ δὲ οὔτοι καλοῦνται. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; ΘΕΑΙ. Ὑπερφυῶς μὲν οὖν. ΣΩ. Ὅταν τοίνυν λάσιόν του τὸ κέαρ ἦ (ὃ δὲ ἐπήγεσεν ὁ πάντα σοφὸς ποιητής) ἢ ὅταν ε. κοπρῶδες καὶ μὴ καθαροῦ τοῦ κηροῦ, ἢ ὑγρὸν σφόδρα ἢ σκληρόν ὢν μὲν ὑγρὸν, εὐμαθεῖς μὲν, ἐπιλήσμονες δὲ γίνονται ὢν δὲ σκληρόν, τάναντία. οἱ δὲ δὴ λάσιον καὶ τραχὺ, λιθῶδες τι, ἢ γῆς ἢ κόπρου συμμιγείσης ἔμπλεων, ἔχοντες, ἀσαφῆ τὰ ἐκμαγεῖα ἴσχουσιν. ἀσαφῆ δὲ καὶ οἱ τὰ σκληρά. βάλου

hoc insculpta, quod Homerus animae cor vocavit, obscure cereae similitudinem innuens, utpote pura signacula & funditus insidentia diuturna fiunt. Ac primo quidem homines sic instituti, dociles sunt & acuti: deinde etiam memores: postremo sensuum simulacra non commutant; unde vera nimirum opinantur. Nam cum sint ea perlucida, & ampla in regione, velociter distribuunt dividuntque in propriam effigiem singula: quae quidem existentia veraque vocantur: virique tales sapientes esse dicuntur. an non idem tibi videtur? *The.* Mirum in modum. *So.* Quando igitur densum alicuius est cor, (quod sapientissimus Poeta laudavit,) vel cum lutulentum, nec ex defecata cera, vel molle nimis, vel durum: non recte omnino se habet. Nam mollis nimium cera celeres quidem ad percipiendum efficit, sed eosdem obliviosos: dura vero contra diu memores, sed ineptos tardosque ad percipiendum: & qui densam & asperam lapideamque, vel terream vel feculentam habent, obscura simulacra continent: obscura quoque qui duram; profunditas quippe non adest: obscura praeterea qui

Plat. Oper. Vol. II, L

- γὰρ οὐκ ἐνι. ἀσαφῆ δὲ καὶ οἱ τὰ ὑγρά ὑπὸ γὰρ τοῦ συγχέει-
 ρ. σθαι, ταχὺ γίνεταί ἀμυδρά. ἔαν δὲ πρὸς πᾶσι τούτοις ἐπ'
 195 ἀλλήλων συμπεπτακότα ἢ ὑπὸ ξυνοχωρίας, ἔαν του σμικρὸν
 a. ἢ τὸ ψυχάριον, ἐτι ἀσαφέστερα ἐκείνων. πάντες οὖν οὔτοι γί-
 γνονται οἷσι δοξάζειν ψευδῆ. ὅταν γάρ τι ὁρῶσιν, ἢ ἀκούωσιν,
 ἢ ἐπινοῶσιν ἑκάστοι, ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι,
 βραδεῖς τε εἰσὶ, καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ πα-
 ρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλείστα καὶ καλοῦνται αὐ οὔτοι
 ἐψευσμένοι τε δὴ τῶν ὄντων καὶ ἀμαθεῖς. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα
 b. ἀνθρώπων λέγεις, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Φῶμεν ἄρα ἐν ἡμῖν
 ψευδεῖς δόξας εἶναι; ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΣΩ. Καὶ ἀληθεῖς
 δὴ; ΘΕΑΙ. Καὶ ἀληθεῖς. ΣΩ. Ἦδη οὖν οἰόμεθα ἱκανῶς
 ἀμολογεῖσθαι ὅτι παντὸς μᾶλλον ἐξὸν ἀμφοτέρω τούτῳ τῷ
 δόξα; ΘΕΑΙ. Ὑπερφῶς μὲν οὖν. ΣΩ. Δεινόν γε, ὦ Θεαί-
 τητε, ὡς ἀληθῶς κινδυνεύει καὶ ἀηδὲς εἶναι ἀνήρ ἀδολεσχίης.
 ΘΕΑΙ. Τί δέ; πρὸς τί τοῦτ' εἶπες; ΣΩ. Τὴν ἐμανταῦ δυσμα-
 c. δειαν δυσχεράνας, καὶ ὡς ἀληθῶς ἀδολεσχίαν. τί γὰρ ἄν τις

molliorem. nam ex confusione facile evanescent. si vero prae-
 ter haec, invicem quoque congesta sint ob fedis-ipsius angu-
 stiam, si quidem exigua fit animula, obscuriora quoque illis
 simulacra fient. Homines ergo huiusmodi omnes, quales de-
 scripsimus, ad opinionem falsam proni redduntur. Nam quum
 quid vident, aut audiunt, aut cogitant, quia singula singulis
 mox reddere nequeunt, tardi sunt, praevericanturque: nam
 perverse vident plurima, audiuntque, & aliud saepe pro alio
 cogitando decepti concipiunt: atque hi falsi, mentientes, ignari
 vocantur. *The.* Rectissime omnium, o Socrates, loqueris. *So.*
 Fatendum igitur, falsas hominibus opiniones inesse. *The.* Valde:
So. Et veras insuper. *The.* Et veras. *So.* Iam utique satis con-
 stare putandum, duas opiniones esse. *The.* Magnopere. *So.* Im-
 portunus revera molestusque admodum, o Theaetete, vir gar-
 rulus esse videtur. *The.* Quorsum haec dicis? *So.* Ruditatem
 meam, ac, ut vere dicam, garrulitatem meam moleste fe-
 rens. nam quod aliud quisquam nomen imponat ei, qui ob

ἄλλο θεῖτο ὄνομα, ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἔλκη τις ὑπὸ
 νωθείας, οὐ δυνάμενος πεισθῆναι, καὶ ἢ δυσπαλάλακτος ἀφ'
 ἐκάστου λόγου; ΘΕΑΙ. Σὺ δὲ δὴ τί δυσχεραίνεις; ΣΩ. Οὐ
 δυσχεραίνω μόνον, ἀλλὰ καὶ δέδοικα ὅ, τι ἀποκρινοῦμαι, ἂν
 τις ἔρηταί με, ὦ Σώκρατες, εὐρηκας δὴ ψευδῆ δόξαν, ὅτι
 οὔτε ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐστὶ πρὸς ἀλλήλας, οὔτ' ἐν ταῖς δια-
 νοίαις, ἀλλ' ἐν τῇ συνάψει αἰσθήσεως πρὸς διάνοιαν; φήσω δὲ
 ἐγὼ, οἶμαι, καλλωπιζόμενος, ὡς τι εὐρηκότων ἡμῶν καλόν.
 ΘΕΑΙ. Ἐμοιογε δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχροὺν εἶναι τὸ
 νῦν ἀποδεδειγμένον. ΣΩ. Οὐκοῦν, φήσει, λέγεις ὅτι αὐτὸν
 ἄνθρωπον ὃν διανοοῦμεθα μόνον, ὄρωμεν δ' αὐτὸν, ἵππον οὐκ ἂν
 ποτε οἰηθῆίμεν εἶναι, ὃν νῦν οὔτε ὄρωμεν, οὔτε ἀπτόμεθα,
 διανοοῦμεθα δὲ μόνον, καὶ ἄλλ' οὐδὲν αἰσθανόμεθα περὶ αὐ-
 τοῦ; ταῦτα οἶμαι φήσω λέγειν. ΘΕΑΙ. Καὶ ὀρθῶς γε. ΣΩ.
 Τί οὖν, φήσει, τὰ ἕνδεκα, ἃ μὴδὲν ἄλλο ἢ διανοεῖται τις, ε.
 ἄλλοτι ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὐκ ἂν ποτε οἰηθῆίη δωδεκά εἶναι,

ingenii tarditatem fertiones sursum ac deorsum vertit, quum
 persuaderi nequeat, et tanquam hebes expedire disputationem
 omnino nullam valeat, & dubitationes evadere? *The.* Tu vero
 quid moleste fers? *So.* Non tantum aegre patior, verum &
 dubitavi, quidnam respondeam, si quis ita quaesierit, O Socra-
 tes, reperisti iam, opinionem falsam non inter se sensibus, non
 cogitationibus, sed in sensus & cogitationis congressu confi-
 stere? At ego fatebor, ut puto, gloriabundus, quasi egregium
 quiddam invenerimus. *The.* Mihi quidem videtur, o Socrates,
 haudquaquam turpe esse, quod nunc ostensum est. *So.* Num-
 quid igitur, inquiet ille, hominem, quem cogitamus duntaxat,
 videmus vero nequaquam, equum esse nunquam opinabimur:
 quem in praesentia nec videmus, nec tangimus, verum so-
 lummodo cogitamus, nihilque aliud circa illum sentimus? Haec
 equidem, ut arbitror, asserere me fatebor. *The.* Et merito. *So.*
 Tum ille: Undecim, quae quis solum cogitat, secundum hanc
 rationem, nunquam putabit esse duodecim, quae etiam solum-
 modo cogitat. Quid ad haec respondes? *The.* Respondebo

- ἃ μόνον αὐτὸ διανοεῖται; ἴθι δὴ οὖν, σὺ ἀποκρινοῦ. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἀποκρινοῦμαι, ὅτι ὄρων μὲν ἄν τις ἢ ἐφαπτόμενος, οἰηθεῖν τὰ ἔνδεκα δώδεκα εἶναι· ἃ μέντοι ἐν τῇ διανοίᾳ ἔχει, οὐκ ἂν ποτε περὶ αὐτῶν ταῦτα δοξάσειεν οὕτω. ΣΩ. Τί οὖν; οἶει τιὰ πώποτε αὐτὸν ἐν αὐτῷ, πέντε καὶ ἑπτὰ, λέγω δὲ μὴ
- p. ἀνθρώπους ἑπτὰ καὶ πέντε προδέμενον σκοπεῖν, μηδ' ἄλλο
196 τοιοῦτον, ἀλλ' αὐτὰ πέντε καὶ ἑπτὰ, ἃ φαμὲν ἐκεῖ μνημεῖα
a. ἐν τῷ ἐκμαγεῖω εἶναι, καὶ ψευδῆ ἐν αὐτοῖς οὐκ εἶναι δοξάσαι; ταῦτα αὐτὰ εἰ τις ἀνθρώπων ἤδη πώποτε ἐσκέψατο, λέγων πρὸς αὐτὸν καὶ ἐρωτῶν πῶσα ποτ' ἐσί; καὶ ὁ μὲν τις εἶπεν οἰηθεῖς ἔνδεκα αὐτὰ εἶναι, ὁ δὲ, δώδεκα ἢ πάντες λέγουσι τε καὶ οἴονται δώδεκα αὐτὰ εἶναι; ΘΕΑΙ. Οὐ μὰ τὸν Δία,
- b. ἀλλὰ πολλοὶ δὴ καὶ ἔνδεκα. ἐὰν δὲ γε ἐν πλείονι ἀριθμῷ τις σκοπῆται, μᾶλλον σφάλλεται. οἶμαι γάρ σε περὶ παντὸς ἀριθμοῦ μᾶλλον λέγειν. ΣΩ. Ὅρθῶς γὰρ εἶπες. καὶ ἐνθυμοῦ μή τι ποτὲ γίγνηται ἄλλο, ἢ αὐτὰ τὰ δώδεκα τὰ ἐν τῷ ἐκμαγεῖω, ἔνδεκα οἰηθῆναι. ΘΕΑΙ. Ἐοικέ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς τοὺς πρῶτους πάλιν ἀνήκει λόγους. ὁ γὰρ τοῦτο παθὼν,

quae videns aliquis aut tangens forsitan undecim, duodecim esse putaret: quae tamen in cogitatione habet, nunquam similiter iudicaret. So. Quid porro, inquiet, censet aliquem apud sese cogitaturum quinque & septem, (non homines quidem aio quinque & septem, nec aliud quidquam eiusmodi, sed ipsa quinque & septem, quae diximus ibi in effigie monumenta esse,) & falsa in illis opinari posse neminem? Haec, inquam, si qui ita considerent secum, ipsi perquirentes quot sunt, nonne illorum aliqui undecim, aliqui duodecim iudicabunt? Num omnes duodecim esse illa dicent, atque putabunt? The. Non, per Iovem; verum plerique undecim: & si quis maiori de numero quaerat, magis fallitur. arbitror enim, te magis de omni numero dicere. So. Recte sentis. Animadvertite igitur, an ne quid unquam aliud fiet, quam ut ipsa duodecim quae sunt in effigie, undecim putet. The. Videtur ita. So. Nonne hoc ad superiora revolvitur? Qui enim id patitur, quod novit, aliud

ὃ οἶδεν, ἕτερον αὐτὸ οἶεται εἶναι ἢ αὐτὸ οἶδεν. ὃ ἔφαμεν ἀδύνατον, καὶ τούτῳ αὐτῷ ἠναγκάζομεν μὴ εἶναι ψευδῆ δόξαν, ἵνα μὴ τὰ αὐτὰ ὃ αὐτὸς ἀναγκάζετο εἰδῶς, μὴ εἰδέναι ἅμα. ΘΕΑΙ. c. Ἄληθέςατα. ΣΩ. Οὐκοῦν ἄλλο τι οὖν δεῖ ἀποφαίνειν τὸ τὰ ψευδῆ δοξάζειν, ἢ διανοίας πρὸς αἰσθησιν παραλλαγῆν. εἰ γὰρ τοῦτ' ἦν, οὐκ ἂν ποτε ἐν αὐτοῖς τοῖς διανοήμασιν ἐψευδόμεθα· νῦν δὲ ἦτοι οὐκ ἔσι ψευδῆς δόξα, ἢ ἂ τις οἶδεν, οἶδν τε μὴ εἰδέναι. καὶ τούτων πότερα αἰρεῖ. ΘΕΑΙ. Ἄπορον αἰρεσιν προτίθης, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλὰ μέντοι ἀμφότερά γε κινδυνεύει ὁ λόγος οὐκ ἑάσειν. ὅμως δὲ, πάντα γὰρ τολμητέον, d. τί εἰ ἐπιχειρήσῃμεν ἀναίσχυντεῖν; ΘΕΑΙ. Πῶς; ΣΩ. Ἐβελήσαντες εἰπεῖν ποῖον τί ποτ' ἐσι τὸ ἐπίσασθαι. ΘΕΑΙ. Καὶ τί τοῦτο ἀναίσχυντον; ΣΩ. Ἐοικας οὐκ ἐννοεῖν ὅτι πᾶς ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς ὁ λόγος ζήτησις γέγονεν ἐπισήμης, ὡς οὐκ εἰδόσι τί ποτ' ἐσι. ΘΕΑΙ. Ἐννοῶ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐπειτ' οὐκ ἀναιδὲς δοκεῖ, μὴ εἰδῶτας ἐπισήμην, ἀποφαίνεσθαι, τὸ ἐπίσασθαι οἶδν ἔσιν; ἀλλὰ γὰρ, ὦ Θεαίτητε, πάλαι ἐσμὲν ἀνάπλεον τοῦ μὴ e.

quiddam quod similiter novit, esse censet: quod tanquam impossibile supra respicimus. Et ex hoc ipso confiteri quemlibet cogimus, falsam opinionem non esse: ne unus atque idem eadem scire simul atque nescire cogatur. *The.* Vera loqueris. *So.* Ex his iam constat, opinionem falsam aliter esse definiendam, quam cogitationis ad sensum permutationem. nam si ita esset, nunquam in ipsis cogitationibus falleremur. Nunc autem vel nulla est opinio falsa: vel si qua est, quae quis novit, ut ignorer simul, fieri potest. Utrum potius eligis? *The.* Ambiguam, o Socrates, electionem proposuisti. *So.* Ambo quidem admittere, ratio vetare videtur. Verumtamen audendum omnia. Quid si pudorem deponere audeamus? *The.* Quo pacto? *So.* Ausi quid ipsum scire sit pronuntiare. *The.* Cur hoc impudens? *So.* Haud satis advertisse videris, quod omnis nobis a principio sermo, investigatio scientiae fuit, tanquam quid ipsa sit ignoraremus. *The.* Teneo. *So.* Nonne impudentis animi est, ut scientiam ignorantes, quid scire sit, ostendant? Verum, o

καθαρώς διαλέγεσθαι. μυριάκις γὰρ εἰρήκαμεν τὸ Γινώσκομεν καὶ Οὐ γινώσκομεν, καὶ Ἐπισάμεθα καὶ Οὐκ ἐπισάμεθα, ὡς τι συνιέντες ἀλλήλων, ἐν ᾧ ἔτι ἐπισήμη ἀγνοοῦμεν. εἰ δὲ βούλει, καὶ νῦν ἐν τῷ παρόντι κεχρήμεθ' αὐτῷ τῷ Ἄγνοεῖν τε καὶ Συνιέναι, ὡς προσῆκον αὐταῖς χρῆσθαι, εἴπερ φερόμεθα ἐπισήμης. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ τίνα τρόπον διαλέξῃ,

- ᾧ Σώκρατες, τούτων ἀπεχόμενος; ΣΩ. Οὐδένα, ὡν γε ὅς
 197
 a. εἰμί. εἰ μέντοι ἦν ἀντιλογικὸς οἶος ἀνὴρ, εἰ καὶ νῦν παρῆν, τούτων τ' ἂν ἔφη ἀπέχεσθαι; καὶ ἡμῖν σφόδρ' ἂν ἄ ἐγὼ λέγω ἐπέπληττεν. ἐπειδὴ οὖν ἐσμεν Φαῦλοι, βούλει τολμήσω εἰπεῖν οἷόν ἐστι τὸ ἐπίσασθαι; φαίνεται γὰρ μοι προὔργου τί ἂν γενέσθαι. ΘΕΑΙ. Τόλμα τοιῶν νῆ Δια. τούτων δὲ μὴ ἀπεχομένῳ σοι ἔσαι πολλὴ συγγνώμη. ΣΩ. Ἀκήκοας οὖν ὃ νῦν λέγουσι τὸ ἐπίσασθαι; ΘΕΑΙ. Ἴσως αὐτὸ μέντοι ἐν γε τῷ παρ-
 b. ὄντι μνημονεύω. ΣΩ. Ἐπισήμης που ἔξιν Φασίν αὐτὸ εἶναι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Ἡμεῖς τοίνυν σμικρὸν μεταλώμεθα, καὶ εἴπωμεν ἐπισήμης κτῆσιν. ΘΕΑΙ. Τί οὖν δὴ Φήσεις τοῦτο

Theaetete, iam pridem a puritate disputandi longe vagamur. millies enim diximus haec, Cognoscimus, Non cognoscimus, Scimus, Nescimus: quasi aliquid invicem intelligamus, cuius interim ignoremus scientiam. Ergo & nunc quoque, si placet, vocabulis istis utamur, Ignorare scilicet, & Intelligere, ut illis uti convenit, si quidem scientiae expertes sumus. *The.* At quo pacto his sublati, o Socrates, disputare valeres? *So.* Nullo, dum qualis sum, maneo: possem tamen quoquo modo, si contentiosus essem. Et nunc si quis talis adesset, abstinere ab his vocabulis profiteretur, & nos ab his, quae ipse narrō, vehementer deterreret. Postquam vero simplices & ignavi sumus, visne proferre audeam, Scire ipsum quale sit? mihi enim operae pretium esse videtur. *The.* Aude, per Iovem. Nam his tibi utenti veniam dabimus. *So.* Audistin', quid hoc tempore Scire dicant esse? *The.* Forte: non tamen in praesentia memini. *So.* Scientiam habere, hoc esse dicunt. *The.* Sic est. *So.* Nos autem paulum permutantes, scientiam possidere dicamus. *The.* Quid

ἔκεινου διαφέρειν; ΣΩ. Ἴσως μὲν οὐδέν· ὃ δ' οὖν δοκεῖ, ἀκούσας συνδοκίμαζε. ΘΕΑΙ. Ἐάν πέρ γε οἷός τ' ᾧ. ΣΩ. Οὐ τοίνυν μοι ταυτὸν φαίνεται τὸ κερτῆσθαι τῷ ἔχειν. οἷον, εἰ ἰμάτιον πριάμενός τις, καὶ ἐγκρατὴς ᾧν, μὴ φοροῖ, ἔχειν μὲν οὐκ ἂν αὐτὸν αὐτὸ, κερτῆσθαι δέ γε φαῖμεν. ΘΕΑΙ. Καὶ ὀρθῶς γε. ΣΩ. Ὅρα δὴ καὶ ἐπισημῆν εἰ δυνατὸν οὕτω c. κερτημένον μὴ ἔχειν· ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις ὄρνιθας ἀγρίας, περισερᾶς, ἢ τι ἄλλο θηρεύσας, οἴκοι κατασκευασάμενος περισερῶνα τρέφει. τρόπον μὲν γὰρ ἂν που τινὰ φαῖμεν αὐτὸν αὐτὰς αἰεὶ ἔχειν, ὃ, τι δὴ κέρτηται. ἢ γὰρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τρόπον δέ γ' ἄλλον οὐδεμίαν ἔχειν, ἀλλὰ δύναμιν μὲν αὐτῷ περὶ αὐτὰς παραγεγονέναι, ἐπειδὴ ἐν οἰκίῳ περιβόλῳ ὑποχειρίους ἐποίησατο, λαβεῖν καὶ ἔχειν, ἐπειδὴ βούληται, θηρευσάμενῳ ἢν ἂν αἰεὶ ἐθέλῃ, καὶ πάλιν ἀφιέναι καὶ τοῦτο d. ἐξεῖναι ποιεῖν, ὅποσάκις ἂν δοκῇ αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Ἐσι ταῦτα. ΣΩ. Πάλιν δὴ, ὥσπερ ἐν τοῖς πρόσθεν κήρινόν τι ἐν ταῖς ψυχαῖς κατασκευάζομεν οὐκ οἶδ' ὃ, τι πλάσμα, νῦν αὖ ἐν

igitur hoc ab illo differre dices? So. Nihil forsitan. quod autem videatur mihi, id, postquam audiveris, mecum examinato. The. Modo possim. So. Haud sane possidere idem quod habere videtur: velut si quis emta veste, illam servans, & uti arbitrato suo potens non ferat, habere quidem illam minime confiteremur, possidere vero. The. Et recte quidem. So. Vide praeterea, utrum fieri possit, ut qui scientiam similiter possideat, non habeat: perinde ac si quis sylvestres aves, sive columbas, sive quasvis alias venatus, aviario domi constructo nutriat, quodammodo habere semper illas dicetur, quia possidet. The. Sane. So. Quodammodo vero non habere: sed potestatem quidem ipsi circa illas esse, cumque in columbario ipsas includerit, posse quoties velit capere, & habere quamlibet ad votum, ac rursus dimittere: & hoc ipsi licere facere, quotiescunque libuerit. The. Ita est. So. Rursus itaque velut supra in animis nescio quod figmentum cereum machinati sumus: ita & nunc in qualibet anima aviarium quoddam omnis generis

- ἐκάστη ψυχῇ ποιήσωμεν περισερεῶνα τινὰ παντοδαπῶν ὀρνίθων τὰς μὲν, κατ' ἀγέλας οὔσας, χωρὶς τῶν ἄλλων τὰς δὲ, κατ' ὀλίγας· ἑνίας δὲ μόνας, διὰ πασῶν ὅπῃ ἂν τύχῃσι πε-
 e. τωμένας. ΘΕΑΙ. Πεποιήσθω δὴ. ἀλλὰ τί τοῦντεῦθεν; ΣΩ. Παιδίων μὲν ὄντων, Φάσαι χρῆ εἶναι τοῦτο τὸ ἀγγεῖον κενόν· ἀντὶ δὲ τῶν ὀρνίθων, ἐπισήμας νοῆσαι. ἢ δ' ἂν ἐπισήμην κτησάμενος, καθείρξει εἰς τὸν περίβολον, Φάσαι αὐτὸν μεμα-
 θηκέναι ἢ εὐρηκέναι τὸ πρᾶγμα οὗ ἦν αὕτη ἡ ἐπισήμη καὶ τὸ ἐπίσασθαι, τοῦτ' εἶναι. ΘΕΑΙ. Ἔσω. ΣΩ. Τὸ τοῖνον πά-
 P. 198
 a. λιν, ἢν ἂν βούληται τῶν ἐπισημῶν θηρεύειν, καὶ λαβόντα ἴσχειν, καὶ αὔρις ἀφιέναι, σκόπει τίνων δεῖται ὀνομάτων εἴτε τῶν αὐτῶν ὧν τοπρώτον, ὅτε ἕκαστο, εἴτε ἑτέρων. μαθήσῃ δ' ἐνθένδε σαφέστερον τί λέγω. ἀριθμητικὴν μὲν γὰρ, λέγεις τέχνην; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ταύτην δὴ ὑπόλαβε θήραν ἐπισημῶν ἀρτίου τε καὶ περιττοῦ παντός. ΘΕΑΙ. Ὑπολαμβάνω. ΣΩ. Ταύτη δὴ οἶμαι τῇ τέχνῃ αὐτός τε ὑποχειρίους τὰς
 b. ἐπισήμας τῶν ἀριθμῶν ἔχει, καὶ ἄλλω παραδίδωσιν ὁ παραδιδούς. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καὶ καλοῦμέν γε, παραδιδόντα

avium fabricemus: quarum aliae seorsim ab aliis discretis gregibus pervagentur; aliae numero paucae, nonnullae solae passim quocunque contigerit, volitent. *The.* Fiat: quid tum postea? *So.* Hanc caveam in pueris vacuam esse dicamus: loco vero avium scientias intelligamus: & quisquis scientiam nactus hoc coërcuit ambitu, hunc invenisse didicisseque rem ipsam, cuius scientia est, & hoc ipsum esse scire. *The.* Esto. *So.* Deinde rursus quamcunque velit scientiam aucupari, captamque habere, iterumque dimittere: haec, inquam, omnia quibus exprimenda nominibus sint, considera. numquid eisdem, quibus antea, cum acquisita duntaxat possidebantur, an aliis? Hinc forte clarius me intelliges. Arithmeticeam, artem vocas? *The.* Voco. *So.* Hanc suppone scientiarum omnis paris & imparis aucupium esse. *The.* Suppono. *So.* Hac arte arithmeticus ipse scientias numerorum quasi mancipia quaedam subiectas habet, & aliis tradit. *The.* Profus. *So.* Eumque, qui

μὲν, διδάσκειν, παραλαμβάνοντα δὲ, μαθάνειν ἔχοντα δὲ δὴ, τῷ κεκτῆσθαι ἐν τῷ περισερεῶνι ἐκείνῳ, ἐπίσασθαι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Τῷ δὴ ἐντεῦθεν ἤδη πρόσχεος τὸν νοῦν. ἀριθμητικὸς γὰρ ὢν τελέως, ἄλλοτι πάντας ἀριθμοὺς ἐπίσασται; πάντων γὰρ ἀριθμῶν εἰσὶν αὐτῷ ἐν τῇ ψυχῇ ἐπιστῆμαι. ΘΕΑΙ. Τί μῆν; ΣΩ. Ἡ οὖν ὁ τοιοῦτος ἀριθμοῖ ἂν ποτέ τι, **α.** ἢ αὐτὸς πρὸς αὐτὸν ἐντὸς, ἢ ἄλλό τι τῶν ἔξω ὅσα ἔχει ἀριθμὸν; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΣΩ. Τὸ δὲ ἀριθμεῖν γε, οὐκ ἄλλό τι θήσομεν τοῦ σκοπεῖσθαι πόσος τις ἀριθμὸς τυγχάνει ὢν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΣΩ. Ὁ ἄρα ἐπίσασται, σκοπούμενος, φαίνεται ὡς οὐκ εἰδὼς, ὃν ὠμολογήκαμεν ἅπαντα ἀριθμὸν εἰδέναι. ἀκούεις γὰρ πού τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις. ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Οὐκοῦν ἡμεῖς ἀπεικάζοντες τῇ τῶν περισερεῶν κτήσει τε καὶ θήρᾳ, ἐρωθῶμεν ὅτι διττὴ ἦν ἡ θήρᾳ ἢ μὲν, πρὶν **d.** ἐκτῆσθαι, τοῦ κεκτῆσθαι ἕνεκα ἢ δὲ, κεκτημένῳ, τοῦ λαβεῖν καὶ ἔχειν ἐν ταῖς χερσὶν ἢ πάλαι ἐκέκμητο. οὕτω δὲ καὶ ὢν πάλαι ἐπιστῆμαι ἦσαν αὐτῷ μαθόντι, ἠπίσκητο αὐτὰ, πάλιν

tradit, docere dicimus: qui vero accipit, discere: & eum qui habet, ex eo quod in ipsa cavea possidet, scire. *The.* Maxime. *So.* Quae sequuntur, diligenter animadvertite. Qui perfectus arithmeticus est, nonne omnes scit numeros? omnium quippe numerorum in eius animo scientiae insunt. *The.* Nil obstat. *So.* Nonne hic interdum vel secum ipse interna, vel externa quaedam, quae numero constant, dinumerat? *The.* Quidni? *So.* Numerare autem nihil aliud esse ponemus, quam considerare quantus quisque sit numerus. *The.* Nil aliud certe. *So.* Quod ergo scit, tanquam nescius considerare videtur, is, quem scire omnem numerum confessi sumus. Audis ambiguitates huiusmodi? *The.* Equidem. *So.* Nonne nos columbarum possessioni & aucupio assimilantes, duplex aucupium esse dicemus: unum ante acquisitionem possidendi gratia: alterum postquam acquisivit posseditque, gratia capiendi manuque tenendi illa ipsa, quae quis diu possedit. Atque ita quorum iampridem scientiis discendo praeditus est, quaeve antea novit, ea iterum

- ἐς καταμανθάνειν ταυτὰ ταῦτα, ἀναλαμβάνοντα τὴν ἐπισημὴν ἐκάστου καὶ ἴσχοντα, ἣν ἐκέκτητο μὲν πάλαι, πρῶτον δ' οὐκ εἶχε τῇ διανοίᾳ. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Τοῦτο
- e. δὴ ἄρτι ἠρώτων, ὅπως χρὴ τοῖς ὀνόμασι χρώμενον λέγειν περὶ αὐτῶν, ὅταν ἀριθμῶσιν ἢ ὁ ἀριθμητικὸς, ἢ τι ἀναγνωσόμενος ὁ γραμματικὸς. ὡς ἐπιστάμενος ἄρα ἐν τῷ τοιούτῳ, πάλιν ἔρχεται μαθησόμενος παρ' ἑαυτοῦ ἃ ἐπίσταιται. ΘΕΑΙ. Ἀλλ' ἄτοπον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Ἀλλὰ ἃ οὐκ ἐπίσταιται φῶμεν αὐτὸν ἀναγνώσεσθαι καὶ ἀριθμῆσαι, δεδωκότες αὐτῷ, πάντα
- P.
199
a. μὲν γράμματα, πάντα δὲ ἀριθμὸν ἐπίσασθαι; ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἄλογον. ΣΩ. Βούλει οὖν λέγωμεν ὅτι τῶν μὲν ὀνομάτων οὐδὲν ἡμῖν μέλει, ὅπη τις χαίρει ἔλκων τὸ ἐπίσασθαι καὶ μαθάνειν; ἐπειδὴ δὲ ὠρισάμεθα ἕτερον μὲν τι, τὸ κεκτῆσθαι τὴν ἐπισημὴν, ἕτερον δὲ, τὸ ἔχειν ὃ μὲν τις κέκτηται, μὴ κεκτῆσθαι ἀδύνατον φαμὲν εἶναι. ὥστε οὐδέποτε συμβαίνει ὃ τις οἶδε, μὴ εἰδέειν, ψευδῆ μέντοι δόξαν οἶόν τ' εἶναι περὶ αὐτοῦ λαβεῖν. μὴ γὰρ ἔχειν τὴν ἐπισημὴν τούτου οἶόν τ' εἶναι.

discere potest, resumens cuiusque scientiam, & tenens: cogitatione scilicet, quam possidebat quidem antea, in manu autem non habebat. *The.* Vera narras. *So.* Propterea paulo antequaerebam, quomodo nominibus sit utendum, cum de iis loquamur: utputa quando arithmeticus numeraturus est, vel lecturus grammaticus. Tunc enim sciens iterum secum ipse, quae scit, discere tentat. *The.* At absurdum est hoc, o Socrates. *So.* An forte dicendum, quae nescit, ea vel numerare, vel legere, cum ipsi iam literarum omnium vel numerorum intelligentiam dederimus? *The.* Hoc quoque absurdum. *So.* Vis ergo dicamus nihil curare nos, quomodocunque nominibus sciendi discendique quisque utatur? Postquam vero determinavimus, aliud quiddam esse scientiam possidere, aliud habere: quod quidem quis possidet, ne possideat, fieri non posse dicimus. Quapropter nunquam accidit, ut aliquis quod scit, idem & nesciat. falsam tamen opinionem fieri potest ut de ipso accipiat. Nam accidere potest, ut scientiam unius pro alte-

τε, ἀλλ' ἑτέραν αὐτ' ἐκείνης, ὅταν θηρεύων τινὰ ἀπ' αὐτοῦ b.
 ἐπισήμην, διαπεπταμένων, αὐθ' ἑτέρας ἑτέραν ἀμαρτιῶν λά-
 βῃ ὅτε ἄρα τὰ ἑνδεκα δώδεκα οἰκθῆ εἶναι, τὴν τῶν ἑνδεκα
 ἐπισήμην ἀντὶ τῆς τῶν δώδεκα λαβῶν, τὴν ἐν αὐτῷ οἷον
 φάτταν ἀντὶ περισερᾶς. ΘΕΑΙ. Ἔχει γὰρ οὖν λόγον. ΣΩ.
 Ὅταν δέ γε ἦν ἐπιχειρῆ λαβεῖν, λάβῃ, ἀψευδεῖν τε καὶ τὰ
 οὐτα δοξάζειν τότε καὶ οὕτω δὴ εἶναι ἀληθῆ τε καὶ ψευδῆ
 δόξαν καὶ ὧν ἐν τοῖς ἐμπροσθεν ἐδυσχεραίνομεν, οὐδὲν ἐμπο- c.
 δῶν γίνεσθαι. Ἰσως οὖν μοι συμφήσεις ἢ πῶς ποιήσεις;
 ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΣΩ. Καὶ γὰρ τοῦ μὲν ἃ ἐπίσανται μὴ ἐπίσα-
 σθαι, ἀπηλλάγμεθα. ἃ γὰρ κεντήμεθα, μὴ κεντήσθαι, οὐ-
 δαμοῦ ἐτι συμβαίνει, οὔτε ψευδεῖσί τις, οὔτε μὴ. δεινότερον
 μέντοι πάθος ἄλλο παραφαίνεσθαι μοι δοκεῖ. ΘΕΑΙ. Τὸ
 ποῖον; ΣΩ. Εἰ ἢ τῶν ἐπισημῶν ἐπαλλαγή, ψευδῆς γενήσε-
 ται ποτε δόξα. ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ; ΣΩ. Πρῶτον μὲν, τὸ, τινὸς d.
 ἔχοντα ἐπισήμην, τοῦτο αὐτὸ ἀγνοεῖν, μὴ ἀγνωμοσύνη, ἀλ-

rīus scientia capiamus, quando aliquis nostrum unam quan-
 dam ex interscientiis aucupans, pro illa aliam praetervolan-
 tem deceptus apprehendit: veluti cum undecim duodecim esse
 putat, ipsorum undecim scientiam loco scientiae ipsorum duo-
 decim, cum utraque intus maneat, capiens, quasi pro columba
 palumbem. *The.* Verisimile id quidem. *So.* Cum vero quam
 affectat, apprehendit, tunc expertem esse mendacii, & ea
 quae sunt opinari dicendum. & hoc modo veram & falsam
 opinionem existere, nihilque ex iis, quae nos supra turbabant,
 impedimento nobis fore. Forte mihi assentieris: an quid ages?
The. Assentiar. *So.* Iam discrimen illud evasimus, quo nescire
 aliqui, quae sciunt, cogebantur. Nam quae possidemus, ne pos-
 sideamus non accidit: neque si fallamur, neque si vere iudice-
 mus. Verumtamen aliud quiddam gravius oboriri mihi videtur.
The. Quidnam hoc? *So.* Si scientiarum commutatio, falsa fiat
 opinio. *The.* Qui isthuc? *So.* Primum quidem, nonne valde
 absurdum est, ut qui rei cuiusdam scientiam habet, eam ip-
 sam ignoret, non ignorantia quidem, sed sua ipsius scien-

λά τῇ ἑαυτοῦ ἐπισήμῃ· ἔπειτα ἕτερον αὖ, τοῦτο δοξάζειν, τὸ δ' ἕτερον, τοῦτο. πῶς οὐ πολλὴ ἀλογία, ἐπισήμης παραγενομένης, γινῶναι μὲν τὴν ψυχὴν μηδὲν, ἀγνοῆσαι δὲ πάντα; ἐκ γὰρ τούτου τοῦ λόγου, κωλύει οὐδὲν καὶ ἀγνοῖαν παραγενομένην γινῶναι τι ποιῆσαι, καὶ τυφλότητα ἰδεῖν· εἴπερ καὶ ἐπισήμῃ ἀγνοῆσαι ποτὲ τινα ποιήσει. ΘΕΑΙ. Ἴσως γάρ, ὦ

- e. Σώκρατες, οὐ καλῶς τὰς ὀρυθίας ἐτίθεμεν, ἐπισήμας μόνον τιθέντες. ἔδει δὲ καὶ ἀνεπισημοσύνας τιθέναι ὁμοῦ συνδιαπετομένας ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ τὸν θηρεύοντα, ποτὲ μὲν ἐπισήμην λαμβάνοντα, ποτὲ δ' ἀνεπισημοσύνην τῶν αὐτοῦ πέρι, ψευδῇ μὲν δοξάζειν τῇ ἀνεπισημοσύνῃ, ἀληθῆ δὲ τῇ ἐπισήμῃ. ΣΩ. Οὐ ράδιόν γε, ὦ Θεαίτητε, μὴ ἐπαινέειν σε. ὁ μέντοι εἶπες, πάλιν ἐπίσκεισαι. ἔσω μὲν γὰρ ὡς λέγεις. ὁ δὲ δὴ τὴν ἀνεπισημοσύνην λαβὼν, ψευδῇ μὲν, Φῆς, δοξάσει. ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. ^{p.} ²⁹⁰ ^{a.} **Ναί.** ΣΩ. Οὐ δὴ που καὶ ἠγῆσεται γε ψευδῇ δοξάζειν. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΣΩ. Ἄλλ' ἀληθῆ γε· καὶ ὡς εἰδῶς διακείσεται περὶ ὧν ἔψευσαι. ΘΕΑΙ. Τί μῆν; ΣΩ. Ἐπισήμην ἄρα οἰήσεται

tia? deinde rem hanc aliam quandam, & contra illam hanc esse existimet? quam praeter rationem hoc est, quod praesente scientia animus cognoscat nihil, ignoret omnia? Enimvero secundum hanc rationem nihil prohibet, quin ignorantia praesens, nosse quidquam efficiat, caecitasque videre, si scientia ignorare quemquam effecerit. *The.* Haud recte forsitan, o Socrates, aves induximus, cum solas in animo scientias poneremus: oportebatque inscitias quoque, una cum scientiis in animo convolantes, inducere: & aucupantem hominem nonnunquam scientiam, saepe inscitiam circa idem accipientem: cumque in scientiam incurrit, vera opinantem: cum ignorantiam, falsa. *So.* Difficile est te non laudare, *Theaetete.* quod tamen dixisti, iterum animadvertite. Esto enim ut ais. qui vero in ignorantiam incidet, falsa, ut ais, opinabitur. nonne? *The.* Certe. *So.* Non tamen falsa se opinari putabit. *The.* Non certe. *So.* Sed vera potius, & tanquam sciens afficietur in his quibus fallitur. *The.* Cur non? *So.* Et idcirco

τεθηρευκῶς ἔχειν, ἀλλ' οὐκ ἀνεπιστημοσύνην. ΘΕΑΙ. Δῆλον.
 ΣΩ. Οὐκοῦν μακρὰν περιελθόντες, πάλιν ἐπὶ τὴν πρώτην πά-
 ρσμεν ἀπορίαν. ὁ γὰρ ἐλεγκτικὸς ἐκεῖνος γελάσας φήσκει,
 Πότερον, ὧ βέλτιστοι, ἀμφοτέρας τις εἰδῶς, ἐπιστήμην τε καὶ b.
 ἀνεπιστημοσύνην, ἣν οἶδεν, ἑτέραν αὐτὴν αἰεταί τινα εἶναι ὧν
 οἶδεν; ἢ οὐδετέραν αὐτὴν εἰδῶς, ἣν μὴ οἶδε, δοξάζει ἑτέραν ὧν
 οὐκ οἶδεν; ἢ τὴν μὲν εἰδῶς, τὴν δ' οὐ, ἣν οἶδεν, ἣν μὴ οἶδεν·
 ἢ ἣν μὴ οἶδεν, ἣν οἶδεν ἡγεῖται; ἢ πάλιν αὖ μοι εἰρήτε ὅτι
 τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀνεπιστημοσυῶν εἰσὶν αὖ ἐπιστήμαι, ὧς ὁ
 κερτημένος, ἐν ἑτέροις τισὶ γελοίοις περισερεῶσιν ἢ κηρίνοις
 πλάσμασι καθείρξας, ἕωσπερ ἂν κέρηται, ἐπίσταται, καὶ ἐὰν c.
 μὴ προχείρους ἔχη ἐν τῇ ψυχῇ. καὶ οὕτω δὴ ἀναγκασθήσε-
 σθε εἰς ταυτὸν περιτρέχειν μυριάκις, οὐδὲν πλέον ποιοῦντες.
 τί πρὸς ταῦτα, ὧ Θεαίτητε, ἀποκρινόμεθα; ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ
 μὰ Δία, ὧ Σώκράτες, ἐγωγε οὐκ ἔχω τί χρὴ λέγειν. ΣΩ.
 Ἄρ' οὖν ἡμῖν, ὧ παῖ, καλῶς ὁ λόγος ἐπιπλήττει, καὶ ἐνδεί-
 κνυται ὅτι οὐκ ὀρθῶς ψευδῆ δόξαν προτέραν ζητοῦμεν ἐπιστή-

scientiam nactum se venando, non inscitiam arbitrabitur. *The.*
 Patet. *So.* Iam longo quodam circuitu in primam rursus du-
 bitationem relapsi sumus. quippe contentiosus redargutor ille
 subridens, dicet: Utrum, o boni viri, utramque noscens ali-
 quis, scientiam & inscitiam, quam novit, aliam quandam quam
 etiam novit, esse censet? aut neutram noscens, quam non
 novit, aliam quam nec novit? aut unam cognoscens quidem,
 alteram minime, quam novit eam esse quam non novit: vel
 contra quam non novit, eam esse quam novit? Vel rursus
 mihi dicetis, scientiarum & inscitiarum scientias esse, quas
 qui possidet, in aliis quibusdam ridiculis caveis sive cereis fig-
 mentis includens, quatenus possidet, scit, etiam si in promptu
 non habeat. Atque ita cogemini in infinitum circa idem re-
 volveri, nihil proficientes. Quid ad haec, o Theaetete, respon-
 debimus? *The.* Per Iovem, o Socrates, quid respondendum sit,
 nescio. *So.* Nonne igitur ratio nos, o puer, recte & increpat,
 & admonet, non recte falsam opinionem prius quam scien-

- d. *μης, ἐμείνην ἀφέντες. τὸ δ' ἐστὶν ἀδύνατον γινῶναι, πρὶν ἂν τις ἐπισήμην ἰκανῶς λάβῃσι τί ποτ' ἐστί. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρῶντι ὡς λέγεις οἰεσθαι. ΣΩ. Τί οὖν τις ἔρει πάλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπισήμην; οὐ γὰρ πῶ ἀπεροῦμεν γέ πῶ. ΘΕΑΙ. Ἥμισα, ἐόν περ μὴ σύ γε ἀπαγορεύῃς. ΣΩ. Λέγεις δὴ τί ἂν αὐτὸ μάλιστα εἰπόντες, ἥμισ' ἂν ἡμῖν αὐτοῖς ἐναυτιωθεῖμεν. ΘΕΑΙ. Ὅπερ ἐπεχειροῦμεν, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ*
- e. *πρόσθεν. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε ἄλλο οὐδέν. ΣΩ. Τὸ ποῖον; ΘΕΑΙ. Τὴν ἀληθῆ δόξαν ἐπισήμην εἶναι. ἀναμάρτητον γέ που ἐστὶ τὸ δοξάζειν ἀληθῆ, καὶ τὰ ὑπ' αὐτοῦ γιγνώμενα πάντα καλὰ καὶ ἀγαθὰ γίνονται. ΣΩ. Ὁ τὸν ποταμὸν καθηγούμενος, ὦ Θεαίτητε, ἔφη ἄρα δεῖξιν αὐτὸ καὶ τοῦτο ἐὰν ἴοντες ἐρευνοῦμεν, τάχ' ἂν ἐμπόδιον γενόμενον, αὐτὸ φήνει*
- p. *τὸ ζητούμενον μένουσι δέ, δῆλον οὐδέν. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς λέγεις' ἀλλ' ἰωμέν γε καὶ σκοπῶμεν. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτό γε*
- ²⁰¹
a. *βραχείας σκέψεως. τέχνη γὰρ σοὶ ὅλη σημαίνει μὴ εἶναι*

tiam investigasse, & indiscussam scientiam reliquisse? Impossibile autem est ista cognoscere, antequam sufficienter scientia definita sit. *The.* Necessarium, o Socrates, quod ais in praesentia, asserere. *So.* Quid ergo a principio rursus de scientia differemus? nondum enim dicendo defessi sumus. *The.* Non certe, siquidem ipse non renuis. *So.* Dic age, quo pacto eam definientes, nobis ipsis minime adversabimur? *The.* Quemadmodum supra contendimus. nihil enim aliud habeo. *So.* Quomodo supra? *The.* Veram opinionem scientiam esse volebam. nam vere opinari procul est ab errore: & quae a vera opinione proficiuntur, decora omnia bonaque sunt. *So.* Qui, o Theaetete, in transeundo flumine praecit sequentibus, cum interrogant, quam alta sit aqua, Ipsa ostendet, inquit. Quod si & nos ingressi perquiramus, forte impedimentum ipsum, quod quaeritur, demonstrabit: manentibus nobis nihil patebit. *The.* Probe loqueris. eamus iam quaesituri. *So.* An non brevis investigationis hoc est? ars etenim universa argumento nobis est, scientiam id minime esse. *The.* Qua ratione? quaeve haec

ἐπισήμην αὐτό. ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ; καὶ τίς αὕτη; ΣΩ. Ἡ τῶν
 μεγίστων εἰς σοφίαν, οὗς δὴ καλοῦσι ῥήτορας τε καὶ δικανι-
 κούς. οὗτοι γὰρ που τῆ ἑαυτῶν τέχνῃ πείθουσιν, οὐ διδάσκον-
 τες, ἀλλὰ δοξάζειν ποιοῦντες ἃ ἂν βούλωνται. ἢ σὺ οἶε δει-
 νούς τινας οὕτω διδασκάλους εἶναι, ὥστε οἷς μὴ παρεγένοντό
 τινες ἀποσερουμενοῖς χρήματα, ἢ τι ἄλλο βιαζομένοισι, τού- b.
 τους δύνασθαι πρὸς ὕδωρ μικρὸν διδάξαι ἱκανῶς τῶν γενο-
 μένων τὴν ἀλήθειαν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἔγωγε οἶμαι, ἀλλὰ
 πεῖσαι μὲν. ΣΩ. Τὸ πεῖσαι δ' οὐχὶ δοξάσαι λέγεις ποιῆσαι;
 ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΣΩ. Οὐκοῦν ὅταν δικαίως πεισθῶσι δικασαὶ
 περὶ ὧν ἰδόντι μόνον ἐστὶν εἰδέναι, ἄλλως δὲ μὴ, ταῦτα τότε
 ἐξ ἀκοῆς κρίνουντες, ἀληθῆ δόξαν λαβόντες, ἄνευ ἐπισήμης
 ἐκριναν, ὀρθὰ πεισθέντες, εἶπερ εὖ ἐδίκασαν; ΘΕΑΙ. Παντά- c.
 πασι μὲν οὖν. ΣΩ. Οὐκ ἂν, ὦ φίλε, εἴ γε ταυτὸν ἦν δόξα τε
 ἀληθὴς καὶ δικασήριον καὶ ἐπισήμη, ὀρθὰ ποτ' ἂν δικασῆς ἄκρος
 ἐδόξαζεν, ἄνευ ἐπισήμης· νῦν δὲ ἔοικεν ἄλλό τι ἐκάτερον εἶναι.
 ΘΕΑΙ. Ὅ γε ἐγὼ, ὦ Σώκρατες, εἰπόντός του ἀκούσας ἐπι-

facultas? So. Eorum, qui prae ceteris sapientes sunt, quos ora-
 tores & caufidicos vocant. hi si quidem arte sua persuadent,
 non docent. inducunt enim auditores, ut quae ipsi cupiunt,
 opinentur. An tu aliquos adeo in docendo vehementes existi-
 mas, ut cum latrociniiis aliisque iniuriis nulli testes interfuerint,
 tamen commissorum scelerum veritatem ad aquam paucam
 doceant? The. Nullo modo docere illos, sed persuadere puto.
 So. Persuadere autem nonne idem asseris, quod & opinionem
 inducere? The. Idem profus. So. Nonne quando iudices iuste
 persuadentur in his, quae solus ille, qui vidit, cognoscit, alias
 autem nequaquam; tunc ipsa ex auditu iudicantes, veramque
 opinionem nacti, absque scientia recte iudicant ea, in quibus
 persuasi sunt, si modo bene iudicant? The. Omnino. So. Si
 tamen idem esset, o amice, opinio vera, iudiciumque & scien-
 tia, nunquam iudex ille summus absque scientia recte opinare-
 tur. Nunc autem utrumque diversum quiddam esse videtur.
 The. Quod ab aliquo, o Socrates, de scientia quondam audiui,

- λελήσμεν, νῦν δ' ἐννοῶ. ἔφη δὲ τὴν μὲν μετὰ λόγου ἀληθῆ
 d. δόξαν, ἐπισήμην εἶναι τὴν δὲ ἄλογον, ἐκτὸς ἐπισήμης. καὶ ὧν
 μὲν μὴ ἐστὶ λόγος, οὐκ ἐπισητὰ εἶναι (οὕτως καὶ ὀνομάζων)
 ἃ δ' ἔχει, ἐπισητὰ. ΣΩ. Ἡ καλῶς λέγεις. τὰ δὲ δὴ ἐπισητὰ
 ταῦτα καὶ μὴ, πῆ διήρει, λέγε· εἰ ἄρα κατὰ ταυτὰ σύ τε
 κἀγὼ ἀκηκόαμεν. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οὐκ οἶδα εἰ ἐξευρήσω λέ-
 γοντος μέντ' ἂν ἑτέρου, ὡς ἐγῶμαι ἀκολουθησαίμην. ΣΩ.
 Ἄκουε δὴ ὄναρ μὲν ὀνειράτος. ἐγὼ γὰρ αὖ ἐδόκουν ἀκούειν
 e. τινῶν, ὅτι τὰ μὲν πρῶτα οἴαπερ εἰ σοιχεῖα, ἐξ ὧν ἡμεῖς τε
 συγκείμεθα καὶ τάλλα, λόγον οὐκ ἔχοι. αὐτὸ γὰρ καδ' αὐτὸ
 ἕκασον ὀνομάσαι μόνον εἴη, προσειπεῖν δὲ οὐδὲν ἄλλο δυνατὸν,
 οὐδ' ὡς ἔστιν, οὐδ' ὡς οὐκ ἔστιν. ἤδη γὰρ ἂν οὐσίαν ἢ μὴ οὐ-
 p. σίαν αὐτῷ προστίθεσθαι. δεῖ δὲ οὐδὲν προσφέρειν, εἴπερ αὐτὸ
 201 ἐκεῖνό μόνον τις ἔρει. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ αὐτὸ, οὐδὲ τὸ ἐκεῖνο, οὐδὲ
 2. τὸ ἕκασον, οὐδὲ τὸ μόνον, οὐδὲ τοῦτο προσοίσειον, οὐδ' ἄλλα
 πολλὰ τοιαῦτα. ταῦτα μὲν γὰρ περιτρέχοντα πᾶσι προσφέ-

oblitus eram, sed iam reminiscor. inquit autem, opinionem
 veram cum ratione scientiam esse, sine ratione expertem scien-
 tia: & quae ratione carent, sciri non posse; quae vero ra-
 tionem habent, sciri. So. Quam praeclare loqueris! Sed haec
 ipsa quae sciri possunt, & quae non, dic quomodo distingue-
 bat, ut videamus, utrum tu & ego similiter acceperimus. The.
 Inventurusne sim ignoro: forte vero exponente alio quodam
 assequeret. So. Audi igitur pro somnio somnium. Ego quoque
 accepisse a quibusdam mihi videor, prima ipsa velut elementa,
 ex quibus homines & alia componuntur, rationem non admit-
 tere. Nam unumquodque illorum secundum seipsum nominare
 licet, appellare vero aliquid aliud minime, neque quod est,
 neque quod non est. Iam enim essentiam ipsi, vel non essen-
 tiam, adhiberi contingeret. Oportet autem nihil apponere, si
 quis illud ipsum solum dicat. etenim neque ipsum, neque illud,
 neque unumquodque, neque solum, neque istud, neque cetera
 talia adhiberi volunt. haec enim circumcurrentia omnibus ad-
 hiberi, & alia quaedam esse aiunt praeter illud cui sunt ad-

ρεσθαι, ἕτερα ὄντα ἐκείνων ὡς προστίθεται. δεῖν δὲ (εἴπερ ἦν δυνατὸν) αὐτὸ λέγεσθαι καὶ εἶχεν οἰκειὸν αὐτοῦ λόγον, ἄνευ τῶν ἄλλων ἀπάντων λέγεσθαι νῦν δὲ ἀδύνατον εἶναι ὁτιοῦν τῶν πρώτων ῥηθῆναι λόγῳ. οὐ γὰρ εἶναι αὐτῷ ἀλλ' ἢ ὀνομάζεσθαι μόνον. ὄνομα γὰρ μόνον ἔχειν. τὰ δὲ ἐκ τούτων ἤδη συγκείμενα, ὥσπερ αὐτὰ πέπλεκται, οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν συμπλεκέντα, λόγον γεγονέναι. ὀνομάτων γὰρ συμπλοκῆν, εἶναι λόγου οὐσίαν. οὕτω δὴ τὰ μὲν σοιχεῖα, ἀλογα καὶ ἀγνωσα εἶναι, αἰσθητὰ δὲ τὰς δὲ συλλαβὰς, γνωσὰς τε καὶ ῥητὰς, καὶ ἀληθεῖ δόξῃ δοξαστὰς. ὅταν μὲν οὖν ἄνευ λόγου τὴν ἀληθῆ δόξαν τινὸς λάβῃ τις, ἀληθεύειν μὲν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν περὶ αὐτὸ, γινώσκειν δ' οὐ. τὸν γὰρ μὴ δυνάμενον δοῦναί τε καὶ δέξασθαι λόγον, ἀνεπισημόνα εἶναι περὶ τούτου προσλαβόντα δὲ λόγον, δυνατὸν τε ταῦτα πάντα γινώσκειν, καὶ τελέως πρὸς ἐπισημῆν ἔχειν. οὕτω σὺ τὸ ἐνύπνιον ἢ ἄλλως ἀκήκοας; ΘΕΑΙ. Οὕτω μὲν οὖν παντάπασι. ΣΩ. Ἄρεσκει οὖν σε καὶ τίθεσθαι ταύτη, δόξαν ἀληθῆ μετὰ λό-

iecta. Oportere autem, si quo modo posset, ipsum dici, rationemque propriam admitteret, seorsum ab aliis omnibus ipsum dici. Nunc autem nullum ex primis oratione posse proferri. nihil enim aliud ipsi quam nomen adesse, solumque nomen habere. Quae vero ex illis composita sunt, quemadmodum ipsa copulantur, sic & illorum nomina copulata orationem fieri. Nominum quippe copulationem orationis esse substantiam. Quocirca elementa sine oratione rationeve, & incognita esse, sensibus tamen percipienda: syllabas autem & cognosci & dici posse, & vera opinione comprehendi. Quando ergo absque ratione opinionem de aliquo veram aliquis adipiscitur, vera quidem de illo eius sentire animum ferunt, nosse vero nequaquam. Nam eum, qui accipere & reddere rationem nequit, inscium esse: cum vero rationem consequitur, haec omnia cognoscere posse, perfectamque scientiam adipisci. Sic & tu insomnium, an aliter audivisti? The. Sic omnino. So. Num tibi id placet? & hoc pacto opinionem veram una cum ratione

Plat. Oper. Vol. II. M

- γουν, ἐπισήμην εἶναι; ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἄρ', ὦ
 d. Θεαίτητε, νῦν οὕτω τῆδε τῆ ἡμέρα εἰλήφραμεν ὃ πάλαι καὶ
 πολλοὶ τῶν σοφῶν ζητοῦντες, πρὶν εὐρεῖν κατεγήρασαν;
 ΘΕΑΙ. Ἐμοίγ' οὖν δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, καλῶς λέγεσθαι τὸ
 νῦν ρηθέν. ΣΩ. Καὶ εἰκός γε αὐτὸ τοῦτο οὕτως ἔχειν. τίς
 γὰρ ἂν καὶ ἐτι ἐπισήμη εἴη χωρὶς λόγου τε καὶ ὀρθῆς δόξης;
 ἐν μέντοι τί με τῶν ρηθέντων ἀπαρέσκει. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον
 δῆ; ΣΩ. Ὅ καὶ δοκεῖ λέγεσθαι κομψότατα ὡς τὰ μὲν σοι-
 χειᾶ, ἀγνοῶσα τὸ δὲ τῶν συλλαβῶν γένος, γνωσκόν. ΘΕΑΙ.
 e. Οὐκ οὖν ὀρθῶς. ΣΩ. Ἰξέον δῆ. ὥσπερ γὰρ ὁμήρουσ ἔχομεν τοῦ
 λόγου, τὰ παραδείγματα, οἷς χρώμενος εἶπε πάντα ταῦτα.
 ΘΕΑΙ. Ποῖα δῆ; ΣΩ. Τὰ τῶν γραμμάτων σοιχειᾶ τε καὶ
 συλλαβάς. ἢ οἷε ἄλλοσέ ποι βλέποντα ταῦτα εἰπεῖν τὸν
 εἰπόντα ἃ λέγομεν; ΘΕΑΙ. Οὐκ, ἀλλ' εἰς ταῦτα. ΣΩ. Βα-
 p. σανίζωμεν δῆ αὐτὰ ἀναλαμβάνοντες, μᾶλλον δὲ ἡμᾶς αὐ-
 203 τούς, οὕτως ἢ οὐχ οὕτω γράμματα ἐμάθομεν. Φέρε πρῶτον.
 a. ἄρ' αἱ μὲν συλλαβαὶ λόγον ἔχουσι, τὰ δὲ σοιχειᾶ, ἄλογα;

scientiam afferis? *The.* Et maxime quidem. *So.* Siccine, Theaetete, nos hodie id comprehendimus, quod olim sapientes quam plurimi investigantes, antequam invenirent, consenuerunt? *The.* Mihi quidem, o Socrates, quod modo dictum est, bene dictum esse videtur. *So.* Et merito. nam quae scientia absque oratione rectaque opinione unquam esse poterit? Unum tamen ex dictis mihi displicet. *The.* Quod istud? *So.* Quod fane magnificentius dici videbatur, elementa ignota esse; syllabarum autem genus notum. *The.* Nonne recte? *So.* Advertendum profecto, nam velut vades sermonis exempla ipsa habemus, quibus ille usus haec omnia dixit. *The.* Quanam? *So.* Literarum elementa & syllabas. an putas alio intuentem haec dicere illum, qui dicit quae ipsi narramus? *The.* Non ad alia certe, sed ad ista duntaxat. *So.* Ea igitur repetentes examinemus: immo vero sic nosmetipsos, Nonne literas ita didicimus? Age primum, An non syllabae rationem definitionemve habent, elementa vero minime? *The.* Forte. *So.* Mihi quoque

ΘΕΑΙ. Ἴσως. ΣΩ. Πάνυ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ φαίνεται. Σωκράτους γοῦν εἴτις ἔροιτο τὴν πρώτην συλλαβὴν οὕτως, ὦ Θεαίτητε, λέγε τί ἐστὶ σω, τί ἀποκρινῆ; ΘΕΑΙ. Ὅτι σ καὶ ω. ΣΩ. Οὐκοῦν τοῦτου ἔχεις λόγον τῆς συλλαβῆς. ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Ἴθι δὴ, οὕτως εἶπε καὶ τὸν τοῦ σίγμα λόγον. ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς τοῦ φοιχείου τις ἔρει φοιχεῖα; καὶ γὰρ δὴ, ἡ ὦ Σώκρατες, τό, τε σίγμα, τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνου, ὅσον συριπτούσης τῆς γλώττης· τοῦ δ' αὖ βῆτα οὔτε φωνῆ, οὔτε ψόφος, οὐδὲ τῶν πλείστων φοιχείων. ὥστε πάνυ ἔχει τὸ εὖ λέγεσθαι αὐτὰ ἄλογα, ὧν γε τὰ ἐναργέστατα ἑπτὰ αὐτὰ φωνὴν μόνην ἔχει, λόγον δὲ οὐδ' ὄντινοῦν. ΣΩ. Τουτί μὲν ἄρα, ὦ ἑταῖρε, κατωρθώκαμεν περὶ ἐπισήμης. ΘΕΑΙ. Φαινόμεθα. ΣΩ. Τί δὲ δὴ, τὸ μὴ γνωστὸν εἶναι τὸ φοιχείον, ἀλλὰ τὴν συλλαβὴν, ἅρ' ὀρθῶς ἀποδεδείγμεθα; ΘΕΑΙ. Εἰκός γε. ΣΩ. Φέρε δὴ, τὴν συλλαβὴν πρότερον λέγομεν τὰ ἀμφοτέρα φοιχεῖα, καὶ, εἴαν πλείω ἢ ἢ δύο, τὰ πάντα; ἢ μίαν τινὰ ἰδέαν γεγονούσιν συντεθέντων αὐτῶν; ΘΕΑΙ. Τὰ πάντα, ἐμοιγε δοκοῦμεν. ΣΩ. Ὅρα δὴ ἐπὶ δυοῖν,

omnino videtur. Si quis ergo ita de prima Socratis syllaba percontetur, O Theaetete, dic quid est so, quid potissimum respondebis? *The.* Quod s, & o. *So.* Habes ergo hanc syllabae rationem. *The.* Equidem. *So.* Age, dic praeterea ipsius s rationem. *The.* At quo pacto quis elementi elementa referre posset? Etenim ipsum s, o Socrates, mutarum literarum sonus quidam est solum, lingua veluti fibilante: ipsius autem s neque vox, neque sonus, neque plurimorum elementorum. Quocirca recte admodum absque ratione esse dicuntur: e quibus septem illa notissima vocem habent, rationem vero nequaquam. *So.* Hoc itaque, o amice, circa scientiam recte asseruimus. *The.* Videmur. *So.* Quid vero, cum diximus ignotum elementum, syllabam esse notam, numquid recte constitui-mus? *The.* Probabile est. *So.* Syllabam vero utrum elementa utraque esse dicimus? vel, etiam si plura infint quam duo, omnia esse? an potius ideam unam ex ipsis compositis genitam?

σίγμα καὶ ω, ἀμφότερά ἐσιν ἡ πρώτη συλλαβὴ τοῦ ἔμοῦ
 ὀνόματος· ἄλλοτι ὁ γινώσκων αὐτήν, τὰ ἀμφότερα γινώσκει;

- d. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΣΩ. Τὸ σίγμα καὶ τὸ ω ἄρα γινώσκει.
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τί δ' εἰ ἐκάτερον ἄρ' ἀγνοεῖ, καὶ οὐδέ-
 τερον εἰδῶς, ἀμφότερα γινώσκει; ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ δεῖνδν καὶ
 ἄλογον, ὧ Σώκρατες. ΣΩ. Ἄλλὰ μέντοι εἶγε ἀνάγκη ἐκά-
 τερον γινώσκειν, εἴπερ ἀμφότερά τις γινώσεται, προγινώσκειν
 τὰ σοιχεῖα ἅπαντα ἀνάγκη τῶ μέλλοντι ποτὲ γινώσεσθαι
 συλλαβὴν καὶ οὕτως ἡμῖν ὁ καλὸς λόγος ἀποδεδρακῶς οἰχή-
 σεται. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα ἐξαίφνης. ΣΩ. Οὐ γὰρ καλῶς
 αὐτὸν φυλάττομεν. χρῆν γὰρ ἴσως τὴν συλλαβὴν τίθεσθαι,
 μὴ τὰ σοιχεῖα. ἀλλ' ἐξ ἐκείνων ἓν τι γεγονὸς εἶδος, ἰδέαν μίαν
 αὐτὸ αὐτοῦ ἔχον, ἕτερον δὲ τῶν σοιχείων. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν
 οὖν καὶ τάχα γ' ἂν μᾶλλον οὕτως ἢ ἐκείνως ἔχοι. ΣΩ. Σκε-
 πτέον, καὶ οὐ προδοτέον οὕτως ἀνάνδρως μέγαν τε καὶ σεμνὸν
 λόγον. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΣΩ. Ἐχέτω δὴ, ὡς νῦν φαμὲν,
 μία ἰδέα ἐξ ἐκάστων τῶν συναρμοττόντων σοιχείων γιγνομένη

P.
204
a.

The. Cuncta dicere mihi videmur. *So.* Aspice igitur circa duo,
 s, & o, si utraque prima mei nominis syllaba sunt, quisquis
 ipsam novit, utraque noscit. *The.* Quidni? *So.* Ergo s & o
 cognoscit. *The.* Plane. *So.* Quid porro, si utrumque ignoret,
 & neutrum noscens ambo cognoscet? *The.* Et absurdum, &
 praeter rationem hoc esset. *So.* Verumtamen si necessarium
 est utraque nosse, quandoquidem ambo quis noverit, sequi-
 tur, ut necesse sit eum elementa praenosse, qui syllabam
 quandoque sit cogniturus: atque ita nobis pulcher ille sermo
 effugiens elabetur. *The.* Et repente nimium. *So.* Neque enim
 bene illum custodimus. Oportebat forte syllabam, non elementa
 ponere, sed unam quandam ex illis speciem constitutam, quae
 ideam unam sui ipsius habeat, & ab elementis differat. *The.*
 Sic prorsus. ac forte hoc modo potius quam illo se habet. *So.*
 Quamobrem considerandum est diligenter, neque ita ignave
 sermonem tam magnum tamque praeclarum prodi decet. *The.*
 Non profecto. *So.* Esto igitur syllaba, ut modo dicebamus,

ἢ συλλαβῆ, ὁμοίως ἔν τε γράμμασι, καὶ ἔν τοῖς ἄλλοις ἀπασι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔ. ΣΩ. Οὐκοῦν μέρη αὐτῆς οὐ δεῖ εἶναι. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΣΩ. Ὅτι οὐ ἂν ἦ μέρη, τὸ ὅλον ἀνάγκη τὰ πάντα μέρη εἶναι. ἢ καὶ τὸ ὅλον ἐκ τῶν μερῶν λέγεις γεγονὸς, ἔν τι εἶδος ἕτερον τῶν πάντων μερῶν; ΘΕΑΙ. Ἐγώ γε. ΣΩ. Τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον, πότερον ταυτὸν καλεῖς, ἢ ἕτερον ἐκάτερον; ΘΕΑΙ. Ἐχω μὲν οὐδὲν σαφές· ἵ. ὅτι δὲ κελεύεις προθύμως ἀποκρίνασθαι, παρακινδυνεύων λέγω ὅτι ἕτερον. ΣΩ. Ἡ μὲν προθυμία, ὧ Θεαίτητε, ὀρθή· εἰ δὲ καὶ ἡ ἀπόκρισις, σκεπτέον. ΘΕΑΙ. Δεῖ δὲ γε δὴ. ΣΩ. Οὐκοῦν διαφέρει ἂν τὸ ὅλον τοῦ παντός, ὡς ὁ νῦν λόγος. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Τί δὲ δὴ, τὰ πάντα καὶ τὸ πᾶν ἔσθ' ὅ, τι διαφέρει; ὅσον ἐπειδὴν λέγωμεν, ἔν, δύο, τρία, τέτταρα, πέντε, ἕξ· καὶ ἂν δις τρία, ἢ τρίς δύο, ἢ τέτταρά τε καὶ δύο, ἢ τρία· ε. καὶ δύο καὶ ἔν, ἢ πέντε καὶ ἔν, πότερον ἔν πᾶσι τούτοις τὸ αὐτὸ ἢ ἕτερον λέγομεν; ΘΕΑΙ. Ταυτὸν. ΣΩ. Ἄρ' ἄλλο τι ἢ ἕξ; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐφ' ἐκάστης λέξεως πάντα τὰ

idea una ex singulis congruentibus elementis, tam in literis, quam in ceteris omnibus facta. *The.* Prorsus. *So.* Numquid partes illius esse non oportet? *The.* Curnam? *So.* Quoniam cuiuscunque partes sunt, totum necesse est partes omnes existere. an totum unam quandam speciem ex partibus factam vocas, ab omnibus partibus differentem? *The.* Equidem. *So.* Omne vero & totum idemne, an differens utrumque vocas? *The.* Quamquam nihil habeo certi, tamen quia promte respondere iubes, periculum faciens aio differre. *So.* Promtitudine, o Theaetete, recta. Utrum vero & responsio recta, considerandum. *The.* Profecto. *So.* Nonne secundum hunc sermonem totum & omne differunt? *The.* Certe. *So.* Quid porro? omnia, & omne, num aliquo differunt? Veluti cum dicimus, unum, duo, tria, quatuor, quinque, sex; vel bis tria, vel ter duo, aut quatuor ac duo, aut tria duoque & unum, aut quinque & unum; utrum in his omnibus idem an aliud dicimus? *The.* Idem penitus. *So.* Aliudne quam sex? *The.* Nihil aliud. *So.* Nonne

- ἐξ εὐρήκαμεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Πάλιν δ' οὐδὲν λέγομεν; τὰ πάντα λέγουτες; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΣΩ. Ἡ ἄλλο τι τὰ ἐξ; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΣΩ. Ταυτὸν ἄρα ἐν γε τοῖς ὅσα ἐξ ἀριθ-
- d. μοῦ ἐσι, τό, τε πᾶν προσαγορεύομεν καὶ τὰ ἅπαντα. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Ὡδὲ δὴ περὶ αὐτῶν λέγωμεν ὁ τοῦ πλέθρου ἀριθμὸς, καὶ πλέθρον, ταυτὸν. ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καὶ ὁ τοῦ στρατιῶτου δὴ ὡσαύτως; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Καὶ μὴν ὁ τοῦ στρατοπέδου γε, καὶ τὸ στρατοπέδον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμοίως; ὁ γὰρ ἀριθμὸς πᾶς, τὸ ὄν πᾶν ἕκαστον αὐτῶν ἐσι. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Ὁ δὲ ἕκαστων ἀριθμὸς, μῶν ἄλλο τι ἢ
- e. μέρη ἐσι; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΣΩ. Ὅσα ἄρα ἔχει μέρη, ἐκ μερῶν ἂν εἴη. ΘΕΑΙ. Φαίνεται. ΣΩ. Τὰ δὲ γε πάντα μέρη τὸ πᾶν εἶναι ὠμολόγηται, εἴπερ καὶ ὁ πᾶς ἀριθμὸς τὸ πᾶν ἔσαι. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΣΩ. Τὸ ὅλον ἄρ' οὐκ ἐστὶν ἐκ μερῶν. πᾶν γὰρ ἂν εἴη, τὰ πάντα ὄν μέρη. ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Μέρος δ' ἔσθ' ὅτου ἄλλου ἐστὶν ὅπερ ἐστὶν, ἢ τοῦ ὅλου; ΘΕΑΙ. Τοῦ
- P. παντός γε. ΣΩ. Ἀνδρικῶς γε, ὦ Θεαίτητε, μάχη. τὸ πᾶν

P.
205

a.

in uno quoque loquendi modo omnia sex invenimus? *The.* Ita. *So.* Rursus autem non unum aliquid dicimus, dum dicimus omnia? *The.* Necessesse est. *So.* Num aliud quam sex? *The.* Nihil aliud. *So.* Ergo in his, quae numero constant, idem esse omne & omnia dicimus. *The.* Sic apparet. *So.* Sic utique de ipsis dicamus: Iugeri numerus, & Iugerum idem. nonne? *The.* Idem. *So.* Et stadii numerus stadiumque similiter? *The.* Et hoc. *So.* Exercitus quoque ipsius numerus & exercitus ipse, ceteraque huiusmodi eodem pacto? numerus enim omnis, existens omne unumquodque illorum est. *The.* Sane. *So.* Singulorum autem numerus, num aliud est quam partes? *The.* Nequaquam. *So.* Quaecunque igitur partes habent, ex partibus constant. *The.* Apparet. *So.* Omnes autem partes totum esse concessum est, si quidem omnis numerus omne est. *The.* Ita est. *So.* Totum itaque non constat ex partibus: omne enim esset, quandoquidem omnes esset partes. *The.* Non videtur. *So.* Pars id quod est, an est alterius quam totius? *The.* Ipsius uti-

δὲ, οὐχ ὅταν μὴδὲν ἀπῆ, αὐτὸ τοῦτο πᾶν ἔσι; ΘΕΑΙ.
 Ἀνάγκη. ΣΩ. Ὅλον δὲ οὐ ταυτὸν τοῦτο ἔσαι, οὐ ἂν μὴδαμῆ
 μὴδὲν ἀποσατῆ; οὐ δ' ἂν ἀποσατῆ, οὔτε ὅλον, οὔτε πᾶν, ἅμα
 γενόμενον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τὸ αὐτό; ΘΕΑΙ. Δοκεῖ μοι νῦν
 οὐδὲν διαφέρειν πᾶν τε καὶ ὅλον. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐλέγομεν ὅτι
 οὐ ἂν μέρη ᾗ, τὸ ὅλον τε καὶ πᾶν, τὰ πάντα μέρη ἔσαι.
 ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΣΩ. Πάλιν δὴ, ὅπερ ἄρτι ἐπεχείρουν,
 οὐκ, εἴπερ ἢ συλλαβῆ μὴ τὰ σοιχειῖά ἐσιν, ἀνάγκη αὐτὴν μὴ
 ὡς μέρη ἔχειν ἑαυτῆς τὰ σοιχειῖα, ἢ ταυτὸν οὔσαν αὐτοῖς, *h.*
 ὁμοίως ἐκείνοις γνωσῆν εἶναι; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΣΩ. Οὐκοῦν
 τοῦτο ἵνα μὴ γένηται, ἕτερον αὐτῶν αὐτὴν ἐθέμεθα; ΘΕΑΙ.
 Ναί. ΣΩ. Τί δ' εἰ μὴ τὰ σοιχειῖα συλλαβῆς μέρη ἐσιν,
 ἔχεις ἄλλ' ἄττα εἰπεῖν, ἃ μέρη μὲν ἔσι συλλαβῆς, οὐ μέντοι
 σοιχειῖά γε ἐκείνης; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, μόρια
 ταύτης συγχωροίην. γελοῖόν που, τὰ σοιχειῖα ἀφέντα, ἐπ'
 ἄλλα ἵεναι. ΣΩ. Παντάπασι δὴ, ὦ Θεαίτιτε, κατὰ τὸν νῦν
 λόγον, μία τις ἰδέα ἀμέριστος, συλλαβῆ ἂν εἴη. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. *c.*

que omnis. *So.* Strenue, Theaetete, pugnas. Omne vero nonne ex eo est omne, quod nihil deest? *The.* Necessse. *So.* Totum quoque nonne eadem ratione totum, quia nihil discessit? a quo vero quid discessit, neque totum, neque omne, quod ex eodem idem simul fiat? *The.* Videtur mihi nunc totum & omne nihil differre. *So.* Nonne diximus cuius partes sint, totum & omne, partes omnes esse? *The.* Plane. *So.* Rurfus, quod paulo antea tentavimus: nonne si syllaba elementa non est, necesse est, eam non tanquam partes suas elementa habere? aut si idem est cum illis, aequae ac illa cognosci posse? *The.* Ita certe. *So.* Ne hoc accideret, aliud ipsam quam illa posuimus. *The.* Aliud. *So.* Quid vero, si elementa syllabae partes non sunt, num alia quaedam referre potes, quae partes quidem syllabae, neque tamen illius elementa sint? *The.* Nunquam ego partes vocarem quae elementa non sunt. ridiculum quippe, ommissis elementis alia quaerere. *So.* Omnino igitur secundum hanc rationem, o Theaetete, una quaedam impartibilis idea syllaba

- ΣΩ. Μέννησαι οὖν, ὦ Φίλε, ὅτι ὀλίγον ἐν τῷ πρόσθεν ἀπεδεχόμεθα, ἠγούμενοι εὖ λέγεσθαι ὅτι τῶν πρώτων οὐκ εἶη λόγος, ἐξ ὧν τὰ ἄλλα σύγκειται· διότι αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον εἶη ἀσύνητον· καὶ οὐδὲ τὸ εἶναι περὶ αὐτοῦ ὁρθῶς ἔχει προσφέροντα εἰπεῖν, οὐδὲ τοῦτο, ὡς ἕτερα καὶ ἀλλότρια λεγόμενα· καὶ αὕτη δὴ ἡ αἰτία ἀλογόν τι καὶ ἄγνωσον αὐτὸ
- d. ποιοῖ; ΘΕΑΙ. Μέννημαι. ΣΩ. Ἡ οὖν ἄλλη τις ἢ αὕτη ἡ αἰτία τοῦ μονοειδές τι καὶ ἀμέρισον αὐτὸ εἶναι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὁρῶ ἄλλην. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν δὴ φαίνεται. ΣΩ. Οὐκοῦν εἰς ταυτὸν ἐμπέπτωκεν ἡ συλλαβὴ εἶδος ἐκείνῳ, εἴπερ μέρη τε μὴ ἔχει, καὶ μία ἐστὶν ἰδέα. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Εἰ μὲν ἄρα πολλὰ σοιχεῖα ἢ συλλαβὴ ἐσι, καὶ ὅλον τι, μέρη δ' αὐτῆς ταῦτα, ὁμοίως αἰ τε συλλαβαὶ γνωσαὶ καὶ ῥηταὶ, καὶ τὰ σοιχεῖα, ἐπεὶπερ τὰ πάντα μέρη τῷ
- e. ὅλω ταυτὸν ἐφάνη. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΣΩ. Εἰ δέ γε ἐν τε καὶ ἀμερές, ὁμοίως μὲν συλλαβὴ, ὡσαύτως δὲ σοιχεῖον, ἀλογόν τε καὶ ἄγνωσον. ἢ γὰρ αὕτη αἰτία ποιήσει αὐτὰ τοι-

esse videtur. *The.* Videtur sane. *So.* Num recordaris, amice, nos in superioribus admisisse, quod primorum, ex quibus alia componuntur, ratio non esset, ex eo quod ipsum secundum se ipsum unumquodque simpliciter existeret; neque ipsum esse de illo congrue dici posset, neque hoc, neque ita quasi haec extranea alienaque sint: & hanc ipsam causam obitare diximus quo minus describi cognoscique possit? *The.* Memini. *So.* Estne alia causa praeter hanc, quae uniforme & impartibile aliquid ipsum faciat? nam ego nullam aliam video. *The.* Non videtur. *So.* Nonne in idem cum illo syllaba quoque concurrat, quandoquidem species est, nec habet partes, sed idea una est? *The.* Maxime. *So.* Si igitur multa elementa syllaba est, & totum quiddam, eiusque partes ista; similiter syllabae & elementa cognosci describique possunt: quippe cum partes omnes idem quod & totum esse constiterit. *The.* Praecipue. *So.* Sin autem unum quiddam & simplex; aequae syllaba atque elementum definitionis cognitionisque est expers. eadem enim

αὐτα. ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔχω ἄλλως εἰπεῖν. ΣΩ. Τοῦτο μὲν ἄρα μὴ ἀποδεχόμεθα, ὅς ἂν λέγῃ συλλαβὴν μὲν, γνωστὸν καὶ ῥητὸν, φοιχεῖον τούναντιον. ΘΕΑΙ. Μὴ γὰρ, εἴπερ τῷ λόγῳ πεισόμεθα. ΣΩ. Τί δ' αὖ; τούναντιον λέγοντας ἄρ' οὐ μάλ- P.
λον ἂν ἀποδέξαιο, ἐξ ὧν αὐτὸς σύνοιθα σαυτῷ ἐν τῇ τῶν 206
γραμμάτων μαθήσει; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΣΩ. Ὡς οὐδὲν ἄλλο
μανθάνων διατέλεσας, ἢ τὰ φοιχεῖα ἐν τῇ ὄψει διαγινώσκειν
πειρώμενος, καὶ ἐν τῇ ἀκοῇ αὐτὸ καδ' αὐτὸ ἕκαστον
ἵνα μὴ ἢ δέσις σε ταράττη λεγομένων τε καὶ γραφομένων.
ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις. ΣΩ. Ἐν δὲ κιθαρῖστου τελέως
μεμαθηκέναι, μῶν ἄλλο τι ἦν ἢ τὸ τῷ φθόγγῳ ἕκαστω δύνα-
σθαι ἐπακολουθεῖν, ποίας χορδῆς εἴη ἃ δὴ φοιχεῖα πᾶς ἂν b.
ἔμολογήσειε μουσικῆς λέγεσθαι. ΘΕΑΙ. Οὐδὲν ἄλλο. ΣΩ.
Ὡν μὲν ἄρ' αὐτοὶ ἔμπειροὶ ἐσμέν φοιχείων καὶ συλλαβῶν,
εἰ δεῖ ἀπὸ τούτων τεκμαίρεσθαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα, πολὺ τὸ
τῶν φοιχείων γένος ἐναργεστέρα τε τὴν γυνῶσιν ἔχειν φήσο-
μεν καὶ κυριωτέραν τῆς συλλαβῆς, πρὸς τὸ λαβεῖν τελέως

causa talia haec efficiet. *The.* Aliter asserere nequeo. *So.* Eius ergo sermonem ne admittamus, qui dixerit syllabam quidem dici & cognosci posse, elementa vero nequaquam. *The.* Non certe, si huic rationi credimus. *So.* Quid, si quis contraria dixerit, an non potius illa concederes, ex his quorum tibi ipsi in primis literarum rudimentis conscius exististi? *The.* Quaeenam ista? *So.* Quod nihil aliud discere studuisti, quam elementa oculis auribusque discernere, & singula secundum seipsa notare, ne illorum positio, vel cum dicerentur, vel cum scriberentur, te turbaret. *The.* Vera narras. *So.* Citharistae vero artem didicisse quid aliud est, quam unumquemque sonum cuiusque chordae dignoscere? haec enim elementa musicae quilibet appellaret. *The.* Nihil aliud. *So.* Cum ergo elementorum & syllabarum periti fuerimus, velimusque ex his ad alia coniecturam facere; asseremus profecto, genus elementorum clariorem principalioremque intelligentiam continere, quam syllabam, ad singulas disciplinas absolute percipiendas, & si

- ἕκαστον μάθημα. καὶ εἴαν τις Φῆ συλλαβὴν μὲν, γνωσθῆν;
 c. ἄγνωστον δὲ πεφυκέναι σοιχεῖον, ἕκοντα ἢ ἄκοντα παίξειν
 ἠγησόμεθ' αὐτόν. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΣΩ. Ἀλλὰ δὴ
 τούτου μὲν ἔτι καὶ ἄλλαι φανεῖν ἀποδείξεις, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ
 τὸ δὲ προκείμενον μὴ ἐπιλαθώμεθα δι' αὐτὰ ἰδεῖν, ὅ, τι δὴ
 ποτε καὶ λέγεται τὸ μετὰ δόξης ἀληθοῦς λόγον προσγεγνό-
 μενον, τὴν τελεωτάτην ἐπισήμην γεγονένα. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν
 χρὴ ὄρα. ΣΩ. Φέρε δὴ τίνα ποτὲ βούλεται τὸν λόγον ἡμῶν
 σημαίνειν. τριῶν γὰρ ἓν τί μοι δοκεῖ λέγειν. ΘΕΑΙ. Τίνων
 d. δὴ; ΣΩ. Τὸ μὲν πρῶτον εἶη ἄν, τὸ τὴν αὐτοῦ διάνοιαν
 ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς μετὰ ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων,
 ὡσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ, τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν
 διὰ τοῦ σώματος ῥοήν. ἢ οὐ δοκεῖ σοι τὸ τοιοῦτον λόγος εἶναι;
 ΘΕΑΙ. Ἐμοιγεῖ τὸν εἶν αὐτὰ δρῶντα, λέγειν φάμεν. ΣΩ.
 Οὐκοῦν τοῦτά γε πᾶς ποιεῖν δυνατὸς, θᾶπτον ἢ σχολαιότερον,
 τὸ ἐνδείξασθαι τί δοκεῖ περὶ ἐκάστου αὐτῶ, ὃ μὴ ἐννεδὸς ἢ
 κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. καὶ οὕτως ὅσοι τι ὄρθον δοξάζουσι, πάντες
 e. αὐτὸ φανοῦνται μετὰ λόγου ἔχοντες, καὶ οὐδαμοῦ ἔτι ὄρθη

quis notam syllabam, elementum natura ignotum dixerit, ultro illum vel invitum ludere putabimus. *The.* Et maxime quidem. *So.* Ceterum aliae quoque eiusdem rei demonstrationes sint, ut mihi videtur: propositi vero ne propter haec obliviscamur: quid scilicet de hoc iudicandum sit quod dicitur, rationem, si cum opinione vera coeat, perfectam scientiam esse. *The.* Inquirendum omnino. *So.* Dic age, quid λόγος nobis hic significet. ex tribus enim unum quiddam significare mihi videtur. *The.* Ex quibus? *So.* Primum esse arbitror, cogitationem suam voce per verba nominaque exprimere, opinionem propriam in voce, perinde ac in speculo & aqua, monstrantem. Nonne tale quiddam oratio tibi esse videtur? *The.* Mihi vero. *So.* Eum, qui hoc agit, loqui dicimus. Nonne hoc quisque facere potest, ostendere scilicet citius aut tardius, quid sibi de fingulis videatur? nisi forte mutus vel surdus natura sit. atque ita quicumque recte aliquid opinantur, μετὰ λόγου opinari videntur:

δόξα χωρὶς ἐπισήμης γενήσεται. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΣΩ. Μὴ τοίνυν βραδίως καταγινώσκωμεν τὸ μηδὲν εἰρηκέναι τὸν ἀποφηνάμενον ἐπισήμην, ὃ νῦν σκοποῦμεν. Ἰσως γὰρ ὃ λέγων, οὐ τοῦτο ἔλεγεν· ἀλλὰ τὸ, ἐρωτηθέντα τί ἕκασον, δυνατὸν εἶναι τὴν ἀπόκρισιν διὰ τῶν φοιχείων ἀποδοῦναι τῷ ἐρομένῳ. ΘΕΑΙ. Οἷον τί λέγεις, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Οἷον καὶ Ἡσίοδος περὶ ἀμάξης λέγει τὸ, ἕκατὸν δέ τε δούραδ' ἀμάξης. Ἄ ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν δυναίμην εἰπεῖν, οἴμαι δὲ οὐδὲ σύ· ἀλλ' ἀγαπῶμεν ἂν ἐρωτηθέντες ὅ, τι ἐστὶν ἀμάξα, εἰ ἔχοιμεν εἰπεῖν, τροχοί, ἄξων, ὑπερτήρια, ἀντυγες, ζυγός. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΣΩ. Ὁ δέ γε ἴσως οἰοίτ' ἂν ἡμᾶς, ὥσπερ ἂν τὸ σὸν ὄνομα ἐρωτηθέντας, καὶ ἀποκριναμένους κατὰ συλλαβὴν, γελοίους εἶναι ὀρθῶς μὲν δοξάζοντας καὶ λέγοντας ἃ λέγομεν, οἰο-^{p.} μένους δὲ γραμματικούς εἶναι, καὶ ἔχειν τε καὶ λέγειν γραμματικῶς τὸν τοῦ Θεαιτήτου ὀνόματος λόγον. τὸ δ' οὐκ εἶναι ἐπισημόνως οὐδὲν λέγειν, πρὶν ἂν διὰ τῶν φοιχείων μετὰ τῆς ἀληθοῦς δόξης ἕκασον περαίνῃ τις. ὅπερ καὶ ἐν τοῖς πρόσθεν ^{a.}

ac nunquam recta opinio sine scientia erit. *The.* Vera haec sunt. *So.* Ne igitur facile condemnemus eum, qui scientiam quod nunc diximus affirmavit, quasi nihil dicat. forte enim non id volebat: sed ut interrogatus quid unumquodque, respondere per elementa interroganti possit. *The.* Quale id inquis, o Socrates? *So.* Quemadmodum Hesiodus de curru dicit: Centum ligna currus. quae quidem ego dicere haud possem, neque tu etiam, ut opinor. sed satis nobis esset, si interroganti quid sit currus, respondere possemus, Rotae, axis, tabulae, semicirculi, iugum. *The.* Omnino quidem. *So.* Ille autem forte nos existimaret, tanquam interrogatos de tuo nomine, respondentesque per syllabam, ridendos esse: recte quidem opinantes dicentesque quod dicimus, putantes autem grammaticos esse, & grammaticae habere ac dicere Theaeteti nominis rationem: hoc autem non esse secundum scientiam loqui, antequam per elementa cum opinione vera unumquodque quis determinet, quemadmodum supra dictum est. *The.* Dictum procul dubio.

- που ἐρρήθη. ΘΕΑΙ. Ἐρρήθη γάρ. ΣΩ. Οὕτω τοίνυν καὶ περὶ ἀμάξης ἡμᾶς μὲν ὀρθῆν ἔχειν δόξαν, τὸν δὲ διὰ τῶν ἑκατὸν
 c. ἐκείνων δυνάμενον διελθεῖν αὐτῆς τὴν οὐσίαν, προσλαβόντα τοῦτο, λόγον τε προσειληφέναι τῇ ἀληθεῖ δόξῃ· καὶ ἀντὶ δοξα-
 σικοῦ τεχνικόν τε καὶ ἐπισήμονα περὶ ἀμάξης οὐσίας γε-
 γονέναι, διὰ σοικείων τὸ ὅλον περᾶναντα. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν εὖ δοκεῖ σοι, ὦ Σώκρατες; ΣΩ. Εἰ σοι, ὦ ἑταῖρε, δοκεῖ, καὶ ἀποδέχη τὴν διὰ τοῦ σοικείου διέξοδον περὶ ἑκάστου, λόγον εἶναι, τὴν δὲ κατὰ συλλαβὰς ἢ καὶ κατὰ μεῖζον ἔτι, ἀλογίαν·
 d. τοῦτό μοι λέγε, ἵν' αὐτὸ ἐπισκοπῶμεν. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ πάνυ ἀποδέχομαι. ΣΩ. Πότερον ἡγούμενος ἐπισήμονα εἶναι οὐτινοῦν ὄτουσιν, ὅταν τὸ αὐτὸ τοτὲ μὲν τοῦ αὐτοῦ δοκῇ αὐτῷ εἶναι, τοτὲ δὲ ἑτέρου ἢ καὶ ὅταν τοῦ αὐτοῦ τοτὲ μὲν ἕτερον, τοτὲ δὲ ἕτερον δοξάζῃ; ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε. ΣΩ. Εἶτα ἀμνημονεῖς ἐν τῇ τῶν γραμμάτων μαθήσει κατ' ἀρχὰς σαυ-
 τόν τε καὶ τοὺς ἄλλους δρῶντας αὐτά; ΘΕΑΙ. Ἄρα λέγεις τῆς αὐτῆς συλλαβῆς τοτὲ μὲν ἕτερον, τοτὲ δὲ ἕτερον ἡγου-

So. Sic utique & de curru nos rectam opinionem habere: eum vero, qui centum illa percurrere possit, ipsius currus essentiam accipiens, rationem quoque una cum vera opinione comprehendisse: & loco opinantis, artificiosum ac scientiae compositum circa currus essentiam evasisse, per elementa totum determinantem. *The.* Nonne recte tibi videtur, o Socrates? *So.* Si tibi, o amice, videtur, ac approbas, hunc per elementa circa unumquodque discursum rationem esse; aut eum, qui per syllabas aut maius quiddam fit, esse rationis expertem: volo mihi dicas, quo diligentius consideremus. *The.* Approbo, & maxime quidem. *So.* Num ita, ut existimes quemlibet cuiusvis scientem esse, quando unum idemque nunc unius eiusdemque, nunc alterius esse ei videatur: vel quando unius & eiusdem nunc hoc, nunc illud esse opinatur? *The.* Non per Iovem. *So.* Num memoria excidit, in discendis literis quod tibi & aliis acciderunt haec saepe? *The.* Solitosne dicis eiusdem syllabae nunc hanc, nunc illam literam opinari? eandemque literam

μένους γράμμα, καὶ τὸ αὐτὸ τοτὲ μὲν εἰς τὴν προσήκουσαν, *e.*
 τοτὲ δὲ εἰς ἄλλην τιθέντας συλλαβὴν; ΣΩ. Ταῦτα λέγω.
 ΘΕΑΙ. Μὰ Δί' οὐ τοίνυν ἀμνημονῶ, οὐδέ γέ πω ἠγοῦμαι
 ἐπίσασθαι τοὺς οὕτω ἔχοντας. ΣΩ. Τί οὖν; ὅταν ἐν τῷ
 τοιοῦτῳ καιρῷ Θεαίτητον γράφων τίς θ καὶ ε, οἰεταί τε δεῖν
 γράφειν, καὶ γράφει. καὶ αὖ Θεόδωρον ἐπιχειρῶν γράφειν, *p.*
 ταῦ καὶ ε οἰεταί τε δεῖν γράφειν, καὶ γράφει, ἄρ' ἐπίσασθαι *208*
 φήσομεν αὐτὸν τὴν πρώτην τῶν ἡμετέρων ὀνομάτων συλλα- *a.*
 βὴν; ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἄρτι ὠμολογήσαμεν τὸν οὕτως ἔχοντα
 μήπω εἰδέναι. ΣΩ. Κωλύει οὖν τι καὶ περὶ τὴν δευτέραν συλ-
 λαβὴν καὶ τρίτην καὶ τετάρτην οὕτως ἔχειν τὸν αὐτόν;
 ΘΕΑΙ. Οὐδέν γε. ΣΩ. Ἄρ' οὖν τότε τὴν διὰ σοιχείου διέξο-
 δον ἔχων γράφει Θεαίτητον μετὰ ὀρθῆς δόξης, ὅταν ἐξῆς
 γράφῃ; ΘΕΑΙ. Δῆλον δῆ. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐτι ἀνεπιστήμων ὢν, *be*
 ὀρθὰ δὲ δοξάζων, ὡς φαμέν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Λόγον γε
 ἔχων μετὰ ὀρθῆς δόξης. τὴν γὰρ τοῦ σοιχείου ὁδὸν ἔχων
 ἔγραψεν, ἣν δὴ λόγον ὠμολογήσαμεν. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΣΩ.
 Ἔστιν ἄρα, ὧ ἑταῖρε, μετὰ λόγου ὀρθῆ δόξα, ἣν οὐπω δεῖ ἐπι-

alias in syllabam propriam, alias in alienam referre? So. Haec
 dico. The. Per Iovem, nec oblitus sum, nec eos, qui sic
 affecti sunt, scire arbitror. So. Quid vero? si quis eo in tem-
 pore Theaetetum scribens, TH & E scribendum putet, scri-
 batque: & rursus Theodorum scribere volens, T & E scri-
 bendum putet & scribat; numquid scire illum dicemus primam
 vestri nominis syllabam? The. Paulo ante inter nos convenit,
 eum, qui sic institutus est, nondum scire. So. Quid prohibet,
 hoc idem aliquem circa secundam, tertiamque, & quartam
 syllabam pati? The. Nihil omnino. So. Numquid tunc discursum
 per elementum habens, Theaetetum recta cum opinione
 scribet, quando ordine suo scribet? The. Absque dubio. So.
 Nonne adhuc inscius, sed recte opinatus, ut diximus? The.
 Certe. So. Et rationem habens cum opinione recta? nam discursum
 per elementum habens, scripsit; quam rationem esse
 consensimus. The. Verum. So. Est igitur, o amice, quaedam

σήμην καλεῖν. ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει. ΣΩ. Ὅναρ δὴ, ὡς ἔοικεν, ἐπλουτήσαμεν, οἰηθέντες ἔχειν τὸν ἀληθέστατον ἐπισήμης λόγου. ΘΕΑΙ. Ἡ μήπω κατηγοροῦμεν. ἴσως γὰρ οὐ τοῦτό

c. τις αὐτὸν ὀριεῖται, ἀλλὰ τὸ λοιπὸν εἶδος τῶν τριῶν, ὧν ἓν γέ τι ἔφαμεν λόγον δῆσεσθαι τὸν ἐπισήμην ὀριζόμενον δόξαν εἶναι ὀρθὴν μετὰ λόγου. ΣΩ. Ὅρθῶς ὑπέμνησας. ἔτι γὰρ ἔν λοιπόν. τὸ μὲν γὰρ ἦν διανοίας ἐν φωνῇ ὡσπερ εἰδῶλον· τὸ δ' ἄρτι λεχθὲν, διὰ στοιχείου ὁδὸς ἐπὶ τὸ ὅλον. ΘΕΑΙ. Τὸ δὲ δὴ τρίτον, τί λέγεις; ΣΩ. Ὅπερ ἂν οἱ πολλοὶ εἴποιεν, τὸ ἔχειν τὶ σημεῖον εἰπεῖν ζῶ τῶν ἀπάντων διαφέρει τὸ ἐρωτηθέν. ΘΕΑΙ.

Οἶον τίνα τίνος ἔχεις μοι λόγον εἰπεῖν; ΣΩ. Οἶον, εἰ βούλει, d. ἡλίου περί ικανὸν οἶμαί σοι εἶναι ἀποδέξασθαι, ὅτι τὸ λαμπρότατόν ἐστι τῶν κατ' οὐρανὸν ἰόντων περὶ γῆν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΩ. Λάβε δὴ οὐ χάριν εἰρηται. ἐστὶ δὲ ὅπερ ἄρτι ἐλέγομεν ὡς ἄρα τὴν διαφορὰν ἐκάστου ἂν λαμβάνης ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει, λόγον, ὡς φασί τινες, λήψη ἕως δ' ἂν κοινοῦ

cum ratione opinio recta, quam scientiam appellare nondum decet. *The.* Apparet. *So.* Per somnium itaque, ut videtur, divites fuimus, dum verissimam scientiae rationem habere consideremus. *The.* Aut nondum vituperare debemus. forte enim quispiam non ita λόγον definiat; sed reliquam e tribus speciem eligat: e quibus unam quandam electurum diximus illum, qui scientiam esse opinionem rectam cum ratione asseverabat. *So.* Opportune admonuisti. adhuc enim species una restat. Prima quidem erat tanquam idolum cogitationis in voce: secunda vero ad totum per elementa processus. *The.* Tertiam autem quid dicis? *So.* Quod & plurimi faterentur, posse videlicet quandam veluti notam afferre, qua ab aliis omnibus id, de quo agitur, differat. *The.* Quam mihi cuiusve definitionem talem assignare potes? *So.* Ut ecce de sole, si velis, approbabis arbitrator, quod luce praecellat omnibus, quae circa terram in coelo volvuntur. *The.* Omnino. *So.* Accipe cuius gratia hoc est dictum, est autem quod modo referebamus: Si differentiam cuiusque accipias, qua ab aliis est distinctum, definitionem, ut

τινος ἐφάπτη, ἐκείνων περί σοι ἔσαι ὁ λόγος ὧν ἂν ἡ κοινότης ᾖ.

ΘΕΑΙ. Μανθάνω· καί μοι δοκεῖ καλῶς ἔχειν λόγον τὸ τοι- e.

οὔτον καλεῖν. ΣΩ. Ὅς δ' ἂν μετ' ὀρθῆς δόξης περί οὐτούσων τῶν ὄντων τὴν διαφορὰν τῶν ἄλλων προσλάβῃ, αὐτοῦ ἐπι-
σῆμων γεγονῶς ἔσαι οὐ πρότερον ἢν δοξασῆς. ΘΕΑΙ. Φαμέν

γε μὴν οὔτω. ΣΩ. Νῦν δῆτα, ὦ Θεαίτητε, παντάπασί γε ἐγωγε ἐπειδὴ ἐγγύς ὥσπερ σκιαγραφήματος γέγονα τοῦ λε-
γομένου, ξυνίημι οὐδὲ σμικρόν· ἕως δὲ ἀφεσῆκη πόρρωθεν,

ἐφαίνεται τι μοι λέγεσθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς τί τοῦτο; ΣΩ. Φρά- p.
σω, ἂν οἷός τε γένωμαι. ὀρθὴν ἐγωγε ἔχων δόξαν περί σοῦ, 209
ἂν μὲν προσλάβω τὸν σὸν λόγον, γινώσκω δὴ σε· εἰ δὲ μὴ, a.

δοξάζω μόνον. ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Λόγος δὲ γε ἦν ἡ τῆς σῆς

διαφορότητος ἐρμηνεία. ΘΕΑΙ. Οὔτω. ΣΩ. Ἐνίκ' οὖν ἐδό-
ξαζον μόνον, ἄλλοτι ᾧ τῶν ἄλλων διαφέρεις, τούτων οὐδενὸς
ἠπτόμην τῆ̄ διανοίᾳ; ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Τῶν κοινῶν τι
ἄρα διενούμην, ὧν οὐδὲν σὺ μᾶλλον ἢ τις ἄλλος ἔχει. ΘΕΑΙ.

quidam tradunt, acceperis: quamdiu vero commune quiddam attigeris, illorum definitionem, quorum communitas est, habebis. *The.* Intellego: ac recte huiusmodi quiddam rationem vocari existimo. *So.* Qui autem cum recta opinione differentiam, qua quodque a quocunque seiungitur, accipit, idipsum deinde sciet, quod prius opinabatur. *The.* Consentaneum est. *So.* Nunc demum, o Theaetete, cum primum ad eius, de quo agimus, velut adumbrationem propius accesserim, nihil omnino me in his intelligere animadverto. quamdiu vero eminus prospiciebam, dici mihi aliquid videbatur. *The.* Quomodo hoc? *So.* Dicam si potero. Rectam equidem de te opinionem habens, si tuam praeterea definitionem accipio, te cognosco: alioqui duntaxat opinor. *The.* Ita est. *So.* Definitio autem differentiae tuae interpretatio erat. *The.* Erat certe. *So.* Quando igitur opinabar solum, nihil eorum, quibus es distinctus ab aliis, cogitatione percipiebam. *The.* Nihil, ut videtur. *So.* Communia ergo quaedam attendebam, e quibus nihil tu magis, quam alijs quivis, habes. *The.* Necessario sequitur. *So.* Dic

- b. Ἀνάγκη. ΣΩ. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς· πῶς ποτε ἐν τῷ τοιοῦτῳ σὲ μᾶλλον ἐδόξαζον ἢ ἄλλον ὄντινοῦν; ὅς γάρ με διανοούμενον ὡς ἔστιν οὗτος Θεαίτητος, ὃς ἂν ἢ τε ἄνθρωπος, καὶ ἔχη ῥῖνα καὶ ὀφθαλμοὺς καὶ σῶμα, καὶ οὕτω δὴ ἐν ἕκαστον τῶν μελῶν. αὕτη οὖν ἢ διάνοια ἔσθ' ὃ, τι μᾶλλον ποιήσει με Θεαίτητου ἢ Θεόδωρον διανοεῖσθαι; ἢ, τὸ λεγόμενον, Μυσῶν τὸν ἔσχατον; ΘΕΑΙ. Τί γάρ; ΣΩ. Ἄλλ' ἂν δὴ μὴ μόνον τὸν ἔχοντα ῥῖνα καὶ ὀφθαλμοὺς διανοηθῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν σιμόν
- c. τε καὶ ἐξὸφθαλμον, μήτι σε αὖ μᾶλλον δοξάσω ἢ ἑμαυτὸν, ἢ ὅσοι τοιοῦτοι; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΣΩ. Ἄλλ' οὐ πρότερόν γε, οἶμαι, Θεαίτητος ἐν ἑμοὶ δοξασθήσεται, πρὶν ἂν ἢ σιμότης αὕτη, τῶν ἄλλων σιμοτήτων ὧν ἐγὼ ἐώρακα, διαφόρον τι μυημεῖον παρ' ἑμοὶ ἐνσημηνάμενη καταβῆται, καὶ τᾶλλα οὕτως ἐξ ὧν εἶ σύ' ἢ ἐμέ, καὶ ἂν αὔριον ἀπαντήσω, ἀναμνήσει καὶ ποιήσει ὀρθὰ δοξάζειν περὶ σοῦ. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα.
- d. ΣΩ. Περὶ τὴν διαφορότητα ἄρα καὶ ἢ ὀρθὴ δόξα ἂν εἴη ἑκάστου περὶ. ΘΕΑΙ. Φαίνεται γέ. ΣΩ. Τὸ οὖν προσλαβεῖν λόγον τῆ

age, per Iovem, quo pacto tunc potius te quam alium quemlibet opinabar? Pone utique ita me cogitantem, Theaetetum esse illum, qui & homo est, & nares, & os, & oculos habet, similiterque reliqua membra. num cogitatio ista efficit, ut Theaetetum potius quam Theodorum animadvertam, vel (quod dici solet) Myforum ultimum? *The.* Quinam? *So.* Si vero non solum habentem nares & oculos cogitem, sed & simum nasum, & prominentes oculos, nihilo magis iterum te quam me ipsum, & alios, quicumque tales sunt, opinabor. *The.* Aequae sane. *So.* At vero non prius Theaetetum, ut arbitror, opinabor, quam figuram hanc simam, ab aliis quascunque vidi simis figuris, per aliquod monumentum illius proprium impressam mihi distinguam; aliaque similiter, e quibus tu consistis. quae quidem me, cras etiam si in te incidero, admonebit, & recte de te opinari faciet. *The.* Vera loqueris. *So.* Ergo circa differentiam propriam, recta de unoquoque versatur opinio. *The.* Apparet. *So.* Quid deinde igitur erit, si una

ὀρθῆ δόξῃ, τί ἂν ἔτι εἶη; εἰ μὲν γὰρ προσδοξάσαι λέγει ἢ διαφέρει τι τῶν ἄλλων, πάνυ γελοία γίνεται ἢ ἐπίταξις. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΣΩ. Ὡν ὀρθὴν δόξαν ἔχομεν, ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει, τούτων προσλαβεῖν ἡμᾶς κελεύει ὀρθὴν δόξαν, ἢ τῶν ἄλλων διαφέρει. καὶ οὕτως ἢ μὲν σκυτάλης, ἢ ὑπέρου, ἢ ὑτουδῆ λέγεται περιτροπῆ, πρὸς ταύτην τὴν ἐπίταξιν οὐδὲν ἂν λέγοι. τυφλοῦ δὲ παρακέλευσις ἂν καλοῖτο δικαιότερον. τὸ γὰρ, ἃ ἔχομεν, ταῦτα προσλαβεῖν κελεύειν, ἵνα μάθωμεν ἃ δοξάζομεν, πάνυ γεναίως ἔοικεν ἔσκοτωμένῳ. ΘΕΑΙ. Εἰπέ δὴ, τί νῦν δὴ ὡς ἐρῶν ἐπύθου; ΣΩ. Εἰ τὸ λόγον, ὧ παῖ, προσλαβεῖν, γνῶναι κελεύει, ἀλλὰ μὴ δοξάσαι τῆσ' διαφορότητα, ἢ δὲ χρῆμ' ἂν εἶη τοῦ καλλίστου τῶν περὶ ἐπισήμην λόγον. τὸ γὰρ γνῶναι, ἐπισήμην που λαβεῖν ἔστιν. ἢ γὰρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΣΩ. Οὐκοῦν ἐρωτηθεῖς, ὡς ἔοικε, τί ἔστιν ἐπισήμη, ἀποκρινεῖται ὅτι δόξα ὀρθὴ μετὰ ἐπισήμης διαφορότητος. λόγον γὰρ πρόσληψις, τοῦτ' ἂν εἶη, κατ' ἐκεῖνον. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΣΩ. Καὶ παντάπασί γε εὐηθες, ζητούντων ἡμῶν

cum recta opinione definitionem quoque assumamus? Ridiculum enim praeceptum est, si insuper opinari dicit, quatenus quid ab aliis differt. *The.* Quomodo? *So.* Quibus de, quatenus ab aliis differant, recte opinamur; de iisdem, quatenus ab aliis differant, recte opinionem assumere iubet. Atque ita oratio tua erit aut scuticae, aut pistilli, aut cuiusvis circumvolutioni similis; ad hoc autem praeceptum nihil prorsus dicit. caeci namque praeceptum rectius vocetur: quoniam iubere, ut quae habemus, accipiamus ad ea, quae opinamur, discenda, caeci hominis mandatum esse videtur. *The.* Dic age, quid modo quaerebas? *So.* Si, dum rationem, o puer, accipere praecepit, nosse praecipit, non autem differentiam opinari, dulcis sane res esset ratio, & omnium, quae ad scientiam pertinent, pulcherrima. nosse enim, accipere scientiam est. nonne? *The.* Est profecto. *So.* Interrogatus itaque, quid scientia sit, respondebit eam esse opinionem rectam cum scientia differentiae. Rationis enim assumptio secundum illum hoc esset. *The.* Videtur. *So.* Omni-

- ἐπισήμην, δόξαν φάναι ὀρθὴν εἶναι μετ' ἐπισήμης, εἴτε δια-
 φορότης, εἴτε ὁτουοῦν. οὔτε ἄρα αἰσθησις, ᾧ Θεαίτητε,
 οὔτε δόξα ἀληθής, οὔτε μετ' ἀληθοῦς δόξης λόγος προσγιγνώ-
 β. μενος, ἐπισήμη ἂν εἴη. ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔοικε. ΣΩ. Ἡ οὖν ἐτι
 κυοῦμέν τι καὶ ἀδύνομεν, ᾧ φίλε, περὶ ἐπισήμης, ἢ πάντα
 ἐκτετόκαμεν; ΘΕΑΙ. Καὶ ναὶ μὰ Δία ἐγωγε πλείω ἢ ὅσα
 εἶχον ἐν ἐμαυτῷ, διὰ σὲ εἶρηκα. ΣΩ. Οὐκοῦν ταῦτα μὲν
 πάντα ἢ μαιευτικὴ ἡμῶν τέχνη ἀνεμιαῖα Φησὶ γεγενῆσθαι,
 οὐκ ἄξια τροφῆς. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΣΩ. Ἐὰν
 τοῖον ἄλλων μετὰ ταῦτα ἐγκύμων ἐπιχειρῆς γίγνεσθαι,
 c. ᾧ Θεαίτητε, ἐὰν τε γίγνη, βελτιόνων ἔση πλήρης, διὰ
 τὴν νῦν ἐξέτασιν ἐὰν τε κενὸς ἦς, ἦττον ἔση βαρὺς τοῖς
 συνοῦσι, καὶ ἡμερώτερος σωφρόνως οὐκ οἶόμενος εἰδέναι ἅ
 μὴ οἶσα. τοσοῦτον γὰρ μόνον ἢ ἐμὴ τέχνη δύναται, πλέον
 δὲ οὐδέν. οὐδέ τι οἶδα ὧν οἱ ἄλλοι, ὅσοι μεγάλοι καὶ θαυμά-
 σιοι ἄνδρες εἰσὶ τε καὶ γεγόνασι. τὴν δὲ μαιεῖαν ταύτην ἐγώ

no fatuum est, scientiam nobis quaerentibus, opinionem rec-
 tam cum scientia dicere, sive differentiae, sive cuiuscunque
 alterius scientia fit. Neque sensus igitur, o Theaetete, neque
 opinio vera, neque cum opinione vera assumpta ratio scientia
 est. *The.* Non, ut videtur. *So.* Numquid igitur adhuc praegnan-
 tes sumus & parturimus, o amice, de scientia? an omnia iam
 peperimus? *The.* Per Iovem, plura quam in me haberem,
 educente te protuli. *So.* Nonne cuncta nobis haec ars obstet-
 ricia, vana, educationeque indigna nata fuisse ostendit? *The.*
 Omnino quidem. *So.* Si igitur aliorum deinceps plenum foe-
 cundumque te fieri contendes, praegransque evades: melio-
 ribus plenus eris propter praesentem discussionem. quod si
 forte vacuus sterilisque manes, minus certe molestus familia-
 ribus eris, & moderatior & mitior, nequaquam quae nescis
 scire te putans. tantum quidem ars mea, nec aliud praeterea
 quidquam potest: nec ea novi, quae alii multi, quicunque
 magni atque mirandi viri & sunt, & fuerunt. Hanc vero ob-
 stetriciam facultatem ego ac mater mea a deo sortiti sumus:

τε καὶ ἡ μήτηρ ἐκ θεοῦ ἐλάχομεν ἢ μὲν, τῶν γυναικῶν ἐγὼ δὲ, τῶν νέων τε καὶ γενναίων, καὶ ὅσοι καλοί. Νῦν δὲ μὲν οὖν ἀπαντητέον μοι εἰς τὴν τοῦ βασιλέως σοάν, ἐπὶ τὴν τοῦ Μελίτου γραφὴν, ἣν με γέγραπται. ἔωθεν δὲ, ὦ Θεόδωρε, δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΘΕΑΙΤΗΤΟΥ.

illa quidem circa feminas; ego autem circa adolescentes ingenuos atque honestos. Sed nunc iam eundem mihi est in regis porticum: nam Melitus in iudicium me vocavit. Cras summo mane, o Theodore, huc redibimus.

FINIS THEAETETI.

Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ

Σ Ο Φ Ι Σ Τ Η Σ

Η

Π Ε Ρ Ι Τ Ο Τ Ο Ν Τ Ο Σ

Λ ο γ ι κ ο ς .

S O P H I S T A

S I V E

D E E O Q U O D E S T

Ad rationem sive orationem spectans.

A R G U M E N T U M .

Platoni propositum est in hoc dialogo docere definitionem Sophistae, & quidem ita, ut illius cum philosopho discrimen ostendat. Thesis igitur est, Quidnam sit Sophista: ut disertis verbis ultima disputationis clausula ait. Ad primum illum finem demonstrandum accedit copiosissimus & gravissimus locus De Ente, vel De eo quod est. Itaque duplex est Dialogi titulus: unus scopum universae disputationis ostendit, nimirum Sophista: alter adventitium illum locum, quæ ad principem primariamque quaestionem illustrandam adiungitur, indicat. Et quo ordine haec proposita sunt, eodem etiam pertractantur. Quoniam enim vi disputationis evicerat philosophus, Sophistam esse imaginarium quendam artificem, qui in falsarum rerum commentis versetur, id est, ea quæ minime sunt, doceat tanquam vera, atque illo modo hominum animos falsis opinionibus irretiat atque involvat: nascitur gravissima quaestio, Qui fieri possit, ut ea quæ non sunt, doceat Sophista. Hic ideo copiosius exponit Plato quidnam sit τὸ ὄν, quoniam (ex contrariorum doctrina) ens cognoscendum est ei, qui, quid sit non ens, velit recte intelligere. Haec ergo agit Plato de Ente, ut nimirum Sophistae definitio perspicatur.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ,
ΞΕΝΟΣ ΕΛΕΑΤΗΣ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ.

- P.** Κατὰ τὴν χθρὸς ὁμολογίαν, ὦ Σώκρατες, ἤκομεν αὐτοῖ
²¹⁶ **a.** τε κοσμίως, καὶ τόνδ' ἔτινα ξένον ἄγομεν τὸ μὲν γένος, ἔξ
 Ἐλέας, ἕτερον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωννα ἑταίρων·
 μάλα δὲ ἀνδρα φιλόσοφον. ΣΩ. Ἄρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ
 ξένον, ἀλλὰ τινα θεὸν ἄγων, κατὰ τὸν Ὀμήρου λόγον,
 λήληθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνδράποισι, ὅποσοι
b. μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν ξένιον οὐχ ἤκιστα
 θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον, ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀν-
 θρώπων καθορᾶν. τάχ' οὖν ἂν καὶ σοὶ τις αὐτός τῶν κρειτ-
 τόνων συνέποιτο, Φαύλους ἡμᾶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐπο-
 ψόμενός τε καὶ ἐλέγξων θεὸς ἂν τις ἐλεγκτικός. ΘΕΟ.
 Οὐχ οὗτος ὁ τρόπος, ὦ Σώκρατες, τοῦ ξένου, ἀλλὰ μετρίως.

DIALOGI PERSONAE

THEODORUS, SOCRATES,

HOSPES ELEATES, THEAETETUS.

VENIMUS, o Socrates, & ipsi pulchre, quemadinodum heri inter nos convenit, & hospitem hunc nobiscum ducimus, Eleatem quidem natione, longe vero alterum ac dissimilem a Parmenide & Zenone suis aequalibus, philosophum autem excellentem. So. Forte, o Theodore, dum virum hospitem tecum ducere credis, deum quendam ducis. Inquit enim Homerus, cum deos alios, tum maxime hospitalem deum, inter homines, qui iusti pudoris participes sunt, versari, & hominum tum iniurias, tum aequitates inspicere. Te forsitan & hic e superis unus huc secutus est, ut nos, qui a disputandi rationibus aberramus, animadvertat atque corripiat: ipse redargutionis quidam deus. Theo. Haud mos hic, o Socrates, huius ho-

τερος τῶν περὶ τὰς ἔριδας ἐσπουδακόντων. καὶ μοι δοκεῖ θεὸς μὲν ἀγῆρ οὐδαμῶς εἶναι, θεῖος μὲν. πάντας γὰρ ἐγὼ τοὺς φιλοσόφους, τοιούτους προσαγορεύω. ΣΩ. Καὶ καλῶς γε, c: ὦ φίλε. τοῦτο μέντοι κινδυνεύει τὸ γένος οὐ πολὺ τι ῥᾶον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, εἶναι διακρίνειν, ἢ τὸ τοῦ θεοῦ. πάνυ γὰρ ἄνδρες εὗτοι παντοῖοι φανταζόμενοι, διὰ τὴν τῶν ἄλλων ἀγνοίαν, ἐπισπρωφῶσι πόλιν, οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι, καθορῶντες ὑψόθεν τὸν τῶν κάτω βίαν. καὶ τοῖς μὲν δοκοῦσιν εἶναι τοῦ μηδενὸς τίμιοι, τοῖς δ' ἄξιοι τοῦ παντός· καὶ τοτὲ μὲν, πολιτικοὶ φαντάζονται, τοτὲ δὲ σοφισαί· τοτὲ δ' ἔσιν οἷς d: δόξαν παράσχονται ἂν ὡς παντάπασιν ἔχοντες μανικῶς. τοῦ μέντοι ξένου ἡμῶν ἡδέως ἂν πυθθανοίμην, εἰ φίλον αὐτῷ, τί ταῦθ' οἱ περὶ τὸν ἐκεῖ τόπον ἡγαῦντο καὶ ὠνόμαζον. ΘΕΟ. Τὰ p: ποῖα δὴ; ΣΩ. Σοφιστῆν, πολιτικόν, φιλόσοφον. ΘΕΟ. Τί δὲ ²¹⁷ a: μάλινα καὶ τὸ ποῖόν τι περὶ αὐτῶν διαπορηθεῖς, ἐρέσαι διανοήθης; ΣΩ. Τόδε· πότερον ἐν πάντα ταῦτα ἐνβμίζον, ἢ δύο· ἢ, καθάπερ τὰ ὀνόματα τρία, τρία καὶ τὰ γένη διαιρούμενοι,

spitis: sed modestior est, quam hi, qui contentionibus student: mihi que videtur deus, cum homo sit, nequaquam esse, sed tamen divinus. omnes equidem philosophos, divinos appello. So. Et recte quidem, amice. Genus autem philosophorum haud multo facilius, ut ita dixerim, quam deorum discernitur. Omnes enim, quicunque non ficti, sed vere philosophantur, propter aliorum inscitiam omniformes apparent, dum urbes circumeunt, & velut desuper inferiorum vitam prospectant. Atque hi a quibusdam nullius aestimantur, a nonnullis summopere honorantur. Et interdum quidem civiles apparent, alias sophistae; nonnunquam aliquorum opinione insani profus habentur. Quapropter percontari hunc hospitem cupio, si modo gratum illi futurum sit, quid de his rebus familiares eius Eleates sentiant; quidve esse dicant, & quomodo nominentur. Theo. Quanam ista? So. Sophistam, inquam, civilem, philosophum. Theo. Quid vero potissimum, & quale circa haec dubitanti tibi sciscitari libet? So. Hoc, utrum unum haec omnia, an duo esse

- καθ' ἐν ὄνομα γένος ἐκάσῳ προσῆπτον. **ΘΕΟ.** Ἄλλ' οὐδεὶς, ὡς ἐγώ μαι, φθόνος αὐτῶ, διελθεῖν αὐτά. ἢ πῶς, ᾧ ξένε, λέ-
- b. γομεν; **ΞΕ.** Οὕτως, ᾧ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδεὶς, οὐδὲ χαλεπὸν εἶπεῖν, ὅτι γε τρία ἡγοῦντο καθ' ἑκάστων μὴν διορίσασθαι σαφῶς τί ποτ' ἐστίν, οὐ σμικρὸν οὐδὲ ῥάδιον ἔργον. **ΘΕΟ.** Καὶ μὲν δὴ κατὰ τύχην γε, ᾧ Σώκρατες, λόγων ἐπελάβου παραπλησιῶν, ὧν καὶ πρὶν ἡμᾶς δεῦρ' ἐλθεῖν διερωτῶντες αὐτὸν ἐτυγχάνομεν. ὃ δὲ ταῦτα, ἅπερ καὶ πρὸς σὲ νῦν, καὶ τότε ἐσκήπτετο πρὸς ἡμᾶς· ἐπεὶ διακηκούεμαι γε Φησὶν ἱκανῶς,
- c. καὶ οὐκ ἀμνημονεῖν. **ΣΩ.** Μὴ τοίνυν ἡμῶν, ᾧ ξένε, τὴν γε πρῶτην αἰτησάντων χάριν, ἀπαρνηθεὶς γένῃ τοσούδε δ' ἡμῶν φράζε, πότερον εἰῶθαις ἥδιον αὐτὸς ἐπὶ σαυτοῦ μακρῶ λόγῳ διεξιέναι, λέγων τοῦτο, ὃ ἂν ἐνδείξασθαι τῷ βουλευθῆς, ἢ δι' ἐρωτήσεων. οἷόν ποτε καὶ Παρμενίδῃ χρωμένῳ καὶ διεξιόντε λόγους παγκάλους παρεγενόμην ἐγὼ νέος ὢν, ἐκείνου μάλα δὴ τότε ὄντος πρεσβύτου. **ΞΕ.** Τῶ μὲν, ᾧ Σώκρατες, ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγόμενῳ ῥᾶον οὕτω τὸ πρὸς ἄλλον;

velint: an, quemadmodum nomina tria, tria quoque genera distinguentes, singula nomina generibus singulis adscripserint. *Theo.* At non gravate, ut arbitror, haec nobis exponet. aut quomodo dicimus, o hospes? *Ho.* Sic, o Theodore. non gravabor enim, neque dictu difficile est, quod tria esse putaverint: singulatim vero distinguere, & quid unumquodque fit definire, neque parvum opus est, neque facile. *Theo.* In eadem forte quaestionem, o Socrates, incidisti, in quam & nos hunc interrogantes, antequam huc accederemus. hic autem quae tibi nunc, eadem tunc nobis respondit, audisse se quidem, & recordari. *So.* In eo igitur, quod primum rogavimus, gratificari nobis debes, o hospes. Verum nobis id in primis declara, utrum per te ipse perpetua oratione, quod docere velles, exponere consueveris, an potius interrogando, quemadmodum solebat Parmenides: quem ego adolescens audivi quondam ita disputantem admodum senem, rationesque pulcherrimas afferentem. *Ho.* Si amice quis & placide respondeat,

εἰ δὲ μὴ, τὸ κατ' αὐτόν. ΣΩ. Ἐξεσι τοίνυν τῶν παρόντων, δὲ ὃν ἂν βουλευθῆς, ἐκλέξασθαι. πάντες γὰρ ὑπακούσονται σοὶ πρῶτος. συμβούλω μὲν ἐμοὶ χρώμενος, τῶν νέων τινὰ αἰρήσῃ, Θεαίτητον τόνδε, ἢ καὶ τῶν ἄλλων εἴτις σοὶ κατὰ νοῦν. ΞΕ. ὦ Σώκρατες, αἰδώς τις μ' ἔχει, τοῦν πρῶτον συγγενόμενον ὑμῖν, μὴ κατὰ σμικρὸν, ἔπος πρὸς ἔπος ποιεῖσθαι τὴν συνουσίαν, ἀλλὰ ἐκτείναντα ἀπομηκύνειν λόγον συχρὸν κατ' ἐμμετῶν, εἴτε καὶ πρὸς ἕτερον, οἷον ἐπίδειξιν ποιούμενον. τῷ γὰρ εἰ ὄντι τὸ νῦν ρηθὲν, οὐχ ὅσον ἄλλο ἐρωτηθὲν ἐλπίζειν ἂν αὐτὸ εἶναι τις, ἀλλὰ τυγχάνει λόγου παμμήκους ὄν. τὸ δὲ αὖ σοὶ μὴ χάρισσασθαι καὶ τοῖσδε (ἄλλως τε καὶ σοῦ λέξαντος, ὡς εἶπες) ἄξενόν τι καταφαίνεται μοι καὶ ἄγχιον. ἐπεὶ Θεαίτητόν γε τὸν προσδιαλεγόμενον εἶναι δέχομαι παντάπασιν, ἐξ ὧν αὐτός τε πρότερον διείλεγμαί καὶ σὺ ταυῶν μοι διακελεύῃ. ΘΕΑΙ. Ἄρα τοίνυν, ὦ ξέγε, οὕτω, καὶ, καθάπερ εἶπε Σωκράτης, πᾶσι κεχαρισμένος ἔσῃ. ΞΕ. Κινδυνεύει πρὸς μὲν ταῦτα οὐδὲν ἔτι λεκτέον εἶναι, Θεαίτητε· πρὸς δὲ σε ἤδη τὸ

facilius est cum alio interrogando differere: sin contra, per seipsum quisque facilius disputat. So. Licet igitur, quemcumque vis, ex his eligere. omnes enim libentissime obsequuntur. Ego vero tibi consulo, ut iuvenem quempiam eligas, vel hunc Theaetetum, vel alium, quicumque tibi aptior videatur. Ho. Puderet me, o Socrates, quam nunc primum vobiscum loquar, non vicissim verbum verbo reddere, sed prolixum sermonem incoepare, sive solus ipse per me, sive cum alio respondente, demonstrationis gratia disputaro. Quod enim modo quaesitum est, nemo leviter explicari posse confidat. longa namque disputatione indiget. Contra vero, si tibi & istis, praesertim quum tam modeste rogaveris, non obtemperem, agreste quiddam, & ab hospitis mansuetudine alienum mihi fore videtur: quippe cum disputationis comitem Theaetetum hunc, ex his quae & ego dicebam, & tu modo iussisti, sim habiturus. The. Ita certe, o hospes, quemadmodum inquit Socrates, cunctis gratificaberis. Ho. Nihil adversus haec ulterius,

μετὰ τοῦτο, ὡς ἔοικε, γίγνοιτο ἂν ὁ λόγος. ἂν δ' ἄρα τί τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ, μὴ ἐμὲ αἰτιάσθαι τούτων, ἀλλὰ τοῦσδε τοὺς σοὺς ἑταίρους. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οἶμαι δὴ νῦν οὕτως οὐκ

- β. ἀπερεῖν. ἂν δ' ἄρα τί τοιοῦτον γίγνηται, καὶ τόνδε παραληψόμεθα Σωκράτη, τὸν Σωκράτους μὲν ὁμώνυμον, ἐμὸν δὲ ἡλικιώτην καὶ συγγυμνασὴν ᾧ συνδιαπονεῖν μετ' ἐμοῦ τὰ πολλὰ οὐκ ἄηθες. ΞΕ. Εὖ λέγεις. καὶ ταῦτα μὲν ἰδίᾳ βουλεύσῃ προϊόντος τοῦ λόγου κοινῇ δὲ μετ' ἐμοῦ σοι συσκεπτέον, ἀρχομένῳ πρῶτον, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, νῦν ἀπὸ τοῦ σοφιστοῦ, ζητοῦντι καὶ ἐμφανίζοντι λόγῳ τί ποτ' ἐσί. νῦν γὰρ δὴ σὺ
- γ. κἀγὼ, τούτου πέρι, τοῦνομα μόνον ἔχομεν κοινῇ τὸ δὲ ἔργον ἔφ' ᾧ καλοῦμεν, ἐκάτερος τάχ' ἂν ἰδίᾳ παρ' ἡμῶν αὐτοῖς ἔχοιμεν. δεῖ δὲ αἰεὶ, παντὸς πέρι, τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μᾶλλον διὰ λόγων ἢ τοῦνομα μόνον συναμολογεῖσθαι χωρὶς λόγου. τὸ δὲ Φῦλον, ὃ νῦν ἐπινοοῦμεν ζητεῖν, οὐ πάντων ῥᾶσον συλλαβεῖν τί ποτ' ἐσίν, ὃ σοφιστής. ὅσα δ' αὖ τῶν μεγάλων δεῖ διαπονεῖσθαι

Theaetete, dicendum videtur. tecum deinceps agendum mihi. quod si forte sermonis prolixitas tibi fastidiosa contingeret, & labore gravaberis, non me, obsecro, sed hosce tuos familiares, qui in causa sunt, accusato. *The.* Nihil molestum fore arbitror. nam si forte me defatigari contigerit, hunc Socratem adhibebimus, Socrati quidem nomine similem, mihi exercitationis socium, & aequalem, cui mecum laboriosa multa peragere non est infuetum. *Ho.* Probe loqueris. & de his quidem procedente sermone tecum ipse deliberaveris. communiter vero mecum tibi nunc considerandum, incipiendumque, ut mihi videtur, primum ab ipso Sophista, quaerenti & explicanti oratione mea, quidnam sit. Nunc enim tu, simul ac ego, huius commune solum nomen habemus: rem vero ipsam, quae nomine designatur, aliter forte uterque nostrum cogitat. Praestat autem in singulis rem ipsam cura rationibus, quam nomen solum absque ratione perspicere. Quod profecto nunc inquirimus, Sophistae genus, haud facile definiri potest, quid sit sophista. Vetus est omniumque communis sententia,

καλῶς, περὶ τῶν τοιούτων δέδοκται πᾶσι καὶ πάλαι, τὸ πρό-
 τερον ἐν σμικροῖς καὶ ῥάσοισιν αὐτὰ δεῖν μελετᾶν, πρὶν ἂν ἐν d.
 αὐτοῖς τοῖς μεγέθοις. νῦν οὖν, ὦ Θεαίτητε, ἔγωγε καὶ νῶϊν
 οὕτω συμβουλεύω, χαλεπὸν καὶ δυσθύρατον ἠγησαμένους
 εἶναι τὸ τοῦ σοφιστοῦ γένος, πρότερον ἐν ἄλλῳ ῥάονι τὴν μέ-
 θοδον αὐτοῦ προμελετᾶν εἰ μὴ σύ ποθεν εὐπετεσέραν ἔχεις
 εἰπεῖν ἄλλην ὁδόν. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' οὐκ ἔχω. ΞΕ. Βούλει δῆτα
 περὶ τίνος τῶν φαύλων μετιόντες πειραθῶμεν παράδειγμα
 αὐτὸ θέσθαι τοῦ μείζονος; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δῆτα προ- e.
 ταξαίμεθ' ἂν, εὐγνωστον μὲν καὶ σμικρὸν, λόγον δὲ μηδεὸς
 ἐλάττωτα ἔχον τῶν μείζονων; ὅλον ἀσπαλιευτῆς ἄρ' οὐ πᾶσι
 τε γνώριμον, καὶ σπουδῆς οὐ πάνυ τι πολλῆς τινὸς ἐπάξιον;
 ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Μέθοδον μὴν αὐτὸν ἐλπίζω καὶ λόγον
 οὐκ ἀνεπιτήδειον ἡμῖν ἔχειν πρὸς δ' βουλόμεθα. ΘΕΑΙ. Κα- p.
 λῶς τοῖνυν ἂν ἔχοι. ΞΕ. Φέρε δὴ, τῆδε ἀρχώμεθα αὐτοῦ. καὶ ²¹⁹
 μοι λέγε πρότερον ὡς τεχνίτην αὐτὸν, ἢ τινα ἄτεχνον, ἄλλην ^{a.}
 δὲ δύναμιν ἔχοντα, θέσομεν. ΘΕΑΙ. Ἦκιστὰ γε ἄτεχνον.

quis ea, quae magna sunt, recte transigere velit, in parvis quibusdam prius illa facillioribusque, quam in maximis, considerare debere. Equidem Sophistae genus arduum & quod difficulter capi posset arbitratus, nobis, o Theaetete, consulo, ut ante in alio quodam facilliori progressum illius praemeditemur, nisi tu forte commodiorem viam ostendas. The. Nullam habeo commodiorem. Ho. Visne exiguum quiddam & vile in medium adducamus, maioris ipsius exemplum? The. Volo. Ho. An non proponendum notum quiddam atque exile, quod nihilominus ad maiorum intelligentiam conferat? qualis piscator hamularius est. nonne omnibus notum, minimeque magno studio & meditatione dignum? The. Certe. Ho. Viam tamen & rationem ad id, de quo agimus, aptam habere videtur. The. Optime ita res se haberet. Ho. Age, hinc exordiamur. dic, utrum ipsum tanquam artificiosum, an artis expertem, alterius vero potentiae cuiusdam participem ponere debeamus. The. Nullo modo artis expertem. Ho. Artium ferme omnium species duae

ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν τῶν γε τεχνῶν πασῶν σχεδὸν εἶδη δύο.

ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Γεωργία μὲν, καὶ ὅση περὶ τὸ θνητὸν πᾶν σῶμα θεραπεία, τό, τε αὖ περὶ τὸ σύνθετον καὶ πλαστὸν, ὃ δὴ

b. σκεῦος ὠνομάκαμεν, ἢ τε μιμητικὴ, ξύμπαντα ταῦτα δι-
καιοῦσσι ἂν ἐνὶ προσαγορευοίσι δυνάματι. ΘΕΑΙ. Πῶς, καὶ
τίνι; ΞΕ. Πᾶν ὅπερ ἂν μὴ πρότερον τις ἦν, ἕσπερον εἰς οὐσίαν
ἄγοι, τὸν μὲν ἄγοντα ποιεῖν, τὸ δὲ ἀγόμενον ποιεῖσθαι που

φασμέν. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΞΕ. Τὰ δὲ γε νῦν ἃ δὴ διήλλομεν

ἅπαντα, εἶχεν εἰς τοῦτο τὴν αὐτῶν δύναμιν. ΘΕΑΙ. Εἶχε
γὰρ οὖν. ΞΕ. Ποιητικὴν τοίνυν, αὐτὰ συγκεφαλαιωσάμενοι,

c. προσείπωμεν. ΘΕΑΙ. Ἔσω. ΞΕ. Τὸ δὴ μαθητικὸν αὖ μετὰ
τοῦτο εἶδος ὅλον, καὶ τὸ τῆς γνωρίσεως, τό, τε χρηματιστικὸν
καὶ ἀγωνιστικὸν καὶ θηρευτικὸν, ἐπειδὴ δημιουργεῖ μὲν οὐδὲν
τούτων, τὰ δὲ ὄντα καὶ γεγενότα, τὰ μὲν χειροῦται λόγοις
καὶ πράξεσι, τὰ δὲ τοῖς χειρουμένοις οὐκ ἐπιτρέπει, μάλιστ' ἂν
που διὰ ταῦτα ξύμπαντα τὰ μέρη τέχνη τις κτητικὴ λεχ-

d. τεῖσα ἂν διαγράψειε. ΘΕΑΙ. Ναί. πρόπει γὰρ ἂν. ΞΕ. Κτη-

sunt. *The.* Quae? *Ho.* Agricultura, & cuiuslibet mortalis corporis cura, & facultas omnium, quae circa compositum quodlibet fictumve versatur, quae communiter supellectilia dicuntur, & quae haec imitatur: universa, inquam, facultas huiusmodi uno quodam communi nomine nuncupari debet. *The.* Quonam pacto? & quo nomine? *Ho.* Quoties quod antea non erat, in essentiam quis deinde perducit: quod agit, facere; quod agitur, fieri dicimus. *The.* Recte. *Ho.* Cuncta, quae paulo ante retulimus, ad hoc suam vim habent. *The.* Habent certe. *Ho.* Summatim itaque illa effectricem facultatem denominemus. *The.* Esto. *Ho.* Disciplinae vero & cognitionis species universa, & quaestus certaminisque ac venandi peritia, ars acquirendi summatim vocanda videtur: quippe cum nihil ex his quidquam fabricet; quae vero sunt, & fuerunt, comparet, partim sermonibus actionibusque capiens, partim capientibus concedens. *The.* Decet. *Ho.* Cum omnes artes aut in acqui-

τέρα τὴν ἀσπαλιευτικὴν, ὧ Θεαίτητε, τιθώμεν; ΘΕΑΙ. Ἐν κτητικῇ που δῆλον. ΞΕ. Κτητικῆς δὲ ἄρ' οὐ δύο εἶδη; τὸ μὲν. ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικὸν ὄν, διὰ τε δωρεῶν καὶ ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων; τὸ δὲ λοιπὸν, ἢ κατ' ἔργα ἢ κατὰ λόγους χειρούμενον ξύμπαν, χειρωτικὸν ἂν εἴη; ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν ἐκ τῶν εἰρημένων. ΞΕ. Τί δέ; τὴν χειρωτικὴν ἄρ' οὐ διχῇ τμητέον; ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ μὲν ἀναφανδόν, ὄλον ἀγωνιστικὸν ζέντες· τὸ δὲ κρυφαῖον αὐτῆς πᾶν, θηρευτικόν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὴν γε μὴν θηρευτικὴν ἄλογον τὸ μὴ οὐ τέμνειν διχῇ. ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπη. ΞΕ. Τὸ μὲν, ἀψύχου γένους διελεσμένους, τὸ δ' ἐμφύχου. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; εἴπερ ἐσὸν γε ἄμφω. ΞΕ. Πῶς δὲ οὐκ ἐσὸν; καὶ δεῖ γε ἡμᾶς τὸ μὲν τῶν ἀψύχων, ἀνώνυμον εἶναι, πλὴν καὶ ἕνια τῆς κολυμβητικῆς ἅττα μέρη, καὶ τοιαῦτ' ἄλλα βραχέα, χαίρειν εἶσαι τὸ δὲ, τῶν ἐμφύχων ζῶων οὔσαν θήραν, προσειπεῖν ζωοθηρικὴν. ΘΕΑΙ. Ἔσω. ΞΕ. Ζωοθηρικῆς δὲ ἄρ' οὐ διπλοῦν εἶδος ἂν λέγοιτο ἐν δίκῃ; τὸ μὲν, πεζοῦ γένους, πολλοῖς εἶδεισι καὶ

p.
220
a.

rendo, aut in efficiendo versentur, quo in genere piscatoriam hamulariam ponemus? *The.* In eo videlicet, quod acquirit. *Ho.* Nonne eius, quod acquirit, duae sunt species? una inter volentes commutatio, dono, emtione, mercede: altera inancipatio, vel opere vel sermone facta. *The.* Ex his, quae dicta sunt, sic esse constat. *Ho.* Mancipatio vero bifariam partienda. *The.* Qua ratione? *Ho.* Una quidem patens, quae certando capit: altera latens, quae venando. *The.* Ita est. *Ho.* Venatoriam quoque bifariam dividere decet. *The.* Quomodo bifariam? *Ho.* Aut enim rem expertem anima, aut animatam venatur. *The.* Quidni? si quidem ambo haec sunt. *Ho.* Sunt profecto, & oportet quod ad inanimatum pertinet, nomine carens dimittere; etiam quasdam natatoriae facultatis partes, & alia huiusmodi exigua praetermittere; animatorum vero capturam, animalium venationem vocare. *The.* Sic esto. *Ho.* Venationis huiusmodi merito duae numerentur species: una quidem gressibilium animalium venatio, variis speciebus nominibusque distincta; altera

- δυνάμει διηρημένον, πεζοθηρικόν τὸ δ' ἕτερον, νευσικοῦ ζώου πᾶν, ἐνυγροθηρικόν; **ΘΕΑΙ.** Πάνυ γε. **ΞΕ.** Νευσικοῦ δὲ τὸ μὲν, πτηνὸν Φῦλον ὀρῶμεν, τὸ δὲ, ἐνυδρον. **ΘΕΑΙ.** Πῶς δ' οὐ; **ΞΕ.** Καὶ τοῦ πτηνοῦ μὲν γένους πᾶσα ἡμῖν ἢ θήρα λέγεται που τίς ὀρνιθοθηρευτική. **ΘΕΑΙ.** Λέγεται γὰρ οὖν. **ΞΕ.** Τοῦ δὲ ἐνυδρου σχεδὸν τὸ σύνολον, ἀλιευτική. **ΘΕΑΙ.** Ναί. **ΞΕ.** Τί δέ; ταύτην αὖ τὴν θήραν ἄρ' οὐκ ἂν κατὰ μέγιστα μέρη δύο διελοίμην; **ΘΕΑΙ.** Κατὰ ποῖα; **ΞΕ.** Καθ' ἃ τὸ μὲν ἔρκεσιν αὐτόθι ποιεῖται τὴν θήραν, τὸ δὲ, πληγῆ. **ΘΕΑΙ.** Πῶς λέγεις; καὶ πῆ διαιρούμενον ἐκάτερον; **ΞΕ.** Τὸ μὲν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα καλύσεως εἴργη τί περιέχον, ἔρκος εἰκὸς ὀνομάζουσι. **ΘΕΑΙ.** Πάνυ μὲν οὖν. **ΞΕ.** Κύρτους δὲ, καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἔρκη χρὴ προσαγορεύειν; **ΘΕΑΙ.** Οὐδὲν ἄλλο. **ΞΕ.** Τοῦτο μὲν ἄρα ἔρκοθηρικόν, τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν, ἢ τι τοιοῦτον. **ΘΕΑΙ.** Ναί. **ΞΕ.** Τὸ δὲ ἀγκίστροις καὶ τριόδουσι πληγῆ γιγνόμενον, ἕτερον μὲν ἐκείνου, πληκτικὴν δὲ τινα θήραν ἡμᾶς προσεῖπεῖν ἐνὶ λόγῳ νῦν χρεῶν. ἢ τί τίς ἂν, ὧ

vero agilium, quae fluentium venatio nominatur. *The.* Omnino. *Ho.* Agilium vero quaedam pennis per aërem, quaedam per aquam vagantur. *The.* Certe. *Ho.* Et volantium venatio, aucupium nominatur. *The.* Procul dubio. *Ho.* Aquatiliium vero fere summatim piscatio. *The.* Omnino. *Ho.* Piscationem autem nonne in duo maxima membra dividimus? *The.* Quenam ista? *Ho.* Aut enim retinatulis, aut percussione piscamur. *The.* Quonam pacto utrumque distinguis? *Ho.* Quidquid coercendi gratia cohibet aliquid comprehendendo, retinaculum nominatur. *The.* Prorùs. *Ho.* Nassas, retia, laqueos, verricula, ceteraque huiusmodi, numquid aliter quam retinacula vocabis? *The.* Haud aliter. *Ho.* Hic igitur, & alius similis venandi modus, qui cohibendo perficitur, piscationis species quaedam est. *The.* Est. *Ho.* Existat species altera, quae hamis & fuscinis captat. hanc percutientem piscationem communiter appellare decet, nisi tu forte quid pulchrius afferas. *The.* Ne

Θεαίτητε, εἴποι κάλλιον; ΘΕΑΙ. Ἀμελῶμεν τοῦ ὀνόματος· ἀρκεῖ γὰρ καὶ τοῦτο. ΞΕ. Τῆς τοίνυν πληκτικῆς τὸ μὲν νυκτερινὸν, οἶμαι, πρὸς πυρὸς Φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν, πυρευτικὴν ῥηθῆναι συμβέβηκε. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τὸ δέ γε μεθιμερινὸν, ὡς ἐχόντων ἐν ἄκροις ἀγκίστρα καὶ τῶν τριόδοντων, πᾶν ἀγκισρευτικόν. ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὖν. ΞΕ. Τοῦ τοίνυν ἀγκισρευτικοῦ τῆς πληκτικῆς, τὸ μὲν ἀνωθεν ε. εἰς τὸ κάτω γιγνόμενον διὰ τὸ τοῖς τριόδουσιν οὕτω μάλισα χρῆσθαι, τριδοῦντία, οἶμαι, τίς κέκληται. ΘΕΑΙ. Φασὶ γοῦν τινές. ΞΕ. Τὸ δέ γε λοιπὸν ἔστι ἐν ἑτι μόνον, ὡς εἰπεῖν, εἶδος. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Τὸ τῆς ἐναντίας ταύτης πληγῆς, ἀγκίστρῳ τε γιγνόμενον, καὶ τῶν ἰχθύων, οὐχ ἢ τις ἂν τύχη τοῦ σώματος, ὡσπερ τοῖς τριόδουσιν, ἀλλὰ περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ θηρευθέντος ἐκόσποτε, καὶ κάτωθεν εἰς τοῦναντίον ἄνω, ῥάβδοις καὶ καλάμοις ἀνασπώμενον. οὐ τί φήσομεν, ὦ Θεαίτητε, δεῖν τοῦνομα λέγεσθαι. ΘΕΑΙ. Δοκῶ μὲν, ὅπερ ἄρτι προθέμεθα δεῖν ἐξευρεῖν, τοῦτ' αὐτὸ νῦν ἀποτετελέσθαι. ΞΕ. Νῦν ἄρα τῆς ἀσπαλιευτικῆς, περὶ οὗ σύ γε κάγω συναμολογήκαμεν, οὐ μόνον τοῦνομα, ἀλλὰ καὶ τὸν λόγον

fit nobis curae nomen: hoc enim sufficit. *Ho.* Alii quidem nocte hoc efficiunt ad ignis lumen; quapropter ignifera piscatio nuncupatur. *The.* Prorsus. *Ho.* Alii die, in extremo virgae cuiusdam ferentes uncum, tridentibus usi, unde contorta & unca omnis haec piscatio nominatur. *The.* Constat. *Ho.* Qui piscando percutit retorto quodam instrumento, & fuscina a superiori parte ad inferiorem demittit, tridentea & fuscinali piscatione uti dicitur. *The.* Ferunt. *Ho.* Reliqua est duntaxat una species. *The.* Quenam? *Ho.* Percussio quaedam hamo facta, contra ac superior, neque in qualibet piscium parte, velut fuscina, sed in capite & ore duntaxat, ab inferiori parte ad superiorem virgis & calamis retrahens. huius quod potissimum, ο Θεαετete, nomen esse dicemus? *The.* Videmur quod supra proposuimus exquirendum, nunc iam perfecisse. *Ho.* Nunc igitur piscationis non modo nomen ego ac tu communi sen-

Plat. Oper. Vol. II. ○

- b. περί αὐτὸ τοῦργον εἰλήφαμεν ἰκανῶς. ξυμπάσης γὰρ τέχνης τὸ μὲν ἡμισυ μέρος, κτητικὸν ἦν κτητικοῦ δὲ, χειρωτικὸν χειρωτικοῦ δὲ, θηρευτικὸν τοῦ δὲ θηρευτικοῦ, ζωσθηρικὸν ζωσθηρικοῦ δὲ, ἐνυγροθηρικὸν ἐνυγροθηρικοῦ δὲ, τὸ κάτωθεν τμήμα ὅλου ἀλιευτικὸν ἀλιευτικῆς δὲ, πληκτικὸν πληκτικῆς δὲ, ἀγκισρευτικὸν. τούτου δὲ τὸ περί τὴν κάτωθεν ἄνω πληγῆν ἀνασπασμένην, ἀπ' αὐτῆς τῆς πράξεως ἀφομοιωθὲν τούνομα,
- c. ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ζητηθεῖσα ἐπέκλην γέγονε. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν τοῦτό γε ἰκανῶς δεδήλωται. ΞΕ. Φέρε δὴ, κατὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα καὶ τὸν σοφιστὴν ἐπιχειρῶμεν εὔρεϊν, ὃ, τι ποτ' ἐσί. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐκεῖνὸ γ' ἦν τὸ ζήτημα πρῶτον, πότερον ἰδιώτην, ἢ τινα τέχνην ἔχοντα, δετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτὴν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ νῦν δὴ, τοῦτον ἰδιώτην δήσομεν, ὦ Θεαίτιτε, ἢ παντά-
- d. πασι ὡς ἀληθῶς σοφιστὴν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἰδιώτην. μαγδάρω γὰρ ὃ λέγεις, ὡς πάντως δεῖ τοιοῦτον εἶναι, τὸν γε ἔνομα τοῦτο ἔχοντα. ΞΕ. Ἀλλὰ τινα τέχνην αὐτὸν ἡμῶν

tentia instituimus, verum etiam rationem ipsius operis sufficienter accepimus. universae enim artis dimidium in divisione fuit, quae in acquirendo versatur, ac huius dimidium quae capit, & huius rursus dimidium quae mancipat: huius venatoria: venatoriae, animalium praeda: huius agilis animalis captura, agilis universaliter piscatoria: piscatoriae, percutiens atque tundens piscatio: percipientis, quae unco piscatio fit: huius denique percussio, quae sursum versus ab inferiori parte conficitur, retrahendo, & inde nomen sortita, retrahens & hamatoria piscatio dicitur. *The.* Abunde hoc ostensum est. *Ho.* Atqui secundum hoc exemplum, quid est sophista, invenire statuimus. *The.* Prorsus. *Ho.* Illudque in primis quaesitum est, utrum ipsum, qui hamo piscatur, rudem penitus, an artis alicuius participem ponere debeamus. *The.* Ita est. *Ho.* Et nunc quidem sophistam rudemne, an callidum appellabimus? *The.* Nullo modo rudem. intelligo equidem, non oportere illum, qui ita vocatur, inertem esse, sed arte quadam instructum.

ἔχοντα, ὡς ἔοικε, δετέον. ΘΕΑΙ. Τίνα ποτ' οὖν δὴ ταύτην;
 ΞΕ. Ἄρ' ὦ πρὸς θεῶν ἠγνοήκαμεν τάνδρὸς τὸν ἄνδρα ὄντα
 ξυγγενῆ; ΘΕΑΙ. Τίνα τοῦτον; ΞΕ. Τὸν ἀσπαλιευτὴν τοῦ
 σοφιστοῦ. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Θηρευτὰ τινὲ καταφαίνεσθον
 ἄμφω μοι. ΘΕΑΙ. Τίνος θήρας ἄτερος; τὸν μὲν γὰρ ἕτερον ^α
 εἶπομεν. ΞΕ. Δίχα που νῦν δὴ διείλομεν τὴν ἄγραν πᾶσαν
 τὸ μὲν, νευσικοῦ μέρους, τὸ δὲ, πεζοῦ τέμνοντες. ΘΕΑΙ.
 Ναί. ΞΕ. Καὶ τὸ μὲν διήλομεν, ὅσον περὶ τὰ νευσικὰ τῶν
 ἐνύδρων· τὸ δε πεζὸν εἰάσαμεν ἄσχιζον, εἰπόντες ὅτι πολυειδὲς
 εἶη. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Μέχρι μὲν τοίνυν ἐνταῦθα ὁ ^β
 σοφιστὴς καὶ ὁ ἀσπαλιευτὴς ἅμα ἀπὸ τῆς κτητικῆς τέχνης ^α
 πορεύεσθον. ΘΕΑΙ. Ἐοικατον γοῦν. ΞΕ. Ἐκτρέπεσθον δέ γε
 ἀπὸ τῆς ζωοθηρικῆς, ὁ μὲν, ἐπὶ θάλατταν που καὶ ποταμοὺς
 καὶ λίμνας, τὰν τούτοις ζῶα θηρευσόμενος, ΘΕΑΙ. Τί μὴν;
 ΞΕ. Ὁ δὲ γε ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποταμοὺς ἑτέρους αὖ τινὰς,
 πλοῦτου καὶ νεότητος ὅσον λειμῶνας ἀφθόνους, τὰν τούτοις
 θρέμματα χειρωσόμενος. ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ΞΕ. Τῆς
 πεζῆς θήρας γίγνεσθον δύο μεγίστω τινὲ μέρη. ΘΕΑΙ. Ποῖον ^β

Ho. Qua igitur arte? *The.* Quanam tandem? *Ho.* Proh deos,
 ignoramusne alterius cum altero cognationem? *The.* Quo-
 rum? *Ho.* Hamatoris atque sophistae. *The.* Quemadmodum?
Ho. Venatores quidam esse mihi ambo videntur. *The.* Quam
 praedam hic alter insequitur? de altero namque diximus. *Ho.*
 Praedam universam bifariam partiti sumus, in natatilem, atque
 gressibilem. *The.* Profecto. *Ho.* Et venationem, quae natantia
 aequatiliaque persequitur, profecuti sumus: eam vero, quae
 gressibilia, praetermissimus, & quod multiplex esset, adiunxi-
 mus. *The.* Procul dubio. *Ho.* Haecenus hamator & sophista
 ab arte venatoria aequae proficiscuntur. *The.* Videntur sane.
Ho. Ab animalium venatione quidam in mare descendit, flu-
 minaque & lacus, & in his animalia ipsa venatur. *The.* Quid-
 ni? *Ho.* Quidam autem in terram & alios fluvios, velut in
 prata quaedam iuventute & divitiis abundantia, in his ani-
 malia captaturus. *The.* Quo pacto? *Ho.* Venationis, quae ter-

ἐκάτερον; ΞΕ. Τὸ μὲν, τῶν ἡμέρων· τὸ δὲ, τῶν ἀγρίων.

ΘΕΑΙ. Εἴτ' ἔσι τις θήρα τῶν ἡμέρων; ΞΕ. Εἴπερ γέ ἐστι
ἄνθρωπος ἡμερον ζῶον. Ζῆς δὴ ὅπη χαίρεις· εἴτε μηδὲν τιθεὶς
ἡμερον, εἴτε ἄλλο μὲν ἡμερόν τι, τὸν δὲ ἄνθρωπον, ἄγριον
εἴτε ἡμερον μὲν λέγεις αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀνθρώπων δὲ μηδε-

- μίαν ἡγῆ θήραν. τούτων ὁπότερ' ἂν ἡγῆ φίλον εἰρήσθαι σοι,
ε. τοῦτο ἡμῖν διόρισον. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἡμᾶς τε ἡμερον, ὧ ξένη,
ἡγοῦμαι ζῶον, θήραν τε ἀνθρώπων εἶναι λέγω. ΞΕ. Διττὴν
τοίνυν καὶ τὴν ἡμεροθηρικὴν εἴπωμεν. ΘΕΑΙ. Κατὰ τί λέ-
γοντες; ΞΕ. Τὴν μὲν λησικὴν καὶ ἀνδραποδισικὴν καὶ τυραν-
νικὴν, καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν, ἐν πάντα βίαιον θήραν
ὀρισάμενοι. ΘΕΑΙ. Καλῶς. ΞΕ. Τὴν δὲ γε δικανικὴν, καὶ
δημηγορικὴν, καὶ προσομιλητικὴν, ἐν αὐτῷ τῷ ξύνολον, πιθανουργ-
d. γικὴν τινα μίαν τέχνην προσειπόντες. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ.
Τῆς δὲ πιθανουργικῆς διττὰ λέγομεν γένη. ΘΕΑΙ. Ποῖα;
ΞΕ. Τὸ μὲν ἕτερον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ, δημοσίᾳ γιγνόμενον. ΘΕΑΙ.
Γίγνεσθον γὰρ οὖν εἶδος ἐκάτερον. ΞΕ. Οὐκοῦν αὐτῆς ἰδιο-

ra fit, duae maxime partes sunt. *The.* Qualis utraque? *Ho.*
Una cicurium; agrestium altera. *The.* An est ulla cicurium
venatio? *Ho.* Pone quae dicam, ut lubet. aut enim est ho-
mo domesticum animal, aut nullum animal est domesticum:
aut aliud quoddam mansuetum, homo autem animal ferum:
sive mansuetus homo quidem, sed hominis venatio nulla. Ex
his quod magis tibi consonat, in praesentia determina. *The.*
Arbitror equidem, hospes, & nos mansuetum esse animal, &
hominum esse venationem. *Ho.* Duplicem igitur & domesti-
corum venationem statuimus. *The.* Qua ratione? *Ho.* Prae-
datoriam, & quae redigit in servitutem, tyrannidem insuper,
& militarem captivitatem, cuncta haec violentam communi-
ter venationem asserimus. *The.* Optime. *Ho.* Quae vero iu-
dicando fit, vel concionando, vel conciliando, summatim
persuasionis artificium nuncupamus. *The.* Recte. *Ho.* Huius
duo sunt genera. *The.* Quaenam? *Ho.* Publicum & privatum.
The. Exstat species utraque, *Ho.* Privatae rursus persuasionis

θηρευτικῆς, τὸ μὲν, μισθαρνευτικόν τι ἐστὶ, τὸ δὲ, δωροφορικόν. ΘΕΑΙ. Οὐ μανθάνω. ΞΕ. Τῆ τῶν ἐρώντων δῆρα τὸν νοῦν, ὡς ἔοικας, οὐπω προσέσχεες. ΘΕΑΙ. Τοῦ πέρι; ΞΕ. Ὅτι τοῖς θηρευθεῖσι δῶρα προσεπιδιδάσσι. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα ε. λέγεις. ΞΕ. Τοῦτο μὲν τοίνυν ἐρωτικῆς τέχνης εἶδος ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τοῦ δὲ γε μισθαρνευτικοῦ, τὸ μὲν προσομιλοῦν διὰ χάριτος, καὶ παντάπασι δι' ἡδονῆς τὸ δέλεαρ πεποιμημένον, καὶ τὸν μισθὸν πραττόμενον τροφήν ἑαυτῷ μόνην, κολακικὴν, ὡς ἐγῶμαι, πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυνητικὴν p. τινὰ τέχνην εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸ δὲ ἐπαγ- ²²³ γελλόμενον μὲν ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὀμιλίας ποιούμενον, ^{a.} μισθὸν δὲ νόμισμα πραττόμενον, ἄρα οὐ τοῦτο τὸ γένος ἐτέρῳ προσειπεῖν ἄξιον ὄνυματι; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τίτι δὴ τούτῳ, πειρῶ λέγειν. ΘΕΑΙ. Δῆλον δὲ. τὸν γὰρ σοφιστὴν μοι δοκοῦμεν εὐρηκέναι. τοῦτ' οὖν ἐγωγε εἰπὼν, τὸ προσῆκον ὄνομα ἂν ἡγοῦμαι καλεῖν αὐτόν. ΞΕ. Κατὰ δὲ τὸν νῦν, ὃ Θεαίτιτε, λόγον, ὡς ἔοικεν, ἢ τέχνης οἰκειωτικῆς, χειρωτικῆς, κτητικῆς, θηρευτικῆς· ζωοθηρίας, πεζοθηρίας, χερσαίας, b.

venatio aut mercede fit, aut muneribus. *The.* Haud intelligo. *Ho.* Amatorum venationem nunquam considerasse videris. *The.* Qua in re? *Ho.* Quod illis, quos ceperunt, munera infuper exhibent. *The.* Vera narras. *Ho.* Haec itaque artis amatoriae species esto. *The.* Esto. *Ho.* Sed ea, quae mercede fit, aut versatur ad gratiam, voluptatisque illecebras parat, ut inde alimenta pro mercede duntaxat accipiat; quam adulationem vocamus, artem voluptatum machinatricem. *The.* Certe. *Ho.* Aut virtutis ostendendae gratia conversari se profitetur, & pro mercede pecunias exigit; idque genus alio nomine nuncupandum videtur. *The.* Quidni? *Ho.* Quonam? exprimere tenta. *The.* Constat plane. Sophistam namque iam reperisse videmur: & hoc nomen huic maxime congruere arbitrator. *Ho.* Secundum praesentem igitur sermonem, qui nobis nunc contigit, sophistica videtur appellanda venatio iuvenum, divitum, ac illustrium, quae fit per artem conciliandi, capiendi, acquiren-

- ἡμεροθηρικῆς, ἀνθρωποθηρίας, ἰδιοθηρίας, μισθαρικῆς, νομισματωπωλικῆς, δοξοπαιδευτικῆς, νέων, πλουσίων, καὶ ἐνδόξων, γυνομένη θήρα, προσρητέον, ὡς ὁ νῦν λόγος συμβαίνει ἡμῖν, σοφιστικῆ. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐτι δὲ καὶ τῆδε ἰδῶμεν. οὐ γάρ τι φαύλης μέτοχόν ἐσι τέχνης τὸ νῦν ζητούμενον, ἀλλ' εὖ μάλα ποικίλης. καὶ γὰρ οὖν ἐν τοῖς πρόσθεν εἰρημένοις φάντασμα παρέχεται, μὴ τοῦτο δ' οὖν αὐτὸ ἡμεῖς φάμεν, ἀλλ' ἕτερον εἶναι τι γένος. ΘΕΑΙ. Πῆ δὴ; ΞΕ. Τὸ κτητικῆς τέχνης διπλοῦν ἦν εἶδος που τὸ μὲν, θηρευτικὸν μέρος ἔχον τὸ δὲ, ἀλλακτικόν. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν. ΞΕ. Τῆς τοίνυν ἀλλακτικῆς δύο εἶδη λέγωμεν τὸ μὲν, θωρητικόν, τὸ δὲ ἕτερον, ἀγορασικόν. ΘΕΑΙ. Εἰρήσῃ. ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ φήσομεν ἀγορασικὴν διχῆ τέμνεσθαι. ΘΕΑΙ. Πῆ; δ. ΞΕ. Τὴν μὲν τῶν αὐτουργῶν, αὐτοπωλικὴν διαιρουμένην τὴν δὲ ἀλλότρια ἔργα μεταβαλλομένην, μεταβλητικὴν. ΘΕΑΙ. Πῶν γε. ΞΕ. Τί δέ; τῆς μεταβλητικῆς, οὐχ ἢ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγῆ, σχεδὸν αὐτῆς ἡμισυ μέρος ὄν, κα-

di, venandi, animalium venatoriam, pedestrium venatoriam, terrestrium venatoriam, mansuetorum venatoriam, hominum venatoriam, privatim venantem, mercedem expetentem, pecunias exigentem, eruditionem ostentantem. *The.* Omnino ita. *Ho.* Praeterea hoc modo consideremus. Non enim vilis cuiusdam artis, quod nunc quaeritur, sed pulchrae admodum particeps est. Etenim ex iis, quae supra diximus, per imaginem quandam coniectare licet, non huius generis, quod diximus, sed alterius esse. *The.* Cuius igitur? *Ho.* Artis profecto, quae in acquirendo versatur, duae species relatae sunt, venatio & commercium. *The.* Certe. *Ho.* Commercii vero duae sunt species: una in largitione, altera in emtione venditioneque consistit. *The.* Sic est profecto. *Ho.* Eam rursus, quae ad emendum vendendumque pertinet, bifariam dividimus. *The.* Quo pacto? *Ho.* Qui opera sua venalia facit, propriorum venditor nominatur: qui aliena vendit, commutator. *The.* Omnino. *Ho.* Commutatio vero aut inter eiusdem urbis cives conficitur, quam cauponariam vocamus.

πηλική προσαγορεύεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δέ γε ἐξ ἄλλης εἰς ἄλλην πόλιν διαλλαττομένων ὠνῆ καὶ πράσει, ἐμπορικῆ; ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ; ΞΕ. Τῆς δ' ἐμπορικῆς ἄρ' οὐκ ἤσθημεθα ὅτι τὸ μὲν, ὅσοις τὸ σῶμα τρέφεται κέχρηται τὸ δέ, εἰ ὅσοις ἡ ψυχῆ, πωλοῦν διὰ νομίσματος ἀλλάττεται; ΘΕΑΙ. Πῶς τοῦτο λέγεις; ΞΕ. Τὸ περὶ ψυχῆν ἴσως ἀγνοοῦμεν ἐπεὶ τό γε ἕτερόν που ξυνίεμεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μουσικὴν τε τοῖνυν ξυνάπασαν λέγωμεν, ἐκ πόλεως ἐκάστοτε εἰς πόλιν, p. ἐνθεν μὲν ὠνηθεῖσθαι, ἐτέρωσε δὲ ἀγομένην καὶ πιπρασκομένην ²¹⁴ καὶ γραφικὴν, καὶ θαυματοποιητικὴν, καὶ πολλὰ ἕτερα τῆς ψυχῆς, τὰ μὲν, παραμυθίας, τὰ δὲ καὶ σπουδῆς χάριν ἀχθέντα καὶ πωλούμενα τὸν ἄγοντα, καὶ πωλοῦντα, μηδὲν ἤττον τῆς τῶν σιτίων καὶ ποτῶν πράσεως, ἐμπορον ὀρθῶς αὖ λεγόμενον παρέχειν. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα λέγεις. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον, πόλιν τε ἐκ πόλεως b. νομίσματος ἀμειβοντα, ταυτὸν προσερεῖς ὄνομα; ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τῆς δὲ ψυχεμπορικῆς ταύτης ἄρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιοῦτα λέγοιτ' ἂν, τὸ δέ, γελοῖον μὲν οὐχ ἤττον

The. Sic est. *Ho.* Aut inter cives & peregrinos emendo & vendendo res ex urbe alia in aliam permutatur, quam mercaturam dicimus. *The.* Quidni? *Ho.* Mercatura praeterea duplex: altera ad victum corporis spectat; altera ad animi disciplinam, commutatque nummis eruditionem. *The.* Quemadmodum dicis? *Ho.* Quod ad animum attinet, forsitan ignoramus, nam quod ad corpus, agnoscimus. *The.* Nempe. *Ho.* Eum profecto, qui musicam alibi quidem discendo emit, alibi docendo vendit, literaturamque similiter, & praestigiatricem, ceterasque animi disciplinas tam ferias quam iocosas, mercatorem nihilo minus, quam corporis alimenta vendentem, dicimus. *The.* Vera narras. *Ho.* Nonne eum, qui disciplinas coemit, & urbem ex urbe numismatis gratia permutat, eodem nomine appellabis? *The.* Plane. *Ho.* Huius itaque animae mercaturae pars quaedam demonstrativa meritissimo vocatur: pars altera ridicula nihilominus, quum sit disciplinarum venditio, consi-

- τοῦ πρόσθεν, ὅμως δὲ μαθημάτων οὔσαν πρᾶσιν αὐτήν, ἀδελφῷ τινι τῆς πράξεως δύναμιτι προσειπεῖν ἀνάγκη; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΞΕ. Ταύτης τοίνυν τῆς μαθηματοπωλικῆς,
- c. τὸ μὲν περὶ τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν μαθήματα, ἐτέρῳ τὸ δὲ περὶ τὸ τῆς ἀρετῆς, ἄλλῳ προσρητέον. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΞΕ. Τεχνοπωλικὸν μὲν, τό γε περὶ τᾶλλα ἂν ἀρμόττοι τὸ δὲ περὶ ταῦτα σὺ προθυμήητι λέγειν ὄνομα. ΘΕΑΙ. Καὶ τί τις ἂν ἄλλο ὄνομα εἰπὼν οὐκ ἂν πλημμελοῖη, πλὴν τὸ νῦν ζητούμενον αὐτὸ εἶναι τὸ σοφιστικὸν γένος; ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλο. ἴθι δὴ νῦν συναγάγωμεν αὐτὸ, λέγοντες ὡς τὸ τῆς κτητικῆς μετα-
- d. βλητικῆν ἀγορασικῆς, ἐμπορικῆς, ψυχεμπορικῆς περὶ λόγους καὶ μαθήματα ἀρετῆς πωλητικὸν, δεύτερον ἀνεφάνη σοφιστικῆ. ΘΕΑΙ. Μάλα γε. ΞΕ. Τρίτον δὲ οἶμαι σε, κἄν εἴ τις αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει, τὰ μὲν ὠνούμενος, τὰ δὲ καὶ τεκταινόμενος αὐτὸς μαθήματα περὶ τὰ αὐτὰ ταῦτα, καὶ πωλῶν, ἐκ τούτου τὸ ζῆν προυτάξατο, καλεῖν οὐδὲν ἄλλο πλὴν ὅπερ δὴ νῦν. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ μέλλω; ΞΕ. Καὶ τὸ

mili quodam venditionis cognomento vocanda. *The.* Profusus. *Ho.* Alio vero nomine nuncupandus qui facultates alias vendit, alio qui praecepta virtutum. *The.* Nihil prohibet. *Ho.* Eum sane, qui alias facultates venundat, artium venditorem nominare decet: sed eum hominem, qui mores mercede tradit, cogita quo nomine nuncupabis? *The.* Numquid aliter quis recte cognominare hunc potest, quam quod nunc quaerimus, sophistam? *Ho.* Haud aliter profecto. Iam igitur concludamus hunc in modum colligentes, quod secunda inquisitione sophista nobis apparuit acquisite huiusmodi, scilicet commutator, emtor & venditor, mercator videlicet, qui animi disciplinas venundat, ad sermones institutaque virtutum praecepta pertinentes. *The.* Valde. *Ho.* Tertio rursus te similiter sophistam vocaturum hunc arbitror, qui eadem in urbe permanens, partim emit, partim ipse excogitat disciplinas, comparandi victus gratia venditurus. *The.* Nihil obstat. *Ho.* Sophistam igitur appellabis eum, qui in acquirendo versatur,

κτητικῆς ἄρα μεταβλητικόν, ἀγορασικόν, καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν, ἀμφοτέρως, ὅ, τιπερ ἂν ἦ περὶ τὰ τοιαῦτα μα- e.
 θηματοπωλικόν γένος, ἀεὶ σὺ προσερεῖς, ὡς Φαίνη, σοφιστικόν.
 ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. τῷ γὰρ λόγῳ δεῖ συνακολουθεῖν. ΞΕ. Ἐτι
 δὴ σκοπῶμεν, εἴ τιμι τοιῶδε προσέοικεν ἄρα τὸ νῦν μεταδιωκό-
 μενον γένος. ΘΕΑΙ. Ποίῳ δὴ; ΞΕ. Τῆς κτητικῆς ἀγωνι- p.
 σικῆ τὶ μέρος ἡμῖν ἦν. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν. ΞΕ. Οὐκ ἄπο ¹²⁵
 τρόπου τοίνυν ἐστὶ διαρεῖν αὐτὴν δίχα. ΘΕΑΙ. Καθ' ὅπερ
 λέγε. ΞΕ. Τὸ μὲν, ἀμιλλητικόν αὐτῆς τιθέντας, τὸ δὲ,
 μαχητικόν. ΘΕΑΙ. Ἔστι. ΞΕ. Τῆς τοίνυν μαχητικῆς, τῷ
 μὲν σώματα πρὸς σώματα γιγνομένων, σχεδὸν εἰκὸς καὶ
 πρέπον λέγειν, ὄνομά τι τοιοῦτον τιθεμένους αἶον βιασικόν.
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τῷ δὲ λόγοις πρὸς λόγους, τί τις, ὦ
 Θεαίτητε, ἄλλο εἶπη, πλὴν ἀμφισβητητικόν; ΘΕΑΙ. Οὐ- b.
 δέν. ΞΕ. Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις, δετέον διττὸν.
 ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Καθόσον μὲν γὰρ γίνεταί μήκεσί τε
 πρὸς ἐναντία μήκη λόγων, καὶ περὶ δίκαια καὶ ἀδίκαια δημο-
 σία, δικανικόν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δ' ἐν ἰδίοις αὖ, καὶ

commutat scilicet & emit, venditque cauponando; sive sua inventa, sive aliena circa virtutis studia vendat. *The.* Necessse est; rationi si quidem assentiri decet. *Ho.* Videamus iterum, utrum quod in praesentia quaerimus genus, cuiusdam talis simile sit. *The.* Cuiusnam? *Ho.* Eius artis, quae ad acquirendum pertinet, pars quaedam certandi facultas erat. *The.* Erat certe. *Ho.* Haud igitur ab re erit, bifariam illam dividere. *The.* Quas in partes divides? *Ho.* Una quidem pugnat, repugnat altera. *The.* Verum. *Ho.* Pugna utique corporis ad corpus, violentia congrue nuncupatur. *The.* Congruae. *Ho.* Quae autem verbis adversus verba committitur, contentio. *The.* Certe. *Ho.* Ambiguitatis duae sunt species. *The.* Quae? *Ho.* Quando oratione perpetua publice de iustis iniustisque certatur, iudicialis controversia nominatur. *The.* Ita est. *Ho.* Cum vero privatim minutis quibusdam argumentatiunculis interrogando respondendoque contenditur, contradictionem appel-

- κατακεκερματισμένον ἐρωτήσεσι πρὸς ἀπορήσεις, μῶν εἰθισ-
 μεθα καλεῖν ἄλλο, πλὴν ἀντιλογικῷ; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ.
 Τοῦ δὲ ἀντιλογικῷ, τὸ μὲν ὅσον περὶ τὰ ξυμβόλαια ἀμφισ-
 βητεῖται μὲν, εἰκῆ δὲ καὶ ἀτέχνως περὶ αὐτὸ πράττεται,
 ταῦτα δετέου μὲν εἶδος, ἐπεὶ περ αὐτὸ διέγνωκεν ὡς ἕτερον ἢ
 ὁ λόγος· ἀτὰρ ἐπαυυμίας αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἐμπροσθεν ἔτυχεν,
 οὔτε νῦν ὑφ' ἡμῶν τυχεῖν ἄξιον. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Κα-
 τὰ σμικρὰ γὰρ λίαν καὶ παντοδαπὰ διήρηται. τὸ δὲ γε
 ἔυτεχον, καὶ περὶ δικαίων αὐτῶν καὶ ἀδίκων, καὶ περὶ τῶν
 ἄλλων ὅπως ἀμφισβητοῦν, ἄρ' οὐκ ἐρισικὸν αὐτῷ λέγειν εἰθισ-
 μεθα; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τοῦ μὲν ἐρισικῷ, τὸ
 μὲν, χρηματοφορικὸν, τὸ δὲ, χρηματιστικὸν ἢ τυγχάνει.
 ΘΕΑΙ. Παντάσασί γε. ΞΕ. Τὴν ἐπαυυμίαν τοίνυν, ἣν ἐκά-
 τερον δεῖ καλεῖν αὐτῶν, πειραθῶμεν εἰπεῖν. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν
 χρή. ΞΕ. Δοκῶ μὴν τὸ δι' ἡδονῆν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς,
 ἀμελῆς τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν τοῖς πολ-
 λοις τῶν ἀκούοντων οὐ μετ' ἡδονῆς ἀκούμενον, καλεῖ-
 σθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν, οὐχ ἕτερον ἀδολεσχηκοῦ.
 ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὐ οὕτω πῶς. ΞΕ. Τὸν τοίνυν τοῦ-

lare solemus. *The.* Sic utique. *Ho.* Contradictio porro, quae
 in commerciis utcumque contingit, & absque arte fit, ut spe-
 cies quaedam seorsum ponenda est: sic enim ratio ab aliis
 illam discernit; proprium vero cognomentum nec ab anti-
 quis accepit, neque nunc a nobis accipiet: neque enim decet.
The. Procul dubio. *Ho.* In varia namque & minima scinditur:
 quae autem arte procedit, & de iustis iniustisve, & de aliis
 generatim ambigit, litigium appellari solet. *The.* Plane. *Ho.*
 Litigium duplex: alterum patrimonium dissipat, alterum pecu-
 nias cumulat. *The.* Omnino. *Ho.* Quod itaque utrique tribuen-
 dum sit cognomentum, invenire conemur. *The.* Oportet. *Ho.*
 Quicumque contentionis huiusmodi studio delectatus, res suas
 negligit, verba autem audientibus iucunda componit, & quae-
 stiunculas semper aucupatur, non aliter, ut mea fert opinio,
 quam nugator & garrulus est vocandus. *The.* Sic utique. *Ho.*

ναντίον, ἀπὸ τῶν ἰδιωτικῶν ἐρίδων χρηματιζόμενον, ἐν τῷ α
μέρει σὺ πειρῶ νῦν εἰπεῖν. ΘΕΑΙ. Καὶ τίς ἂν αὐτοῦ εἰπὼν ἕτε-
ρον οὐκ ἐξαμάρτοι, πλὴν γε τὸν θαυμαστὸν πάλιν ἐκείνον ἤκειν
αὐτὸν νῦν τέταρτον, τὸν μεταδιωκόμενον ὑφ' ἡμῶν σοφιστῆν;
ΞΕ. Οὐδὲν ἄλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς p.
δὴ τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητητικῆς, τῆς μα- 226
χητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἔστιν, ὡς ὁ λόγος a.
αὐτὸν μεμῆνυκε νῦν, ὁ σοφιστής. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ.
Ὅρθῶς οὖν, ὡς ἀληθῶς λέγεται τὸ ποικίλον εἶναι τοῦτο τὸ
θῆριον, καὶ τὸ λεγόμενον, οὐ τῆς ἐτέρας ληπτέον; ΘΕΑΙ.
Οὐκοῦν ἀμφοῦν χρή. ΞΕ. Χρὴ γὰρ οὖν, καὶ κατὰ δύναμιν
γε οὕτω ποιητέον, τριούδέ τι μεταθέοντας ἵχνος αὐτοῦ. καὶ b.
μοι λέγε τῶν οἰκετικῶν ὀνομάτων καλοῦμεν ἅττά που;
ΘΕΑΙ. Καὶ πολλά. ἅτταρ ποῖα δὴ τῶν πολλῶν πυθάνη;
ΞΕ. Τὰ τοιαῦτα, οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν, καὶ
βράπτειν, καὶ διακρίνειν. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Καὶ πρὸς γε
τούτοις ἔτι, ξαίνειν, καὶ κατὰγειν, καὶ κερκίζειν, καὶ μυρία
ἐν ταῖς τέχναις ἄλλα τοιαῦτα ἐνόητα ἐπιστάμεθα. ἢ γὰρ;

At vero qui ex privatis litigiis pecuniis cumulandis incumbit,
quomodo vocandus sit, tu nunc vice tua fretus enarra. *The.*
Quisquis absque errore respondere voluerit, sophistam hunc
mirabilem, quem quaerimus, appellabit, quarto se nobis iam
offerentem. *Ho.* Ratio itaque nunc ostendit, sophistam nihil
esse aliud, quam genus illud quaestuarium, artificiose litigan-
do, adversando, pugnando, luctando acquirere solitum. *The.* Sic
est omnino. *Ho.* Cernis igitur verum esse quod dicitur, varium
hoc animal esse, utique proverbio fertur, non altera manu
duntaxat apprehendendum. *The.* An igitur utraque uti oportet?
Ho. Opus est, & pro viribus sic agendum: eiusmodi
vero ipsius vestigium iam percurrimus. Dic age, habemusne
ulla quae vocamus servilia nomina? *The.* Multa. sed quae-
nam e multis interrogas? *Ho.* Talia quaedam ut cum dicimus
percolare, excibrare, conturbare, fecernere. *The.* Quidni? *Ho.*
Carminare praeterea, deducere, pectere, aliaque permulta hu-

- ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον αὐτῶν περὶ βουλευθεῖς δηλώσαι, παραδείγμα-
 c. ματα προθεῖς ταῦτα κατὰ πάντων ἡρου; ΞΕ. Διαιρετικὰ
 πευ τὰ λεχθέντα εἴρηται ξύμπαντα. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Κα-
 τὰ τὸν ἐμδν τοίνυν λόγον, ὡσπερὶ ταῦτα μίαν οὔσαν ἐν
 ἅπασι τέχνην, ἐνδς ὀνόματος ἀξιόσομεν αὐτήν. ΘΕΑΙ. Τίνα
 προσειπόντες; ΞΕ. Διακριτικήν. ΘΕΑΙ. Ἔσω. ΞΕ. Σπόμεν
 · δὴ τούτης αὖ δύο ἂν πη δυνώμεθα κατιδεῖν εἶδη. ΘΕΑΙ.
 Ταχεῖαν ὡς ἐμοὶ σκέψιν ἐπιτάττεις. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν γε ταῖς
 d. εἰρημέναις διακρίσεσι, τὸ μὲν χεῖρον ἀπὸ βελτίονος ἀποχω-
 ρίζειν ἦν, τὸ δ' ὅμοιον ἀφ' ὁμοίου. ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὕτω νῦν
 λεχθὲν φαίνεται. ΞΕ. Τῆς μὲν τοίνυν ὄνομα οὐκ ἔχω λεγθ-
 μενον· τῆς δὲ καταλειπούσης μὲν τὸ βέλτιον διακρίσεως, τὸ
 δὲ χεῖρον ἀποβαλλούσης, ἔχω. ΘΕΑΙ. Λέγε τί. ΞΕ. Πᾶσα
 ἢ τοιαύτη διάκρισις, ὡς ἐγὼ ξυνοῶ, λέγεται παρὰ πάντων
 καθαριμὸς τις. ΘΕΑΙ. Λέγεται γὰρ οὔν. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸγε
 e. καθαρικὸν εἶδος αὖ διπλοῦν ὂν πᾶς ἂν ἴδοι; ΘΕΑΙ. Ναί.
 κατὰ σχολήν γε ἴσως· οὐ μὴν ἔγωγε καθορῶ νῦν. ΞΕ. Καὶ

iusmodi in artibus reperimus, an non? *The.* Quid ab his potissimum ostensurus, exempla haec inducis, & per omnia sciscitaris? *Ho.* Ad discernendum quodammodo pertinent quaecunque retulimus. *The.* Profecto. *Ho.* Mea quidem sententia, cum circa haec una ars in cunctis versetur, uno quoque nomine nuncupabimus. *The.* Quonam? *Ho.* Discretivam dicamus. *The.* Esto. *Ho.* Vide rursus, num species huius geminas invenire possimus. *The.* Subitam, ut mihi videtur, considerationem imponis. *Ho.* Enimvero in his, quae dictae sunt, discretionibus, partim deterius a meliori secernebamus, partim a simili simile. *The.* Fere sic nunc dictum videtur. *Ho.* Huius quidem proprium nomen non habeo: illius autem, quae melius quod est, relinquit, quod vero deterius, abiicit, habeo. *The.* Dic quod? *Ho.* Omnis huiusmodi discretio, ut ipse coniuicio, communiter purgatio nominatur. *The.* Constat. *Ho.* Nonne geminam purgationis speciem esse quisque dignosceret? *The.* Ita forte, si quis aliquamdiu cogitet: ego enim iu-

μὴν τὰ περὶ τὰ σώματα πολλὰ εἶδη καθάρσεων ἐνὶ περιλαβεῖν ὀνόματι προσήκει. ΘΕΑΙ. Ποῖα, καὶ τί; ΞΕ. Τὰ τῶν ζώων, ὅσα ἐντὸς σωμάτων ὑπὸ γυμναστικῆς ἰατρικῆς τε ἐρῶς διακρινόμενα καθαίρεται, καὶ τὰ περὶ τὰ ἔκτῃς ἃ εἰπεῖν μὲν, Φαῦλα, ὅσα βαλανευτικῆ παρέχεται καὶ τῶν ἀψύχων σωμάτων, ὧν γναφευτικὴ καὶ ξύμπασα κοσμητικὴ τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη κατὰ σμικρὰ, πολλὰ καὶ γελοῖα δοκοῦντα ὀνόματα ἔσχεν. ΘΕΑΙ. Μάλα γε. ΞΕ. Παντάπασι μὲν οὖν, ὦ Θεαίτητε. ἀλλὰ γὰρ τῇ τῶν λόγων μεθόδῳ, σπογγιστικῆς, ἢ Φαρμακοποιίας, οὐδὲν ἦττον οὐδέ τι μᾶλλον τυγχάνει μέλον, εἰ τὸ μὲν, σμικρὰ, τὸ δὲ, μεγάλα ἡμῶς ὠφελεῖ καθαῖρον. τοῦ κτήσασθαι γὰρ ἕνεκα νοῦν, πασῶν τεχνῶν τὸ ξυγγενὲς καὶ τὸ μὴ ξυγγενὲς κατανοεῖν πειραμένη, τιμᾷ πρὸς τοῦτο ἐξίσου πάσας, καὶ θάτερα τῶν ἑτέρων κατὰ τὴν ὁμοιότητα οὐδὲν ἠγεῖται γελοιώτερα. σεμνότερον δὲ τι, τὸν διὰ φρασηγικῆς ἢ φθειριστικῆς δηλοῦντα θηρευτικὴν, οὐδὲν νερόμικεν, ἀλλ' ὡς τοπολὺ χαυνότερον. καὶ δὴ καὶ νῦν, ὅπερ

praesentia ignoro. *Ho.* Verumtamen species multas corporaliū purgationum nomine uno complecti decet. *The.* Quas inquis, quove nomine? *Ho.* Purgatio animati corporis, intrinsecus operans per gymnasticam & medicinam, & quae extrinsecus balneis quod dictu vile est mundat, item quae inanimata corpora fullonum ministerio abstergendo colorat, & omnia, quae ornandi corporis curam gerunt, sigillatim varia vilisque nomina fortiuntur. *The.* Profecto. *Ho.* Omnino quidem, o Theaetete. Ratiocinandi vero progressus nihil magis alterum altero minusve curat, si purgatio spongiiis fomentationibusque adhibita minus mundat, pharmacum vero magis purificat atque iuvat. Nam ut artium omnium intelligentiam consequatur, quodcunque cognatum est vel non cognatum investigando, aequae singulas artes honorat; aliaque aliis secundum similitudinem nihilo magis ridicula censet. quin etiam nihilo honestius putat, si militari disciplina, quam si alia quavis vilissima opera venatorium opus exerceatur. Et nunc quidem, ut quae-

- ἤρου, τί προσερούμεν ὄνομα ξυμπάσας δυνάμεις, ὅσαι σῶμά
εἴτε ἔμψυχον εἴτε ἄψυχον εἰλήχασι καθαίρειν, οὐδὲν αὐτῆ
- c. διοίσει, ποῖόν τι λεχθὲν, εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει μόνον ἐχέτω
χωρὶς τῶν τῆς ψυχῆς καθάρσεων, πάντα ξυυδῆσαν ὅσα ἄλλό
τι καθαίρει. τὸν γὰρ περὶ τὴν διάνοιαν καθαρμὸν ἀπὸ τῶν
ἄλλων ἐπικεχειρήκεν ἀφορίσασθαι τανῦν, εἴπερ ὁ γε βούλεται
μανθάνομεν. ΘΕΑΙ. Ἄλλὰ μεμάθηκα καὶ συγχαρῶ, δύο
μὲν εἶδη καθάρσεως, ἐν δὲ τὸ περὶ τὴν ψυχὴν εἶδος εἶναι, τοῦ
περὶ τὸ σῶμα χωρὶς ὄν. ΞΕ. Πάντων κάλλισα. καὶ μοι τὸ
μετὰ τοῦτο ἐπάκουε, πειρώμενος αὐτὸ λεχθὲν διχῆ τέμνειν.
- d. ΘΕΑΙ. Καθ' ὅποι ἂν ὑφηγῆ, πειράσομαι σοι συντέμνειν. ΞΕ.
Πονηρίαν ἕτερον ἀρετῆς ἐν ψυχῇ λέγομεν τι; ΘΕΑΙ. Πῶς
γὰρ οὐ; ΞΕ. Καὶ μὴν καθαρμὸς ἦν, τὸ λιπεῖν μὲν θάτερον,
ἐκβάλλειν δὲ ὅσον ἂν ἦ που τὸ φλαῦρον. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ
οὐν. ΞΕ. Καὶ ψυχῆς ἄρα, καθόσου ἂν εὐρίσκωμεν κακίας
ἀφαίρεσίν τινα, καθαρμὸν αὐτὸν λέγοντες, ἐν μέλει φβεγξό-

rebas, quoniam nomine cunctas facultates, quaecunque cor-
pus aut animatum aut inanimatum purgare student, penitus
comprehendemus: nihil utique, quod ad praesentem pertinet
disputationem, refert, quodcunque nomen inventum decentius
videatur, dummodo a purgationibus animae sit distinctum,
quaecunque purgant corpus includens. Mentis enim purga-
tionem ab aliis omnibus fecernere nunc intendit, si, quorsum
vergit, inspicimus. *The.* Animadverti equidem, & admitto
duas species purgationis esse, animaeque purgationem a purga-
tione corporis esse diverſam. *Ho.* Egregie loqueris. & in hoc
insuper mihi obsequere; quodve dicturus sum, rursus bifari-
am dividere tenta. *The.* Utcunque duxeris, tecum partiri co-
nabor. *Ho.* Pravitatem in anima aliud quiddam quam virtu-
tem dicimus? *The.* Aliud certe. *Ho.* Enimvero purgationem
nihil aliud esse diximus, quam quod pravam est eicere, re-
liquum vero servare. *The.* Diximus proſul dubio. *Ho.* Si quam
igitur circa animam pravitatis ablationem reperiemus, merito
purgationem appellare debebimus. *The.* Maxime. *Ho.* Pravi-

μεθα. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε. ΞΕ. Δύο μὲν εἶδη κακίας περὶ
 ψυχὴν ρητέον. ΘΕΑΙ. Ποῖα; ΞΕ. Τὸ μὲν, οἷον νόσον ἐν ^{β.}
 σώματι, τὸ δ', οἷον αἰσχος ἐγγιγνόμενον. ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔμα- ²²⁸
 θον. ΞΕ. Νόσον ἴσως καὶ γάσιν οὐ ταυτὸν νεύρικας. ΘΕΑΙ.
 Οὐ δ' αὖ πρὸς τοῦτο ἔχω τί χρὴ με ἀποκρίνασθαι. ΞΕ. Πό-
 τερον ἄλλο τι γάσιν ἠγοούμενος ἢ τὴν τοῦ φύσει ξυγγενοῦς ἐκ
 τινος διαφορᾶς διαφορᾶν. ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Ἄλλ' αἰσχος,
 ἄλλο τι πλὴν τὸ τῆς ἀμετρίας πανταχοῦ δυσειδὲς τῶν ἐν
 ὄντων γένος. ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἄλλα. ΞΕ. Τί δαί; ἐν ψυχῇ ^{β.}
 δόξας ἐπιθυμίας, καὶ θυμὸν ἠδοναῖς, καὶ λόγον λύπαις, καὶ
 πάντα ἀλλήλοις ταῦτα τῶν φλαύρωσ ἐχόντων οὐκ ἠσθήμεθα
 διαφερόμενα; ΘΕΑΙ. Καὶ σφόδρα γε. ΞΕ. Συγγενῆ γε μὴν
 ἐξ ἀνάγκης ξύμπαντα γέγονε. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ.
 Στάσιν ἄρα καὶ νόσον τῆς ψυχῆς, πονηρίαν λέγοντες, ὀρθῶς
 ἐροῦμεν. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δ'; ὅσα κινή-
 σεως μετασχόντα, καὶ σκοπὸν τινα θέμενα, πειρώμενα τού- ^{γ.}
 του τυγχάνειν, καθ' ἑκάστην ὀρμὴν παράφορα αὐτοῦ γίγνεται
 καὶ ἀποτυγχάνει, πότερον αὐτὰ φήσομεν ὑπὸ συμμετρίας

tatis in anima species duae ponuntur. *The.* Quaenam? *Ho.*
 Una morbi corporalis instar, turpitudinis altera. *The.* Haud
 intelligo. *Ho.* Morbum forsitan, & seditionem non idem vo-
 cas. *The.* Etiam quid ad haec respondeam, nescio. *Ho.* Num
 aliud seditionem putas, quam naturalis cognationis corrupte-
 lam, discordia quadam proveniente? *The.* Nihil aliud. *Ho.*
 Turpitudinem vero num aliud quam deformitatem ex disso-
 nantia eorum, quae natura cognata sunt, resultantem? *The.*
 Isthuc ipsum. *Ho.* Quid porro, nonne videmus in eis, quorum
 depravatus est animus, opiniones a cupidinibus, iram a vo-
 luptatibus, rationem a doloribus dissentire. *The.* Et maxime
 quidem. *Ho.* Verumtamen cuncta haec necessario cognata
 sunt. *The.* Patet. *Ho.* Seditionem igitur ac morbum animae
 pravitatem vocare decet. *The.* Recte. *Ho.* Si qua viderimus,
 quae certo quodam fine proposito, dum ad illum pervenire
 nituntur, singulis in motibus praevaricentur, atque aberrant,

τῆς πρὸς ἄλληλα, ἢ τούναντίον ὑπὸ ἀμετρίας αὐτὰ πάσχειν;
 ΘΕΑΙ. Δῆλον ὡς ὑπὸ ἀμετρίας. ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν ψυχὴν γε
 ἴσμεν ἄκουσαν πᾶσαν πᾶν ἀγνοοῦσαν. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε.
 ΞΕ. Τὸ γε μὴν ἀγνοεῖν ἔστιν, ἐπ' ἀλήθειαν ὀρωμένης ψυχῆς.

- d. παραφόρου ξυνέσεως γιγνομένης, οὐδὲν ἄλλο πλὴν παραφρο-
 σύνη. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ψυχὴν ἄρα ἀνόητον,
 αἰσχροὺν καὶ ἀμετρον δετέον. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Ἔστι δὴ
 δύο ταῦτα, ὡς φαίνεται, κακῶν ἐν αὐτῇ γένη. τὸ μὲν, πονη-
 ρία καλούμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, νόσος αὐτῆς σαφέστατα ὄν.
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ δὲ γε ἀγνοῖαν μὲν καλοῦσι, κακίαν
 δὲ αὐτὸ ἐν ψυχῇ μόνον γιγνόμενον οὐκ ἐθέλουσιν ὁμολογεῖν.
- e. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ συγχωρητέον, ὃ δὴ νῦν λέξαντος ἡμφιγ-
 νόησά σου, τὸ δύο εἶναι γένη κακίας ἐν ψυχῇ, καὶ δειλίαν
 μὲν καὶ ἀκολασίαν καὶ ἀδικίαν, ξύμπαντα ἡγητέον νόσον ἐν
 ἡμῖν τὸ δὲ τῆς πολλῆς καὶ παντοδαπῆς ἀγνοίας πάθος,
 αἰσχος δετέον. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐν σώματι γε περὶ δύο παθήματα
 τούτω, δύο τέχνα τινὲ ἐγγενέσθην. ΘΕΑΙ. Τίνε τούτω; ΞΕ.

utrum consonantia quadam mutua convenientiaque communi,
 an contrariis causis errare dicemus? *The.* Constat, quod dissonantia atque intemperie. *Ho.* Atqui scimus, nullam animam sponte aliquid ignorare. *The.* Plane. *Ho.* Ignorantia quidem est dementia quaedam animae, quae dum ad veritatem nititur, intelligentia ipsa praevaricatur. *The.* Omnino. *Ho.* Animam igitur ignorantem, inconcinnam atque deformem vocare decet. *The.* Videtur. *Ho.* Sunt ergo duo haec malorum in anima genera. unum communiter improbitas nominatur; qui animae procul dubio morbus est. *The.* Ita est. *Ho.* Alterum ignorantiam quidem nuncupant, pravitatem vero animae hanc esse confiteri nolunt. *The.* Omnino concedendum est, de quo modo dicente te ambigebam, duo in anima genera pravitatis existere: & timiditatem quidem, intemperantiamque, & iniustitiam, ceteraque huiusmodi cuncta morbum existimare debemus: plurimam vero & variam ignorantiam, turpitudinem. *Ho.* Nonne circa corpus his duobus malis duae quoque ar-

Περὶ μὲν αἴσχος, γυμνασική· περὶ δὲ νόσον, ἰατρική. ΘΕΑΙ. p.
 Φαίνεσθον. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ περὶ μὲν ὕβριν καὶ ἀδικίαν καὶ ¹²⁷
 δειλίαν ἢ κολασικὴν πέφυκε, τεχνῶν μάλιστα δὴ πασῶν προσ- a.
 ἤκουσα δίκη. ΘΕΑΙ. Τὸ γοῦν εἰκὸς, ὡς εἶπεῖν, κατὰ τὴν
 ἀνθρωπίνην δόξαν. ΞΕ. Τί δέ; περὶ ξύμπασαν ἀγνοίαν, μῶν
 ἄλλην τινὰ ἢ διδασκαλικήν, ὀρθότατα εἶποι τις ἄν; ΘΕΑΙ.
 Οὐδεμίαν. ΞΕ. Φέρε δὴ διδασκαλικῆς δὲ ἄρα ἔν μόνον γένος
 φατέον εἶναι, ἢ πλείω; δύο δὲ τινε αὐτῆς εἶναι μεγίστω σκόπει. b.
 ΘΕΑΙ. Σκοπῶ. ΞΕ. Καὶ μοι δοκοῦμεν τῆδε ἄν πη τάχιστα
 εὔρεῖν. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὴν ἀγνοίαν ἰδόντες εἴ πη κατὰ
 μέσον αὐτῆς τομὴν ἔχει τινά. διπλῆ γὰρ αὕτη γιγνομένη,
 δήλου ὅτι καὶ τὴν διδασκαλικὴν δύο ἀναγκάζει μόρια ἔχειν,
 ἔν ἐφ' ἐνὶ γένει τῶν αὐτῆς ἑκατέρω. ΘΕΑΙ. Τί οὖν; κατα-
 φανές πη σοὶ τὸ νῦν ζητούμενον; ΞΕ. Ἀγνοίας γοῦν μέγα
 τί μοι δοκῶ καὶ χαλεπὸν ἀφωρισμένον ὄραν εἶδος, πᾶσι τοῖς c.
 ἄλλοις αὐτῆς ἀντίσθμον μέρεσι. ΘΕΑΙ. Ποῖον δὴ; ΞΕ. Τὸ

tes sunt repertae? *The.* Quenam? *Ho.* Adversus deformitatem gymnastica, adversus morbum, medicinae peritia. *The.* Apparet. *Ho.* Nonne & adversus petulantiam, iniustitiam, timiditatem, ex omni genere artium conveniens maxime castigatio & animadversio est iudicialis censura? *The.* Hoc utique, quantum hominum opinio fert, consentaneum. *Ho.* Sed adversus ignorantiam universam, quod aliud praeter doctrinam remedium invenitur? *The.* Nullum. *Ho.* Doctrinam vero utrum unam duntaxat ac simplicem, an plura genera illius esse dicendum? Immo duo genera eius summa esse animadverte. *The.* Animadverto equidem. *Ho.* Hac via quam primum id inventuri mihi videmur. *The.* Qua? *Ho.* Si ignorantiam geminam esse consideremus, ea si quidem duplex duplicem docendi rationem exigit, ut harum singulae singulis illarum reddantur. *The.* Numquid iam tibi constat quod nunc quaeritur? *Ho.* Magnam quandam & onerosam ignorantiae partem video, cunctis aliis eius partibus praeponderantem. *The.* Quam? *Ho.* Hanc, cum quis illa, quae nescit, scire se putat. ab hac
Plat. Oper. Vol. II. p

μὴ κατειδότα τι, δοκεῖν εἰδέναι. δι' οὗ κινδυνεύει πάντα ὅσα
διανοίᾳ σφαλλόμεθα, γίγνεσθαι πᾶσι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ.
Καὶ δὴ καὶ τούτῳ γε οἶμαι μόνῳ τῆς ἀγνοίας ἀμαθία τοῦ-
νομα προσρηθῆναι. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τί δὲ δὴ τῷ τῆς

- διδασκαλικῆς ἄρα μέρει τῷ τούτου ἀπαλλάττοντι λεκτέον ;
 α. ΘΕΑΙ. Οἶμαι μὲν οὖν, ὧ ἔξεγε, τὸ μὲν ἄλλο, δημιουργικὰς
 διδασκαλιας, τοῦτο δὲ ἐνθάδε γε παιδείαν δι' ἡμῶν κεκλήσθαι.
 ΞΕ. Καὶ γὰρ σχεδόν, ὧ Θεαιτῆτε, ἐν πᾶσιν Ἕλλησιν. ἀλλὰ
 γὰρ ἡμῖν ἐτι καὶ τοῦτο σκεπτέον, εἰ ἄτομον ἤδη ἐσι πᾶν, ἢ
 ἄρα τινὰ ἔχον διαιρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν
 χρὴ σκοπεῖν. ΞΕ. Δοκεῖ τοίνυν μοι καὶ τοῦτο ἐτι πη σχιζε-
 σθαι. ΘΕΑΙ. Κατὰ τί; ΞΕ. Τῆς ἐν τοῖς λόγοις διδασκα-
 ε. λικῆς ἢ μὲν τραχυτέρα τις ἔοικεν ὁδὸς εἶναι τὸ δ' ἕτερον
 αὐτῆς μόριον, λειότερον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ τούτων ἐκά-
 τερον λέγωμεν; ΞΕ. Τὸ μὲν, ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον, ὧ
 πρὸς τοὺς υἱεῖς μάλιστα ἐχρῶντό τε, καὶ ἐτι πολλοὶ χρῶνται
 τανῦν, ὅταν αὐτοῖς ἐξαμαρτάνωσι, τὰ μὲν, χαλεπαινόντες,
 ρ. τὰ δὲ, μαλθακωτέως παραμυθούμενοι. τὸ δ' οὖν ξύμπαν
 230

- α. nimirum omnes quaecunque nos fallunt opinionones, proficif-
 cuntur. *The.* Ita est. *Ho.* Atque huic foli ignorantiae parti,
 infcitiae nomen convenire existimo. *The.* Prorsus. *Ho.* Doctri-
 nae itaque partem, qua ab hac ignorantia liberamur, quomodo
 appellandam censes? *The.* Reor equidem, o hospes; partem
 aliam doctrinas artium nominari, hanc vero disciplinam? *Ho.*
 Sic ferme inter omnes Graecos vocatur. Nobis autem hoc
 praeterea considerandum, utrum individuum sit totum hoc,
 an divisionem aliquam habeat cognomine dignam? *The.* Con-
 siderandum profecto. *Ho.* Videtur itaque mihi & hoc divi-
 sionem suscipere. *The.* Qua ratione? *Ho.* Eius utique faculta-
 tis, quae sermone docet, pars quaedam asperior, quaedam lae-
 vior esse videtur. *The.* Qualem utramque dicimus? *Ho.* Unam
 quidem veterem ac patriam, qua adversus filios maxime tunc
 utebantur, & nunc etiam plerique utuntur, quotiescunque de-
 linquunt, partim graviter obiurgantes, partim mitius admo-

αὐτὸ ὀρθότατα εἶποι τις ἂν νουβητικὴν. ΘΕΛΙ. Ἐσιν οὕτω.
 ΞΕ. Τὸ δὲ γε, ὡς εἴξασι τινὲς αὖ λόγον ἑαυτοῖς δόντες ἡγή-
 σασθαι, πᾶσαν ἀκούσιον ἀμαθίαν εἶναι, καὶ μαθεῖν οὐδέποτ'
 ἂν ἐθέλειν τὸν οἰόμενον σοφὸν εἶναι τούτων ὧν οἰοίτο πέρι
 δεινὸς εἶναι, μετὰ δὲ πολλοῦ πόνου τὸ νουβητικὸν εἶδος τῆς
 παιδείας μικρὸν ἀνύτειν. ΘΕΛΙ. Ὅρθῶς γε νομίζοντες. ΞΕ.
 Καὶ γὰρ τοι ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολὴν ἄλλω τρόπῳ
 ἐέλλονται. ΘΕΛΙ. Τίτι δὴ; ΞΕ. Διερωτῶσιν ὧν ἂν οἰηταί b.
 τις τι πέρι λέγειν, λέγων μηδέν' εἶθ' ἄτε πλαυωμένων τὰς
 δόξας φράδιως ἐξετάζουσι, καὶ συνάγοντες δὴ τοῖς λόγοις, εἰς
 ταυτὸν τιθέασι παρ' ἄλλήλας τιθέντες δὲ, ἐπιδεικνύουσιν αὐ-
 τὰς αὐταῖς ἅμα περὶ τῶν αὐτῶν πρὸς τὰ αὐτὰ κατὰ ταυτὰ
 ἐναντίας. οἱ δ' ὀρῶντες, ἑαυτοῖς μὲν χαλεπαίνουσι, πρὸς δὲ
 τοὺς ἄλλους ἡμεροῦνται καὶ τούτῳ δὴ τῷ τρόπῳ τῶν περὶ
 αὐτοὺς μεγάλων καὶ σκληρῶν δοξῶν ἀπαλλάττονται, πασῶν c.
 τε ἀπαλλαγῶν ἀκούειν τε ἠδίσην, καὶ τῷ πάσχοντι βεβαιότα-
 φα γιγνομένην. νομίζοντες γὰρ, ὧ παῖ φίλε, οἱ καθαιρόντες

nentes. Univerfum hoc admonitionem possumus nuncupare.
The. Ita est. *Ho.* Id profecto nonnulli secum rursus ratiocinan-
 do sibi ipsis concesserunt, omnem inscitiam involuntariam esse
 putandam, nullumque discere illa, quae scire credit, affectatu-
 rum, multoque labore admonitoriam disciplinam vix quidquam
 proficere posse. *The.* Recte putant. *Ho.* Quin etiam alia qua-
 dam via ad opinionem huiusmodi eruendam pergunt. *The.*
 Quanam? *Ho.* Exquirunt, sciscitanturque in his rebus, quae
 quis optime intelligere, & exprimere arbitratur, cum nihil
 veri dicat. Deinde errantium opiniones facile discutunt, easque
 rationibus colligentes, in unum invicem conducunt: atque il-
 las ostendunt sibi ipsis de iisdem, & ad eadem, & secundum
 eadem esse contrarias. Illi vero hoc inspicientes secum ipsi in-
 dignantur, & erga alios mites evadunt: atque hoc pacto mag-
 nas durasque opiniones deponunt. quae quidem liberatio au-
 ditu liberationum omnium iucundissima est, & revera firmissi-
 ma. Enimvero, o dilecte puer, qui hos purgare aggrediuntur,

- αὐτοὺς, ὥσπερ οἱ περὶ τὰ σώματα ἰατροὶ νομομίκασι, μὴ πρότερον ἢ τῆς προσφερομένης τροφῆς ἀπολαύειν δύνασθαι σῶμα, πρὶν ἢ τὰ ἐμποδίζοντα ἐν ἑαυτῷ τις ἐκβάλλῃ, ταυτὸν καὶ περὶ ψυχῆς διενόηθησαν ἐκεῖνοι μὴ πρότερον αὐτὴν ἕξειν
- d. τῶν προσφερομένων μαθημάτων ὄνησιν, πρὶν ἢ ἐλέγχων τις τὸν ἐλεγχόμενον εἰς αἰσχρὴν καταστήσας, τὰς τοῖς μαθήμασιν ἐμποδίουσ δόξας ἐξελῶν, καθαρὸν ἀποφήμῃ, καὶ ταῦτα ἠγούμενον, ἅπερ οἶδεν, εἰδέναι μόνα, πλείω δὲ μὴ. ΘΕΑΙ. Βελτίστη γοῦν καὶ σωφρονεστάτη τῶν ἕξεων αὕτη. ΞΕ. Διὰ ταῦτα δὴ πάντα ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, καὶ τὸν ἐλεγχον λεκτέον ὡς ἄρα μεγίστη καὶ κυριατάτη τῶν καθάρσεων ἐστὶ καὶ τὸν ἀνέλεγκτον αὐτὸ νομιζέον, ἢ καὶ τυγχάνῃ βασιλεὺς ὁ μέγας
- e. ὢν, τὰ μέγιστα ἀκάθαρτον ὄντα ἀπαίδευτόν τε καὶ αἰσχρὸν γεγενῆσιν ταῦτα, ἃ καθαρῶτατον καὶ κάλλιστον ἔπρεπε τὸν ὄντως ἐσόμενον εὐδαίμονα, εἶναι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δαί; τοὺς ταύτη χρωμένους τῇ τέχνῃ τίνας φήσομεν;
- p. ἐγὼ μὲν γὰρ φοβοῦμαι σοφιστὰς φάναι. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ.
- 231^a. Μὴ μείζον αὐτοῖς προσάπτωμεν γέρας. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν

haud fecus, quam medici corpora, curandos existimant. Medici namque tradunt, salubribus epulis non prius nutrirī corpus, quam impedimenta pellantur. Similiter isti non prius egregias doctrinas conferre animae censent, quam redargutus is qui errat, erubescat, repulsisque doctrinae impedimentis, falsis videlicet opinionibus, purus evadat, nec alia praeter illa quae noscit, nosse se putet. *The.* Optima modestissimaque omnium facultas haec est. *Ho.* His de causis, o Theaetete, dicendum, summam praecipuamque purgationem esse redargutionem: eumque qui non redargutus est, etiamsi rex magnus sit, quandoquidem in maximis est impurus, rudem turpemque esse secundum illa, quibus purissimus pulcherrimusque esse debet, quisquis est felix revera futurus. *The.* Sic est omnino. *Ho.* Quosnam homines arte hac uti dicemus? Vereor enim sophistas dicere. *The.* Quamobrem? *Ho.* Ne illos plus quam deceat, honoremus. *The.* Verumtamen quae modo dicta sunt, tali

προσέοικε τινὶ τοιούτῳ τὰ νῦν εἰρημένα. ΞΕ. Καὶ γὰρ κυνὶ
 λύκος, ἀγριώτατον ἡμερωτάτῳ τὸν δὲ ἀσφαλῆ δεῖ πάντων
 μάλιχα περὶ τὰς ὁμοιότητας ἀεὶ ποιεῖσθαι τὴν φυλακὴν.
 ὀλισθηρότατον γὰρ τὸ γένος. ὅμως δὲ ἔξωσαν. οὐ γὰρ περὶ
 σμικρῶν ὄρων τὴν ἀμφισβήτησιν οἴομαι γενήσεσθαι τότε
 ὁπότεν ἰκανῶς φυλάττωσι. ΘΕΑΙ. Οὐκ οὐκ, τό γε εἰκός. ΞΕ. ἡ.
 Ἔξω δὲ διακριτικῆς τέχνης, καθαρτικῆς καθαρτικῆς δὲ, τὸ
 περὶ ψυχῆν μέρος ἀφωρισθῶ. τούτου δὲ, διδασκαλικῆς διδασ-
 καλικῆς δὲ, παιδευτικῆς τῆς δὲ παιδευτικῆς, ὃ περὶ τὴν μά-
 ταιου δοξασοφίαν γιγνόμενος ἐλεγχος ἐν τῷ νῦν λόγῳ παρα-
 φανέντι μηδὲν ἄλλ' ἡμῖν εἶναι λεγέσθω πλὴν ἢ γένει γεννησία
 σοφιστικῆ. ΘΕΑΙ. Λεγέσθω μὲν ἀπορῶ δὲ ἔγωγε ἤδη, διὰ
 τὸ πολλὰ πεφάνθαι, τί χρὴ ποτε ὡς ἀληθῆ λέγοντα καὶ c.
 διίσχυριζόμενον εἰπεῖν οὕτως εἶναι τὸν σοφιστῆν. ΞΕ. Εἰκότως
 γε σὺ ἀπορῶν. ἀλλὰ τοι κἀκεῖνον ἡγεῖσθαι χρὴ νῦν ἤδη
 σφόδρα ἀπορεῖν ὅτι ποτὲ ἐτι διαδύσεται τὸν λόγον. ὀρθῆ γὰρ
 ἢ παροιμία, τὸ τὰς ἀπάσας μὴ βράδιον εἶναι διαφεύγει. νῦν

cuidam familia esse videntur. *Ho.* Atqui etiam cani lupus, ma-
 xime feras mansuetissimo. Eum vero, qui in rebus tuto vo-
 luerit versari, a similitudine summo opere cavere oportet. Lubri-
 cum porro maxime hoc genus. Sed esto. neque enim de exi-
 guis terminis disceptatur, quando diligenter hoc vitare stu-
 dent. *The.* Consentaneum. *Ho.* Esto igitur discretivae artis spe-
 cies purgatoria: purgatoriae autem pars, quae mundat animam,
 feligatur: huius, docendi facultas: doctrinae, disciplina educa-
 tioque: disciplinae autem educationisque redargutio illa, quae
 versatur circa temerariam sapientiae opinionem, ut praefens
 oratio monstrat, nihil aliud quam nobilis genere sophistarum
 facultas esse dicatur. *The.* Dicatur plane. Ambigo tamen, quid
 potissimum e multis, quae sese nobis offerunt, sophistam esse
 revera affirmare conveniat. *Ho.* Et merito ipse dubitas: quan-
 doquidem ipsum quoque sophistam ambigere verisimile est om-
 nino, quam via rationes nostras effugiat. Scite namque pro-
 verbio dicitur, omnes effugere, difficile esse. Nunc igitur in-

- οὖν καὶ μάλις ἐπιθετέον αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Καλῶς λέγεις. ΞΕ. Πρῶτον δὴ πάντες οἷον ἐξαπανεύσωμεν· καὶ πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλογισώμεθα ἅμα ἀναπαυόμενοι, φέρε ὅποσα ἡμῖν ὀσοφιστῆς πέφανται. δοκῶ μὲν γὰρ, τοπρῶτον εὐρέθη νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος διγρευτής. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τό γε δεύτερον, ἔμπορός τις περὶ τὰ τῆς ψυχῆς μαθήματα. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τρίτον δὲ ἄρα, οὐ περὶ ταυτὰ ταῦτα κάπηλος ἀνεφάνη; ΘΕΑΙ. Ναί. καὶ τέταρτόν γε, αὐτοπώλης περὶ τὰ μαθήματα ἡμῖν; ΞΕ. Ὅρθως ἐμνημόνευσας. πέμπτον δ' ἐγὼ πειράσομαι μνημονεύειν· τῆς γὰρ ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν τις ἀθλητῆς τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν. ΞΕ. Τό γε μὴν ἕκτον ἀμφισβητήσιμον μὲν, ὅμως δὲ βῶμεν αὐτῷ συγχωρήσαντες, δοξῶν ἐμποδίων μαθήμασι περὶ ψυχὴν, καθάρτην αὐτὸν εἶναι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν ἐννοεῖς, ὅταν ἐπισήμων τις πολλῶν φαίνηται, μιᾶς δὲ τέχνης ὀνόματι προσαγορεύηται, τὸ φάντασμα τοῦτο ὡς οὐκ ἔσθ' ὑγιές· ἀλλὰ δῆλον ὡς ὁ πάσχω
- ²³²
a.

standum illi maxime. *The.* Praeclare loqueris. *Ho.* Primum quidem hunc veluti cursum sistentes paululum respiremus, & inter nos ratiocinemur simul interquiescentes. Age, resumamus, quam varias prae se formas sophista iam tulerit. Prima investigatione apparuit iuvenum, ac divitum mercenarius esse venator. *The.* Ita. *Ho.* Secunda mercator quidam circa animi doctrinas. *The.* Omnino. *Ho.* Tertia circa haec eadem caupo. *The.* Et hoc. Quarta circa doctrinas, suorum venditor inventorum. *Ho.* Optime in memoriam revocasti. quintam vero ego ipse commemorare conabor: Certator quidam circa sermones, & artificiosus nimium litigator. *The.* Sic utique constitit. *Ho.* Forma sexta ambigua quidem, ponenda tamen, & in praesentia quodammodo concedenda: Purgator quidam animae visus est, opinioniones exstirpans omnes, quae doctrinis impedimento sunt. *The.* Sic est profus. *Ho.* Numquid advertis, quoties aliquis multorum peritus videtur, unius vero cuiusdam artis nomine nuncupatur, hanc visionem non esse sanam? Immo con-

αὐτὸ πρὸς τινα τέχνην, οὐ δύναται κατιδεῖν ἐκεῖνο αὐτῆς, εἰς ὃ πάντα τὰ μαθήματα ταῦτα βλέπει; διὸ καὶ πολλοῖς δνόμασιν ἀνθ' ἑνὸς τὸν ἔχοντα αὐτὰ προσαγορεύει; ΘΕΛΙ. Κινδυνεύει τοῦτο ταύτη πη μάλισα πεφυκέναι. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμεῖς γε αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσῃ δι' ἀργίαν πάσχωμεν ἄλ- b.
 λὰ ἀναλάβωμεν πρῶτον τῶν περὶ τὸν σοφιστῶν εἰρημένων. ἐν γὰρ τί μοι μάλισα κατεφάνη αὐτὸν μνηύων. ΘΕΛΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἀντιλογικὸν αὐτὸν ἔφαμεν εἶναι που. ΘΕΛΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δ' οὐ καὶ τῶν ἄλλων αὐτοῦ τούτου διδάσκαλου γίγνεσθαι; ΘΕΛΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Σκοπῶμεν δὴ περὶ τίνος ἄρα καὶ φασὶν οἱ τοιοῦτοι ποιεῖν ἀντιλογικούς. ἡ δὲ σκέψις ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς ἔσω τῆδέ πη. Φέρε, περὶ τῶν θεῶν, ὅσ' ἀφανῆ τοῖς πολλοῖς, ἄρ' ἱκανοὺς ποιοῦσι τοῦτο δρᾶν; ΘΕΛΙ. Λέγεται c.
 οὖν δὴ περὶ αὐτῶν ταῦτα. ΞΕ. Τί δ' ὅσα φανερά γῆς τε καὶ οὐρανοῦ, καὶ τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα; ΘΕΛΙ. Τί γάρ; ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν ἐν γε ταῖς ἰδίαις συνουσίαις, ὅπταν γενέσεώς τε

stat, eum qui circa artem aliquam sic afficitur, non posse illud ipsum inspicere, ad quod doctrinae omnes huiusmodi tendunt. Quocirca multis pro uno nominibus eum, qui variis scientiis videtur imbutus, appellat. *The.* Ita quodammodo natura institutum id esse apparet. *Ho.* Ne igitur & nobis idem propter socordiam in hac indagatione contingat, repetamus in primis unum aliquid eorum, quae de sophista sunt dicta. unum quippe ex illis praecipue sophistae nomen significasse mihi videtur. *The.* Quid illud? *Ho.* Contradictorem illum esse diximus. *The.* Diximus certe. *Ho.* Nonne & alios, ut idem efficiant, edocere? *The.* Hoc quoque. *Ho.* Videamus nunc, circa quid maxime contradictores efficere alios sophistae se praedicent. Consideratio vero nostra hinc sumat exordium. Num in rebus divinis, quaecunque vulgus latent, contradicendi facultatem praestant? *The.* Certe hoc de illis dicitur. *Ho.* Quid autem de his, quae oculis conspiciuntur, coelo ac terra, & hisce rebus quae his continentur? *The.* Quid maxime? *Ho.* Etenim in privatis colloquiis, quoties de generatione essentiaque generatim

καὶ οὐσίας πέρι κατὰ πάντων λέγεται τι, ξύνησμεν ὡς αὐτοὶ
 τε ἀντειπεῖν δεινοί, τοὺς τε ἄλλους ὅτι ποιῶσιν ἅπερ αὐτοὶ
 δυνατοὺς. ΘΕΑΙ. Παντάπασι γε. ΞΕ. Τί δ' αὖ, περὶ νόμων

d. καὶ ξυμπάντων τῶν πολιτικῶν ἄρ' οὐκ ὑπισχνοῦνται ποιεῖν
 ἀμφισβητητικούς. ΘΕΑΙ. Οὐδεὶς γὰρ ἂν αὐτοῖς, ὡς ἔπος
 εἶπεῖν, διελέγετο μὴ τοῦτο ὑπισχνουμένοις. ΞΕ. Τὰ γε μὴν
 περὶ πασῶν τε καὶ κατὰ μίαν ἐκάστην τέχνην, ἃ δεῖ πρὸς ἕκα-
 στου αὐτὸν τὸν δημιουργὸν ἀντειπεῖν, δεδημοσιωμένα που κα-
 ταβέβληται γεγραμμένα, τῷ βουλομένῳ μαθεῖν. ΘΕΑΙ.

Τὰ Πρωταγόρειά μοι φαίνη περί τε πάλης καὶ τῶν ἄλλων
 c. τεχνῶν εἰρηκέναι. ΞΕ. Καὶ πολλῶν γε, ὧ μακάριε, ἐτέρων.
 ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης ἄρ' οὐκ ἐν κεφαλαίῳ
 περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανὴ τις δύναμις ἔοικεν
 εἶναι; ΘΕΑΙ. Φαίνεται γοῦν δὴ σχεδὸν οὐδὲν ὑπολιπεῖν. ΞΕ.
 Σὺ δὲ δὴ, πρὸς θεῶν, ὦ παῖ, δυνατὸν ἡγή τοῦτο; τάχα γὰρ
 ἂν ὑμεῖς μὲν ὀξύτερον οἱ νεοὶ πρὸς αὐτὸν βλέποιτε, ἡμεῖς δὲ
 ἀμβλύτερον. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; καὶ πρὸς τί μάλιξά λέγεις;

p. οὐ γὰρ πῶ κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον. ΞΕ. Εἰ πάντα ἐπί-

233

a. aliquid dicitur, videmus illos ad contradicendum vehementes
 esse, & alios sui similes reddere posse. *The.* Omnino quidem.
Ho. Quid vero circa leges ac rempublicam, nonne in his
 quoque contentiosos homines se efficere profitentur? *The.* Ne-
 mo, ut ita dixerim, cum illis differeret, nisi hoc polliceren-
 tur. *Ho.* Quae vero adversus singularum artium professores
 contentionis studio afferri debeant, passim scripta circumfer-
 runtur, si quis volet cognoscere. *The.* Quae Protagoras de pa-
 laestra ceterisque artibus scripsit, dicere mihi videris. *Ho.* Et
 de multis quidem aliis, o beate. Verum ars ipsa contradicen-
 di, nonne summatim facultas est, quae omnia in controver-
 siam deducere potest? *The.* Nihil ferme praetermittere vide-
 tur. *Ho.* Tu vero, per deos, o puer, fieri hoc posse putas?
 forte enim vos iuvenes acutius hoc inspicitis, senes vero nos
 obtusius. *The.* Quid istud, & quorsum hoc maxime dicis? ne-
 que enim quod nunc quaeris, intelligo. *Ho.* Quaerebam, utrum

εσθσαι τινα ἀνθρώπων ἐστὶ δυνατόν. ΘΕΑΙ. Μακάριον μὲν
 τ' ἂν ἡμῶν, ᾧ ξένη, ἦν τὸ γένος. ΞΕ. Πῶς οὖν ἂν ποτὲ τις
 πρὸς γε τὸν ἐπιστάμενον αὐτὸς ἀνεπισημῶν ὢν δύναιτο ὑγιᾶς
 τι λέγων ἀντειπεῖν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Τί ποτ' οὖν ἂν
 εἶη τὸ τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως θαῦμα; ΘΕΑΙ. Τοῦ δὴ πέρι;
 ΞΕ. Καθ' ὅντινα τρόπον ποτὲ δυνατοὶ τοῖς νέοις δόξαν πα- b.
 ρασκευάζειν, ὡς εἰσι πάντα πάντων αὐτοὶ σοφώτατοι; δῆλον
 γὰρ ὡς εἰ μήτε ἀντέλεγον ὀρθῶς, μήτε ἐκείνοις ἐφαίνοντο,
 φαινόμενοί τε εἰ μηδὲν αὐτῶν μᾶλλον ἐδόκειν διὰ τὴν ἀμφισβή-
 τησιν εἶναι φρόνιμοι, τὸ σὸν δὲ τοῦτο, σχολῆ ποτ' ἂν αὐτοῖς
 τις χρήματα διδοὺς ἤθελεν ἂν τούτων αὐτῶν μαθητῆς γίγνε-
 σθαι. ΘΕΑΙ. Σχολῆ μὲντ' ἂν. ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐθέλουσι.
 ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Δοκοῦσι γὰρ, οἶμαι, πρὸς ταῦτα
 ἐπισημόνως ἔχειν αὐτοὶ πρὸς ἅπερ ἀντιλέγουσι. ΘΕΑΙ. Πῶς c.
 γὰρ οὐ; ΞΕ. Δράσι δὲ γε τοῦτο πρὸς ἅπαντα; Θαμὲν;
 ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πάντα ἄρα σοφοὶ τοῖς μαθηταῖς φαίνου-
 νται. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκ ὄντες γε. ἀδύνατον γὰρ τοῦ-

hominum quispiam scire omnia possit. *The.* Beatum profecto,
 hospes, nostrum genus esset. *Ho.* Quonam pacto ignorans quis-
 piam adversus intelligentem contradicendo validum quid-
 quam inferre poterit? *The.* Nullo. *Ho.* Quid ergo in illa so-
 phistarum facultate mirabile videretur? *The.* Circa quid ma-
 xime? *Ho.* Quonam tandem pacto iuvenibus possint persua-
 dere, se unos omnium in rebus singulis esse sapientissimos?
 constat enim, quod nisi recte contradicerent, aut nisi illis recte
 contradicere viderentur, ac tales cum videntur, nisi adver-
 sando existimarentur esse sapientiores, vacui occupationibus
 essent, & nemo, quod tu dicebas, oblata pecunia ab istis eru-
 diri cuperet. *The.* Nemo penitus. *Ho.* Nunc vero cupiunt. *The.*
 Ac vehementer. *Ho.* Videntur, arbitror, illa in quibus adver-
 santur, optime scire. *The.* Quidni? *Ho.* Repugnant autem in
 omnibus, nonne? *The.* Absque dubio. *Ho.* In omnibus itaque
 sapientes discipulis esse videntur. *The.* Cur non? *Ho.* Neque
 tamen sunt, impossibile quippe id esse constitit. *The.* Ἰμμοί-

- τὸ γε ἐφάνη. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἀδύνατον; ΞΕ. Δοξασι-
κὴν ἄρα τινὰ περὶ πάντων ἐπισήμην ὁ σοφιστὴς ἡμῖν, ἀλλ' οὐκ
d. ἀλήθειαν, ἔχων ἀναπέφανται. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν.
καὶ κινδυνεύει γε τὸ νῦν εἰρημένον, ὀρθότατα περὶ αὐτῶν εἰρή-
σθαι. ΞΕ. Λάβωμεν τοίνυ σαφέστερον τι παράδειγμα περὶ
τούτων. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον δὴ; ΞΕ. Τόδε. καὶ μοι πειρῶ
προσέχων τὸν νοῦν εὖ μάλα ἀποκρίνασθαι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον;
ΞΕ. Εἴ τις φαίη μὴ λέγειν μηδ' ἀντιλέγειν, ἀλλὰ ποιεῖν καὶ
δρᾶν μιᾶ τέχνῃ ξυνάπαντα ἐπίσασθαι πράγματα. ΘΕΑΙ.
c. Πῶς πάντα εἶπες; ΞΕ. Τὴν ἀρχὴν τοῦ ῥηθέντος σύ γ' ἡμῖν
εὐθύς ἀγνοεῖς. τὰ γὰρ ξύμπαντα, ὡς εἰκας, οὐ μαυθάνεις.
ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΞΕ. Λέγω τοίνυ σὲ καὶ ἐμὲ, τῶν πάν-
των καὶ πρὸς ἡμῖν, τὰ ἄλλα ζῶα καὶ δένδρα. ΘΕΑΙ. Πῶς
λέγεις; ΞΕ. Εἴ τις ἐμὲ καὶ σὲ καὶ τὰλλα φυτὰ πάντα ποιή-
σειν Φαιη. ΘΕΑΙ. Τίνα δὴ λέγων τὴν ποιήσιν; οὐ γὰρ δὴ
P. γεωργόν γε ἐρεῖς. τινὰ γὰρ δὴ καὶ ζῶων αὐτῶν εἶπες ποιητὴν.
234
a. ΞΕ. Φημί. καὶ πρὸς γε θαλάττης, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ,

sibile sane. *Ho.* Opinatricem igitur circa omnia potius, quam veram scientiam habere Sophista nobis apparuit. *The.* Profus: ac quae modo dixisti, recte admodum dicta videntur. *Ho.* Ponamus ergo exemplum aliquod istorum magis perspicuum. *The.* Quale? *Ho.* Hoc. sed attende diligenter, atque apte responde. *The.* Quale inquam. *Ho.* Perinde est, ac si quis assereret, nec dicere nec contradicere se, sed praestare atque efficere, ut arte una cuncta sciantur. *The.* Quomodo cuncta dicebas? *Ho.* Principium sermonis huius statim ignoras. quid enim haec dictio, cuncta, significet (ut videris) non intelligis. *The.* Non certe. *Ho.* Dico igitur in numero omnium esse me ac te, & alia quoque animalia arboresque. *The.* Quomodo inquis? *Ho.* Si quis me ac te, ceteraque viventia omnia se facturum promittat. *The.* Quem faciendi modum dicis? non enim dicis agricultorem quemquam: nam animalium factorem aiebas. *Ho.* Aio, & terrae praeterea, & maris, coelique, ac deorum, aliorumque omnium. & cum singula brevi finxerit,

καὶ θεῶν, καὶ τῶν ἄλλων συμπαύτων. καὶ τοίνυν καὶ ταχὺ ποιήσας αὐτῶν ἕκαστα, πᾶνυ σμικροῦ νομίσματος ἀποδίδοται. ΘΕΑΙ. Παιδιὰν λέγεις τιᾶ. ΞΕ. Τί δαί; τὴν τοῦ λέγοντος ὅτι πάντα οἶδε, καὶ ταῦτα ἕτερον ἂν διδάξειεν ὀλίγου καὶ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, μῶν οὐ παιδιὰν νομισέον; ΘΕΑΙ. Πάντως που. ΞΕ. Παιδιάς δὲ ἔχεις τί τεχνικώτερον ἢ καὶ χαριέστερον **b.** εἶδος, ἢ τὸ μιμητικόν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. πάμπολυ γὰρ εἰρηκας εἶδος εἰς ἐν πάντα ξυλλαβῶν, καὶ σχεδὸν ποικιλώτατον. ΞΕ. Οὐκοῦν τόν γ' ὑπισχνούμενον δυνατὸν εἶναι μιᾶ τέχνῃ πάντα ποιεῖν, γινώσκόμεν που τοῦτο, ὅτι μιμήματα καὶ ὁμώνυμα τῶν ὄντων ἀπεργαζόμενος τῇ γραφικῇ τέχνῃ, δυνατὸς ἔσαι τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων καὶ παιδῶν, πόρρωθεν τὰ γεγραμμένα ἐπιδεικνύς, λαμβάνειν, ὡς ὅ, τι περ ἂν βουλευθῆ ὄρᾶν, τοῦτο ἰκανώτατος ὢν ἀποτελεῖν ἔργῳ. ΘΕΑΙ. Πῶς **c.** γὰρ οὐ; ΞΕ. Τί δαί δὴ περὶ τοὺς λόγους, ἅρ' οὐ προσδοκῶμεν εἶναι τινα ἄλλην τέχνην; ἢ οὐ δυνατὸν αὐτῷ τυγχάνειν τοὺς νέους, καὶ ἐτι πόρρω τῶν πραγμάτων τῆς ἀληθείας ἀφεστᾶτας, διὰ τῶν ὧτων τοῖς λόγοις γοητεύειν, δεικνύοντας εἰδῶλα

unumquodque exiguo pretio vendet. *The.* Iocum quendam narras. *Ho.* Quid vero? nonne & ille iocari dicendus est, qui omnia se nosse praedicat, aliumque docere omnia exigua quadam mercede brevique tempore proficitur? *The.* Profus. *Ho.* Iocandi vero speciem habes ullam magis artificiosam iucundamque, quam imitationem? *The.* Nullam. amplam enim speciem dixisti, in uno omnia comprehendens, atque multiplicem. *Ho.* An non intelligimus, eum, qui arte una cuncta se facere posse proficitur, pingendi arte, fingente eiusdem nominis rerum simulacra, dementes etiam pueros posse decipere, dum picta eminus spectanda proponit, quasi, quodcunque velit, efficere possit? *The.* Quid prohibet? *Ho.* Nonne & aliam circa sermones talem artem esse putamus, qua seductores, quasi praestigiiis quibusdam utentes, adolescentulos, procul a veritate rerum adhuc existentes, decipere valeant, imagines quasdam verisimiles loco verarum rerum auribus inculcando, adeo ut vera

λεγόμενα περὶ πάντων ὥστε ποιεῖν ἀληθῆ δοκεῖν λέγεσθαι, καὶ τὸν δὴ λέγοντα, σοφώτατον πάντων ἄπαντ' εἶναι. ΘΕΑΙ.

- d. Τί γὰρ οὐκ ἂν εἴη ἄλλη τις τοιαύτη τέχνη; ΞΕ. Τοὺς πολλοὺς γοῦν, ὧ Θεαίτητε, τῶν τότε ἀκουόντων ἄρ' οὐκ ἀνάγκη, χρόνου τε ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ, καὶ προϊούσης ἡλικίας, τοῖς τε οὔσι προσπίπτοντας ἐγγύθει, καὶ διὰ παθημάτων ἀναγκαζομένους ἐναργῶς ἐφάπτεσθαι τῶν ὄντων, μεταβαλλεῖν τὰς τότε γενομένας δόξας, ὥστε σμικρὰ μὲν φαίνεσθαι τὰ μεγάλα, χαλεπὰ δὲ τὰ βῆδία καὶ πάντα πάντη ἀνατε-
e. τράφθαι τὰ ἐν τοῖς λόγοις φαντάσματα, ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς πράξεσιν ἔργων παραγενομένων. ΘΕΑΙ. Ὡς γοῦν ἐμοὶ τηλικῶδε ὄντι κρῖναι. οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τῶν ἐτι πῆρρωθεν ἀφεσηκότων εἶναι. ΞΕ. Τοιγαροῦν ἡμεῖς σε οἶδε πάντες πειρασόμεθα, καὶ νῦν πειρώμεθα, ὡς ἐγγυτάτω ἀνευ τῶν παθημάτων προσάγειν. περὶ δ' οὗ τοῦ σοφιστοῦ τῷδε μοι λέγε, πότερον ἤδη
p- τοῦτο σαφές, ὅτι τῶν γοήτων ἐσι τίς, μιμητὴς ὢν τῶν ὄντων
235 ἢ διαζόμεν ἐτι μὴ περὶ ὄσων περ ἀντιλέγειν δοκεῖ δυνατὸς
a.

eloqui, omniumque hominum esse in omnibus sapientissimi videantur? *The.* Nihil prohibet, aliam quandam eiusmodi esse artem. *Ho.* Necessesse est multos, ὁ Theaetete, eorum qui haec audiverunt, cum adoleverint, ac res ipsas cominus consideraverint, & veris iam animis res manifeste attrectare coactos, pristinas opiniones abiicere, atque ita commutare, ut exigua videantur quae magna, difficilia quae facilia, & singula passim sermonibus concepta phantasmata, actionum progressibus in contraria verti cogantur. *The.* Ita mihi videtur, prout meae huius aetatis iudicium est. arbitror enim, me adhuc ex eorum numero esse, qui a vero procul absunt. *Ho.* At vero nos praesentes tibi opem ferre conabimur. & nunc quidem conemur, quam proxime absque doctrinis intelligentiam adhibere. De sophista in primis mihi dicas, utrum inter nos constet, praestigiatores quendam hunc esse, verarumque rerum imitatorum: an adhuc suspicamur, ne forte veram illarum rerum scientiam habeat, de quibus contradicere aliis posse videtur. *The.*

εἶναι, περὶ τοσούτων καὶ τὰς ἐπισημας ἀληθῶς ἔχων τυ-
 χάνοι. ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς ἂν, ὦ ξένη; ἀλλὰ σχεδὸν ἤδη σα-
 φές ἐκ τῶν εἰρημένων, ὅτι τῶν τῆς παιδείας μετεχόντων ἔστι
 τις μερῶν. ΞΕ. Εἰς γόντα μὲν δὴ καὶ μιμητὴν ἄρα δετέον
 αὐτὸν τινα. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ δετέον; ΞΕ. " Ἄγε δὴ. νῦν
 γὰρ ἡμέτερον ἔργον ἤδη τὸν ᾄρα μὴκέτ' ἀνεύηαι. σχεδὸν γὰρ
 αὐτὸν περιειλήφαμεν ἐν ἀμφιβλησρικῷ τιμ τῶν ἐν τοῖς λό- b.
 γοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων ὥστε οὐκέτ' ἐκφεύξεται τόδε
 γε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Τὸ μὴ ἐκ τοῦ γένους εἶναι τοῦ
 τῶν θαυματοποιῶν τις εἷς. ΘΕΑΙ. Κἀμοὶ τοῦτό γε οὕτω
 περὶ αὐτοῦ ξυνοκεῖ. ΞΕ. Δέδοκται τοῖνυν ὅτιτάχιζα διαιεῖν
 τὴν εἰδωλοποιητικὴν τέχνην καὶ καταβάντας εἰς αὐτήν, ἐὰν
 μὲν ἡμᾶς εὐθὺς ὁ σοφιστὴς ὑπομείνη, συλλαβεῖν αὐτὸν κατὰ
 τὰ ἐπεσαλμένα ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ λόγου. κἀκείνῳ παραδόντας
 ἀποφῆναι τὴν ἄγραν ἐὰν δ' ἄρα κατὰ μέρη τῆς μιμητικῆς c.
 δύηται πη, ξυνακολουθεῖν αὐτῷ, διαιροῦντας αἰεὶ τὴν ὑποδε-
 χομένην αὐτὸν μοῖραν, ἕωσπερ ἂν ληφθῆ. πάντως οὔτε οὔτος,
 οὔτε ἄλλο γένος οὐδὲν μήποτε ἐκφυγὸν ἐπεύξεται τὴν τῶν

Quis ulterius suspicetur, hospes? iam ex his, quae dicta sunt, patet eum ex illorum numero esse, qui una quadam disciplina pollent. *Ho.* Praefigiator itaque & imitator quidam est dicendus. *The.* Procul dubio. *Ho.* Deinceps cavendum est, ne praedam hanc dimittamus. ferme namque sophistam veluti verriculo quodam irretitum ratiocinando comprehendimus. quapropter hoc saltem minime subterfugiet. *The.* Quid istud? *Ho.* Quod videlicet unus quidam est ex his, qui imposturis & praefigiis fallunt? *The.* Idem quoque mihi videtur. *Ho.* Visum est igitur, quamprimum artem imaginariam, simulacrorum videlicet effectricem, dividere oportere: cumque illam ingressi fuerimus, si quidem adhuc nos sophista expectet, capere illum, sicut regio est sermone mandatum, & illi tradendo praedam ostendere. sin autem subintrans artis imitandi particulas delitescat, insequendum esse, & partem, qua sese occulit, dividendam aperiendamque, quousque omnino comprehendatur. Nam

- οὕτω δυναμένων μετέναι καθ' ἑκαστά τε καὶ ἐπὶ πάντα μέ-
 σοδον. ΘΕΑΙ. Λέγεις εὖ· καὶ ταῦτα ταύτη ποιητέον. ΞΕ.
 Κατὰ δὴ τὸν παρεληλυθότα τρόπον τῆς διαιρέσεως, ἔγωγέ
 d. μοι καὶ νῦν φαίνομαι δύο καθορᾶν εἶδη τῆς μιμητικῆς· τὴν δὲ
 ζητούμενην ἰδέαν, ἐν ὁποτέρῳ ποδ' ἡμῶν οὔσα τυγχάνει, κα-
 ταμαθεῖν οὐδέπω μοι δοκῶ νῦν δυνατὸς εἶναι. ΘΕΑΙ. Σὺ δ'
 ἀλλ' εἰπέ πρῶτον καὶ διέλε ἡμῶν τίνα τὰ δύο λέγεις. ΞΕ. Μία
 μὲν τὴν εἰκαστικὴν ὁρῶ ἐν αὐτῇ τέχνῃ. ἔστι δ' αὕτη μάλιχα,
 ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς τοῦ παραδείγματος συμμετρίας τις ἐν
 μήκει καὶ βάρει καὶ πλάτει, καὶ πρὸς τούτοις ἔτι χρώματα
 e. ἀποδιδούσ τὰ προσήκοντα ἑκάστοις, τὴν τοῦ μιμήματος γένεσιν
 ἀπεργάζηται. ΘΕΑΙ. Τί δ'; οὐ πάντες οἱ μιμούμενοί τι,
 τοῦτ' ἐπιχειροῦσι δρᾶν; ΞΕ. Οὐκ οὐκ ὅσοι γε τῶν μεγάλων
 που τί πλάττουσιν ἔργων, ἢ γράφουσιν. εἰ γὰρ ἀποδιδόειν τὴν
 τῶν καλῶν ἀληθινὴν συμμετρίαν, οἷσδ' ὅτι σμικρότερα μὲν
 p. τοῦ δέοντος τὰ ἄνω, μείζω δὲ τὰ κάτω φαίνοιτ' ἂν, διὰ τῶ
 236
 a. τὰ μὲν πύρρῳθεν, τὰ δ' ἐγγύθεν ὑφ' ἡμῶν ὁρᾶσθαι. ΘΕΑΙ.

nec iste, nec aliud ullum genus, eum fugiet, qui per omnia fi-
 gillatim methodo disquirere potest. *The.* Recte mones, atque
 ita agendum. *Ho.* Secundum superiorem dividendi rationem
 duas nunc imitationis species cernere mihi videor. ideam vero,
 quam quaerimus, utra in specie ponam nondum mihi nunc
 videor posse cognoscere. *The.* Tu vero hasce prius species
 duas distingue atque declara. *Ho.* Unam quidem affimilandi
 artem in ea video; cuius opus est, secundum exemplaris com-
 mensurationes, quoad longitudinem, latitudinem, profundita-
 tem, convenientesque colores aemulam imaginem fabricare.
The. Quid vero, nonne omnes, qui aliquid imitantur, id pro vi-
 ribus agunt? *Ho.* Nequaquam hi praesertim, qui magnum ali-
 quod opus aut fingunt, aut pingunt. si enim veram pulchro-
 rum commensurationem simulacris praebent, minora quam
 decet superiora membra, maiora vero quae infra sunt, appa-
 rerent: propterea quod illa eminus, haec cominus a nobis con-
 spiciantur. *The.* Omnino. *Ho.* Ergo artifices, veritate dimissa,

Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐὰρ οὖν οὐ χαίρειν τὸ ἀληθὲς ἐάσαντες οἱ δημιουργοὶ νῦν, οὐ τὰς οὐσας συμμετρίας, ἀλλὰ τὰς δοξούσας εἶναι καλὰς τοῖς εἰδώλοις ἐναπεργάζονται; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸ μὲν ἄρα ἕτερον, οὐδὲ δίκαιον, εἰκὸς γε ἔν, εἰκόνα καλεῖν; ΘΕΑΙ. Παντάπασι γε. ΞΕ. Ἐὰρ οὖν τὸ μὲν ἕτερον δίκαιον εἰκασικὸν καλεῖν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τῆς γε μιμητικῆς τὸ ἐπὶ τούτῳ μέρος κλητέον ὅπερ εἶπομεν ἐν τῷ πρόσθεν, εἰκασικὴν. ΘΕΑΙ. Κλητέον. ΞΕ. Τί δαί; τὸ φαινόμενον μὲν, διὰ τὴν οὐκ ἐκ καλοῦ θέαν, εἰκέναι τῷ καλῷ, δύναμιν δὲ εἴτις λάβοι τὰ τηλικαῦτα ἰκανῶς ὄρῃ, μηδὲ εἰκὸς ἔφ φησὶν εἰκέναι, τί καλοῦμεν; ἄρ' οὐκ, ἐπεὶ φέρεται μὲν, εἰκοι δὲ οὐ, φάντασμα; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκοῦν πάμπλου καὶ κατὰ τὴν ζωγραφίαν τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ καὶ κατὰ τὴν ξύμπασαν μιμητικὴν. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τὴν δὴ φάντασμα ἀλλ' οὐκ εἰκόνα ἀπεργαζομένην τέχνην, ἄρ' οὐ φαντασικὴν ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιμεν; ΘΕΑΙ. Πολύ γε. ΞΕ. Τούτῳ τοίνυν τῷ δύο ἔλεγον εἶδη τῆς

non eas quae revera sunt, sed quae videntur pulchrae commensurationes, simulacris ipsis accommodant. *The.* Prorsus. *Ho.* Alteram igitur speciem, nonne aequum est, cum imago sit, imaginem vocare? *The.* Maxime. *Ho.* Nonne igitur species altera assimilatrix vocari debet? *The.* Certe. *Ho.* Partem igitur imitatrix alteram, assimilatricem, ut supra diximus, appellabimus. *The.* Sic prorsus. *Ho.* Quid porro quod apparet quidem pulchro simile, cum non sit pulchrum, & si quis penitus inspicere queat, nec simile, cui simile videtur, quo illud nomine nuncupabimus? an non, quia apparet quidem, neque tamen est simile, phantasma dicendum. *The.* Profecto. *Ho.* An non plurima & in picturis pars haec, & in universo imitationis genere est? *The.* Nempe. *Ho.* Artem vero illam, qua phantasma fingitur, non imago, phantasticam merito nominandam putamus. *The.* Consentaneum est. *Ho.* Has equidem duas imaginariae facultatis species supra ponebam: unam, quae similitudines efficit; alteram, quae phantasmata. *The.*

- εἰδωλοποιητικῆς, εἰκαστικῆν καὶ Φανταστικῆν. ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς.
 ΞΕ. Ὁ δὲ γε καὶ τότε ἠμφιγνόου, ἐν ποτέρῃ τὸν σοφιστὴν
 δετέον, οὐδὲ νῦν πῶ δύναμαι δελάσασθαι σαφῶς· ἀλλ' ὄντως
 d. θαυμαστὸς ἀνὴρ καὶ κχιτιδεῖν παυχάλεπος. ἔπει καὶ νῦν μάλα
 εὖ καὶ κομφῶς εἰς ἄπορον εἶδος διερευνησασθαι καταπέφευ-
 γεν. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Ἄρ' οὖν αὐτὸ γιγνώσκων σύμφης,
 ἢ σε οἷον ῥύμη τις ὑπὸ τοῦ λόγου συνειθισμένον συνεπεσπά-
 σατο πρὸς τὸ ταχὺ ξυμφῆσαι; ΘΕΑΙ. Πῶς καὶ πρὸς ὃ, τι
 τοῦτο εἴρηκας; ΞΕ. Ὅντως, ὦ μακάριε, ἐσμὲν ἐν παντάπασι
 χαλεπῇ σκέψει. τὸ γὰρ φαίνεσθαι τοῦτο, καὶ τὸ δοκεῖν, εἶναι
 e. δὲ μὴ καὶ τὸ λέγειν μὲν ἅπτα, ἀληθῆ δὲ μὴ πάντα ταῦτά
 ἐσι μετὰ ἀπορίας αἰεὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ καὶ νῦν. ὅπως γὰρ
 εἰπόντα χρὴ ψευδῆ λέγειν ἢ δοξάζειν, ὄντως εἶναι, καὶ τοῦτο
 φθεγξάμενον, ἐν ἀντιλογίᾳ μὴ συνέχεσθαι παντάπασιν, ὦ
 p. Θεαίτιτε, χαλεπόν. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Τετόλμηκεν ὁ λόγος
 237 οὗτος ὑποδέσθαι τὸ μὴ ὄν εἶναι· ψεῦδος γὰρ οὐκ ἂν ἄλλως
 2. ἐγίγνετο ὄν. Παρμενίδης δὲ ὁ μέγας, ὦ παῖ, παισὶν ἡμῶν

Recte. *Ho.* Atque id quod ambigebam, utra in specie fit so-
 phista ponendus, neque dum satis video. revera mirandus
 vir iste, cognituque difficilis: quandoquidem & nunc quam
 scite tergiversatus, in obscurae speciei latebras secessit. *The.*
 Videtur. *Ho.* Numquid igitur hoc intelligens mihi nunc assen-
 tiris? an impetus quidam propter hunc sermonem ita te con-
 suetum induxit, ut repente confitereris? *The.* Quorsum haec?
Ho. In arduam profecto, o beate, considerationem incidimus.
 Semper enim tam in praeterito quam in praesenti tempore
 maxime dubium est quod dicitur: apparere quidem hoc atque
 videri, esse vero nequaquam: & aliquem loqui quaedam,
 non tamen vera. sic enim dicentem oportet mentiri, aut ar-
 bitrari ita revera esse: & qui hoc dixerit, eum sibi ipsi ma-
 nifesto non repugnare, plane, o Theaetete, difficile est. *The.*
 Cur? *Ho.* Quia talis locutio, id quod non est, esse admittit.
 falsum namque haud aliter quod est fieret. Magnus autem Par-
 menides, o puer, dum pueri adhuc essemus, statim ab initio

οὔσιν ἀρχόμενός γε καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμάρτύρατο, πεζῇ τε ἄλλε ἐκάστοτε λέγων καὶ μετὰ μέτρων, Οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῆ φησὶν εἶναι μὴ ὄντα· Ἀλλὰ σὺ τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήμενος εἴργε νόημα. Παρ' ἐκείνου τε οὖν μαρτυρεῖται, καὶ μάλιστα γὰρ δὴ πάντων ὁ λόγος αὐτὸς ἂν δηλώσειε **h.** μέτρια βασανισθεῖς. τοῦτο οὖν αὐτὸ πρῶτον θεασώμεθα, εἰ μὴ τι σοὶ διαφέρει. **ΘΕΑΙ.** Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπη βούλει τίθεσθαι τὸν δὲ λόγον, ἧ βέλτερον διέξεισι σκοπῶν, αὐτὸς τε ἴθι, καὶ μὲ κατὰ ταύτην τὴν ὁδὸν ἄγε. **ΞΕ.** Ἀλλὰ χρὴ ὄραν ταῦτα. καὶ μοι λέγε τὸ μηδαμῶς ὃν τολμῶμεν που φθέγγεσθαι; **ΘΕΑΙ.** Πῶς γὰρ οὔ; **ΞΕ.** Μὴ τοίνυν ἐριδος ἕνεκα, μηδὲ παιδιᾶς, ἀλλ' ἂν σπουδῇ θεοὶ συννοήσαντά τινα ἀποφύνησθαι τῶν ἀκροατῶν, πῆ χρὴ τοῦνομ' ἐπιφέρειν τοῦτο τὸ μὴ **c.** ὄν ἔχειν δοκοῦμεν ἂν εἰς τί καὶ ἐπὶ ποῖον αὐτόν τε καταχρήσασθαι, καὶ τῷ πυνθανομένῳ δεικνύναι; **ΘΕΑΙ.** Χαλεπὸν ἤρου, καὶ, σχεδὸν εἰπεῖν, οἷω γὰρ ἐμοὶ παντάπασιν ἀπορον. **ΞΕ.** Ἀλλ' οὖν τοῦτό γε δῆλον, ὅτι τῶν τι ὄντων ἐπὶ τὸ μὴ

affidueque id testatus est, ita semper & pedestri ferme dicens, & carmine: Nunquam, inquit, & nullo modo sunt illa quae non sunt. Sed tu hoc tramite quaerens mentem cohibe. Ab illo itaque testimonium perhibetur: fermoque huiusmodi, si mediocriter discutiatur, rem patefaciet. Age, hoc in primis, si tibi placet, inspiciamus. *The.* Mea quidem nihil interest: ipse videris, & qua praestare putas, ea & tu pergas, & me ducas. *Ho.* Ita prorsus agendum: & mihi responde, num pronuntiare quod nullo modo est, audeamus. *The.* Quidni? *Ho.* Si quidem nullius contentionis aut ioci gratia quaerendum de his vel respondendum fit, immo audientium quempiam oporteat ferio nobis nomen hoc, Non ens, declarare quo referendum fit; cogniturum eum putamus, quo se vertat, quidve & quo modo interroganti demonstrat? *The.* Rem arduam sciscitaris, unique mihi, ut ita dicam, prorsus ignotam. *Ho.* Hoc saltem constat, quod id nomen Non ens, nulli eorum quae sunt, attribuendum. *The.* Quomodo enim id fieret? *Ho.* Cum vero
Plat. Oper. Vol. II. Q

ἐν οὐκ οἰσέον. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἄν; ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπειπερ οὐκ ἐπὶ τὸ ὄν, οὐδ' ἐπὶ τὸ τί φέρων, ὀρθῶς ἄν τις φέροι.

- d. ΘΕΑΙ. Πῶς δὴ; ΞΕ. Καὶ τοῦτο ἡμῖν που φανερόν, ὡς καὶ τὸ τί τοῦτο ῥῆμα, ἐπὶ ὄν τι λέγομεν ἑκάστοτε. μόνον γὰρ αὐτὰ λέγειν, ὡσπερ γυμνὸν καὶ ἀπρηλωμένον ἀπὸ τῶν ὄντων ἀπάντων, ἀδύνατον. ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον. ΞΕ. Ἄρα τῆδε σκοπῶν, ξύμφης ὡς ἀνάγκη τὸν τι λέγοντα, ἐν γέ τι λέγειν; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Ἐνὸς γὰρ δὴ τό γέ τι φήσεις σημεῖον εἶναι τὸ δὲ τινὲ, δυοῖν τὸ δὲ τινὲς, πολλῶν. ΘΕΑΙ.
- e. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸν δὲ δὴ μὴ τι λέγοντα, ἀναγκαϊότατον, ὡς ἔοικε, παντάπασι μηδὲν λέγειν. ΘΕΑΙ. Ἀναγκαϊότατον μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν οὐδὲ τοῦτο συγχωρητέον, τὸ τῶν τοιοῦτων λέγειν μὲν τι, λέγειν μὲν τοι μηδέν. ἀλλ' οὐδὲ λέγειν φατέου, ἐς ἄν ἐπιχειρῆ μὴ ὄν φθέγγεσθαι. ΘΕΑΙ.
- p. Τέλος γοῦν ἄν ἀπορίας ἔχοι ἡ λόγος. ΞΕ. Μήπω μέγ' εἴπης. 238
a. ἔσι γὰρ, ὦ μακάριε, ἔσι, καὶ ταῦτά γε τῶν ἀποριῶν ἡ μεγίστη καὶ πρώτη. περὶ γὰρ αὐτῆν αὐτοῦ τῆν ἀρχὴν οὔσα τυγχά-

ad Ens, ut ita dixerim, referri non possit, neque etiam ad Aliquid referendum. *The.* Quonam pacto? *Ho.* Id quoque nobis patet, quod dictio haec Aliquid circa ens aliquod ubique pronuntiatur: atque impossibile est, ipsum Aliquid solum & quasi nudatum ab omnibus his quae sunt, seorsum enuntiare. nonne? *The.* Impossibile certe. *Ho.* Num ita considerans confiteris, necessarium esse, eum qui aliquid dicit, unum aliquid dicere? *The.* Ita. *Ho.* Unius porro signum ipsum Aliquid esse dices, duorum & plurium, Aliqua? *The.* Dicam plane. *Ho.* Eum vero qui Non aliquid dicit, necesse est neque unum quid, id est, nihil dicere? *The.* Necessarium est omnino. *Ho.* Neque id concedendum, hominem talem dicere quidem aliquid, sed non unum quid, id est, nihil dicere. atqui neque loqui dicendus est ille, qui conatur non ens proferre. *The.* Sermo igitur finem dubitandi haberet. *Ho.* Nondum magnum hoc dicas. exstat enim adhuc, o beate, circa haec dubitationum maxima atque prima, quae circa ipsius principium accidit. *The.*

νει. ΘΕΑΙ. Πῶς Φῆς λέγε, καὶ μηδὲν ἀποκνήσης. ΞΕ. Τῶ μὲν ὄντι που προσγένοιτ' ἄν τι τῶν ὄντων ἕτερον. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Μὴ ὄντι δὲ τῶν ὄντων ἄρα ποτε προσγίνεσθαι Φήσομεν δυνατὸν εἶναι. ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἀριθμὸν δὴ τὸν ξύμπαντα τῶν ὄντων τίθεμεν. ΘΕΑΙ. Εἰπέρ γε καὶ ἄλλό τι δετέον ὡς ὄν. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μὴδ' ἐπιχειρῶμεν ἡ. ἀριθμοῦ μήτε πλῆθος, μήτε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ ὄν προσφέρειν. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν ἂν ὀρθῶς γε, ὡς ἔοικεν, ἐπιχειροῖμεν, ὡς Φησιν ὁ λόγος. ΞΕ. Πῶς οὖν ἂν ἢ διὰ τοῦ σώματος φθέγγεαιτο ἂν τις, ἢ καὶ τῇ διανοίᾳ τοπαράπαν λάβοι τὰ μὴ ὄντα, ἢ τὸ μὴ ὄν, χωρὶς ἀριθμοῦ; ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπη. ΞΕ. Μὴ ἄντα μὲν ἐπειδὴν λέγωμεν, ἄρα οὐ πλῆθος ἀριθμοῦ ἐπιχειροῦμεν προστιθέναι; ΘΕΑΙ. Τί μὴν. ΞΕ. Μὴ ὄν δὲ ἄρα, c. οὐ τὸ ἐν αὐ; ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε. ΞΕ. Καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτε ὀρθὸν φαμὲν, ὄν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν. ΘΕΑΙ. Λέγεις ἀληθέστατα. ΞΕ. Συνονοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγγεσθαι δυνατὸν ὀρθῶς, οὔτ' εἰπεῖν, οὔτε διανοῆ-

Quo pacto id dicas, declara, neque te pigeat. *Ho.* Ei sane quod est, aliquid alterum eorum quae sunt, contingere potest. *The.* Nihil prohibet. *Ho.* Ei vero quod non est, aliquidne ex his quae sunt, adesse unquam posse dicemus? *The.* Nequaquam. *Ho.* Univerfum numerorum genus in ordine eorum, quae sunt, ponimus? *The.* Certe, si modo aliud quidquam in eo ponendum. *Ho.* Quare nec numerorum multitudinem, neque unum, non enti adhibeamus. *The.* Haud recte adhiberemus, ut ratio nobis ostendit. *Ho.* Quo pacto igitur vel ore proferret quisquam, vel cogitatione comprehenderet ea, quae non sunt, vel non ens, seorsum a numero? *The.* Dic quomodo? *Ho.* Quoties non entia dicimus, nonne numeri multitudinem tentamus apponere? *The.* Utique. *Ho.* Quoties autem non ens, unum. *The.* Manifestum id quidem. *Ho.* Enimvero neque iustum, neque rectum esse diximus, ut quis non enti ens adiungere audeat. *The.* Vera loqueris. *Ho.* Animadvertis igitur, quod neque proferri, neque recte dici, neque cogitari non ens secun-

θῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὐτὸ, ἀλλ' ἔστιν ἀδιαινόητόν τε καὶ ἄρρητον, καὶ ἀφθεγκτόν, καὶ ἄλογον; ΘΕΑΙ. Παντάτασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄρ' οὖν ἐψευδάμην ἄρτι, λέγων τὴν μεγίστην ἀπορίαν ἑρεῖν αὐτοῦ περὶ; ΘΕΑΙ. Τί δέ; ἔτι μείζω τινὰ λέγειν ἄλλην ἔχομεν; ΞΕ. Τί δέ, ὦ Θαυμάσιε, οὐκ ἐννοεῖς αὐτοῖς τοῖς λεχθεῖσιν, ὅτι καὶ τὸν ἐλέγχοντα εἰς ἀπορίαν καθίσησι τὸ μὴ ὂν, οὕτως ὥστε ὀπτόταν αὐτὸ ἐπιχειρῆ τις ἐλέγχειν, ἐναντία αὐτὸν αὐτῷ περὶ ἐκεῖνο ἀναγκάζεσθαι λέγειν; ΘΕΑΙ. Πῶς Φῆς; εἰπέ ἔτι σαφέστερον. ΞΕ. Οὐδὲν δεῖ τὸ σαφέστερον ἐν ἐμοὶ σκοπεῖν. ἐγὼ μὲν γὰρ ὑποθέμενος, οὔτε

c. ἐνός οὔτε τῶν πολλῶν τὸ μὴ ὂν δεῖν μετέχειν, ἄρτι τε καὶ νῦν οὕτως ἐν αὐτῷ εἶρηκα. τὸ μὴ ὂν γὰρ Φημί. ξυγίης τί; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν αὖ καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν, ἀφθεγκτόν τε αὐτὸ καὶ ἄρρητον καὶ ἄλογον ἔφην εἶναι. ξυνέπη; ΘΕΑΙ. Ἐυνέπομαι. πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Οὐκοῦν τό γε εἶναι προσάπτειν πειρώμενος, ἐναντία τοῖς πρότερον ἔλεγον. ΘΕΑΙ.

p. Φαίνῃ. ΞΕ. Τί δαί; τοῦτο προσάγων, οὐχ ὡς ἐν διελεγομένη;

239

a. dum seipsum potest, sed incogitabile, ineffabile impronuntiableque & irrationale existit? *The.* Penitus. *Ho.* Numquid paulo ante mentitus sum, cum dixi, maximam circa illud dubitationem me illaturum? *The.* Aliam igitur ista maiorem adducere possumus? *Ho.* Quisq̄ vero, o mirifice adolescens, an non ex his quae dicta sunt, vides, quod non ens tantis eum, qui ipsum redarguit, offundit tenebris, ut cum primum redargutionem aggredditur, sibimet adversari cogatur? *The.* Dic clarius. *Ho.* Haud opus est clarius aliquid mea quidem sententia considerare. Equidem cum supposuisssem non ens, nec unius nec multorum esse particeps, tamen & paulo ante & nunc etiam unum ipsum protuli, dum hoc ipsum non ens pronuntiarem. percipisne? *The.* Percipio. *Ho.* Quin etiam paulo supra inexplicabile ipsum & ineffabile & irrationale esse dixi. tenes? *The.* Teneo. quidni? *Ho.* An non, dum ipsum esse ei applicare conarer, contraria superioribus proferebam? *The.* Videris. *Ho.* Nonne cum hoc illi attribui, quasi de uno locutus sum? *The.* Absque du-

ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καί μὴν ἄλογόν γε λέγων καὶ ἄρρήτου καὶ ἀφθεγκτον, ὡς γε πρὸς ἓν τὸν λόγον ἐποιούμην. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Φαμὲν δέ γε δεῖν, εἴπερ ὀρθῶς τις λέξει, μήτε ὡς ἓν, μήτε ὡς πολλὰ διορίζειν αὐτὸ, μηδὲ τοπαράπαν αὐτὸ καλεῖν. ἔν τε γὰρ ἤδη καὶ κατὰ ταύτην ἂν τὴν πρόσρῃσιν προσαγορευοίτο. ΘΕΑΙ. Παντάπασι γε. ΞΕ. Τὸν μὲν τοίνυν ἐμέ γε ἔτι τί τις ἂν λέγοι; καὶ γὰρ πάλαι καὶ τανῦν ἠττημένον ἂν εὐροι b. περὶ τὸν τοῦ μὴ ὄντος ἔλεγχον. ὥστε ἐν ἐμοί γε λέγουσι, καθάπερ εἶπον, μὴ σκοπῶμεν τὴν ὀρθολογίαν περὶ τὸ μὴ ὄν. ἀλλ' εἴα δὴ νῦν ἐν σοὶ σκεψώμεθα. ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; ΞΕ. Ἴθι ἡμῖν εὖ καὶ γενναίως, ἅτε νέος ἔν, ὅτι μάλιξά δύνασαι συντείνας πειράσῃσι, μήτε οὐσίαν, μήτε τὸ ἓν, μήτε πλῆθος ἀριθμοῦ προστιθείς τῷ μὴ ὄντι, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον φθέγγασθαί τι περὶ αὐτοῦ. ΘΕΑΙ. Πολλὴ μὲν τ' ἂν με καὶ ἄτο- c. πος ἔχοι προθυμία τῆς ἐπιχειρήσεως, εἰ σε τοιαῦδ' ὄρων πάσχοντα αὐτὸς ἐπιχειροῖην. ΞΕ. Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, σὲ μὲν καὶ ἐμὲ χαίρειν εἶωμεν ἕως δ' ἂν τινι δυναμένῳ δρᾶν τοῦτο ἐν-

bio. *Ho.* Immo & irrationale dum dicerem, inexplicableque & ineffabile singulariter pronuntiarem, perinde ac si unum effet, verba de hoc faciebam. *The.* Quidni? *Ho.* Diximus sane, si modo quis recte loqui voluerit, neque ut unum, neque ut multa determinare ipsum debere, neque omnino ipsum vocare. nam quadam in specie, appellatione huiusmodi ponetur. *The.* Prorsus. *Ho.* De me igitur quid deinde dicat aliquis? etenim & supra, & nunc me in hac pugna adversus non ens succubuisse comperiet. Itaque ex me de non ente loquente, quemadmodum dixi, non est cur firmum rectumque aliquid expectes. sed de te iam, si placet, videamus. *The.* Quid ais? *Ho.* Age, conare bene & generose, (es enim iuvenis,) & omni mentis conatu rectum aliquid de non ente proferre, illi nec essentiam, nec unum, neque numeri multitudinem adhibens. *The.* Quam temerarius essem, si eandem, qua tu succubuisti, pugnam aggrederer. *Ho.* Ergo si vis, te ac me praetermittamus, & donec in aliquem, qui hoc praestare possit, incidamus, inte-

τυγχάνωμεν, μέχρι τούτου λέγωμεν ὡς παντὸς μᾶλλον πανούργως εἰς ἄπορον ὁ σοφιστὴς τρόπον καταδέδυκε. ΘΕΑΙ.

Καὶ μάλα γε φαίνεται. ΞΕ. Τοιγαροῦν εἴτινα φήσομεν αὐτὸν ἔχειν φανταστικὴν τέχνην, ῥαδίως ἐκ ταύτης τῆς χρείας

d. τῶν λόγων ἀντιλαμβάνομενος ἡμῶν, εἰς τοῦναντίον ἀποσρέψει τοὺς λόγους, ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν ἀνερωτῶν τί τοπαράπαν εἰδωλον λέγομεν. σκοπεῖν οὖν, ᾧ Θεαίτητε,

χρῆ, τί τις τῷ νεανία πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρινεῖται.

ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι φήσομεν τὰ τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἰδῶλα, ἔτι καὶ τὰ γεγραμμένα, καὶ τὰ τετυπωμένα, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα που τοιαῦτά ἐσιν ἕτερα. ΞΕ. Φανερὸς, ᾧ

c. Θεαίτητε, εἴ, σοφιστὴν οὐχ ἔωρακώς. ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ. Δόξει σοι μύειν, ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄμματα. ΘΕΑΙ. Πῶς;

ΞΕ. Τὴν ἀπόκρισιν ὅταν οὕτως αὐτῷ διδῶς, εἰ ἐν κατόπτροις ἢ πλάσμασι λέγῃς τί, καταγελάσεται σου τῶν λόγων, ὅταν

p. ὡς βλέπων τί λέγῃς αὐτῷ προσποιούμενος οὔτε κάτοπτρον οὔτε ὕδατα γιγνώσκειν, οὔτε παράπαν ὄψιν τὸ δ' ἐκ τῶν λό-

240 a. γων ἐρωτήσει σε μόνον. ΘΕΑΙ. Ποῖον; ΞΕ. Τὸ διὰ πάντων

rim dicamus, sophisticam prae ceteris versute admodum obscuris sese in latebris oculuisse. The. Et maxime quidem. Ho. Verumtamen, si phantastica quadam arte pollere sophisticam asseruerimus; facile ex isto usu dicendi adversus nos occasionem nactus, in contrarium sermones vertet. nam dum ipsum simulacrorum auctorem vocabimus, quid maxime simulacrum dicamus, interrogabit. Cogitandum, Theaetete, quid ita percontanti sophisticae respondeamus. The. Dicemus videlicet simulacra esse illa, quae in aquis & speculis offeruntur, picta quoque & typis expressa, & huius generis alia. Ho. Videris, Theaetete, sophisticam conspexisse nunquam. The. Cur? Ho. Videbitur tibi hallucinari, aut oculis carere profus. The. Qua ratione? Ho. Ridebit te, qui per figuras speculaque responderis, perinde ac si tu videns cum vidente loquaris: simulabitque nec aquas, nec specula, nec eorum quidquam quae videntur, sed nec visum ipsum se nosse, atque de hoc tantum sciscitabitur. The. De quonam?

τούτων, ἃ πολλὰ εἰπῶν, ἠξίωσας ἐνὶ προσειπεῖν ὄνυματι, Φθεγξάμενος εἰδῶλον ἐπὶ πᾶσιν, ὡς ἐν ὄν. λέγε οὖν καὶ ἀμύτου, μηδὲν ὑποχωρῶν τὸν ἄνδρα. ΘΕΑΙ. Τί δῆτα, ᾧ ξένη, εἰδῶλον ἂν φαίμεν εἶναι, πλὴν γε τὸ πρὸς τᾷ ἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον ἕτερον τοιοῦτον; ΞΕ. Ἐτερον δὲ λέγεις τοιοῦτον ἀληθινόν; ἢ ἐπὶ τίνι τὸ τοιοῦτον εἶπες; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς ἂ. ἀληθινόν γε, ἀλλ' εἰκὸς μὴν. ΞΕ. Ἄρα τὸ ἀληθινὸν ὄντως ὄν λέγων; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τί δαί; τὸ μὴ ἀληθινόν, ἄρ' ἐναντίον ἀληθοῦς; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκ ὄν ἔβρα λέγεις τὸ εἰκὸς, εἴπερ αὐτὸ γε μὴ ἀληθινὸν ἔρεῖς. ἀλλ' ἔσι γε μὴν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οὐκ ὄν ἀληθῶς γε φῆς. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν πλὴν γ' εἰκῶν ὄντως. ΞΕ. Οὐκ ὄν ἄρα οὐκ ὄντως ἔστιν ὄντος ἢν λέγομεν εἰκόνα; ΘΕΑΙ. Κινδυνεύει τοιαύτην τινὰ ἂ. πεπλέχθαι συμπλοκῆν τὸ μὴ ὄν τῷ ὄντι, καὶ μάλα ἄτοπον. ΞΕ. Πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον; ὁρᾷς γοῦν ὅτι καὶ νῦν διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης ὁ πολυκέφαλος σοφιστὴς ἠνάγκασεν ἡμᾶς τὸ μὴ ὄν οὐχ ἐκόντας ὁμολογεῖν εἶναι πως. ΘΕΑΙ. Ὅρῳ καὶ

Ho. De eo, inquam, quod his omnibus quae dixisti, commune est, & quod quasi unum in multis fit, uno nomine simulacrum appellasti. Strenue itaque certa, neque ignave cedas viro, sed generose responde. *The.* Quid aliud, o hospes, simulacrum esse dicimus, quam quod ad verisimilitudinem accedit quodammodo, cum fit ipsum aliud? *Ho.* Cum aliud tale dicis, utrum verum, an aliud quiddam intelligi vis? *The.* Verum nullo modo, sed simile. *Ho.* Numquid verum vere ens vocas? *The.* Idipsum. *Ho.* Non verum autem, veri contrarium? *The.* Quid prohibet? *Ho.* Si ergo id quod simile vocas, verum esse negas, ens quoque existere negas: est tamen. *The.* Quo pacto? *Ho.* Esse quidem, sed non vere esse fateris. *The.* Certe non verum ens, sed imaginem veram. *Ho.* Ergo non vere est ens id quod vere esse imaginem dicimus, & non vere ens est vere. *The.* Videtur non ens cum ente miris modis implicitum. *Ho.* Cur non mirum videatur? cernis, quam argute multiceps iste sophista nunc rursus tergiversando nos invitos non ens quo-

- μάλα. ΞΕ. Τί δαί δή; τὴν τέχνην αὐτοῦ τίνα ἀφορίσαντες, ἡμῖν αὐτοῖς συμφωνεῖν οἷοί τε ἐσόμεθα; ΘΕΑΙ. Πῆ καὶ τὸ ποῖόν τι φοβούμενος, οὕτω λέγεις; ΞΕ. Ὅταν περὶ τὸ φάντασμα αὐτὸν ἀπατᾶν φῶμεν, καὶ τὴν τέχνην εἶναι τίνα ἀπατητικὴν αὐτοῦ, τότε πότερον ψευδῆ δοξάζειν τὴν ψυχὴν ἡμῶν φήσομεν ὑπὸ τῆς ἐκείνου τέχνης; ἢ τί ποτ' ἐροῦμεν; ΘΕΑΙ. Τοῦτο. τί γὰρ ἂν ἄλλο εἴποιμεν; ΞΕ. Ψευδῆς δ' αὐτοῦ δόξα ἔσαι τάναντία τοῖς οὖσι δοξάζουσα; ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Τάναντία. ΞΕ. Λέγεις ἄρα τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν τὴν ψευδῆ δόξαν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ. Πότερον μὴ εἶναι τὰ μὴ ὄντα δοξάζουσαν, ἢ πῶς εἶναι τὰ μηδαμῶς ὄντα; ΘΕΑΙ. Εἶναι πῶς τὰ μὴ ὄντα δεῖ γε, εἴπερ ψεύσεται ποτέ τίς τι, καὶ κατὰ βραχύ. ΞΕ. Τί δ' οὐ καὶ μηδαμῶς εἶναι τὰ πάντως ὄντα δοξάζεται; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τοῦτο δὴ ψεῦδος. ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτο. ΞΕ. Καὶ λόγος, εἶμαι, ψευδῆς οὕτω κατὰ ταῦτα ταῦτα νομισθήσεται, τὰ τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλως τοιοῦτος γένοιτο;

241

- a. dammodo esse fateri coegerit? *The.* Video, & maxime. *Ho.* Qua igitur ratione eius artem definiemus, ita ut nobis constemus? *The.* Quid maxime veritus ita loqueris? *Ho.* Quandoquidem sophistam circa phantasmata deceptorem quendam asserimus, eamque artem decipiendi astutiam nominamus, utrumne animam nostram falsa opinari, captiunculis eius irretitam, an aliud quiddam dicemus? *The.* Hoc ipsum. quid enim aliud diceremus? *Ho.* Falsa autem opinio est, eorum quae sunt opinari contraria. aut quomodo? *The.* Contraria. *Ho.* Ais igitur falsam opinionem, quae non sunt, opinari? *The.* Aio. *Ho.* Utrum non esse quae non sunt, putat? an quodammodo esse, quae nullo modo sunt? *The.* Si quis unquam quoquo modo opinando mentitur, necesse est, ut quae non sunt, esse quodammodo iudicet. *Ho.* Nonne etiam quae omnino sunt, nullo modo esse putabit? *The.* Id quoque. *Ho.* Et hoc falsum similiter? *The.* Et hoc. *Ho.* Quin etiam sermo mendax eadem ratione censetur, qui videlicet quae non sunt, esse, & contra, quae sunt, non esse pronuntiat? *The.* Haud aliter mendax effi-

ΞΕ. Σχεδόν οὐδαμῶς. ἀλλὰ ταῦτα ὁ σοφιστής οὐ φήσει. ἢ τίς μηχανὴ συγχωρεῖν τινα τῶν εὖ φρονούντων, ὅταν ἀφδεγεται καὶ ἄρρητα καὶ ἄλογα καὶ ἀδιανόγητα προδιωμολογημένα ἢ, τὰ πρὸ τούτων ὁμολογηθέντα; μανθάνομεν, ὦ Θεαίτητε, ὃ λέγεις; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ μανθάνομεν, ὅτι τὰναντία φήσει λέγειν ἡμᾶς τοῖς νῦν δὴ, ψευδῆ τολμήσαντας εἰπεῖν ὡς ἔστιν ἐν δόξαις τε καὶ κατὰ λόγους; τῷ γὰρ μὴ ὄντι τὸ ὄν προσάπτειν h. ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι, διομολογησαμένους νῦν δὴ που εἶναι τοῦτο πάντων ἀδυνατώτατον. ΞΕ. Ὅρθῶς ἀπεμνημόνευσας. ἀλλ' ἴσως οὐ βουλεύεσασθαι, τί χρὴ δρᾶν τοῦ σοφιστοῦ πέρι. τὰς γὰρ ἀντιλήψεις καὶ ἀπορίας, ἐὰν αὐτὸν διερευνῶμεν ἐν τῇ τῶν ψευδουργῶν καὶ γοήτων τέχνῃ τιθέντες, ὄρθῶς ὡς εὐποροὶ καὶ πολλοί. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Μικρὸν μέρος τοῦνυ αὐτῶν διεηλύθημεν, οὐσῶν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀπεράντων. ΘΕΑΙ. Ἀδύνατον γὰρ, ὡς εἰσικεν, εἶη τὸν σοφιστὴν c. ἐλεῖν, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. ΞΕ. Τί οὖν; οὕτως ἀποσησόμεθα νῦν μαλακισθέντες; ΘΕΑΙ. Οὐκ οὖν ἐγώ γε φημί δεῖν, εἰ καὶ

ci potest. *Ho.* Ferme non aliter, non tamen haec sophista fatebitur. quo enim pacto mentis compos admiserit, quae superius concessa sunt, quando nec dici, nec proferri, neque describi, neque cogitari posse concessum sit? Intelligimus quid dicas, Theaetete? *The.* Quidni intelligamus? obiiciet enim nobis sermonem nostrum sibi met repugnare, cum ausi sumus falso dicere non ens in opinione & locutione versari. unde saepe cogi nos dicit non enti ens admovere: quod tamen fieri nullo plane modo posse supra convenimus. *Ho.* Recte in memoriam revocasti. sed consultandum iam, quid de Sophista agere nos oporteat. Nam si eum in arte praestigiatorum mendaciumque ponentes, definire conemur, obiectiones permultae dubiaque nascuntur. *The.* Et quidem valde. *Ho.* Exiguam haecenus illarum particulam, cum innumerae, ut ita dixerim, sint, prosecuti sumus. *The.* Si haec ita se habent, impossibile est sophistam comprehendere. *Ho.* Quid ergo? num ab investigatione propter mollietiam desistimus? *The.* Nullo modo desistendum arbitror, si qua ex parte hunc

- κατὰ σμικρὸν οἷοί τ' ἐπιλαβέσθαι πη τάνδρὸς ἐσμέν. ΞΕ.
 Ἐξεῖς οὖν συγγνώμην, καί, καθάπερ νῦν εἶπες, ἀγαπήσεις,
 εἴαν πη καὶ κατὰ βραχὺ παρῴσπασώμεθα οὕτως ἰσχυροῦ
 λόγου. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐχ ἔξω; ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἐτι
 d. μᾶλλον πάρα τοῦμαι σε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Μὴ με οἷον
 πατραλοῖαν ὑπολάβης γίνεσθαι τινά. ΘΕΑΙ. Τί δῆ; ΞΕ.
 Τὸν τοῦ πατρὸς Παρμενίδου λόγον ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀμυνο-
 μένοις ἔσαι βασανίζειν καὶ βιάζεσθαι, τό, τε μὴ ὄν ὡς ἔστι
 κατὰ τι, καὶ τὸ ὄν αὖ πάλιν ὡς οὐκ ἔστι πη. ΘΕΑΙ. Φαίνε-
 ται τὸ τοιοῦτον διαμαχητέον ἐν ταῖς λόγοις. ΞΕ. Πῶς γὰρ
 οὐ φαίνεται, καὶ τὸ λεγόμενον δῆ τοῦτο, τυφλῶ; τούτων
 e. γὰρ μῆτε ἐλεγχθέντων, μῆτε ὁμολογηθέντων, σχολῆ ποτέ
 τις οἴσται ἔσαι περὶ λόγων ψευδῶν λέγων, ἢ δόξης, εἴτε εἰδώ-
 λων, εἴτε εἰκόνων, εἴτε μιμημάτων, εἴτε φαντασμάτων αὐ-
 τῶν, ἢ καὶ περὶ τεχνῶν τῶν ὅσαι περὶ ταῦτα εἰσὶ, μὴ κατα-
 γέλαστος εἶναι, τὰ ἐναντία ἀναγκαζόμενος αὐτῷ λέγειν.
 P. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστα. ΞΕ. Διὰ ταῦτα μέντοι τολμητέον ἐπι-
 242 a. τιδεσθαι τῷ πατρικῷ λόγῳ ἢ τοπαράπαν ἑατέον, εἰ τοῦτό

virum capere valeamus. *Ho.* Veniam itaque dabis, &, ut modo dicebas, boni consules, si vel leviter in quaestione tam ardua profecerimus. *The.* Dabo, & libenter quidem. *Ho.* Hoc abs te potissimum peto. *The.* Quidnam? *Ho.* Ne me quasi patricidam quendam fieri censeas. *The.* Quorsum haec? *Ho.* Nam necesse erit patris Parmenidis sermonem propulsantibus examinare, cogereque, non ens esse quodammodo, & ens rursus quoquo modo non esse. *The.* Videtur hoc sane in his sermonibus contendendum. *Ho.* Qui enim non videatur? alioqui enim, quod dici solet, caecutio. nisi enim ista redarguantur concedanturve, nemo poterit de falsis sermonibus loqui, vel opinione, vel simulacris, aut imaginibus, aut imitationibus phantasmatibusve, aut de his artibus quae circa haec versantur, quin risum audientibus moveat, dum sibimet contraria profertre cogetur. *The.* Vera loqueris. *Ho.* Propter haec adversus paternum sermonem instare audendum: vel dimitten-

τις εἶργει δρᾶν ὄκνος. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἡμᾶς τοῦτό γε μηδὲν
 μηδαμῆ εἶργει. ΞΕ. Τρίτον τοίνυν ἔτι σε μικρόν τι παραιτή-
 σομαι. ΘΕΑΙ. Λέγε μόνον. ΞΕ. Εἶπόν που νῦν δὴ λέγων,
 ὡς πρὸς τὸν περὶ ταῦτ' ἔλεγχον αἰεὶ τε ἀπειρηκῶς ἐγὼ τυγ-
 χάνω, καὶ δὴ καὶ τανῦν. ΘΕΑΙ. Εἶπες. ΞΕ. Φοβοῦμαι δὴ
 τὰ εἰρημένα, μήποτε διὰ ταῦτά σοι μαυικὸς εἶναι δόξω, παρὰ
 πόδα μεταβαλὼν ἐμαντὸν ἄνω καὶ κάτω. σὴν γὰρ δὴ χάριν b.
 ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα, ἑάνπερ ἐλέγχωμεν. ΘΕΑΙ.
 Ὡς τοίνυν ἔμοιγε μηδαμῆ δόξω μηδὲν πλημμελεῖν, ἂν ἐπὶ
 τὸν ἔλεγχον τοῦτον καὶ τὴν ἀπόδειξιν ἴης, παρὰ τῶν ἴδι τούτου
 γε ἕνεκα. ΞΕ. Φέρε δὴ, τίνα ἀρχὴν τις ἂν ἀρξαιτο παρα-
 κινδυνευτικοῦ λόγου; δοκῶ μὲν γὰρ τήνδ', ὦ παῖ, τὴν ὁδὸν
 ἀναγκαιοτάτην ἡμῖν εἶναι τρέπεσθαι. ΘΕΑΙ. Ποίαν δὴ; ΞΕ.
 Τὰ δοκοῦντα νῦν ἐναργῶς ἔχειν, ἐπισκέψασθαι πρῶτον μὴ πη
 τεταραγμένοι μένωμεν περὶ ταῦτα, βραδίως δ' ἀλλήλοις ὁμο- c.
 λογῶμεν, ὡς εὐκρινῶς ἔχοντες. ΘΕΑΙ. Λέγε σαφέστερον ὃ

dum omnino, si qua pigritia seu verecundia detinemur. *The.*
 At nihil prohibebit quo minus id faciamus. *Ho.* Tertium
 praeterea quiddam, & ipsum exiguum quidem, abs te postu-
 lo. *The.* Dic fodes. *Ho.* Dixi paulo ante, me circa talium re-
 dargutionem cum semper, tum in praesentia nimis defatigari.
The. Dixisti sane. *Ho.* Vereor, ne propter illa quae a me dicta
 sunt, furiosus tibi videar, statim me sursum deorsumve per-
 mutans. nam tui gratia confutationem illius sermonis aggre-
 diemur, si forte confutemus. *The.* Hac ergo de causa forti
 animo ad pugnam accingere. neque enim, me iudice, deli-
 quisse diceris, si eum susceperis confutandum. *Ho.* Undenam
 commodius disputationem hanc discrimine plenam exordie-
 mur? Hoc utique calle, o puer, eundem necessario puto. *The.*
 Quonam? *Ho.* Ut quae facilia videntur, primum discuti-
 amus; ne rerum difficultate deterriti, ab inceptis protinus de-
 sistamus; sed ut facile communi consensu differendo perga-
 mus, quasi leviter ac bene de his iudicare possimus. *The.* Pla-
 nius quod sentis exprime. *Ho.* Facili disputatione videtur haec

- λέγεις. ΞΕ. Εὐκόλως μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διειλέχθαι, καὶ πᾶς ὅστις πώποτε περὶ κρίσιν ὤρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσα τε καὶ ποῖά ἐσι. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Μῦθόν τινα ἕκαστος φαίνεται μοι διηγεῖσθαι παισὶν ὡς οὔσιν ἡμῖν. ὁ μὲν, ὡς τρία τὰ ὄντα· πολεμεῖ δὲ ἀλλήλοις ἐνίοτε αὐτῶν ἅττα πῆ
- d. ποτὲ δὲ Φίλα γιγνόμενα, γάμους τε καὶ τόκους καὶ τροφὰς τῶν ἐγκύων παρέχεται. δύο δὲ ἕτερος εἰπῶν, ὑγρὸν καὶ ξηρὸν, ἢ θερμὸν καὶ ψυχρὸν, συνοικίζει τε αὐτὰ καὶ ἐκδίδωσι. τὸ δὲ παρ' ἡμῶν Ἐλεατικὸν ἔθνος, ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον, ὡς ἐνὸς ἔντος τῶν πάντων καλουμένων, οὕτω διεξέρχεται τοῖς μύθοις. Ἰάδες δὲ καὶ Σικελικαὶ τινες ὑπερον μοῦσαι ξυνεβήσαν ὅτι συμπλέκειν ἀσφαλέςατον ἀμφότερα· καὶ λέγειν ὡς τὸ ὄν πολλά τε καὶ ἐν ἑσιν, ἔχθρα δὲ καὶ Φιλία συνέχεται. διαφερόμενον γὰρ αἰεὶ ξυμφέρεται, Φασὶν αἰεὶ συντονώτεραι τῶν μουσῶν αἰεὶ δὲ μαλακώτεραι, τὸ μὲν αἰεὶ ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἐχάλασαν ἐν μέρει δὲ, ποτὲ μὲν ἐν εἶναι Φασὶ τὸ πᾶν καὶ Φίλου ὑπ' Ἀφροδίτης, ποτὲ δὲ, πολλά, καὶ
- c.

Parmenides profecutus, & quisquis alius unquam quot & qualia sint entia, determinare est aufus. *The.* Quo pacto? *Ho.* Fabulam nobis tanquam pueris unusquisque narraffe videtur. Unus quidem, quod tria sunt quae existunt; quodve illorum quaedam invicem quandoque pugnant; interdum vero conciliata in unum matrimonium contrahunt, pariuntque, & progenitis porrigunt alimenta. Alter vero duo posuit, humidum & siccum, vel calidum & frigidum, eaque coniugavit invicem, atque expedit. Eleatica vero apud nos doctrina, a Xenophane, immo & ab antiquioribus originem ducens, omnia quae esse dicuntur ut unum ponit, fabuloseque differit. Iades autem & Siculae musae quaedam his posteriores, ambo haec invicem implicare tutius censuerunt, ita ut ens & multa & unum sit, discordia vero & concordia teneatur. dissidens enim semper concreditur, ut musae vehementiores canunt. remissiores vero musae semper haec ita solvunt suspenduntque: & universum hoc vicissim tum unum & amicum sibi

πολέμιον αὐτῷ διὰ νεϊκῆς. τι. ταῦτα δὲ πάντα εἰ μὲν p.
 ἀληθῶς τις ἢ μὴ τούτων εἶρηκε, χαλεπὸν καὶ πλημμελὲς οὐ-²⁴³
 τω μεγάλα κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσι ἐπιτιμῶν ἐκείνο
 ἀ ἐνεπίφθονον ἀποφῆναςθαι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὅτι
 λίαν τῶν πολλῶν ἡμῶν ὑπεριδόντες ὀλιγάρισαν. οὐδὲν γὰρ
 φροντίσαντες εἴτ' ἐπακολουθοῦμεν αὐτοῖς λέγουσιν, εἴτε ἀπο-
 λειπόμεθα, περαίνουσι τὸ σφέτερον αὐτοὶ ἕκαστοι. ΘΕΑΙ. Πῶς
 λέγεις; ΞΕ. Ὅτ' ἂν τις αὐτῶν φλέγῃται, λέγων, ὡς ἔστιν, b.
 ἢ γέγονεν, ἢ γίνεταί πολλα, ἢ δύο, ἢ ἓν, καὶ θεριμὸν αὐ-
 ψυχρῷ συγκεραυνύμενον, ἄλλοβίτη διακρίσεις καὶ συγκρίσεις
 ὑποτιθεῖς, τούτων, ὧ θεαίτητε, ἕκαστε σὺ τί πρὸς θεῶν
 ξυνίης ὅ, τι λέγουσιν; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτε μὲν ἦν νεώτερος, τοῦ-
 τό τε τὸ νῦν ἀπορούμενον, ὅποτε τις εἴποι τὸ μὴ ὄν, ἀκριβῶς
 ἔμην ξυνιέναι νῦν δὲ ὄρας ἴν' ἐσμὲν αὐτοῦ περὶ τῆς ἀπορίας.
 ΘΕΑΙ. Ὅρω. ΞΕ. Τάχα τοίνυν ἴσως οὐχ ἤττον καὶ κατὰ c.
 τὸ ὄν ταῦτὸ τοῦτο πάθος εἰληφότες ἐν τῇ ψυχῇ, περὶ μὲν
 τοῦτο εὐπορεῖν φαμὲν, καὶ μανθάνειν ὅπταν τις αὐτὸ φλέγ-

propter Venerem esse, tum multa & sibiipfi diffidens per dif-
 cordiam. Durum est autem adversus tam inclytos antiquos-
 que viros me, vera sive falsa dixerint, ferre sententiam. Tan-
 tum hoc sine invidia asserere possumus. *The.* Quid? *Ho.*
 Quod nos multos nimium contemserunt. nam suum quisque
 opus exsequitur, nulla nostri cura adhibita, utrum eos disse-
 rentes assequamur, necne. *The.* Quo pacto inquis? *Ho.* Quo-
 ties illorum aliquis ait, quod est, vel fuit, vel fit, multa aut
 unum, aut duo, & calidum frigido mixtum, discretiones
 quasdam concretionisque inducens, quid per deos, Theaetete,
 ex his significari coniciis? Ego quidem dum eram iunior, si
 quando id ipsum non ens, de quo nunc ambigimus, proferretur,
 exacte me intelligere confidebam. nunc vides, quo de
 hoc dubitantes redacti sumus. *The.* Video equidem. *Ho.* Forte
 vero & circa ens idem nihilominus noster animus patitur. hoc
 enim intelligere nos, quoties profertur, affirmabamus: illud
 vero minime; cum similiter, ut puto, utrumque intelligamus.

- ζηται περὶ δὲ θάτερον, οὐ πρὸς ἀμφοτέρα ὁμοίως ἔχοντες.
ΘΕΑΙ. Ἰσως. **ΞΕ.** Καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὴ τῶν προειρημένων
 ἡμῖν ταυτὸ τοῦτο εἰρήσῃω. **ΘΕΑΙ.** Πάνυ γε. **ΞΕ.** Τῶν μὲν
 τοῖνυν πολλῶν πέρι καὶ μετὰ τοῦτο σκεψόμεθ', ἂν δόξῃ περὶ
 d. δὲ τοῦ μεγίστου τε καὶ ἀρχηγοῦ πρῶτον νῦν σκεπτέον. **ΘΕΑΙ.**
 Τίνος δὴ λέγεις; ἢ δήλου ὅτι τὸ ἐν Φῆς πρῶτον δεῖν διερευνή-
 σασθαι, τί ποδ' οἱ λέγοντες αὐτὸ δηλοῦν ἡγοῦνται; **ΞΕ.** Κα-
 τὰ πόδα γε, ὦ Θεαίτητε, ὑπέλαβες. λέγω γὰρ δὴ ταύτην
 δεῖν ποιῆσθαι τὴν μέθοδον ἡμᾶς, οἷον αὐτῶν παρόντων ἀνα-
 πυνθανομένους ὧδε, Φέρε, ὅποσοι θερμὸν καὶ ψυχρὸν, ἢ τινα
 δύο τοιοῦτω, τὰ πάντ' εἶναι φατὲ, τί ποτε ἄρα τοῦτ' ἀμφοῖν
 e. φθέγγεσθε, λέγοντες ἀμφω καὶ ἐκάτερον εἶναι; τί τὸ εἶναι
 τοῦτο ὑπολάβωμεν ὑμῶν; πότερον τρίτον παρὰ τὰ δύο ἐκεῖνα,
 καὶ τρία τὸ πᾶν; ἀλλὰ μὴ δύο ἔτι καδ' ὑμᾶς τιθῶμεν; οὐ
 γὰρ πω τοῖν γε δυοῖν καλοῦντες θάτερον ἐν, ἀμφοτέρα ὁμοίως
 εἶναι λέγετε. σχεδὸν γὰρ ἂν ἀμφοτέρως ἐν, ἀλλ' οὐ δυο ἦτην.
ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ λέγεις. **ΞΕ.** Ἄλλ' ἄρά γε τὰ ἀμφω βού-
 λεσθε καλεῖν ἐν; **ΘΕΑΙ.** Ἰσως. **ΞΕ.** Ἄλλ', ὦ φίλοι, φήσο-

*The. Forte. Ho. Idem quoque de ceteris, quae supra narra-
 vimus, dictum sit. The. Nempe. Ho. De multis quidem postea,
 si videbitur, considerabimus: de maximo vero praecipuoque
 & primo nunc iam cogitandum. The. Quod ais? an de ente
 primum quaerendum censēs, quid maxime significare velint
 qui illud enuntiant? Ho. Plane intellexisti, Theaetete. aio equi-
 dem, ita nos disputare debere, ac si adessent illi, atque ita in-
 terrogare: O vos, quicumque calidum & frigidum, aut aliqua
 duo talia, cuncta esse asseveratis, quid hoc in ambobus existe-
 re vultis, quoties ambo atque utrumque esse dicitis? hoc ip-
 sum Esse, quid a nobis intelligi debet, cum vos profertis?
 utrum tertium quiddam praeter illa duo? quod si ita est,
 tria genera iam secundum vos, non duo tantum, ponenda vi-
 dentur. sin autem alterum e duobus ipsum ens vocatis, haud
 similiter utraque esse dicetis. utrumque enim unum esset, non
 duo. The. Vera loqueris. Ho. Numquid ambo ens vocare*

μεν, καὶ οὕτω τὰ δύο λέγοιτε ἂν σαφέστατα ἔν. ΘΕΑΙ. Ὅρθό-
 τατα εἶρηκας. ΞΕ. Ἐπειδὴ τοίνυν ἡμεῖς ἠπορήκαμεν, ὑμεῖς ²⁴⁴
 αὐτὰ ἡμῖν ἐμφανίζετε ἰκανῶς, τί ποτε βούλεσθε σημαίνειν
 ἐπὶ τὸν ὄν φθέγγησθε. δῆλον γὰρ ὡς ὑμεῖς μὲν ταῦτα πάλιν
 γινώσκετε ἡμεῖς δὲ προτοῦ μὲν ὠόμεθα, νῦν δ' ἠπορήκαμεν.
 διδάσκετε οὖν πρῶτον τοῦτ' αὐτὸ ἡμᾶς, ἵνα μὴ δοξάζωμεν
 μαθηθάνειν μὲν τὰ λεγόμενα παρ' ὑμῶν, τὸ δὲ τούτου γίγνη-
 ται πᾶν τούναντίον. ταῦτα δὴ λέγοντές τε καὶ ἀξιούντες **b.**
 παρὰ τε τούτων καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσοι πλεῖον ἑνὸς λέ-
 γουσι τὸ πᾶν εἶναι, μῶν, ὦ παῖ, τί πλημμελήσομεν; ΘΕΑΙ.
 Ἦκιστὰ γε. ΞΕ. Τί δαί; παρὰ τῶν ἐν τὸ πᾶν λεγόντων ἄρ'
 οὐ πευσεόν εἰς δύναμιν, τί ποτε λέγουσι τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Πῶς
 γὰρ οὐ; ΞΕ. Τόδε τοίνυν ἀποκρινέσθωσαν. ἔν που φατὲ μόνου
 εἶναι; Φαμὲν γὰρ, φήσουσιν. ἦ γάρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τι
 δέ; ὄν καλεῖτέ τι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πότερον ὑπὲρ ἔν; ἐπὶ
 τῷ αὐτῷ προσχρώμενοι δυοῖν ὀνόμασιν; ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Τοῖς **c.**
 οὖν αὐτοῖς ἢ μετὰ τοῦτο, ξένε, ἀπόκρισις. ΞΕ. Δῆλον, ὦ Θεαί-

vultis? *The.* Forſitan. *Ho.* At, o amici, dicemus, hoc quo-
 que modo duo haec unum affirmaretis. *The.* Recte infers.
Ho. Postquam igitur nos in hoc defecimus, vos saltem nobis
 rem aliquando declarate, quid hoc nomine ens significare vul-
 tis, cum id pronuntiat. constat enim, vos iamdiu rem no-
 viſſe: nos autem haec scire putavimus, nunc haesitamus.
 quamobrem hoc nos in primis docete, ne dum quae traditis,
 discere opinamur, nos opinio fallat. Si haec exigamus, tam
 ab iis, quam ab aliis, qui plus quam unum ipsum omne ponunt,
 numquid errabimus? *The.* Minime omnium. *Ho.* Quid ad eos,
 qui omne unum esse tradunt, nonne quaerendum pro viribus,
 quid ens ipsum dicant? *The.* Cur non? *Ho.* Ad haec ergo re-
 spondeant, Unumne dicitis solum esse? Dicimus, respondebunt.
 an non? *The.* Ita. *Ho.* Ens aliquid vocatis? *The.* Certe. *Ho.*
 Numquid idem quod unum, nominibus ad idem duobus uten-
 tes? an aliud? *The.* Quid ad haec, hospes, ii respondebunt?
Ho. Patet, o Theaetete, illum, qui hoc supposuit, non facile

- τιγε, ὅτι τῷ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ὑπωθεμένῳ πρὸς τὸ νῦν ἐρωτηθὲν, καὶ πρὸς ἄλλο δὲ ὀτιοῦν, οὐ πάντως ῥᾶξον ἀποκρίνασθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ δὲ δύο ὀνόματα ὁμολογεῖν εἶναι, μηδὲν ζέμενον πλὴν ἓν, καταγέλασθόν του. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχεσθαι τοῦ λέγοντος, ὡς
- d. ἔστιν ὀνομά τι, λόγον οὐκ ἂν ἔχοι. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τιθεῖς γε τοῦνομα τοῦ πράγματος ἕτερον, δύο λέγει που τινέ. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἂν ταυτὸν γε αὐτῷ τιθῆ τοῦνομα, ἢ μηδενὸς ὄνομα ἀναγκασθῆσεται λέγειν· εἰ δὲ τινος αὐτὸ φήσει, συμβῆσεται τὸ ὄνομα ὀνόματος ὄνομα μόνον, ἄλλου δὲ οὐδενὸς ὄν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Καὶ τὸ ἓν γε, ἓνδς ἓν ὄν μόνον, καὶ τοῦτο ὀνόματος αὐτὸ ἓν ὄν. ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ. Τί δέ; τὸ ὅλον ἕτερον τοῦ ὄντος ἓνδς, ἢ ταυτὸν φήσουσι τούτω;
- e. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ φήσουσι τε καὶ φασί; ΞΕ. Εἰ τοίνυν ὅλον ἐστίν, ὡσπερ καὶ Παρμενίδης λέγει, Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρας ἐναλίγκιον ὄγκῳ, Μεσσόθεν ἰσοπαλῆς πάντη. τὸ γὰρ οὐτέ τι μείζον Οὔτε βεβαιότερον πέλει, χρεῶν ἐσι τῇ ἢ τῇ, τοιοῦτόν γε ὄν, τὸ ὄν, μέσον τε καὶ ἔσχατον ἔχειν. ταῦτα

ad istas, aliasque obiectiones huiusmodi responsurum. *The.* Qua ratione? *Ho.* Duo quidem nomina confiteri, cum unum duntaxat ponatur, absurdum est. *The.* Quidni? *Ho.* Quin etiam isthuc omnino recipere absurdum est, si quis nomen esse dicat, cuius nulla fit ratio. *The.* Quo pacto? *Ho.* Qui ponit nomen a re diversum, duo quaedam inducit. *The.* Patet. *Ho.* Praeterea si idem cum re nomen esse concedit, vel nullius esse nomen dicere cogetur; vel si alicuius ipsum dicet, nominis nomen esse, alterius vero nequaquam. *The.* Sic est. *Ho.* Et unum unius ens solum: & hoc nominis ipsum unum ens. *The.* Necessesse est. *Ho.* Quid porro, totum ab ente uno diversum, an idem dicent? *The.* Cur non dixerint? dicent enim, ac dicunt. *Ho.* Si ergo totum est, quemadmodum inquit Parmenides: Aequalis undique sphaerae molis persimile a medio ad circumferentiam penitus aequè distans: eo namque neque maius quidquam neque potentius est: necessarium est, ob talem circum-

δὲ ἔχον, πᾶσα ἀνάγκη μέρη ἔχειν. ἢ πῶς; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ.
 Ἄλλὰ μὴν τό γε μεμερισμένον, πάθος μὲν τοῦ ἐνὸς ἔχειν ἐπὶ ^{p.}
 τοῖς μέρεσι πᾶσιν, οὐδὲν ἀποκωλύει, καὶ ταύτη δὴ πᾶν τε ὄν ²⁴⁵
 καὶ ὄλον, ἐν εἶναι. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ; ΞΕ. Τὸ δὲ πεπονηθὸς ταῦ-
 τα, ἄρ' οὐκ ἀδύνατον αὐτό γε τὸ ἐν αὐτὸ εἶναι; ΘΕΑΙ.
 Πῶς; ΞΕ. Ἄμερὲς δὴ που δεῖ παντελῶς τό γε ἀληθῶς ἐν
 κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρησθαι. ΘΕΑΙ. Δεῖ γὰρ οὖν. ΞΕ.
 Τὸ δέ γε τοιοῦτον, ἐκ πολλῶν μερῶν ὄν, οὐ συμφωνήσει τῷ ^{b.}
 ὄλω. ΘΕΑΙ. Μαυθάνω. ΞΕ. Πότερον δὴ πάθος ἔχον τὸ ὄλον
 τοῦ ἐνὸς, οὕτως ἐν τε ἔσαι καὶ ὄλον, ἢ παντάπασι μὴ λέγω-
 μεν ὄλον εἶναι τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Χαλεπὴν προβέβληκας αἴρεσιν.
 ΞΕ. Ἀληθέστατα μέντοι λέγεις. πεπονηθὸς τε γὰρ τὸ ὄν ἐν
 εἶναι πῶς, οὐ ταυτὸν ὄν τῷ ἐνὶ φαίνεται, καὶ πλεονα δὴ τὰ
 πάντα ἐνὸς ἔσαι; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐάν γε τὸ ὄν
 ἢ μὴ ὄλον, διὰ τὸ πεπονηθῆναι τὸ ὑπ' ἐκείνου πάθος, ἢ δὲ αὐτὸ ^{c.}
 τὸ ὄλον, ἐνδεὲς τὸ ὄν ἑαυτοῦ ξυμβαίνει. ΘΕΑΙ. Πάνυ γε.
 ΞΕ. Καὶ κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον ἑαυτοῦ φερόμενον, οὐκ

ferentiam ipsum ens medium extremave habere, & idcirco
 partibus quoque constare. *The.* Sic oportet. *Ho.* Atqui nihil
 prohibet, ipsum divisum in partibus omnibus passionem unius
 admittere, atque hoc modo & omne ens & totum, unum exi-
 stere. *The.* Nihil penitus. *Ho.* Quod autem haec patitur, an
 non impossibile est, id ipsum unum esse. *The.* Quare? *Ho.* Quia
 quod secundum veram rationem impartibile est, id omnino
 revera unum est ponendum. *The.* Oportet fane. *Ho.* Quod
 vero tale est, ut ex pluribus partibus construatur, cum uni-
 versa ratione minime consonabit. *The.* Intellico. *Ho.* Utrum
 totum ipsum unius recipiens passionem, ita & unum totum
 erit? vel omnino non dicimus ipsum unum totum existere?
The. Optionem ambiguam proposuisti. *Ho.* Vera narras. cum-
 que ens unum esse admittat, cur non ens & unum idem ap-
 pareret, & plura omnia, quam unum, erunt? *The.* Certe. *Ho.*
 Quod si ens sit non totum, ex eo quod illius susceperit passio-
 nem, sit autem ipsum totum, indigum ens sui ipsius efficitur.

- ὄν ἔσαι τὸ ὄν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Καὶ ἐνός γε αὖ πλείω τὰ πάντα γίγνεται, τοῦ τε ὄντος καὶ τοῦ ὄλου χωρὶς ἰδίαν ἑκατέρου φύσιν εἰληφότος. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μὴ ὄντος δέ γε τοπαράπαν τοῦ ὄλου, ταῦτά τε ταυτὰ ὑπάρχει τῷ ὄντι, καὶ
- d. πρὸς τῷ μὴ εἶναι, μὴδ' ἂν γενέσθαι ποτὲ ὄν. ΘΕΑΙ. Τι δὴ; ΞΕ. Τὸ γενόμενον αἰεὶ γέγονεν ὄλον. ἄστε οὔτε οὐσίαν, οὔτε γένεσιν, ὡς οὔσαν, δεῖ προσαγορεύειν, τὸ ἐν ἢ τὸ ὄλον ἐν τοῖς οὔσι μὴ τιθέντα. ΘΕΑΙ. Παντάπασιν ἔοικε ταῦθ' οὕτως ἔχειν. ΞΕ. Καὶ μὴν οὐδ' ὀποσονοῦν τι δεῖ τὸ μὴ ὄλον εἶναι ποσόν τι γὰρ ὄν, ὀπόσον ἂν ἦ, τοσοῦτον ὄλον ἀναγκαῖον αὐτὸ εἶναι. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ γε. ΞΕ. Καὶ τοίνυν ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀπορίας ἑκάστων εἰληφὸς φανεῖται, τῷ τὸ ὄν εἶτε
- e. δύο τινὲ, εἶτε ἐν μόνον εἶναι λέγουσι. ΘΕΑΙ. Δηλοῖ σχεδὸν καὶ τὰ νῦν ὑποφαινόντα. συνάπτεται γὰρ ἕτερον ἐξ ἄλλου, μείζω καὶ χαλεπωτέραν φέρων περὶ τῶν ἐμπροσθεν αἰεὶ ῥηθέντων πλάνην. ΞΕ. Τοὺς μὲν τοίνυν διακριβολογουμένους ὄντος

The. Maxime. *Ho.* Enimvero secundum hunc sermonem cum seipso privetur, non ens erit ens ipsum. *The.* Sequitur. *Ho.* Atque ita rursus omnia plura quam unum existent, cum tam ens quam totum propriam naturam seorsum ab altero sit sortitum. *The.* Profecto. *Ho.* Et si omnino non sit totum, eadem haec enti proveniunt: ac praeter id quod contingit non esse, contingit etiam neque factum fuisse ens unquam. *The.* Quid? *Ho.* Quidquid factum est, semper factum est totum. Quamobrem neque essentiam, neque generationem, tanquam existentem, appellare debet, qui unum vel totum in ordine eorum quae sunt, non ponit. *The.* Omnino sic esse videtur. *Ho.* Praeterea quod totum non est, quantum esse nullo modo potest. nam quatenus quantum est, eatenus esse & totum necesse est. *The.* Prorsus. *Ho.* Innumerae quoque praeter has dubitationes adversus eum insurgunt, quisquis ens, aut unum solum, aut duo quaedam ponit. *The.* Testantur hoc, quae modo monstravimus. nam adversus haec dicta alia semper ex alia graviorque dubitatio exoritur. *Ho.* Sermones quidem illorum, qui

τε περί και μὴ, πάνυ μὲν οὐ διεληλύθαμεν ὁμῶς δὲ ἰκανῶς ἐχέτω. τοὺς δὲ ἄλλως λέγοντας αὐτὸ θεατέον, ἵν' ἐκ πάντων εἰδῶμεν ὅτι τὸ ὄν τοῦ μὴ ὄντος οὐδὲν εὐπορώτερον εἰπεῖν ὅ, τι ποτ' ἐστί. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν παρεύεσθαι χρὴ και ἐπὶ τούτους. ΞΕ. p.
 Καὶ μὴν εἰσὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς ὅσον γιγαντομαχία τις εἶναι, ²⁴⁶
 διὰ τὴν ἀμφισβήτησιν περὶ τῆς οὐσίας πρὸς ἀλλήλους. ΘΕΑΙ. a.
 Πῶς; ΞΕ. Οἱ μὲν εἰς γῆν ἐξ οὐρανοῦ και τοῦ ἀοράτου πάν-
 τα ἔλκουσι, ταῖς χερσὶν ἀτεχνῶς πέτρας και δρυὺς περιλαμ-
 βάνοντες. τῶν γὰρ τοιούτων ἐφαπτόμενοι πάντων, διίσχυρί-
 ζονται τοῦτο εἶναι μόνον ὃ παρέχει προσβολὴν και ἐπαφήν
 τινα, ταυτὸν σῶμα και οὐσίαν δριζόμενοι. τῶν δὲ ἄλλων εἴ τις
 φησὶ μὴ σῶμα ἔχον εἶναι, καταφρονοῦντες τοπαράπαν, και b.
 οὐδὲν ἐθέλοντες ἄλλο ἀκούειν. ΘΕΑΙ. Ἡ δεινοὺς εἴρηκας ἀν-
 δρας. ἤδη γὰρ και ἐγὼ τούτων συχνοῖς περιέτυχον. ΞΕ. Τοι-
 γαρ οὖν οἱ πρὸς αὐτοὺς ἀμφισβητοῦντες, μάλα εὐλαβῶς ἀνω-
 θεν ἐξ ἀοράτου ποθὲν ἀμύνονται, νοητὰ ἅπτα και ἀσώματα
 εἶδη βιαζόμενοι τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν εἶναι τὰ δὲ ἐκείνων σώ-

de ente & non ente exacte differunt, nondum retulimus. ve-
 rumtamen fatis haec sint. Eos autem, qui fecus dicunt, rursus
 in medium adducamus, ut ex omnibus plane intelligamus, ni-
 hilo facilius ens, quam non ens, quid sit definiri posse. *The.*
 Certe & hi adeundi videntur. *Ho.* Videtur utique inter eos
 quasi gigantum pugna quaedam esse, propter eam controver-
 siam, qua invicem de essentia certant. *The.* Quo pacto? *Ho.*
 Quidam illorum de coelo & invisibili regione omnia ipsis certe
 manibus in terram trahunt, saxa & quercus apprehendentes.
 Nam cum talia haec omnia tangant, solum id esse affirmant,
 quod quoquo modo percipitur atque tangitur, idemque cor-
 pus & essentiam tradunt. quidquid vero absque corpore di-
 citur esse, contemnunt, nihil aliud audire volentes. *The.* Novi
 equidem quos viros dixeris. tales enim multos reperi. *Ho.*
 Horum autem adverfarii caute admodum atque pie superne ex
 invisibili sede, pro invisibili essentia pugnant, atque intelligibi-
 les quasdam & incorporéas species cogunt essentiam veram

- ματα καὶ τὴν λεγομένην ὑπ' αὐτῶν ἀλήθειαν κατὰ σμικρὰ
 c. διαβραύουτες ἐν τοῖς λόγοις, γένεσιν ἀντ' οὐσίας φερομένην
 τινὰ προσαγορεύουσιν. ἐν μέσῳ δὲ περὶ ταῦτα ἀπλετος ἀμφο-
 τέρων μάχη τις, ᾧ Θεαίτιτε, αἰὲ ξυνέστηκε. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ.
 ΞΕ. Παρ' ἀμφοῖν τοίνυν τοῖν γενοῖν κατὰ μέρος λάβωμεν
 λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας. ΘΕΑΙ. Πῶς οὖν δὴ
 ληψόμεθα; ΞΕ. Παρὰ μὲν τῶν ἐν εἶδესιν αὐτὴν τιθεμένων,
 ῥᾶον ἡμερώτεροι γάρ παραδὲ τῶν εἰς σῶμα πάντα ἐλκόν-
 d. των βία, χαλεπώτερον. ἴσως δὲ σχεδὸν ἀδύνατον. ἀλλ' ᾧδὲ
 μοι δεῖν δοκεῖ περὶ αὐτῶν δρᾶν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Μάλιστα
 μὲν, εἴ πη δυνατὸν ἦν ἔργῳ βελτίους αὐτοὺς ποιεῖν· εἰ δὲ
 τοῦτο μὴ ἐγχαρεῖ, λόγῳ ποιῶμεν, ὑποτιθέμενοι νομιμώτερον
 αὐτοὺς ἢ νῦν ἐθέλοντας ἂν ἀποκρίνασθαι. τὸ γὰρ ὁμολογηθῆναι
 περὶ βελτιόνων που, κυριώτερον ἢ τὸ παρὰ χειρόνων. ἡμεῖς
 δὲ οὐ τούτων φροντίζομεν, ἀλλὰ τ'ἀληθὲς ζητοῦμεν. ΘΕΑΙ.
 e. Ὅρθότατα. ΞΕ. Κέλευε δὴ τοὺς βελτίους γεγονότας ἀπο-
 κρίνασθαι σοι, καὶ τὸ λεχθὲν παρ' αὐτῶν ἐφερμήγυσε. ΘΕΑΙ.

existere. illorum vero corpora, eamque quam nominant veri-
 tatem, in minima rationibus partiuntur, generationemque pro
 essentia fluentem denominant. Unde ingens & inextricabilis
 pugna inter utrosque de his semper existit. *The.* Vera narras.
Ho. Ab utrisque itaque rationem essentiae quam ponunt, si-
 gillatim iam exigamus. *The.* Quomodo exigemus? *Ho.* Ab
 iis, qui in speciebus essentiam locant, facilius: mitiores enim
 sunt: ab illis autem, qui ad corpora vi singula trahunt, durius,
 forte vero & impossibile. Verum sic de illis agendum videtur.
The. Quo pacto? *Ho.* Praestaret illos re ipsa meliores, si fieri
 posset, efficere. sin autem id fieri nequit, danda opera est, ut
 sermone saltem efficiamus, supponentes eos modestius atque
 rectius quam nunc responsuros. quod enim a potioribus con-
 ceditur, firmitus atque potius est, quam quod a deterioribus est
 concessum. nos autem non id curamus, sed quaerimus veri-
 tatem. *The.* Probe. *Ho.* Iube eos meliores factos tibi protinus
 respondere, & quod aiunt interpretare. *The.* Fiet. *Ho.* Utrum

Ταῦτ' ἔσαι. ΞΕ. Λεγόντων δὴ, θνητὸν ζῶον εἶ φασὶν εἶναι
 τι. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τοῦτο δὲ οὐ σῶμα ἐμψυχον
 ὁμολογοῦσι; ΘΕΑΙ. Πάνυ γε. ΞΕ. Τιθέντες τι τῶν ὄντων
 ψυχὴν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τί δαί; ψυχὴν, οὐ τὴν μὲν, P.
 δικαίαν, τὴν δὲ, ἀδικον φασὶν εἶναι; καὶ τὴν μὲν, Φρόνιμον, ²⁴⁷
 τὴν δὲ, ἄφρονα; ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ἄλλ' οὐ δικαιοσύνης a.
 ἔξει καὶ παρουσία τοιαύτην αὐτῶν ἐκάστην γίγνεσθαι, καὶ
 τῶν ἐναντίων, ἐναντίαν. ΘΕΑΙ. Ναὶ καὶ ταῦτα ξύμφασιν.
 ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν τό γε δυνατόν τω παραγίγνεσθαι καὶ ἀπο-
 γίγνεσθαι, πάντως εἶναι τι φήσουσι. ΘΕΑΙ. Φασὶ μὲν οὖν.
 ΞΕ. Οὐσης οὖν δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως, καὶ τῆς ἄλλης h.
 ἀρετῆς, καὶ τῶν ἐναντίων, καὶ δὴ καὶ ψυχῆς, ἐν ἧ ταῦτα
 ἐγγίγνεται, πότερον ὁρατὸν καὶ ἀπτὸν εἶναι φασὶ τι αὐτῶν,
 ἢ πάντα ἀόρατα; ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὐδὲν τούτων γε ὁρατὸν.
 ΞΕ. Τί δέ; τῶν τοιούτων μῶν σῶμά τι λέγουσιν ἰσχεῖν;
 ΘΕΑΙ. Τοῦτο οὐκέτι κατὰ ταῦτα ἀποκρίνονται πᾶν ἀλλὰ
 τὴν μὲν ψυχὴν αὐτὴν δοκεῖν σφίσι σῶμά τι κεκτῆσθαι φρό-
 νησιν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον ὧν ἠρώτηκας, αἰσχύνονται

quod mortale animal nominant, esse aliquid asserunt? *The.*
 Quidni asserant? *Ho.* Nonne hoc animatum corpus appellant?
The. Valde. *Ho.* Dum hoc ferunt, animam esse aliquid vo-
 lunt? *The.* Ita. *Ho.* Animam unam iustam, iniustam alteram,
 unam sapientem, insipientem alteram arbitrantur? *The.* Utique.
Ho. An non iustitiae aliorumque talium habitu praesentiaque
 talem animam fieri, contrariorum vero contrariam? *The.* Haec
 quoque fatentur. *Ho.* Quod alicui adesse & abesse potest, esse
 aliquid dabunt? *The.* Dant certe. *Ho.* Cum ergo sit aliquid ius-
 titia, & sapientia, & virtus quaelibet, nec non virtutis cuius-
 que contrarium, & anima praeterea, cui haec accidunt; utrum
 videri tangique posse istorum singula, an non, opinantur? *The.*
 Ferme nullum ex his videri. *Ho.* Numquid horum aliquod ha-
 bere corpus existimant? *The.* Haud simpliciter ad haec respon-
 dent: sed animam quidem corpus aliquod habere: sapientiam
 vero & cetera, de quibus percontabaris, aut nihil esse, aut cor-

- c. τὸ τολμᾶν ἢ μηδὲν τῶν ὄντων αὐτὰ ὁμολογεῖν, ἢ πάντ' εἶναι σώματα διίσχυρίζεσθαι. **ΞΕ.** Σαφῶς γὰρ ἡμῖν, ὦ Θεαίτητε, βελτίους γεγύνασιν οἱ ἄνδρες. ἐπεὶ τούτων οὐδ' ἂν ἐν ἐπισχυνθεῖεν οἱ γε αὐτῶν σπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες, ἀλλὰ διατείνοντ' ἂν, πᾶν δ' μὴ δυνατοὶ ταῖς χερσὶ συμπίεζεν εἶσιν, ὡς ἄρα τοῦτο οὐδὲν τοπαράπαν ἐστὶ. **ΘΕΑΙ.** Σχεδὸν οἷα διανοοῦνται λέγεις. **ΞΕ.** Πάλιν τοίνυν ἀνερρωτῶμεν αὐτούς. εἰ γὰρ τι καὶ σμικρὸν ἐθέλουσι τῶν ὄντων συγχωρεῖν ἀσώματον,
- d. ἐξαρκεῖ. τὸ γὰρ ἐπὶ τε τούτοις ἅμα καὶ ἐπ' ἐκείνοις ὅσα ἔχει σῶμα ξυμφυῆς γεγονός, εἰς δ' βλέποντες ἀμφοτέρω εἶναι λέγουσι, τοῦτο αὐτοῖς ρητέον. **ΘΕΑΙ.** Τάχ' οὖν ἴσως ἂν ἀποροῖεν εἰ δὴ τι τοιοῦτον πεπύθασιν. **ΞΕ.** Σκόπει προτεινομένων ἡμῶν, ἄρ' ἐθέλοιεν ἂν δέχεσθαι καὶ ὁμολογεῖν τοιόνδ' εἶναι τὸ ὄν. **ΘΕΑΙ.** Τὸ ποῖον δὴ; λέγε, καὶ τάχα εἰσόμμεθα. **ΞΕ.** Λέγω δὴ τὸ καὶ ὁποιαοῦν τινα κεκτημένον δύναμιν εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν ἕτερον ὀτιοῦν πεφυκός, εἴτε εἰς τὸ παθεῖν καὶ σμι-
- e. κρότατον ὑπὸ τοῦ φαυλοτάτου, καὶ εἰ μόνον εἰσάπαξ, πᾶν τοῦτο ὄντως εἶναι. τίθεμαι γὰρ ὄρον ὀρίζειν τὰ ὄντα, ὡς ἔστιν

pus afferere, nondum audent. *Ho.* Procul dubio, Theaetete, meliores viri iam evaserunt. nam quicumque illorum Spartaee, atque indigenae sunt, horum neutrum afferere vererentur: immo quod pugno premi nequit, omnino nihil esse contenderent. *The.* Ferme quod sentiunt enarrasti. *Ho.* Ab illis iterum perquiramus. Nam si quid vel exiguum quidem incorpoream esse concedunt, sufficit. Quod incorporeis simul atque corporeis rebus est insitum, cuius ratione esse utraque dicunt, hoc ab illis exprimi quaerimus. *The.* Deesset forte illis responsio, si quid eis tale contingeret. *Ho.* Vide, utrum proponentibus nobis, ens tale quiddam existere, admitturi sint. *The.* Quidnam declara. forte enim intelligemus. *Ho.* Dico quidem quidquid potentiam quamcunque nactum est, vel ad aliud agendum, vel patiendum ab alio, quamvis minimum quid a viliissimo quodam, & si solum semel, quodlibet tale revera esse. Et hac ens definitione describo, nihil aliud quam potentiam

οὐκ ἄλλο τι πλὴν δύναμις. ΘΕΑΙ. Ἄλλ' ἐπεὶπερ αὐτοὶ γε οὐκ ἔχουσιν ἐν τῷ παρόντι τούτου βέλτιον λέγειν, δέχονται τοῦτο. ΞΕ. Καλῶς. ἴσως γὰρ εἰσύπερον ἡμῖν τε καὶ τούτοις ἕτερον ἂν φανείη. πρὸς μὲν οὖν τούτους τοῦτο ἡμῖν ἐνταῦθα μενέτω ξυνομολογηθέν. ΘΕΑΙ. Μένει. ΞΕ. Πρὸς δὲ τοὺς ἑτέρους ἴωμεν, τοὺς τῶν εἰδῶν Φίλους. σὺ δ' ἡμῖν καὶ τὰ παρὰ τούτων ἐφερμήνευε. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσαι. ΞΕ. Τὴν μὲν οὖν γένεσιν, τὴν δὲ οὐσίαν, χωρὶς που διελόμενοι, λέγετε; ἢ γὰρ; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ σώματι μὲν ἡμᾶς γενέσει δι' αἰσθησεως κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ, ψυχῇ, πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν ἦν αἰεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατὲ, γένεσιν δὲ ἄλλοτε ἄλλως. ΘΕΑΙ. Φαμὲν γὰρ οὖν. ΞΕ. Τὸ δὲ δὴ κοινο- νεῖν, ὧ πάντων ἄριστοι, τί τοῦθ' ὑμᾶς ἐπ' ἀμφοῖν Φῶμεν λέγειν; ἄρ' οὐ τὸ νῦν δὴ παρ' ἡμῶν ῥήθην; ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Πάθημα ἢ ποίημα ἐκ δυνάμεώς τινος ἀπὸ τῶν πρὸς ἄλληλα ξυγιόντων γιγνόμενον. τάχ' οὖν, ὧ Θεαίτητε, αὐτῶν τὴν πρὸς ταῦτα ἀπόκρισιν σὺ μὲν οὐ κατακούεις, ἐγὼ δὲ

esse. *The.* At vero postquam in praesentia ipsi hoc melius nihil habent, hoc & accipiunt. *Ho.* Probe. forsitan deinceps nobis aliquando & illis aliter dicendum videbitur. Atque id nunc erga illos admissum ratumque maneat. *The.* Manet. *Ho.* Ad specierum amicos iam descendamus. tu autem nobis illorum sensum interpretare. *The.* Fiet. *Ho.* Aliud essentiam, aliud generationem dicitis, alterum ab altero discernentes? *The.* Absque controversia. *Ho.* Et corpore quidem nos per sensum cum generatione communicare: anima vero per ratiocinationem cum vera essentia; quam semper secundum eadem, & eodem modo sese habere, generationem vero alias aliter apparere asseveratis? *The.* Asseveramus. *Ho.* Communionem hanc, o viri omnium optimi, quid in ambobus esse dicitis? num id, quod nos paulo ante inducebamus? *The.* Quid istud? *Ho.* Passionem vel actionem ex potentia quadam, ab iis quae invicem congregiuntur provenientes. Forsitan illorum ad haec responsionem, o Theaetete, haud fatis percipis; ac me diuturna cum illis consuetudo

- ἴσως, διὰ συνήθειαν. ΘΕΑΙ. Τίν' οὖν δὴ λέγουσι λόγον; ΞΕ.
- c. Οὐ συγχωροῦσιν ἡμῖν τὸ νῦν δὴ ῥηθῆναι πρὸς τοὺς γηγενεῖς οὐσίας πέρι. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἰκανὸν ἔθεμεν ὄρον που τῶν ὄντων, ὅταν τῷ παρῆ ἢ τοῦ πάσχειν ἢ δρᾶν, καὶ πρὸς τὸ σμικρότατον, δύναμις; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πρὸς δὴ ταῦτα τόδε λέγουσιν ὅτι γενέσκει μὲν, μέτεσι τοῦ πάσχειν καὶ ποιεῖν δυνάμεως πρὸς δὲ οὐσίαν, τούτων οὐδετέρου τὴν δύναμιν ἀρμόττειν φασί. ΘΕΑΙ. Οὐκοῦν λέγουσί τι. ΞΕ. Πρὸς ὃ γε λεκτέον ἡμῖν ὅτι δεόμεθα παρ' αὐτῶν ἔτι πυθέσθαι σαφέστε-
- d. ρον, εἰ προσομολογοῦσι τὴν μὲν ψυχὴν γινώσκειν, τὴν δ' οὐσίαν γινώσκουσιν. ΘΕΑΙ. Φασὶ μὴν τοῦτό γε. ΞΕ. Τί δέ; τὸ γινώσκειν, ἢ τὸ γινώσκουσιν, φασὶ ποίημα, ἢ πάθος, ἢ ἀμφοτέρων; ἢ τὸ μὲν, πάθημα, τὸ δὲ, θάτερον; ἢ παντάπασιν οὐδέτερον οὐδετέρου τούτων μεταλαμβάνειν; δῆλον ὡς οὐδέτερον οὐδετέρου. πάναντία γὰρ ἂν τοῖς ἔμπροσθεν λέγοιεν. ΘΕΑΙ. Μανθάνω τόδε γε. ΞΕ. Ὡς τὸ γινώσκειν
- e. εἴπερ ἔσαι ποιεῖν τι, τὸ γινωσκόμενον ἀναγκαῖον αὐτῷ συμ-

ad percipiendum iuvat. *The.* Quid ergo respondent? *Ho.* Non dant nobis quod supra adversus homines terra genitos de essentia dictum. *The.* Quid illud? *Ho.* Sufficientem entium definitionem hanc posui: videlicet quando alicui agendi vel patiendi vis aliqua vel minima adest. *The.* Hanc ipsam. *Ho.* Ad haec aiunt, quod generatio potentiae agendi vel patiendi est particeps: essentiae vero nulla huiusmodi potentia convenit. *The.* An non id quod dicunt, aliquid est? *Ho.* Ad hoc a nobis obiiciendum, quod clarius ab illis audire cupimus, utrum assentiantur animam cognoscere, essentiam vero cognosci. *The.* Affirmant profecto. *Ho.* Cognoscere vel cognosci actionem vocatis, vel passionem, vel utrumque: aut aliud quidem pati, aliud autem agere; vel omnino neutrum istorum in altero participare vultis? Patet, quod in altero neutrum. alioqui contraria illorum, quae supra concesserant, nunc admitterent. *The.* Intelligo. *Ho.* Si quidem cognoscere, agere aliquid esset, contra necessario contingeret, illud quod cognoscitur, pati: &

βαίνει πάσχειν. τὴν οὐσίαν δὴ κατὰ τὸν λόγον τοῦτου γι-
 γνωσκομένην ὑπὸ τῆς γνώσεως, καθόσον γινώσκεται, κατὰ
 τοσοῦτον κινεῖσθαι, διὰ τὸ πάσχειν. ὃ δὴ φαμέν οὐκ ἂν γε-
 νέσθαι περὶ τὸ ἡρεμοῦν. ΘΕΑΙ. Ὅρθως. ΞΕ. Τί δαί, πρὸς
 Διὸς; ὡς ἀληθῶς κίνησιν, καὶ ζωὴν, καὶ ψυχὴν, καὶ Φρό-
 νησιν, ἢ ῥαδίως πεισθησόμεθα τῷ παντελῶς ὄντι μὴ παρεῖναι;
 μηδὲ ζῆν αὐτὸ, μηδὲ φρονεῖν, ἀλλὰ σεμνὸν καὶ ἄγιον νοῦν P-
 οὐκ ἔχον ἀκίνητον, ἕως εἶναι; ΘΕΑΙ. Δεινὸν μὲν τ' ἂν, ὧ a.
 ξέγε, λόγον συγχωροῖμεν. ΞΕ. Ἀλλὰ νοῦν μὲν ἔχειν, ζωὴν
 δὲ μὴ φῶμεν; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἀμφοτέρα ἔνόντ' αὐτῷ λέγομεν, οὐ μὴν ἐν ψυχῇ γε φήσο-
 μεν αὐτὸ ἔχειν αὐτά; ΘΕΑΙ. Καὶ τίν' ἂν ἕτερον ἔχοι τρό-
 που; ΞΕ. Ἀλλὰ δῆτα νοῦν μὲν καὶ ζωὴν καὶ ψυχὴν, ἀκίνη-
 τον μέντοι τοπαράπαν, ἔμψυχον ὃν ἐξάναι. ΘΕΑΙ. Πάντα
 ἔμοιγε ἄλογα ταῦτ' εἶναι φαίνεται. ΞΕ. Καὶ τὸ κινούμενον b.
 δὴ καὶ κίνησιν συγχωρητέον ὡς ὄντα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ;
 ΞΕ. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ὧ Θεαίτιτε, ἀκινήτων τε ὄντων, νοῦν

idcirco essentiam hac ratione pati ex ipsa cognitione, dum cog-
 noscitur: & quatenus cognoscitur, eatenus pati: & quatenus
 patitur, eatenus & moveri. quod circa rem stabilem fieri non
 posse dicimus. *The.* Recte. *Ho.* Quid vero? dic, per Iovem,
 revera motum, vitam, animam, sapientiam numquid ab eo,
 quod omnino ac vere est, abesse prorsus existimandum: neque
 vivere ipsum, neque sapere, neque venerandam sanctamque
 mentem habere, sed immobile consistere? *The.* Absurdum
 nimis id, hospes, si concedatur. *Ho.* Numquid mentem qui-
 dem habere, vitam vero minime? *The.* Qui isthuc? *Ho.* An
 haec utraque inesse illi dicemus, non tamen ab eo in anima
 contineri? *The.* At quonam modo alio contineret? *Ho.* Utrum
 mentem, vitam, animam habere dicendum: immobile tamen,
 cum omnino sit animatum, consistere? *The.* Haec omnia mihi
 ratione carere videntur. *Ho.* Commotum igitur & motionem
 tanquam existentia adesse fatendum. *The.* Quid obstat? *Ho.*
 Ex hoc, o Theaetete, sequitur, mentem nulli rerum immobi-

μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν.

ΞΕ. Καὶ μὴν, εἰάν αὖ φερόμενα καὶ κινούμενα πάντ' εἶναι συγχωρῶμεν, καὶ τούτῳ τῷ λόγῳ ταυτὸν τοῦτο ἐκ τῶν ὄντων ἐξαιρήσομεν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ

ὡσαύτως καὶ περὶ τὸ αὐτὸ, δοκεῖ τοι χωρὶς γένεως γενέσθαι

c. ποτ' ἄν; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Τί δ' ἄνευ τούτων νοῦν καθορᾶς ὄντα, ἢ γεγόμενον ἄν καὶ ὄπουοῦν; ΘΕΑΙ. Ἦκιστα.

ΞΕ. Καὶ μὴν πρὸς γε τοῦτον παντὶ λόγῳ μαχητέον, ὃς ἂν ἐπισήμην ἢ φρόνησιν ἢ νοῦν ἀφανίζων, ἰσχυρίζεται περὶ τίνος ὀπηροῦν. ΘΕΑΙ. Σφόδρα γε. ΞΕ. Τῷ δὲ φιλοσόφῳ καὶ ταῦτα

μάλιστα τιμῶντι, πᾶσα, ὡς εἰκεν, ἀνάγκη διὰ ταῦτα,

μήτε τῶν ἐν ἢ καὶ τὰ πολλὰ εἶδη λεγόντων τὸ πᾶν ἐσηκός

d. ἀποδέχεσθαι, τῶν δὲ αὖ πανταχῆ τὸ ὄν κινούτων, μηδὲ τοπαράπαν ἀκούειν ἀλλὰ, κατὰ τὴν τῶν παιδῶν εὐχὴν, ὅσα ἀκίνητα καὶ κεκινημένα, τὸ ὄν τε καὶ τὸ πᾶν, ξυναμφότερα λέγειν.

ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα. ΞΕ. Τί δὲ οὖν; ἄρ' οὐκ ἐπιεικῶς ἤδη φαινόμεθα περιελιγμένοι τῷ λόγῳ τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν

lium usquam, nulloque modo, adesse. *The.* Sequitur plane.

Ho. Verumtamen si ferri agitarique cuncta consentiemus, hoc sermone ipsum idem ex genere rerum existentium auferemus.

The. Qua ratione? *Ho.* Videtur tibi absque statu esse unquam posse quod dicitur, secundum eadem, eodem modo, & circa idem? *The.* Nequaquam. *Ho.* Cernis usquam sine his mentem vel fuisse, vel esse? *The.* Minime. *Ho.* Adversus eum omni rationum conatu pugnandum, qui scientia, prudentia, menteque sublati, quidquam aliud asseveret. *The.* Et vehementer quidem. *Ho.* Necessè est eum qui philosophatur, atque ista in primis honorat, propterea neque sermonem illorum admittere, quicumque unam speciem rerum vel plures inducentes, totum stare solum ferunt; neque illos audire, qui ens moveri dumtaxat affirmant: verum secundum puerorum opinionem, comprehensis omnibus quotcumque vel stant, vel moventur, ambo simul ens & omne vocare. *The.* Vera loqueris. *Ho.* An non ut decet ens sermone iam comprehendisse videmur? *The.* Pro-

οὖν. ΞΕ. Βαβαί μὲν τ' ἂν ἄρα, ὦ Θεαίτητε, ὡς μοι δοκοῦμεν
 νῦν αὐτοῦ γινώσσεσθαι περί τὴν ἀπορίαν τῆς σκέψεως. ΘΕΑΙ.
 Πῶς αὖ καὶ τί τοῦτ' εἴρηκας; ΞΕ. ὦ μακάριε, οὐκ ἐννοεῖς e.
 ὅτι νῦν ἐσμὲν ἐν ἀγνοίᾳ τῆ πλείστη περι αὐτοῦ, Φαινόμεθα δέ
 τι λέγειν ἡμῖν αὐτοῖς; ΘΕΑΙ. Ἐμοιγ' οὖν ὅπη δ' αὖ λελή-
 θαμεν οὕτως ἔχοντες, οὐ πάνυ ξυνίημι. ΞΕ. Σκόπει δὴ σαφέ-
 ρερον, εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες, δικαίως ἂν ἐπερωτη-
 θείημεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν τοὺς λέγοντας εἶναι τὸ P.
 πᾶν θερμὸν καὶ ψυχρὸν. ΘΕΑΙ. Ποῖα ὑπέμνησόν με. ΞΕ. 250
 Πάνυ μὲν οὖν καὶ πειράσομαί γε δρᾶν τοῦτο ἐρωτῶν σε, κα-
 θάπερ ἐκείνους τότε, ἵνα ἄμα τί καὶ προῖωμεν. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς.
 ΞΕ. Εἶεν δὴ, κίνησιν καὶ εἴασιν ἄρ' οὐκ ἐναντιώτατα λέγεις
 ἀλλήλοις; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΞΕ. Καὶ μὴν εἶναι γε
 ὁμοίως Φῆς ἀμφότερα αὐτὰ καὶ ἐκάτερον. ΘΕΑΙ. Φημί γὰρ
 οὖν. ΞΕ. Ἄρα κινεῖσθαι λέγων ἀμφότερα καὶ ἐκάτερον, ὅταν b.
 εἶναι συγχωρῆς; ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Ἄλλ' ἐξάναι ση-
 μαίνει, λέγων αὐτὰ ἀμφότερα εἶναι; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς;

fus. *Ho.* Papae, o Theaetete, quanta nunc in ambiguitate ver-
 famur! nihil enim aliud nunc praeter difficultatem confideran-
 di nosse mihi videmur. *The.* Quorum haec? *Ho.* Videsne, o
 beate, quod dum illud penitus ignoramus, dicere tamen de
 illo nos aliquid arbitramur? *The.* Et ego arbitror. sed ubi fe-
 fellerimus nos, haud plane intelligo. *Ho.* Animadvertite obse-
 cro diligentius, num in praesentia nos his concessis merito quis
 perinde interrogare possit, ut & ipsi supra interrogavimus eos,
 qui omne calidum & frigidum esse volebant. *The.* Quemad-
 modum? memora mihi, si placet. *Ho.* Placet vero, idque effi-
 cere conabor, eodem modo abs te nunc quaerens, quo ab
 illis, ut aliquid proficiamus. *The.* Optime. *Ho.* Motum & sta-
 tum nonne invicem contraria maxime nuncupas? *The.* Cur
 non? *Ho.* Enimvero esse illa similiter ais, & ambo pariter, &
 utrumque. *The.* Aio equidem. *Ho.* Quando esse utrumque &
 ambo concedis, tunc moveri praedicas? *The.* Nullo pacto. *Ho.*
 An stare forte significas, cum esse utrumque dicis & ambo?

- ΞΕ. Τρίτον ἄρτι παρὰ ταῦτα τὸ ὄν ἐν τῇ ψυχῇ τιθεῖς, ὡς ὑπ' ἐκείνου τὴν τε εἴσιν καὶ τὴν κίνησιν περιεχομένην συλλαβῶν, καὶ ἀπιδὼν αὐτῶν πρὸς τὴν τῆς οὐσίας κοινωνίαν, οὕτως εἶναι προσεῖπας ἀμφότερα. ΘΕΑΙ. Κινδυνεύομεν ὡς
- ε. ἀληθῶς τρίτον ἀπομαυτεύεσθαι τι τὸ ὄν, ὅταν κίνησιν καὶ εἴσιν εἶναι λέγωμεν. ΞΕ. Οὐκ ἄρα κίνησις καὶ εἴσις ἐστὶ ξυναμφότερον τὸ ὄν, ἀλλ' ἕτερον δὴ τι τούτων. ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἄρα τὸ ὄν οὔτε ἔσηκεν, οὔτε κινεῖται. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Ποῖ χρὴ τὴν διάνοισιν ἔτι τρέπειν τὸν βουλόμενον ἐναργές τι περὶ αὐτοῦ παρ' ἑαυτῷ βεβαιώσασθαι; ΘΕΑΙ. Ποῖ γάρ, ΞΕ. Οἶμαι μὲν οὐδαμῶς
- δ. ἔτι ῥᾶδιον. εἰ γάρ τι μὴ κινεῖται, πῶς οὐχ ἔσηκεν; ἢ τὸ μηδαμῶς ἐσῶς, πῶς οὐκ αὖ κινεῖται; τὸ δὲ ὄν ἡμῖν νῦν ἐκτὸς τούτων ἀμφοτέρων ἀναπέφανται ἢ δυνατὸν οὖν τοῦτο; ΘΕΑΙ. Πάντων μὲν οὖν ἀδυνατώτατον. ΞΕ. Τόδε τοίνυν μνησθῆναι δίκαιον ἐπὶ τούτοις. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὅτι τοῦ μὴ ὄντος ἐρωτηθέντες τοῦνομα ἐφ' ὃ, τι ποτὲ δεῖ φέρειν, πάσῃ συνεχόμεθα ἀπορίᾳ. μέμνησαι; ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ οὔ; ΞΕ. Μῶν οὖν

The. Neque hoc. *Ho.* Ergo tertium quiddam ipsum ens cogitas; & tanquam sub illo motus & status contineatur, comprehendis utraque, atque eorum in essentia communionem respiciens, sic esse ambo denominas. *The.* Videmur revera tertium quiddam ipsum ens vaticinari, quando motum & statum esse dicimus. *Ho.* Hac de causa ipsum ens ambo ista motus & status non est, sed praeter haec aliud. *The.* Apparet. *Ho.* Ens itaque suapte natura neque stat penitus, neque movetur. *The.* Sic ferme dicendum. *Ho.* Quonam cogitatio convertenda, ut animus de ente ratum aliquid & manifestum habeat? *The.* Ignoro. *Ho.* Haud facile usquam arbitror, si quid enim non movetur, cur non stat faltem? vel quod non stat, cur non moveatur? Ens vero nobis extra haec utraque esse apparuit, fierine id potest? *The.* Minime omnium. *Ho.* Hoc utique recordari in praesentia debemus. *The.* Quale id? *Ho.* Quod de non entis nomine interrogati, cuinam conveniret, declarare nequivimus.

ἐν ἐλάττωι τινὶ νῦν ἔσμεν ἀπορία περὶ τὸ ὄν; ΘΕΑΙ. Ἐμοὶ ε.
 μὲν, ὡς ξένη, εἰ δυνατόν εἰπεῖν, ἐν πλείονι φαινόμεθα. ΞΕ. Τοῦ-
 το μὲν τοίνυν ἐνταῦθα κείσθω διηπορημένον· ἐπειδὴ δὲ ἐξίσου
 τὸ, τε ὄν καὶ τὸ μὴ ὄν ἀπορίας μετελήφατον, νῦν ἐλπίς ἤδη,
 καθάπερ ἂν αὐτῶν θάτερον, εἴτε ἀμυδρότερον εἴτε σαφέστερον
 ἀναφαίνεται, καὶ θάτερον οὕτως ἀναφαίνεσθαι· καὶ ἂν αὐ-
 μηδέτερον ἰδεῖν δυνάμεθα, τὸν γοῦν λόγον ὅπηπερ ἂν οἷοί τε p.
 ᾤμεν εὐπρεπέστατα διασέμεθα οὕτως ἀμφοῖν ἅμα. ΘΕΑΙ. 25
 Καλῶς. ΞΕ. Λέγωμεν δὴ καθ' ὅτινά ποτε τρόπον πολλοῖς a.
 ὀνόμασι ταυτὸν τοῦτο ἑκάστοτε προσαγορεύομεν. ΘΕΑΙ.
 Οἷον δὴ τι παράδειγμα εἰπέ. ΞΕ. Λέγωμεν ἄνθρωπον δήπου
 πόλλ' ἄττα ἐπονομάζοντες, τὰ τε χρώματα ἐπιφέροντες αὐ-
 τῷ καὶ τὰ σχήματα, καὶ τὰ μεγέθη, καὶ κακίας καὶ ἀρε-
 τὰς. ἐν οἷς πᾶσι καὶ ἑτέροις μυρίοις οὐ μόνον ἄνθρωπον αὐτὸν
 εἶναι φημὲν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὸν, καὶ ἕτερα ἀπειρα, καὶ τᾶλλ' b.
 ἄλλα δὴ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον. οὕτως ἐν ἑκάστῳ ὑποθέμενοι,
 πάλιν αὐτὸ πολλὰ καὶ πολλοῖς ὀνόμασι λέγομεν. ΘΕΑΙ.

recordarisne? *The.* Quidni recorder? *Ho.* Numquid circa ens modo minore in dubitatione versamur? *The.* Mihi quidem, hospes, si modo dici potest, magis deficere nunc videmur. *Ho.* Hoc ergo hic ponatur ambiguum. postquam vero tam ens quam non ens ex aequo nobis obscurum est visum, spes restat deinceps, si alterum clarius vel obscurius videbitur, & alterum similiter visum iri: & si alterum ignotum penitus, alterum quoque similiter fore. sermonem igitur quantum possumus decen- tissime circa utrumque pariter persequamur. *The.* Scite. *Ho.* Dicamus plane quo pacto multis nominibus idem hoc appel- lamus. *The.* Exemplum ad hoc inducas. *Ho.* Hominem unum vocantes, cognomentis multis denominamus, dum colores illi, figuras, magnitudines attribuimus, virtutesque & vitia: in qui- bus omnibus aliisque permultis non hominem tantum esse ip- sum dicimus, sed & bonum, & alia multa: atque in aliis simi- liter agimus. quodlibet enim unum ponentes, multa deinde multisque nominibus appellamus. *The.* Vera narras. *Ho.* Un-

- Ἄληθῆ λέγεις. ΞΕ. Ὅθεν γε, οἶμαι, τοῖς τε νέοις καὶ τῶν γερόντων τοῖς ὀψιμαθέσι δοίην παρεσκευάκαμεν. εὐθὺς γὰρ ἐπιλαβέσθαι παντὶ πρόχειρον, ὡς ἀδύνατον τά τε πολλὰ εἶναι, καὶ τὸ ἐν πολλὰ εἶναι. καὶ δὴ που χαίρουσιν, οὐκ ἔβωντες
- c. ἀγαθὸν λέγειν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγαθὸν, ἀγαθὸν τὸν δὲ ἄνθρωπον, ἄνθρωπον. ἐντυγχάνεις γὰρ, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἐγὼμαι, πολλάκις τὰ τοιαῦτα ἐσπουδακόσιν, ἐνίοτε πρεσβυτέρους ἄνθρώποις, καὶ ὑπὸ πενίας τῆς περὶ Φρόνησιν κτήσεως τὰ τοιαῦτα τεθαυμακόσι, καὶ δὴ τι καὶ πάνσοφον οἰομένοις τοῦτο αὐτὸ ἀνευρηκέναι. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Ἵνα τοίνυν πρὸς ἅπαντας ἡμῖν ὁ λόγος ἦ τοὺς πάποτε περὶ οὐσίας καὶ ὅτι οὖν διαλεχθέντας, ἔσω καὶ πρὸς τούτους καὶ πρὸς
- d. τοὺς ἄλλους, ὅσοις ἔμπροσθεν διειλέγμεθα, τὰ νῦν ὡς ἐν ἐρωτήσει λεχθησόμενα. ΘΕΑΙ. Τὰ ποῖα δὴ; ΞΕ. Πότερον μήτε τὴν οὐσίαν κινήσει καὶ εἰσείσει προσάπτωμεν, μήτε ἄλλο ἄλλω μηδὲν μηδενί, ἀλλ' ὡς ἄμικτα ὄντα καὶ ἀδύνατα μεταλαμβάνειν ἀλλήλων, οὕτως αὐτὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν λόγοις τιθῶ-

de iuvenibus, ut arbitror, & tardo ingenio senibus adverstandi occasionem dedimus. Nam continuo quisque obiicere potest, quod impossibile fit, multa unum, & unum multa esse. Quapropter exultant, dum hominem bonum dici non sinunt, sed bonum quidem, bonum: hominem vero, hominem vocari volunt. Incidisti saepenumero, ut arbitror, Theaetete, in homines, qui argutiis eiuscemodi student, plerumque etiam seniores, qui propter inopiam sapientiae haec admirantur, & tanquam magnificum quiddam invenerint, se temere iactant. *The.* Et maxime quidem. *Ho.* Ut igitur cunctos, quicumque de essentia unquam aliquid locuti sunt, sermo comprehendat, quae deinceps interrogando subiiciemus, tam adversus hos, quam adversus alios, quos supra retulimus, dicta intelligantur. *The.* Quaenam ista? *Ho.* Utrum neque essentiam cum motu statum iungemus, neque aliud quidquam cum alio quoquam, sed quasi invicem res communicare nequeant, nostris sermonibus eas penitus fecernemus? an in idem omnia cogemus,

μεν; ἢ πάντα εἰς ταυτὸν ξυνάγωμεν, ὡς δυνατὰ ἐπικοινωνεῖν ἀλλήλοις; ἢ τὰ μὲν, τὰ δὲ μὴ; τούτων, ὦ Θεαίτητε, τί ποτ' ἂν προαιρεῖσθαι τούτους φήσαιμεν; ΘΕΑΙ. Ἐγὼ μὲν ὑπὲρ e. αὐτῶν οὐδὲν ἔχω πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι. τί οὖν οὐ καδ' ἐν, ἀποκρινόμενον, ἐφ' ἑκάστου τὰ ξυμβαινόντα ἐσκέψω; ΞΕ. Καλῶς λέγεις· καὶ τιθῶμεν γε αὐτοὺς λέγειν, εἰ βούλει, πρῶτον, μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν· οὐκοῦν κίνησις τε καὶ εἴσις οὐδαμῆ μεθέξτεον οὐσίας; p. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν; ΞΕ. Τί δέ; ἔσαι πότερον αὐτῶν οὐσίας ²⁵² μὴ προσκοινωνοῦν; ΘΕΑΙ. Οὐκ ἔσαι. ΞΕ. Ταχὺ δὴ ταύτη a. γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστα γέγονεν, ὡς ἔοικεν, ἅμα τε τῶν τὸ πᾶν κινούντων, καὶ τῶν ὡς ἐν ἰσάντων, καὶ ὅσοι κατ' εἶδη τὰ ὄντα, κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι φασιν αἰεὶ. πάντες γὰρ οὗτοι τό γε εἶναι προσάπτουσι, οἱ μὲν, ὄντως κινεῖσθαι λέγοντες, οἱ δὲ, ὄντως ἐσηκῶτα εἶναι. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ ὅσοι τοτὲ μὲν συντιθέασι τὰ πάντα, τοτὲ δὲ διαιροῦσιν, εἴτε εἰς ἐν καὶ ἐξ ἐνὸς ἀπειρα, b. εἴτε εἰς πέρασ ἔχοντα σοιχεῖα διαιρούμενοι, καὶ ἐκ τούτων

tanquam misceri singula possint? an partim licebit quidem, partim minime? Quid ex his potissimum, Theaetete, electuros illos putamus? *The.* Nescio quid pro illis respondeam. Cur non sigillatim respondendo, quid ex unoquoque sequitur exquisivisti? *Ho.* Recte admones. Ponamus ergo, si vis, dicere illos, nihil cuiquam ullo pacto posse quidquam communicare. nonne motus igitur & status nullo modo essentiae participabunt? *The.* Nullo modo certe. *Ho.* Num erit illorum aliquod, cum neutrum sit, essentiae particeps? *The.* Non erit. *Ho.* Statim hac consensione omnia, ut videtur, perversa sunt, tum illorum dogmata, qui moveri omnia, tum illorum, qui stare ut unum volunt: ac etiam illorum, qui secundum species ea quae sunt, eodem modo, & secundum eadem esse semper existimant, omnes enim esse adiungunt, partim vere moveri, partim vere stare dicentes. *The.* Sic est omnino. *Ho.* Quin etiam quicumque interdum componunt omnia, interdum dividunt, sive in unum

- συντιθέντες, ὁμοίως μὲν, εἴαν ἐν μέρει τοῦτο τιθῶσι γιγνώμενον, ὁμοίως δὲ καὶ εἴαν αἰεὶ, κατὰ πάντα ταῦτα, λέγοιεν ἂν οὐδὲν, εἴπερ μηδεμίᾳ ἐστὶ ξύμμικσις. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ. Ἐπι τίνων ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστώτατα μετείημεν τὸν λόγον, εἰ μηδὲν ἑῶντες κοινωνία πάθῃματος ἑτέρου θάτερον προσαγορεύειν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τῷ τε εἶναι που περὶ πάντα ἀναγκάζονται χρῆσθαι, καὶ τῷ χωρὶς, καὶ τῷ ἄλλων, καὶ τῷ καθ' αὐτὸ καὶ μυρίοις ἑτέροις ὧν ἀκρατεῖς οὐκ εἴργεσθαι, καὶ μὴ συναπτειν ἐν τοῖς λόγοις, οὐκ ἄλλων δέονται τῶν ἐξελεγχόντων ἄλλὰ, τὸ λεγόμενον, οἴκοθεν τὸν πολέμιον καὶ ἐναντιωσόμενον ἔχοντες, ἐντὸς ὑποφθεγγόμενον, ὡσπερ τὸν ἄτοπον Εὐρυκλέα, περιφέροντες αἰεὶ πορεύονται.
- d. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ λέγεις ὁμοίον τε καὶ ἀληθές. ΞΕ. Τί δ' ἂν πάντα ἀλλήλοις ἑῶμεν δύναμιν ἔχειν ἐπὶ κοινωνίας; τοῦτο μὲν οἷός τε καὶ γὰρ διαλύειν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὅτι κινήσις γε αὕτη παντάπασιν ἴσται ἂν, καὶ θάσις αὐτῷ πάλιν αὕτη κινεῖτο, εἴπερ ἐπιγιγνοῖσθην ἐπ' ἀλλήλοιον. ἀλλὰ μὴν τοῦτό

& ex uno in infinita, sive in terminata elementa dividant, & ex his componant: similiter quidem si interdum id fieri ponant, similiter si semper: in his, inquam, omnibus nihil veri dicunt, quandoquidem rerum est nulla commixtio. *The.* Recte. *Ho.* Praeterea & ipsi quam absurdissime sermonem transigeremus, si nihil permetteremus alterius passionis communione alterum appellari. *The.* Quomodo? *Ho.* Ipso esse circa singula quodammodo uti coguntur, & ipso seorsum, & altero, & secundum seipsum, & innumeris aliis: quibus cum abstinere nequeant, quin sermonibus suis interferant, nullis aliorum redargutionibus indigent, sed, ut fertur, domi hostem & adversarium habent intus submurmurantem, tanquam absurdum illum Euryclem circumferentes semper incedunt. *The.* Verum est quod dicis ac simile. *Ho.* Quid vero, si omnia vim mutuae communionis habere dicamus? hoc profecto & ipse refellere possum. *The.* Qua ratione? *Ho.* Quoniam & motus ipse omnino quiesceret, & status agigaretur, si invicem commiscerentur. hoc au-

γέ που τοῖς μεγίσταις ἀνάγκαις ἀδύνατον, κίνησιν τε ἴσασθαι
καὶ ἴσασθαι κινεῖσθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸ τρίτον δὴ
μόνον λοιπὸν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἔν γε τι τούτων
ἀναγκαῖον, ἢ πάντα, ἢ μηδέν ἢ τὰ μὲν ἐθέλειν, τὰ δὲ μὴ, **e.**
συμμίγνυσθαι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Καὶ μὴν τὰ γε
δύο ἀδύνατον εὐρεθῆναι. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Πᾶς ἄρα ὁ βουλό-
μενος ὀρθῶς ἀποκρίνεσθαι, τὸ λοιπὸν τῶν τριῶν δῆσει. ΘΕΑΙ.
Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Ὅτε δὴ τὰ μὲν ἐθέλει τοῦτο δρᾶν,
τὰ δ' οὐ, σχεδὸν ὅσον τὰ γράμματα πεπονητό' ἂν εἴη. καὶ γὰρ **p.**
ἐκείνων τὰ μὲν ἀναρμωσθεῖ που πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ ξυναρμώ- **252**
ττει. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τὰ δὲ γε φωνήεντα, διαφερόν- **a.**
τως τῶν ἄλλων, ὅσον δεσμὸς, διὰ πάντων κεχώρηκεν, ὥστε
ἄνευ τινὸς αὐτῶν ἀδύνατον ἀρμώττειν καὶ τῶν ἄλλων ἕτερον
ἐτέρω. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα γε. ΞΕ. Πᾶς οὖν οἶδεν ὅποιος
ὅποιοις δύναται κοινωγεῖν; ἢ τέχνης δεῖ τῶ μέλλοντι δρᾶν
ικανῶς αὐτά; ΘΕΑΙ. Τέχνης. ΞΕ. Ποίας; ΘΕΑΙ. Τῆς
γραμματικῆς. ΞΕ. Τί δὲ, περὶ τοὺς τῶν ὀξεῶν καὶ βαρέων
φθόγγους ἄρ' οὐχ οὕτως; ὁ μὲν τοὺς συγκεραυνυμένους τε **b.**

tem summa quadam necessitate impossibile est, motum stare,
statumve moveri. *The.* Cur non? *Ho.* Tertium itaque solum
restat. *The.* Sane. *Ho.* Etenim unum aliquod istorum necessa-
rium est, vel omnia, vel nulla, vel alia commisceri, alia mi-
nime. *The.* Necessarium profus. *Ho.* Duo quidem reperiri
non possunt. *The.* Non certe. *Ho.* Sequitur ut quicumque recte
respondere vult, reliquum e tribus ponere debeat. *The.* Maxi-
me. *Ho.* Quandoquidem alia coire volunt, alia minime: fer-
me idem rebus aliis quod literis evenit. nam quaedam ex
literis invicem copulantur, quaedam minime. *The.* Patet. *Ho.*
Vocalium quippe literarum series per alias omnes tanquam
vinculum quoddam protenditur, sine quo nullae invicem lite-
rae vinciri possunt. *The.* Et maxime quidem. *Ho.* An intelli-
git unusquisque quae literae quibus congruant? vel arte opus
est, ut recte id fiat? *The.* Arte. *Ho.* Qua? *The.* Grammatica.
Ho. Nonne idem circa gravium & acutorum sonos? qui enim
Plat. Oper. Vol. II.

- καὶ μὴ τέχνην ἔχων γινώσκειν, μουσικός· ὁ δὲ μὴ ξυνοίει, ἄμουσος; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Καὶ κατὰ τῶν ἄλλων δὴ τεχνῶν καὶ ἀτεχνῶν τοιαῦτα εὐρήσομεν ἕτερα. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τί δ' ἐπειδὴ καὶ τὰ γένη πρὸς ἀλλήλα κατὰ ταυτὰ μίξεως ἔχειν ὡμολογήκαμεν, ἄρ' οὐ μετ' ἐπισήμης τιδὸς ἀναγκαῖον διὰ τῶν λόγων πορεύεσθαι τὸν ὁρθῶς μέλλοντα, δείξειν ποῖα ποίοις συμφωνεῖ τῶν γενῶν, καὶ ποῖα ἀλλήλα οὐ δέχεται; καὶ δὴ καὶ διὰ πάντων εἰ συνέχοντα ταῦτ' ἐστίν, ὥστε συμμίγνυσθαι δυνατὰ εἶναι; καὶ πάλιν ἐν ταῖς διαιρέσεσιν, εἰ δι' ὅλων ἕτερα τῆς διαιρέσεως αἴτια; ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐκ ἐπισήμης δεῖ, καὶ σχεδόν γε ἴσως τῆς μεγιστῆς; ΞΕ. Τί οὖν αὖ προσερούμεν, ὦ Θεαιτιτε, ταύτην; ἢ πρὸς Διδὸς ἐλάβομεν εἰς τὴν τῶν ἐλευθέρων ἐμπεσόντες ἐπισήμην; καὶ κινδυνεύομεν, ζητοῦντες τὸν σοφιστὴν, πρότερον ἀνευρηκέναι τὸν φιλόσοφον; ΘΕΑΙ. Πῶς λέγεις; ΞΕ. Τὸ κατὰ γένη
- d. διαιρεῖσθαι, καὶ μήτε ταυτὸν εἶδος ἕτερον ἠγγήσασθαι, μήτε ἕτερον ὄν ταυτὸν, μῶν οὐ τῆς διαλεκτικῆς φήσομεν ἐπισήμης εἶναι; ΘΕΑΙ. Ναὶ φήσομεν. ΞΕ. Οὐκοῦν ὅγε τοῦτο δυνατὸς

voces invicem consonas, dissonasve arte dignoscit, musicus: qui vero ignorat, musicae expertus. *The.* Ita est. *Ho.* Et in aliis artibus, artiumque defectibus eiusmodi alia reperiemus. *The.* Manifestum id quidem. *Ho.* Cum vero & genera rerum eodem pacto mutuam communionem habere dixerimus, nonne scientia quadam sermones peragere debet, quisquis recte qualia genera qualibus congruant, aut dissonent, ~~in~~ ostensurus, quin etiam per omnia cogniturus si ista convenient, adeo ut commisceri possint, & in divisionibus rursus, si per omnia altera divisionis est causa? *The.* Scientia prorsus opus est, ac ferme omnium maxima. *Ho.* Quam igitur hanc appellabimus, Theaetete? Numquid per Iovem imprudentes in liberalium hominum scientiam incidimus? cumque quaereremus sophistam, prius invenisse videmur philosophum? *The.* Qui isthuc? *Ho.* Per genera dividere, & neque eandem speciem alteram putare, neque alteram rursus eandem esse, nonne dialecticae officium esse

δρᾶν, μίαν ιδέαν διὰ πολλῶν, ἐνὸς ἐκάστου κειμένου χωρὶς, πάντῃ διατεταμένην ἰκανῶς διαισθάνεται, καὶ πολλὰς ἑτέρας ἀλλήλων, ὑπὸ μιᾶς ἔξωθεν περιεχομένης, καὶ μίαν αὖ δι' ὅλων πολλῶν ἐν ἐνὶ ξυνημμένην καὶ πολλὰς χωρὶς πάντῃ διωρισμένης. τοῦτο δ' ἔστιν, ἥ τε κοινωνεῖν ἕκαστα δύναται, καὶ ὅπῃ μὴ, διακρίνειν κατὰ γένος, ἐπίσασθαι. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν τό γε διαλεκτικὸν οὐκ ἄλλῃ δώσεις, ὡς ἐγὼ φημι, πλὴν τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφεῦντι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ ἂν ἄλλῃ δοίη τις; ΞΕ. Τὸν μὲν δὴ φιλόσοφον ἐν τοιοῦτῳ τινὶ τόπῳ καὶ νῦν καὶ ἔπειτα ἀνευρήσομεν, εἰάν ζητῶμεν, ἰδεῖν μὲν χαλεπὸν ἐναργῶς καὶ τοῦτου ἕτερον μὴν τρόπον ἢ τε τοῦ σοφιστοῦ χαλεπότης, ἢ τε τούτου. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὁ μὲν ἀποδιδράσκων εἰς τὴν τοῦ μὴ ὄντος σκοτεινότητα, τριβῆ προσπατόμενος αὐτῆς, διὰ τὸ σκοτεινὸν τοῦ τόπου κατανοῆσαι χαλεπός. ἢ γάρ; ΘΕΑΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Ὁ δὲ γε φιλόσοφος, τῇ τοῦ ὄντος ἀεὶ διὰ λογισμῶν προσκειμένος ἰδέα, διὰ τὸ λαμπρὸν αὖ τῆς χώρας, οὐδαμῶς εὐπετῆς ὀφθῆ-

dicemus? *The.* Dicemus profecto. *Ho.* Quicumque hoc agere potest, unam ideam per multa, unoquoque seorsum posito, passim porrectam acute persentit: & multas quae diversae inter se sunt extrinsecus sub una comprehensas: & unam rursus per tota illa, quae multa sunt, in uno copulatam, & multas seorsum undique distinctas. Hoc autem est scire, per genus discernere qua singula communicare vicissim possunt, & qua non possunt. *The.* Omnino. *Ho.* At vero dialecticum opus haud alteri dabis, ut arbitror, quam pure legitimeque philosophanti. *The.* Quo pacto alteri dari posset? *Ho.* Philosophum quidem tali quodam in loco & nunc, & in posterum, si quae-remus, inveniemus, quamquam & hic non facile conspici potest. Sed alia ratione sophista, alia philosophus intuitum refugit oculorum. *The.* Qua? *Ho.* Sophistam pono, quia in non entis tenebras aufugit, & diuturna consuetudine tenebris illis offunditur, idcirco summa difficultate discernitur. *The.* Sic est. *Ho.* Philosophus autem entis ipsius ideae ratiocinatione sem-

- ναι. τὰ γὰρ τῆς τῶν πολλῶν ψυχῆς ὁμίματα, καρτερεῖν πρὸς
b. τὸ θεῖον ἀφορῶντα ἀδύνατα. ΘΕΑΙ. Καὶ ταῦτα εἰκὸς οὐχ
 ἦττον ἐκείνων οὕτως ἔχειν. ΕΞ. Οὐκοῦν περὶ μὲν τούτου τά-
 χα ἐπισκεψόμεθα σαφέστερον, ἂν ἐτι βουλομένοις ἡμῖν ἦ περὶ
 δὲ τοῦ σοφιστοῦ που δῆλον ὡς οὐκ ἀνετέον, πρὶν ἂν ἰκανῶς αὐ-
 τὸν θεασώμεθα. ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες. ΕΞ. "Ὅτ' οὖν δὴ τὰ μὲν
 ἡμῖν τῶν γενῶν ὠμολόγηται κοινωνεῖν ἐθέλειν ἀλλήλοις, τὰ δὲ
 μὴ, καὶ τὰ μὲν, ἐπ' ὀλίγον, τὰ δ' ἐπὶ πολλὰ, τὰ δὲ, καὶ διὰ
e. πάντων οὐδὲν καλύει τοῖς πᾶσι κοινωνηκένοι. τὸ δὴ μετὰ τοῦ-
 το ξυνεπισπώμεθα τῷ λόγῳ, τῆδε σκοποῦντες, μὴ περὶ πάν-
 των τῶν εἰδῶν, ἵνα μὴ ταραττώμεθα ἐν πολλοῖς ἀλλὰ προσλό-
 μενοι τῶν μεγίστων λεγομένων ἄττα, πρῶτον μὲν, ποῖα ἑκάστῃ
 ἔσιν, ἔπειτα κοινωνίας ἀλλήλων πῶς ἔχει δυνάμεως ἵνα τό, τε
 ὄν καὶ μὴ ὄν, εἰ μὴ πάσῃ σαφηνεῖα δυνάμεθα λαβεῖν, ἀλλ' οὖν
 λόγου γε ἐνδεεῖς μὴδὲν γινώμεθα περὶ αὐτῶν, καθόσον ὁ τρόπος
 ἐνδέχεται τῆς νῦν σκέψεως, ἔὰν ἄρα ἡμῖν πῃ παρεικασθῇ τὸ μὴ

per inhaerens, ob regionis illius splendorem haud facile cer-
 nitur. Nam vulgarium animarum oculi divinitatis radios susti-
 nere non possunt. *The.* Consentaneum est ista sic non minus
 quam illa sese habere. *Ho.* De hoc alias clarius, si pro volun-
 tate licebit, tractabimus. Sophista vero non prius est dimit-
 tendus, quam sufficienter a nobis sit cognitus. *The.* Egregie.
Ho. Postquam ergo inter nos convenit, ex generibus quaedam
 vicissim congregi, quaedam penitus diffidere: & alia quidem
 cum paucis, alia cum multis, nonnulla quoque per omnia om-
 nibus cohaerere: sequamur deinceps rationem sermonis huius
 in hunc modum considerantes. non de omnibus speciebus, in-
 quam, ne multitudine confundamur, verum quasdam ex iis
 quae maximae appellantur eligentes: primum quidem quales
 quaeque sint; deinde quam vim inutuae communionis habeant,
 ut ens atque non ens, si non possumus perspicua penitus no-
 tione comprehendere, saltem congrua de his disputandi ratione
 non careamus, quoad investigationis huius conditio patitur.
 Quod si non ens velut imaginando esse, revera non ens dice-

ὄν, λέγουσιν ὡς ἔσιν ὄντως μὴ ὄν, ἀλώοις ἀπαλλάττειν. ΘΕΑΙ. d.
 Οὐκοῦν χρή. ΞΕ. Μέγιστα μὴ τῶν γενῶν, ἃ νῦν δὴ διήκειμεν,
 τό, τε ὄν αὐτὸ, καὶ εἴσις καὶ κίνησις. ΘΕΑΙ. Πολύ γε. ΞΕ.
 Καὶ μὴν τῷ γε δύο φαμέν αὐτοῖν ἀμίκτω πρὸς ἀλλήλω. ΘΕΑΙ.
 Σφόδρα γε. ΞΕ. Τὸ δέ γε ὄν, μίκτον ἀμφοῖν. ἐσὸν γὰρ ἀμφω
 που. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τρία δὴ γίνεταί ταῦτα. ΘΕΑΙ.
 • Τί μὴν; ΞΕ. Οὐκοῦν αὐτῶν ἕκαστον τοῖν μὲν δυοῖν ἕτερόν
 ἔσιν, αὐτὸ δ' ἑαυτῷ ταυτὸν. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τί ποτ' αὐ e.
 νῦν οὕτως εἰρήκαμεν τό, τε ταυτὸν καὶ θάτερον; πότερα δύο
 γένη τιὰ αὐτοῦ, τῶν μὲν τριῶν ἄλλα, ξυμμειγνυμένω μὴν
 ἐκείνοις ἐξ ἀνάγκης αἰεὶ καὶ περὶ πέντε, ἀλλ' οὐ περὶ τριῶν ὡς
 ὄντων αὐτῶν σκεπτέον, ἢ τό, τε ταυτὸν τοῦτο καὶ θάτερον ἐκεί-
 νων τί προσαγορεύοντες λαυθάνομεν ἡμᾶς αὐτούς; ΘΕΑΙ. p.
 ἴσως. ΞΕ. Ἄλλ' οὔτι μὴν κίνησις γε καὶ εἴσις, οὔθ' ἕτερον ²⁵³
 οὔτε ταυτὸν ἐσι. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὅ, τι περ ἂν κοινῇ a.
 προσείπωμεν κίνησιν καὶ εἴσιν, τοῦτο οὐδέτερον αὐτοῖν οἶόν
 τε εἶναι. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Κίνησις τε εἴσεται, καὶ εἴσις
 αὐτὴ κινήθησεται. περὶ γὰρ ἀμφότερα θάτερον ὀποτεροῦν γιγ-

mus, infontes forsitā evadēmus. *The.* Decet sane. *Ho.* Maxi-
 ma vero omnium genera, quae modo referēbamus, ens ipsum
 & status, & motus. *The.* Valde. *Ho.* Duo haec invicem mis-
 ceri non posse, est dictum. *The.* Certe. *Ho.* Ens vero utris-
 que misceri: ambo enim quodammodo sunt. *The.* Nil obstat.
Ho. Sequitur, ut tria sint haec. *The.* Sequitur. *Ho.* An non ho-
 rum quodlibet a duobus reliquis alterum est, sibi idem? *The.*
 Est. *Ho.* Quid ita nunc idem & alterum diximus? Numquid
 ut duo quaedam genera alia quam tria superiora, illis autem
 necessario semper adnexa? atque ita de quinque generibus co-
 gitandum? an idem & hoc & alterum illorum quiddam enun-
 ciavimus, quod tamen nos latuit? *The.* Forsitan. *Ho.* At vero
 motus statusque neque alterum est, neque idem. *The.* Quam
 ob causam? *Ho.* Quod communiter motum statumve voca-
 mus, hoc neutrum illorum esse potest. *The.* Cur? *Ho.* Quia
 & motus stare, & status itidem moveretur. Circa enim ambo

- νόμενον αὐτοῖν ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὐτὸ θάτερον ἐπὶ τοῦ-
b. ναυτίου τῆς αὐτοῦ Φύσεως, ἅτε μετασχόν τοῦ ἐναντίου.
 ΘΕΑΙ. Κομιδῆ γε. ΞΕ. Μετέχετον μὴν ἄμφω ταυτοῦ καὶ
 θάτερου. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μὴ τοίνυν λέγωμεν κίνησιν γ'
 εἶναι ταυτὸν ἢ θάτερον, μὴδ' αὐτὸ εἶναι. ΘΕΑΙ. Μὴ γάρ.
 ΞΕ. Ἄλλ' ἄρα τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτὸν ὡς ἐν τι διανοητέον ἡμῖν.
 ΘΕΑΙ. Ἴσως. ΞΕ. Ἄλλ' εἰ τὸ ὄν καὶ τὸ ταυτὸν μηδὲν διά-
 φορον σημαίνεται, κίνησιν αὐτὸ πάλιν καὶ εἶναι ἄμφότερα εἶναι
 λέγοντες, ἄμφότερα οὕτως αὐτὰ ταυτὸν, ὡς ὄντα προσερού-
c. μεν. ΘΕΑΙ. Ἀλλὰ μὴν τοῦτό γε ἀδύνατον. ΞΕ. Ἀδύνα-
 τον ἄρα ταυτὸν καὶ τὸ ὄν ἐν εἶναι. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Τέ-
 τартον δὴ πρὸς τοῖς τρισὶν εἶδεσιν εἶδος τὸ ταυτὸν τιθῶμεν.
 ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Τί δέ; τὸ θάτερον ἄρα ἡμῖν λεκ-
 τέον πέμπτον; ἢ τοῦτο καὶ τὸ ὄν, ὡς δύο ἄττα δυνάματα ἐφ'
 ἐνὶ γένει διανοεῖσθαι δεῖ; ΘΕΑΙ. Τάχ' ἄν. ΞΕ. Ἄλλ' οἴμαι
 σε συγχωρεῖν, τῶν ὄντων τὰ μὲν, αὐτὰ καθ' αὐτὰ, τὰ δέ,
 πρὸς ἄλλα ἀεὶ λέγεσθαι. ΘΕΑΙ. Τί δ' οὐ; ΞΕ. Τὸ δ' ἕτερον

alterum, utrumvis illorum effectum, cogeret alterum in naturae
 suae transire contrarium, utpote contrarii particeps. *The.* Pro-
 fus. *Ho.* Ambo tamen eodem alterove participant. *The.* Nempe.
Ho. Ne ergo dicamus, aut motum esse idem vel alterum,
 aut statum similiter. *The.* Non certe. *Ho.* Sed numquid ens
 & idem quasi unum quiddam nobis cogitandum? *The.* Forte.
Ho. At si ens & idem nihilo inter se differunt, quoties motum
 & statum ambo esse dicemus, ambo similiter ista idem sicut
 entia denominabimus: hoc autem impossibile. *The.* At hoc
 impossibile. *Ho.* Non potest igitur idem & ens, unum esse.
The. Sic ferme dicendum. *Ho.* Quartam ergo speciem praeter
 tres superiores ipsum idem ponamus. *The.* Ponamus. *Ho.* Num-
 quid ipsum alterum quinto loco ponendum? vel hoc & ens
 nomina duo unum quiddam significare putandum? *The.* Forte.
Ho. Arbitror tamen concessurum te, quod eorum quae sunt,
 quaedam ipsa secundum seipsa sunt, quaedam ad alia referun-
 tur. *The.* Quidni? *Ho.* Alterum autem semper ad alterum.

αἰεὶ πρὸς ἕτερον. ἢ γὰρ; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Οὐκ ἂν, εἴ γε d.
 τὸ ὄν καὶ τὸ θάτερον μὴ πάμπολυ διεφερέτην· ἀλλ' εἴπερ θά-
 τερον ἀμφοῖν μετεῖχε τοῖν εἰδοῖν, ὥσπερ τὸ ὄν, ἦν ἂν ποτέ τι
 καὶ τῶν ἐτέρων ἕτερον οὐ πρὸς ἕτερον. νῦν δὲ ἀτεχνῶς ἡμῖν
 ὅ, τι περ ἂν ἕτερον ἦ, συμβέβηκεν ἐξ ἀνάγκης πρὸς ἕτερον
 τοῦτο αὐτὸ ὅπερ ἐστίν, εἶναι. ΘΕΑΙ. Λέγεις καθάπερ ἔχει.
 ΞΕ. Πέμπτον δὴ τὴν θάτερον Φύσιν λεκτέον ἐν τοῖς εἰδεσιν
 οὖσαν, ἐν οἷς προαιρούμεθα. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ διὰ πάν- e.
 των γε αὐτὴν αὐτῶν φήσομεν εἶναι διεληλυθυῖαν. ἐν ἑκάστῳ
 γὰρ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων, οὐ διὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν, ἀλλὰ
 διὰ τὸ μετέχειν τῆς ιδέας τῆς θάτερον. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν
 οὔν. ΞΕ. Ὡδε δὴ λέγωμεν ἐπὶ τῶν πέντε, κατ' ἐν ἀναλαμ-
 βάνουτες. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Πρῶτον μὲν κίνησιν, ὡς ἐστὶ
 παντάπασιν ἕτερον εἴσεως. ἢ πῶς λέγομεν; ΘΕΑΙ. Οὕτω.
 ΞΕ. Οὐ εἴσεως ἄρ' ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Οὐδαμῶς. ΞΕ. Ἐστὶ δὲ γε,
 διὰ τὸ μετέχειν τοῦ ὄντος. ΘΕΑΙ. Ἐστὶ. ΞΕ. Αὐτὸς δὲ πᾶ- p.
 λιν ἢ κίνησις ἕτερον ταυτοῦ ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Οὐ 256
 α.

nonne? *The.* Semper. *Ho.* Non tamen ita, nisi alterum, & ens inter se longe differrent. sed si alterum speciebus utrisque participaret, ut ens, esset utique aliquid eorum, quae altera sunt, alterum utique non ad alterum. Nunc autem quidquid revera alterum est, ex necessitate sequitur, ut secundum id quod est, alterum fit. *The.* Sic est, ut dicis. *Ho.* Quintam ergo alterius ipsius naturam in speciebus, quibus adiunximus, ponere decet. *The.* Profecto. *Ho.* Dicendum quoque per omnia haec illam discurrere. esse enim ex aliis unumquodque alterum, non per sui ipsius naturam, sed quia alterius ideae fit particeps. *The.* Revera. *Ho.* Sic autem de quinque figillatim repetendo dicamus. *The.* Qui? *Ho.* Principio, quod motus omnino alterum quiddam est, quam status. Itane, an aliter asserendum? *The.* Ita profus. *Ho.* Non ergo status est. *The.* Nullo pacto. *Ho.* Est autem, ex eo quod entis est particeps. *The.* Est. *Ho.* Rursus motus alterum est, quam ipsum idem. *The.* Ferme. *Ho.* Non ergo ipsum idem est. *The.* Non certe. *Ho.* Attamen idem

- ταυτὸν ἄρα ἐστὶ. ΘΕΑΙ. Οὐ γὰρ οὖν. ΞΕ. Ἄλλὰ μὴν αὕτη γ' ἦν ταυτὸν, διὰ τὸ μετέχειν αὐτὸ πάντ' αὐτοῦ. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Τὴν κίνησιν δὴ ταυτὸν τ' εἶναι καὶ μὴ ταυτὸν, ὁμολογητέον, καὶ οὐ δυσχεραυτέον. οὐ γὰρ ὅταν εἴπωμεν αὐτὴν ταυτὸν καὶ μὴ ταυτὸν, ὁμοίως εἰρήκαμεν ἄλλ' ὅπταν
- b. μὲν ταυτὸν, διὰ τὴν μέθεξιν ταυτοῦ πρὸς αὐτὴν, οὕτω λέγομεν. ὅταν δὲ μὴ ταυτὸν, διὰ τὴν κοινωνίαν αὐτῆς πατέρου δι' ἣν ἀποχωριζομένη ταυτοῦ, γέγονεν οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἕτερον. ὥστε ὀρθῶς αὐτὸ λέγεται πάλιν οὐ ταυτὸν. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ εἴ πῃ μετελάμβανεν αὐτὴ κίνησις φάσεως, οὐδὲν ἂν ἀτοπον ἦν φάσιμον αὐτὴν προσαγορεύειν. ΘΕΑΙ. Ὄρθότατά γε, εἴπερ τῶν γενῶν συγχωρησόμεθα τὰ μὲν ἀλλήλοις ἐθέλειν μίγνυσθαι, τὰ δὲ μὴ. ΞΕ. Καὶ μὴν
- c. ἐπὶ γε τὴν τούτου πρότερον ἀπόδειξιν, ἢ τῶν γῶν, ἀφικόμεθα, ἐλέγχοντες ὡς ἐστὶ κατὰ φύσιν ταύτη. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Λέγωμεν δὴ πάλιν. ἢ κίνησις ἐστὶν ἕτερον τοῦ ἕτερου, καθάπερ ταυτοῦ τε ἦν ἄλλο καὶ τῆς φάσεως; ΘΕΑΙ. Ἀναγ-

quodammodo est propter participationem. omnia enim ipso eodem participant. *The.* Summopere. *Ho.* Concedendum igitur sine controversia, motum & idem esse pariter, & non idem. neque enim cum dicimus ipsum idem esse, non idem simili ratione pronuntiamus: sed idem, quia ipsius eiusdem particeps, sibi met idem est: non idem vero, quia ipsum quoque alterum recipit, quo ab ipso eodem se iungitur, neque illud est, sed aliud quiddam. Quamobrem recte non idem dicitur. *The.* Recte nimirum. *Ho.* Quin etiam si quo modo statum ipse motus admitteret, motum stabilem nominare nequaquam esset absurdum. *The.* Recte, si quidem concesserimus e generibus quaedam invicem communicare velle, quaedam minime. *Ho.* At vero ad huius prius demonstrationem, quam praesentium refellendo pervenimus, quod videlicet sic natura se res habeat. *The.* Cur non? *Ho.* Dicamus iterum, motum alterum esse, quam ipsum alterum, quemadmodum aliud, quam idem, & status erat. *The.* Necessse est. *Ho.* Est ergo & alterum hac ra-

καῖον. ΞΕ. Οὐχ ἕτερον ἄρ' ἐσι πη, καὶ ἕτερον, κατὰ τὸν νῦν δὴ λόγον. ΘΕΛΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Τί οὖν δὴ τὸ μετὰ τοῦτο; ἄρ' αὐτῶν μὲν τριῶν ἕτερον αὐτὴν φήσομεν εἶναι, τοῦ δὲ τετάρτου μὴ φῶμεν; ὁμολογήσαντες αὐτὰ εἶναι πέντε, περὶ ὧν καὶ ἐν οἷς προϋθέμεθα σκοπεῖν; ΘΕΛΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. d. Ἀδύνατον γὰρ συγχωρεῖν ἐλάττω τὸν ἀριθμὸν τοῦ νῦν δὴ φανέντος. ἀδεῶς ἄρα τὴν κίνησιν ἕτερον εἶναι τοῦ ὄντος, διαμαχόμενοι λέγωμεν. ΘΕΛΙ. Ἀδέεζατα μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ σαφῶς ἡ κίνησις ὄντως οὐκ ὄν ἐσι, καὶ ὄν, ἐπεὶ περ τοῦ ὄντος μετέχει. ΘΕΛΙ. Σαφέστατά γε. ΞΕ. Ἔστιν ἄρα ἐξ ἀνάγκης τὸ μὴ ὄν ἐπὶ τε κινήσεως εἶναι, καὶ κατὰ πάντα τὰ γένη. κατὰ πάντα γὰρ ἡ θατέρου φύσις, ἕτερον ἀπεργαζομένη τοῦ ὄντος, ἕκασον οὐκ ὄν ποιεῖ καὶ ξύμπαντα δὴ κατὰ e. ταυτὰ, οὕτως οὐκ ὄντα ὀρθῶς ἐροῦμεν καὶ πάλιν, ὅτι μετέχει τοῦ ὄντος, εἶναί τε καὶ ὄντα. ΘΕΛΙ. Κινδυνεύει. ΞΕ. Περὶ ἕκασον ἄρα τῶν εἰδῶν πολὺ μὲν ἐσι τὸ ὄν, ἀπειρον δὲ πλῆθει τὸ μὴ ὄν. ΘΕΛΙ. Ἔοικε. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ ὄν αὐτὸ τῶν ἄλλων ἕτερον

tione quodammodo, & non alterum. *The.* Verum. *Ho.* Quid vero deinceps? num alterum ipsum, quam tria dicemus, non tamen a quarto diversum, cum quinque illa esse confessi fuerimus, e quibus unum considerandum proposuimus? *The.* At quomodo? *Ho.* Neque enim minorem illorum numerum, quam supra confiterit, concedere possumus. itaque nihil veriti pugnemus, motum aliud esse, quam ens. *The.* Asseremus protinus. *Ho.* Quare motus revera non ens existit, & ens, quandoquidem entis est particeps. *The.* Manifestum id quidem. *Ho.* Sequitur itaque, non ens in motu, & in aliis generibus omnibus esse. nam in singulis alterius ipsius natura, dum alterum unumquodque, quam ipsum ens efficit, non ens efficit singula: atque ideo cuncta similiter non entia hac de causa praedicabimus; & quia ente participant, esse iterum dicemus, entiaque vocabimus. *The.* Fortasse. *Ho.* Ergo circa speciem quamlibet ens quidem multiplex est, non ens autem multitudine infinitum. *The.* Videtur. *Ho.* An non ipsum quoque ens aliud,

- p. εἶναι λεκτέον; ΘΕΑΙ. Ἀνάγκη. ΞΕ. Καὶ τὸ ὄν ἄρ' ἡμῶν,
 257 ὅσα πέρ ἐστι τὰ ἄλλα, κατὰ τοσαῦτα οὐκ ἔστιν. ἐκεῖνα γὰρ οὐκ
 a. ὄν, ἐν μὲν αὐτὸ ἔστιν, ἀπέραντα δὲ τὸν ἀριθμὸν τὰλλα οὐκ ἔστιν
 αὐ. ΘΕΑΙ. Σχεδὸν οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν δὴ καὶ ταῦτα οὐ
 δυσχεραυντέον, ἐπεὶπερ ἔχει κοινωνίαν ἀλλήλοις ἢ τῶν γενῶν
 φύσις. εἰ δὲ τις ταῦτα μὴ συγχωρεῖ, πείσας ἡμῶν τοὺς ἔμ-
 προσθεν λόγους, οὕτω πειθέτω τὰ μετὰ ταῦτα. ΘΕΑΙ. Δι-
 b. καιότατα εἰρηκας. ΞΕ. Εἰδῶμεν δὴ καὶ τὸδε. ΘΕΑΙ. Τὸ
 ποῖον; ΞΕ. Ὅπταν τὸ μὴ ὄν λέγωμεν, ὡς ἔοικεν, οὐκ ἐναν-
 τίον τί λέγομεν τοῦ ὄντος, ἀλλ' ἕτερον μόνον. ΘΕΑΙ. Πῶς;
 ΞΕ. Οἷον, ὅταν εἰπωμέν τι μὴ μέγα, τότε μᾶλλον τί σοι
 φαινόμεθα τὸ μικρὸν ἢ τὸ ἴσον δηλοῦν τῷ ῥήματι; ΘΕΑΙ.
 Καὶ πῶς; ΞΕ. Οὐκ ἄρ' ἐναντίον ὅταν ἀποφασίς λέγηται ση-
 μαίνειν συγχωρησόμεθα τοσοῦτον δὲ μόνον, ὅτι τῶν ἄλλων
 τί μνησκει τὸ Μὴ καὶ τὸ Οὐ προτιθέμενα τῶν ἐπίουτων ὀνομά-
 c. των, μᾶλλον δὲ τῶν πραγμάτων, περὶ ἅττ' ἂν κέηται τὰ
 ἐπιφθεγγόμενα ὑπερὸν τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα. ΘΕΑΙ. Παν-

quom unumquodque aliorum est dicendum? *The.* Necessè est.
Ho. Ens itaque, quot numero alia sunt, totidem non est ipsum,
 nam cum illa ipsum non fit, unum quidem ipsum est: alia
 vero quae infinita sunt numero, non est. *The.* Ita paene dicen-
 dum. *Ho.* Haud sane turbari nos his decet; si quidem natura
 generum mutuaam communionem habet: si quis autem minus
 haec accipit, sciendum positis superioribus, concedi haec in-
 super oportere. *The.* Iustissime dicis. *Ho.* Videamus & hoc.
The. Quidnam? *Ho.* Quoties non ens dicimus, ut videmur, ne-
 quaquam entis contrarium dicimus, sed alterum quiddam so-
 lum. *The.* Quomodo? *Ho.* Ceu cum aliquid non magnum di-
 cimus, non magis parvum, quam aequale eo vocabulo signi-
 ficamus. *The.* Sic est. *Ho.* Non ergo contrarium, quando ne-
 gatio dicitur, significari fatebimur: tantam vero dumtaxat as-
 severabimus, quod Non, & Neque, aliquid ex aliorum nu-
 mero significant, quando nomina antecedunt: immo quoties
 antecedunt res ipsas, circa quas nomina negationes sequentia

τάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Τὸδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ.
 ΘΕΑΙ. Τί τὸ ποῖον; ΞΕ. Ἡ θατέρου μοι φύσις φαίνεται
 κατακεκερματισθαι, καθάπερ ἐπισήμη. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ.
 Μία μὲν ἐστὶ που καὶ ἐκείνη, τὸ δ' ἐπὶ τῷ γιγνόμενον μέρος
 αὐτῆς ἕκαστον ἀφορισθὲν, ἐπωνυμίαν ἴσχειν τιὰ ἑαυτῆς ἰδίαν
 διὸ πολλαὶ τέχναι τισὶ λεγόμεναι καὶ ἐπισήμαι. ΘΕΑΙ. Πόλυ d.
 μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὰ τῆς θατέρου φύσεως μόρια μιᾶς
 οὐσης, ταυτὸν πέποιθε τοῦτο. ΘΕΑΙ. Τάχ' οὖν. ΞΕ. Ἄλλο
 πη δὴ λέγωμεν. ἐστὶ τῷ καλῷ τὶ θατέρου μόριον ἀντιτιθέμενον;
 ΘΕΑΙ. Ἔστι. ΞΕ. Τοῦτ' οὖν ἀνώνυμον ἐροῦμεν, ἢ τιν' ἔχον
 ἐπωνυμίαν; ΘΕΑΙ. Ἔχον. ὃ γὰρ μὴ καλὸν ἐκάστοτε φθελ-
 γόμεθα, τοῦτο οὐκ ἄλλου τινὸς ἕτερόν ἐστιν, ἢ τῆς τοῦ καλοῦ
 φύσεως. ΞΕ. Ἴθι νῦν τὸδὲ μοι λέγε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. e.
 Ἄλλο τι τῶν ὄντων τινὸς ἑνὸς γένους ἀφορισθὲν, καὶ πρὸς τι
 τῶν ὄντων αὐτὸ πάλιν ἀντιτεθὲν, οὕτω ξυμβέβηκεν εἶναι τὸ μὴ
 καλόν; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Ὅντος δὴ πρὸς ὃν ἢ ἀντιθεσις,

pronuntiantur. *The.* Sic est omnino. *Ho.* Hoc praeterea, si tibi videtur, meditemur. *The.* Quid istud? *Ho.* Ipsius alterius natura eodem modo, quo & scientia, concisa videtur. *The.* Quo pacto? *Ho.* Una quidem est & illa. pars autem illius in aliquo residens, sigillatimque determinata, cognomentum proprium est fortita: quocirca multae artes scientiaeque esse dicuntur. *The.* Profus. *Ho.* Nonne & partes naturae ipsius alterius, quae una est, idem quod & partes scientiae patiuntur? *The.* Forfitan. Verum qua ratione, dicamus. *Ho.* Est pulchro pars aliqua ipsius alterius opposita? *The.* Est. *Ho.* Hancne omni cognomento carere dicemus? an potius cognominari? *The.* Cognominari. quod enim non pulchrum ubique pronuntiamus, hoc non ab alio quoquam alterum est, quam a pulchri natura. *Ho.* Age itaque ad hoc responde. *The.* Ad quid respondeam? *Ho.* Cum aliquid in parte quadam entium determinatum sit, rursusque alicui entium opponatur, contingatne ita, non pulchrum dici? *The.* Ita. *Ho.* Revera sequitur, non pulchrum esse aliquid, quandoquidem est illud cui opponitur.

ὡς ἔοικε, εἶναι συμβαίνει τὸ μὴ καλόν. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα! ΞΕ. Τί οὖν; κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ἄρα μᾶλλον μὲν τὸ καλὸν ἡμῖν ἐστὶ τῶν ὄντων, ἤττον δὲ τὸ μὴ καλόν; ΘΕΑΙ.

- P. Οὐδέν. ΞΕ. Ὅμοίως ἄρα τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μέγα αὐτὸ εἶναι λεκτέον. ΘΕΑΙ. Ὅμοίως. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὸ μὴ δίκαιον τῷ δίκαιῳ κατὰ ταυτὰ δετέον, πρὸς τὸ μηδέν τι μᾶλλον εἶναι θάτερον θατέρου. ΘΕΑΙ. Τί μήν; ΞΕ. Καὶ τᾶλλα δὴ ταύτη λέξομεν, ἐπεὶπερ ἡ θατέρου φύσις ἐφάνη τῶν ὄντων οὕσα. ἐκείνης δὲ φύσεως, ἀνάγκη δὴ καὶ τὰ μόρια αὐτῆς μηδεὶός ἤττον ὄντα τίθεναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὗ; ΞΕ. Οὐκοῦν, ὡς ἔοικεν, ἡ τῆς θατέρου μορίου φύσεως, καὶ τῆς τοῦ ὄντος πρὸς
- b. ἄλλαλα ἀντικειμένων ἀντιθεσις, οὐδὲν ἤττον, εἰ θέμις εἰπεῖν, αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐσία ἐστίν, οὐκ ἐναντίον ἐκείνης σημαίνουσα, ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον ἕτερον ἐκείνου. ΘΕΑΙ. Σαφέστατά γε. ΞΕ. Τί' οὖν αὐτὴν προσεῖπωμεν; ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὃ διὰ τὸν σοφιστὴν ἐζητοῦμεν, αὐτὸ ἐστὶ τοῦτο. ΞΕ. Πότερον οὖν, ὡσπερ εἶπες, ἐστὶν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον; καὶ δεῖ θάρρῶντα ἤδη λέγειν ὅτι τὸ μὴ ὄν, βεβαίως

The. Recte admodum. *Ho.* Numquid ex hoc sermone pulchrum magis in numero entium, non pulchrum minus ponendum? *The.* Nihil magis. *Ho.* Similiter ergo tam non magnum, quam magnum esse dicendum. *The.* Similiter. *Ho.* Quin etiam non iustum secundum haec ac iustum ponemus, ut alterum altero nihil magis sit. *The.* Absque dubio. *Ho.* Eademque erit de ceteris ratio, postquam alterius ipsius natura, e genere entium esse apparuit. ea vero existente, necesse est, & partes eius nihilominus existere. *The.* Quid prohibet? *Ho.* Oppositio ipsa, quae est inter partem naturae ipsius alterius, partemve entis, nihilominus, si dictu fas est, quam ens ipsum essentia est: neque contrarium illius, sed alterum quiddam dumtaxat significat. *The.* Perspicue. *Ho.* Quam igitur ipsam appellabimus? *The.* Constat utique, quod non ens id, quod a nobis sophistae gratia quaesitum, hoc ipsum est. *Ho.* An, ut dicebas, nihilominus, quam ceterorum quidquam, essentiam habet?

ἐσὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν ἔχον ὡσπερ τὸ μέγα ἢν μέγα, καὶ τὸ καλὸν ἢν καλόν, καὶ τὸ μὴ μέγα καὶ τὸ μὴ καλόν; οὕτω δὲ c.
καὶ τὸ μὴ ὄν κατὰ ταυτὸ ἢν τε καὶ ἐσὶ μὴ ὄν, ἐνάριθμον
τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἓν; ἢ τίνα ἔτι πρὸς αὐτὸ, ὧ Θεαί-
τητε, ἀπίστιαν ἔχομεν; ΘΕΑΙ. Οὐδεμίαν. ΞΕ. Οἷσθ' οὖν ὅτι
Παρμενίδου μακροτέρω τῆς ἀποβρῆσεως ἀφεσηκάμεν; ΘΕΑΙ.
Τί δῆ; ΞΕ. Πλεῖον ἢ 'κεῖνος ἀπειπεῖν σκοπεῖν, ἡμεῖς εἰς τὸ
πρόσθεν ἔτι ζητήσαντες ἀπεδείξαμεν αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Πῶς;
ΞΕ. "Ὅτι ὁ μὲν που φησὶν, Οὐ γὰρ μήποτε τοῦτ' οὐδαμῆ d.
εἶναι μὴ ὄντα, Ἄλλὰ σὺ τῆς δ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσεις εἶργε νόημα.
ΘΕΑΙ. Λέγει γὰρ οὖν οὕτω. ΞΕ. Ἡμεῖς δέ γε οὐ μόνον τὰ
μὴ ὄντα ὡς ἐσὶν ἀπεδείξαμεν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶδος, ὃ τυγχάνει
ὄν, τοῦ μὴ ὄντος ἀπεφηνάμεθα. τὴν γὰρ πατέρου φύσιν ἀπο-
δειξαντες οὐσάν τε καὶ κατακεκερματισμένην ἐπὶ πάντα τὰ
ὄντα πρὸς ἀλλήλα, τὸ πρὸς τὸ ὄν ἐκάστου μόριον αὐτῆς ἀν- e.
τίθωμενον, ἐτολήσαμεν εἰπεῖν, ὡς αὐτὸ τοῦτ' ἐσὶν ὄντως
τὸ μὴ ὄν. ΘΕΑΙ. Καὶ παντάπασί γε, ὧ ξένη, ἀληθέστατά

oportetque audacter iam dicere, quod non ens firmiter natu-
ram suam habet; quemadmodum magnum erat magnum, pul-
chrumque erat pulchrum, ac etiam non magnum, & non pul-
chrum? eodemque pacto non ens, secundum idem erat, & est
non ens, species una multis aliis entibus adnumerata. Numquid
ulterius circa hoc, Theaetete, diffidimus? *The.* Nequaquam. *Ho.*
Advertisne, quam longe a Parmenidis mente divertimus? *The.*
Curnam? *Ho.* Illius limites transgressi sumus, dum ulterius
quam statuerit consideravimus & ostendimus. *The.* Quo pacto?
Ho. Quoniam, inquit ille, Nunquam & nullo modo sunt non
entia, Sed tu quaerens ab hoc progressu cohibe mentem. Haec
ille. Nos autem non solum non entia esse ostendimus, sed
quae non fit entis species demonstravimus. cum enim osten-
deremus, alterius ipsius naturam esse, perque omnia entia di-
visam atque dispersam invicem; tunc partem eius oppositam
ei quod cuiusque ens est, esse ipsum re vera non ens asserui-
mus. *The.* Vera profus, o hospes, dixisse mihi videmur. *Ho.*

μοι δοκοῦμεν εἰρηκέναι. ΞΕ. Μὴ τοίνυν ἡμᾶς εἴπη τις ὅτι
 τοῦναντίον τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν ἀποφαινόμενοι, τολμῶμεν λέ-
 γειν ὡς ἔστιν. ἡμεῖς γὰρ περὶ μὲν ἐναντίου τινὸς αὐτῷ χαίρειν
 πάλαι λέγομεν, εἴτ' ἔστιν, εἴτε μὴ, λόγον ἔχον, ἢ καὶ παντά-
 ρ. πασιν ἄλογον. ὃ δὲ νῦν εἰρήκαμεν εἶναι τὸ μὴ ὄν, ἢ πεισάτω
 259^ο τίς ὡς οὐ καλῶς λέγομεν ἐλέγξας, ἢ, μέχρι περ ἂν ἀδυνατῆ,
 α. λεκτέον καὶ ἐκείνω καλῶς περ ἡμεῖς λέγομεν, ὅτι: συμμίγνυται
 ἀλλήλοις τὰ γένη, καὶ τό, τε ὄν καὶ πατέρα διὰ πάντων καὶ
 δι' ἀλλήλων διεληλυθότα, τὸ μὲν ἕτερον μετασχὼν τοῦ ὄντος,
 ἔστι μὲν διὰ ταύτην τὴν μέθεξιν, οὐ μὴν ἐκεῖνό γε οὐ μετέσχευ,
 ἀλλ' ἕτερον. ἕτερον δὲ τοῦ ὄντος ὄν, ἔστι σαφέστατα ἐξ ἀνάγκης
 b. εἶναι μὴ ὄν. τὸ δὲ ὄν αὐτῷ πατέρου μετεπιληφὸς, ἕτερον τῶν ἄλ-
 λων ἂν εἴη γενῶν ἕτερον δ' ἐκείνων ἀπάντων ὄν, οὐκ ἔστιν ἕκα-
 στον αὐτῶν, οὐδὲ ξύμπαντα τὰ ἄλλα, πλὴν αὐτό. ὥστε τὸ ὄν,
 ἀναμφισβητήτως αὐτῷ μυρία ἐπὶ μυριοῖς οὐκ ἔστι καὶ τᾶλλα
 δὴ κατ' ἕκαστον οὕτω, καὶ ξύμπαντα, πολλαχῆ μὲν ἔστι.

Nemo itaque dicat, quod, postquam non ens entis contrarium ostendimus, esse ipsum dicere audeamus. nos enim iam diu vale ei diximus qui roget, quod contrarium est alicuius, revera fit necne, & ratione quadam subsistat, aut ratione careat. Quod autem nunc diximus, esse non ens, vel reprobare debet, qui minus credit; vel, si reprobare non valet, eousque credere, quousque contradicere nequit: quod videlicet genera invicem sint commixta, ensque & alteram, per se invicem perque alia omnia penetrando, sese mutuo capiant, dum alterum ente participat. est enim ob participationem huiusmodi, non tamen est illud ipsum, quo participat, sed aliud quiddam. Cum vero aliud sit, quam ipsum ens, necessario sequitur, ut non ens esse dicatur. Ens quoque ex eo, quod ipsius alterius particeps, alterum quiddam ab aliis generibus est dicendum. cumque alterum sit, quam reliqua cuncta, nec unum aliquid ex illis, neque cuncta alia existit, sed ipsum quod est dumtaxat: quapropter ens absque dubio in plurimis plurima non est. & alia quoque similiter, tam universa, quam singula multifariam

πολλαχῆ δ' οὐκ ἔσι. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ ταύταις δὴ ταῖς ἐναντιώσεσιν εἴτε ἀπιεῖ τις, ἐπισκεπτέον αὐτῷ, καὶ λεκτέον βέλτιόν τι τῶν νῦν εἰρημένων· εἴτε ὡς τι χαλεπὸν κατανενοηκῶς χαίρει, τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα c. τοὺς λόγους ἔλκων, οὐκ ἄξια πολλῆς σπουδῆς ἐσπούδακεν, ὡς οἱ νῦν λόγοι φασι. τοῦτο μὲν γὰρ οὔτε τι κομψὸν, οὔτε χαλεπὸν εὖρειν' ἐκεῖνο δ' ἤδη καὶ χαλεπὸν ἅμα καὶ καλόν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Ὅ καὶ πρόσθεν εἰρηται' τὸ ταῦτα ἔασαυτα, ὡς δυνατὰ, τοῖς λεγομένοις οἷόν τ' εἶναι καθ' ἕκα- στον ἐλέγχοντα ἐπακολουθεῖν ὅταν τέ τις ἕτερον ὄν πη, ταυ- τὸν εἶναι Φῆ, καὶ ὅταν ταυτὸν ὄν, ἕτερον, ἐκεῖνη καὶ κατ' d. ἐκεῖνο ὃ Φησιν τούτῳ πεπονθέναι πότερον. τὸ δὲ ταυτὸν ἕτερον ἀποφαίνειν ἀμνηγέ πη, καὶ τὸ θάτερον ταυτὸ, καὶ τὸ μέγα σμικρὸν, καὶ τὸ ὅμοιον ἀνόμοιον, καὶ χαίρειν οὕτω τἀναντία αἰεὶ προφέροντα ἐν τοῖς λόγοις, οὔτε τις ἐλεγχος οὗτος ἀληθι- νός, ἄρτι τε τῶν ὄντων τινὸς ἐφαπτομένου δῆλος νεογενῆς ὢν. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Καὶ γὰρ, ὦ γαθὲ, τό γε πᾶν

quidem sunt, & multifariam non sunt. *The.* Vera narras. *Ho.* Si quis contrariis hisce conversionibus fidem non praestat, cogitare debet, ut meliora, quam haec, inducat. aut si quis quasi arduum quiddam invenerit, gaudet, nunc huc, nunc illuc sermones trahens, is sciat, haud sane multo studio digna se excogitavisse, quemadmodum sermones hi testantur. hoc enim neque egregium aliquid, neque inventu difficile est: sed illud arduum atque praeclarum. *The.* Quidnam? *Ho.* Quod & supra dictum est, ut his tanquam levibus omissis, ea quae eadem plane sunt, redarguere unaquaque in re possis: sive quod alterum est, idem, sive quod idem, alterum, atque id eadem utrumque ratione esse convincens. Nam quod idem est, alterum, aut quod alterum, idem etiam quoquo modo esse, & quod magnum est, parvum, & quod simile, dissimile etiam fit, ostendere; & contraria hoc pacto connectere: haud vera redargutio est, sed vix leviter rem attingens, rudisque & nuper nata. *The.* Omnino quidem. *Ho.* Nam omne ab omni fecer-

- ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν, ἄλλως τε οὐκ ἔμμελές,
 c. καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου. ΘΕΑΙ.
 Τί δὴ; ΞΕ. Τελευτάτη πάντων λόγων ἐστὶν ἀφάνισις, τὸ
 διαλύειν ἕκαστον ἀπὸ πάντων. διὰ γὰρ τὴν ἀλλήλων τῶν εἰδῶν
 συμπλοκὴν ὁ λόγος γέγονεν ἡμῖν. ΘΕΑΙ. Ἄληθῆ. ΞΕ. Σκό-
 p. πειτοίνου ὡς ἐν καιρῷ δὴ νῦν τοῖς τοιοῦτοις διεμαχόμεθα, καὶ
 260 a. προσηναγκάζομεν ἕξ ἕτερον ἑτέρῳ μίγνυσθαι. ΘΕΑΙ. Πρὸς
 δὴ τί; ΞΕ. Πρὸς τὸ τὸν λόγον ἡμῖν τῶν ὄντων ἐν τι γενῶν
 εἶναι. τούτου γὰρ σεργηθέντες, τὸ μὲν μέγιστον, φιλοσοφίας ἂν
 σεργηθεῖμεν ἔτι δ' ἐν τῷ παρόντι δεῖ λόγον ἡμᾶς διομολογήσα-
 σθαι τί ποτ' ἐστίν. εἰ δὲ ἀφηρέθημεν αὐτὸ, μὴδ' εἶναι τοπαρά-
 παν, οὐδὲν ἂν ἔτι που λέγειν οἴοι τ' ἦμεν. ἀφηρέθημεν δ' ἂν,
 b. εἰ συνεχωρήσαμεν μηδεμίαν εἶναι μίξιν μηδενὶ πρὸς μηδέν.
 ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς τοῦτό γε. λόγον δὲ διότι νῦν διομολογητέον
 οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Ἄλλ' ἴσως τῆδ' ἐπόμενος, ῥᾶς ἂν μάθοις.
 ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ μὲν δὴ μὴ ὄν ἡμῖν ἐν τι τῶν ἄλλων
 γένος ἀνεφάνη, κατὰ πάντα τὰ ὄντα διεσπαρμένον. ΘΕΑΙ.
 Οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸ μετὰ τοῦτο σκεπτέον, εἰ δόξῃ τε καὶ

nere, o adolescens optime, & inconcinnum est, & hominis mu-
 ficæ philosophiæque prorsus expertis. *The.* Quamobrem? *Ho.*
 Omnis penitus oratio deletur, si unumquodque ab omnibus fe-
 gregatur. nam propter mutuam specierum copulam oratio con-
 stitit. *The.* Sic est. *Ho.* Adverte obsecro, quam opportune nunc
 adversus istos pugnantes coëgimus eos, ut alterum alteri com-
 misceri permitterent. *The.* Ad quid maxime? *Ho.* Ad hoc, ut ora-
 tio unum aliquid e generibus sit. hoc enim si privaremur, philo-
 sophia ut plurimum careremus. Oportet præterea in præsen-
 tia communi consensu quid oratio sit, definire. quod si peni-
 tus e medio tolleretur, nulla de re loqui possemus. tolleretur
 autem, si concessum esset, nullam esse rerum commixtionem.
The. Recte id quidem. verum qua de causâ nunc oratio de-
 finienda sit, non intelligo. *Ho.* At forte hoc modo percipies.
The. Quo? *Ho.* Non ens constitit unum quoddam reliquorum
 generum existens, per omnia quæ sunt, diffusum. *The.* Con-

λόγω μίγνυται. ΘΕΑΙ. Τί δὴ; ΞΕ. Μὴ μίγνυμένου μὲν αὐτοῦ τούτοις, ἀναγκαῖον ἀληθῆ πάντ' εἶναι μίγνυμένου δέ, c. δόξα τε ψευδῆς γίγνεται καὶ λόγος. τὸ γὰρ τὰ μὴ ὄντα δοξάζειν, ἢ λέγειν, τοῦτ' ἐστὶ που τὸ ψεῦδος ἐν διανοίᾳ τε καὶ λόγοις γιγνόμενον. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Ὅντος δέ γε ψεύδους, ἔστιν ἀπάτη. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ μὴν ἀπάτης οὔσης, εἰδώλων τε καὶ εἰκόνων ἤδη καὶ Φαντασίας πάντα ἀνάγκη μετὰ εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς γὰρ οὐ; ΞΕ. Τὸν δέ γε σοφιστὴν ἔφαμεν ἐν τούτῳ που τῷ τόπῳ καταπεφευγῆναι μὲν, ἔξαρνον δὲ γεγονέναι τοπαράπαν μὴδ' εἶναι ψεῦδος. τὸ γὰρ μὴ ὄν οὔτε d. διασκεῖσθαι τινα, οὔτε λέγειν, οὐσίας γὰρ οὐδέν οὐδαμῆ τὸ μὴ ὄν μετέχειν. ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα. ΞΕ. Νῦν δέ γε τοῦτο μὲν ἐφάνη μετέχον τοῦ ὄντος. ὥστε ταύτη μὲν ἴσως οὐκ ἂν μάχοιτο ἐτι τάχα δ' ἂν φαίη, τῶν εἰδῶν τὰ μὲν μετέχειν τοῦ μὴ ὄντος, τὰ δ' οὐ καὶ λόγον δὴ καὶ δόξαν εἶναι τῶν οὐ μετεχόντων. ὥστε τὴν εἰδωλοποιητικὴν καὶ Φανταστικὴν, ἐν ἧ φημὲν αὐτὸν εἶναι, διαμάχοιτ' ἂν πάλιν ὡς παντάπασιν e.

stuit. Ho. Considerandum ergo deinceps, utram opinionem atque orationi immisceatur. The. Cur? Ho. Quoniam, si nullo modo his immisceatur, vera esse omnia necesse est. sin autem misceatur, falsa opinio, oratioque falsa exoriuntur. dicere enim & opinari non entia, hoc ipsum falsum est, orationi & cogitationi contingens. The. Sic est. Ho. Cum vero fit falsitas, deceptio sequitur. The. Statim. Ho. Orta deceptione, necesse est simulacris & imaginibus phantasiaque cuncta repleri. The. Nihil repugnat. Ho. Sophistam vero dicebamus hunc in locum confugisse, dum falsum nullo modo esse diceret, quia non ens nemo cogitet, vel pronuntiet, cum non ens nulla ex parte sit essentiae particeps. The. Sic est dictum. Ho. Nunc autem hoc entis particeps nobis apparuit. quapropter haud ultra hac quidem parte pugnabit. Forte vero dicet, quasdam e speciebus cum non ente participare, quasdam minime: orationem & opinionem ex illorum numero esse, quae non participant: & idcirco facultatem illam phantasticam, simulacrorum magistram,
Plat. Oper. Vol. II.

οὐκ ἔστιν ἐπειδὴ δόξα καὶ λόγος οὐ κοινωνεῖ τοῦ μὴ ὄντος.
 ψεῦδος γὰρ τοπαράπαν οὐκ εἶναι, ταύτης μὴ συνισταμένης
 τῆς κοινωνίας. διὰ ταῦτ' οὖν λόγον πρῶτον καὶ δόξαν καὶ
 φαντασίαν διερευνητέον ὅ, τί ποτ' ἔστιν ἵνα φανέντων, καὶ
 τὴν κοινωνίαν αὐτῶν τῶ μὴ ὄντι κατιδωμεν' κατιδόντες δὲ,
 τὸ ψεῦδος ὃν ἀποδείξωμεν ἀποδείξαντες δὲ, τὸν σοφιστὴν εἰς
 αὐτὸν ἐνδύσωμεν, εἴπερ ἔνοχος ἔστιν ἢ καὶ ἀπολύσαντες, ἐν
 ἄλλῳ γένει ζητῶμεν. **ΘΕΑΙ.** Κομιδῆ γε, ὦ ξένη, ἔοικεν
 ἀληθὲς εἶναι τὸ περὶ τὸν σοφιστὴν κατ' ἀρχὰς λεχθὲν, ὅτι
 δυσθήρατον εἶη τὸ γένος. φαίνεται γὰρ οὖν προβλημάτω
 γέμειν ὧν ἐπειδάν τι προβάλη, τοῦτο πρότερον ἀναγκαῖον
 διαμάχεσθαι πρὶν ἐπ' αὐτὸν ἐκεῖνον ἀφικέσθαι. νῦν γὰρ μόγις
 μὲν τὸ μὴ ὄν, ὡς οὐκ ἔστι, προβληθὲν διεπεράσαμεν ἕτερον δὲ
 ἡ. προβέβληται καὶ δεῖ δὴ ψεῦδος ὡς ἔστι καὶ περὶ λόγον καὶ περὶ
 δόξαν ἀποδείξαι, καὶ μετὰ τοῦτο ἴσως ἕτερον, καὶ ἔτ' ἄλλο
 μετ' ἐκεῖνο· καὶ πέρασ, ὡς ἔοικεν, οὐδὲν φανήσεται ποτέ. **ΞΕ.**

in qua illum locavimus, nusquam esse contendet, postquam
 opinio oratioque cum non ente nullo modo participant: fal-
 sumque nihil esse dicet, cum nulla communio talis reperitur.
 Quamobrem, quid oratio sit opinioque & phantasia, primo
 investigandum, ut his declaratis, eorum cum non ente com-
 munionem conspiciamus: qua inspecta, falsum esse aliquid
 ostendamus: cumque hoc ostenderit, in eo Sophistam, si
 quidem reus est, vinciamus; aut etiam illum absolventes, alio
 quodam in genere deinde quaeramus. *The.* Verum omnino vi-
 detur, hospes, quod ab initio de Sophista praediximus, quod
 videlicet prehensu difficile genus hoc prorsus sit. Multis enim
 obicibus circumseptus videtur, neque ad eum pervenire quis
 potest, nisi prius obstaculum, quod obiecit ille, submoverit. Et
 nunc quidem vix tandem obiectionem illam evasimus, quia non
 ens nullo modo esse intulerat. continuo siquidem aliud ob-
 iectum. Unde oportet, & orationem, & opinionem falsas esse
 posse ostendere: & forsitan post hoc aliud: aliudque post il-
 lud; nullusque terminus invenietur. *Ho.* Forti animo persequi,

Θαρρῆϊν, ὧ Θεαίτιτε, χρῆ τὸν καὶ σμικρὸν τι δυνάμενον εἰς τὸ πρόσθεν αἰε προΐεναι. τί γὰρ ὁ γ' ἀθυμῶν ἐν τούτοις, δράσειεν ἂν ἐν ἄλλοις; ἢ μηδὲν ἐν ἐκείνοις ἀνύπτων, ἢ καὶ πάλιν εἰς τοῦπισθεν ἀπωσθεῖς, σχολῆ που, τὸ κατὰ τὴν παροιμίαν λεγόμενον, ὃ γε τοιοῦτος ἂν ποτε ἔλοι πόλιν. νῦν δ' ἐπεὶ, ὧ c.
 ἴγαθὲ, τοῦτο ὃ λέγεις διαπεπέρανται, τό τοι μέγιστον ἡμῶν τεῖχος ἡρημένον ἂν εἴη, τὰ δ' ἄλλα ἤδη βῆα καὶ σμικρότερα.
ΘΕΑΙ. Καλῶς εἶπες. **ΞΕ.** Λόγον δὲ πρῶτον καὶ δόξαν, καθάπερ ἐρρήθη, νῦν διαλάβωμεν, ἵνα ἐναργέστερον ἀπολογησάμεθα, πότερον αὐτῶν ἄπτεται τὸ μὴ ὄν, ἢ παντάπασιν ἀληθῆ μέν ἐσιν ἀμφοτέρα ταῦτα, ψεῦδος δὲ οὐδέποτε οὐδέτερον. **ΘΕΑΙ.** Ὅρθῶς. **ΞΕ.** Φέρε δὴ, καθάπερ ἐπὶ τῶν εἰδῶν καὶ τῶν γραμμῶν ἐλέγομεν, περὶ τῶν ὀνομάτων πάλιν ὡσ- d.
 αὐτως ἐπισκεψάμεθα· φαίνεται γὰρ πη ταύτη τὸ νῦν ζητούμενον. **ΘΕΑΙ.** Τὸ ποῖον οὖν δὴ περὶ τῶν ὀνομάτων ὑπακουζέον; **ΞΕ.** Εἴτε πάντα ἀλλήλοις ξυναρμόττει, εἴτε μηδὲν εἴτε τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δὲ μή. **ΘΕΑΙ.** Δῆλον τοῦτό γε, ὅτι τὰ μὲν ἐθέλει, τὰ δ' οὐ. **ΞΕ.** Τὸ τοιούδε λέγεις ἴσως· ὅτι τὰ

Theaetete, debet, quisquis progredi vel aliquando in eo, quod coepit, potest. quomodo enim qui in istis haesitet, in aliis audeat unquam? Nam qui illis aut nihil efficit, aut retro repellitur, nunquam, ut proverbio fertur, expugnabit urbem. Nunc vero, quaequam quod dicebas transactum nobis est, & ingens propugnaculum captum, reliqua posthac minora levioraque supersunt. *The.* Praeclare loqueris. *Ho.* Orationem itaque primo, sicuti dictum est, opinionemve capiamus, ut clarius ostendamus, utrum non ens haec, attingat; an vero omnino sint ambo, falsumque neutrum. *The.* Optime. *Ho.* Age, quemadmodum circa species & literas diximus, similiter circa nomina rursus excogitemus. videtur enim quod nunc quaeritur ita sese habere. *The.* Quid potissimum de nominibus vis intelligi? *Ho.* Utrum omnia invicem congruant, aut nullum; aut quaedam consonent, alia dissonent. *The.* Patet quod quaedam congruunt, quaedam minime. *Ho.* Forte tale quiddam ais, quod quae

- μὲν ἐφεξῆς λεγόμενα καὶ δηλοῦντά τι, ξυναρμύττει τὰ δὲ
- e. τῆ συνεχείᾳ μηδὲν σημαίνοντα, ἀναρμοσεῖ. ΘΕΑΙ. Πῶς τί τοῦτ' εἶπες; ΞΕ. Ὅπερ φήθην ὑπολαβόντα σε προσομολογεῖν. ἔσι γὰρ ἡμῖν πού τῶν τῆ Φωνῆ περὶ τὴν οὐσίαν δηλωμάτων διττὸν γένος. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Τὸ μὲν, ὀνόματα τὸ δὲ, ρ. ῥήματα κληβέυ. ΘΕΑΙ. Εἰπέ ἐκάτερον. ΞΕ. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς 262 πράξεσιν ὃν δήλωμα, ῥήμά που λέγομεν. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. a. Τὸ δὲ γ' ἐπ' αὐτοῖς ἐκεῖνα πράττουσι σημεῖον τῆς Φωνῆς ἐπιτεβέν, ὄνομα. ΘΕΑΙ. Κομιδῆ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐξ ὀνομάτων μὲν μόνων συνεχῶς λεγομένων οὐκ ἔσι ποτὲ λόγος, οὐδ' αὖ ῥημάτων χωρὶς ὀνομάτων λεχθέντων. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' οὐκ ἔμαθον. ΞΕ. Δῆλον γὰρ ὡς πρὸς ἕτερόν τι βλέπων ἄρτι
- b. ξυναρμολόγεις· ἐπεὶ τοῦτ' αὐτὸ ἐβουλόμην εἰπεῖν, ὅτι συνεχῶς αὖτε λεγόμενα ταῦτα, οὐκ ἔσι λόγος. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἶον, βαδίζει, τρέχει, καθεύδει καὶ τᾶλλα ὅσα πράξεις σημαίνει ῥήματα, καὶ πάντα τίς ἐφεξῆς αὖ τ' εἶπη, λόγον οὐδέν τι μᾶλλον ἀπεργάζεται. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Οὐκοῦν

consequenter dicta aliquid exprimunt, invicem congruunt: quae vero continuata nihil significant, non conveniunt. *The.* Quomodo? quidve dicebas? *Ho.* Quod intelligere te, & fateri putavi. Duo namque sunt genera declarationum earum, quae circa essentiam voce fiunt. *The.* Quo pacto? *Ho.* Unum quidem nominum genus, verborum alterum. *The.* Dic utrumque. *Ho.* Declarationem, qua actiones significantur, verbum dicimus. *The.* Sane. *Ho.* Signum autem vocis agentibus ipsis inpositum, nomen. *The.* Profus. *Ho.* Ex solis nominibus ordine prolatis oratio nunquam efficitur, neque rursus ex verbis absque nominibus pronuntiatas. *The.* Haec non didici. *Ho.* Constat utique quod alio intendens animum paulo ante assentire. nam hoc ipsum est, quod dicere volebam, quod ista, si solum ita continuata pronuntiantur, orationem non faciunt. *The.* Quomodo? *Ho.* Ut, vadit, currit, dormit, & alia verba, quaecumque actiones significant: quae si quis subiungat omnia, nihilo magis orationem facit. *The.* Sic est. *Ho.* Rursus

καὶ πάλιν ἔταν λέγηται, λέων, ἔλαφος, ἵππος, ὅσα τε ὀνόματα τῶν τὰς πράξεις αὐ πραττόντων ὀνομάσθη, καὶ κατὰ ταύτην δὴ τὴν συνέχειαν οὐδεὶς πω συνέξη λόγος. οὐδεμίαν γὰρ οὔτε οὕτως οὔτ' ἐκείνως πράξιν οὐδ' ἀπραξίαν οὐδὲ οὐσίαν ὄντος οὐδὲ μὴ ὄντος δηλοῖ τὰ φωνηθέντα, πρὶν ἂν τις τοῖς ὀνόμασι τὰ ῥήματα κεράσῃ. τότε δὴ ἤρμωσε τε, καὶ λόγος ἐγένετο εὐθὺς ἡ πρώτη συμπλοκὴ, σχεδὸν τῶν λόγων ὁ πρῶτος, εἰ καὶ σμικρότατος. ΘΕΑΙ. Πῶς ἄρ' ἴδε λέγεις; ΞΕ. "Ὅταν εἴπῃ τις, ἄνθρωπος μαυθάνει, λόγον εἶναι Φῆς τοῦτον ἐλάχιστον τε καὶ πρῶτον. ΘΕΑΙ. "Ἐγώ γε. ΞΕ. Δηλοῖ γὰρ ἤδη πού τότε περὶ τῶν ὄντων, ἢ γιγνομένων, ἢ γεγονότων, ἢ μελλόντων καὶ οὐκ ὀνομάζει μόνον, ἀλλὰ τι περαίνει, συμπλέκων τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι. διὸ λέγειν τε καὶ αὐτὸν, ἀλλ' οὐ μόνον ὀνομάζειν, εἰποιμεν' καὶ δὴ τῷ πλέγματι τούτῳ τὸ ὄνομα ἐφθελγξάμεθα λόγον. ΘΕΑΙ. Ὅρθῶς. ΞΕ. Οὕτω δὴ καθάπερ τὰ πράγματα, τὰ μὲν ἀλλήλοισ ἤρμωσσε, τὰ δ' οὐ, καὶ περὶ τὰ τῆς φωνῆς αὐ σημεῖα, τὰ μὲν οὐχ

que cum dicitur, leo, cervus, equus, ceteraque nomina, quae ipsos agentes significant, nondum hac continuatione oratio ulla conficitur. nam quae proferuntur, haud ante actionem, vel actionis impedimentum, aut essentiam sive existentis rei, seu non existentis ostendunt, quam verba nominibus misceantur. tunc vero primum conveniunt, statimque fit oratio, & prima horum complexio, prima oratio est, etiam si fit brevissima. *The.* Qui isthuc inquis? *Ho.* Quando quis dicit, Homo discit, orationem hanc esse ais primam atque brevissimam? *The.* Equidem. *Ho.* Tunc sane declarat aliquid de his, quae sunt, vel fiunt, aut fuerunt iam, aut erunt. neque nominat tantum, sed & definit aliquid, verba nominibus copulans. Ideoque non modo nominare, verum etiam loqui ipsum dicimus, talique contextui nominum orationis nomen indidimus. *The.* Recte. *Ho.* Enimvero quemadmodum res aliquae consonant invicem, ut supra diximus, aliquae dissonant; ita & signa vocum, quaedam nequaquam conveniunt, quaedam

- e. ἀρμόττει, τὰ δὲ, ἀρμόττοντα αὐτῶν, λόγον ἀπειργάσατο. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ. Ἐτι δὴ σμικρὸν τὸδε. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Λόγον ἀναγκαῖον ὅταν περ ἢ τινὸς εἶναι λόγον, μηδέ τινος ἀδύνατον. ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ ποῖον τινα αὐτὸν εἶναι δεῖ; ΘΕΑΙ. Πᾶς δ' οὐ; ΞΕ. Προσέχωμεν δὴ τὸν νοῦν ἡμῶν αὐτοῖς. ΘΕΑΙ. Δεῖγοῦν. ΞΕ. Λέξω τοῖνυν σοι λόγον, συνθεῖς πρᾶγμα πράξει δι' ὀνόματος καὶ ῥήματος. ὅτου δ' ἂν ὁ λόγος ἦ, σύ μοι φράζειν. ΘΕΑΙ. Ταῦτ' ἔσκι κατὰ δύναμιν. ΞΕ. Θεαίτητος κάθηται, μῶν μὴ μακρὸς ὁ λόγος; ΘΕΑΙ. Οὐκ' ἀλλὰ μέτριος. ΞΕ. Σὸν ἔργον δὴ φράζειν περὶ οὗ τ' ἐστὶ καὶ ὅτου. ΘΕΑΙ. Δῆλον ὅτι περὶ ἐμοῦ τε καὶ ἐμός. ΞΕ. Τί δὲ ὁδ' αὖ; ΘΕΑΙ. Ποῖος; ΞΕ. Θεαίτητος, ὃ νῦν ἐγὼ διαλέγομαι, πέτεται. ΘΕΑΙ. Καὶ τοῦτον ἰοῦδ' ἂν εἰς ἄλλως εἴποι πλὴν ἐμόν τε καὶ περὶ ἐμοῦ. ΞΕ. Ποῖον δὲ γε τινὰ φασὲν ἀναγκαῖον ἕκαστον εἶναι τῶν λόγων.
- b. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τούτων δὴ παῖον τινα ἑκάτερον φατέον εἶναι; ΘΕΑΙ. Τὸν μὲν, ψευδῆ που τὸν δὲ, ἀληθῆ. ΞΕ. Λέ-

congruentia orationem conficiunt. *The.* Proffus. *Ho.* Accipe & hoc breve. *The.* Quale istud? *Ho.* Orationem necesse est quoties fit, alicuius esse orationem: nullius enim esse orationem impossibile est. *The.* Ita videtur. *Ho.* Nonne & qualem quandam esse ipsam oportet? *The.* Oportet sane. *Ho.* Animadvertamus obsecro diligenter. *The.* Decet. *Ho.* Afferam orationem tibi, rem cum actione per nomen verbumque coniungens: cuius autem oratio sit tu dicas. *The.* Efficiam, ut poterō. *Ho.* Theaetetus sedet, num oratio ista prolixa? *The.* Non, sed mediocris. *Ho.* Tuum est nunc dicere, de quo & cuius oratio est. *The.* De me videlicet, atque mea. *Ho.* Haec etiam? *The.* Quanam? *Ho.* Theaetetus hic, quicum ego nunc disputo, volat. *The.* Nemo de hac quoque aliter diceret, nisi quod de me, meaque est. *Ho.* Diximus, qualem quandam esse orationem quamlibet oportere. *The.* Diximus. *Ho.* Harum autem qualem utramque esse dicemus? *The.* Unam veram, alteram falsam. *Ho.* Vera oratio ea quae sunt, ut sunt, de te

γει δὲ αὐτῶν ὁ μὲν ἀληθὴς, τὰ ὄντα, ὡς ἔσι περὶ σοῦ. ΘΕΑΙ. Τί μὴν; ΞΕ. Ὁ δὲ δὴ ψευδὴς, ἕτερα τῶν ὄντων. ΘΕΑΙ. Ναι. ΞΕ. Τὰ μὴ ὄντ' ἄρα ὡς ὄντα λέγει. ΘΕΑΙ. Σχεδόν. ΞΕ. Ὅντων δὲ γε ὄντα ἕτερα περὶ σοῦ. πολλὰ μὲν γὰρ ἔφαμεν ὄντα περὶ ἑκάστων εἶναι πού, πολλὰ δὲ οὐκ ὄντα. ΘΕΑΙ. Κομιδῇ μὲν οὔν. ΞΕ. Ὅν ὑσερον δὴ λόγον εἴρηκά περὶ σοῦ, πρῶτον μὲν ἐξ ὧν ὠρισάμεθα τί ποτ' ἔσι λόγος, ἀναγκαιότατον αὐτὸν ἕνα τῶν βραχυτάτων εἶναι. ΘΕΑΙ. Νῦν δὴ γοῦν ταύτη ξυνομολογήσαμεν. ΞΕ. Ἐπειτα δὲ γε, τίος. ΘΕΑΙ. Οὕτως. ΞΕ. Εἰ δὲ μὴ ἔσι σὺς, οὐκ ἄλλου γε οὐδενός. ΘΕΑΙ. Πῶς γάρ; ΞΕ. Μηδενός γε ὧν, οὐδ' ἂν λόγος εἴη τοπαράπασιν, ἀπεφήναμεν γὰρ ὅτι τῶν ἀδυνάτων ἦν, λόγον ὄντα, μηδενός εἶναι λόγον. ΘΕΑΙ. Ὅρθότατα. ΞΕ. Περὶ δὴ σοῦ λεγόμενα μὲντοι θάτερα, ὡς τὰ αὐτὰ, καὶ μὴ ὄντα ὡς ὄντα, παντάσασιν, ὡς ἔοικεν, ἢ τοιαύτη σύνθεσις ἐκ τε ῥημάτων γιγνόμενῇ καὶ ὀνομάτων, ὄντως τε καὶ ἀληθῶς γίνεσθαι λόγος ψευδής. ΘΕΑΙ. Ἀληθέστατα μὲν οὔν. ΞΕ. Τί δὲ δὴ; διάνοιὰ τε καὶ δόξα καὶ φαντασία, μῶν οὐκ ἤδη ἄλλον ὅτι ταῦτα

praedicat. *The.* Certe. *Ho.* Falsa autem, alia quam quae sunt. *The.* Profecto. *Ho.* Quae non sunt ergo, quasi sint asserit. *The.* Sic ferme. *Ho.* Et quae revera sunt, alia de te dicit. multa siquidem entia circa unumquodque esse praediximus, multa quoque non entia. *The.* Omnino. *Ho.* Primum quidem necesse est orationem illam, quam secundo loco de te protuli, secundum orationis definitionem, unam quandam ex brevissimis esse. *The.* Sic enim inter nos convenit. *Ho.* Deinde exprime, num alicuius sit. *The.* Alicuius. *Ho.* Si tua non est, alterius multo minus. *The.* Patet. *Ho.* Si nullius est, neque oratio profus est. nam ostensum est, fieri non posse, ut quae oratio est, nullius oratio sit. *The.* Scite. *Ho.* Ergo quoties de te altera ita praedicantur, ac si eadem essent, & quae non sunt, perinde ac si sint; huiusmodi quaedam ex verbis ac nominibus compositio, procul dubio fit oratio falsa. *The.* Vera admodum loqueris. *Ho.* Quid autem de cogitatione, opinione.

γένη ψευδῆ τε καὶ ἀληθῆ πάνθ' ἡμῶν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγίγνεται; ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Ὡδ' εἶση ῥᾶον, ἂν πρῶτον λάβῃς αὐτὰ, τί ποτ' ἐστὶ, καὶ τί διαφέρουσιν ἕκαστα ἀλλήλων. ΘΕΑΙ. Δίδου μόνον. ΞΕ. Οὐκοῦν διάνοια μὲν καὶ λόγος, ταυτὸν πλὴν ὃ μὲν ἐντὸς τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν διάλογος ἄνευ φωνῆς γιγνόμενος, τοῦτ' αὐτὸ ἡμῖν ἐπινομάσθη διάνοια. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΞΕ. Τὸ δέ γ' ἀπ' ἐκείνης ῥεῦμα διὰ τοῦ εἴματος ἰδὸν μετὰ φθόγγου, κέκληται λόγος. ΘΕΑΙ. Ἀληθῆ. ΞΕ. Καὶ μὴν ἐν λόγοις γε αὐτὸ ἴσμεν οὔν. ΘΕΑΙ. Τὸ ποῖον; ΞΕ. Φάσιν τε καὶ ἀπόφασιν. ΘΕΑΙ. Ἴσμεν. ΞΕ. Ὅταν οὔν τοῦτο ἐν ψυχῇ κατὰ διάνοιαν ἐγγίγνηται μετὰ σιγῆς, πλὴν δόξης, ἔχεις ὃ, τι προσεῖπες αὐτό; ΘΕΑΙ. Καὶ πῶς; ΞΕ. Τί δ' ἔταν μὴ κατ' αὐτὴν, ἀλλὰ δι' αἰσθησεως παρῆ τιμὴ τὸ τοιοῦτον αὐτῷ πάθος, ἄρ' αἰὼν τε ἄρθως εἰπεῖν ἕτερον τι πλὴν φαντασίαν; ΘΕΑΙ. Οὐδέν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐπειπερ λόγος ἀληθῆς ἦν καὶ ψευδῆς, τούτων δ' ἐφάνη διάνοια μὲν, αὐτῆς πρὸς ἑαυτὴν ψυχῆς διάλογος δόξα δὲ, διανοίας ἀπι-

& phantasia dicemus? nonne iam constat, quod haec omnia genera, tum vera, tum falsa in animis nostris efficiuntur? *The.* Qua ratione? *Ho.* Sic intelliges facile, si prius quid unumquodque istorum sit, quove inter se singula differant, acceperis. *The.* Exhibe modo. *Ho.* Nonne cogitatio & oratio idem? nisi quod cogitatio dicitur illa ipsa sine strepitu vocis interior collocutio, qua sese animus noster alloquitur. *The.* Penitus. *Ho.* Sed per os effluxus prolationis ab illa oratio nuncupatur. *The.* Verum. *Ho.* Quin etiam in oratione hoc animadvertimus. *The.* Quid? *Ho.* Affirmationem, inquam, & negationem. *The.* Nempe. *Ho.* Quando igitur hoc in anima per cogitationem silentio fit, potestne alio, quam opinionis nomine nuncupari? *The.* Nequaquam. *Ho.* Quid vero? cum non per ipsam, sed per sensum rursus talis passio accidit, potestne aliter, quam phantasia cognominari? *The.* Non aliter. *Ha.* Postquam oratio partim vera, partim falsa esse apparuit, cogitatio vero interior ipsius animae collocutio, opinio vero co-

τελεύτησις φαίνεται δὲ ὃ λέγομεν, σύμμιξις αἰσθήσεως καὶ b.
 δόξης· ἀνάγκη δὴ καὶ τούτων τῷ λόγῳ ξυγγενῶν ὄντων,
 ψευδῆ τε αὐτῶν ἓνια καὶ ἑνίοτε εἶναι. ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ.
 Κατανοεῖς οὖν ὅτι πραότερον εὐρέθη ψευδῆς δόξα καὶ λόγος
 ἢ κατὰ τὴν προσδοκίαν ἢν ἐφοβήθημεν ἄρτι, μὴ παντάπασιν
 ἀνήνυτον ἔργον ἐπιβαλλοίμεθα ζητοῦντες αὐτό; ΘΕΑΙ. Κα-
 τανοῶ. ΞΕ. Μὴ τοίνυν μὴδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἀθυμῶμεν. ἐπειδὴ
 γὰρ πέφανται ταῦτα, τῶν ἔμπροσθεν ἀνακηνησθῶμεν κατ' c.
 εἶδη διαίρεσεων. ΘΕΑΙ. Ποίων δή; ΞΕ. Διειλόμεθα τῆς εἰ-
 δωλοποιικῆς εἶδη δύο· τὴν μὲν, εἰκασικὴν τὴν δὲ, φαντασι-
 κήν; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Καὶ τὸν σοφιστὴν εἶπομεν ὡς ἀποροῖ-
 μεν εἰς ὅπότερ' ἂν θήσομεν; ΘΕΑΙ. Ἦν ταῦτα. ΞΕ. Καὶ
 τοῦθ' ἡμῶν ἀπορουμένων, ἔτι μείζων κατεχύθη σκοτοδινία,
 Φανέντος τοῦ λόγου τοῦ πᾶσιν ἀμφισβητοῦντος, ὡς οὔτε
 εἰκῶν, οὔτε εἰδωλον, οὔτε φάντασμα εἶη τοπαράπαν οὐδὲν, διὰ
 τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι. ΘΕΑΙ. Λέγεις d.
 ἀληθῆ. ΞΕ. Νῦν δέ γ' ἐπειδὴ πέφανται μὲν λόγος, πέφανται

gitationis conclusio, in qua opinionis sensusque commixtio re-
 peritur: necessarium esse videtur, ut cogitationes opinionisque
 partim verae, partim falsae sint; quippe cum sint orationi cog-
 natae. *The.* Nihil repugnat. *Ho.* Advertisne, nos facilius, quam
 putabamus, orationem & cogitationem falsas interdum esse in-
 venisse? Metuebamus sane ne opus irritum & inexplicabile ista
 quaerentes aggredieremur. *The.* Adverto. *Ho.* Ergo ne in reli-
 quis animum deiciamus: verum postquam patefacta sunt ista,
 superiores illas secundum species divisiones in memoriam re-
 vocemus. *The.* Quales? *Ho.* Imaginariam artem in duas divi-
 simus, assimilatricem scilicet & phantasticam. *The.* Sic egi-
 mus. *Ho.* Utra vero in arte sophistam collocaremus, ambige-
 bamus. *The.* Profecto. *Ho.* Post hanc ambiguitatem repente
 profundior emerfit caligo, cum sermo ille cunctis dubius infer-
 retur, quod neque imago, neque simulacrum, neque phan-
 tasma omnino usquam est, quia nullo modo usquam un-
 quam falsum existet. *The.* Vera narras. *Ho.* Nunc autem post-

δ' οὐσα δόξα ψευδῆς, ἐγχωρεῖ δὴ μιμήματα τῶν ὄντων εἶναι, καὶ τέχνην ἐκ ταύτης γίνεσθαι τῆς διαθέσεως ἀπατητικῆν.

ΘΕΑΙ. Ἐγχωρεῖ. **ΞΕ.** Καὶ μὴν ὅτι γ' ἦν ὁ σοφιστὴς τούτων, πότερον διωμολογημένου ἡμῖν ἐν τοῖς πρόσθεν ἦν; **ΘΕΑΙ.**

e. **Ναί.** **ΞΕ.** Πάλιν τοῦτον ἐπιχειρῶμεν, σχιζοῦντες διχῆ τὸ προτεθὲν γένος, πορεύεσθαι κατὰ τοῦπι δεξιὰ ἀεὶ μέρος τοῦ τμηθέντος, ἐχόμενοι τῆς τοῦ σοφιστοῦ κοινωνίας, ἕως ἂν αὐτοῦ τὰ κοινὰ πάντα περιελθόντες, τὴν οἰκείαν λιπόντες φύσιν, ἐπιδείξωμεν μάλιστα μὲν ἡμῖν αὐτοῖς, ἔπειτα δὲ καὶ τοῖς ἐγγυ-

p. **265** **a.** **τάτω** γένει τῆς τοιαύτης μεθόδου πεφυκόσι. **ΘΕΑΙ.** Ὁρθῶς.

ΞΕ. Οὐκοῦν τότε μὲν ἤρχόμεθα ποιητικῆν καὶ κτητικῆν τέχνην διαιρούμενοι. **ΘΕΑΙ.** **Ναί.** **ΞΕ.** Καὶ τῆς κτητικῆς ἐν θηρευτικῇ καὶ ἐν ἀγωνίᾳ, καὶ ἐν ἐμπορικῇ, καὶ τισιν ἐν τοιοῦτοις εἶδεσιν ἐφαντάζετο ἡμῖν. **ΘΕΑΙ.** Πάνυ μὲν οὖν. **ΞΕ.** **Νῦν** δέ γ' ἐπειδὴ μιμητικὴ περιείληφεν αὐτὸν τέχνην, δῆλον ὡς αὐτὴν τὴν ποιητικῆν διχα διαιρετέον πρώτην. ἢ γὰρ που

quam apparuit quidem oratio, apparuit & opinio falsa, possibile est, simulacra quaedam rerum verarum aemula esse, & ab hac dispositione artem decipiendi manare. *The.* Possibile certe. *Ho.* Quin etiam quod in his Sophista versatur, estne a nobis in superioribus concessum? *The.* Est. *Ho.* Adnitamur iterum, bifariam genus propositum partientes, semper ad dexteram progredi divisi partem, & quae cum Sophista quoquo modo communicant, circumspicere, ut communionibus omnibus amputatis propriam eius sedem atque effigiem & nos intueamur, & his, qui ad huiusmodi disciplinae progressum natura accedunt, quam proxime ostendamus. *The.* Probe. *Ho.* Nonne ab initio artem efficiendi unam, acquirendi alteram partientes induximus? *The.* Certe. *Ho.* Divisa postmodum acquirendi arte, sub ea Sophistam imaginati sumus in venatione, certamine, mercatura, & huiuscemodi speciebus. *The.* Sic profus est actum. *Ho.* Nunc vero postquam imitandi quoque ars Sophistam complexa est, constat, in primis artem hanc efficiendi esse bifariam dividendam, imitatio quippe effectio quaedam est,

μίμησις, ποιήσις τις ἐστὶν εἰδώλων μέντοι φαρμέν, ἀλλ' οὐκ b.
αὐτῶν ἐκάσων. ἢ γάρ; ΘΕΛΙ. Παντάπασι μὲν οὖν. ΞΕ.
Ποιητικῆς δὴ πρῶτον δύο ἔσω μέρη. ΘΕΛΙ. Ποῖω; ΞΕ. Τὸ
μὲν, θεῖον τὸ δ' ἀνθρώπινον. ΘΕΛΙ. Οὐπω μεμάνθηκα. ΞΕ.
Ποιητικὴν (εἴπερ μεμνήμεθα τὰ κατ' ἀρχὰς λεχθέντα) πᾶ-
σαν ἔφαμεν εἶναι δύναμιν, ἣτις ἂν αἰτία γίγνηται τοῖς μὴ
πρότερον οὖσιν ὑπερον γίγνεσθαι. ΘΕΛΙ. Μεμνήμεθα. ΞΕ.
Ζῶα δὴ πάντα ζῆτὰ καὶ φυτὰ, ὅσα τ' ἐπὶ γῆς ἐκ σπερμά- c.
των καὶ ῥιζῶν φύεται, καὶ ὅσα ἄψυχα ἐν γῇ ξυρίζονται, σώ-
ματα τηκτὰ καὶ ἄτηκτα, μῶν ἄλλου τινὸς ἢ θεοῦ δημιουρ-
γοῦντος φήσομεν ὑπερον γίγνεσθαι, πρότερον οὐκ ὄντα; ἢ τῶ
τῶν πολλῶν δόγματι καὶ ῥήματι χρώμενοι; ΘΕΛΙ. Ποῖω;
ΞΕ. Τῶ τὴν φύσιν αὐτὰ γέννησθαι ἀπὸ τινος αἰτίας αὐτομά-
της, καὶ ἄνευ διανοίας φύουσῃς ἢ μετὰ λόγου τε καὶ ἐπισή-
μης θείας ἀπὸ θεοῦ γιγνόμενης; ΘΕΛΙ. Ἐγὼ μὲν ἴσως διὰ
τὴν ἡλικίαν, πολλάκις ἀμφοτέρω μεταδοξάζω· νῦν μὲν βλέ- d.
πων εἰς σὲ, καὶ ὑπολαμβάνω αἰεσθαι σε κατὰ γε θεὸν αὐτὰ

simulacrorum scilicet, non verarum rerum, quemadmodum
supra diximus. nonne? *The.* Procul dubio. *Ho.* Effectricis igi-
tur facultatis duae primum sint partes. *The.* Quae? *Ho.* Di-
vina & humana. *The.* Nondum intelligo. *Ho.* Si modo quae
initio dicta sunt, recordamur, effectricem facultatem dicimus
vim quandam, quae causa est, ut sint postea, quae ante non
fuerant. *The.* Recordamur. *Ho.* Animalia cuncta mortalia,
plantasque, quaecunque terra ex feminibus radicibusve nascun-
tur, & quaecunque inanimata in terra consistunt, sive lique-
fieri possint, sive non possint, numquid alio quodam opifice
fabricata, quam Deo facta esse, cum prius non fuissent, di-
cimus? an multorum doctrinam sermonesque sectabimur? *The.*
Quorum? *Ho.* Dicentium, ista natura ipsa gigni a causa qua-
dam fortuita, sine mente haec agente: vel cum ratione po-
tius scientiaque divina, quae ab ipso Deo sit orta. *The.* Ego
forte propter aetatem plerumque tum hoc, tum aliud opinor.
in praesentia vero ad te respiciens, putansque existimare te,

γίγνεσθαι, ταύτη και αὐτὸς νενόμικα. ΞΕ. Καλῶς γε, ὦ Θεαιτήτε. και εἰ μὲν γέ σε ἠγούμεθα τῶν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον ἄλλως πῶς δεξαζόντων εἶναι, νῦν ἂν τῷ λόγῳ μετὰ πειθοῦς ἀναγκαίαις ἐπεχειροῦμεν ποιεῖν ὁμολογεῖν· ἐπειδὴ δέ σου καταμαυθάνω τὴν φύσιν, ὅτι και ἄνευ τῶν παρ' ἡμῶν

c. λόγων αὐτὴ πρόσεισιν ἐφ' ἅπερ νῦν ἐλκεσθαι φῆς, ἐάσω. χρόνος γὰρ ἐκ περιττοῦ γίγνοιτ' ἂν. ἀλλὰ θήσω τὰ μὲν φύσει λεγόμενα, ποιεῖσθαι θεία τέχνη, τὰ δ' ἐκ τούτων ὑπ' ἀνθρώπων συνιστάμενα, ἀνθρωπίνῃ και κατὰ τοῦτον δὴ τὸν λόγον δύο ποιητικῆς γένῃ τὸ μὲν, ἀνθρώπινον εἶναι, τὸ δέ, θεῖον.

ΘΕΑΙ. Ὁρθῶς. ΞΕ. Τέμνε δὴ δυοῖν οὔσαιν δίχῃ ἑκατέραν αὐταῖν. ΘΕΑΙ. Πῶς; ΞΕ. Οἶον τότε μὲν κατα πλάτος

p. 266
a. τέμνων τὴν ποιητικὴν πᾶσαν, νῦν δὲ αὖ κατὰ μῆκος. ΘΕΑΙ.

Τετμήσθω. ΞΕ. Τέτταρα μὲν αὐτῆς οὕτω τὰ πάντα μέρη γίγνεται: δύο μὲν τὰ πρὸς ἡμῶν, ἀνθρώπεια: δύο δ' αὖ τὰ πρὸς θεῶν, θεία. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὰ δέ γ' ὡς ἑτέρως αὖ διηρημένα, μέρος μὲν ἐν ἅφ' ἑκατέρας τῆς μερίδος, αὐτὸ ποιη-

per Deum haec omnia gigni, idem ipse quoque existimo. *Ho.* Recte admodum, Theaetete. Ac si te putaremus in posterum aliter opinaturum, nunc ratione, simul cum necessaria quadam persuasione, ut nobis crederes efficeremus. quoniam vero eius ingenii esse te novi, ut etiam sine nostra demonstratione ultro ad illa sis profecturus, ad quae nunc trahi te dicis, dimittam. nam supervacua disputatio talis esset. Ponam vero, illa, quae natura gigni dicuntur, arte divina fieri: quae autem ex his ab hominibus componuntur, humana: atque hac ratione duo effectricis facultatis genera, humanum videlicet, & divinum. *The.* Praeclare. *Ho.* Cum vero duae sint artes, utramque bifariam divide. *The.* Qui? *Ho.* Quemadmodum ars effectrix univcrsa per latitudinem est divisa, ita nunc per longitudinem dividatur: atque ita quatuor illius partes efficiuntur, duae quoad nos, humanae, duae iterum quoad deos, divinae. *The.* Profecto. *Ho.* Ex his quidem rursus aliter nunc divisas, utriusque partitionis pars una est effectrix, reliquae autem imaginariae

τικόν, τῷ δ' ὑποκρίτω σχεδὸν μάλιστα' ἂν λεγοίσθην εἰδωλο-
ποιϊκῶ. καὶ κατὰ ταυτὰ δὴ πάλιν ἡ ποιητικὴ διχῆ διαιρεῖται.
ΘΕΑΙ. Λέγε ὅπη ἑκατέρα αὔθις. ΞΕ. Ἡμεῖς μὲν που καὶ b.
τάλλα ζῶα, καὶ ἐξ ἂν τὰ πεφυκότε' ἐσὶ, πῦρ καὶ ὕδωρ, καὶ
τὰ τούτων ἀδελφὰ, θεοῦ γεννήματα πάντα ἴσμεν αὐτὰ ἀπειρ-
γασμένα ἑκάστω ἢ πᾶσι; ΘΕΑΙ. Οὕτω. ΞΕ. Τούτων δέ γε
ἐκάστων εἰδῶλα, ἀλλ' οὐκ αὐτὰ, παρέπεται, δαιμονία καὶ
ταῦτα μηχανῆ γεγονότα. ΘΕΑΙ. Ποία; ΞΕ. Τά τε ἐν
τοῖς ὕπνοις, καὶ ὅσα μεθ' ἡμέραν φαντάσματα αὐτοφῆ λέ-
γεται σκιά μὲν, ὅταν ἐν τῷ πυρὶ σκότος ἐγγίγνηται διπλοῦν
δὲ, ἡνίκ' ἂν φῶς οἰκεῖν τε καὶ ἀλλότριον περὶ τὰ λαμπρὰ c.
καὶ λεῖα εἰς ἐν συνελθόν, τῆς ἐμπροσθεν εἰσθυίας ὕψεως ἐναν-
τίαν αἰσθησιν παρασχόν, εἶδος ἀπεργάζεται. ΘΕΑΙ. Δύο
γάρ οὖν ἐσὶ ταῦτα θείας ἔργα ποιήσεως, αὐτό τε καὶ τὸ πη-
ρακολουθοῦν εἰδῶλον ἐκάστω. ΞΕ. Τί δέ; τὴν ἡμετέραν τέχ-
νην, ἅρ' οὐκ αὐτὴν μὲν οἰκίαν οἰκοδομικῆ φήσομεν ποιεῖν,
γραφικῆ δέ τιν' ἑτέραν, οἷον ὄναρ ἀνθρώπινον ἐγρηγορόσιν
ἀπειργασμένην; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν καὶ τὰλ- d.

nominantur. unde rursus efficiendi facultas in duo dividitur.
The. Dicas iterum quemadmodum utraque. *Ho.* Nos utique &
animalia cetera, eaque ex quibus ista gignuntur, ignis & aqua,
horumque germana, a Deo omnia procreata scimus singula
illa effecta atque opera. an non? *The.* Nempe. *Ho.* Post haec
horum simulacra sequuntur, divina quaedam industria producta.
The. Quali? *Ho.* Phantasmata enim, quae dormientibus occur-
runt, quaeque in die per se absque arte videntur, umbra qui-
dem, cum tenebrae igni miscentur: duplex autem, quando lu-
men proprium & extraneum, circa perspicua levissime in unum
concurrans, sensumque contrarium solitae visionis praebens,
speciem efficit. *The.* Duo ergo sunt ista divinae effectio-
nis opera, res videlicet singulae, singulasque res sequentia simula-
cra. *Ho.* Ars autem humana, nonne per architecturam do-
mum fabricat, per picturam vero domus imaginem, veluti
quoddam humanum insomnium vigiliantibus factum? *The.*

λα οὕτω κατὰ δύο, διττὰ ἔργα τῆς ἡμετέρας αὐ ποιητικῆς πράξεως, τὸ μὲν, αὐτὸ, φαμέν αὐτουργικῆ, τὸ δὲ εἰδωλον, εἰδωλοποιικῆ. ΘΕΑΙ. Νῦν μᾶλλον ἔμαθον καὶ τίθημι δύο διχῆ ποιητικῆς εἶδη. θεία μὲν καὶ ἀνθρωπίνη κατὰ θάτερον τμήμα· κατὰ δὲ θάτερον, τὸ μὲν, αὐτῶν ὄν, τὸ δὲ, ὁμοιωμάτων τινῶν γέννημα. ΞΕ. Τῆς τοίνυν εἰδωλουργικῆς ἀναμνήσσωμεν, ὅτι τὸ μὲν, εἰκασικόν, τὸ δὲ, φαντασικόν ἔμελλεν εἶναι γένος· εἰ τὸ ψεῦδος ὄντως ὄν ψεῦδος, καὶ τῶν ὄντων ἔν τι φανείη πεφυκός. ΘΕΑΙ. Ἦν γὰρ οὖν. ΞΕ. Οὐκοῦν ἐφάνητε, καὶ διὰ ταῦτα δὴ καταριθμήσομεν αὐτῶ νῦν ἀναμφισβητήτως εἶδη δύο; ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Τὸ τοίνυν φαντασικόν ἔστιν αὐθις διορίζομεν δίχα. ΘΕΑΙ. Πῆ; ΞΕ. Τὸ μὲν, δι' ὀργάνων γιγνόμενον, τὸ δὲ, αὐτοῦ παρέχοντος ἑαυτὸν ὄργανον τοῦ ποιούντος τὸ φάντασμα. ΘΕΑΙ. Πῶς φῆς; ΞΕ. Ὅταν, οἷμαι, τὸ σὸν σχῆμα τις, τῶ ἑαυτοῦ χρώμενος σώματι, προσόμοιον, ἢ φωνῆν φωνῆ φαίνεσθαι ποιῆ, μίμησις τοῦτο τῆς

Nulli dubium. *Ho.* In aliis quoque similiter per duo partiendo, gemina opera effectricis nostrae actionis inveniemus: ipsam quippe rem principali facultate, imaginem vero aemulatrice illa facientes. *The.* Nunc melius intelligo, ac duas bifariam pono effectricis species facultatis. Primo siquidem in divinam partior & humanam, secundum alteram divisionem: secundum vero alteram, in rerum ipsarum & in imaginum effectricem. *Ho.* Reminiscamur obsecro duo dixisse nos imaginariae facultatis genera esse oportere, affimilatorium scilicet & phantasticum, si modo aliquid revera falsum, & falsum unum aliquid eorum, quae sunt, sit futurum. *The.* Dictum certe. *Ho.* Nonne constitit? ideoque nunc ipsi duas sine controversia species adnumerabimus? *The.* Sane. *Ho.* Phantasticum itaque rursus in duo secandum. *The.* Quomodo? *Ho.* Unum per instrumenta factum; alterum illius, qui sese instrumentum phantasma efficientis exhibet. *The.* Qui isthuc ais? *Ho.* Quoties aliquis figuram tuam usurpans, corpori suo, aut vocem voci consimilem videri facit, imitatio ista phantasticae nuncupatur.

Φανταστικῆς μάλιξά κέκληται που. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ. Μιμη-
 τικὸν δὴ τοῦτο αὐτῆς προσειπύνας ἀπονειμώμεθα τὸ δ' ἄλλο
 πᾶν ἀφῶμεν μαλακισθέντες, καὶ παρέντες ἐτέρω συναγαγεῖν
 τε εἰς ἓν, καὶ πρέπουσαν ἐπανυμίαν ἀποδοῦναι τιν' αὐτῶ. b.
 ΘΕΑΙ. Νενεμήσῳ τὸ δὲ, μεδεῖσῳ. ΞΕ. Καὶ μὴν καὶ τοῦ-
 το ἔτι διπλοῦν, ὦ Θεαίτητε, ἄξιον ἠγεῖσθαι δι' ἃ δὲ, σκόπει.
 ΘΕΑΙ. Λέγε. ΞΕ. Τῶν μιμουμένων, οἱ μὲν, εἰδότες ὁ μι-
 μοῦνται, τοῦτο πράττουσιν, οἱ δ' οὐκ εἰδότες. καίτοι τίνα
 μείζω διαίρεσιν ἀγνωσίας τε καὶ γνώσεως δῆσομεν; ΘΕΑΙ.
 Οὐδεμίαν. ΞΕ. Οὐκοῦν τόγε ἄρτι λεχθὲν, εἰδόντων ἦν μίμημα.
 τὸ γὰρ σὸν σχῆμα καὶ σε γιγνώσκων ἂν τις μιμήσαιτο.
 ΘΕΑΙ. Πῶς δ' οὐ; ΞΕ. Τί δαὶ δικαιοσύνης τὸ σχῆμα καὶ c.
 ἄλλης συλλήβδην ἀρετῆς; ἄρ' οὐκ ἀγνοοῦντες μὲν, δοξάζον-
 τες δὲ πη, σφόδρα ἐπιχειροῦσι πολλοὶ τὸ δοκοῦν σφίσι, τοῦτο
 ὡς ἐνὸν αὐτοῖς προθυμεῖσθαι φαίνεσθαι ποιεῖν, ὀτιμάλισα
 ἔργοις τε καὶ λόγοις μιμούμενοι; ΘΕΑΙ. Καὶ πάνυ γε πολ-
 λοί. ΞΕ. Μῶν οὖν πάντες ἀποτυγχάνουσι τοῦ δοκεῖν εἶναι

The. Utique. *Ho.* Imitatorium hoc appellantes ita distribuamus, & reliquum omne quasi iam quietis cupidi praetermittamus, concedamusque alteri, ut in unum colligat, & conveniens ipsi tribuat cognomentum. *The.* Distribuatur, ut vis, & hoc dimittatur. *Ho.* Hoc praeterea duplum, o Theaetete, existimandum, quam vero ob causam, animadvertete. *The.* Dic. *Ho.* Eorum, qui imitantur, aliqui cognoscentes quod imitantur, hoc agunt, aliqui autem ignorantes. an maiorem aliquam discrepantiam divisionemque, quam ignorantiae cognitionisque, ponemus? *The.* Nullam. *Ho.* Nonne ea, quam modo dicebamus, cognoscentium imitatio erat? figuram quippe tuam imitatur ille, qui te cognoscit. *The.* Ille ipse. *Ho.* Quid autem de iustitiae virtutisque universae figura dicendum? an non multi dum ignorant, nosse autem hanc opinantur, quod illis videtur, id ipsum imitantes, tam verbis, quam operibus annuntiantur, ut inesse ipsis appareat? *The.* Atque admodum multi. *Ho.* Numquid ita illos spes fallit, ut sicut iusti non sunt, ita

- δίκαιοι, μηδ' αμῶς οὔτε; ἢ τούτου πᾶν τοῦναυτίου; ΘΕΑΙ.
 Πᾶν. ΞΕ. Μιμητὴν δὴ τοῦτόν γε ἕτερον ἐκείνου λεκτέον
 d. οἶμαι, τὸν ἀγνοοῦντα τοῦ γινώσκοντος. ΘΕΑΙ. Ναί. ΞΕ.
 Πόθεν οὖν ὄνομα ἑκατέρῳ τις αὐτῶν λήφεται πρέπον; ἢ δή-
 λου δὴ χαλεπὸν ὄν; διότι τῆς τῶν γενῶν κατ' εἶδη διαιρέσεως
 παλαιά τις, ὡς ἔοικεν, αἰτία τοῖς ἔμπροσθεν καὶ ἀσύνητους
 παρῆν; ὥστε μὴδ' ἐπιχειρεῖν μηδένα διαιρεῖσθαι καθὸ δὴ τῶν
 ὀνομάτων ἀνάγκη μὴ σφόδρα ἀπορεῖν. ὅμως δέ, καὶν ἢ τολ-
 μηρότερον εἰρησθαι, διαγνώσεως ἕνεκα τὴν μὲν μετὰ δόξης
 e. μίμησιν, δοξομιμητικὴν προσείπωμεν' τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης,
 ἱστορικὴν τινα μίμησιν. ΘΕΑΙ. Ἔγω. ΞΕ. Θατέρῳ τοίνυν
 χρисτέον. ὁ γὰρ σοφιστὴς οὐκ ἐν τοῖς εἰδόσιν ἦν, ἀλλ' ἐν τοῖς
 μισοῦμένοις δὴ. ΘΕΑΙ. Καὶ μάλα. ΞΕ. Τὸν δοξομιμητὴν
 δὴ σκοπῶμεθα, ὡς περ σιδήρου, εἴτε ὑγιῆς, εἴτε διπλὸν ἔχων
 τινὰ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ. ΘΕΑΙ. Σκοπῶμεν. ΞΕ. Ἔχει τοίνυν
 p. καὶ μάλα συχνὴν. ὁ μὲν γὰρ εὐθύθης αὐτῶν ἔστιν, οἰόμενος
 268 a. εἰδέναι ταῦτα ἃ δοξάζει τὸ δὲ θατέρου σχῆμα, διὰ τὴν ἐν

nec etiam videntur? an contra? *The.* Contra. *Ho.* Imitatorem hunc diversum ab illo superiori dicemus, ignorantem a cognoscente? *The.* Dicemus plane. *Ho.* Unde igitur nomen utriusque proprium deducetur? an videlicet difficile est? quia causa quaedam vetus divisionis generum in species, superiori-
 bus nostris ignota fuerit, adeo ut nemo partiri contenderit, ideoque nominum inopes esse necesse est. Etsi dictu audacius videri potest, declarationis tamen discretionisque gratia, imitationem illam opinionis comitem, opinabilem imitationem: illam vero quae scientiae, historicam quandam scientemque imitationem vocemus. *The.* Esto. *Ho.* Harum quidem appellationum altera dumtaxat utendum. nam sophistam etsi in genere imitantium, non tamen in genere scientium posuimus. *The.* Sic est. *Ho.* Hunc itaque opiniosum imitatore[m] tanquam ferrum examinemus, sitne solidus simplexque, an contra geminum duplexque in se quiddam habens. *The.* Examinemus. *Ho.* Certe admodum multiplex. Nam sophista alius fatuus & ineptus

τοῖς λόγοις κυλίνδησιν, ἔχει πολλήν ὑποψίαν καὶ φόβον ὡς ἀγνοεῖ ταῦτα ἅ πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς εἰδὼς ἐσχημάτιται. ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὖν ἐστὶν ἑκατέρου γένους ὧν εἴρηκας. ΞΕ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἀπλοῦν μιμητὴν τίνα; τὸν δὲ, εἰρωνικὸν μιμητὴν δῆσοιμεν; ΘΕΑΙ. Εἰκὸς γοῦν. ΞΕ. Τούτου δ' αὖ τὸ γένος ἐν ἧ δύο φῶμεν; ΘΕΑΙ. Ὅρα σύ. ΞΕ. Σκοπῶ καὶ μοι διττῶ καταφαίνεσθόν τινα; τὸν μὲν, δημοσίᾳ τε καὶ μα- b. κροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι, καθορῶ τὸν δὲ, ἰδίᾳ τε καὶ βραχέσι λόγοις ἀναγκάζοντα τὸν προσδιαλεγόμενον ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ. ΘΕΑΙ. Λέγεις ὀρθότατα. ΞΕ. Τίνα οὖν ἀποφαινώμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι; πρό- τερα πολιτικόν, ἢ δημολογικόν; ΘΕΑΙ. Δημολογικόν. ΞΕ. Τί δὲ τὸν ἕτερον ἐροῦμεν; σοφόν, ἢ σοφιστικόν; ΘΕΑΙ. Τὸν μὲν πυρ σοφὸν ἀδύνατον, ἐπεὶ περ οὐκ εἰδὸτα αὐτὸν ἔθεμεν· μιμητὴς δ' ὢν τοῦ σοφοῦ, δηλονότι παρωνύμιον αὐτοῦ τί λή- c. ψεται. καὶ σχεδὸν ἤδη μεμάθηκα ὅ, τι τοῦτον δεῖ προσεπιεῖν

est, quae opinatur scire se putans. Alterius vero forma, propter variam in sermonibus revolutionem, certe suspicionem plurimam metumque habet, ne forte ignoret illa, quae coram aliis scire se simulat. *The.* Omnino ex utrisque generibus est, ut narraſti. *Ho.* Nonne igitur unum quidem simplicem, alterum ironicum imitatore[m] ponemus? *The.* Consentaneum est. *Ho.* Huius iterum genus unum an duo dicimus? *The.* Tu videris. *Ho.* Cogito equidem: ac duo cogitanti mihi se offerunt. Unus quidem publice proluxa oratione apud populum ironia utens: alter privatim minutis quibusdam captiunculis cogens eum, qui cum ipso disputat, sibi in sermonibus contradicere. *The.* Recte admodum loqueris. *Ho.* Quomodo superiorem illum denominabimus? civilemne, an popularem? *The.* Popularem. *Ho.* Alterum vero Sophon, id est sapientem, an Sophisticum? *The.* Sapientem quidem vocare illum non licet, quandoquidem ignorantem ipsum posuimus: quoniam vero sapientem imitatur, cognomentum quoddam illius simile fortietur: ac nemum intelligo, hunc ipsum prorsus, & revera Sophistam
Plat. Oper. Vol. II. V

ἀληθῶς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν παντάπασιν ὄντως σοφιστὴν. ΞΕ. Οὐκοῦν συυδήσωμεν αὐτοῦ, καθάπερ ἔμπροσθεν, τοῦνομα, συμπλέξαντες ἀπὸ τελευτῆς ἐπ' ἀρχήν; ΘΕΑΙ. Πάνυ μὲν οὔν. ΞΕ. Τὸν δὴ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους, τῆς δεξασικῆς μιμητικὸν, τοῦ φαντασικοῦ γένους, ἀπὸ τῆς
 d. εἰδωλοποιικῆς, οὐ θεῖον ἀλλ' ἀνθρωπικὸν τῆς ποιήσεως ἀφωρισμένον ἐν λόγοις τὸ θαυματοποιικὸν μόριον ταύτης τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος δεῖ ἂν ᾧ τὸν ὄντως σοφιστὴν εἶναι, τ' ἀληθῆσατα, ὡς εἰκεν, ἔρεϊ. ΘΕΑΙ. Παντάπασι μὲν οὔν.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ.

appellari decere. *Ho.* An non, ut supra, ita nunc nomen eius colligabimus, a fine iterum ad principium omnia complexi? *The.* Omnino. *Ho.* Is demum Sophistam vere definit, qui generationem eius & stirpem esse istam asseverabit: Sophista, inquam, est, qui in sermonibus disputantem cogit contradicere sibi ipsi: qui & ironici pars est, ab imitatore opinioso veniens, phantastici item generis, ab imaginaria facultate profluens, non divinae, sed humanae effectiois determinata progenies, ex eorumque numero, qui verbis, quasi quibusdam praestigiis, mirum in modum decipiunt auditores. *The.* Ita prorsus dicendum.

FINIS SOPHISTAE.

VARIAE LECTIONES
IN
PLATONIS DIALOGOS
OCTO PRIORES.

VARIAE LECTIONES
IN EUTHYPHRONEM.

p. 3. Ἐυθύφρων ἢ περὶ ὀσίου. Laudant sic hunc dialogum Laërt. 3, 58, & Thom. Mag. in voc. δίκη. Sed uti verba ἢ περὶ ὀσίου haud dubie debentur Grammaticis, ita quoque πειραστικός, quod legitur in Ald. Basf. 1. 2. sumtum est a Laërtii l. c.

p. 4. lin. 1. οὐ γὰρ ποῦ) που abest a Cod. Tub. Stephanus id mutari volebat in σου, cum negligentes librarii facile labi potuerint, cum οὐ γὰρ που proxime antecesserit. Sed που eleganter cum γὰρ coniungi solet, & pron. σου ad verb. καταγνώσομαι facile intelligitur.

ead. l. 16. ὀρθῶς. ὀρθῶς γὰρ ἐστὶ) Steph. volebat ὀρθός. ὀρθὸν γὰρ ἐστὶ. Mudgius vero: ὀρθῶς γὰρ ἔχει. Sed ὀρθῶς ἐστὶ ἐπιμεληθῆναι bene graece dici potest, ut sit: recte curatur, recte hoc agitur.

p. 5. l. 6. ὥστε τὸ εἶδος) Cod. Tub. ὄσγε. Sic & Mudgius scribendum putabat, probante Fischero.

p. 7. l. 5. ἀλλὰ σύ τε) Steph. corr. σύγε, quod particula τε sequatur καὶ, non δέ. sed est ἀνακόλουθον.

ead. l. 10. ὅς γε δὴ τυγχ.) δὴ abest a Cod. Tub.

ead. l. 15. ἐπιτυχόντος εἶναι ὀρθῶς) Cod. Tub. ἐπιτύχοντος ὀρθῶς.

ead. l. 17. ἔστι δὲ τῶν οἰκείων) Cod. Tub. ἐστὶ δὲ δὴ τῶν οἰκ. Sic & Basf. 2.

p. 8. l. 1. ἢ δηλαδὴ) Basf. 1. 2. ἢ δηλαδὴ; Steph. dividi volebat δῆλα δὴ. Fischerus contra reponi debere putat: ἢ δηλαδὴ, ut duae particulae affirmativae maiorem vim habeant.

ibid. οὐ γὰρ ἂν που ὑπὲρ γε) Cod. Tub. οὐ γὰρ ἂν που γε ὑπὲρ.

ead. l. 4. οὐ τοῦτο μόνον δεῖ) Cod. Tub. δεῖν, uti Steph. emendabat praeunte Ficino. Sed est ἀνακόλουθον. Scripsit enim Plato δεῖ, ac si praecesserit ὅτι διαφέρει.

p. 9. l. 5. οὐ δεῖν φροντίζειν) Stephanus corrigebat δέον, quod dictum esset, ut paulo ante οὐδέν ὄν πρᾶγμα. Sed est iterum h. l. ἀνακόλουθον.

ead. l. 10. ὅπη ἔχη) in Stobaei libris ἔχει, uti iam Steph. recte coniecerat. Addicit & Cod. Tub.

ead. l. 13. διαφέρει Εὐθύφρων) Steph. volebat legi aut διαφέροιμι, quod τῷ εἰδέειν responderet; aut εἰδέειν pro εἰδέειν. Neutro opus est. Nam personarum permutatio est satis obvia: vel dicendum, nomen Εὐθύφρων loco pronominis ἐγὼ esse positum.

p. 10. l. 2. ἰσθ. αὐτοσχεδιάζοντα φησὶ -- μαθητῆς γέγονα σός) φησὶ abest a Tub. & post μαθητῆς insertum est δη.

p. 11. l. 5. παντός ἐναντίον) Stephanus coni. πάντως praeunte Ficino. Sed vulgata defendi potest. Mox eidem Stephano pro μέλλοι legendum videbatur μέλλη, uti clare exitat in Cod. Tub. Sed vulgatum bene se habet.

ead. l. 8. τί φῆς εἶναι τὸ ὅσιον) Cod. Tub. τὸ δίκαιον.

p. 12. l. 14. ἰσθ. ἀ οἱ πολλοὶ οὐκ ἴσασιν) Cod. Tub. Ald. Basf. 1. Morel. & margg. Steph. οἱ λοιποί. sed οἱ πολλοὶ Steph. e Basf. 2. Euseb. Ficin. in textum recepit.

ead. l. 17 ἰσθ. οἷα λέγεται ὑπὸ τῶν ποιητῶν, καὶ ὑπὸ τ. α. γραφέων) In Basf. 1. 2. post γραφέων interrogandi nota posita est: sed cum λέγεται non satis commode de pictoribus dici possit, coniunxit Stephanus καὶ ὑπὸ — γραφέων cum sequentibus. Porro ante ὑπὸ inferebat Steph. οἷς, quod tamen recte intelligi potest. Deinde malebat τά τε ἄλλα καὶ τὰ ἱερά.

p. 13. l. 7. θαυμάζοιμι) Morel. θαυμάσοιμι. sed particula ἄν Praesentis vim Futuri dat.

ead. l. 14. Μέμνησαι οὖν) Margg. Steph. & Ficin. μέμνησο, quam lectionem recepit Forsterus. Sed μέμνησαι interrogative sumendum, & ἰσθ. ἢ οὐ μνημονεύεις Imperativ. respondunt.

p. 14. l. 1. ἢ οὐ μνημονεύεις) Tub. Ald. Basf. 2. Forst. ἢ μνημονεύεις γε. male, iudice Fischero.

ead. l. 10. ἀπεκρίνω) Ald. Basf. 1. 2. Morel. ἀπεκρίνου. At Aoristus sic est usitator, & res ipsa eum postulat.

p. 15. l. 4. ὦδε δὲ σκοπ.) Basf. 2. ὦδε δὲ δὴ σκοπ. Sic etiam Ficinus legit. Optime, si post ποιεῖ interrogandi signum rōpas.

p. 16. l. 13. ταῦτα δὲ γε) Sic Ald. Basf. 1. 2. Forsterus coni. ταυτά: quam emendationem orationis serius & Ficini

libri adiuvant. Recepit igitur Fischerus. Idem Forsterus etiam paulo post p. 17. l. 1. pro τὰ αὐτὰ legendum censebat ταυτά.

p. 17. l. 5. καὶ θεομισέες ἐστίν) ἐστίν abest a Cod. Tub.

ibid. ἔοικεν. ὥστε) Steph. suspicabatur inter ἔοικεν & ὥστε excidisse quaedam, sine ulla causa.

ead. l. 14. ἀποκτείναντα) Basf. 2. & Ficin. ἀποκτείνοντα. Recte. nam sequitur ποιῶντα.

p. 18. l. 4. ὡς οὐκ, εἴπερ ἀδικοῦσί γε) Ald. Basf. 1. 2. οὐχ ὑπεραδικοῦσί γε. unde Stephanus εἴπερ ἀδ. primus fecit. Forsterus suspicatur, in libris olim scriptum fuisse, οὐχ ὑπὲρ ὧν ἀδικ. γε. Certe Ficinum non ita legisse e versione eius concludere licet.

p. 19. l. 13. ἐπεὶ πάνυ γε) Stephanus coni. ἐπεὶ οὐ πάνυ. sed ἐπεὶ est h. l. εἰ δὲ μὴ, quod ni ilia esset.

p. 20. l. 1. τόδε δέ σου ἐννεόηκα ἅμα λ.) Cod. Tub. τὸ δὲ σου ἔχομαι ἅμα λ. Ald. Basf. 1. Morel. ἐννεόημαι. Basf. 2. ἐννεόησα. immo ἐνεόησα, quod aequè bene locum habet.

ead. l. 10. ἄρα τοῦτο νῦν ἐπανορθώμεθα) Stephanus coni. ἄρα τοῦτο νῦν ἐπανορθώμεθα, aut ἄρα τοῦτο ν. ἐπανορθώμεθα, interrogative. Neutro opus est, modo teneas, ἐπανορθώμεθα esse fut. Atticum.

p. 22. l. 17 sq. ἢ δὲ ἄλλό τι; ΕΥΘ. Οὐκ ἄλλὰ διὰ τοῦτο. ΣΩ. Διότι ἄρα ὅσιόν ἐστι) defunt haec verba in Cod. Tub. sed ab aliena manu margini sunt adlita.

p. 23. l. 9. ὑπὸ τῶν θεῶν, αὐτῷ τούτῳ τῷ φιλ.) Cod. Tub. ὑπὸ θεῶν αὐτῶν, τούτῳ τὸ φιλ.

ead. l. 12. εἰ μὲν διὰ τὸ ὅσιον) Cod. Tub. διὰ τὸ θεῶν.

p. 24. l. 11. ὃ ἂν ὑποθώμεθα) Sic Stephanus e Basf. 2. cum Ald. Basf. 1. Morel. legant προθώμεθα, Tub. vero προθυμώμεθα.

p. 25. l. 4. τὸ γὰρ περιίεναι αὐτοῖς τοῦτο) Cod. Tub. τοῦτο τοῦτο. Idem in seq. pro ἐν ταυτῷ legit cum Basf. 2. ἐν τῷ αὐτῷ.

ead. l. 8. τὰ αὐτοῦ μόνον) Cod. Tub. τὰ αὐτοῦ μόνα.

ead. l. 11. ἀκινήτους) Cod. Tub. ἀκινήτως.

ead. l. 14. σὺ τρυφᾶν) Basf. 2. συντρυφᾶν. Steph. in marg. γραι. σὺ ἀπειπὼν τρυφᾶν. quam lectionem hausit e versione Ficini, qui vero τρυφᾶν tantum explicavit.

ead. l. 15. προαποκάμης) Cod. Tub. προσαποκάμης.

p. 26. l. 7. ἢ ὁ ποιητῆς) Ita Ald. Basf. 1. 2. sed in marg.

Steph. legitur *γραί. ὁ ποιητῆς Στασῖνος ἐποίησεν & γραί. καὶ οὕτω ὁ Στασῖνος ἐποίησεν*. Fischerus nomen *Στασῖνος* e glossemate ortum putat.

ead. l. 9. Οὐκ ἐθέλεις εἰπεῖν ἵνα γαρ) *Baf. 2. & margg. Steph. οὐκ ἐθέλειν εἰπεῖν ἵνα περ*. Ultra lectio melius se habeat, vix constitui potest, cum sententia sit obscura.

ead. l. 10. ἐγὼ οὖν τούτῳ διαφέρομαι) Haec verba usque ad *ἵνα δέος, ἐνθα καὶ αἰδῶς* *Cod. Tub.* non habet, sed ab alia manu margini adscripta.

ead. l. 14. Ἄλλ' ἵνα γε αἰδῶς) *Cod. Tub. ὅρα ἀλλ' ἵνα γ. α.* sed ὅρα ortum ex deprav. nom. Socratis.

p. 28. l. 17. Ναί) verba *ΕΥΘ. Ναί. ΣΩ.* absunt ab *Ald. Baf. 1. 2.* neque ea Ficus agnoscit, qui nec superiora verba *Ἡ γὰρ που ἱππικῆ — ΕΥΘ. Οὕτω* reddidit.

ibid. Ἡ δέ γε βουλ.) *γε* abest a *Cod. Tub.* uti paulo post *δὴ* ante *ὀσιότης*.

ead. l. 18 sq. καὶ εὐσέβεια, θεῶν) Ita bene diffinxit verba Stephanus, quae in *Ald. Baf. 1. 2.* coniuncta sunt. Repeti vero debet ante *θεῶν* vocab. *θεραπεία*, quod iam vidit Ficus, qui vertit, *pietas cura deorum*.

p. 29. l. 1. Οὐκοῦν θεραπεία τε) Ficus legisse videtur *οὐκοῦν*, nam vertit *annon*. Stephanus coni. *θερ. γε*. Bene. Consentit *Cod. Tub.*

ead. l. 2. τοιόνδε ἐπ' ἀγαθῶ) Stephanus malebat *τοιόνδε ὃ ἐπ' κ. λ.* non male. sed est Synchysis. Porro pro *ἔσται*, quod in *Ald. & Baf. 1.* legitur, malebat Steph. cum *Baf. 2.* legere *ἐστὶ*, uti & exstat in *Cod. Tub.* Sed Graeci per Futura continuationem exprimunt.

ead. l. 10. ὠφελεία τέ ἐστὶ) Sic *Ald. Baf. 1. 2.* unde Steph. coni. *ὠφέλεια*, aut *ἐπ' ὠφελείᾳ*. Priorem coniecturam secutus est Fischerus.

ead. l. 18. εἴη ἀν ἡ ὀσιότης) *Cod. Tub. εἴη ὀσιότης. & ἥπερ* pro *ἥνπερ*.

p. 30. l. 6. Δηλονότι) Stephanus volebat divisim scribi *δῆλον ὅτι*. Vide ipsum plura disputantem hac de re in notis ad init. *Protagorae*.

ead. l. 17. Πολλά γε οἶμαι) *πολλά δε οἶμαι* *Tub.* in quo etiam paulo post *ἐργασίας* pro *ἀπεργασίας*, & *ὡς ἔχεις* pro *ὡς ἔχει* legitur.

p. 31. l. 15. sq. νῦν δὴ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἐρωτῶντα τῶ

ἔρωτωμένῳ ἀκολουθεῖν) Cod. Tub. νῦν δὲ, ἀνάγκη γὰρ τὸν ἔρῶντα τῷ ἔρωτῶμένῳ ἀκολ.

p. 32. l. 7 sq. οὐ χαμαὶ πεσ.) Basf. 2. & margg. Stephh. οὐ χαμαὶ ποτε, quod recepit Forsterus.

ead. l. 10. Ἄρ' οὖν τό γε ὀρθῶς) Cod. Tub. ἄρ' οὖν οὐ τὸ ὀρθῶς. Ald. Basf. 1. 2. ἄρ' οὖν οὐ τό γε ορ. In textum igitur τὸ οὐ, etsi salvo sensu abesse potest, cum tamen in bonis inveniatur libris, reposuit cum Forstero Fischerus.

ead. l. 12. Ἄλλο τί;) Cod. Tub. Ald. Basf. 1. 2. ἀλλά τι; notavit quoque Stephanus in margine.

p. 33. l. 1. φράσον δὴ μοι) Cod. Tub. φράσον δὲ.

ead. l. 6. κατὰ τὴν ἐμπ.) Stephano videbatur deesse pron. ταύτην aut τίνδε. Temere.

ead. l. 8. ἀπὸ τούτων) Cod. Tub. ὑπὸ τούτων.

ead. l. 13. οὐδὲ φίλον) Serran. e libro suo MS. volebat legi ἀλλὰ φίλον. Sed Socrates de industria subtiliter distinguit τὸ κεχαρισμένον ab eo quod est φίλον, quod vel patet ex Euthyphronis responsione.

p. 34. l. 1. περιόντας) Cod. Tub. περιόντα.

ead. l. 6. τοῦτο δ' ἄλλό τι) Stephanus suspicabatur ante τὸ ἄλλο deesse coniunctionem οὐκ, & post γίγνεται ponendum esse colon. Sed ἄλλό τι ἢ idem est ac ἄρα.

ead. l. 13. καὶ οὐκ ἀφετέος ἂν εἴης, ὥσπερ ὁ Πρ.) Cod. Tub. κ. οὐκ ἀφ. εἰ ὥσπερ ὁ Πρ.

ead. l. 16. διωκάθειν) Basf. 2. διώκειν. Sed διωκάθειν est exquisitior & forma magis Attica. v. Timaeum ad Moerin.

IN APOLOGIAM SOCRATIS.

p. 39. l. 4. οὐδὲν εἰρήκασι) leg. οὐδὲν ex observatione vett. Grammaticorum.

ead. l. 6. ὡς χρῆν ὑμᾶς) Basf. 2. χρῆ. sed Attici imperfectum ponunt in iis verbis, cum quis dicitur debere aliquid facere, sed cum veremur, ut id faciat, feceritve.

p. 40. l. 6. οὐ κατὰ τούτους) Muret. varr. lectt. 3, 16 delet οὐ contra Socratis sententiam. Nam ῥήτορα εἶναι οὐ κατὰ τούτους est rhetorem esse istorum dissimilem, qui vera dicat, non falsa.

ead. l. 15. παρίεμαι) hoc v. Stephano suspectum est, quod

vero Timaeus & Phavor. quoque in suis libris invenerunt. Et bene hic locum habet, modo teneas, *velle sibi aliquid dari* in medio significare.

ead. l. 17. καὶ ἐπὶ τῶν τραπ.) Ficini. καὶ non habet, probante Forst. sed καὶ saepius explicandi causa adiectum, ut sit *nempe, scilicet.*

p. 41. l. 3. πλείω ἑβδομήκοντα) Serranus legit ἐξήκοντα secundum alios, qui Socratem sexagenarium obiisse narrant. vid. Laërt. 2, 45.

p. 42. l. 5. ὑπὸ γῆν) Bas. 2. & Thom. Mag. in praepos. ὑπὲρ legunt ὑπὸ γῆς. magis Attice.

ead. l. 12. καὶ μειράκια ἀτεχνῶς, ἐρήμην κατ.) Forst. edidit καὶ μειράκια, ἀτεχνῶς (i. e. ἀληθῶς) ἐρήμην κατ. probante Fischero.

ead. l. 15. κωμωδοποιός) Sic Ald. Bas. 1. 2. sed Forst. κωμωδοποιός, magis Attica forma. vid. Moerin.

p. 44. l. 1. κατηγορία ἐξ ἧς) Bas. 2. κ. ἐστὶν ἐξ ἧς, quod sane est concinnius.

ead. l. 3. διέβαλλον) Rudinger. malebat διέβαλον probante Fischero.

p. 45. l. 12. τούτους πείθουσι) Steph. emendabat πείθειν. Sed est ἀνεκλόουτον; Plato enim scripsit πείθουσι, quasi verba eius τ' ἐστὶν non praecederent.

ead. l. 15. ὃν ἐγὼ ἠσθόμην) Ald. Bas. 1. 2. Norib. Bogard. Ficini. legisse videtur: ὃν ἐγὼ ἠσθην. vertit enim: *sum admodum deiecitatus.* Serran. e Cod. suo legit ὃν ἐγὼ ἠσθόμην. Sed verborum συνάφεια stat pro vulgata.

p. 46. l. 2. εἶχομεν ἂν αὐτοῖν) Ald. Bas. 1. Norib. αὐτῶν. Bas. 2. αὐτοῖς. sed praestat αὐτοῖν, cum mox sit in omnibus libris αὐτοῖν. Mudg. malebat: εἶχες ἐν τῷ ἂν αὐτοῖν sine causa & contra linguae leges.

ead. l. 15. τις ἴσως) Bas. 2. τις ὑμῶν ἴσως. vere, quia seq. λέγε οὖν ἡμῖν τί ἐστὶν.

p. 47. l. 13. ἢ οὐκ ἔχω) Serran. legit ἦ. vertit enim *certe.* Forster. malebat ἦν. Neutro est opus. Socrates ait: in se esse sapientiam humanam, in Sophistis vero aut divinam aut *nullam.*

p. 48. l. 8. καὶ ὅπερ λέγω) verba ὅπερ λέγω includenda uncis vult Steph. Recte. nam pertinent ad superiora illa: καὶ μοι, ὦ ἄνδρες -- μέγα λέγειν.

p. 49. l. 15. οὐδ' ἐμ καλὸν οὐδ' ἀγαθόν) Ficini. legisse videtur

cum Basf. 2. οὐδὲν καλὸν κἀγαθόν. Cleric. (A. Crit. 2. p. 189) emendabat οὐδὲν κακὸν οὐδ' ἀγαθόν contra usum loquendi Platonium & rem ipsam. vid. Forst. & Fisch.

p. 51. l. 1. ἵνα μοι καὶ ἀνέλεγκτος) Steph. suspicatur leg. ἵνα μὴ ἀνέλεγκτος, aut ἵνα μὴ μοι ἀνέλεγκτος, aut ἵνα μὴ μοι καὶ ἀνελ. contra orationis συνάφειαν. vid. Fisch. defens. locc. quorundam Platon. f. 4.

ead. l. 12. ὅτι οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν, ἀλλὰ) Sic edidit Steph. contra omnes libros Ald. Basf. 1. 2. Norib. Bogard. Forst. apud quos legitur: οὐ σοφίᾳ ποιοῖεν ἀ ποιοῖεν, ἀλλὰ. Expressere eandem lectionem Serran. & Ficin. Receptit igitur Fisch.

p. 52. l. 8. διὰ τὸ τῶν τέχνην) Steph. coni. διὰ γὰρ τὸ τὴν τ. praeunte Ficin. sed γὰρ saepe sic omittitur, & Ald. Basf. 1. 2. verba καὶ οἱ -- δημιουργοὶ feiungunt a superioribus, connectuntque cum seqq. ita ut καὶ explicandi vim habeat, scilicet, quippe.

p. 53. l. 7. ἐστὶ καὶ οὐδενός) Ruding. corr. ἢ καὶ aut ἢ καὶ μᾶλλον contra rationem Graecam, cum τὸ καὶ per se augeat, atque adeo, immo, ut iam Ficin. vertit.

ead. l. 8. Margg. Stephh. & Basf. 2. τοῦτον λέγειν probante Meibom. Mudgius coni. τοῦτο. Recte habet vulgata, modo intelligas ἕνεκα, propterea.

ead. l. 9. ὥσπερ ἂν εἴποι) Steph. malebat ὥσπερ ἂν εἰ εἴποι. non male; sed εἰ recte omitti potest, fere ut Latini quasi, & quasi si promiscue ponunt.

ead. l. 12. ἐγὼ μὲν ἔτι) Basf. 2. ἐγὼ μὲν ἔχων, ἔτι uti quoque legit Ficin. Utraque lectio eundem fere parit sensum.

p. 54. l. 8. οὐκ αὐτοῖς) Ald. Basf. 1. 2. Norib. οὐχ αὐτοῖς. Rudinger. vero cum Steph. legit οὐκ αὐτοῖς, quam veram esse lectionem, ipsa orationis series ostendit.

ead. l. 13. καὶ τὰ ὑπὸ γῆς ζητεῖ) ὑπὸ γῆν Basf. 2. at Casf. sec. Ἀπτικότερος. -- ζητεῖ abest ab Ald. Basf. 1. 2. Ficin. At lectio Steph. confirmatur e superr. p. 44, l. 6. ζητῶν τὰ τε ὑπὸ γῆν.

p. 56. l. 13. καὶ ὑμῖν ὑποδείξαι) Sic Ald. Basf. 1. At Basf. 2. ἐπιδείξαι, quod recepit Forst. tanquam Platoni magis familiare verbum. Sane rationes linguae & Platonis utrumque admittunt. Norib. ἀποδείξαι. aequè bene.

p. 58. l. 3. κατέγνωκας ἀτυχίαν) Basf. 2. δυστυχίαν,

quam lectionem veriorem putat Fisch. quoniam ἀτυχία de incommodis belli fere dicatur.

ead. l. 6. εἰς δέ τις διαφθείρων) Sic Ald. Basf. 1. omisso articulo. Sed Basf. 2. ὁ διαφθείρων. Recepit post Forst. Fischerus, quia sequitur: ὁ — οἴος τε cet. & praeced. οἱ — ποιῶντες.

p. 59. l. 8. πονηροτέρους) Ald. Basf. 1. Norib. πονηροτάτους. non male. Sed praestat comparat. quia praecesserat βελτίους ποιεῖν, p. 58. l. 5.

p. 60. l. 12. ἢ δῆλον ὅτι) Ald. 1. 2. Norib. ἢ δῆλον. sed δηλονότι legendum censet Fisch.

ead. l. 16. τῶν θεῶν ὄν) ante ὄν excidisse putat Ruding. περὶ, quod vero sic omitti solet. Et ὄν est potius Genitiv. Obiecti.

p. 62. l. 5. οὕτως) Ald. Basf. 1. 2. οὕτωςί. At Ficin. quoque legit οὕτωςί, probante Ruding.

ead. l. 13. συνεπισκέψασθε δέ) δὴ Basf. 2. prob. Fisch.

ead. l. 14. ἢ μοι φαίνεται) Ald. ἡμοι. Vir doct. apud Forst. malebat: ἢ μή. perperam.

p. 63 l. 8. ὥς ὤκησας) Ita Steph. edidit e Ficini forsitan versione: *quam tarde respondisti*. defendit hanc lectionem Fisch. contra V V. D D. Ruding. Casaub. ad Perf. p. 150. Upton ad Arrian. p. 113. quibus arridebat Ald. Basf. 1. 2. ὡς ὤκησας, quam tanquam legibus linguae & verborum contextis minus aptam reiicit, cum e contrario ὡς ὤκησας sensum fundat optimum. Socrates ante questus erat, quod Melitus nollet respondere. Nunc igitur, cum illi nec opinanti & longa interiecta mora responderit, exclamat: ὡς ὤκησας, *quam cunctatus es!* Confirmant etiam seqq. hanc lect. interpretationis loco adiecta.

ead. l. 12. δῖο μοσῶ) Sic omnes libri editi. At cum hoc neque sit Atticum (vid. Moer. & Thom Mag.) neque verba de Socrate, sed de Melito accipienda sint, recepit Fisch. Dacierii & Forst. coniecturam: *διωμόσω*.

p. 65. l. 7. οὐδὲν δέ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῆ) In quibusdam exemplis abesse μὴ testatur Ruding. quod ipsi arridet. Male. Sensus est: *neque vero est periculum, ne in me aefinat furor* (h. e. διαβολὴ & φθόνος in antecedd.) *multitudinis, ne sim ultimus, quem dampnet invidia & odium multitudinis.*

ead. l. 13 ἔταν πράττη) Norib. ὅτι ἄν. sic quoque emendabat Ruding. Inde recte Forst. coni. ὅ, τι ἄν. Ficin. legisse videtur ἔταν τι πράττη. Sane πράττη postulat casum rei. hinc legendum putat Fisch. ὁ, τ' ἄν.

p. 66. l. 8. τιμωρεῖν) Mudg. corr. τιμωρῶν, ut cohaereat cum priorr. κακὸς ὄν. non male. At τιμωρεῖν quoque coniungi potest cum verbo τὸ ζῆν, utque adeo pendeat ab articulo.

p. 68. l. 6. εἰ ἀγαθὰ) εἰ καὶ ἀγαθὰ inserta partic. apud Theodoret. Eusebium, Stobaeum, probantibus Forst. & Fisch. ibidem legitur φοβηθήσομαι pro φοβήσομαι, quo inclinat Fisch. quia Futura passiva saepius partes Medii sustineant.

ead. l. 7. ἀφίστε) Steph. leg. putat ἀφίοιτε, ut paulo inferior. Sed in his modis usurpandis sibi non constant scriptt.

ead. l. 8. ἀπειθήσαντες) Ald. Bas. 1. Norib. ἀπιθήσαντες. Bas. 2. ἀπιστήσαντες. Ita quoque Eusebii libri. non male. nam ἀπιστεῖν dicuntur ii, qui non parent aliis, contumaces. vid. Harpocrat. h. v. Sed vera est lectio Steph. quam quoque e Cod. MS. Meiborn. ad Bas. 2. adscripserat.

ead. l. 14. ἐφ' ᾧ τε) Viger. in marg. Euseb. & Comelin. ad Heliodor. corr. ἐφ' ᾧ γε. sine causa, cum etiam ἐφ' ᾧ τε saepius sic legatur. vid. quos laudat Fisch.

ead. l. 15. ἀποθανῆ) Mudg. malebat ἀποθανεῖν. sed verba ἐὰν δε ἀλῶς κ. λ. cum νῦν μὲν Ἄνυτῶ οὐ πεισόμεθα cohaerent, nec vero cum ἐπὶ τούτῳ μέντοι.

p. 69. l. 13. ποιεῖται) Ald. Bas. 1. Norib. margg. Steph. ποιήσεται. At iam Bas. 2. ποιεῖται, quod recte pro fut. accipi potest.

p. 70. l. 1. ὑμῖν μεῖζον) ἡμῖν habet Steph. contra omnes libros, haud dubie operarum vitio, nam ipse vertit *vestrae civitati*.

ead. l. 13. οὐδ' εἰ μέλλω) Thom. Mag. in verb. μέλλω legendum putabat: οὐδ' εἰ πολλάκις ἂν μέλλω τεθνᾶναι, quod v. μέλλω non iungeretur sine τῷ ἂν praeteritis. Immo vel sic iungi posse ostenderunt V V. D D. Bosius, Forst. ad h. l. & Dorvill. ad Charit. 1, 3.

p. 71. l. 3. οὐδ' ἐν βλάβει) Codd. Stob. βλάβειεν ἂν. forsitan vere. nam mox est: ἀποκτείνειε — ἂν.

ead. l. 12. δόσιν ὑμῖν) Serran. e Cod. MS. legit δόσιν τὴν ἐν ἐμοί. quae lectio est interpretatio Grammatici.

p. 73. l. 10. γίγνεται φωνῆ) Viro Docto apud Forst. videbatur φωνῆ e marg. irrepsisse, sed est τῷ θεῖον τι καὶ δαίμ. interpretationis causa adiectum.

p. 74. l. 5. τῷ ὄντι) Fisch. ex Aristid. legit τὸν τῷ ὄντι,

quum librarii subiecta saepe privarint articulo, quique h. l. facile absorberi potuit ἀπὸ τοῦ τῶ.

ead. l. 9 sq. ὑπείκομι παρὰ τὸ δέον) Bas. 2. ὑπεικάθοιμι παρὰ τὸ δίκαιον. etiam MS. Flor. ὑπεικάθοιμι. tanquam magis Atticum recepit Fisch. sed παρὰ τὸ δίκαιον, quod & Norib. Ficin. Cornar. habent, e glossmate ortum pronuntiat.

ead. l. 10. ὑπέικων δὲ, ἅμα καὶ ἅμ' ἂν) Steph. coni. ὑπέικων δὲ ἅμα ἂν καὶ ἅπ. vel ὑπέικ. δὲ, καὶ ἅμ' ἂν ἅπ. priorem coni. haufit e Ficin. sed prius ἅμα pertinet ad ὑπέικων, poster. ad ἀπολοίμην, & ἅμα repetitum celeritatem indicat, ut ap. Latinos *simul -- simul*.

p. 75. l. 3. καὶ ὑπάγειν) Bas. 2. & margg. Stephh. ἀπάγειν. At cum Timaei glossae quoque ὑπάγειν agnoscant, merito vulgata praefereunda videtur.

ead. l. 12. ἀναπλῆσαι) Bas. 1. & Norib. ἀνατλήσαι probante Ruding. qui vertit, *sustinere*. Sed est contra orationis seriem & leges grammatt. ἀναπλῆσαι αἰτιῶν est *implicare criminibus*.

ead. l. 14. Steph. coni. μέλοι improbante Forst. & Fisch. in Ald. Bas. 1. est μέλλει.

ibid. εἰ μὴ ἀγροικότερον ἢν εἰπεῖν) Serran. e MS. Cod. legit: ὡς με ἀγρ. ita quoque Ficin. Utraque lectio eodem redit.

ead. l. ult. οὕτως) Bas. 2. αὐτως, non male. Nam Plato saepius poeticis vocabulis usus est.

p. 77. l. 7. ὅ τι μὴ) Ita vitiose in Ald. legitur, unde in Steph. edit. migravit. Ficin. Bas. 1. 2. Norib. Forst. & Fisch. ὅ, τι. Recte.

ead. l. 8. ἀλλὰ τί) Bas. 2. ἀλλὰ διὰ τί. glossema!

p. 78. l. 12. ὁ Ζωτίδου) Ald. Bas. 1. Norib. ὁ Θεοσοτίδου. Bas. 2. & Ficin. exhibent Ζωτίδου.

p. 79. l. 9. ὃν ξυνίσασι) Sic Ald. Bas. 1. Norib. Sed Bas. 2. ὅτι. quam lectionem in textum recepit Forst. eandem tanquam coniecturam proponit Steph. in marg. cum altera: οἱ ξυνίσασι. Cum Ficinus quoque ὅτι legerit, Fischerus in contextum recipere non dubitavit. Vulgata enim vix habet, quo se defendat.

ead. l. 11. σχεδόν τι) τι abest a Bas. 2. at Ald. Bas. 1. Norib. ται. unde bene fecit τι Steph.

ead. l. 14. δεδέηται) Bas. 2. & Hermogenis Schol. ἐδέηθη,

e glossemate forsan ortum. Certe non raro praeterita & aoristi coniunguntur.

ead. l. 16. καὶ φίλους] Baf. 2. Ficin. margg. Stephh. Forst. φίλων. sed οἰκείων pendet ab ἄλλους & φίλους πολλοὺς cohaerent inter se.

p. 80. l. 1. ὡς ἂν δόξαιμι] Ita legit Steph. e Baf. 2. in parenthesis, uti quoque Ficin. legisse videtur. Ald. Baf. 1. Bogard. Norib. κινδυνεύων ἂν, δόξαιμι, ubi ultima syllaba τοῦ κινδυνεύων, absorpsit partic. ὡς.

ead. l. 4. εἰ δ' οὖν] Salvinus Misc. Obsf. Vol. 2, p. 272. coni. εἰ δ' οὐκ contra linguae leges, & mentem Socratis, nam Socrates verbis εἰ δ' οὖν redit ad superiora: εἰ δὴ τις ὑμῶν οὕτως ἔχει, & verba οὐκ ἄξιῶ μὲν ἔγωγε interposita sunt, deinde deberet esse εἰ δὲ μὴ.

ead. l. 14. καὶ ὅλως τῆ π.] Baf. 2. margg. Stephh. & Ficin. ὅλη τῆ π. Receptit Forst. sine causa.

p. 81. l. 13. ἐνδείκνυσθε] Steph. coni. ἐνδείκνυσθαι, praeunte Ficino, sed est ἀνακόλουθον Platoni familiare.

p. 82. l. 8. μάλιστα πάντως] Bogard. παντός quod recte vulgato πάντως praeferebat Forst. μάλιστα πάντων coni. Fisch. Utrumque recte dicitur.

ead. l. 10. σαφῶς γὰρ εἰ πείθ.] Baf. 2. plenius: γὰρ ἂν εἰπ. non male, nam partic. ἂν bis posita saepe neglecta est a librariis.

p. 83. l. 6. εἰ τρεῖς μόλαι] Ita Ald. Baf. 1. Bogard. Norib. & Ficini Codd. sed Baf. 2. τριάκοντα. margg. Stephh. τριάκοντα τρεῖς. Vera lectio haud dubie est τρεῖς, uti vel adiect. μόλαι evincit. Iudicium Socratis fuisse DLVI. horum CCLXXI damnarunt Socratem, CCLXXV absolverunt. Par vero numerus exstitisset, si CCLXXVIII eum absolvisset. cf. Laërt. 2, 41.

ead. l. 9. κατηγορήσοντες] Norib. κατηγορήσαντες. sed ἀνέβη requirit Futurum.

ibid. καὶ ὄφλε] Ald. Baf. 1. ὦ φίλε. Baf. 2. ὄφλε ὄφειλε. Norib. ὄφειλε. Vir doctus in Misc. Obsf. Vol. 2, p. 272 testatur, in exemplari suo Valderiano emendatum fuisse ὄφειλε, & in Hopperiano correxisse aliquem καὶ ὄφλων ὄφειλε. Profecta haec lectio a diligente librario, qui duplicem exhibebat lectionem. Itaque recte Ruding. legendum censet aut ὄφλε, aut ὄφειλε, quod malit Fisch. quem vide.

ead. l. 14. ὅτι μαθὼν ἐν τῷ βίῳ] Mudgio scribendum videbatur, τί παθεῖν; ὅτι ἐν τῷ βίῳ. inepta repetitione τοῦ παθεῖν,

cum τί μαθὼν usurpetur pro cur. vid. Fisch. defens. locc. Plat. f. 6.

ead. l. 16. καὶ δημηγοριῶν] Ita Bas. 2. Norib. & Ficin. sed Ald. Bas. 1. Bogard. margg. Stephh. *δημιουργιῶν*, quod in textum recepit Fisch. quia *δημηγορία* [concio vel munus eius, qui verba in concione facit] magistratus non fuerit, quo tamen in numero a Socrate ponatur; e contrario vero *δημιουργοὶ* praefecti pagorum fuerint, iidem, qui alio vocabulo dicantur *δήμαρχοι*. Plura vide in Fisch. defens. locc. Plat. f. 8.

p. 84. l. 14. οὐκ ἔσθ' ὅ, τι μᾶλλον] Mudg. suspectum erat τὸ μᾶλλον. pro quo Forst. coni. ἄλλο, aut sic, ὅ, τι ἄλλο, aut, ὅ, τι μοὶ ἄλλο. male. sequitur enim statim πολὺ γε μᾶλλον, & sensus est: nihil est, quod magis deceat.

p. 85. l. ult. τί δείσας, ἢ μὴ πάθω] Steph. emend. τί δείσας; ἢ μὴ πάθω. Recepit Forst. Sed intelligendum ante ἢ partic. ἄλλο, quae sic omitti solet, ita ut interrogatio vim negationis habeat.

p. 87. l. 10. τυγχάνει μέγιστον ἀγαθὸν ἀνθρ.] Fisch. legi vult μέγιστον ὄν' aut μέγιστον ἀγαθὸν ὄν' ἀνθρ. putatque post syllabam similem excidisse, cum semper fere comes τῷ τυγχάνειν addatur.

p. 88. l. 1 sq. νῦν δὲ οὐ γὰρ ἐστίν] Seiungenda sunt haec verba ita νῦν δέ' οὐ γ. ἐστίν, ut sit aposiopesis & intell. οὐ δύναμαι τιμῆσασθαι μοὶ χρημάτων. alias enim vix scias quo partic. γὰρ referas. Fisch.

ead. l. 14. τεθνάναι δ' ἢ] δ' ἢ abest a Bas. 2. contra Atticam elegantiam. significat vero in fine periodi scilicet.

ead. l. 17. καταψηφ. θάνατον] Bas. 1. Norib. θανάτου. sed constructio cum quarto casu exquisitior, &, si legas θανάτου, emendandum tum esset pro ἐμοῦ, ἐμέ.

p. 90. l. 6. ἀπειμι ὑφ' ὑμῶν] Sic Ald. Bas. 1. Norib. sed Bas. 2. & Ficin. ὑφ' ὑμῶν. probantibus Forst. & Fisch. Scilicet verba ὑφ' ὑμῶν pertinent ad ὄφλων, nec vero ad ἀπειμι.

ead. l. 13. εἴ με ἀποκτενεῖτε] Ita Ald. Bas. 1. Sed Bas. 2. οἱ με ἀπεκτείνετε. margg. Stephh. οἱ με ἀπεκτόνατε, quod recepit Forst. male. Ingrate enim repetitum esset illud superioris, ὃ καταψηφισάμενοί μου.

p. 91. l. 6. ὅτι οὐκ ὀρθῶς ζητεῖ] Sic e vet. Cod. rescripisse ait Steph. qui est Florentin. Ald. Bas. 1. ζητεῖτε, quod praeferebat Serranus, Bas. 2. ζητῆτε, quod placebat V. D. in Obisf.

Misc. Lectionem ζῆτε confirmant anteced. ἀπαλλάξεσθαι τοῦ διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου, & seqq. αὐτὸν παρασκ. ὅπως ἔσται ὡς βέλτ.

ead. l. 9. ἀλλ' αὐτὸν] ἀλλ' ἕκαστον αὐτὸν emendabat Steph. sed αὐτὸν refer ad βίον, quod e verb. ζῆτε eliciendum.

p. 92. l. 6. καὶ νομίζεται] Ficin. legisse videtur καὶ νομίσαιτο, ut cum οἰσθῆναι ἂν τις cohaerent. Sed seiungenda sunt verba hoc sensu: *quae quidem putare quis possit, & vero mutantur cet.*

ead. l. 9. οὔτε ἐν τῷ λόγῳ οὐδενί] Ita Ald. Bas. 1. Norib. Ficin. sed Bas. 2. οὐδαμοῦ, quod recepit Forst. Quia est haec lectio haud dubie e seq. οὐδαμοῦ operatum peccato.

ead. l. 12. τί οὖν — ὑπολαμβάνω;] Steph. tollendam censebat interrog. notam post ὑπολαμβάν. addicente Ficino. Cum sic ipsius orationis ingenium adiuvetur, secuti sunt Steph. Forst. & Fisch.

p. 93. l. 5. τοῦ τόπου] Norib. ἐκ τοῦ τόπου, quod verum putat Ruding. sed ἐκ rectius intelligitur.

p. 94. l. 13. ἀντιπαραβάλλοντι] Steph. coni. ἀντιπαραβάλλοντα. sed dativ. pendet a verbis οὐκ ἂν ἀνδρες εἴη. Viger. inserit ante ἀντιπαραβ. partic. καὶ. sine causa. Nam verba interpretationis causa adiecta (uti h. l. ἀντιπαραβ. — ἀνδρες εἴη interpretantur verba θαυμαστὴ διατριβὴ) nulla interiecta particula addi solent.

p. 95. l. 3. ἢ ἄλλους μυρίους ἂν] Steph. coni. μυρίους, οὓς ἂν — Ita quoque Ficin. Quo vero carere possumus, si verba ἢ ἄλλους μυρίους ἂν τις εἴποι seiungamus a superiori.

ead. l. 4. ἀμήχανον] Ald. Bas. 1. 2. Norib. Ficin. ἀμήχανον, quod Steph. forte non mutare debuisset.

ead. l. 12. οὐδὲ τὰ ἐμὰ νῦν] Salvin. corr. οὐδὲ ταῦτα ἐμὰ νῦν. sine causa. Nam per τὰ ἐμὰ sc. πράγματα damnatio capitis intelligitur.

p. 96. l. 2. τιμωρήσασθε] Salvin. legi volebat τιμωρήσασθαι, quod sequeretur λυποῦντας. Sed verba ὧ ἀνδρες, & ὀνειδίζετε requirunt Imperat. & λυποῦντες legi cum Mureto & MS. Bodlei. debere iubet Fischerus.

IN CRITONEM.

p. 99. Varie inscribitur hicce dialogus. ἢ περὶ πρακτοῦ addidit Aldus, & Grynæus. Bas. 2. ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ Πλατ. Oper. Vol. II.

δικαίου. MS. Vindob. ἢ περὶ δόξης ἀληθοῦς καὶ δικαιοσύνης. Voc. ἠθικὸς, quod in Ald. Basf. 1. 2. legitur, e Laërtio III, 58 sumtum videri potest.

p. 100. l. 3. καὶ τι καὶ] Ald. Basf. 1. καὶ τοὶ καὶ. Recte, nam hae partic. ita solent coniungi, ut vim augendae & corrigendae orationis habeant; ideoque recepit Fischerus. Basf. 2. & Ficin. καὶ τι.

ibid. εὐεργετῆται ὑπ' ἐμοῦ] Cod. Tub. εὐεργέτηται. & paulo post ἐν τῷ αὐτῇ τε ἀγρ. κ. λ. inserto τε, quod etiam habet Basf. 2.

ead. l. 15. τὸ μὴ] Steph. videbatur aptius legi τοῦ μὴ. sed ἐπιλύεσθαι notat h. l. concedere, permittere; adeoque recte casus quartus sequitur.

ead. l. 16. Ἔστι ταῦτα] Mudg. malebat ἔσται, contra ingenium formulae ἔστι ταῦτα, quae usurpatur ita, ut alibi εἶεν.

p. 101. l. 5. ἀλλὰ δοκεῖ μὲν] Cod. Tub. ἀλλὰ δοκεῖν μ.

ead. l. 13. sq. φασὶ δὲ γέ] Ab Ald. Basf. 1. 2. absunt nomina KR. ante φασὶ, & ΣΩ. ante Οὐ ταῖνον. notavit & Steph. in marg. in vet. ita legi. Est is liber Ficini versio, quam re ipsa iubente secuti sumus cum Forstero & Fischerō.

p. 102. l. 4. Ὡς ἀτοπον τὸ ἐνύπν.) ὥς abest a Cod. Tub. & pro ὥς ἐμοὶ δοκεῖ in eodem legitur ὥσγε μοὶ δοκ. post λίαν vero omissa est ibi partic. γε.

ead. l. 7. οὐδεμία ζυμφορά ἐστὶν ἄλλη] MS. Paris. exhibet teste Sallierio οὐ μία ζυμφορά ἐστὶν, ἀλλὰ - uti quoque legit Ficinus. hinc Forsterus οὐδὲ μία ζυμφ. ἐστὶν, ἀλλὰ. recte. sic enim orationis series legi iubet, & ἄλλη e seq. ἀλλὰ facile irrepere potuit.

ead. l. 10. σώζειν, εἰ ἔθελον ἀναλίσκειν χρήματα, ἀμελήσαιμι] Ald. Basf. 1. εἰ ἀναλίσκειν χρημ. ἀμελήσαιμι ἤθελον. Basf. 2. εἰ ἀναλ. χρ. ἀμ. εἰ ἤθελον. MS. Flor. εἰ ἤθελον χρ. ἀμελήσαι. MS. Reg. & Tub. quoque ἀμελήσαι, probantibus Sallier. & Fisch. qui quoque in textum admisit. Recte. nam ὥς cohaeret cum οἷός τε ὢν, ut Nominat. pro Genitiv. conseq. positus sit, & ἀμελήσαι pendet a δόξω. Salvin. coni. ὥς οἷός τε ὢν σε σώζειν εἰ ἤθελον, ἀμελήσαιμι vel εἰ ἤθελον χρ. ἀναλίσκειν.

p. 103. l. 3. δηλοῖ] Cod. Tub. Ald. Basf. 1. 2. δῆλα. Recte, si doceri possit δῆλον esse id, quo quid declaratur. τὸ δηλοῖ hausit Steph. e versione Ficini.

ibid. l. 8. καὶ καλῶς εἶχε] Cod. Tub. κ. καλῶς ἀν εἶχεν.
p. 104. l. 2. Καὶ ταῦτα προμηθοῦμαι] Cod. Tub. κ. ταῦτα
προβυμοῦμαι.

ead. l. 15. ὅποι ἀν ἀφίκη] Cod. Tub. ὅπου ἀν ἀφ.

p. 105. l. 3. καὶ τοιαῦτα σπεύδειν περὶ σεαυτὸν] Cod.
Tub. σπεύδεις περὶ σαυτὸν. & paulo post οἱ ἐχθροὶ σὲ pro σοῦς
ead. l. 10. ἢ γὰρ οὐ χρῆν] οὐ χρῆ Tub.

ead. l. 17. εισόδος τῆς δίκης] τῆς δίκης abfuit a libris
Ficin. & Forst. putat e seq. huc immigrasse. Sed εἰσόδος τῆς
δίκης dictum uti εισιέναι ἢ δίκη dicitur, cum & accusator &
reus in iudicium admittuntur ad causam dicendam.

p. 106. l. 2. τοτελευταῖον δὴ τουτὶ] δὴ που τουτὶ Tub.

ead. l. 4. ἡμᾶς δοκεῖν] Mudg. conii. δοκῆ. Sed est ἀνακο-
λουθία.

ibid. οἵτινές σε οὐ διεσώσαμεν] Cod. Tub. οὐχι ἐσώσαμεν.

p. 107. l. 8 sq. ΚΡ. Πῶς οὖν ἀν -- ΣΩ. Εἰ πρ. &c.] Ita Basf.
I. 2. Ficin. Serran. Sallier. Forst. Fisch. In Ald. & Steph.
utrumque nomen Crit. & Socr. desideratur.

p. 108. l. ult. τὸν νοῦν προσέχει] Cod. Tub. προσέχειν.
uti paulo post τυγχάνει pro τυγχάνοι.

p. 109. l. 9. τοὺς τῶν πολλῶν] Cod. Tub. post πολλῶν
addit λόγους.

p. 110. l. 8. ἢ οὐχί] Cod. Tub. Ald. Basf. I. 2. ἢ οὐχί;
Ficinus quoque vertit, *nonne?* probante Fischero, qui quoque
Ficini interpunctionem post σῶμα in textum recepit. Mox Cod.
Tub. ἀρ' ἡμῖν pro ἀρα ἐστὶν ἡμῖν.

ead. l. 11. ὃ τὸ ἀδίκον] Steph. conii. ὃ τὸ ἀδ. uti iam est
in Euseb. libris. Vere. nam λωβᾶται & ὀνίνησιν requirunt
hunc casum.

ead. l. 15. ὃ τι ἐροῦσιν] Cod. Tub. Euseb. τί ἐροῦσιν.

p. 111. l. 4. Δηλαδὴ καὶ ταῦτα] Ald. Basf. I. 2. δῆλα δὴ
κ. τ. atque haec verba tribuunt Socrati: Critoni vero, φαίν γ'
ἀν τις, ὃ Σώκ. Alteram lectionem exhibet Ficin. quam quo-
que series disputationis adiuvat.

ibid. φαίν γ' ἀν] Cod. Tub. φαίν γὰρ. Mox pro οὐτός
γε ὁ λογ. -- δοκεῖ οἱ. ε. τῷ προτέρῳ, in eodem est οὐτός τῶ
ο. λ. -- δοκεῖ ἔτι οἱ. ε. τῷ καὶ πρότερον.

ead. l. 7. ὅμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ] Ita Cornar. & Ficin.
Sed Ald. Basf. I. ὅμ. εἶναι τῷ προτέλους. Serran. legit ὁ. ε. καὶ

πρότερος. Forsterus recepit lectionem Bas. 2. ἀνόμοιος εἶναι τῷ προτέρῳ. Sed vera est lectio ὅμ. εἶναι τῷ προτέρῳ. Nam antea (hic est λόγος πρότερος.) Socrates dixerat de usu rerum ad corpus pertinentium, in quo iudicium peritorum sequendum fit. Pari modo ostendit, in faciendis iis, quae ad tuendum pertinerent animum.

ead. l. 12. μὴ ἀφιέντων Ἄθ.] Cod. Tub. μὴ ἐφιέντων Ἄθ.

p. 112. l. 7. οὔτε ἄλλο] οὔτ' εἰ ἄλλο coni. Forst. sine causa. Nam εἰ, uti quoque verb. δεῖ repeti debet.

ead. l. 14. πείσαι σε τ. πράττειν] Sallier. reponi volebat παῦσαι. Sed πείσαι habet vim Gerund. & post μὴ ἀκοντος intell. μου.

ead. l. 16. ἀποκρίνασθαι] Cod. Tub. ἀποκρίνεσθαι.

p. 113. l. 1. ἢ τοὺς μὲν ἀδικ. τρόπῳ, τινὶ δὲ οὐ;] Steph. inferendum censebat pron. τινὶ post τρόπῳ. MS. Paris. exhibet duplicem lectionem τοὺς μὲν & τινὶ μὲν sic; τοὺς μὲν ἀδικ. τρόπῳ τινὶ μὲν, τινὶ δὲ οὐ. Vera est lectio ἢ τινὶ μὲν ἀδ. τρόπῳ, τινὶ δὲ οὐ, quam cum Ald. Bas. 1. 2. Euseb. & Ficin. agnoscit Cod. Tub. Secuti sunt eam Forst. & Fisch.

ead. l. 11. τυγχάνειν ὄν] Cod. Tub. Ald. Bas. 1. 2. Euseb. Stob. τυγχάνει ὄν. unde Forsterus malebat τυγχάνει ὄν. nota coli addita. Fisch. vero post τρόπῳ colon poni placebat. Ceterum Steph. lectio fluxit e vers. Ficin.

ead. l. 13 sq. Verba Οὐ δῦτα usque ad δεῖ ἀδικεῖν in Cod. Tub. non comparent, in margine vero ab alia manu sunt adnotata.

p. 114. l. 6. ταῦτα ὁμολογῶν] Cod. Tub. καθομολογῶν.

ead. l. 8. οἷς δ' οὕτω] Cod. Tub. Euseb. & Stob. οἷς οὖν οὕτω.

ead. l. 13. ἀμύνεσθαι] Cod. Tub. ἀμύναςθαι.

ibid. ἀντιδρώντας] Ita Ald. Bas. 2. sed Bas. 1. ἀντιδρώντα, etiam Eusebii libri, & Ficin. quam lectionem cum series orationis adiuvet, revocarunt Forst. & Fisch. Idem Fisch. inserit ante prius κακῶς part. τοῦ ex Euseb.

ead. l. 15. σοὶ δὲ εἶπη] Cod. Tub. σύ δε.

p. 115. l. ult. γίγνονται καὶ διαφθείρονται] Cod. Tub. γίγνονται καὶ διαφθείρονται.

p. 116. l. 7. ἢ καὶ ταῦτα] Steph. videbatur totus locus ita esse constituendus: ἢ οὐ καὶ τ. ὅμ. ἡμῖν τε καὶ σοι, ἐμμενεῖν σε τ. δ. quam coni. hausit e Ficin. Locus sanus est, modo legatur ἢ καὶ ταῦτα, uti est in Ald. Bas. 1. 2. ita ut ταῦτα re-

spiciat ad superiorr. ἡδίκηει γὰρ ἡμᾶς κ. λ. & ἐμμένειν ταῖς δίκαις est iudiciis acquiescere, ea rata habere. Μοχ pro δικάζοι in Cod. Tub. est δικάζη.

ead. l. 13. δι' ἡμῶν ἔλαβεν] Cod. Tub. ἐλάμβανε.

p. 117. l. 1. οἱ ἐπὶ τούτῳ τετ.] Cod. Tub. ἐπὶ τούτοις.

ead. l. 8. ταῦτα καὶ σὺ ἀντιπ.] Cod. Tub. καὶ σοὶ ταῦτα ἀντιπ.

ead. l. 10. ἄπερ πάσχεις] Cod. Tub. ἄπερ πάσχοις.

p. 118. l. 6. ἂ ἄν κελεύοι] Cod. Tub. ἂ ἄν κελεύῃ. μοχ ποιητέον τ. pro ποιητέα τ. & paulo infra iterum κελεύῃ pro κελεύοι.

ead. l. 10. καὶ οὐχ ὑπεικτέον] Mudg. malebat ὑπακτέον. Demonstrandum vero ei erat ὑπάγεσθαι dici de militibus qui cedunt. Vulgata tentari non debet, cum idem verbum (ut h. l. ὑπείκειν) uno loco non raro ponatur sensu duplici.

p. 119. l. 5. τῷ ἐξουσ.] Steph. coni. τό. sine causa. Sensus est: eo, quod potestatem facinus cuius Atheniensis, qui velit.

ead. l. 6. δοκιμάση] Cod. Tub. δοκιμάσθη, & ὅποι pro ὅπη.

ead. l. 12. ὅπη ἄν β. ἔχων τὰ αὐτοῦ] Cod. Tub. ὅποι ἄν β. ἔχοντα τὰ αὐτοῦ.

p. 120. l. 4. οὐδέτερα ποιεῖ] Fisch. rescripsit ποιεῖς, auctore Ficini. & ferie orationis ita iubente.

ead. l. 14 (sq. ὅτι μὴ ἀπαξ εἰς Ἴσθμὸν) haec verba desunt in Tub. deinde pro οὐδαμῶσε legitur ibi οὐδαμῶς σε.

p. 121. l. 16. ἄλλο τί) Sic Ald. Bas. 1. Euseb. ἀλλά τι. Bas. 2. ἀλλό τι, quod cum Forst. recepit Fisch.

ead. l. 17. Ἄλλο οὖν] Cod. Tub. ἀλλ' ὅτι.

p. 122. l. 3. ἐν οἷς ἦν] Cod. Tub. Bas. 2. Euseb. ἐν οἷς ἐξῆν.

ead. l. 5. σὺ τε οὐτε] Cod. Tub. σὺ δὲ οὐτε, uti Steph. recte coni. legend. Etiam Ficini. vertit tu vero.

ead. l. 7. οὐτε τῶν βαρβάρων] Cod. Tub. οὐδε τῶν βαρβαρικῶν.

ead. l. 10. οἱ νόμοι δηλονότι] Steph. videbantur haec verba glossema redolere. Sed cum omnes vett. libri ea habeant, ab ipso Platone interpretationis causa addita videntur Fisch. in vindic. locc. quorundam Plat. f. 9.

ead. l. 12. ἐμμενεῖς δὲ] haec verba absunt ab Ald. Bas. 1. 2. Euseb. sed recte Steph. addidit e Ficini versione, in qua est

permanebis certe. Sane facillime absorberi potuerunt a syllabis posterioribus praecedentis verbi.

p. 123. l. 11. ἀξιον ἔστι σοι ζῆν) Steph. praeferebat Fut. ἔσται, quod est in Euseb. & Ficini libris, ob antec. φεύξη, & seq. πησιύσεις. Adstipulatur Cod. Tub. qui ceterum verba sic ordinat: ἀξιον σοι ζῆν ἔσται.

ead. l. 13. ἢ οὔσπερ) Steph. coni. οἴουσπερ. Forsterus malebat post διαλεγόμενος interpungere, & legere τίνες λόγους κ. λ. At si ante ἢ intelligas ἄλλους, neutro opus erit.

ead. l. 15. ἄσχημον φαν.) Cod. Tub. ἀσχήμον ἂν φαν.

ead. l. 16. τούτων τῶν πόλεων) Steph. malebat cum Euseb. τόπων, uti etiam est in Cod. Tub. Sed ἐκ τ. τ. πολέων referenda sunt ad Thebas & Megara, aut omnino ad πόλεις εὐνομούμενας.

ead. l. ult. τοὺς ξένους τοῦ Κρ.) Cod. Tub. ξένους τοὺς Κρ.

p. 124. l. 5. μεταλλάξας) Cod. Tub. καταλλάξας.

ead. l. 6. οὕτω γλίσχρως) Cod. Tub. οὕτως αἰσχρῶς.

ead. l. 7. οὐδεὶς ὅς ἐρεῖ) Steph. in ed. Euseb. malebat οὐδεὶς σοι ἐρεῖ. At Vigerus recte e Platonis libris rescriptit ὅς.

ead. l. 8. εἰ δὲ μὴ) Steph. volebat δῆ. aut post ἂν praecedens intelligi φυλάξῃ. Sed est sensus: *Alius, si molestus sis Thessalis tuis sermionibus.*

ead. l. 9. ὑπερχόμενος) Bas. 2. ὑποσχόμενος, quae lectio orta est ex ignoratione τοῦ ὑπέρχουσαι, quod h. l. idem est, ac κολακεύειν. vid. Moschor.

p. 125. l. 3. πότερον ἂν) Fisch. ex Euseb. & Ficini. inserit partic. δὲ, πότερον δὲ ἂν, iubentibus linguae legg.

ead. l. 14. οὕτως αἰσχρῶς) Cod. Tub. οὕτως ὡς γλίσχρος. deinde pro τὰς σουτοῦ in eodem Tub. legitur τὰς αὐτοῦ.

IN PHAEDONEM.

p. 129. Varie citant hunc dial. vett. Plerique: ἐν Φαίδωνι. Alii, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ, etiam ἐν τῷ - διαλόγῳ. vid. plura ap. Fisch. & Gottleber. in Animadv. Ald. Bas. 1. 2. Φαίδων ἢ περὶ ψυχῆς, quem indicem secutus est cum Steph. Fisch.

p. 130. l. ult. ἠγγελλέ τις) Cod. Tub. ἠγγελε τις.

p. 131. l. 4. πέμπουσι κατ' ἔτος) verba κατ' ἔτος defunt in Cod. Tub.

ead. l. 11. καθαρῶσειν) Steph. coni. καθαρῶσειν, forma verbi

usitatiore. Sic & Cod. Tub. ediditque Turneb. Sed & καθαριεύειν defendi potest, ut ducatur ab καθάριος vel καθάρσιος (v. Pollux 6, 27) adeoque vim τοῦ καθαίρειν habeat.

p. 132. l. 6. ἐτελεύτα φίλων) Cod. Tub. ἐτ. δῆμων.

ead. l. 13. ἐτέρους ἔχεις) Meibom. in margg. Basf. 2. ἐταίρους. Male, nam sensus est: alii sunt praeter te, quos iuuet memoria Socratis.

p. 133. l. 10. ποτὲ μὲν γελοῶντες) Cod. Tub. ὅτε μὲν γελ.

p. 134. l. 1 sq. καὶ Ἀντισθένης. ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεύς, καὶ Μενέξενος) horum nomina defunt in Cod. Tub. pro Φαιδωνίδης l. 5. vero legitur ibid. Φαιδωνίδης.

ead. l. 13. πλησίον γὰρ ἦν τοῦ δησιωτηρίου) haec verba parentheseos signis includi vult Zeunius, uti quoque paulo post p. 135. l. 10. γινώσκεις γὰρ, quae vero Steph. iam ita edidit.

ead. l. 16. ἤειπεν παρὰ τ. Σωκρ.) Cod. Tub. ἐσήειπεν π. τ. Σ.

p. 135. l. 5. εἶπεν ἐπιμένειν) Cod. Tub. εἶπε περιμένειν. & μοχ pro τελευτῶ, τελευτήση.

ead. l. 10. γινώσκεις γὰρ) Cod. Tub. γινώσκει γὰρ.

ead. l. 12. τοιαῦτα ἄττα) Ita Ald. Basf. 1. Sed Basf. 2. ἄττα. Sic semper vet. edd. in ἄττα & ἄττα fluctuant librariorum & operarum incuria. v. Fisch. & Gottleber. h. l. Hic praestat ἄττα, dictum pro τινὰ, ut patet ex τοιοῦτος, cui solemniter iungitur.

p. 136. l. 1. ἔτριψε) Cod. Tub. ἐξέτριψε.

ead. l. 4. τῷ ἅμα -- θέλειν) Cod. Tub. τὸ ἅμα -- ἐθέλειν. ποίγο pro λαμβάνη, καταλαμβάνη, & pro ἡμμένω, συνημμένω.

ead. l. 9 sq. ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο, συνῆψεν -- αὐτῶν τ. κορυφᾶς) Cod. Tub. ἐπ. οὐκ ἠδύνατο, συνῆψεν αὐτοῖς τὰς κορυφᾶς.

ead. l. 13. τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνω δὴ) Ald. Basf. 1. 2. τ. ἀλγ. εἶκειν δὴ. Aristipp. & Meibom. ad Basf. 2. ἥκειν δὴ, adfentiente Cod. Tub. in quo ceterum legitur, τὸ ἀλγεινὸν ἥκειν δὴ. Forst. coni. ἐκείνω δέ. Vera est lectio Steph. quam e Ficini hausit: nisi quis cum Zeunio malit νῦν δὴ.

ead. l. 16. sq. ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους, καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον) Haec verba Zeunius παρεμβετεῖ, ne quis ἐντείνας referat ad πεποιήκας. Ceterum notat idem Zeun. »corrige audacter Ἀπόλλωνα, quippe Apollo non est femina Σάφω.» Vereor, ne nimis audacter! Legere debebat notam Reizii ad Lucian. T. II. p. 633. &, quem laudavit, Maittair.

de dialect. p. 22. B. Satis, puto, eius emendandi calor deferebuit. *Mh.*

p. 137. l. 3. ἀποκρίνεσθαι) Cod. Tub. ἀποκρίνασθαι.

ead. l. 8. τί λέγοι) Cod. Tub. τί λέγειν.

p. 138. l. 5. ποιήματα, πειθόμενον) Cod. Tub. ποιήμ. καὶ πειθ.

ead. l. 10. τοὺς Αἰσώπου, τούτων) Cod. Tub. τοὺς Αἰσώπου τούτους. deinde post διώκειν insertum legitur in eodem ὡς τάχιστα.

ead. l. 16. ὅπωςτιοῦν ἂν σοι) Cod. Tub. ὅπως οὔν τί σοί. & pro δαί in seqq. δέ.

p. 139. l. 2. οὐ μὲν ἴσως) Sic Ald. Bas. 1. 2. Steph. e Ficin. conii. οὐ μέντοι. Recte, secundum disputationis feriem & rationem loquendi Platonicum.

ead. l. 4. ἀπὸ τῆς κλίνης) defunt haec verba in Cod. Tub.

ead. l. 9. Οὐδέν γε σαφές) Cod. Tub. σαφῶς. & paulo post pro ἂ μέντοι legitur ibi ἂ μὲν οὔν.

ead. l. 15. Κατὰ τί δὴ) Serran. e. MS. suo legit κατὰ δὲ τὸ, sublata interrogandi nota. Male. nam κατὰ τί est cur, & δὴ cohaeret cum ποτε, sic, cur igitur tandem. Ita Fisch. At Zeun. interpretatur πῶς δὴ, quo sensu tandem, aut quaequo.

p. 140. l. 4. τάχα -- ἀκούσαιο) Turnebi lectio ἀκούσαιο est accuratior vulgata. Post ἀκούσαιο mavult Gottleb. cum Steph. incisum vel colon poni, ut in Ald. nec vero τέλειαν στιγμὴν, ut habet cum Forstero Fisch.

ead. l. 5. εἰ τοῦτο μόνον) Cod. Tub. ἢ τοῦτο μ.

ead. l. 7. ὥσπερ καὶ τᾶλλα ἐστίν, ὅτε καὶ οἷς) Varie hic locus tentatus est a V V. D D. Steph. quidem ita distingui volebat verba: ὥσπερ καὶ τᾶλλα, ἐστίν ὅτε καὶ οἷς βέλτ. κ. λ. quod unice probabat Gottleb. Forsterus locum ita constituit: ὥσπερ καὶ τᾶλλα ἄλλ' ἐστίν ὅτε. Koehler. miscendo & turbando omnia legit: ὥσπερ καὶ τ' ἄλλα, καὶ οὐκ ἐστίν ὅτε οἷς μὲν βέλτιον τεθῆναι, οἷς δὲ ζῆν, contra linguae leges & mentem Socratis. Zeunius vero censēbat post ἐστίν comma delendum, & post τᾶλλα reponendum, deinde ante ἐστίν rescribendum ἔαν, aut κἄν, aut, si hoc durius videatur, ὅτε ante ἐστίν ponendum. At Fischerus vulgatam recte se habere, si post καὶ οἷς incidere, pronuntiabat. De sensu loci ad ipsos Viros doctos pluribus disputantes, Fisch. in Vindic. locc.

Plat. f. 7. Gottleb. & Zeun. in Animadvv. Ceterum pro βέλτιον τεθνάναι Cod. Tub. habet βέλτιον οὐ τεθνάναι.

ead. l. 10. ἐπιγελάσας) Cod. Tub. ὑπογελάσας.

ead. l. 11. ἴττω Ζεὺς) Ald. Basf. 1. 2. Ficin. Serran. ἰττίω Meibom. in margg. Basf. 2. ἰττί ὄ. Sed recte Steph. emendavit ἴττω. v. VV. DD. quos citat Fisch.

p. 141. l. 6. τοίνυν ταύτην) Ita Ald. Basf. 2. Turneb. At Steph. emendabat ταύτη. Quae emendatio cum linguae & consuetudini Platonis conveniat, & vero etiam Ficini libris confirmetur, recepit eam Fisch. comprobante Gottleb.

ead. l. 16. ἑαυτοῦ ἀμείνον οἶεται ἐπιμελεῖσθαι) Cod. Tub. αὐτοῦ οἶεται ἀμείνον ἐπιμελήσεσθαι.

p. 142. l. 3. ἐπιθυμοῖ) Cod. Tub. ἐπιθυμεῖ.

ead. l. 4. παρὰ τῷ αὐτοῦ) Ald. Basf. 1. 2. αὐτοῦ. Eodem modo l. 14. ἀπαλλάττοντο αὐτῶν legitur in vett. edd. Utramque lectionem Platoni cum Forstero restituit Fisch.

ead. l. 10. ὄ, τι ἂν τις εἴποι) Cod. Tub. εἴπη.

ead. l. ult. χρή με ἀπολ.) Cod. Tub. χρ. με πρὸς ταῦτα ἀπολ.

p. 143. l. 9. ἤξιν) Mudg. coni. ἤξοιμι. At partic. ὅτι & ὡς saepissime sequuntur Infinitivi, loco Indicativi. Forst. e superiorr. intelligebat ἐλπίζω. Sed est ἀνακλόουθον.

ead. l. 15. μεταδοίης) Cod. Tub. μεταδόης.

p. 144. l. 4. ὅτι χρή σοι φράζειν) Cod. Tub. φροντίζειν.

ead. l. 5. μᾶλλον διαλεγομένους) Cod. Tub. πάλιν διαλεγ.

ead. l. 11. πρ. πάλαι παρέχει) πάλαι abest a Cod. Tub.

ead. l. 14. δαρρρεῖν μέλλων) Cod. Tub. cum Ald. Basf. 1. 2. δαρρρεῖ.

p. 145. l. 6. ἀγανακτεῖν ὃ) Fischero e legg. Grammaticis videbatur scribendum ὃ, cum v. ἀγανακτεῖν casus tertius iungi soleat, neque insolentiam structurae verborum tolli, si cum Abreschio velis intelligere αὐτῷ.

ead. l. 15. ἀξιοί εἰσι θανάτου οἱ ὡς ἄλ.) Cod. Tub. ἀξιοί εἰσι θανάτου, καὶ οἴου θανάτου οἱ ὡς ἄλ.

p. 146. l. 3. χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς) Cod. Tub. ἀπὸ τῆς γῆς. & paulo post ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγ. inserta praep. ἀπὸ.

ead. l. 7. ἐκ γὰρ τούτων) Cod. Tub. τούτου.

ead. l. 8. ἡμᾶς εἴσεσθαι) Meibom. ad Basf. 2. & Ficin.

ὑμᾶς. non male: ut pronom. referatur ad Cebetem & Simmiam. Zeunius vero praeferebat vulgatam, quoniam σοὶ & ἐμοὶ praecederet, & σκοποῦμεν sequeretur.

ead. l. 13. ἱματίων διαφ.) Cod. Tub. ἱματίων καὶ διαφερόντων.

p. 147. l. 7. μηδὲ μετέχει) Cod. Tub. μελέχειν.

ead. l. 8. ἄξιον εἶναι) Mudg. volebat legi ἄξιος, quod cohaereret cum ᾧ μηδὲν ἢ δὲ. Sed ante ᾧ intelligi debet ἐκείνω, & ἄξιον ἐστὶ ἐστὶ decet, oportet.

p. 148. l. 6. Λογίζεσθαι δὲ γέ που τότε κ.) Cod. Tub. λογ. δὲ γ. π. τοῦτο τε κ.

ead. l. 14 sq. Φαμέν τι, νῆ Δία) Cod. Tub. φαμέν μέντοι νῆ Δ. Mox pro καὶ οὐ καλὸν καὶ ἀγ. idem habet καὶ κάλῳν γέ τι καὶ ἀγ. & pro ἦδη οὖν, τί δὲ οὖν.

p. 149. l. 7. παήσεις) Cod. Tub. ποιήση.

ead. l. 12. ἐπιχειρεῖ θηρεύειν) Turneb. edidit ἐπιχειροῖ. Consentit Cod. Tub. & vera est lectio e legg. Grammat. vel potius ἐπιχειροῖν, ut legit Iamblich. praecedit enim τοι. legit & sic Ficin. Sed in his sibi non satis constant Scriptt. vet.

p. 150. l. 3 sq. ὅτι κινδυνεύει τοι ω. α. ἐκφέρειν) Cod. Tub. ὅτι κινδυνεύει τις ω. α. τις ἐκφέρειν.

ead. l. 10. ἐμποδίζουσιν ἡμῶν) Plutarch. qui haec citat, legit ἐμπ. ἡμῶν. quam lectionem Fisch. cum sibi elegans visa sit, Ficinus quoque expresserit, in textum recepit.

ead. l. ult. φιλοσοφίας περί) Salvinus corr. φιλοσοφίαν περί. Sed permutatione casuum hoc in genere nihil frequentius apud optimos Scriptt.

p. 151. l. 11. δυεῖν) Fischerus ex observatione Phrynichi p. 89. reponi iubet δυεῖν.

p. 152. l. 5. μὴ καθαρῶ γὰρ) Cod. Tub. μὴ καθαρὸν γ.

ead. l. 8. Πάντως γε) Ald. Bas. 1. 2. παντός γε, quod restituit post Forsterum Fisch. linguae & consuetudini Platonis convenienter.

ead. l. 12. ἐν τῷ παρόντι βίῳ) Cod. Tub. Bas. 2. & Ficin. ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ. Stephanus utramque lectionem ferendam putabat. At Fisch. arridebat vulgata, quoniam Socrates loquatur de se, ut migrante ex hac vita.

p. 154. l. 2. γιγνομένου φοβοῦντο) Cod. Tub. γιγν. εἰ φοβοῦντο. & paulo post οἷς ἀφικομ. πρό οἱ ἀφικομ.

p. 155. l. 11. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις) Cod. Tub. cum Iamblich. ἐθελείς.

ead. l. 15. τῶν μεγίστων κακῶν εἶναι) Stob. & Iamblich. μεγάλων. Sic & Cod. Tub. sed omisso εἶναι.

p. 156. l. 1. πλὴν οἱ φιλόσοφοι) haec verba usque ad v. ἀνδρεῖον εἶναι desunt in Cod. Tub.

ead. l. 3. ἀκολασίᾳ τινὶ) Steph. coni. καὶ ἀκολ. uti iam ediderat Turneb. Sed verba interpretandi causa addita nulla interiecta copula adiiciuntur.

ead. l. 15. ἀλλ' ἢ ἐκεῖνο) Stobaeus & Ficini. ἦ. Sic quoque coni. Forst. Recepit igitur Fisch. comprobante Gottleb.

p. 157. l. 5. ἀλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων) Cod. Tub. ἀντὶ ἄλλων.

ead. l. 7. οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχει) Cod. Tub. οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι οὐδ' ἀληθὲς ἔχει.

ead. l. 9. καὶ αὕτη ἢ φρόνησις) Sic Ald. Basf. 1. 2. At Stobaei, Ficini, Aristippi & Iamblichi libri αὐτῇ, quod Forsterus vulgatae praefererat. Recepit itaque Fisch.

ead. l. 10. καὶ κινδυνεύωσι) Zeunio videbatur legi debere aut καὶ τοὶ κινδυνεύουσι, aut, quod illi magis placet, κἂν κινδυνεύωσι, quoniam Coniunct. ἀπὸ τοῦ κοινού ita possit pendere, ut ad praec. μὴ referatur, cum orationis series repugnet.

ead. l. 12. ἀλέεστος) Cod. Tub. ἀτελέστατος.

ead. l. ult. οὐδὲν ἀπέλιπον) Forst. coni. ἀπελιπόμεν. Sed ἀπολείπειν est omittere, nec vero vinci, relinqui.

p. 158. l. 1. προθυμούμην) Cod. Tub. προθυμήθην.

ead. l. 5. ἀπολείπω) Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. Ficini. ἀπολείπων, adstipulante Cod. Tub. Cohaeret autem particip. cum verbis οὐ χαλεπῶς φέρω. Restituit cum Forstero Fisch.

ead. l. 15. ἀποθάνῃ) Cod. Tub. ἀποθνήσκη. Post ἀποθάνῃ Zeunius inserit partic. καὶ, qua coniungatur hoc v. cum seq. οἰχῆται.

p. 160. l. 2. τοῦ ταῦτ' εἶναι) Aristipp. αὐτάς. Non male, nam in fine huius disputationis eadem fere verba leguntur: ἰκανὸν τεκμήριον -- τὰς ψυχὰς εἶναι πον.

ead. l. 8. περὶ πάντων εἰδῶμεν) Basf. 1. 2. incisum post εἰδῶμεν ponit. At Ald. punct. mai. rectius.

ead. l. 12. ἄρα ἀναγκαῖον) Mudgio videbatur legendum

ἄρα εἰ ἀναγκαῖον, uti iam Aristipp. Ficin. & Cornarius legisse videntur. Certe εἰ facile omitti potuit. Stob. τοῦτο οὖν σκεψόμεθα ἄρα --

p. 161. l. 14. εἶναι ἑκατέρου) Cod. Tub. εἶναι ἐξ ἑκατέρου. Sed Olympiodor. ἑκατέροις quae Forstero optima videbatur lectio.

ead. l. 15. Πάνυ γ', ἦ) Cod. Tub. πάνυ μεν οὖν ἦ.

p. 162. l. 1 sq. καὶ αἱ γ. εἰσὶν αὐτῶν -- ὄντων) Cod. Tub. αὐτεῖν -- ὄντων.

ead. l. 16. ταῖν γεν. ταῖν περὶ τ.) Cod. Tub. τοῖν γεν. τοῖν περὶ τ.

p. 163. l. 8 sq. ἰκανόν που τεκμήριον) Stobaeus ἰκ. που ἐδύκει τεκμ. Sic & Cod. Tub.

ead. l. 11 sq. Ἰδὲ τοίνυν, ἔφη, ὧ Κεβ.) Cod. Tub. ἰδὲ τ. ὄντως ἔφη ω. Κ.

ead. l. 15. ἀνακάμπτη) Bas. 2. ἀνακάμπτοι, quod τὸ εἶν & τὸ ποιοῖτο postulare videtur: restituit igitur Fisch. Consentit Cod. Tub.

p. 164. l. 2. ἐννοῆσαι) Cod. Tub. ἐννοήσασιν.

ead. l. 5. ἀποδείξεις) Fisch. suspicatur excidisse ἄν, quia haec partic. formae illius Aoristi comes esse solet.

ead. l. 14. μὴ οὐχὶ πάντα) Cod. Tub. μὴ που πάντα.

p. 165. l. 8. καὶ κατὰ τοῦτο ἀνάγκη) Cod. Tub. κατὰ τούτων. & paulo post εἰ μὴ ἦν που ἡμῖν, pro εἰ μὴ ἦν που ἡμῶν.

ead. l. 13. ποῖαί εἰσι) Ald. ποιῆσαι. Bas. 1 & Ficini libri ποῖαί ται τούτων αἱ ἀποδείξεις; Bas. 2. ποῖαί σοι. Sed Stephani lectionem praeferrī debere, dubitari nequit.

p. 166. l. 1. ποιεῖν) Cod. Tub. ποιήσεν.

ead. l. 5. Ἀπιστῶ μὲν ἔγωγ) Cod. Tub. ἀπιστῶ μὲν σοὶ ἔγωγ.

ead. l. 6. μαθεῖν) Serranus hoc verb. e margine in textum migrasse suspicabatur. At δέομαι ἀναμνησθῆναι per feriem disputationis Simmiae legi non potest. Forsterus igitur volebat legi μάλλον -- τοῦ ἀναμνησθῆναι. At hoc ipsum repugnat orationis συναφεία & verborum structurae. Bene se habent omnia, si cogites ἀναμνησθῆναι cohaerere cum verbis αὐτὸ τοῦτο -- περὶ οὗ ὁ λόγος, iisque interpretationis ergo esse additum.

ead. l. 8. οὐδὲν μὲν ἂν) Forsterus coniiciebat οὐδὲν μέντοι· & mox τρόπον τοιοῦτον pro τρόπον τοῦτον. Non male, indice Gottleb. cum τις τῷ τοιοῦτος libenter iungatur, & fere exprimat. Praecessit & antea τρόπω τοιοῦτω.

ead. l. 14. ἐάν τις τι ἕτερον) Cod. Tub. πρότερον.

p. 167. l. 1 sq. Πῶς λέγεις, usque ad ἀνθρώπου καὶ λύρας defunt in Cod. Tub. & in marg. ab alia manu sunt adscripta.

p. 168. l. 4. ἐννοεῖν) Stephanus coni. τὸ ἐννοεῖν. Sed articulus saepe sic omittitur, & verbum ἐννοεῖν pronomini τόδε interpretationis causa additum est.

ead. l. 9. ἴσον. φῶμέν τι εἶναι) Ita bene Fischerus e vestigijs Basf. 1. 2. Ald. Steph. Forst. ἴσον φῶμέν τι (Ald. τι) εἶναι.

ead. l. 16. τοῖς μὲν ἴσα φαίν. τοῖς δ' οὐ) Cod. Tub. τῷ μὲν ἴσα φαίν. τῷ δ' οὐ.

p. 169. l. 10. Τί δαὶ τόδ', ἢ δ' ὅς) Cod. Tub. τί δε, ἢ δ' ὅς.

ead. l. ult. τοιοῦτον εἶναι ἴσον) Nomen ἴσον e superioribus huc irrepsisse, adeoque delendum censēbat Mudgius, cum sit contra disputationis seriem. Assentitur cum Fischero Zeun. Idem Zeunius volebat post βούληται μὲν *l. 15.* comma deleri, & post τοῦτο reponi, quod esset orationis subiectum.

p. 170 l. 6. ταῦτ' εἶναι) Stephanus coni. τοιαῦτ' εἶναι. Sed τοιαῦτα ante οἶον recte intelligi potest.

ead. l. 13. τοῦθ' ὃ ἐστίν ἴσον) Stephanus τοῦτο tanquam otiosum deleri volebat. Forsterus non id solum, verum etiam ὃ ἐστίν ἴσον. Sed haec verba perspicuitatis causa adiecta. Fisch. vindicat τοῦτο sic, ut dicat, aut legi debere ἐκείνο, aut ἀνακλόουθον esse in hac structura. Gottleb. vero τὸ τοῦτο aut omnino delendum putat, aut e superiorr. legendum esse pro ἐκείνου verb. εἶναι.

ead. l. 14. πρὸ γὰρ τοῦ ἀρξ.) Cod. Tub. πρὸ τοῦ ἀρα ἀρξασθαι.

ead. l. ult. εἰληφότας) Cod. Tub. εἰληφέναι.

p. 172. l. 1. εἰδότες) Zeunius corr. εἰδότας, quoniam oratio pendeat a superr. ὥστε ἀναγκαῖον ἡσθῖν εἶναι. Consentit Cod. Tub.

ead. l. 6. ἀλλὰ ἐκείνας) Zeunius legendum contendit aut τὰ ἀλλὰ ἐκεῖν. aut certe ἀλλὰ ἐκεῖνα. v. ipsum in Animadvv.

ead. l. 13. δυοῖν δάτερον) Cod. Tub. τὰ ἕτερα δυοῖν.

p. 173. l. 3. τί δὲ ἔχεις ἐλέσθαι) Aristipp. τί δέ; τοῦτο ἔχεις ἐλ. quod verum putat Fisch.

ead. l. 10. πάντες αὐτά;) Stephano videbatur legendum τὰ αὐτά, sublata quoque interrogationis nota. sine causa.

ead. l. 12. τὴν ἐπιστήμην; οὐ) Cod. Tub. τ. ἐπιστήμην αὐτῶν; οὐ.

p. 174. l. 2. ὥπερ καὶ λαμβάνομεν) Cod. Tub. ἐν ὧπερ κ. λ.

ead. l. 3. ἢ ἔχεις) Basf. 2. ἢ, quam lectionem cum Forstero recepit Fisch.

p. 175. l. 3. καὶ ἔμοιγε ἰκανῶς) Cod. Tub. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ ἰκανῶς.

ead. l. 11. ὅπως μὴ ἅμα) ἅμα deest in Cod. Tub.

p. 176. l. 1. δεῖν δὲ) Cod. Tub. δεῖ δέ. & ὅτι καὶ ἐπειδὴν pro εἶναι, εἰ καὶ ἐπ. μοχ ἔχειν pro ἔξειν.

p. 177. l. 11. εὐκαιρότερον) Cod. Tub. cum Basf. 2. ἀναγκαιότερον, quod vel librariis debetur, vel e glossemate ortum. Certe εὐκαιρότερον exquisitius & elegantius est.

p. 178. l. 1. τὸ διασκεδάσθαι) Cod. Tub. τοῦ διασκεδάσθαι.

ead. l. 2. καὶ τῷ ποίῳ τινί) Cornario videbantur haec verba delenda, temere e versu praecedenti huc translata a librariis. Sed τῷ ποίῳ τινὶ h. l. longe alia vis est, iudice Fischero. nam τῷ ποίῳ τινὶ προσήκει -- διασκεδάσθαι est *cuinam* (ei, quod simplex est, vel compositum) *hoc accidere debet, ut resolvatur & intereat.* & ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι est; *de quonam* (de homine, an etiam de aliis animantibus & rebus) *timendum est.* Verba vero, quae sequuntur καὶ τῷ ποίῳ τινὶ referri debent ad verba ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς, hoc sensu, & *cui eius parti* (corpori hominis, an animae?) In alia omnia discedit Zeunius, qui fuse & docte de hoc loco disputat, & ultima verba aut omnino delenda, (quoniam in seq. idem tradatur, si Fischeri explicationem audire velimus,) aut mutanda in αὐτὸ τοῦτο τὸ πάθος censet.

¶ ead. l. 3. πότῃρον ψυχὴ ἐστὶ) Fischerus mavult ἢ ψυχὴ. Sed in art. addendo & omittendo sibi non constant vet. scriptt.

ead. l. 7. τὰ αὐτά, εἰπέρ) Forsterus malebat cum Aristippo & Stobaeo ταῦτα, εἰπ. cui quoque Ficinus legisse videbatur τὰ αὐτά ἄπερ pro εἰπέρ.

p. 179. l. 4. Τί δὲ τῶν πολλῶν] Steph. praeunte Ficino coni. τί δὲ περὶ τῶν π. Sed περὶ recte intelligitur.

p. 180. l. 4. φαμέν ἄν] Ita edd. vett. etiam Theodor. & Stob. Sed vera est Steph. coniectura φαίμεν, quam Cod. Tub. Euseb. Olympiodor. Turneb. confirmant. Socrates enim haec dubitanter interrogat, & partic. ἄν iungitur Praef. Optat.

p. 181. l. 5 sqq. καὶ, ὡς συγγενῆς — κατὰ ταυτὰ ὁσαύτως ἔχει] Haec verba non comparent in Cod. Tub. margini vero ab alia manu sunt adscripta.

p. 182. l. 5. Δηλαδὴ) Divisim vult Steph. δῆλα δῆ. Recte, nam δῆλα δῆ ὅτι est, apparet, intelligitur.

ead. l. 7. ἀθανάτω καὶ νοητῷ) Cod. Tub. ἀθανάτω καὶ δνοητῷ.

ead. l. 13. ὡς οὐχ οὕτω ἔχει) Cod. Tub. ἢ οὐχ οὕτως ἔχει.

p. 183. l. 5. ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ) Cod. Tub. ἐν τοιαύτῃ ἡμέρᾳ. Sed Euseb. & Ficin. ἐν τῇ αὐτῇ ὥρᾳ, quae fane melior est lectio, quod maiorem vim habet ad anteced. χαριέντως ἔχειν determinanda.

p. 184. l. 3. αὐτὴ εἰς αὐτὴν) defunt haec verba in Cod. Tub.

ead. l. 6. τὸ θεῖον ἀπέρχεται) τὸ θεῖον est delendum, quia statim sequitur, & pro eo τὸ αἰεδὲς e Cod. Tub. Euseb. & Stob. libris substituendum.

ead. l. 7. οἱ ἀφικομένη) Ald. Bas. 1. 2. Forst. ἀφικομένη, ut sit Nominativus absolute positus. Sed ἀφικομένη refertur ad αὐτῆ, & ὑπάρχει εὐδαίμονι εἶναι dictum est pro εὐδαίμων ἐστί.

ead. l. 8. πλάνης καὶ ἀγνοίας) Cod. Tub. cum Euseb. Stob. & Ficin. π. καὶ ἀνοίας.

ead. l. 15. γεγοητευμένη) Cod. Tub. & Euseb. γοητευομένη.

p. 185. l. 3. εἰλικρινῆ) Cod. Tub. εἰλικρίνει.

ead. l. 11. καλινδουμένη) Cod. Tub. cum Bas. 2. κυλινδουμένη.

p. 186. l. 5. ὅποια ἄτῃ) Fisch. rectius scribit ἄτῃ. nam ὅποια ἄτῃ dictum pro ὅποια τίνα.

ead. l. 7. φιλοθησίας) Athen. Euseb. Theodoret. Stob. Schol. Synesii φιλοποσίας. Sic & Cod. Tub. & paulo post διευλαβουμένους pro διευλαβημένους.

ead. l. 11. γένῃ; ἢ) Ald. Bas. 1. 2. Euseb. Theodoret. ἢ, quod post Forsterum recepit Fisch.

ead. l. 12. τὰς τοιαύτας εἶναι) Cod. Tub. τὰς τοιαύτας εἶναι.

ead. l. 13. δηλαδή) Forst. coni. δῆλα δὴ κ. recte, iudice Fisch.

ead. l. 14. ἐκάστη) Cod. Tub. ἕκαστα.

p. 187. l. 3. ἢ που μελιτῶν) haec verba usque ad τὸ ἀνθρώπινον γένος desunt in Cod. Tub.

ead. l. 8. φιλόσοφοι ἀπέχονται) Cod. Tub. φιλοσοφοῦντες ἔχονται.

ead. l. 16. ἀλλὰ μὴ σώματα) Post ἀλλὰ excidisse, vel, quod melius, subintelligendum esse οἱ censet Zeunius. Pro σώματα Cod. Tub. σώματα.

p. 188. l. 9. κελιδουμένην) Cod. Tub. Basf. 2. Iamblich. κελιδουμένην.

p. 189. l. 13. μέγιστόν τε κακῶν κ. ε.) Cod. Tub. μέγιστόν τε καὶ κακὸν καὶ ἔσχ.

ead. l. 16. σφόδρα, ἐπὶ τῷ καὶ) Ald. σφ. ἐπὶ τῷ καὶ. Sic & Ficin. vertit *circa aliquid*. Recepit cum Forstero Fisch. cum hanc lectionem structura verb. & res ipsa confirmet.

p. 191. l. 4. μεταχειριζομένην) Cod. Tub. μεταχειριζομένης, & μοχ γαληνὴν τούτου pro γαλ. τούτων.

ead. l. 10. ταῦτά δ' ἐπιηθεύουσα) Cod. Tub. ἐπιηθεύουσα. Steph. coni. ταῦτά γ' ἐπιηθε. Recte. nam ordo verborum & res ipsa adversativam particulam respuunt. Recepit eam coni. post Forsterum Fisch. Paulo ante pro colo post ζῆ Zeunius reponi volebat comma, quia τε καὶ referunt dua membra ad idem subiect.

ead. l. 13. διαπλεγμένη) Cod. Tub. διαπλομένη.

ead. l. ult. τί; ἔφη. ὑμῖν τὰ λεχθέντα μὴ κ. λ.) In Ald. Basf. 1. 2. locus melius ita distinguitur, τί, ἔφη, ὑμῖν τὰ λεχθέντα; μὴ κ. λ. Distinguit & sic Ficin. Recepit hanc distinctionem Fisch. re ipsa, & lingua iubente. nam particulae μὴ κ. λ. sic interponi non solent.

p. 192. l. 3. εἰ δὲ περὶ τούτων) Cod. Tub. εἰ δ' ἐτι περὶ τούτων.

p. 193. l. 6. καὶ χελιδῶν) desunt haec verba in Cod. Tub. comparent tamen in margg.

ibid. ὃν δὴ φασί) Sic Ald. Basf. 1. Sed Basf. 2. ἀδη. leg. ἀδὴ, ut est in MS. Stob. Oxon. Cod. Tub. & edd. Forst. & Fisch. nam hae tres aves sunt lugubres, & sequitur statim ταῦτα -- λυπούμενα.

ead. l. 15. ὅ, τι ἂν βούλοισθε) Cod. Tub. βούλοισθε.

p. 194. l. 4 sq. καὶ προαφίστασθαι) Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. Ficin. καὶ μὴ προαφίστασθαι, quam lectionem contra Steph. defendit Fisch. in Def. nonnullorum locc. Plat. f. 5.

ead. l. 8. τὸν γοῦν βέλτιστον) Cod. Tub. τὸν γοῦν ταῦτα β.

p. 195. l. 2. ἥδη καὶ περὶ) Sic Ald. Basf. 1. 2. sine sensu. Forst. conii. ἥ δὴ κ. π. quam emendationem recepit Fisch. probante Gottleb.

ead. l. 5. σόμα τε καὶ) Ita Ald. Sed Basf. 1. 2. Ficin. etiam Cod. Tub. σώματά τε κ. Cum res ipsa Pluralem requirat, (Simmius enim loquitur de lyra & filis,) restituit hanc lect. Fisch. post Forst.

ead. l. 8. ὥσπερ σὺ) Forst. conii. ὥπερ. vere. Iam Ficinus vertit; eadem, quæ tu, ratione probare.

p. 196. l. 7. ἢ ἐπιταθῆ ὑπὸ ν.) Cod. Tub. ὑποταθῆ.

ead. l. 14. Διαβλεψόμενος οὖν) Cod. Tub. διαβλέψας.

p. 197. l. 6. ἀλλά γε) Ita Ald. Basf. 1. 2. Sed Aristippus & Ficinus legerunt ἀλλ' ἄγε δὴ, quam lectionem confirmat seq. Imperat. λέγε· nec ἀλλὰ cum γε sic solet iungi. Restituit igitur Fisch.

ibid. τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον ἄπ.) Steph. conii. τί ἦν ὃ σὲ αὖ θράττον ἄπ. vel τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον, ὃ ἄπ. Posterius recepit Fisch. approbante Gottleb. Ficinus legisse videtur θράττον, ἀπιστίαν παρέχειν. Zeunius, cui omnia turbata videbantur, Platonem scripsisse putat, λέγε, τί ἦν, ὃ, τι σὲ αὖ θρ. ἀπιστίαν παρέχει, aut sic, λέγε τί ποτε σὲ αὖ θρ. ἀπ. παρέχει.

ead. l. 10. οὐκ ἀντιτίθεμαι) Stephanus legendum censebat ἀνατίθεμαι, praeunte Olympiod. & Turneb. Neque aliter Ficinus legisse videtur: vertit enim, haud equidem retracto. Accedit, quod ἀνατίθεμαι in scriptis Attic. frequentius hoc in genere positum occurrat. Sed ob auctoritatem edd. vett. Ald. Basf. 1. 2. mutatione nulla h. l. opus esse putat Fisch.

ead. l. 13. ἔτι που ἔστιν) Cod. Tub. ἔσται.

ibid. ὡς μὲν οὐκ) μέντοι conii. Steph. probante Fisch. Legit iam sic Ficin. nam vertit, neque tamen.

p. 198. l. 7. ἔστι που ἴσως) ἔστι που σῶς emendabat recte Forst. nam paulo inferius legitur ὃ γε ἄνθρωπος σῶς ἔστιν, & mox ἀπόλωλε & ἔστι σῶν opponuntur inter se.

ead. l. 9. ἀνερωτῶ) Sic Ald. Basf. 1. Sed Basf. 2. ἀνερωτῶν, *Plu. Oper. Vol. II.*

uti exstat in Cod. Tub. & edidit post Forst. Fisch. Recte. namq. partic. *εἰ* Optativ. postulat, & mox sequitur *οἰοίτο*.

p. 199. l. 13. ἦδη τὴν φύσιν -- ἐπιδεικνύοιτο) Zennius malebat pro τὴν partic. *ἄν*, quam Optativ. requirat, & Artic. otiosus sit. Deinde legit ἐπιδείκνυοι τὸ σῶμα

p. 200. l. 5 *σῆ. μηκέτι ἐκεῖνο -- τελευτῶσαν*) Margg. Stephh. μηδέν τι ἐκεῖνο σῶγχ. μὴ οὐ π. μόνον αὐτὴν ἐν τ. π. γεν. ἀλλὰ καὶ τελ. Utramque partic. *μόνον* & ἀλλὰ inferuit Forst. quae vero salvo sensu abesse possunt, modo partic. *μὴ οὖν* ad verba τελευτ. ἀπόλλυσθαι referas.

ead. l. 8. ἢ τῆ ψυχῆ φέρει) Cod. Tub. *εἰ τῆ ψ. φ.*

ead. l. 10. προσήκει) Steph. coni. προσήκειν. quod, uti verba ἀνάγκ. εἶναι, penderet a φαίν. Sed est ἀνακόλουθον Platoni familiare.

ead. l. 11. ὅς ἂν μὴ ἔχοι) Cod. Tub. ὅς ἂν μοι ἔχη.

p. 201. l. 1. καταβαλεῖν) Margg. Stephh. & Bas. 2. μεταβαλεῖν, quod dicitur de eo, qui facit, ut quis mutet sententiam, adeoque vix bene addi posse videntur verba *εἰς ἀπίστIAN*. Vulgatam igitur h. l. praefendam esse dubitari vix potest, imprimis cum eam Ficini versio confirmet.

ead. l. 2. τὰ ὕστερα μέλλοντα) Steph. e Ficin. vers. coni. μέλλοντα. Sed sic deberet etiam Artic. inferi, hoc modo: ἀλλὰ καὶ τῶ εἰς τὰ ὕστερα μέλλοντα. Et verba *εἰς τὰ ὕστερα μέλλοντα* ῥηθῆσεσθαι cohaerent cum seqq. *μὴ οὐδενὸς ἀξιοί εἶημεν κριταί*, & haec cum ἀναγράφαι & καταβαλεῖν.

ead. l. 6. ἐπέρχεται) Cod. Tub. ἀνέρχεται.

ibid. πιστεύσομεν λόγῳ; ὁ κ. λ.) Cod. Tub. πιστεύομεν λόγῳ; ὡς κ. λ.

ead. l. 11. ὅτι αὐτῷ μοι) Sic Ald. Bas. 1. sed Bas. 2. Aristipp. Ficin. ὅτι καὶ αὐτῷ μ. quod, tanquam concinnius, recepit Fisch.

ead. l. 16. ἢ καὶ ἱκανῶς) Stephanus volebat καὶ εἰ ἱκανῶς. Fischero Ficinus videbatur legisse ἢ καὶ, quod etiam recepit, quoniam ἢ - ἢ recte dicatur, ita ut sit Synchysis pro καὶ ἢ. Sed hac correctione non opus est, modo teneamus τὸ ἢ in dubitatione notare *utrum* vel *an*. Gottleb.

p. 203. l. 2. εἰάν περ γε ἡμῶν) Sic Ald. Bas. 1. Sed margg. Stephh. Bas. 2. Ficin. Thom. Mag. (in v. ἀνεβίωσα) Phavorin. ἡμῶν quod recepit Fisch.

ead. l. 3. καὶ με διαφύγοι) Cod. Tub. καὶ μοῦ διαφεύγοι.

p. 204. l. 5. οὐπω τοῦτο γιγνόμενον) Cod. Tub. σύ τοῦτο γίγν.

ead. l. 7. ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις) Cod. Tub. ἀνθρωπείους, quod etiam legitur in margg. Stephh.

ead. l. 9. καὶ πονηροὺς σφόδρα,) Ita bene Steph, distinxit verba, auctore Ficino. Nam in Ald. Basf. 1. 2. σφόδρα cum ἄλιγους iungitur.

p. 205. l. 6. δόξη ψευδῆς) Cod. Tub. δόξει ψ.

ead. l. 8. ἀντιλογικούς λόγους) Ita Cod. Tub. Ald. Basf. 1. Turneb. Aristippi & Ficini libb. etiam margg. Stephh. Sed Basf. 2. Steph. αἰτιολόγους, quod cum sensu commodo careat, restituumus cum Forst. & Fisch. ἀντιλογικούς. Nam λόγοι ἀντιλογικοί sunt rationes ad oppugnanda alicuius dicta.

ead. l. 15 sq. τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῆ) Verba haec absunt ab Ald. Basf. 1. 2. etiam a libris Aristippi & Cornarii. Serranus primus ea addidit e Cod. suo MS. Sed ea iam expressit Ficin. hinc in ambiguitatem adductus. Fischerus quidem primum ἀποροῖ corrigit, quoniam Optativi sequuntur, deinde cum Mudgio partic. καὶ ante μὴ ἑαυτὸν inserit, quam tamen operae omiserunt. Gortleb. suspicatur legend. ἀπορία pro ἀπορῆ. Zeunius delendum omnino esse ἀπορῆ censet, & sic καὶ ante μὴ ἑαυτὸν non interferi debere.

p. 206. l. 3 sq. λοιδορῶν τοὺς λόγους διατελοῖ τῶν τε ὄντων) Cod. Tub. λοιδορ. καὶ διατελῶν τῶν δεόντων τ. ἀλ. Ald. Basf. 1. λοιδορ. τοὺς λόγ. διατελοῖ τῶν δεόντων Basf. 2. διατελῶ διὰ δεόντων. Unde Steph. διατελοῖ τῶν τε ὄντων, quod etiam Meibom. ad Basf. 2. adscripserat.

ead. l. 6. μὴ παριῶμεν) Cod. Tub. παρέωμεν.

ead. l. 8. οὐπω ὑγιῶς) Cod. Tub. οὕτω ὑγ.

ead. l. 15. δόξη τοῖς παρ.) Sic Basf. 1. 2. In libr. Stob. etiam in Cod. Tub. est δόξει, quod recepit Fisch. cum mox in omnibus libris legatur ὅπως τοῖς παρ. — δόξει, & ὅπως sibi iungi velit Fut. Indicat.

p. 207. l. 1. προθυμήσομαι) Cod. Tub. προθυμηθήσομαι, & mox δόξη pro δόξει.

ead. l. 7. ἢ δὲ ἄγνοια) Ita Ficin. At Ald. Basf. 1. 2. ἀνοια, Margg. Stephh. διάνοια. Sic etiam Tub. & Cornarii Codd. Praestat hic ἀγνοια. nam Socrates loquitur de eo, quod nesciat, anima immortalis sit, necne.

ead. l. 10. ἡμεῖς μέντοι) Cod. Tub. ἡμεῖς μέντοι.

ead. l. 13. ἅμα ἑαυτόν] Cod. Tub. ἅμα ἑμαυτόν.

ead. l. 15. με ὑπομνήσατε) Cod. Tub. μὲν ὑπομν.

p. 208. l. 16 sq. ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ) Zeunius ὡς οὐδενὶ commatt. distingui vult, ut sensus magis fiat perspicuus, qui est, hanc sententiam omnium verissimam & certissimam dico.

p. 209. l. 2. ἀλλὰ δόξαι, ἂν περ μείνη) Cod. Tub. ἀλλὰ δόξάσαι ἕαν περιμένη.

ead. l. 8. ταυτά σοι) Sic Ald. Basf. 1. 2. At Forst. conī. ταυτά σοι quod restituit Fisch. re ipsa ita legi iubente. Mox in Cod. Tub. Ald. Basf. 1. 2. est φῆς non φῆς, quod Forst. recepit.

p. 210. l. 11. ὡσπερ αὐτῆς) Sic Aristipp. Ficin. Turneb. In Ald. Basf. 1. 2. est αὐτοῖς. Cornar. αὐθις. Mudgius emend. αὐτή, probante Fisch. quod verba ἔχουσα τὴν ἐπ. τὴν τοῦ ἔστιν interpretationis causa addita sint.

p. 211. l. 4 sq. ἐναντία γε ἁρμονίαν] Cod. Tub. ἐναντία γὰρ ἁρμονία.

ead. l. 6. τοῖς αὐτῆς μέρεσι] Cod. Tub. τοῖς αὐτοῖς μερ.

ead. l. 11. Ἡ οὖν ἐστὶ] Cod. Tub. εἰ οὖν ἐστὶ.

ead. l. ult. Τῶν οὖν τιθεμένων] Cod. Tub. θεμένων.

p. 212. l. 8. ἦττον ἐτέραν ἐτέρας ψυχὴν] Cod. Tub. ἦττον ἐτέραν ψυχὴν.

ead. l. 13. Ἡ δὲ μήτε μᾶλλον] Cod. Tub. εἰ δὲ μήτε μ.

ead. l. 14. ἔστιν ὅτι] Steph. conī. ἔστιν ὅ, τι, quae est lectio Turneb. & Basf. 2. vel ἔστιν ὅτε, quam Serranus habet. Vulgatam expressit Ficinus, quae recte habet.

p. 214. l. 1. πάθεισιν, ἢ καὶ ἐναντ.] Cod. Tub. πάθεισιν ἐναντ.

ead. l. 2. τοιόνδε, ὡς εἰ] Basf. 2. οἶον εἰ. At sic deberet esse ἔλκει pro ἔλκειν. Itaque Forst. cum Aristipp. & Stob. malebat οἶον — ἔλκειν, sublato εἰ quae lectio arridebat quoque Fisch. cui cetera οἶον εἰ & ὡς εἰ glossemata videbantur. Koehlerus contra, probante Gottleb. & Zeun. levi immutatione legunt ὡσεῖ.

ead. l. 3. τὸ μὴ πίνειν] Cod. Tub. τοῦ μὴ π.

ead. l. 7. καὶ πάλλοισι] Stobaeus ψάλλοισι. Sed πάλλοισι multo exquisitius, ideoque praeferendum.

ead. l. 8. κ. ἄλλο ὅτι οὖν πάθος πάσχοι ἐκείνα) Zeunio pro πάσχοι, quod totum sensum turbaret, videbatur leg. πά-

ἔχειν ἢ, ut Infinitiv. penderet ab ὁμολογήσαμεν. Confirmat hanc suam coniecturam loco superior. p. 210. l. ult. αλλως πως ἔχειν κ. λ.

ead. l. 12. ἐναντιουμένη) Cod. Tub. ἐναντιουμένην.

ead. l. 14. τὰ τε κατὰ τὴν γυμν.) Zeunio videbantur verba τὰ τε, tanquam ineptum glossema, delenda; vel corrigendum κατὰ τε τὴν γυμν.

p. 215. l. 8. ὃ Σώκρ. οὐκ ἔμοι γε δοκεῖ) Cod. Tub. ὃ Σώκρ. ἐμοίγε δοκεῖ.

ead. l. 16. ὅτε ἠπόρει) Forst. coniect. ὅ, τι. sine causa, nam ὅτε ἠπόρει est cum dubitaret de veritate a te dictorum.

p. 216. l. 6. τὸν μέλλοντα λέγεσθαι) Cod. Tub. τὸν μέλ. ἔσεσθαι.

ead. l. 9 sq. ἐκεῖ εὖ πράξειν) Cod. Tub. εὖ πράξει. & paulo post ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ, pro ἢ ἐν ἄλλῳ.

p. 217. l. 1. ταῦτον τὸν βίον ζῶν) Cod. Tub. ταῦτον τρόπον ζῶν.

p. 218. l. 1. θαυμαστῶς) Theodoreti libri ὑπερφυῶς, quod sane vim maiorem habere videtur, quam θαυμαστῶς.

ead. l. 2. ὑπερήφανον) Cod. Tub. Ald. Basf. 1. 2. ὑπερήφανος.

ead. l. 14. ἔδοξα πρὸς τ.) Cod. Tub. ἔδοξε πρὸς τ.

ead. l. 16. ὡς δὴ ἔμαυτῶ) Cod. Tub. Euseb. Cyril. ὡς γε ἐμ.

ead. l. ult. ὅστε ἀπέμαθον) Cod. Tub. ὅστε ἀ ποτ' ἔμαθον.

p. 219. l. 9 sq. ὅμνη γὰρ ἔγωγε ἱκανόν μοι) Cod. Tub. ὅμνη γὰρ ἱκανῶς μ.

ead. l. 12. καὶ ἵππος ἵππῳ) Cod. Tub. καὶ ἵππος ἵππου.

ead. l. 13. προσδεῖναι) In Ald. Basf. 1. legitur προσεῖναι. Basf. 2. προσδεῖναι, quod post Steph. recepit Forst. At altera lectio Fischeri placuit propterea, quod sic non necesse sit dicere, Activum positum esse, ut Passiv. vel ut Medium.

ead. l. 14. διὰ τὸ ἡμίσει) Cod. Tub. διὰ τὸ ἡμισυ.

p. 220. l. 13. ἐνὶ λόγῳ] Ald. Basf. 1. 2. ἐν ὀλίγῳ. Turneb. ἄλλο οὐδὲ ἐν ὀλίγου. At cum ἐν ὀλίγῳ sit, fere, praestat altera lectio, multo accommodatior h. l. ἐνὶ λόγῳ, ut verbo dicam. Legit & sic Ficini.

p. 221. l. 9 sq. περὶ αὐτοῦ καὶ περὶ τῶν ἄλλων] Cod. Tub. περὶ αὐτοῦ ἐκείνου κ. π. τ. ἄ.

ead. l. ult. ἐπεκδιηγῆσθαι] Cod. Tub. ἐπεκδιηγῆσθαι, uti quoque paulo post.

p. 222. l. 4. οὐκέτι ὑποθησόμενος] Cod. Tub. οὐκέτι ὑποθησόμενος. Bas. 2. οὐκ ἔτι ὑποθέμενος. Stephani lectio fluxit ex Eusebii libris & Ficino, & praeferenda est, cum sequatur παρασκευάσμεν -- πεισόμενος.

ead. l. 11. ἐκάστῳ οὖν αὐτὸν] Cod. Tub. αὐτῶν.

ead. l. ult. ἐπὶ δὴ θαυμαστῆς] Steph. malebat ὑπὸ. At φέρεσθαι ὑπὸ ἐλπίδος esset *spe duci*, quod adversaretur toti Socratis sententiae. Nam Socr. ait, se sperasse e libris Anaxagorae causas cogniturum, quare Mens infinita rem quamque sic, neque aliter, fecisset: sed hanc suam spem fuisse inanem. Itaque ἀπὸ ἐλπίδος ὄχρῳμην φερ. est, *statim intellexi, spem istam & opinionem me fefellisse*. Ita cum Fischero Zeun. At Gottleb. verum quidem esse ait, Socratem spe destitutum, sed h. l. antequam procederet in legendis huius philosophi libris, spe adhuc magna ductum fuisse: desiderari enim exempla, quibus forma loquendi οἴχεσθαι ἀπὸ ἐλπίδος, ut sit *repelli a spe*, confirmaretur; cum contra sententiae suae suffragetur id, quod paulo ante dixit: καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμεν πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, & partic. δὴ, quae sane in δὲ immutari deberet, si Fisch. sententiam amplecti vellemus. Ut vero series orationis melius procederet, idem Gottleb. legendum coni. ἔπειτα, vel σπουδῆ δὲ pro ἐπειδὴ, atque adeo sententia esset haec: *Ab hac mirifica spe sane iusto celerius abripiebar; studiosa vero lectione ulterius progressus, video &c.*

p. 223. l. 5. ὥσπερ ἂν τις] Euseb. ὥσπερ ἂν εἴ τις. Sed Fisch. putat, partic. εἴ additam esse ab inepto Grammatico: quam contra librariorum culpa excidisse, &, sensu postulante, reponi debere censet Zeunius.

ead. l. 6. νῶ πρᾶττει defunt in Cod. Tub.

ead. l. 7. ὧν πρᾶττω] Aliud agebat Fischerus, cum in Steph. ed. πρᾶττοι legi scriberet.

p. 224. l. 3. ἐνθάδε καθῆσθαι] Cod. Tub. ἐνταῦθα καθ.

ead. l. 12. διὰ ταῦτα ποιῶ ἂ π. καὶ ταύτην) Cod. Tub. διὰ τ. ποιῶν ἂ π. καὶ ταῦτα.

ead. l. 14. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι) Mudg. ita legend. coni. τὸ γὰρ ἂν εἴη μὴ διελ. Sed τὸ pro τούτο positum accipit Fisch. An vero τὸ pro τούτο positum Atticis, imprimisque

Platoni, in usu sit, dubitat Zeunius, qui, ut insolentia ellipsee tollatur, cum Mudg. *ἀν εἶν*, & post τὸ partic. δὴ vult inferi.

ead. l. ult. ἀλλοτρίῳ ὀνόματι) ὀνόματι, quod est in libris omnibus, vix commodum sensum praebet. Stob. & Ficin. legerunt ὀνόματι, quod post Forst. recepit Fisch. comprobantibus Gottleb. & Zeun. Sic & marg. Cod. Tub. & res ipsa ita legi iubet. Nam Socrates comparat homines philosophiae expertes cum iis, qui in tenebris versantur: qui cum res oculis cernere nequeant, sed eas tantum contrectando reperire, & inter se discernere cogantur; eas fere alienis vocabulis appellant. Ceterum pro ὃ δὴ legend. ὅθεν coni. Zeun.

p. 225. l. 2. περιθίβεις) Euseb. περιθίβεις, quod verum putat Fisch. quia Empedocles aiebat, coelum agi circum terram, h. e. *δίην περιθίβεις κ. λ.* Ceterum Vigerus putabat inde a v. ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ novi membri initium esse faciendum; non assente Fisch.

ead. l. 4. αὐτοῦ τεθῆναι) Sic Ald. Bas. 1. At Bas. 2. Euseb. Aristipp. αὐτά: quod post Forst. recepit Fisch. comprobante Gottleb. Ficin. legit αὐτήν. Sed praestat αὐτά, quod referendum ad *coelum & terram*.

ead. l. 10. ὅπη ποτὲ ἔχη) Cod. Tub. ἔχει.

ead. l. 12. ζήτησιν ἢν πεπραγμ.) Forst. praeunte Aristippo corr. ἢ π. quae est lectio Cod. Tub. Vulgatum defendit Fisch. ex ipso Platone *p. 227. τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι.* Zeunius vero non tam insolentiorum verborum structuram in verbis *δεύτερον πλοῦν — ἐπίδειξιν ποιήσωμαι*, ut putabat Fisch. quam omnino perturbatam, & a legibus linguae abhorrentem deprehendit. nam usum loquendi omnino postulare *ἐπίδειξιν ποιήσθαι τινος*, non vero τί: deinde Socratem non ostendere, se nunc novam initurum rationem ad res obscuriores quaerendas, sed, quid *olim* fecerit, narrare. Delendum igitur censet ἢν, adeo, ut *πεπραγμάτευμαι*, post quod interpunctionem maiorem figendam censet, regat *αὐτεc. δεύτερον πλοῦν*. Ultima vero v. *βούλει σ. ε. ε. π.* ita accipit Zeun. ut absolute posita sint, & interrogationem contineant.

ead. l. 13. ποιήσωμαι) Cod. Tub. cum Ald. Bas. 1. 2. *ποιήσωμαι*.

ead. l. ult. σκοπ. πάσχουσι) πάσχουσι deest in Cod. Tub. *p. 226. l. 12. ἀπάντων ἃ δ' ἂν μ.*) Cod. Tub. ἀπάντων ἄντων ἃ δ' κ. λ.

p. 228. l. 2. εἴτε ὅπῃ δὴ) Ald. Basf. 1. 2. ὅπῃ δεῖ. male; nam ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενομένη est quacumque etiam ratione & modo adfit.

p. 229. l. 13 sq. καὶ μέγα ἂν βοήσῃς ὅτι οὐκ οἶσθα) Cod. Tub. μέγαρα ἂν β. ὁ οὐκ οἶμεθα.

p. 230. l. 7. ἂν; εἰ δέ τις κ. λ.) Haec verba usque ad ἀποκρίναι defunt in Cod. Tub. sed margini sunt adscripta.

p. 231. l. 1 sq. οἶμαι, ἂν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς) Bene ita verba distinguit Zeun.

p. 232. l. 7 sq. τοῦ μὲν -- τὴν σμικρότητα παρέχων) Cod. Tub. Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. & Ficin. ὑπερέχων, quae lectio facilius est altera παρέχων quae si verior sit, legendum esse putat Gottleb. τῷ μὲν, ut iungatur cum v. τὴν σμικρ. παρέχων.

ead. l. 8. τῷ δέ, τὸ μεγ.) Zeunio videtur pro τῷ δέ cum Meibom. legi debere τοῦ δέ, ut pendeat ab ἀμφοτέρων, & respondeat τῷ τοῦ μὲν.

ead. l. 11. ἔχει γέ πως) Cod. Tub. ἔχει γέ που.

p. 233. l. 6. ἔτι ἔν ὕπερ ἦν) Cod. Tub. αἰτίον ὕπερ ἦν.

p. 234. l. 7. φαῖμεν ἐβελῆσαι) Cod. Tub. φαμὲν ἐβελ.

ead. l. 13. εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις θερμόν τι καλεῖν) Cod. Tub. Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. & Ficin. καλεῖς. Forst. emendat εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις θερμόν τι καλεῖς καὶ ψυχρόν; quam emendationem in textum recepit Fisch. probante Gottleb.

ead. l. 14. Ἄρ' οὐχ ὕπερ χιόν) Cod. Tub. Ἄρ' ὕπερ χιόνα.

p. 235. l. 4. τολμήσειν) Cod. Tub. τολμήσειε.

ead. l. ult. αὐτῆς ὀνόματι) Steph. malebat αὐτῆς, praecunte Aristipp. & Ficin. Sed vulgatae idem sensus est.

p. 236. l. 1. περιττοῦ ὄντος, οὐχ ὕπερ) Steph. interpungendum putabat post τὸ περιττοῦ, non post ὄντος, auctore Ficin. & Basf. 2. Secutus est eum Forst. At tum reponendum censet Fisch. ὄντι pro ὄντος, qui vulgatam ita tuctur, ut ante ὕπερ intelligat ὅ ἐστι. quod vero nullo modo intelligi posse putat Zeun. propterea, quod ὄντος id ipsum iam significet. ὄντος vero recte locum habere, si ad περιττοῦ referatur, putat Gottleb. qui ideo Steph. commodiorem sensui interpunctionem praefert, assentiente Zeun.

ead. l. 11. τῇ ἐν αὐτῇ) Eidem Zeunio suspectum erat αὐτῇ, pro quo legend. conī. aut αὐτοῖς, aut αὐτοῖν, scil. ἐναντίον.

ead. l. 12. ἢ οὐ φήσομεν) Cod. Tub. ἢ ἀφήσομεν.

p. 237. l. 1 sq. ἀλληλα, ἀλλὰ καὶ) Haec verba usque ad ἐπιόντα exciderunt in Cod. Tub. sed notata sunt in marg. ab alia manu.

ead. l. 4. ἀ ὅ, τι ἂν κατ.) Ald. Basf. 1. 2. ὅτι, omisso pronomine ἀ, quod vero v. ἀναγκάζει abesse vetat. Ceterum Pron. ἀ refert Fisch. ad αὐτοῦ, quod pro plurali positum sit. Zeun. vero refert ad αὐτο ὅ, τι ἂν κατάσχη.

ead. l. 5. ἀναγκάζει) Cod. Tub. ἀναγκάζειν.

ibid. ἀλλὰ καὶ μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι; πῶς) Cod. Tub. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος; πῶς. Ald. Basf. 1. ἀ. κ. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ δῆνος. Basf. 2. ἀ. κ. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος. Ficinus legisse Fischero videtur, ἀ. κ. ἐναντίου αὐτῷ δεῖν. Sed lectio Steph. rei ipsi & Platonis consuetudini loquendi est accommodata.

ead. l. 9. ἢ ἂν τοῦτο) Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. ἦ. Sed ἢ Ficinus, & res ipsa confirmat. refertur enim ad μορφήν, & ἐργάζεσθαι est Active positum. Paulo post τὸ ἢ ante περιτήη deleri volebat Mudg.

ead. l. 14. ἔλεγον ὄρισται) Cod. Tub. cum Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. & Ficin. ὄρισασθαι.

p. 238. l. 3 sq. ἐφ' ὅ, τι ἂν αὐτὸ ἦ, αὐτὸ τὸ ἐπιφέρων) Cod. Tub. ἐφ' ὅ τι ἂν α. ἢ α. τὸ ἐπιφέρων.

ead. l. 7. καὶ αὐτὸ ἄλλω) Cod. Tub. καὶ αὐτῷ ἄλ.

ead. l. 13. ἀλλὰ ἄλλο, μιμούμενος ἐμέ) Ald. Basf. 1. 2. ἀλλὰ ἄλλω μιμ. Aristipp. & Cornar. ἀλλὰ μιμούμενος. Vulgatam Ficini libri, & res ipsa confirmat.

ead. l. ult. ὄρων ἄσφ.) Cod. Tub. ὄρῳ ἄσφ.

ibid. εἰ γὰρ ἔροίό με ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σ. ἐγγ.) Ald. Basf. 1. 2. ὃ ἂν τί. Steph. qui, nescio quo auctore edidit ᾧ ἂν τί, coni. legendum aut ᾧ ἂν τι σώματι aut ᾧ ἂν σώματί τι aut ὃ ἂν τι ἐν τῷ σώματι. Priori coniecturae, tanquam verissimae, applaudit Forst. cum ἐν τῷ facile nasci potuissent ex antec. ἂν τί. Fischerus, vestigia vett. librorum secutus edidit ὃ ἂν τί, h. e. ὅ, τι ἂν, pro τί ἂν. Sic etiam Ficin. legisse videbatur Fisch. Sed cum sic Cebeus responsio quaestioni non satis respondeat, Gottleb. malit legere ᾧ ἂν σώματί τι ἐγγ.

p. 239. l. 2 sq. ὅτι ᾧ ἂν θερμ. — ὅτι ᾧ ἂν πῦρ) Cod. Tub. ὅτι ὃ ἂν θερμ. — ὅτι ὃ ἂν πῦρ. & μοχ ὃ ἂν σώματι, pro ᾧ ἂν σωμα.

ead. l. 4 sq. Verba inde a νοσήσει usque ad ἀρ. τί ἐγγένηται defunt in Tub. sed notata sunt in marg. a manu alia. pro περιττον vero legitur ibidem περιττός.

ead. l. 5 sq. ὃ ἂν περιττότης· ἀλλ' ὃ ἂν μ.) Cod. Tub. ὃ ἂν π. ἀλλ' ὃ ἂν μ.

p. 240. l. 7. καὶ τὸ ἄθερμον) Cod. Tub. κ. τὸ θερμόν.

ead. l. 11. Ὡς δ' αὐτίως) Cod. Tub. ὡσαύτως.

p. 241. l. 16. φθορὰν δέξαιτο) Cod. Tub. δέξεται.

p. 242. l. 11. ἔχω παρὰ ταῦτα) Cod. Tub. περὶ ταῦτα.

p. 243. l. 1. ἀλιμάζων) Cum h. v. Zeunio non satis commodum videatur habere sensum, malit legi ἀδυμήσας.

ead. l. 5. πισταὶ ἡμῖν) Cod. Tub. cum Aristipp. & Ficin. ὑμῖν. Mox pro διέλητε Tub. διέληται.

ead. l. 13. ἀμελήσειεν) Cod. Tub. ἀμελήσει.

p. 244. l. 8. τυχόντας δ' ἐκεί) Cod. Tub. τυχ. δὲ ἐκείνων.

ead. l. 15. ἀπὸ τῶν θυσιῶν τε καὶ νομίμων) Ita Ald. Basf. 1. Aristipp. Ficin. At Basf. 2. θυσιῶν τε καὶ ὀσίων. Forsterus edidit ὀσίων τε καὶ νομ. quae lectio confirmatur auctoritate Cod. Tub.

p. 245. l. 13. καὶ ἠγεμόνων θεῶν τυχ.) Cod. Tub. κ. ἠγ. εμ. ὅσων τυχ.

ead. l. ult. πέπυσμαι) Aristipp. & Ficin. πέπεισμαι, quam veram lectionem putat Fisch. maxime propter addita verba ὑπὸ τινος. Consentit Cod. Tub.

p. 246. l. 8. οὐκ ἐξαρκεῖν) Cod. Tub. οὐκ ἐξαρκεῖ. & mox pro πέπυσμαι iterum πέπεισμαι.

ead. l. ult. ἀκκινές μένει) Sic omnes libri editi. At Steph. malebat μενεῖ ἢ Fut. sine causa. nam Praesentia saepissime ponuntur pro Futuris, etiam ubi Futura praecedunt & sequuntur.

p. 247. l. 2. τοὺς μέχρισ.] Zeun. τοὺς in ὧς, sive in οὐτως mutandum putat, ne tautologia oriatur, si ita Particip. οἰκοῦντας ad ἡμᾶς retuleris.

p. 248. l. 6. ἄστρα χωροῦντα) Turneb. ὄροῦντας vitiose, pro ὄρωντας. Utrumque verbum χωροῦντα ὄρωντας expressit Ficin. Sed locus est integer, modo teneas, Nominat. & Accusat. pro Genit. conseq. poni.

ead. l. 8. ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα) Cod. Tub. ἐπ' ἔσχατου τὸν ἀέρα.

ead. l. 9. καλιδεῖν ἀνακύφαντα) Steph. corr. καλιδεῖν ἂν

ἀνακ. nam Ficinus vertit : *hinc prodeuntem inde iam conspecturum*; & sequitur οὕτως ἂν τινα — καλιδεῖν. Euseb. καλιδεῖν δὴ ἀνακ. probante Fisch.

ead. l. 11. ἀνασχέσθαι) Cod. Tub. cum Euseb. ἀνέχεσθαι.

ead. l. 12 sq. ὁ ἀληθινὸς οὐρανὸς, καὶ τὸ ἀληθινὸν φῶς) Cod. Tub. ὁ ἀληθῶς οὐρ. κ. τὸ ἀληθῶς φῶς.

p. 249. l. 3. παρ' ἡμῖν πολὺ) Cod. Tub. παρ' ἡμῖν πολλοῦ.

ead. l. 12. ἐκ λαμπροτέρων) Ald. Basf. 1. 2. Aristipp. Stob. Forst. ἐκλαμπροτέρων, quod recepit Fisch. cum illi partic. πολὺ ἔτι praeterea ita legi iubere viderentur.

ead. l. 16. καὶ ἔτι πλείονων) Cod. Tub. καὶ ἐπὶ πλείονων.

p. 250. l. 1. παρέχεσθαι) Cod. Tub. παρέχεται.

ead. l. 6. τὴν τελειότητα) Steph. legi iubebat τὴν τελειότητα, levitatem. Sed τελειότητα cum versione Ficini, tum quod paulo post memorantur λίθοι οὐ κατεδιδεσμένοι, confirmatur.

ead. l. 12. ξυνεβρύκτων) Cod. Tub. ἐξερρύκτων.

ead. l. ult. πανταχοῦ) Cod. Tub. cum Euseb. & Stob. πολλαχοῦ.

p. 251. l. 1. ζῶα δ' ἐπ' αὐτῆς) Cod. Tub. ἐπ' αὐτῆ.

ead. l. 7. ἀῆρ, τοῦτο ἐκεῖ τὸν αἰθέρα) Basf. 2. Aristipp. Ficini. Forst. ἀῆρ, τοῦτο ἐκείνοισ. Margg. Stephh. ἀῆρ, ἐκείνοισ τὸν αἰθ. quae est lectio Cod. Tub. & librorum Stobaei. At non omnino opus est mutatione. nam & paulo ante ἐκεῖ refertur ad ἡμῖν.

ibid. τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς) Cod. Tub. αὐτῆς.

p. 252. l. 4. τὸ χάσμα αὐτοῦς) Cod. Tub. τὸ χ. αὐτῶν.

p. 253. l. 16. ὀρμησαν) Hoc verbum dceft in Cod. Tub.

ead. l. ult. τοῖς κατ' ἐκείνα) Zeun. artic. τοῖς ab h. l. alienum eiici vult, & in eius locum substitui τότε, quod praeced. ὅταν respondeat.

p. 254. l. 4. εἰς οὓς ἕκαστος) Stob. ἕκαστα. Mudg. videbatur leg. ἐκάστοις, probante Fischero, cui quoque ἕκαστα in mentem venerat. At Ald. Basf. 1. 2. ἐκάστους, quod unice probat Zeun. ut scilicet pertineat ad antec. οὓς sc. τόπους. Consentit Cod. Tub.

ead. l. 13. κάτω καμφθέντα) Cod. Tub. κάτω καθέντα.

ead. l. 15. γὰρ ἀμφοτέροις) Basf. 2. margg. Stephh. γὰρ πρὸς ἀμφοτέροις. Sic & Cod. Tub.

p. 255. l. ult. τούτου δ' αὖ καταντικρὺ ὁ τέταρτος) Cod. Tub. τούτου δὲ αὐτοῦ καταντικρὺ ὁ τάρταρος.

p. 256. l. 12. καὶ δικαίως) Haec verba absunt a Cod. Tub. Bas. 2. Aristippi, Stobaei & Ficini libris. In Ald. & Bas. 1. deest tantum adv. δικαίως. At recte additum est a Steph. nam καλῶς βιώσαντες pertinet ad ipsos homines, ὁσίως ad deos, δικαίως ad homines alios.

p. 257. l. 5. οἱ δ' ἂν ἰάσ.) Cod. Tub. οὐδ' ἂν ἰάσ.

p. 258. l. 4. οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι διαφερόντως) Post Διαφ. suspicabatur Steph. deesse Infinit. ἐσπουδακέναι, aut alium eiusmodi: quam coniecturam adiuuare videntur Theodoreti libri, in quibus est πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι προκεκρίσθαι. Forster. coni. διαφέροντες. Sed locus sanus est, modo teneas πρὸς esse h. l. quod attinet ad, & βιῶναι non modo ad διαφερόντως, sed etiam ad v. πρὸς τὸ ὁσίως referri debere.

ead. l. 16. ἢ ταῦτ' ἅπτα) Sic Ald. Bas. 1. 2. Stobaeus ταῖντα πά. Olympiodor. Aristipp. Turneb. Forst. τοιαῦτα ἅπτα, uti iam coni. Steph. praeunte Ficino. Receptit hanc lect. Fisch. comprobante Göttleb.

p. 259. l. 7. καὶ πλέον θάτερον) Cornar. coni. θάνατον. male. nam v. θάτερον ἀπεργάζεσθαι referri debent ad curam animi.

p. 260. l. 2. ἐπιτέλλῃ) Cod. Tub. ἐπιτελεῖ.

p. 261. l. 1. πῶς δεῖ με θάπτειν) Cod. Tub. δὴ πῶς με θάπτῃ.

ead. l. 12. Σωκράτη, ἢ ἐκφέρει, ἢ κατορύττει) Cod. Tub. Σωκράτης ἢ ἐκφέρει ἢ κατορύττει.

p. 262. l. ult. ἐν τούτῳ χρόνῳ) Steph. coni. ἐν τοιούτῳ χρόνῳ vel ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, quam coniecturam cum Forst. & Fisch. veram putabat Koehler.

p. 263. l. 10. ἀλλὰ γε δὴ) Sic Ald. Bas. 1. 2. At Forst. malebat ἀλλ' ἄγε δὴ, ut iam Ficin. legit. Quae lectio cum legg. linguae, & consuetudini loquendi Platonis sit accommodatior, recipere eam non dubitavit Fisch.

ead. l. 14. ἐν τοῖς ὕρεσι) Cod. Tub. ἐπὶ τοῖς ὕρεσι quam lectionem exhibent etiam margg. Stephh. & Bas. 2. veramque putat cum Forst. Fisch.

p. 264. l. 3. ἂ σὺ λέγεις) Cod. Tub. cum Aristipp. Bas. 2. οὐς σὺ λέγεις.

ibid. κερδανεῖν) Ita Turnebum secutus legi volebat Steph.

& in textum recepit Forst. Sed & Praesens *κερδαίνειν* ferri potest.

ead. l. 10. δώσειν τὸ φάρμακον) Cod. Tub. Bas. 2. *δί-δύναι τὸ φάρμ.*

ead. l. 15. ποιήσεις) Cod. Tub. Aristipp. Ald. *ποιήσει.*

p. 265. l. ult. ὄντινα οὐ κατέκλαυσε) Steph. conī. *κατέκλασε*, quod valde arridet Gottleb. At vulgatam defendit Fisch. ita, ut *κατακλαίειν* active positum dicat.

p. 266. l. 9. οὗτος ὁ δοῦς τὸ φάρμακον) Haec v. Uptono sine causa glossema esse videbantur.

ead. l. 13. πηγύγιτο) Cod. Tub. *πνίγοιτο*. Steph. conī. *πηγνύοιτο* non sine causa. Pro *καὶ αὐτὸς*, quod sequitur, Forst. legit *αὐθίς*, praeunte Ficino.

ibid. ὅτι ἐπειδὴν) Cod. Tub. *ὅτε δ' ἄν.*

IN THE AGEM.

p. 3. Inscriptio huius Dialogi Θεάγης, ἢ περὶ Σοφίας, μαι-ναικῶς in libros Platonis translata est a Grammaticis e Diogene Laërt. III 59.

p. 5. l. 2. δοκῶ γάρ μοι) Steph. conī. *δοκεῖ γάρ μοι.*

p. 6. l. ult. τί αὐτὸν προσαγορεύομεν;) Steph. bene conī. *προσαγορεύομεν.*

p. 11. l. 1. ἡγῆ τούτων ἄρχειν;) Steph. videbatur *τούτων* expungendum, & ex proxime sequenti huc irrepsisse.

ead. l. ult. ἀλλὰ νῦν ὄρας) Verb. *ὄρας* per parenthesis legendum videbatur Steph.

p. 12. l. 11. τί ἄν ἡμῖν ἀπεκρίνατο;) Margg. Stephh. *τί ἄν οἰεῖ αὐτὸν ἀποκρίνασθαι;*

p. 13. l. 16. Ἀλλὰ τί δὲ ἐστὶ ποτε) Steph. malit *τί γε ἔ. π.*

p. 16. l. 4. οὐκ ἀναλώσαις) Steph. conī. *ἀναλώσεις.*

ead. l. 15. ἀπαλλάξατε φροντίδων) Steph. in marg. conī. *ἀπαλλάξετε* aut *ἀπαλλάξαι.*

p. 20. l. 8. ἐρέσθαι) Steph. interpungere malit post *βούλεσθε*, & *ἐρέσθε* legere pro *ἐρέσθαι*. sine causa.

p. 21. l. 14. Σαννίου τοῦ Καλοῦ) Vulg. *τοῦ καλοῦ* litera minuscula. Sed auctor est Serranus, in quodam Manuscripto legi *τοῦ Καλοῦ*, maiuscula litera, ita ut Calus sit nomen pro-

prium. Ita quoque in libris suis invenit Ficinus, uti iam vidit idem Serr.

p. 22. l. 13. Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου υἱὸς τοῦ Ἀριστείδου) Steph. in notis affert aliam lectionem: Ἀρ. ὁ Λυσιμάχου, υἱοῦ τοῦ Ἀριστείδου, & paulo post pro τὸν Μελησίου υἱὸν, τοῦ Θουκυδίδου, exstare τὸν Μελησίου, υἱοῦ τοῦ Θουκυδίδου. Sed recte monet idem Steph. υἱὸν & υἱοῦ rectius intelligi post pronomi.

p. 23. l. 11. καὶ αἰσθάνωμαι) Steph. margg. αἰσθῶμαι.

ead. l. 16. ἀπιστον μὲν νῆ τους δ.) Steph. conii. ἀ. μὲν τι νῆ τ. δ.

IN AMATORES.

p. 29. ἘΡΑΣΤΑΙ) A Diogene Laërtio non ἔρασταὶ vocatur hic Dialogus, sed ἀντερασταί a quo dicitur etiam esse ἠθικός. Videtur autem ista inscriptio ἀντερασταὶ confirmari posse vel ex isto pag. 32. loco: αἰνιττόμενος εἰς τὸν ἀντεραστήν. Steph.

p. 30. l. ult. αὐτὸν ἀποκρίνεσθαι) Steph. malit ἀποκριθεῖσθαι.

p. 31. l. 8. κάλλιον ἂν ἀποκρίνεσθαι) Steph. conii. ἀποκρίνασθαι, ut sit ἀποκρίνασθαι ἂν pro ἀποκρινεῖσθαι.

ead. l. 13. ἐδόκει μὲν τί μοι) μέντοι μοι malit Steph.

p. 32. l. 1. αἰνιττόμενος εἰς τὸν ἀ.) ἐνδεικνύμενος εἰς τὸν ἀ. legere quosdam auctor est Steph.

ead. l. 5. Οὐκ ἔφη) Steph. recte, distinguendum esse post Οὐκ, vidit: alioquin οὐκ ἔφη esset negavit.

p. 34. l. 1. καὶ ἀστραβῆ τὸν τρ.) Margg. Stephh. ἀτριβῆ.

p. 35. l. 12. ἠΐσως αἰσχυρόμεθα) Steph. malit αἰσχυνοίμεθα.

p. 38. l. 16. σπυδὴν μεγάλην ἔχεις) ἔχοις suspicatur scribendum Steph.

p. 39. l. 10. Τί οὖν μετὰ τοῦτο) Steph. malit ita distinguere inserto articulo τί οὖν; τὸ μετὰ τοῦτο. Idem Steph. putat, articulum ante φιλόσοφον εἰσάγοις p. 38. l. 18. abesse debere, & legendum τὸν ὑπακρον ἐκεῖνον φιλόσοφον, pro ἐκεῖνον, ὅς ἐστι φιλόσοφος.

p. 40. l. 4. μὴ δὴ τοῦτο φιλοσοφεῖν) Steph. conii. μηδὲ τοῦτο.

ead. l. 16. κατ' ἀνθρώπους) Steph. reponere malit κατ' ἀνθρώπων, praesertim cum sequatur itidem κατ' ἵππων δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὑπάντων.

IN THEAETETUM.

p. 47. Inscribitur hicce Dialogus Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης, πειραστικός sed ultima verba ἢ περὶ κ. λ. a Grammaticis e Diogene Laërt. III, 58. adiecta esse, suspicatur Fisch.

p. 48. l. 7. αὐτὸν αἰρεῖ τὸ γεγ.] pro αἰρεῖ Serran. e Cod. suo legi iubet εἴλε. Sed res ipsa praefens efflagitat.

p. 51. l. 5. ἥτιον γὰρ ἐκείνου ἢ τοῦσδε φιλῶ] Haec verba Stephano videbantur includenda parenthesi, vel vacare potius γὰρ, cum verbo φιλῶ subiungatur καὶ ἐπιθυμῶ. Ficini. quidem τὸ γὰρ non expressit, quod vero l. l. idem est, ac δὴ vel verba ἥτιον γὰρ ἐκ. ἢ τοῦσδε φιλῶ seiungenda sunt a reliquis, ut καὶ ante μᾶλλον vim augendi habeat.

p. 52. l. 4. ἐγὼ μὲν οὐτ' ἂν] Ante haec verba deesse quaedam suspicatur Stephanus, aut certe quaedam propter ἀνακολουθίαν orationis intelligenda esse. Sed oratio Theod. est integra, modo sensum ita constituas: nam & docilem & prae ceteris mansuetum ac fortem, talem neque fuisse hominem, neque esse intelligo.

ead. l. 12. οἶον ἐλέου ρεῦμα] Ita legitur in Ald. Bas. 1. corrupte. Ficini codd. exhibent ἐλαίου, iam notante Steph. Sed Serran. reiecta voce ἐλαίου, tanquam sic dure posita, amplectitur lectionem codicis sui Εἰλίσσου, quia verba ρεῦμα & ρέειν de fluvio fermone esse declarent. At ἀφορητὶ melius convenit naturae fluentis olei, & ρεῦμα ἐλ. ρέοντος est plenior & ornatior dictio pro ἐλαιον ρέον, quae dura videtur Serrano. Eandem lectionem inculcat Bas. 2. quae habet ἐληίου vitiose pro ἐλαίου.

p. 53. l. 9. Γενικὸν λέγεις) Steph. coni. γεννικὸν, ut sit idem ac γενναῖον ἀνδρα prob. Fisch. cf. VV. DD. ad Geopon. v. 22. 2.

p. 54. l. 11. Πάνυ μὲν, ὃ Σω.] Ald. Bas. 1. 2. Πάνυ μὲν οὖν, ὃ Σ. inserto οὖν, quod recepit Fisch. suadente ratione loquendi Plat.

p. 56. l. 7. καὶ προσηγόρους) Steph. malit legere καὶ εὖ προσηγόρους. sine causa, & repugnante Socr. sententia, iudice Fisch.

ibid. ἀλλήλοις γίγνεσθαι] γιγνομένους e MS. suo legi iubet Serran. quod vero τὸ καὶ ante φίλους respuit.

p. 57. l. 9. ὅταν λέγῃς σκυτικὴν] Stephanus volebat hic,

& deinde legi *σκυτοτομικήν*. Sed cum coriarii *σκυτοτόμοι* Graecis quoque dicantur *σκυτεῖς*, non est, quod hanc vocem eiiciamus, inprimis cum ipse Plato Polit. 2. p. 374 Tom. II ed. Steph. voce *σκυτική* usus sit.

ead. l. ult. ἢ οὐδὲν λέγω;] Steph. vel ἢ οὐδὲν λέγω scribendum, aut ἢ vim habere τοῦ ἢ censebat, accedente Fisch.

p. 58. l. 3. καὶ πηλὸς ὁ τῶν κοροπλάθων] Margg. Steph. *γραί. κοροπλαστῶν. γραί. καὶ ἰπνοπλαστῶν.* haec ex Basf. 2. (ubi tamen scriptum est *ἰπνοπλαστῶν*) desumpta esse videtur, altera ex Ald. Basf. 1. in quibus tamen legitur *κοροπλάσθων*, vitiose pro *κοροπλάθων*. Quum utraque haec lectio *ἰπνοπλαστῶν* & *κοροπλάθων* ex h. l. petita in Timaei glossis reperiantur, apparet, duplicem hanc lectionem in antiquissimis libris iam existisse. Fischero *ἰπνοπλάθων* (sic enim malit pro *ἰπνοπλαστῶν*) vera videtur lectio, & alteram lectionem *κοροπλάθων* Grammaticis deberi, qui putarent, eosdem artifices, quos Socrates deinde memorat, a Platone iam ante esse nominatos, adeoque *κοροπλάθων* hic quoque legi vellent.

ead. l. 5. Πρῶτον μὲν γέ που) Steph. suspicabatur deesse aliquid, sed intell. *γελοῖοι ἂν ὄμεν*.

p. 59. l. 8. ὅτι μήκει οὐ ξύμμετροι] Marg. Steph. *γραί. ὅτι μηκέτι ξύμμετροι* quam lectionem ipsa res & verba, τῶ προμήκει — προμήκει — ὡς μήκει μὲν οὐ ξύμμετρος, quae sequuntur, repudiant.

ead. l. 15. τὸ μὲν δυνάμενον] Steph. coni. τὸν μὲν δυνάμ. recte, nam sequitur τὸν τοίνυν μεταξὺ, item πᾶς ὃς ἀδύνατος, & Ficinus vertit *unum qui possit*.

p. 61. l. 3. καὶ βλοσυρᾶς] Marg. Steph. *καὶ στιβαρᾶς*.

p. 63. l. 7. καὶ εἰν νέον ὄν] Verba νέον ὄν habet suspecta Steph. quia dubitabat, an νέον de foetu in matris utero dici possit. Unde Abresch. Auctar. Thucyd. p. 237. coni. νεογνόν. Sed νεογνόν non potest ἀμβλίσκειν. Enimvero cum vox νέον recte de ἐμβρύῳ dici possit, & Plato inferius dixerit τοῦ νέου ἢ διάνοια, retinenda est vulg. lectio.

p. 64. l. 1. οἶσι τοῦ τοιούτου] Post τοιούτου deesse aliquem accusativum, fortasse καταβλήν, putabat Steph. quae vox verò ad verba εἰς γυναῖκα ex antecedenti καταβλήτεον subintelligenda est.

ead. 67. l. 8. πολλοὶ γὰρ ἦδ᾽ η] Apud Plutarch. Quaest. Platt. p. 999. T. 2. ubi hic locus laudatur, legitur δ᾽ η pro ἦδ᾽ η, quod verum habet Fisch.

p. 69. l. 5. Τὸ δὲ γὰρ φαίνεται) φαίσεσθαι coni. Steph. e versione Ficini, quae habet: *At apparere sentire est.*

p. 71. l. 4 sqq. ἐπιπολὺ) In Stobaeo, qui h. l. habet 30. p. 208. Gesn. legitur ἐπιτοπολὺ pro ἐπιπολὺ οὐσῶν pro ἄντων, & μάθη pro μάθοι. non male.

ead. l. 14. ἀναγκάζω, προσβιάζων) Margg. Stephh. ἀνω ἄγων προσβιάζω. unde haec lectio hausta sit, non habeas dicere.

p. 72. l. 16. Τί δ' ἄλλω ἀνθρώπῳ) Totum locum hoc vel simili modo legere volebat Steph. Τί δέ; οἷον ἄλλω ἀνθρώπῳ, ἄρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίσεσθαι ὅτιοῦν; ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; ita ut ante ὅτι deinde intelligas ἰσχυρῶς ἔχεις, & φαίνεται post ταυτὸν. Fischerus vero leniori medicina loco male adfecto mederi posse putabat ita interpungendo: Τί δ' ἄλλω ἀνθρώπῳ ἄρ' ὅμοιον καὶ σοὶ φαίνεται ὅτιοῦν; ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; ἢ πολὺ μᾶλλον (int. ἔχεις) ὅτι οὐδὲ σοὶ αὐτῷ ταυτὸν (int. φαίνεται.)

p. 73. l. 4. ἄλλω τῷ) Ald. Basf. 1. 2. ῶ, quod improbavit Fisch. & V. D. in Obsf. Misc. T. II p. 274. qui porro legendum censebat: ὁ παραμετρούμεθα.

p. 74. l. 11. τοῖς λόγοις ἐκρούομεν) Sic Steph. edidit, ut sit pro ἐξεκρούομεν, contra verbi usum & loci sententiam: ideoque lectionem Ald. Basf. 1. 2. ἐκρούομεν reduxit Fisch.

ead. l. 12. τί ποτ' ἐστίν) Steph. coni. τίνα ποτ', contra orationis Platonicae ingenium.

p. 175. l. 6. ὁ μὴ πρότερον ἦν κ. λ.) Vett. edit. Ald. Basf. 1. 2. haec verba male disiecta exhibent ita: πρότερον ἦν, ὑστερον ἀλλὰ τοῦτο — ἀδύνατον δοκεῖ γὰρ; δὴ. ΘΕΑΙ. Δοκεῖ. ΣΩ. Ταῦτα κ. λ. quae recte ordinavit Steph. e versione Ficini, quam vide sis.

p. 77. l. 3. ἀρχὴ δὲ ἐξ ἧς) Ald. Basf. 1. 2. ἐξ ἧς. Sic & Ficini qui tamen & alteram ἐξ ἧς, unice veram lectionem expressit.

ead. l. 11. ἀκοὴ καὶ ὁσφρήσεις) In vet. Cod. post haec verba inferi καὶ γεύσεις καὶ διξεις, auctor est Steph. Eadem verba expressit Ficini. Sed cum Socrates non omnia sensuum genera recensere voluerit, hisce facile carere possumus.

ead. l. 12. καὶ καύσεις) Σεμάνσεις Basf. 2. aeque bene.

p. 78. l. 8 sq. βραδύτερα ἐστίν' ὅσον δὲ αὐτὸ ταχὺ, πρὸς τὰ πύρρωθεν τὴν κίνησιν ἰσχει, καὶ οὕτω γεννᾷ τὰ δὲ γεννώμενα οὕτω δὴ) Haec verba absunt ab Ald. Basf. 1. 2. nec in libris Ficini fuisse videntur. Unde igitur Steph. depromserit, non apparet. Neque tamen ea abesse fuit orationis sen-

ries. Et librarii ea facile omittere potuere, utpote quorum oculis inhæserant posteriora verba οὕτω δὴ.

p. 79. l. 2. χρώμα χρωσθ.) Interpres Gallus malit χρῆμα.
ead. l. 8. οὐκ ἔστι παγίως) παγίως τε καὶ διωρισμένως
quosdam legere notatum est in marg. Steph.

p. 82. l. 2. εὖ ψευδῆ δοξάζουσιν) Steph. videbatur τὸ εὖ
ante δυναίμην ponendum. Sed εὖ, si positivis iungatur, re-
spondet fere partic. μάλα. Idem Steph. in notis amplectitur
lectionem Cod. vet. qui vero est Bas. 2. οὐ ψευδῆ δ. ita ta-
men ut dictum sit ψευδῆ οὐ δοξάζουσι. male.

ead. l. 4. ἐν τῷ ὕπνῳ διανοοῦνται) Steph. coni. διαναῶνται
legibus Grammaticis convenienter, licet altera lectio de-
fendi possit.

p. 86. l. 16 sq. εἶναι τι ὀνομάζει) Steph. verba εἴτε γίγνε-
σθαι loco suo mora, aut ante ὀνομάζει, aut certe post illud
ponenda censet. Sed huiusmodi traiectio, si orationi neque
obscuritatem, neque ambiguitatem afferat, optimis scripto-
ribus frequentata.

p. 88. l. 10. πρωτότοκου) Serran. in suo Cod. scriptum
esse ait πρωτότοκον, quod referatur ad αὐτό.

p. 89. l. 1. παρὰ τοῦδε) Ald. Bas. 1. 2. περὶ τοῦδε. Sed
altera lectio recte habet, & intell. e superr. λαβεῖν.

ead. l. 13. ἢ πῶς λέγομεν) Steph. coni. λέγομεν ut μοχ
πῶς μὴ φῶμεν. Sed infra & aliis in locis etiam occurrit ἢ
πῶς λέγομεν.

p. 90. l. 6. δηλούμενον) Bas. 1. δηλούμενον, & Ficin. si
Stephano credas, legisse videtur ληρούμενον, vertendo nugari.
At ipsi verbo δηλοῦσθαι notio ludendi, nugandi subiecta
est. Moeris & Tiinaeus Gloss. Platt. δηλοῦσθαι — παίζειν.
cf. Fisch.

p. 94. l. 9. γέγον. ὃ οἶδε) εἶδε malit interpres Gallus.

ead. l. 13. ΘΕΑΙ. Τοιουτωνὸν τινῶν.) Abest nomen ΘΕΑΙ.
ab Ald. Bas. 1. 2. sed ante verba τὶ μὴν legitur; & nomen
Socratis ante verba ὃ δὴ εἶδε τις est positum.

p. 95. l. 7. τὸ ὄρᾱ ἐπίσταται) Bas. 1. 2. & Ficin. ὄρᾱν
ἐπίστασθαι, probante Fisch.

p. 97. l. 8. ὅπη, ἢ Θεαιτ.) Serrani codex exhibet ἔπη
καὶ Θεαιτήτω.

p. 98. l. 2. Οὐδ' ἐν ἐγῶ) Ante haec v. Steph. quaedam deesse
videntur, sine causa.

p. 99. l. 5. καὶ ὁμόσε, οἶμαι, χωρήσεται.) Haec verba pu-
tabat Steph. tendere ad verbum aliquod futuri temporis,

omissum post λέγομεν, quod habuerit irridendi notionem sic: *Haec omnia irridebit, quae.* Sed ταῦτά τε δὴ πάντα referenda sunt ad λέξει, vel potius ἐρεῖ.

p. 100. l. 16. τῷ μὴ φάναι) Steph. conī. τοῦ μὴ φάναι.

p. 101. l. 15. συγγενῆ ἑαυτῆς) Steph. scribi volebat αὐτῆς, aut si vulgata retineretur, verba ita legenda esse: ποιητῶν ψυχῆς ἔξιν δοξάζουσαν συγγενῆ ἑαυτῆς. Sed ἑαυτῆς pro αὐτῆς accipiendum censet Fisch.

p. 103. l. 7. χωρὶς δὲ, διαλεγόμενος) ὡς διαλεγόμενος conī. Steph. sine causa.

p. 104. l. 13. πάνυ γὰρ νεανικῶς) Margg. Stephh. exhibent ἀνδρικῶς, quae lectio glossēma τοῦ νεανικῶς videtur, sed Stephano Ficinus forsan ita legisse videtur, qui vertit: nam fortiter pro illo certasti.

ead. l. 17. ἀποκαλῶν) Ficin. aliud quam ἀποκαλῶν in suo codice reperisse videtur Stephano, cum vertat: cumque ipse genus hoc urbanitatis reiiceret. Enimvero ἀποκαλεῖν significat quoque vetare, adeoque reiicere.

p. 106. l. 9. συγκεκόφασιν) Cod. Serran. συγκεκύφασιν, quod ipse probat, cum Hercules Antaeum lueta, nec vero pugnis aut caestibus interfecerit, Altera tamen potest defendi lectio.

p. 108. l. 1. οὐδένα ὄντιναοῦν) Steph. conī. ὄντινα οὐ, quod series disputationis Socratis confirmat.

ead. l. 4. ὡς πρὸς θεοῦς ἔχειν) Steph. legendum conī. ὡς πρὸς θεοῦς ἔχειν, e Ficin. versione.

ead. l. 6. καὶ πάντα που μετὰ τὰνθρώπινα ζητούντων) Haec verba Stephano suspecta erant, sine causa. Nam μετὰ τὰνθρώπ. gravius dictum pro: μετὰ τοὺς ἀνθρώπους, & ζητούντων refer ad διδασκάλους cet.

p. 109. l. 15. αὐτῷ Πρωταγόρᾳ) Steph. corr. αὐτῷ τῷ Πρωταγόρᾳ. vere.

p. 111. l. 12. ἀν τοῦτό γε ὄντινοῦν) Steph. legit: ἀν ἢ τοῦτό γε —. Sed ἀλλό τι simpliciter (sine seq. ἢ) notat num.

p. 114. l. 9. ἀλλ' αἰεὶ τὴν περὶ αὐτοῦ) Steph. locum mendosum clamans rectius ita legi putabat: θεῖν περὶ αὐτοῦ. Sed τὴν περὶ αὐτοῦ refer ad τὴν ἄλλως, & supple ἑδὼν, hoc modo: in iudiciis dicendum est semper de ipsa causa, nec vero de rebus a causa alienis.

ead. l. 14. μεγάλους κινδύνους) Steph. conī. καὶ μεγάλους αὐτὸς μεγάλους τε, sine causa: nam haec verba cum ἀπτεc. coniungi debent.

p. 116. l. 13. εἰς τι τῶν ἐγγύς οὐδέν) εἰς τῶν ὀπισθεν ἐγγύς Basf. 2. quae etiam paulo post τὰ τ' ὀπισθεν exhibet pro τὰ δ' ἐμπροσθεν. At res ipsa & Laërtii I, 34 locus lectionem τὰ δ' ἐμπροσθεν asserunt, utque adeo ἐγγύς alteri τῷ ὀπισθεν praeferendum videatur.

p. 118. l. 7. καὶ βδάλλειν) Basf. 2. καὶ ἀμέλγειν, quod recte tanquam glossema reiicit Fisch. vid. Heſych. & alios.

ead. l. 13. δὴ γένη ὑμνούντων) Steph. malit, τῶν γένη ὑμνούντων. improb. Fisch.

p. 119. l. 4. τὸν Ἀμφιτρώωνος, ἄτοπα) Steph. deesse quaedam h. l. suspicabatur, quem sic explebat: τὸν Ἀμφ. τὸ γένος. ταῦτα δὴ ἄτοπα. Sed τὸ γένος ex oratione Socratis facile suppleas, & ταῦτα δὴ aliena sunt ab h. l.

ead. l. 6. πέντε καὶ εἰκοστὸς) Steph. coniunctim πέντε-καίεικοστος scribi volebat.

ead. l. 12. Ὅταν δέ γε τινὰ αὐτὸν) Ald. Basf. 1. 2. αὐτὸς; uti quoque Ficin. legit: quam lectionem, quippe unice veram, amplexus est, & in textum recepit Fisch. Steph. h. l. quam maxime fluctuat. Afferit primo hanc lectionis discrepantiam: δέ γε ἐκείνον αὐτὸς, ὃ φίλε -- αὐτὸν ἐκβῆναι, cui tamen illam τινὰ αὐτὸν praeferit, ita quidem, ut ante ἐκλύση inferantur verba ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου; mox, hac ratione posthabita, scriptum suspicatur: τινὰ αὐτὸς, ὃ φίλε, τῶν ἐν δικαστηρίῳ καλινδουμένων ἐκλύση tandem pron. τις post ἐβλήση delendum & αὐτῶν in αὐτὸν mutandum censet. His omnibus facile carere possumus, si lectionem editt. vett. αὐτὸς reuocemus.

p. 120. l. 1. πέρη κ. ἀνθρωπίνης) τὸ πέρη, quod perspicuitati inservit, vacare videri posse iudicabat Steph.

ead. l. 3. καὶ τίνα τύπον) Ald. Basf. 1. 2. τρόπον quod praeferit Fisch. qui dubitat, an omnino τίνα τύπον sic dicatur.

ead. l. 13 sq. καὶ οὐδενὶ εἶναι) Casaub. ad Athen. I, 18 p. 54. legendum coniiciebat: καὶ οὐ δεινῷ εἶναι, ita tamen, ut in vulgata venusti quid inesse fateretur. Sic & infra οὐδενία legitur.

p. 121. l. 2. ἐπὶ δεξιᾷ) Coniunctim ἐπίδεξια scribi debere monuit Kuster. ad Suidam, quam emendationem Pollucis II, 159 auctoritate confirmatam recepit Fisch.

p. 122. l. 2. ὅτι δικαιοτάτος) Steph. malebat coniunctim ὅτιδικαιοτάτος, probante Fisch.

ead. l. ult. οὐδέν ἀδικούντες) Steph. rectius legi putabat inferω οἱ, ita: οἱ οὐδ. ἀδ. Sed melius subi. οἱ πολλοὶ sub-

intelligas. Deinde pro ὄν reponendum censebat ἄ. sed per ὄν πᾶσχοῦσι partitio quaedam declaratur. Denique idem Steph. post οὐδὲν ἀδικούντες deesse putabat: ἐκφεύγουσι δὲ οἱ ἀδικούντες, ad quae referti deberent illa ἀλλὰ ἦν ἀδύνατον ἐκφυγεῖν. At disputationis Socraticae ratio neque requirit necessario; neque, cum Ficinus expresserit, inde sequitur, ipsum in codice suo reperisse, cum ea sponte addere poterit.

p. 124. l. 12. τιθεμένη) Sic Steph. scribendum monuit in dandi casu, cum in Ald. Bas. 1. 2. legeretur τιθεμένη.

p. 125. l. 16. λευκῶν, βαρέων) Steph. videtur omissum μελάνων oppositum τῶ λευκῶν. At diligentioris huius scribendi rationis non semper curam habuere vet.

p. 126. l. 2 sq. ἔχει τὸ κριτήριον — ταῦτα καὶ γίγνεται) Steph. corr. ἔχειν & γίγνεσθαι, sine idonea causa.

p. 127. l. 4. τό τε περί λόγους) Steph. malit τό γε, probante Fisch.

p. 130. l. 10. ὑπερ ἧα ἐρῶν) Fisch. rescripsit ἧα pro ἧα, quod Steph. Ionice dictum putabat pro ἧν. At ἧν ἐρῶν significare non potest: dicturus eram. Praeferenda igitur est Fisch. emendatio ἧα, usu loquendi Platónico confirmata ab ipso.

p. 131. l. 10. χρυσώμεθα) Steph. coni. χρυσόμεθα. recte ut l. 22.

p. 133. l. 1. ἀλλοίωσιν) Steph. vult inferi τὴν μὲν ἀλλ. sine causa.

p. 134. l. 3. τὸ δὲ ποιοῦν, ποιοῦν τι) Recte sic dedit Steph. cum vulgatae exhibeant τὸ δὲ ποιοῦν, ποιοῦντι. Bas. 2. τὸ δὲ ποιοῦν, ποιοῦντι.

ead. l. 17. τελέως κινήσεται) Ald. Bas. 1. 2. κινήσεσθαι, quod retraxit Fisch.

p. 135. l. 7. ἢ ἄλλο γέ τι) Stephano videbatur legisse Ficin. ἢ ταῦτο ἢ ἄλλο, cum veritat, aut in hoc, aut in alio ullo id fieri potest.

p. 136. l. 15. καὶ οὕτω συγχωροῦμεν) Fisch. ex Ald. Bas. 1. 2. Ficin. reposuit οὕτω, cum alteri οὕτω repugnet disputationis Socraticae series.

p. 137. l. 11. εἰς πᾶσιον προκαλῆ) Ald. Bas. 1. 2. προκαλεῖ quod recte mutavit Steph. in προκαλῆ, cum & Ficin. habeat pronocus; nisi dicas, Atticos εἰ pro ἡ in hac persona ponere contineville. Idem Steph. malebat ἰππέα in singul. prob. Fisch.

ead. l. ult. μὴ φερτικῶς σκόπτωμεν) Ald. Bas. 1. 2. σκοπῶμεν, quod probabat Serran. Sed recte Steph. e Ficinia. repo-

fuit *σκόπτωμεν*, in cuius versione est: *ne forte onerosi videamur, illos exagitantēs.*

p. 138. l. 11. *ὄν κυεῖ*) Ald. Bas. 1. *κύνει*. Sed *κύνει* scribendum esse, uti clare exstat in Bas. 2. vel potius *κυεῖ* monuit Steph. recte. hac enim verbi forma Plato supra *κυοῦντα*, & infra *κυοῦμεν* usus est.

p. 140. l. 8. *ἀδύνατον δι' ἄλλης*) Ald. Bas. 1. 2. *ἀδ. εἶναι δι' ἄλλης*, quem infinit. in textum redire iussit Fisch.

ead. l. 14. *περὶ ἀμφοτ. ἢ διανοῆ*) Steph. eicere malit partic. ἢ, quam nec agnoscere videtur Ficin. Sed verba *περὶ φωνῆς* pendent a *διανοῆ* e superr. repetendo, & ἢ *διανοῆ* definiunt magis alterum *διανοῆ*. Fisch.

p. 141. l. 5. *εἴη ἀμφοτέρω*) Ald. Bas. 1. 2. *ἀμφοτέρως*. At Steph. recte e Ficin. recepit *ἀμφοτέρω*, sensu id postulante.

ead. l. 7. *τί δ' οὐ μέλλει, ἢ γε*) Steph. malebat legi *τί δ' οὐ μέλλει*; ita ut intell. *ἄλλο τι εἶναι*, ut ἢ γε esset pro *δηλονότι*.

p. 144. l. 11. *ΣΩ. Καὶ μάλιστα γε*) Absit hic ab Ald. nomen *ΣΩ*. sed verbis *ἄλλ' οὔτι μὲν δὴ* praefixum est.

p. 148. l. 7. *Πῶς οὖν τί ἐροῦμεν*) Steph. coni. *πῶς οὖν; τί ἐροῦμεν* vel *πῶς οὖν, ἢ τί ἐροῦμεν*, ut Ficinus repperat. Sed duplex interrogatio nulla interiecta particula saepe sic coniungi solet.

p. 152. l. 16. *οὔτ' ἄρ' ἀμφοτέρα*) Ante *οὔτ'* in Bas. 1. 2. inferitur *ΣΩ*.

p. 153. l. 11. *ἢ οὖν ἔτι*) Bas. 2. ἢ. Ficin. legisse videtur *εἰ οὖν*, nam vertit: *si quem inveniam exitum*.

p. 154. l. 2 sq. *γίγνεται γὰρ*) Ald. *ΣΩ. γίγνεται* & ante *Οὐκοῦν* omittit nomen Socratis.

ead. l. 7. *μεταστρέφοντα*) Sic bene Steph. cum in Ald. Bas. 1. 2. sit *μεστὰ τρέφοντα*. Iam Ficin. vertit, *invertit*.

p. 155. l. 6. *σκοπῶν δέ τι*) Ald. Bas. 1. 2. *σκοπῶμεν*. & paulo post *ἄθροι* in Bas. 2. male.

p. 156. l. 14. *εἰν ἄρα ἐξ αὐτῶν*) Ante haec verba nomen Socratis est positum, & ante *ἐν οἷς* est omissum in Bas. 1. 2.

p. 158. l. 12. *κηρίῳ, ὡσπερ δακτυλίῳ*) Steph. Ficino prae-eunte, incisum post *κηρίῳ* tolli iubet, ut iungatur cum *δακτυλίῳ*.

p. 160. l. ult. *καὶ μετρίως εἰργάσμενος*) Fisch. e Suida & Timaei gloss. non dubitavit rescribere *ὀργασμένος* h. e. *μεμαλαγμένος*, id quod iam monuere Kuster. ad Suid. & Ruhnken. ad Timaeum.

p. 163. l. 10. Οὐκοῦν, φήσει) Ald. Basf. 1. 2. φησί. Atiam Ficin. inquiet.

p. 164. l. 17 sq. Οὐκοῦν εἰς τοὺς πρώτους) Steph. haec verba interrogative legi posse, & incisum post παθῶν tolli putabat.

p. 165. l. 2. ἠναγκάζομεν) Steph. aut inferi ὁμολογεῖν, aut certe intelligi debere recte vidit. Iam Ficin. *confiteri cogimus*.

p. 166. l. 4. ἐν τῷ παρόντι κερήμαθ') χρώμεθα Cod. Ser-
rani & Ficini libri.

ead. l. 5. ὡς προσῆκον αὐτοῖς) Steph. leg. censebat οὐ προσῆκον, aut certe ὡς προσῆκον αὐτοῖς χρῆσθαι, καίπερ οὐ προσῆκον, εἴπερ στ. ε. At haec ironice dicta esse ne dubites.

p. 167. l. 7. ὄρνιθας ἀγρίας, περιστερὰς) Steph. malit iungere ἀγρίας περιστερὰς, columbas, quae in silvis capiuntur. sed has solet Plato appellare φάττας uno verbo: deinde videtur Socrates aves silvestres, cicurum avium genus commemorare voluisse.

p. 168. l. 7. καθείρξει) Steph. coni. καθείρξει. prob. Fischero.

p. 169. l. 7. πρὸς αὐτὸν ἐντός) Ald. Basf. 1. 2. πρὸς αὐτὸν αὐτὰ ἢ ἄλλο τι τῶν ἕξω. Steph. in textum ἐντός intulit e vet. Cod. qui est Ficini liber. ipse tamen malit legi τὰ ἐντός, quae opponantur τοῖς ἕξω, aut αὐτὰ τὰ ἐντός.

ead. l. ult. ἠπίστατο αὐτὰ, πάλιν) Ficinus legisse videtur καὶ ἠπίστατο, quam lectionem praefert Fisch. Steph. coni. καὶ πάλιν ἐστὶ.

p. 170. l. 13. καὶ μανθάνειν; Steph. suspendi vult interrog. usque ad εἶναι, prob. Fisch.

p. 173. l. 6. αὐτὴν εἰδῶς) Steph. coni. αὐταῖν εἰδῶς.

p. 174. l. 11. Ὁ τὸν ποταμὸν) Ficin. hunc locum aliter legisse videbatur Steph. & Fisch. cum vertat eum sic: *Qui, o Th. in transeundo flumine praecit sequentibus, cum interrogant, quam alta sit aqua, ipsa ostendet, inquit.*

p. 175. l. 4. ἢ σὺ οἶεῖ) Steph. malebat scribi ἢ σὺ οἶε.

p. 176. l. 12. ἦδὴ γὰρ ἂν οὐσίαν) Steph. coni. ἔδει γὰρ. Ficin. habet: *iam enim essentiam -- adhiberi contingeret.* Sed recte istud, aut simile verbum, potest intelligi.

p. 177. l. 14 sq. πάντα γε γινῶναι) Ald. Basf. 1. 2. excerpt. Stobb. πάντα γεγονέναι. Sed Ficin. iam recte vertit: *haec omnia cognoscere posse.*

p. 179. l. 3. τί ἀποκρινῆ) Ficinus: quid potissimum respondebis: ut legisse videatur Steph. τί μάλιστα ἀποκρινῆ.

ead. l. 9 sq. πάνυ ἔχει τὸ εὖ λέγ.) Steph. partic. εὖ *ponendam* censēbat aut ante πάνυ, aut ante ἔχει. Sed & traiectiones paulo duriores facile apud vett. invenias.

p. 180. l. 4. Τί δ' εἰ ἐκάτερον) Ald. Basf. 1. 2. omittunt τὸ εἰ: quod tamen iam expressit Ficīn. Possis quoque ante εἰ interrogationis notam inferere.

ead. l. 10. Καὶ μάλα ἐξ.) καὶ μάλα γε ἐξαίφνης Ald. Basf. 1. 2. quod recepit Fisch.

p. 181. l. 15. ἢ πέντε καὶ ἕν) Verba haec absunt ab Ald. Basf. 1. 2. Ficīn.

p. 182. l. 1. Πάλιν δ' οὐδὲν) Alii, teste Steph. Ἄλλο δ' οὐδὲν λέγομεν, qui vero ipse malit πάλιν δ' οὐδὲν ἄλλο λέγομεν. Basf. 1. 2. Ficīn. οὐδ' ἕν.

p. 183. l. 10. γνωστὴν εἶναι) ἄγνωστον εἶναι alii, teste Stephano.

p. 184. l. 5. εἰπεῖν, οὐδὲ τοῦτο, ὡς) Ficīn. *neque hoc neque ita.* Unde Steph. videbatur legisse, οὐδὲ τοῦτο, οὐδὲ οὕτω.

ead. l. 7. ἢ αὐτὴ ἢ αἰτία) Steph. putabat rectius legi αὐτή, prob. Fisch.

p. 185. l. 3. στοιχείου τούναντ.) Steph. στοιχ. δὲ τούναντιον. At non semper τὸ μὲν sequitur δέ.

p. 186. l. 14. ΘΕΑΙ. Ἔμοιγε. τὸν) Post ἔμοιγε in Basf. 1. 2. insertum legitur ΣΩ. quod ab iisdem abest ante οὐκοῦν.

p. 189. l. 16. τὴν γὰρ τοῦ στοιχείου) Alii, teste Steph. τὴν διὰ τ. στ. ubi quoque post δόξης hypostigme ponitur. At in Ald. Basf. 1. 2. Ficīn, interrog. est posita.

p. 191. l. 9. Πῶς τί τοῦτο) Steph. conī. πῶς; τί τοῦτο;

ead. l. 14. ἄλλοτι ᾤ) Cod. Serr. Basf. 1. 2. Ald. ἄλλό τι, quod Serr. probabat, reclamantibus Steph. & Fisch.

p. 193. l. 12. περὶ ἐπιστήμην) ἐπιστήμης Basf. 2.

IN SOPHISTAM.

p. 199. Σοφιστὴς ἢ περὶ τοῦ ὄντος, λογικὸς. Sic laudatur hic Dialogus a Diog. Laërt. III, 58. cuius quidem indicis auctiorem Thrasyllum e Laërt. l. c. suspicatur Fisch. Ceteri omnes simpliciter ἐν τῷ Σοφιστῇ laudant, quos vide apud Fisch. ad h. l. Ceterum Ald. Basf. 1. 2. nomina personarum ita exhibent: Θ. Σ. Ξένος, Θεαίτητος, Ἐλεάτης. Sed Ξένος Ἐλεάτης recte e Cornario & Ficīno coniunxit Steph.

p. 200. l. 3. ἕτερον δὲ τῶν ἁ. Π. καὶ Ζ. ἑταίρων) Pro ἕτερον coni. Cornar. ἑταίρων, quod margini allevit inde Steph. & calculo suo probavit Fisch. cui praeterea τὸ ἑταίρων suspectum erat, tanquam e Grammaticorum officina illatum, qui formam loquendi οἱ ἄμφ. Παρμ. καὶ Ζήνωνα non intellexerint, neque viderint, ea ipsum Parmenidem & Zenonem significari.

ead. l. 6. λέληθαι; ὅς φησιν) Pro λέληθαι malebat vir doctus ἐλήλυθαι. sed vulgatae plus inest elegantiae. Porro pro ὅς exstat in Ald. Bas. 1. 2. ὡς, quod recte Cornar. in ὅς mutavit.

p. 202. l. 1. γένος ἐκάστῳ) Steph. legendum videbatur γένει ἐκάστῳ, quam coniecturam hausit e Ficin. *singulis generibus.*

p. 203. l. 10. αὐτὸ εἶναί τις) Steph. malebat ἅ. συνεῖναι τις. Sed συνεῖναι tempus est inusitatum, & αὐτὸ εἶναι cohaerent cum τοσοῦτον, quod ante ὅσον intelligi debet.

p. 204. l. 7. τὰ πολλὰ οὐκ ἀηθές) Ald. ταπειλά h. e. fere, quod vacare videbatur Steph. ob seq. οὐκ ἀηθές. sine causa.

ead. l. 14. διὰ λόγων -- συνομολογεῖσθαι) Steph. videbatur legendum διὰ λόγου, quod sequeretur χωρὶς λόγου. Deinde Ald. Bas. 1. 2. συνομολογεῖσθαι. unde Steph. suspicatur librariorum dare voluisse συνομολογήσθαι.

p. 205. l. 3. ἐν αὐτοῖς τοῖς μεγίστοις) Marg. Steph. γρ. τοῖς μεγάλοις.

ead. l. 11. οἶον ἀσπαλιευτῆς) Timaeus legisse videtur ἀσπαλιεύς, cuius glossa ad h. l. referri debet. Sed alteram quoque formam ἀσπαλιευτῆς notarunt Hesych. Moeris & alii.

p. 206. l. 16 sq. τέχνη τις κτητικὴ λεχθεῖσα ἂν διαγράψει) Marg. Steph. Ἀ. τέχνην τις κτητικὴν λεχθεῖσαν διαγράψει. Ita coniecerat Cornar. tantum quod ille ἂν retinuerit. Cum vulgata repugnet legibus Grammaticis, hanc coni. probavit post Stephanum Fisch. Ficinus verba μάλιστα ἂν -- διαγράψει omisit.

p. 207. l. 13. πλὴν καὶ ἔνια) Ald. Bas. 2. & Stob. libri κατ' ἔνια, Grynaeo in margg. ad Ficin. & Fisch. improbantibus.

p. 208. l. 5. ὀρνιθοθηρευτικῆ.) Stobaeus, qui haec excorsit, habet ὀρνεοτευτικῆ unde Fisch. coni. ὀρνιθευτικῆ, quae vox occurrit apud Polluc. 7, 139. quam e nostro loco depromississe Poll. suspicatur Fisch.

ead. l. 10. διαιρούμενον) Bas. 2. Stob. Ficin. διαιρούμενος, probante Fisch.

ead. l. 17. πληγῆ) καὶ πληγῆ coniiicit Steph. sed per τὸ πληγῆ modus capturae declaratur.

p. 209. l. 17. δεῖν ἐξευρεῖν) τὸ δεῖν abest a Serrani Cod. cui ipse accedit. At per sententiam loci bene stare potest.

p. 210. l. 4. ἐνυδροθηρικόν· ἐνυδροθηρικοῦ δὲ) Sic restituit e Bas. 2. Steph. uti quoque Stob. habet. Sed Ald. Bas. 1. habet ἐνδροθηρικόν· ἐνδροθηρικοῦ. Altera forma est paulo elegantior.

ead. l. 16 sq. τὸν γε ὄνομα τοῦτο ἔχοντα) Haec, e coniectura Cornarii, in textum recepit Steph. cum Ald. Bas. 1. 2. exhibeant τὸ γε ὄνομα τοῦτο ἔχων, quam lectionem ita vindicat Fisch. ut Nominativum absolute positum dicat pro Genitivis consequentiae, & subiectum sit praeced. τοῦτον. Idem Steph. inferi volebat οὐ ante δεῖ, quod non necesse esse contendit Fisch.

p. 213. l. ult. χερσαίας, ἡμεροθηρικῆς) Steph. videbatur χερσαίας delendum, & legend. ἡμεροθηρίας, ut similis esset formae reliquorum.

p. 214. l. 5. οὐ γὰρ τι Steph. conii. οὐ γὰρ τοι, prob. Fisch.

ead. l. 14. διαιρουμένην) Steph. suspicatur legend. δὴ εἰρημένην uti iam recte legerat Ficinus.

p. 215. l. 1 sq. Τὸ δὲ γε -- διαλλαττομένων) Steph. hunc locum corruptum habens, affert hanc medelam: ἢ δὲ γε τῶν ἐξ ἄλλης κ. λ. aut ἢ δὲ γε ἐξ ἄλλης -- διαλλαττομένη. Retinendo vero τὸ δὲ γε putabat sequi debere διαλλαττομένον, adeo, ut forma orationis mutata diceretur, cum praecederet ἢ μέν. Sed τὸ δὲ refer ad praeced. μέρος, & διαλλαττομένων passive accipe de rebus, quae permutantur.

p. 216. l. 11. μεταβλητικὴν ἀγοραστικῆς) Steph. bene huic loco mendoso succurrit, legendo μεταβλητικὸν, ἀγοραστικῆς ἐμπορικόν. sed iam Bas. 2. exhibet μεταβλητικόν.

ead. l. 13. Τρίτον δὲ) Ald. Bas. 1. 2. τρίτην. quod vitium manifestum recte sustulit Steph. cui praeterea suspectum erat προτάξατο paulo post, sine causa idonea.

p. 218. l. 1. πρὸς ἀπορήσεις) Ald. Bas. 1. ἀπορίσεις. Inde Bas. 2. ἀποκρίσεις. Atque hanc lectionem expressere Ficinus. Cornar. & Serranus: eamque omnino sententiarum nexus flagitat. vid. Fisch. Accedit quod ἀπορήσεις sit vocab. insolens.

ead. l. 4 sq. περὶ αὐτὸ πράττεται, ταῦτα δετέον) Steph. in marg. conii. περὶ αὐτὰ πράττεται, τοῦτο δετέον, cui & τὸ πράττεται suspectum erat.

ead. l. 15 sq. τὸ δι' ἡδονὴν -- ἀμελές τῶν οἰκείων) Ald. Bas. 1. ἀμελής. sed Bas. 2. ἀμελές: unde hausit Steph. qui denique legendum coni. τὸν δι' ἡδονὴν -- ἀμελή, uti iam scribi voluerat Cornar. qui tamen neutrum genus recte se habere bene monuit.

ead. l. ult. τὸν τοίνυν) Bas. 2. & inde marg. Steph. τοῦτου τοίνυν. recte.

p. 219. l. 16. βράττειν) Marg. Steph. γραι. βράττειν, quae ipsa est coniectura Cornarii. Male. Timaeus: βράττειν ἀνακινεῖν, ὡς περ οἱ τὸν σῖτον καθαίροντες. ubi vid. Ruhnk.

p. 220. l. 16. ΘΕΑΙ. Ναί.) Steph. post ναὶ videbatur ponenda hypostigme, & repetendum ἴδοι. recte.

p. 221. l. 8. ΘΕΑΙ. Μάλα γε κ. λ.) Steph. inter verba μάλα γε & παντάπασι μὲν οὖν deesse nonnulla putabat, aut dicendum, παντάπασι μὲν οὖν esse verba approbantis Theaeteti consensum: quod verum putabat Fisch.

ead. l. 11. τυγχάνει μέλον) Ald. Bas. 1. 2. μέλλον, pro quo iam Cornar. coni. μέλον, praeunte Ficini. qui vertit: nihil magis -- curat.

ead. l. 15. γελοιότερα) Ald. Bas. 1. γελοιότερον. sed Bas. 2. Ficini. γελοιότερα, uti quoque voluerat Cornar.

ead. l. 16. τὸν διὰ στρατ. ἢ φθ.) Steph. malebat τὸν διὰ στρ. ἢ τὸν διὰ φθ. sine causa.

p. 222. l. 11. καθ' ὅποι ἄν) Steph. reponere malit καθ' ὅποι ἄν, quod non καθ' ὅποι, sed simpl. ὅποι diceretur. idem iam recte vidit Serran. Atque haec coniectura praestat illa Abreschii Auctar. Dilucc. Thucydid. p. 407. legentis καθ' ὅποιαν ἄν.

ead. l. ult. αὐτὸν λέγοντες) Steph. legi vult αὐτὴν, aut certe αὐτό. Sed genus pronominis recte accommodatur generi nominis, cui coniungitur.

p. 223. l. 7. ἐκ τινος διαφορᾶς διαφορᾶν.) Ald. Bas. 1. 2. ἐκ τινος δ. διαφορᾶν. Sed iam Cornar. in Eclog. monuerat scribendum διαφορᾶν, quam lectionem libri Galeni, qui haec excerpfit, confirmant.

ead. l. 8 sq. δυσειδές τῶν ἐν ὄντων γένος) Hanc lectionem Steph. eruit e vet. Cod. ut ipse ait, h. e. e Ficini versione, cum Ald. Bas. 1. 2. legant δυσειδές ἐν ὄν γένος, Galenus vero δυσειδές ὄν γένος.

p. 224. l. 12. δ δὴ νῦν) Ante haec verba nomen Ξένου ponitur in Ald. & ante Οὐκ οὖν ἐν σ. nomen Theaeteti. Sed iam in Bas. 1. 2. nomina personarum rectius constituta sunt.

p. 225. l. 7. διδασκαλικῆς δὲ ἄρα) Steph. recte monet τὸ ἄρα non iungendum esse τῷ φατέον, alioqui scribendum esse ἄρα. Sed Ald. Bas. 1. 2. iam post ἄρα distinctionis notam posuerunt.

p. 226. l. 3. τῆς ἀγνοίας ἀμαθία) Stephano post ἀγνοίας deesse, aut certe intelligi debere dativ. εἶδει videbatur, & pro ἀμαθία rectius legi ἀμαθίας. Utrumque hausit e Ficin. qui vertit: huic soli ignorantiae parti, inscitiae nomen &c. ἀμαθία tamen ferri potest.

ead. l. 5. τῷ τούτου ἀπαλλάττοντι) Quum ἀπαλλάττειν τι τινός aequè bene dici possit, ac ἀπαλλάττειν τινὰ τινές, vulgatam τούτο, quae est in Ald. Bas. 1. 2. cur mutaret in τούτου Steph. causa non erat idonea. Ceterum cod. Serr. habebat παραλλάττοντι non male.

ead. l. 15. ἀρχαιοπρεπές τι πάτριον) Ita Ald. Bas. 1. 2. Quod si vero τὸ ἀρχαιοπρ. distinguendum sit a τῷ πάτριον, malit Steph. καὶ πάτριον. praeiunte Fic. Sed adiectivum adiectivo interpretationis causa adiunctum, sine ullo vinculo apponitur.

p. 227. l. 2. ὡς εἶξασι) Cornar. coni. ᾧ εἶξασι, quod εἶξασι sit pro εἰχασι. At sic quoque recte habet ὡς, quum.

ead. l. 5. τὸ νουβετικὸν) Ald. Bas. 1. 2. νουβετητικὸν, Solumni variatione.

ead. l. 11. παρ' ἀλλήλας) Steph. malit παραλλήλας, una voce.

p. 230. l. 8. ΘΕΑΙ. Ναί. καὶ τέταρτόν γε) Ita Fisch. restituit ordinem personarum inter se colloquentium ex Bas. 1. 2. re ipsa iubente. In Ald. est: ΕΕ. Καὶ τέταρτον — ΘΕΑΙ. Ὅρθως ἔμν. ΕΕ. Πέμπτον κ. λ. & in Steph. ΕΕ. Καὶ τ. ΕΕ. Ὅρθως ἔμν.

p. 231. l. 6. πρῶτον τῶν περὶ τ.) Steph. aut τὶ, aut ἔν τι ante τῶν deesse putabat. Sed τὶ recte intelligitur.

p. 235. l. 12. τοὺς ἀνοήτους τῶν νέων καὶ παιδῶν) Ald. Bas. 1. 2. τῶν νέων παιδῶν. Sed Steph. praeiunxerat Cornar. inferuit partic. καὶ. Recte putat Fisch. alterutrum e margine esse illatum, & Platonem scripsisse τῶν παιδῶν, cum Ficin. tantum hoc expresserit.

ead. l. 15. Τί δαί δὴ περὶ τ. λόγους) Steph. coni. Τί δαί; περὶ τ. λ. ἄρ' οὐ κ. λ. Sed particc. δαί δὴ iungere sic solet Plato.

ead. l. 16. ἢ οὐ δυνατὸν) Ald. Bas. 1. 2. ἦς. Lectio ἢ debetur Cornar.

ead. l. ult. τῶν ὄντων) Ald. Bas. 1. τῶν ὄντων. sed Bas. 2.

τῶν ὕτων unde Cornar. bene effinxit τῶν ὕτων, quem fecutus est Steph.

p. 236. l. 14. ἀνευ τῶν παθημάτων) Ald. Basf. 1. μαθημάτων. sed Basf. 2. παθημάτων. Cornar. malit ὡς ἐγγυτάτω τῶν μαθημάτων προσάγειν, absque ἀνευ, ut sit, *quam proxime ad disciplinas adducere.*

ead. l. ult. ἢ διστάζομεν) Ald. Basf. 1. 2. διστάζομεν, omisso ἢ, quod e Ficin. recte addidit Steph. Cod. Serran. ἢ διστάζομεν, quae scriptura ipsi quoque Serrano arridebat.

p. 239. l. 5. εἰκόνα καλεῖν.) Serran. malebat εἰκαστικὴν καλεῖν, ob seqq. εἰκαστικὸν καλεῖν.

ead. l. 9. οὐκ ἐκ καλοῦ) Haec suspecta habet Steph. & legi mavult οὐκ ἐξ ἰκανοῦ sc. χρόνου, ut opponatur illi ἰκανῶς ὁρᾶν. In notis vero occultius mendum huic loco subesse putat. Sed sensus satis sibi constat.

ead. l. 10. τὰ τηλικαῦτα) Serran. legi debere putat τὸ τηλε αὐτοῦ, illud ipsum, quod eminus conspiciebatur. sine causa.

p. 240. l. 13. χρηὴ ψευδῆ λέγειν) Cornar. coni. ἢ ψ. λ. perperam.

p. 241. l. 3. φησὶν εἶναι) Pro φησὶν, quod in Basf. 1. 2. inclusum est, malit Steph. φῆς, a quo pendeant verba reliqua. Ceterum Fisch. arbitratur, verbum Parmenidae rectius existare apud Sext. Empiric. adv. Mathemat. 7, III. sic

Ἄλλὰ σὺ, τῆσδ' ἀφ' ὁδοῦ διζήσιος εἶργε νόημα.
quoniam & alibi Parmenides usus fuerit nomine διζήσιος.

ead. l. 14. αὐτόν τε καταχρήσασθαι) Serran. legendum existimabat αὐτόν τε καταστήσασθαι.

p. 242. l. 4. ἐπὶ ὃν τι λέγ.) Steph. recte monuit ita legendum, non ὄντι coniunctionem, uti in Basf. 1. existat. Basf. 2. ὃν τί.

p. 243. l. 3. προσγίνεσθαι φήσομεν) Steph. legendum putabat προσγίνεσθαι τί. aut certe repetend. ex anteced. τι. recte.

ead. l. 8. Οὐκοῦν ἀν ὁρθῶς) Sic Ald. Sed Basf. 1. 2. οὐκοῦν. Sic quoque Ficin. prob. Fisch.

ead. l. 15. ὃν ἐπιχειροῦν) Steph. malit τὸ ὃν ἐπιχ. sed tum etiam legi deberet τῶ μὴ ὄντι.

p. 245. l. 5. ἔν τε γὰρ ἦδη) Basf. 2. & Ficin. ἐν τε γὰρ εἶδει. quod post Steph. & Serran. probabat Fisch.

p. 247. l. 11. Οὐκ ὃν ἀληθῶς) Ald. Basf. 1. 2. οὐκοῦν, quod in οὐκ ὃν mutabat Cornar. quem fecutus est Steph.

ead. l. 12 sq. Οὐκ ὃν — εἰκόνα;) Serranus ait, haec verba sine interrogationis nota in vet. Cod. legi, quod ipse probabat.

p. 249. l. 6. τοῖς νῦν δὴ, ψευδῆ τολμ.) Steph. legendum existimabat τοὺς νῦν δὴ ψευδῆ τ.

p. 251. l. 15. μένωμεν) Basf. 2. μὲν ὤμεν. bene. nam sequitur δέ. Iam Ficinus hoc expressisse videtur.

p. 253. l. 9. ἢ δύο, ἢ ἓν) Marg. Steph. ἢ εἰ ἓν, ἢ δύο. quae est ipsa lectio Basf. 2. & Ficin. omisso tamen εἰ.

ead. l. 12. τί πρὸς θεῶν ζυνίης) Sic recte emendavit Steph. cum locus Praefens requirat, nec vero Imperfect. ζυνίης, quod est in Ald. Basf. 1. 2.

p. 255. l. 4. ταῦτα πάλιν γιγν.) πάλαι legitur in Basf. 1. 2. & Ficino, prob. Serran. & Fisch. τὸ πάλιν ab Aldo profectum.

p. 256. l. 6. λόγον οὐκ ἂν ἔχοι) Ald. Basf. 1. 2. Ficin. ἔχον, ut referatur ad ὄνομά τι. Sed cum verba καὶ τὸ παράπαν γε ἀποδέχασθαι requirant quaedam, ad quae referenda sint, probanda est coni. Steph. ἔχοι.

ead. l. 9. εἰ δέ τις) Recte Steph. monuit, Platon. scribere debuisse ἢ εἰ τις. Sed anacolutha apud Plat. ὅσα κόμισ, obvia.

ead. l. 16 sq. In Parmenidis vv. τὸ γὰρ οὔτε τι μείζον, pro τὸ γὰρ reponit Fisch. τοῦ γ', aut certe τῷ γ', orationis serie, & legibus Grammatices postulantibus. Pro πέλει Steph. in Poef. philos. p. 44. legit πέλειν, metro & sensu repugnante.

ead. l. ult. καὶ ἔσχατον ἔχειν) Ald. Basf. 1. 2. ἔχει. At cum ἔχει cum χρεῶν ἐστὶ cohaereat, recte illud in ἔχειν mutavit Cornar. quem secutus est Steph.

p. 258. l. 12. εὐληθὸς φανέται) φαίνεται marg. Steph. quae est Basf. 2. lectio.

p. 260. l. 14. περὶ βελτιόνων) Sic Basf. 1. sed Ald. Basf. 2. παρὰ βελτιόνων, quam lectionem redire iussit Fisch. quia sequitur τὸ παρὰ χειρόνων.

p. 262. l. 11. Τάχα' οὖν ἴσως) Ante τάχα cum Fisch. inseruimus nomen Theaeteti ex Basf. 1. 2. re ipsa iubente.

ead. l. 15. εἴτε εἰς τὸ ποιεῖν) Sic coniecerat optime Cornar. cum in Ald. εἴ τις τὸ ποιεῖν, in Basf. 1. 2. εἴτε τὸ ποιεῖν legatur. Fisch. tamen malit εἴτ' εἰς --

ead. l. ult. ὡς ἐστίν) Marg. Steph. γρῆι, ὡς ἐστίν. & sic coni. Cornar.

p. 263. l. 5. Μένει) μενεῖ coni. Steph. non male, iud. Fisch.

ead. l. 7. Τὴν μὲν οὖν γένεσιν) Verba τὴν μὲν οὖν, quae defunt in Ald. Basf. 1. 2. addidit Steph. auctoritate Cornarii. Post λέγετε vero punctum poni debere putat Fisch.

p. 264. l. 13. ἢ τὸ μὲν, πάθημα, τὸ δὲ, θάτερον;) Haec

verba absunt a Basf. 2. habet tamen ea Ficini versio a Grynaeo nondum mutata. Serranus vero ea in sua versione omisit.

p. 267. l. 1. Βαβαὶ μέντ' ἂν ἄρα) Post βαβαὶ deesse aliqua putabat Steph. aut certe legendum βαβαὶ ὡς μοι δοκοῦμεν, absque illis μέντ' ἂν ἄρα. At Fisch. omnia integra putabat, modo μέντ' acciperetur pro μέντοι.

p. 271. l. 5. ἀποκρινόμενον) Steph. legendam existimabat ἀποκρινόμενος. verissime iud. Fisch.

p. 272. l. 4. μετείημεν τὸν λόγον) Sic Steph. ex Ald. Basf. 1. ubi est μετοίημεν, reposuit, quam lectionem non ferendam esse putat Fisch. qui lectionem Basf. 2. μετίοιμεν, ad quam haud dubie altera alludere videtur, recepit.

p. 273. l. 4. τὰ δὲ μὴ, συμμίγνυσθαι) In Ald. Basf. 1. 2. haec ita distinguuntur τὰ δὲ, μὴ συμμ. Sed rectius Steph. incisum posuit post μὴ, post quam partic. intelligi debet ἐθέλειν, & συμμίγνυσθαι ad utrumque membrum pertinet.

p. 278. l. 14 sq. ἢ τοῦτο — δεῖ;) Serran. haec verba, vet. Cod. auctoritate, sine interrogatione accipit.

p. 280. l. 2. διὰ τὸ μετέχειν αὐτῷ πάντ' αὐτοῦ) Vet. Cod. teste Steph. διὰ τὸ μετ. αὐτῷ πάλιν ταυτοῦ, uti coniecerat Cornar.

p. 282. l. 13. Οὐκ ἄρ' ἐναντίον κ. λ.) In Basf. 1. 2. interpungitur ante ἔταν & ante σημαίνειν. Steph. malit post οὐκ ἄρ' & ante συγχωρησόμεθα.

p. 183. l. 2. Τί τὸ ποῖον;) Steph. coni. Τί; τὸ ποῖον; vel potius redundare alterutrum putat. Priorem rationem sequitur Fisch.

ead. l. 8 sq. ΘΕΑΙ. Τάχ' ἂν. ΕΕ. Ἀλλό πη δὴ λέγ. ἔστι κ. λ.) Steph. malit lectionem vet. cod. sequi, qui locum ita constituit, ΘΕΑΙ. Τάχ' ἂν ἀλλ' ὅπη δὴ λέγε. ΕΕ. Ἔστι τῷ καλῷ κ. λ. Sed haec Fischerus e Cornarii Eccl. depromta putat. Eundem ordinem instituit Ficini, nisi quod ille retineat λέγομεν.

ead. l. ult. ὄντος δὴ πρὸς ὃν ἢ ἀντ. κ. λ.) Ita correxit Steph. praeeunte Cornar. cum in Ald. Basf. 1. 2. legatur ὄντως δὴ πρὸς ὃν — εἶναι τι συμβαίνει. Ficinus legisse videtur πρὸς ὃ pro πρὸς ὄν. Cet. artic. ἢ ante ἀντίθεσις tollendum putabat Steph.

p. 285. l. 6. Παρμενίδου μακροτέρως τῆς ἀπορρήσεως ἀφεστήκαμεν) Ita hunc locum, e coniectura Cornar. constituit Steph. addicentibus Ficini libris, cum Ald. Basf. 1. 2. exhibeant Παρμενίδη μακροτέρως τῆς ἀπορ. ἠπιστήκαμεν.

p. 287. l. 5. ἐσπουδάκαμεν) Ita Basf. 2. Ficini. ita quoque coni. Cornar. Sed Ald. Basf. 1. habent ἐσπουδάκαμεν male.

ead. l. 12. πότερον. τὸ δὲ ταυτὸν ἔτ.) Pro πότερον legitur

Rotanox

92.06